

Giới thiệu Sói Tới Rồi!

Thể loại: Hiện đại, gương vỡ lại lành

Editor: maymay

Nhân vật chính: Nặc Đinh Sơn- Trình Diệp Qua

Trong những câu chuyện cổ tích thường lọ lem rất hiền lành nhưng nữ chính của truyện này thì cũng là lọ lem nhưng là một lọ lem có nhiều dã tâm, mà điều này thật sự chỉ là sự cố chấp trong tình yêu khi hết lần này đến lần khác cô lại đem trái tim của mình giao sai người.

Vào năm 2010, Trình Diệp Qua gặp được cô lần đầu tiên là ở tại Quảng Trường Notting Hill khi đó anh cũng đã có chút ấn tượng với cô do tên cô lại giống y chang tên nơi này.

Do tò mò mà anh đã hỏi cô: "Tại sao cô lại tên là Nặc Đinh Sơn".

"Bởi vì khi tôi vừa sinh ra đã bị vứt bỏ tại nơi này" Cô trả lời một cách nhẹ nhàng.

Năm 2012, Tại Manchester, Trình Diệp Qua tái ngộ Nặc Đinh Sơn, với thân phận của là bạn gái của Vinh Tuấn.

Năm 2014, Bắc Kinh, khi Trình Diệp Qua đang trong lễ đính hôn cùng Chu Ly An, thì Nặc Đinh Sơn vẫn còn đang cùng hắn chơi trò "Sói Tới Rồi".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đầu tháng tư năm 2010, ngày tháng vẫn trôi qua bình thường. Nặc Đinh Sơn đứng dựa trên ban công nhìn xuống đường phố tỏa nắng, ban công nhỏ đến đáng thương, nhiều nhất cũng chỉ chứa được bốn người đứng.

Thời tiết của Anh Quốc là loại khí hậu Ôn đới điển hình, trong một năm phần lớn thời gian khí hậu tương đối ẩm ướt, cho nên người dân Anh vẫn xây nhà dựa theo tình hình nơi ở, nhà ở thường chứa ra một không gian nhỏ để cho nắng chiếu. Không gian này là ban công. Lâu dần ban công này cũng trở thành điển hình của người dân Anh.

Theo miêu tả của Shakespeare, trong đêm hè Juliet và Romeo đã hẹn hò tại ban công. Cuộc hôn nhân thế kỷ, Thái Tử Charles đã hôn Công nương Diana trên ban công. Trong ngày lễ quan trọng của Nước Anh Thủ Tướng đứng trên ban công thông qua giới truyền thông gửi lời chúc phúc tới người dân.

Vận mệnh của Nặc Đinh Sơn với cái ban công cũng có chút liên quan.

Hai mươi bốn năm trước, sáng sớm ngày 1 tháng 4, một cô gái người Anh tên Susan đã phát hiện một thùng giấy trên ban công nhà mình, là loại thùng giấy dùng để chứa táo trong siêu thị. Sau khi mở thùng giấy ra, cô bất ngờ phát hiện ra bên trong không phải là chó mèo nhà ai bỏ, mà là một đứa nhỏ đang mở to mắt chờ mong.

"Rốt cuộc là ai đã làm chuyện thất đức như vậy chứ".

Là người theo đạo Cơ Đốc, Susan đã kinh ngạc thốt lên, bởi vì đứa nhỏ bên trong thùng giấy môi đã chuyển sang tím ngắt rồi. Buổi tối này trời mưa liên tục, cô ấy không biết đứa nhỏ trong thùng giấy kia đã ở trên ban công nhà cô bao lâu rồi.

Nghe đâu người bỏ cái thùng giấy trên ban công nhà Susan còn đập hông máy hút khói và làm vỡ một chậu hoa.

Chuyện này được xem là khởi đầu một chuyện bi thương. Có thể sự việc phát sinh vào ngày 1 tháng 4, cho nên việc đứa trẻ bị vứt bỏ trên bang công càng nghe như là một trò đùa.

Sau khi biết chuyện thân thế của Nặc Đinh Sơn, mọi người đều mang việc này ra trêu trọc cô.

Lâu dần, đối với Nặc Đinh Sơn mà nói, đối với cái đêm mưa ngày 1 tháng 4 kia chẳng còn đau buồn gì cả.

Có đôi khi Nặc Đinh Sơn bước đi trên đường vô tình ngẩng đầu lên, thỉnh thoảng cô sẽ thấy những cái ban công ở khắp nơi đó làm cho cô cảm thấy buồn phiền. Khi đó, phải chăng người đập hông máy hút khói nhà Susan đó chính là người đã mang cô tới thế giới này, mà xuất phát từ nguyên nhân gì mà người đó lại có quyết định như vậy?

Có điều, Nặc Đinh Sơn cũng không có thời gian suy nghĩ tới vấn đề này. Con đường phía trước của cô không chỉ thực tế mà còn khắc nghiệt: Sinh tồn! Sự chênh lệch giàu nghèo của quốc gia phát triển, ngoài giai cấp trung lưu ra, về căn bản chia ra hai trường hợp. Người giàu thì giàu nứt đố đổ vách, người nghèo thì nghèo đến cùng cực. Ở Nước Anh, đặc biệt là ở London loại hiện tượng này càng nghiêm trọng.

Mỗi tháng số tiền trong tay Nặc Đinh Sơn cũng chỉ có thể thuê được loại tầng hầm không thể thấy mặt trời. Chủ nhà của cô ấy là một bà lão người Anh quái gở, những người khách trọ của bà ấy tới giờ chưa bao giờ thấy được vẻ mặt hòa nhã của bà ấy. Phần lớn thời gian Nặc Đinh Sơn cũng chỉ có thể thừa dịp bà ấy nghỉ trưa mà lén lút chạy tới ban công này.

London vào khoảng từ tháng ba đến tháng năm là mùa mưa. Vào mùa mưa, chỗ ở của cô càng ẩm ướt, điều này làm cho Nặc Đinh Sơn mỗi lần đi ra ngoài đều phải xịt một ít nước hoa lên người để giấu đi mùi ẩm mốc của tầng hầm ám lại trên người mình. Mùi nước hoa giá rẻ trộn lẫn với mùi ẩm mốc của tầng hầm làm cho cô nhận được những ánh mắt khó chịu của một số người. Sau này, Nặc Đinh Sơn cùng với một Lưu học sinh người Thụy Điển có giao tình coi như không tệ, khi về nước đã tặng cho Nặc Đinh Sơn chiếc xe đạp của cô ấy, đó là một chiếc xe High Ride còn mới sáu phần, từ đó nó đã biến thành phương tiện giao thông trọng yếu của Nặc Đinh Sơn.

Nặc Đinh Sơn đã đứng ở Quảng Trường phía tây của London, Quảng Trường này còn có cái tên rất đặc biệt: Notting Hill.

Notting Hill dịch sang tiếng Trung là Nặc Đinh Sơn.

Lúc nhặt được cô, Susan còn tìm được trong cái thùng giấy đó có mấy chữ viết kèm theo, cũng may có mảnh giấy để lại mấy chữ ấy để sau này cô không phải băn khoăn xem rốt cuộc mình là người Nhật Bản, Hàn Quốc, hay là người Trung Quốc.

Sau khi đọc xong lời nhắn Susan nhìn lại bé gái Trung Quốc nhăn nhúm trong thùng giấy, rồi ôm lấy cô bé. Ngay sau đó, Susan đã đặt tên cho bé gái Trung Quốc đó.

Thế là cô có cái tên giống như tên của Quảng Trường này - Notting Hill - Nặc Đinh Sơn.

Nghe nói cái tên Nặc Đinh Sơn này tại Trung Quốc giống với tên bọn con trai hơn.

Thà nói Notting Hill là tên của một Quảng Trường chẳng bằng nói nó giống như là một cái trấn nhỏ. Vào trước năm 1964 nơi này là một ngọn núi nhỏ, ngọn núi nhỏ này được một số dân bản địa tạo thành một trấn nông thôn nước Anh điển hình. Sau đó, hàng loạt khu nhập cư của vùng biển Caribe tràn vào trấn nông thôn nhỏ này. Cùng với sự lãng mạn của người Caribe đã làm thay đổi diện mạo của tiểu trấn Anh Quốc này, cho đến ngày nay, Notting Hill đã biến thành một thành phố London riêng biệt. Du khách thường có kiểu nói như thế này: Người yêu dấu, nếu như em đã chán sự thanh nhã cao quý với lời nói khuôn phép của London đó thì hãy đi xe theo hướng Tây tới Notting Hill, nơi này có một phong cách rất riêng biệt.

Nơi này còn truyền đi một câu nói: Thượng đế ưu ái Notting Hill, Sự rực rỡ của đường phố Notting Hill so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn.

Có thể tại chỗ này Thượng đế cũng ưu ái Notting Hill, cuộc sống của cô ngày càng khó khăn. Thậm chí đối với việc phơi nắng cũng chỉ có lén lén lút lút. Nặc Đinh Sơn đưa tay ra, cố gắng hướng về phía ánh nắng mặt trời, độ ẩm của ánh nắng lưu lại trên lòng bàn tay của cô, sự ấm áp đó làm thế nào cũng không thể lan vào trong lòng cô được. Tịch tịch Trong lòng cô chính là cái tầng hầm tối tăm và ẩm ướt, đó mới là tình trạng cuộc sống của cô.

Mất hứng buông tay xuống, Nặc Đinh Sơn di chuyển bước chân rời khỏi ban công, bàn chân chọn nơi có thảm trải nền giảm lên, như vậy thì sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Phòng ngủ của bà chủ nhà trọ ở ngay dưới lầu, giấc ngủ của bà ấy không được tốt lắm, với lại tai của bà cực kỳ tốt. Nếu để cho bà ấy biết vị khách thuê nhà luôn luôn kéo dài thời gian đóng tiền thuê đến cuối cùng, lén lút tới ban công, khẳng định không tránh khỏi một trận chửi, nói không chừng sẽ thu phí ban công với cô.

Ánh nắng của ban công thông qua cửa khúc xạ chiếu vào bên trong, Nặc Đinh Sơn cảm thấy bóng của chính mình như một con mèo cúi đầu ủ rũ.

Nặc Đinh Sơn về tới căn phòng thuê dưới tầng hầm.

Đúng hai giờ, như thường ngày Nặc Đinh Sơn rời khỏi phòng trọ của mình.

Từ phòng trọ tới cánh cổng sắt lớn cần đi bộ khoảng 10 phút. hai giờ mười phút Nặc Đinh Sơn đóng lại cửa sắt lớn, đồng thời xác định cửa sắt lớn đã được khóa chắc sẽ không để cho tên trộm có bất kỳ cơ hội nào có thể lợi dụng. Camera của bà chủ nhà đặt gần đó, mỗi lần có ai không khóa cửa cẩn thận đều phải nộp phạt mười Euro. Đương nhiên, nếu bị trộm ghé thăm đương nhiên lại tính là một chuyện khác.

Cổng sắt lớn hướng về phía Tây, ngoài cửa là đường phố. Nặc Đinh Sơn gửi xe ở bên đường, con đường nơi để xe là mấy chục cái khóa điện tử, mỗi tháng chỉ cần đóng cho nhân viên quản lý khu năm Euro phí bảo vệ là có thể có được một chỗ đỗ xe. Hỏi Nặc Đinh Sơn tiền mỗi tháng kiếm được đều đem xài đi đâu, tiền mỗi tháng cô kiếm được đều đem xài vào những chuyện vạch vãnh này, có điều, còn có việc dồn ép cô không thở nổi đó là mấy chi trả trong bệnh viện.

Tất cả đều do những chuyện kiểm chứng khi xưa. Mỗi một việc bất hạnh trong cuộc đời đều không tránh được cái tình trạng bị đát như này: Đau đớn mất đi người yêu, bị bạn bè phản bội, người thân đau ốm. Nặc Đinh Sơn kiếm được 100 Euro thì tiêu mất 70 Euro vào người bé Klein.

Bé Klein là con gái nhỏ nhất của Susan, năm nay vừa tròn mười bốn tuổi. Vừa sinh ra đã bị mắc phải chứng bệnh Progeria toàn diện(*).

*(Progeria - hội chứng progeria Hutchinson-Gilford, HGPS, hội chứng progeria) là một bệnh di truyền cực kỳ hiếm, triệu chứng bề ngoài là lão hóa xuất hiện rất sớm. Progeria là một trong nhiều hội chứng progeroid. Từ progeria xuất phát từ tiếng Hy Lạp "pro" nghĩa là "tiền", "trước", và "gēras" nghĩa là "tuổi già". Hội chứng này xuất hiện với tỉ lệ rất thấp, chỉ khoảng 1 trên 8 triệu trẻ. Những người bị Progeria thường chỉ sống được từ thiếu niên đến đầu

hai mươi)

Một canh giờ của một người bình thường nhưng với bé Klein mà nói cũng chỉ là một cái chớp mắt

Susan trải qua ba lần kết hôn. Người chồng đầu tiên là một phi công, đã hi sinh trong một lần đang làm nhiệm vụ bay của mình, đã để lại bé Emma. Người chồng thứ hai, chỉ là vì để có đủ điều kiện để nuôi dưỡng Nặc Đình Sơn nên phát sinh việc này. Susan cho người đàn ông kia một khoản tiền để hán cùng bà kết hôn. Sau khi hết hôn được một năm bọn họ như trong khế ước ly hôn. Người chồng thứ ba của Susan chính là ba của bé Klein.

Hai tuổi bé Klein có một gương mặt mười tuổi. Vào sinh nhật hai tuổi của Klein, ba con bé đã để lại một tờ giấy thỏa thuận ly hôn với một số tiền của im lặng rồi đi. Lại lần nữa trở thành độc thân, mẹ của Klein mang theo ba đứa trẻ chưa thành niên tiếp tục sinh tồn. Con gái lớn Emma 14 tuổi, con gái thứ hai Nặc Đình Sơn 12 tuổi, con gái thứ ba Klein vừa tròn hai tuổi.

Việc ba của Klein rời đi làm cho thời gian làm việc của Susan càng ngày càng dài. Cuộc sống cũng không thể vì thời gian làm việc của Susan càng dài mà trở nên càng tốt hơn. Bọn họ liên tục chuyển nhà, từ căn nhà lớn chuyển tới căn nhà nhỏ hơn, lại từ căn nhà nhỏ hơn chuyển tới căn nhà nhỏ hơn nữa. Việc chi tiêu trên người Klein làm cho chi phí của bọn họ cuối cùng cũng cạn kiệt

Lúc Klein bốn tuổi, Susan tuyên bố muốn rời khỏi Notting Hill đi kiếm nhiều tiền hơn. Bà nói bà cần một người giúp đỡ.

Điều làm Nặc Đình Sơn bất ngờ chính là người thôi học để đảm nhiệm việc phụ giúp Susan không phải cô mà là Emma. Nặc Đình Sơn trong nhà này vẫn luôn trần mặc ít nói, hỏi Susan: "Tại Sao?" Khi đó cô lơ mờ đoán được việc kiếm được nhiều tiền trong miệng Susan là cái gì

Trong cảm giác của Nặc Đình Sơn người nên thôi học là cô chứ không phải là Emma. Emma là được chính Susan sinh ra, còn cô chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ trên ban công nhà bà.

Người phụ nữ bởi vì cuộc sống mệt mỏi đã không còn trẻ nữa vuốt đầu cô, ngữ khí như đó là chuyện đương nhiên: "Bởi vì Emma lớn hơn con hai tuổi, sức lực của nó lớn hơn con"

Một đêm trước khi rời đi, Susan đưa ba đứa con gái của mình tới một nhà hàng xa hoa ăn một bữa đại tiệc. Đêm đó, Susan uống một chút rượu, bà nói với các con chờ bà kiếm được nhiều tiền rồi sau khi trở về mỗi cuối tuần đều dẫn chúng đi ăn đại tiệc. Đương nhiên, đi ăn phải mặc quần áo, giày dép được làm thủ công của Ý.

Nặc Đình Sơn biết nguyện vọng lớn nhất của Susan là để mạng sống của Klein kéo dài tới năm 20 tuổi.

Đêm đó, sau khi từ nhà hàng trở về Emma chui vào trong chăn của Nặc Đình Sơn, cô ấy vuốt mũi của cô âu yếm nói: Em không phải cảm thấy áy náy, chị đã không có hứng thú đi học từ lâu rồi, mà em thì không giống vậy, thành tích học tập của em rất tốt.

Cuối cùng Emma cũng nói với Nặc Đình Sơn là: "Nặc Đình Sơn, Em chờ nhé, chị sẽ kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, sau đó sẽ dùng tiền kiếm được này cho em vào học Đại học"

Lúc Susan rời khỏi Notting Hill Nặc Đình Sơn 14 tuổi, Klein 4 tuổi. Klein của 4 tuổi có gương mặt của 14 tuổi.

Một năm trôi qua, rồi hai năm, ba năm trôi qua, Nặc Đình Sơn liên tục nhận được tiền của Susan gửi tới. Theo giao phó của Susan, cô đem tiền kia một phần chi trả cho cuộc sống của cô và Klein, một phần dùng làm tiền chữa bệnh cho Klein, còn dư lại gửi vào ngân hàng.

Susan mỗi tháng gọi điện thoại cho Nặc Đình Sơn một lần, mỗi lần trò chuyện Susan đều làm cho Nặc Đình Sơn có cảm giác là bà ấy đúng là kiếm được nhiều tiền. Mỗi khi Nặc Đình Sơn hỏi bà: "Susan, khi nào thì Người trở về?" Bà đều nói là chờ tích cóp được nhiều tiền thêm chút nữa thì sẽ trở về, cứ nói như vậy đã lại là hai năm.

Mùa thu năm ấy Nặc Đình Sơn 24 tuổi, một cuộc điện thoại từ Nan Phi gọi tới, Nhân viên Đại sứ quán Nam Phi ở Anh dẫn Nặc Đình Sơn cùng Klein có cùng khuôn mặt già nua mà tiêu tụy của Susan, những người đó nói cho cô biết Susan cố gắng giữ lại chút hơi thở là vì để gặp lại cô.

Màu trắng của tường, màu trắng của drap trải giường. Một phần tư huyết thống Ba Lan của Susan cũng là màu trắng. Trong phòng Bác sỹ mặc áo Blue trắng đang ghi chép thời gian tử vong của Susan.

Trong miệng nói kiếm nhiều tiền của Susan thực ra là ký hợp đồng với thương nhân kim cương tới Nam Phi làm việc. Bà cùng Emma sống cùng một nhóm trong nhà xưởng gia công kim cương tối tăm không nhìn thấy mặt trời. Năm ngày trước Susan cùng Emma đã trộm một viên kim cương chưa được gia công của thương nhân. Đang trên đường chạy trốn sự việc không may đã xảy ra, thương nhân kim cương đã xuống tay với được bọn họ, Emma đã bị ba phát súng chết tại chỗ. Một chiếc xe việt dã vội vã lao tới nghiêng qua hai chân của Susan, tài xế lái xe gây chuyện bỏ trốn, những người đó tịch thu viên đá trên người Susan, Susan chảy máu không ngừng bất tỉnh nằm trên đường cái ở Nam Phi suốt 23 phút.

Sau đó, có người báo cảnh sát, Susan được đưa đến bệnh viện.

Lúc nhìn thấy Susan nhếch miệng trắng nhợt, nhìn giống như là đang khóc cũng giống như đang cười, Nặc Đình Sơn nhẽ nhàng đi tới ôm thân thể gầy gò đến mức giống như là que củi đó. Gọi bà cái danh xưng vẫn muốn gọi lại không dám gọi kia: "Mẹ"

"Mẹ, Klein rất tốt". Cô cất giọng bình tĩnh nói với bà ấy.

Susan ghé miệng tới bên tai cô, nói: "Nặc Nặc, Mẹ với Emma chỉ vì quá nhớ con và Klein nên mới trộm kim cương, bọn ta không phải cố tình làm kẻ

trộm".

Khuôn mặt không ngừng nước mắt của cô hiện lên thiết bị inox trong phòng bệnh nói với bà: "Con biết, mẹ, con biết".

Susan lộ vẻ rất vui, kéo tay Nặc Đình Sơn nắm lấy đưa tới khoe miệng bà, sau đó bà há miệng.

Rất lâu về sau, Nặc Đình Sơn vẫn luôn nhớ kỹ cái sợi tơ mảnh kia buộc trên răng của Susan. Sợi tơ mảnh xuyên qua hàm răng sau đó buộc một nút để phòng đầu sợi dây bị nuốt vào trong bụng.

Trong lòng Nặc Đình Sơn cái sợi tơ mảnh đó chính là đại biểu cho cái đáy của sự bản cùng.

Nặc Đình Sơn nghĩ, cho tới chết cô cũng sẽ nhớ kỹ cái thời khắc của ngày hôm đó. Tay của Nặc Đình Sơn dưới sự chỉ dẫn của Susan đã tìm được sợi dây nhỏ buộc trên răng của bà, Sợi dây đó vẫn kéo dài tới thẳng tới cô họng của Susan, đi xuống cuống họng là thực quản, bên dưới thực quản là dạ dày.

Giống như là khi câu cá lúc thu dây câu, Nặc Đình Sơn lôi cái sợi dây mảnh kia.

Ước chừng sợi dây khoảng nửa thước Anh, phần cuối của sợi dây là một vật to gần bằng ngón cái của đứa bé 10 tuổi được đặc chế một cái bọc bao trùm xung quanh là một lớp màu trắng bạc.

Mở lớp bọc ra, Nặc Đình Sơn nhìn thấy mấy viên kim cương, cho dù bị một đĩnh một đồng dịch hỗn hợp bên trong chúng nó vẫn tỏa ra hào quang rực rỡ.

Mấy viên kim cương nằm trong dạ dày Susan năm ngày bốn đêm cũng không ai biết. Susan chống đỡ tới phút cuối để gặp cô là vì để cho cô biết cái bí mật này

Nước mắt của Susan từng giọt từng giọt rơi xuống từ hốc mắt, thanh âm già nua lẩm bẩm nói, đây là việc cuối cùng mẹ có thể làm được cho Klein.

Klein đến với Notting Hill là vào cuối tháng tám, là lúc ánh mặt trời rực rỡ nhất, ánh nắng kéo đến khắp nơi để cho bóng râm không có chỗ ẩn náu.

Susan nói: "Nặc Nặc nhà chúng ta là đứa trẻ thông minh nhất"

Vì lẽ đó, nhiệm vụ đặt tên cho em bé liền thuộc về Nặc Đình Sơn.

Nhìn đường phố ngập tràn ánh nắng, Nặc Đình Sơn liền đặt tên cho con nhóc là "Klein"

Klein có nghĩa là rực rỡ, mà rực rỡ tượng trưng cho một loại cực hạn khác, là vật cực tất phản, vì lẽ đó Klein đang nhanh chóng lớn lên, cũng rất nhanh già đi.

Năm ấy, Nặc Đình Sơn 19 tuổi đã đem tro cốt của Susan và Emma từ Nam Phi về Notting Hill, Bọn họ đã yên tĩnh nằm ở dưới đất, bây giờ mộ của bọn họ đã mọc đầy cỏ xanh rồi, tro cốt của họ đã trở thành chất dinh dưỡng cho đất rồi.

Mà Nặc Đình Sơn và Klein vẫn như vậy sống trên thế giới này. Nặc Đình Sơn muốn thực hiện lời hứa với Susan, thế nào cũng phải làm cho Klein sống tới 20 tuổi.

Khóa cửa xong, Nặc Đình Sơn ngăn ngấm quay đầu lại, lúc quay đầu lại cô đụng phải một người.

Tháng tư năm 2010, một ngày lại trôi qua bình thường. Hai giờ mười phút ngày hôm đó Nặc Đình Sơn đụng phải một người, một thanh niên trẻ tuổi, mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, trước ngực ôm một chồng tài liệu, trong tay cầm ly cà phê.

Ly cà phê trong tay người thanh niên hướng về phía người cô đổ lên, vì lẽ đó, chính xác mà nói, là người thanh niên đó đụng vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Tháng 4 năm 2010, lại một ngày không bình thường trôi qua, 2 giờ 10 phút chiều ngày đó Nặc Đình Sơn đã đụng phải một người, một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, cầm trong tay ly cà phê.

Ly cà phê trong tay người đàn ông đổ vào người cô, vì vậy, chính xác mà nói, là người đàn ông đó đụng vào cô.

Việc này là khúc nhạc đệm nhỏ dẫn tới việc Nặc Đình Sơn đi làm trễ 15 phút. Có điều Nặc Đình Sơn không có tức giận nhiều, là vì trong túi cô có thêm

một tờ tiền 20 bảng Anh. Đó là sau khi cô phóng đại phí giặt đồ cho người đàn ông đó.

2 giờ 30 phút Nặc Đình Sơn đạp xe đi làm. Xe đạp rẽ vào khúc ngoặt chữ U, sau khúc ngoặt chữ U đó là cái chợ nhỏ có mấy trăm quầy hàng. Khu Notting Hill phần lớn dùng chữ số Ả Rập để đánh số. Nơi Nặc Đình Sơn ở là khu số 7. Phía trước cái chợ nhỏ này là khu số 7 nơi dân cư sinh hoạt. Nơi này có buôn bán trái cây, thứ ăn, hoa tươi, thuốc lá, lá trà. Nơi này có nhà sách mini, trạm điện thoại mini, hai cái bàn ngoài trời đặt cạnh cái ô là có thể trở thành quán cà phê. Hàng hoá nơi này trưng bày lộn xộn, muốn xem phải coi tâm trạng của người chủ.

Vì vậy, mỗi khi Nặc Đình Sơn đạp xe qua nơi này đều phải giảm tốc độ xe lại, chẳng may không đề ý sẽ đụng phải người hoặc đụng phải hàng hoá. Mỗi khi xe của Nặc Đình Sơn đi qua khu chợ này đầu sẽ ngẩng đầu mỉm cười với những người đó. Đa số mọi người nơi này đều nhìn cô lớn lên.

Bọn họ đều yêu quý cô.

Cô gái Trung Quốc ở khu số 7 Notting Hill kia chính nàng Cinderella ngoài đời thực. Cô là đại biểu của người cần cù tiến thủ, đơn thuần lương thiện.

Không tin các bạn nhìn xem: Thành tích học tập của cô ưu tú, cô đã nhận được sự tán thưởng của tất cả các thầy cô. Cô luôn đạt được đủ các loại học bổng, cô chung sống với bạn bè hoà thuận, cô cũng vui vẻ giúp đỡ người khác. Đáng khen ngợi nhất chính là sau khi mẹ nuôi và chị gái cô qua đời cô không có từ chối trách nhiệm chăm sóc em gái mắc bệnh "Progeria toàn diện". Cô đã từ bỏ Trường Đại học danh tiếng, ban ngày đi làm, buổi tối đi học.

Các bạn xem, cho dù là như vậy cô ấy vẫn lấy được bằng tốt nghiệp hạng Ưu. Các bạn xem, cô ấy chăm sóc Klein đáng thương thật tốt.

Cuối cùng các bạn nhìn xem, cho dù cuộc sống khó khăn như vậy, cô ấy đều không quên mỉm cười.

Cô gái như vậy đương nhiên đáng được mọi người yêu quý.

Nặc Đình Sơn giảm tốc độ xe chậm lại mỉm cười cùng với những người nhiệt tình chào hỏi cô. Đó là Shawn sẽ nhét cho cô trái cây, đó là Brian sau mỗi lần làm bánh bất cẩn sẽ bảo cô ăn hết phần còn lại cho ông, đó là...

Mỗi lần cô đều mỉm cười với bọn họ: "Hi, Darling. Chúc cô một ngày vui vẻ", "Cố lên, Nặc Đình Sơn!", "Nặc Đình Sơn quần áo hôm nay rất hợp với cô đấy". Lời nói như vậy luôn nói bên tai cô, hơi khoa trương nhưng không thiếu sự chân thành thân thiện.

Sau cùng Catherine đến từ Wales mỉm cười tiễn cô, đèn nhà bà đều sẽ sáng suốt đêm, bởi vì mỗi lần Nặc Đình Sơn tan ca về nhà đã là 4 giờ sáng. Đó là Catherine để đèn vì cô.

Những người ở khu số 7 không biết lúc động viên Nặc Đình Sơn, thực ra nụ cười luôn treo trên mặt cô gái Trung Quốc chẳng qua là cô sử dụng nụ cười lý trí.

Nụ cười không hao tổn cái gì, có thể cũng không mang đến cho người ta của cải, nhưng nó có thể giúp người ta giành được thiện cảm của một người. Từ đó giúp người ta giảm thiểu một vài phiền toái trong cuộc sống.

Xe đạp đi qua khu chợ, bỏ lại nụ cười híp mắt của Catherine ở phía sau, Nặc Đình Sơn thu lại nụ cười. Giống như lời nói của Susan khi đó: "Ta không phải cố ý làm tên trộm", Nặc Đình Sơn cũng không phải cố ý muốn coi thường sự đối xử tốt của họ với cô, cô cũng muốn báo đáp lại họ.

Nhưng mà, lòng của cô đã ngày càng trở nên tê dại, tiền cô kiếm được cũng giống như vậy, 10 bảng Anh có thể mua được đồ đạc, nhưng càng ngày càng ít. Bà chủ nhà lại ám chỉ cho khách thuê tháng sau sẽ tăng tiền thuê nhà.

Đúng 3 giờ, Nặc Đình Sơn tới chỗ làm, đó là một trong số nhà hàng mang phong cách HongKong tương đối ít ở Notting Hill. Mấy năm trước tại Thành Phố London đã có ba nhà hàng của người Hongkong, tại nơi này mở ra nhà hàng thứ tư. Nhà hàng lấy việc kinh doanh trà chiều làm chủ. Một tháng trước Nặc Đình Sơn đã trở thành nhân viên chính thức của nhà hàng này. Là người phục vụ mới, mỗi ngày cô phải làm việc sáu tiếng, từ hai rưỡi chiều đến tám rưỡi tối.

Nặc Đình Sơn tới trễ 18 phút, Giám đốc nhà hàng không vì cô đến muộn mà tức giận quá mức, cô ấy vỗ vai cô ra hiệu cô không cần giải thích lý do đến trễ.

Nặc Đình Sơn thay xong đồng phục, đó là một bộ sườn xám cắt vừa người. Người phương tây thích con gái Trung Quốc mặc sườn xám, bọn họ luôn cho rằng sườn xám đại diện cho một loại phong cách phương đông, họ rất vui sướng một bên thưởng thức mỹ thực, một bên thưởng thức sự duyên dáng của người con gái phương đông.

Tại đây Nặc Đình Sơn mặc sườn xám cũng rất được hoan nghênh, một số khách của nhà hàng hình dung cô thế này: hiểu ý người, làm việc rất chuyên nghiệp.

Đặt món ăn ngon theo ý khách hàng, đó là sự phối hợp màu sắc hết sức vừa vặn của món xoài Sago cá và bánh gato Sơn Trà. Nặc Đình Sơn nhận lấy khay thức ăn lùi lại một bước nhìn về phía bà khách của mình tự nhiên nói: "Khuyến tai hôm nay rất hợp với phong cách của bà".

Quý bà nhận được lời khen mỉm cười hướng về phía người đàn ông ngồi đối diện, nụ cười vui vẻ.

Bà lão ngồi sát cửa sổ đã ngồi ở đó thời gian không ngắn, đầu bà tựa trên cửa sổ thủy tinh, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần, Nặc Đình Sơn đi tới, đặt trước mặt bà ly hồng trà nóng, thay cho ly cà phê đã nguội từ lâu. Sau khi thay ly hồng trà Nặc Đình Sơn tháo máy trợ thính của bà lão xuống, dưới ánh mắt nghi ngờ của bà lão, cô điều chỉnh từ âm lượng lớn nhất lúc ban đầu tới mức trung bình.

Máy trợ thính một lần nữa đeo lại cho bà lão, Nặc Đình Sơn cúi người giải thích với bà đeo máy trợ thính ở mức độ lớn nhất thời gian dài sẽ ảnh hưởng tới chất lượng của giấc ngủ.

Thời gian làm việc sáu tiếng kết thúc. Thay xong quần áo Nặc Đình Sơn bỏ tiền tip ngày hôm nay vào trong túi, ngày hôm nay cô nhận được tiền tip nhiều hơn bình thường. Phụ nhân được cô khen ngợi đã cho cô 10 bảng Anh, bà lão ngồi sát cửa sổ đã cho cô ngay 20 bảng Anh, ngoài ra trong thời gian sáu tiếng Nặc Đình Sơn còn nhận được tổng cộng 50 bảng Anh tiền Tip của mấy vị khách mời.

Chuẩn bị xong tất cả, Nặc Đình Sơn đẩy gương mặt vẫn đang nhìn mình đẩy tức giận của Trương Diệu Lệ ra.

Có Thân hình nóng bỏng, Trương Diệu Lệ tự xưng là con gái Đông Bắc, Nặc Đình Sơn đã quen biết cô gần hai năm. Trong thời gian hai năm này bọn cô cùng tốt nghiệp một trường, bọn cô cùng tìm được công việc làm một như chó này.

"Nặc Nặc". Trương Diệu Lệ kéo dài giọng. Gương mặt tức giận bắt bình phun mưa: "Cô làm thế nào để mấy người đó móc hầu bao từ trong ví ra vậy? Tôi cũng muốn như cô mỗi ngày kiếm được nhiều tiền Tip như vậy".

Nặc Đình Sơn có chút khóc dở mếu dở, vẫy trước mặt Trương Diệu Lệ, không phải là làm vậy để bảo vệ công việc hiện nay à? Trương Diệu Lệ không chỉ có thân hình nóng bỏng, mà tính cách cô nàng cũng nóng nảy. Tháng này nhà hàng đã nhận được hai khiếu nại liên quan tới cô ấy. Giám đốc nhà hàng đã cảnh cáo Trương Diệu Lệ nếu như tháng này còn nhận được khiếu nại thứ ba thì lập tức thôi việc.

Nhận thấy Nặc Đình Sơn không để ý tới, Cô gái Đông Bắc nổi đóa: "Nặc! Đình! Sơn!".

Được rồi, Nặc Đình Sơn ôm lấy cánh tay: "Trương Diệu Lệ, nếu như cô muốn nhận được nhiều tiền Tip giống như tôi, trước tiên cô cần phải học được cách quan sát".

Giống như bỏ vốn đầu tư vậy, học cách quan sát, sau đó đem kết quả quan sát được vận dụng lên mấy đối tượng đó thì cô sẽ nhận được báo đáp từ họ: ví dụ như với bà lão lớn tuổi không thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy cô đang dùng từ khoa trương không được chân thành, nhưng nếu đem từ xinh đẹp đổi thành khen tặng phong cách của họ thì hiệu quả nhận được nhiều hơn một nửa công sức bỏ ra, lời khen đó làm tâm trạng tốt lên. Vòng tai hôm nay của vị phụ nhân kia vừa nhìn là biết kiểu dáng xa xỉ, cô nên lời kia của cô là: "Hôm nay bông tai rất hợp với phong cách của bà". Dẫn tới hiệu quả rất tốt.

Mà bà lão bên cửa sổ kia cam tâm tình nguyện rút ra 20 Bảng Anh tiền Tip cũng không phải là vì cảm ơn Nặc Đình Sơn đã giúp bà điều chỉnh máy trợ thính xuống. Để tâm tư bà lão vui vẻ chính là vì sự quan tâm kia. Cũng bởi vì bà đã già, bởi vì một thân một mình mà bị bỏ quên.

9 giờ 20 Nặc Đình Sơn về tới phòng trọ, cô dùng thời gian 30 phút để đem tâm trạng trên mặt mình trở nên rạng rỡ động lòng người, đúng 10 giờ Nặc Đình Sơn rời khỏi phòng trọ.

Ngoại trừ công việc ở nhà hàng, Nặc Đình Sơn còn có một công việc khác, hợp đồng người mẫu của phòng kế hoạch hình ảnh Color. Phòng kế hoạch này bề ngoài nhìn rất giống với các nơi khác, về thực chất phòng kế hoạch hình ảnh Color là người quan hệ xã hội công ty. Nguồn thu nhập chủ yếu dành cho người mẫu là phòng kế hoạch này, lương bổng hậu đãi khiến cho các cô gái trẻ biết rõ tính chất công việc, nhưng vẫn ký tên mình trên văn kiện hợp đồng. Muốn lấy được hợp đồng của phòng kế hoạch hình ảnh Color cũng không phải là một chuyện dễ dàng, người mẫu ký kết với nơi này đều phải trẻ tuổi, ngoại hình đẹp, ngoài thỏa mãn những điều kiện này còn cần phải thông thạo nhiều thứ tiếng. Bởi vì đối tượng các cô phục vụ đều là những người có tiền đến từ các nơi trên thế giới.

Ngành giải trí ở Notting Hill cũng vô cùng phát triển, nhưng không ảnh hưởng tới một số người hứng thú với nó. Nơi này tự nhiên đã quá quen với những xa hoa trụy lạc mà người ta nói tới đó, trái lại lại trở thành một loại hấp dẫn. Họ đặt mua bất động sản ở Notting Hill. Vừa đến cuối tuần liền mang theo một số bạn bè tới nơi này tìm thú vui, tìm thú vui đương nhiên là càng náo nhiệt càng tốt. Do đó, liên có loại hình giống như phòng kế hoạch hình ảnh Color ra đời. Mấy phòng kế hoạch này mở ra là danh nghĩa quan hệ xã hội, là vì trước tiên những người có tiền tìm thú vui tới những cô gái có tố chất. Những người quản lý những người đó gọi là "Đội đối nữ".

Nặc Đình Sơn ban ngày là một người phục vụ, buổi tối là một người của "Đội đối nữ"

Mười giờ rưỡi, xe của Phòng kế hoạch hình ảnh đưa Nặc Đình Sơn với cả mấy người mẫu đến vùng ngoại thành phía Tây Nam của Notting Hill. Nếu như nói Notting Hill cũng có khu nhà giàu, thì đây chính là nơi đó. Nặc Đình Sơn đối với nơi này cũng không xa lạ.

Xe được dừng lại ở một không gian tao nhã ngoài cửa, trước khi xuống xe ông bầu thấp giọng nói cho các cô biết người ở bên trong đều là người tới từ khu Chelsea.

Nói cách khác, đối tượng đêm nay các cô phải phục vụ đều là những người tới từ khu Chelsea. Sau khi nghe ông bầu nói xong Nặc Đình Sơn liền nghe thấy tiếng reo hò của những đồng nghiệp, trong số đó liên thấy Trương Diệu Lệ cười lớn tiếng nhất.

Khu Chelsea là khu quý tộc của London. Loại người từ khu Chelsea tới Notting Hill tìm thú vui đều có cái đặc biệt thế này: Đúng quy tắc, sẽ không chơi đùa điên cuồng, phần lớn thời gian đều là phô trương học thuật của họ. Nếu như phụ họa theo lời nói của họ thật tốt thông thường sẽ nhận được nhiều tiền Tip, những tiền Tip đó đương nhiên không chỉ là mấy chục Bảng Anh.

Bước vào bên trong ngôi nhà, có hơn mười nam nữ, người đàn ông ngồi dựa vào ghế sofa phía nam làm cho Nặc Đình Sơn chú ý. Cô cười khổ trong lòng. Đêm nay mọi người e rằng không tránh khỏi bị gầy vò một phen.

Người đàn ông ngồi một mình trên ghế sofa phía nam tên là Jack, người Mỹ, xuất thân từ gia đình nghệ thuật. Chú của Anh ta

nổi tiếng tại Hollywood, tài năng anh ta lại là loại bình thường làm hứng thú của mọi người liên chú ý tới, cũng không có nhút nhát. Cho dù là nhưng vậy cũng không ảnh hưởng tới nhiệt tình biểu diễn của ông anh này, lần trước Nặc Đình Sơn đã bị cái người này hành hạ quá đáng.

Quả nhiên, việc làm Nặc Đình Sơn lo lắng vẫn cứ xảy ra. Tụ họp quá nửa, Jack vì để xua đi bầu không khí nặng nề, anh ta sẽ vì mọi người biểu diễn một đoạn ngẫu hứng, nội dung biểu diễn là cô bé lọ lem thật giả, trước nửa đêm ai tìm được giấy thủy tinh bị hoàng tử giấu đi thì người đó chính là cô bé lọ lem thật sự.

Cho dù màn biểu diễn ngẫu hứng tâm đắc của Jack nghe ầu trĩ như vậy, mà khi nghe tới người tìm được giấy thủy tinh có thể nhận được phần thưởng 5000 Bảng Anh các cô gái vẫn cam tâm tình nguyện thoa lên thuốc màu màu xám để đóng vai cô bé lọ lem. Trong năm cô có lọ lem tất nhiên có một người sẽ nhận được 5000 bảng Anh tiền thưởng.

Cái gọi là giấy thủy tinh tạm thời dùng chai rượu vang đỏ làm, Đương nhiên, người tìm được không chỉ có thể được 5000 Bảng Anh còn có thể mang theo bình rượu này. Nặc Đình Sơn thoa lên mặt mình thuốc hóa trang màu xám. Cô đã mấy lần phán đoán từ ánh mắt của Jack, ước chừng anh ta sẽ đem chai rượu vang để ở chỗ nào rồi. Đầu óc đơn giản của người đàn ông Mỹ khi nói cụ thể với các cô một số quy tắc, ánh mắt đã không chỉ một lần nhìn về phía bên trong góc trung bày sản phẩm gốm sứ Thổ Nhĩ Kỳ.

Tài ăn nói của Jack coi như không tệ, một hồi ba hoa chích chòe liền khiến cho các bạn của anh ta tin tưởng đây sẽ là trò chơi thú vị.

Năm cái rương nhựa đưa đến hiện trường, đứng trong cái rương nhựa cao bằng nửa người đầu tiên Nặc Đình Sơn cảm thấy khó thở, liếc mắt nhìn đồng hồ, vào giờ phút này cảm cự tới 12 giờ đêm còn thời gian xấp xỉ 10 phút, Nặc Đình Sơn nghĩ cô sẽ không ở trong cái rương thời gian quá lâu.

Năm cô bé lọ lem bước vào trong rương, đóng nắp lại.

Jack đóng vai hoàng tử liền bắt đầu biểu diễn, anh ta bắt đầu nói anh ta đem giấy thủy tinh đặt lên vũ hội tường nhớ cô gái không biết tên.

Cơ thể cuộn trong rương, Nặc Đình Sơn nhắm hai mắt lại, cô để cho trạng thái của mình nằm trong tư thế chờ đợi. Trong đầu cô bắt đầu ra sức suy đoán sau đó cô sẽ tìm được bình rượu giá trị bao nhiêu.

Jack vẫn đang lái nhai Tình cảm nhớ nhung của vô cùng kiểu cách. Thời gian với Nặc Đình Sơn mà nói thật dài, dài tới nỗi hô hấp của cô hình như cũng bởi vì thời gian chậm chạp mà bị ngăn lại, hô hấp của cô bị giảm thành một hơi lại một hơi.

Nặc Đình Sơn buộc cho mình nghĩ, phải có bình rượu vang đỏ còn có 5000 bảng Anh...

Dần dần 5000 bảng Anh đã bị cắt ra thành rất nhiều khúc, hô hấp càng ngày càng xa...

Trong mơ hồ, Nặc Đình Sơn nghe thấy Trương Diệu Lệ hoảng sợ kêu: "Nặc Đình Sơn có chứng sợ không gian kín".

Đường như thời gian trôi qua lâu như một thế kỷ -----

"Oành" một tiếng, ánh sáng chiếu vào, người đàn ông kia đứng ở không gian phía xa quay về phía cô đưa tay ra, người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam nhạt, hình dáng thon dài.

Buổi tối chủ nhật đầu tiên của tháng tư năm 2010 cách tiếng chuông đồng hồ 12 giờ đêm vang lên còn ba phút. Tại Notting Hill, Trình Diệp Qua biết được tồn tại cô gái có cùng cái tên với tòa thành này.

Khi đó, Trình Diệp Qua cho rằng đó là lần gặp mặt đầu tiên của Anh và Nặc Đình Sơn. Không lâu sau đó anh mới biết không phải vậy. Nhiều năm sau, anh và cô nói đến lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ, cô lên tiếng phiên muộn "Thật đáng tiếc, khi Nặc Đình Sơn đối với Trình Diệp Qua nhất kiến chung tình, thì Trình Diệp Qua cũng không có đối với Nặc Đình Sơn nhất kiến chung tình". Tự biết mình đuối lý, anh ngụy biện "Anh có bệnh mù mặt rất nghiêm trọng".

*Bệnh mù mặt: là bệnh mất nhận thức khuôn

Trình Diệp Qua cũng không có bệnh mù mặt, cho dù có bất quá cũng chỉ có một chút, Trình Diệp Qua chỉ là bận, anh cần phải đem thời gian, sinh lực đều dùng để hoàn thành trên công việc. Vì lẽ đó, anh chưa bao giờ đem sự chú ý dùng vào con người, sự việc không liên quan tới. Sự việc người không liên quan cũng bao gồm ở thời gian 9 giờ rưỡi đụng phải cô gái trước đó.

Người đàn ông trước mắt này đưa tay về phía cô, từ lúc đầu tiên bước vào ngôi nhà đẹp đẽ này cô đã nhận ngay ra anh ta, bọn họ gọi anh là "Jude"

Trước đây, mấy người đàn ông đến từ Liverpool đã coi "Jude" là biểu tượng của mặt trời không bao giờ lặn trên đế quốc, cho dừng khi!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Thượng Đế ưu ái Notting Hill, đường phố rực rỡ của nơi này có thể so sánh với ánh nắng mặt trời". Người ta đồn rằng nơi này giống như bài thơ

Những người từng tới nơi này thường sẽ nói những lời như thế này: "Ồ Notting Hill, bằng một ánh mắt đầu tiên rất dễ dàng yêu ngay một người lạ".

Tình cảm yêu ngay từ ánh mắt đầu tiên đó gọi là nhất kiến chung tình.

Năm 1999 có một phim điện ảnh nổi tiếng thế giới cùng tên với Notting Hill, nội dung bộ phim kể về người đàn ông nước Anh William đã nhất kiến chung tình với người phụ nữ nước Mỹ Anna tại Notting Hill.

Trong phim William mặc áo sơ mi màu lam nhạt, trên tay cầm ly nước cam khi rẽ qua vào khúc ngoặt đã đụng vào Anna đã trở thành cảnh kinh điển trong phim.

Những người ở tại Notting Hill khi nói tới cảnh này đều tràn đầy kiêu hãnh: Tôi biết cánh cổng màu xanh, tôi thường đi qua nơi đó.

Bộ phim điện ảnh này cũng làm cho một đám đàn ông con trai ở Notting Hill trong nhà có cất giữ áo sơ mi xanh lam. Bọn họ hy vọng, ngày nào đó mặc áo sơ mi màu xanh lam tại một góc đường nào đó bọn họ có thể gặp được một người phụ nữ có nụ cười rực rỡ như Anna, đối với nhau nhất kiến chung tình.

Năm 2010, Nặc Đình Sơn khoá cửa xong, quay đầu lại và đụng vào một người đàn ông. Ly cà phê của người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh đỏ lên người cô, là loại màu lam nhạt kia toả sáng dưới ánh mặt trời.

Va chạm như vậy làm viền mắt của Nặc Đình Sơn chảy nước mắt.

Hốc mắt đã lâu chưa từng chảy nước mắt liền như là dòng sông khô cạn.

Cúi đầu, nước mắt rơi trên mặt đất.

Năm 1999, Nặc Đình Sơn 13 tuổi, Emma 15 tuổi, các cô không có đủ tiền tới rạp chiếu phim, các cô chỉ có thể trốn ở trong nhà xem CD lậu mượn từ bạn của Nặc Đình Sơn.

Xem xong phim Emma nói, chờ sau này lớn lên cô nhất định sẽ mua một căn nhà có cửa hướng về phía Bắc. Cô cũng nhất định đem cánh cửa hướng về phía Bắc này sơn thành màu xanh nước biển, sau đó cô còn muốn giống như William mở một tiệm sách lữ hành.

Vào lúc đó, Emma hỏi Nặc Đình Sơn: "có được không?". Khi đó Nặc Đình Sơn im lặng không lên tiếng, cô không dám nói cho Emma rằng nửa phần sau của bộ phim cô đã ngủ gục. Trùng tên với cái Quảng Trường đã khiến cô đủ phiền muộn rồi, hiện tại còn có bộ phim điện ảnh cũng trùng tên cô nữa, làm cô chẳng muốn thưởng thức mỹ nữ miệng rộng có nụ cười toả nắng đó chút nào.

Lúc đó, mọi người nói Emma là thực nữ, Nặc Đình Sơn giống con trai. Emma yếu đuối, Nặc Đình Sơn mạnh mẽ.

So với sức lực của Nặc Đình Sơn, Emma nhỏ bé đã thay thế cô đến Nam Phi. Sau khi biết được quyết định của Susan Nặc Đình Sơn vẫn im lặng không lên tiếng. Cô sợ mình lên tiếng sẽ khiến cho Susan thay đổi chủ ý. Nặc Đình Sơn một chút cũng không nghĩ tới việc đi Nam Phi, thành tích học tập của cô đặc biệt tốt, các giáo viên của cô nói cô sau này nhất định có tương lai rộng mở.

Năm 2005, tại Nam Phi Emma gọi điện cho Nặc Đình Sơn. Cô ấy hỏi cô cánh cửa màu xanh nhà William vẫn còn tiệm sách lữ hành chứ? Đám con trai mặc áo màu xanh lam vẫn đang trên đường chờ gặp được Anna của họ sao? Cách đường dây điện thoại, thanh âm của Emma tỏ ra rất lưu luyến, khi đó Nặc Đình Sơn không hiểu được việc thiết tha ánh mặt trời của Emma đã làm việc ở trong nhà xưởng dưới lòng đất tới tám rưỡi 5 năm.

Cửa lớn màu xanh còn không? Nhà Sách Lữ hành còn không? Đám con trai mặc áo màu xanh lam có còn trên đường đợi để gặp được Anna của họ không?

Không, Emma thân yêu,. Cánh cổng màu xanh lam nhà William đã bị tróc sơn rồi, bây giờ màu sắc của nó nhìn không giống màu trắng cũng không giống màu lam. Nhà sách lữ hành bởi vì làm ăn ảm đạm thời gian đóng cửa cũng dần đếm ngược. Một vị thương nhân già yếu đã thu mua nó, tù sách đã nhanh chóng trở thành tù giấy.

Còn có, Emma thân yêu, đám con trai ở Notting Hill cũng đã sớm quên áo sơ mi màu lam nhạt của bọn họ rồi.

Không, có lẽ còn có một số người vẫn chưa quên, như vị trước mắt này, chỉ là tại sao không phải ly nước cam mà là cà phê. Tự mình xác định trong hốc mắt không có bất kỳ dấu vết nước mắt nào, sau đó Nặc Đình Sơn ngừng đầu.

Tên khốn này không biết hành vi hấp tấp của hắn đã làm trễ của cô bao nhiêu thời gian. Nặc Đình Sơn ngừng phát đầu lên, người đàn ông đụng trúng cô đứng cách cô khoảng ba bước. Đó là một người đàn ông Châu Á.

Tuần đầu tiên của tháng tư đẹp trời, ánh nắng tươi đẹp như vậy. Khôn mặt người đàn ông giống như là được cắt từ ống kính của đạo diễn giỏi nhất. Không cần di chuyển góc rộng, không cần lời nói, cũng làm người ta muốn lưu lại dấu ấn trong tim cả đời.

Cho dù là cự ly William đứng trùng Anna ở con đường số 18 cách cánh cổng sơn màu xanh lam đã đổi màu, cho dù lúc William và Anna lần đầu gặp mặt cái nhà sách từ hành kia sắp sửa biến mất, cho dù đám con trai ở Notting Hill đã lãng quên áo sơ mi xanh lam của họ.

Có thể, cái chớp mắt này giống như kỳ tích. Tim của Nặc Đình Sơn cứ như vậy đập lạc nhịp.

Người đàn ông trước mắt này có một gương mặt khiến các cô gái vừa gặp đã yêu, vừa đổi mặt không kịp được đã yêu, cùng với ánh nắng của Notting Hill rơi trên sợi tóc của anh ấy.

Những lời mắng người kia miễn cưỡng bị kìm nén lại trong cổ họng. Một chút tình cảm không nói rõ được. Tình cảm không nói rõ được cùng với việc "Thượng đế ưu ái Notting Hill, nơi đây ánh nắng chiếu vào cả phố xá phía xa". Trong lòng như có dòng nước chảy, có chút đắng chát, có chút chua xót.

Một giây, hai giây, ba giây! Nặc Đình Sơn thu hồi ánh mắt hung hăng từ mặt người đàn ông, nhìn lại áo lông của mình bị cà phê nhuộm thành màu vàng trong lòng lại hung hăng mắng chửi. Chết tiệt! Màn biểu diễn buồn cười của người đàn ông này làm cho cô không thể không quay trở lại phòng trọ của mình để đổi một bộ quần áo khác, cứ như vậy nhất định sẽ làm cô đi làm trễ.

Tiếng bước chân dừng lại sau lưng cô.

"Xin lỗi". Người đàn ông lần đầu lên tiếng kể từ khi đứng trùng cô, âm thanh của anh ta như thể làm người ta say mê.

Nặc Đình Sơn mở cổng lớn ra.

"Tôi rất xin lỗi đã làm bẩn quần áo của cô". Nặc Đình Sơn nói với người đàn ông ở phía sau lưng, cách uốn lưỡi tiêu chuẩn Anh, vừa nghe liền biết người đàn ông này ở nước Anh, ngay người một lúc: "Anh không cần để ý...."

Người đàn ông rất tuấn tú, ít nhất cho tới bây giờ Nặc Đình Sơn vẫn chưa có gặp người đàn ông nào đẹp hơn anh ta. Có thể Nặc Đình Sơn không có thời gian để cùng bất kỳ người đàn ông nào chìm đắm trong biển tình.

Nặc Đình Sơn quay đầu lại, đối mặt với người đàn ông, ánh mắt một lần nữa rơi trên mặt người đàn ông. Loại cảm giác nghẹt thở kia lại tới một lần nữa, ánh mắt nhìn qua vai người đàn ông, dừng lại ở con đường đối diện. Ngực khí mang theo trào phúng: "Thế nào? Có phải nhà anh cách nơi này chính là đường số 18? Có phải nhà anh cũng có cánh cổng màu xanh lam?"

Lời nói hùng hổ dọa người làm cho người đàn ông nhú mày: "Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?"

Không hiểu đúng không?

"Tiên sinh". Giống như là đang phân cao thấp, ánh mắt Nặc Đình Sơn nhìn lại mặt người đàn ông lần nữa, mở miệng cười trào phúng: "Tôi thấy anh không cần phải làm như vậy đâu, anh chỉ cần dựa vào khuôn mặt đó của anh liền có thể làm cho rất nhiều phụ nữ tự động đưa tới cửa đó"

Người đàn ông nhú mày càng chặt hơn.

Vẫn còn giả bộ. Nặc Đình Sơn túm chặt cổ áo người đàn ông: "Tại sao anh lại mặc áo sơ mi màu lam?"

Tên khốn này tại sao lại mặc áo sơ mi màu lam. Nếu như không mặc áo sơ mi màu lam thì cô sẽ không nhớ tới bộ phim điện ảnh đó, nếu như không nhớ tới bộ phim đó thì cô sẽ không nhớ tới Emma, nếu như không nhớ tới Emma thì lòng cô sẽ không yếu đuối như vậy. Khi lòng yếu đuối thì tình cảm đã mất của cô sẽ lại dâng trào.

Người đàn ông dễ dàng gỡ bàn tay tóm chặt cổ áo anh, nói: "Trong tủ quần áo của tôi đa số đều là áo sơ mi màu xanh lam, vì vậy một tháng có khoảng hai mươi ngày tôi đều mặc áo sơ mi màu xanh Lam, xin hỏi, áo sơ mi của tôi có vấn đề gì không?"

Lời người đàn ông này làm Nặc Đình Sơn á khẩu. Ánh mắt chuyển qua ly cà phê trống không trên tay anh ta: "Cà phê! Tại sao tay anh lại cầm ly cà phê?"

"Cà phê?" Về mặt người đàn ông lộ vẻ giờ mới nhớ tới vẫn còn ly cà phê trên tay anh ta: "Ly cà phê của tôi cũng có vấn đề gì sao?"

Thấy Nặc Đình Sơn không nói gì, người đàn ông giải thích: "Cà phê là của bạn tôi nhờ tôi cầm giúp anh ấy, anh ấy đã đi nghe điện thoại rồi".

Theo lời nói của người đàn ông, Nặc Đình Sơn nhìn thấy cách đó không xa có một người đàn ông trung niên đang nghe điện thoại.

Xoa xoa khốn mặt, Nặc Đình Sơn quay đầu lại. Mặc kệ người đàn ông có ý hay vô tình cô cũng đều không có thời gian dây dưa. Chuyện trước tiên là cô phải đi thay quần áo đang mặc trên người.

Một cánh tay cản trở việc cô mở cửa.

"Nếu như cô không ngại thì cô có thể nói cho tôi giá của bộ quần áo này, hoặc là tôi có thể trả cô phí giặt quần áo". Người đàn ông nghiêm túc nói.

Muốn, đương nhiên là muốn.

Sau đó Nặc Đình Sơn yêu cầu người đàn ông 20 bảng Anh. Người đàn ông trung niên kia nhận điện thoại xong, đi về phía họ.

Đầu tháng tư, góc đường kia được ánh nắng phủ kín đường. Họ đã quen biết nhau.

Khi đó cô không biết tên anh là Trình Diệp Qua, lúc ấy anh cũng không biết cô tên là Nặc Đình Sơn.

Nếu như không có chuyện xảy ra tám tiếng sau đó, nếu như không phải Nặc Đình Sơn còn có bệnh Sợ không gian hẹp. Như vậy cái chuyện cô gái Nặc Đình Sơn cùng chàng trai Trình Diệp Qua ở trên đường kia, trong biển người mênh mông vội vã đối mặt, một lần lướt qua nhau sau đó cũng không gặp lại.

Tám tiếng sau, buổi chiều ngày hôm nay, Nặc Đình Sơn lại lần nữa đụng phải người đàn ông đó. Trong phòng có bảy nam hai nữ, mặc dù anh ta ngồi ở vị trí không bắt mắt, nhưng cô có thể nhìn thấy anh ta đầu tiên, vừa nhìn đã nhận ra anh ta ngay. Anh ta vẫn mặc áo sơ mi màu Lam nhạt đó.

Nặc Đình Sơn của ban ngày và Nặc Đình Sơn của buổi tối là hai người hoàn toàn khác hẳn, hai khuôn mặt. Vì vậy Nặc Đình Sơn cho là người đàn ông không thể nhận ra cô. Lúc ông bầu ra hiệu cho cô ngồi xuống bên một người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô. Cô nở nụ cười chuyên nghiệp, rót rượu cho bọn họ. kiểm soát tư thế rót rượu tốt, để những người đàn ông đó vừa hay nhìn thấy vị trí trước ngực cô. Đương nhiên cũng sẽ không để nhìn sạch sẽ. Những người đàn ông được nhìn sẽ vui vẻ ra tay hào phóng. Đến khi tiền phí đó khi chia đến tay các cô sẽ nhiều hơn một chút.

Thời gian trôi qua một lúc, trong lòng Nặc Đình Sơn nổi lên một chút mất mát nhàn nhạt. Loại mất mát này tới chính là vào buổi chiều cô đụng phải người đàn ông đó. Bọn họ gọi anh ta là "Jude". Dù cho người đàn ông gọi là "Jude" ngồi ở vị trí tầm thường, cho dù toàn bộ thời gian anh ta đều mỉm cười lắng nghe những đồng nghiệp bàn luận trên trời dưới biển, có thể từ trong cử chỉ lời nói của những người đó nhìn ra, nơi này anh ta mới là người có quyền lên tiếng nhất. Hơn nữa có thể xác định anh ta còn chính là chủ nhân của nơi này.

Nơi này không thể nói được có bao nhiêu xa hoa, nhưng thiết kế nơi này vừa nhìn liền biết từ tay một nhà thiết kế nổi tiếng. Đồ trang trí nơi này càng có giá trị không nhỏ, mà người phụ nữ ngồi cạnh người đàn ông lại càng thuộc hàng nhân vật "Thiên chi kiều nữ". Phần lớn thời gian cô gái đều như con chim nhỏ ngoan ngoãn ngồi sát bên cạnh anh ta.

Mang theo mất mát nhàn nhạt, Nặc Đình Sơn bước vào trong rương nhựa.

Âm thanh đó của Trương Diệu Lệ: "Nặc Đình Sơn có chứng sợ không gian hẹp". Kéo cô trở về từ trong tình trạng mất nhận thức. Một tiếng "Oành", nắp va ly nhựa được mở ra.

Anh đứng trước mặt cô.

Đèn thủy tinh treo trên đầu anh đang đưa, giống như một giấc mơ hoa mỹ, Nặc Đình Sơn nhớ tới việc xảy ra vào chiều hôm nay ở cái chợ kia. Có người nói với cô một câu như này: "Nặc Đình Sơn, một ngày nào đó Hoàng tử sẽ cầm giấy thủy tinh trả lại cho cô".

Anh đứng ở nơi đó đưa tay ra cho cô.

Nặc Đình Sơn không biết mình có nắm tay anh ấy hay không. Lúc rơi vào bóng tối Nặc Đình Sơn nghĩ, nếu như biết sẽ đụng trúng người đàn ông đến từ Chelsea ở góc đường kia, nếu như biết anh ta tám tiếng sau sẽ lại xuất hiện tại nơi này, nếu như biết anh ta chính là chủ nhân của chỗ này, thì vào lúc ấy cô nhất định sẽ không để ánh mắt không kiêng nể của mình nhìn người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Căn phòng xa lạ, cái giường xa lạ.

Ánh sáng mờ ảo như gần như xa, rèm cửa sô màu cà phê kem rủ xuống sàn nhà. Trên ghế sô pha đặt cạnh rèm cửa và đèn bàn có một người. Người đàn ông ngồi tại ghế sô pha, anh ta cúi đầu tựa hồ như đang ngủ gật, lại như đang đọc sách.

Nặc Đình Sơn nằm trên giường trầm ngâm nhìn kỹ. Người đàn ông không có ngủ gật, cũng không có đọc sách, chỉ là anh ta đang yên lặng suy nghĩ. Áo sơ mi màu lam nhạt đã bị che bởi áo khoác ngoài màu xám.

Xung quanh rất yên tĩnh, căn phòng có mùi hương dễ chịu. Giường rất mềm mại, ánh đèn cũng rất ấm áp. Tất cả mọi thứ làm cho Nặc Đình Sơn muốn lười biếng nằm trên giường, không suy tính thời gian ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng, không được. Nặc Đình Sơn chống đỡ thân thể, nâng thân hình nhỏ bé, lên tiếng phá vỡ sự trầm tư của người đàn ông. Anh ta ra hiệu cho cô không được cử động, sau đó đi về phía cô.

"Cô có khỏe không: bây giờ cảm thấy như thế nào?" Người đàn ông đứng ở trước giường, thanh âm cùng nét mặt của anh đều dịu dàng.

Nặc Đinh Sơn không nói gì, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm giày.

"Bình thường người mắc bệnh sợ không gian hẹp sau khi trải qua hôn mê cần tám giờ nghỉ ngơi mới có thể thoát khỏi tình trạng vàng đầu, ù tai, buồn nôn kia". Anh nhìn đồng hồ: "Bây giờ là 4 giờ sáng".

Cô mất đi tri giác lúc nửa đêm, điều này Nặc Đinh Sơn nhớ rất rõ ràng. Cũng tức là cô đã ở trong căn phòng xa lạ này ngủ bốn giờ.

"Bạn của tôi đâu?" Nặc Đinh Sơn lúc này mới nhớ tới Trương Diệu Lệ, đúng là cô nàng vô tâm, lại có thể để cô ở lại qua đêm nhà của một người đàn ông xa lạ.

"Là người nói cô có chứng bệnh sợ không gian hẹp kia sao?" Anh tự hỏi tự trả lời: "Ngay sau khi cô ấy nhận được một cuộc điện thoại liên vội vàng rồi đi, lúc rời đi cô ấy yêu cầu lấy số di động của tôi còn kiên quyết cảnh cáo tôi".

Nói xong, người đàn ông khẽ mỉm cười. Nặc Đinh Sơn tiếp tục đưa mắt tìm giày.

"Tôi ở đây có phải làm cô cảm thấy không thoải mái không?" Người đàn ông hỏi.

Nặc Đinh Sơn không nói gì.

Người đàn ông lấy từ trong tủ giày trả lại đôi giày cho cô, anh đem đặt ngay ngắn ở chỗ bàn chân cô vừa chạm tới, giọng thân thiện: "Nếu cô muốn rời khỏi nơi này cũng được, nhưng tôi đề xuất cô vẫn nên tiếp tục ở lại đây nghỉ ngơi. Trong lúc cô nghỉ ngơi, tôi đảm bảo sẽ không có người làm phiền đến cô. Đương nhiên bao gồm cả tôi. Sáng sớm ngày mai tôi sẽ để quản gia chuẩn bị bữa sáng cho cô, sau bữa sáng tôi sẽ sai tài xế đưa cô về nhà".

"Tại sao....." Nặc Đinh Sơn theo bản năng hỏi. Tại sao người có thân phận như vậy lại phải quan tâm chu đáo với cô như thế.

Mọi người đều nói như vậy: Người tới từ Khu Chelsea là người có tố chất tốt nhất, cũng là người lạnh lùng nhất. Quan niệm giai cấp đã ăn sâu bén rễ trong suy nghĩ trong của bọn họ.

Người đàn ông dường như không để ý đến lời của cô. Anh trực tiếp đi tới cửa phòng. Ánh mắt Nặc Đinh Sơn vô thức nhìn theo bóng lưng của Anh. Tay anh đặt trên tay nắm cửa, dừng lại một chút, anh quay đầu lại, đối mặt lại với cô: "Bồn tiếng sau tôi để quản gia tới gọi cô".

Nặc Đinh Sơn rũ mi mắt xuống.

Người đàn ông mở cửa phòng, cửa phòng mở được một nửa lại dừng lại.

"Tại sao biết rõ mình có bệnh sợ không gian hẹp lại còn chấp nhận loại trò chơi như vậy.....". Người đàn ông nói tới đây lại dừng lại, tựa như đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp để giải thích thắc mắc hành vi cô, biết rõ mình bị chứng bệnh sợ không gian hẹp lại còn chui vào cái rương nhựa kia. Cố gắng không làm tổn thương tới lòng tự ái của cô, cố gắng không làm cô khó xử.

Tại Sao? Đương nhiên và vì sức hấp dẫn của 5000 Bảng Anh đó rồi. Ngu Ngốc! Điều này cũng là lời giải thích cực kỳ phù hợp. Người đứng tại đỉnh cao nhất của kim tự tháp vĩnh viễn không nhìn thấy người ở tầng thấp nhất của kim tự tháp đang đấu tranh khổ sở là như thế nào, bởi vì khoảng cách quá xa.

Có lẽ không tìm được từ ngữ thích hợp, người đàn ông đã từ bỏ câu hỏi của mình, anh rời khỏi phòng. Nặc Đinh Sơn một lần nữa nằm lại giường, nghiêng người nằm co lại, gò đầu trên cánh tay nắm chặt thành nắm đấm của mình. Không để cho ngón tay của mình chạm tới những thứ chần chệm mềm mại như mây kia. Đối với những thứ không có khả năng nắm giữ tốt nhất không nên quan tâm đến.

Đúng như người đàn ông kia nói, 4 tiếng sau quản gia của anh sẽ tới gõ cửa. Khoảng 8 giờ rưỡi sáng cô dùng bữa sáng tại nhà ăn vô cùng tốt. Khi nhìn thấy đồ ăn bày ra trên bàn thì Nặc Đinh Sơn đã hiểu rõ vì sao cô lại được người chủ nhà này chăm sóc chu đáo như vậy.

Trên bàn ăn đa số là món khai vị, một bên bàn ăn còn đặt một loại giống như thuốc an thần. Từ đó có thể thấy, bên cạnh người đàn ông nhất định tồn tại một người giống vậy, người này cũng giống như cô có chứng bệnh sợ không gian hẹp. Người đàn ông nhất định có quan hệ rất tốt với người kia. Từ đó có thể thấy cô chỉ là được hưởng kẻ may mắn của người kia.

Sau bữa sáng Nặc Đinh Sơn ngồi xe được người đàn ông sắp xếp cho cô trở về nhà. Xe Bentley màu đen dừng trên đường chật hẹp mà cũ kỹ, liên tục nhận được sự quan tâm của người đi đường qua lại.

Nặc Đinh Sơn nói tạm biệt với người tài xế đưa cô trở về, đồng thời nhắn anh ta gửi lời cảm ơn tâm ý của ông chủ anh ta. Từ sau khi tỉnh lại, từ đầu tới cuối cô đều chưa gặp lại người đàn ông đó.

Mở cánh cổng ra, bàn chân vừa bước vào cửa Nặc Đinh Sơn liền nhìn thấy bà chủ nhà. Bà đứng ở bên trái cánh cổng, cũng không biết đã đứng bao lâu. Bà cười với Nặc Đinh Sơn, trên gương mặt nhăn nhoe được bôi một lớp son môi rực rỡ, lộ ra một hàm răng già trắng tinh.

Nặc Đinh Sơn đứng ở đó, cô đang đợi bà già riều cọt. Vị này không thích gái trẻ, mấy năm trước chồng của bà ấy đã bỏ đi cùng một cô gái trẻ.

"Tôi đoán, không lâu nữa cô sẽ chuyển đi khỏi nơi này, sau đó dọn vào một ngôi nhà có vườn hoa xinh đẹp". Bà ta vừa nói vừa nhìn cô: "Nặc Đinh Sơn, tôi biết cô vẫn luôn chờ đợi một cơ hội như vậy, giống như người thợ săn thông minh nhất đang đợi con mồi có giá trị nhất".

Bà già có đôi mắt giống như chim ưng. Cho dù bà ta đã già, đi không được nhanh nhưng cái ánh mắt soi mói của bà ấy vẫn còn có cái nhìn chuẩn xác. Trực tiếp Nhìn khắp người Nặc Đình Sơn đến không thoải mái, giống như cô lại vừa bị đem nhốt vào trong rương.

Nặc Đình Sơn cười nhạt với bà già nói tạm biệt, sau đó đi về phía phòng mình. Mà bà ta dường như không muốn buông tha cho cô, bà ta chống gậy đi theo sau Nặc Đình Sơn. Bà ta vừa đi vừa lải nhải nói: "Nặc Đình Sơn, cô không cần phải giả bộ, cô lừa được mọi người chứ không lừa được tôi đâu". Mấy lời đại loại như thế.

Thật buồn cười! Nặc Đình Sơn quay đầu, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, nhắc nhở bà ta: "Thưa cô, cháu nghĩ cô nên kết giao nhiều bạn một chút, như vậy cô sẽ không thấy nhàm chán nữa".

Sau khi nói xong Nặc Đình Sơn mở cửa phòng ra. Đóng cửa lại, tầng hầm tối thui vẫn chưa tới tầng 20, ánh sáng duy nhất đến từ cửa thông gió của phòng đối diện. Cửa thông gió nối liền với bãi đậu xe trên mặt đất. Ánh sáng từ bãi đậu xe thông qua lối vào chiếu tới tạo thành tia sáng yếu ớt.

Ánh nắng của Notting Hill cho dù rực rỡ cỡ nào cũng không chiếu tới được nơi này.

Bên ngoài cửa, bà chủ nhà vẫn đang biểu đạt sự phẫn nộ của bà ta. Nặc Đình Sơn lần sau muốn lên lút tới ban công có ánh mặt trời kia thì càng phải cẩn thận mới được.

Nặc Đình Sơn mở to hai mắt đối diện cùng một chút ánh sáng chiếu vào từ cửa thông gió khoảng sau 3 phút đồng hồ, lúc này mới mở đèn. Rất tốt, cô dường như đang từ từ quen thuộc với bóng tối, quen thuộc với không gian tương đối nhỏ hẹp rồi. Có thể, không lâu nữa cô thật sự sẽ hoàn toàn khắc phục được trở ngại sợ không gian hẹp của mình.

Tối hôm qua, thiếu chút nữa là thành công rồi, cô còn thiếu chút nữa là lấy được 5000 Bảng Anh đó rồi. Trên đường trở về, Nặc Đình Sơn nói chuyện điện thoại với Trương Diệu Lệ, biết tối hôm qua không ai tìm được chiếc giấy thủy tinh mà Jack đã giấu đi kia. Nặc Đình Sơn đã đoán đúng, giấy thủy tinh giấu ở chỗ để sản phẩm đồ gốm Thổ Nhĩ Kỳ.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn đơn điệu. Đi làm, tan ca, lại tiếp tục đi làm, tan ca, rồi tầng hầm. Những người ở chợ vẫn một mực coi cô như nàng Cinderella, liên tục cổ vũ cho cô. Cô vẫn là cô gái thông minh trong mắt mọi người, vẫn dễ dàng có thể kiếm được tiền Tip.

Lại đến cuối tuần, thứ bảy là ngày nghỉ của Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn dùng thời gian rảnh rỗi lên mạng để tìm hiểu một ít cuộc sống. Cuộc sống rất hỗn tạp, đại loại như: Trợ giúp dọn dẹp phòng, tặng quà, hỗ trợ mua hàng, vân vân...

Thời gian khoảng 4 giờ chiều, Nặc Đình Sơn mang quần áo đã giặt sạch đứng ở trước cửa khu nhà trọ không mới không cũ, cô đang đợi người chủ mở cửa cho cô. Lần này là cô đem quần áo đã giặt sạch thay cho ông chủ tiệm giặt đồ giao lại gia đình khách hàng của họ.

Khu vực cô đang đứng thuộc khu vực trung tâm tương đối ở Notting Hill. Phần lớn ở nơi này là một số nhân viên văn phòng và sinh viên. Năm phút trước cô đã nhấn chuông cửa nhà trọ, thế nhưng chủ nhà mãi vẫn không trả lời. Nặc Đình Sơn lại nhấn chuông cửa.

"Cửa không có khoá" Giọng nam ở trong phòng đáp lại.

Nặc Đình Sơn đẩy cửa ra, rơi vào trong mắt cô chính là mấy cái thùng giấy đặt trên sàn nhà, thùng giấy đã trống không, đây hẳn là mới vừa được chuyển tới nhà.

Có âm thanh rất nhỏ từ tầng gác chứa đồ truyền tới. Nặc Đình Sơn ngẩng đầu, nói sán nhà phòng khách với trần nhà là cái giá thang bằng gỗ, giá thang từ trên xuống có bốn bậc thang gỗ. Bít tất màu xám bị che bởi ống quần bò màu lam đậm, lộ ra một chút. Ánh mắt dọc theo ống quần bò lên phía trên. Một đôi chân trắng thon dài được bao bởi quần bò màu lam đậm.

Nặc Đình Sơn kêu một tiếng thăm dò "Thưa ngài".

Chân đi tất màu xám bước từng bậc cầu thang gỗ đi xuống. Sau đó... Nặc Đình Sơn đối mặt với một khuôn mặt, một khuôn mặt cũng coi là quen biết.

"Jude", người đàn ông tuần trước đã đụng vào cô.

Sau khi nhìn rõ ràng người kia, Nặc Đình Sơn đem mũ lưỡi chai đội trên đầu xuống, cúi đầu, đưa quần áo lên thấp giọng nói: "Quần áo của ngài đã giặt xong rồi ạ".

Người đàn ông nhận lại quần áo, ký tên lên hoá đơn.

Đem hoá đơn bỏ vào trong túi, Nặc Đình Sơn quay đầu, bước nhanh đi về phía cửa phòng. Lúc cô định vận tay nắm cửa thì người đàn ông gọi cô lại.

"Có thể giúp tôi một chuyện được không? Phiên cô một chút thời gian, đèn trần nhà hỏng rồi, tôi vừa gọi điện thoại rồi nhưng người ở đó nói ngày mai mới cho người tới sửa được. Tôi muốn tự mình giải quyết cái này, có thể cái thang giống như có một chút chênh".

Nặc Đình Sơn cúi đầu để lại chỗ chênh của cái thang. Thời gian trôi qua một lúc."Tách" một tiếng, bốn phía toả ra ánh sáng. Nặc Đình Sơn ngẩng đầu, ánh đèn trên trần nhà là loại ánh đèn mà nhiều năm trước cô cùng Susan đi chơi trò chơi vòng quay ngựa gỗ, ánh sáng phía sau kéo dài thật dài giống như một dòng chảy ảo tưởng.

Nặc Đình Sơn ngẩn ngơ nhìn, mãi cho đến khi...

"Tôi đã gặp cô rồi phải không?" Người đàn ông đứng trên thang hỏi.

Vào lúc Nặc Đinh Sơn nhìn ánh đèn người đàn ông cũng nhìn cô, Nặc Đinh Sơn vội vàng cúi đầu.

Nặc Đinh Sơn không hề trả lời người đàn ông, cô mở cửa nhanh chóng bước đi. Nặc Đinh Sơn đi về hướng hành lang, mắt nhìn thẳng hướng về nơi cô đỗ xe đạp. Phía sau có tiếng bước chân vội vàng đuổi theo.

"Chúng sợ không gian hẹp? Đúng không?" Theo tiếng bước chân vội vàng còn có giọng người đàn ông, âm thanh khiến người ta say mê, cho dù không mang bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Nặc Đinh Sơn tiếp tục đi, cô chỉ còn cách xe đạp của mình vài bước chân.

"Nặc Đinh Sơn".

Nặc Đinh Sơn dừng lại, thời gian cũng như vậy dừng lại một chút, người đàn ông liền đuổi kịp cô, sau đó anh làm một hành động rất đường đột - tháo mũ của cô xuống.

Tóc ở phía sau tai bởi vì động tác mũ rơi xuống một chút. Che một bên mặt và mắt cô, lộ ra ánh mắt bị tóc che kín của cô. Bàn tay trắng đẹp để hướng về phía mặt cô, ngón tay thon dài vén tóc che ở trên mặt cô ra.

Cô thấy rõ ý cười trên khóe miệng của anh, miệng hơi nhếch lên, nụ cười như có như không.

"Quả nhiên là cô, ngày đó bạn của cô gọi cô như vậy, tôi đã nhớ kỹ".

Nặc Đinh Sơn tỏ vẻ muốn đi, người đàn ông chắn trước mặt cô.

"Tôi đuổi theo không phải là vì muốn xác minh, mà là tôi muốn nhờ cô giúp tôi một việc nữa". Ngữ khí của người đàn ông có chút lúng túng: "Lát nữa sẽ có một người bạn tới gặp tôi, là một người phụ nữ".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Tôi đuổi theo không phải là vì muốn xác minh, mà là tôi muốn nhờ cô giúp tôi một việc nữa". Ngữ khí của người đàn ông có chút lúng túng: "Lát nữa sẽ có một người bạn tới gặp tôi, là một người phụ nữ".

Mũ của cô bị người đàn ông cầm trên tay, Nặc Đinh Sơn nhìn mũ cau mày, người đàn ông đem mũ trả lại cho cô, chỉ là người của anh vẫn như cũ chặn lối đi của cô lại.

Người đàn ông tiếp tục ý anh vừa biểu đạt: "Công việc của tôi rất bận, tôi không có thời gian hẹn hò cùng phụ nữ, cô gái tới gặp tôi tên là Emily, chính là cô gái vẫn ngồi bên cạnh tôi đêm hôm đó. Tôi nghĩ cô có thể cũng biết cô ấy, giống như những điều trên tạp chí nói, cô ấy có một chút phiền toái. Tôi đã nói với cô ấy rất nhiều lần rồi, nhưng cô ấy vẫn vậy. Bởi vì chúng tôi đang có hợp tác kinh doanh, vì vậy tôi có một số việc cần phải chú ý tới. Tôi nói như vậy cô có hiểu không?"

Nặc Đinh Sơn một lần nữa đem mũ đội lại lên đầu.

"Tôi sẽ trả thù lao cho cô mấy tiếng làm bạn gái của tôi". Người đàn ông thẳng thắn biểu đạt ý muốn.

Thứ bảy không phải đi làm, khi Nặc Đinh Sơn tình cờ nhận được công việc từ trên mạng, cũng sẽ nhận được việc làm bạn gái của một người đàn ông độc thân nào đó giống như việc này. Lợi nhuận rất tốt, một tiếng 50 Bảng Anh, cộng thêm phụ cấp xe cộ. Sau khi nhận tiền, cô sẽ được người đàn ông đó mang tới gặp gỡ bạn học. Nếu như là bình thường cô cố gắng trả giá để nâng giá tiền lên, bởi vì người đàn ông rất nổi bật trước mắt này không biết những điều đó.

Nhưng vào giờ khắc này, sau khi nghe người đàn ông nói xong, mong muốn của cô ngay tức khắc là đạp xe rời khỏi nơi này.

Nặc Đinh Sơn đẩy người đàn ông ra, bước nhanh về phía xe đạp của mình để rời đi. Lần này người đàn ông không có đuổi theo. Tay của Nặc Đinh Sơn vừa chạm vào tay cầm của xe đạp.

"Nặc Đinh Sơn". Lần này không phải giọng chuẩn tiếng Anh mà là tiếng Trung.

Âm tiết rõ ràng

NẶC, ĐÌNH, SƠN!

Nặc Đình Sơn quay đầu lại.

Nhà trọ hai tầng, nóc nhà màu nâu, tường lát gạch màu đỏ, trên tường một số dây leo buông xuống, cành cây mới mọc ra lá mới. Anh đứng ở một bên tường gạch đỏ cười hết sức thân thuộc. Giống như nhiều năm trước bọn họ đã quen biết nhau rồi, tựa như đến từ kiếp trước của năm nào đó, tháng nào đó, ngày nào đó, giống như hoàn cảnh lúc này, bọn họ đã từng trò chuyện, thoải mái cười đùa.

Cứ như vậy, cảnh tượng hỗn độn ở trong đầu, anh đi về phía cô, dáng người thon dài, lời nói cô nghe vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nặc Đình Sơn cũng có thể nói ra một từ tiếng Hoa rõ ràng. Hàng năm Susan đã tốn không ít học phí để cho cô học Hán ngữ. Susan luôn dịu dàng nói với cô đó là tiếng mẹ đẻ của cô.

"Trực giác của tôi có lúc rất thần kỳ, mới vừa rồi trực giác nói cho tôi biết cô là một người Trung Quốc, trực giác còn cho tôi biết khi tôi dùng tiếng Trung gọi Nặc Đình Sơn cô sẽ quay đầu lại". Anh đứng trước mặt cô, niềm vui mừng trong mắt anh dường như có ánh sáng ở trong đó, đôi mắt sáng lấp lánh: "Quả nhiên đúng là như vậy".

Anh đưa tay ra với cô: "Tôi cũng đến từ Trung Quốc, tôi tên Trình Diệp Qua, trực giác cũng cho tôi biết cô là một cô gái thông minh, cô chắc chắn có thể làm cho Emily hối hận vì đã tới đây lần này".

Nói xong, anh hơi cúi người xuống, mặt đối diện với mặt cô, con ngươi sáng lấp lánh nhìn cô: "Như vậy, bây giờ cô có đồng ý giúp đỡ tôi không?"

Đi theo phía sau Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn một lần nữa quay lại nhà trọ của anh. Cô tự nói với mình, chỉ cần cô thuận lợi hoàn thành tất cả cô sẽ nhận được thù lao không tồi.

Trở lại nhà trọ, Trình Diệp Qua nói vài điều sơ lược với Nặc Đình Sơn. Chuông cửa liền vang lên.

Trình Diệp Qua nhìn cô từ trên xuống dưới một lần. Anh lấy mũ của cô xuống, sau đó sửa sang đầu tóc cô gọn gàng lại, giọng điệu nhẹ nhàng: "Cô trước tiên tới phòng của tôi chuẩn bị một chút, khi nào tôi gọi cô thì cô hãy ra".

Có lẽ với mới chuyển tới, căn phòng của Trình Diệp Qua có vẻ hơi lộn xộn, sách và quần áo bày bừa bãi. Nặc Đình Sơn tiện tay lật ra vài quyển sách, đều là một ít sách thị trường đầu tư và Kiến Trúc Quản lý cơ cấu khách sạn. Đặt trên bàn sách còn có bức ảnh Trình Diệp Qua chụp chung với một người đàn ông trung niên. Từ hoàn cảnh bức ảnh tới cách chụp vừa nhìn liền thấy giống như là ảnh chụp cùng gia đình tụ họp. Khi đó Trình Diệp Qua khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc lễ phục lông ngỗng màu xanh da trời, kiểu tóc chải gọn gàng, trên mặt mang nụ cười chuyên nghiệp, thân thiết mà có phần xa cách.

Nặc Đình Sơn nhìn bức ảnh Trình Diệp Qua chụp với người đàn ông trung niên thêm vài lần nữa, người đàn ông này dường như thấy hơi quen.

Bên ngoài có tiếng của người phụ nữ. Là giọng điệu nhẹ nhàng cố tình làm hài lòng đàn ông.

Nặc Đình Sơn đứng ở trước gương nhìn mình, lúc Trình Diệp Qua vừa nhìn thấy cô lông mày hơi nhíu lại. Xem ra anh có chút không hài lòng với trang phục cô đang mặc trên người.

Cũng đúng, vì để giảm thiểu phiền phức không cần thiết, ban ngày Nặc Đình Sơn mặc trên người loại quần áo như áo sơ mi phối với quần bò, loại trang phục như vậy công với tóc ngắn tới mang tai trông giống như là Tomboy.

Emily là loại phong cách từ tốn, nữ tính ngọt ngào, tính cách tự tin thoải mái. Cho nên tình trạng cô như này thế này đi ra ngoài không khác gì lấy trứng chọi đá.

Thở ra một hơi nặng nề, Nặc Đình Sơn cảm thấy mình phải dùng cách thức của cô, đánh nhanh thắng nhanh.

Thay ra bộ quần áo của mình, Nặc Đình Sơn mặc quần áo của Trình Diệp Qua. Áo choàng rộng lớn thả xuống vô cùng thoải mái phối với quần bò, quần bò xắn lên vừa tới cổ chân, sau đó ra khỏi phòng, tới phòng bếp.

Mấy phút sau, Nặc Đình Sơn bê cốc cà phê nóng tới phòng khách. Đứng ở cửa phòng khách nhẹ nhàng gõ gõ, mở cánh cửa phòng khách ra.

Emily ngồi sát bên Trình Diệp Qua nghe được tiếng động liền quay đầu lại. Sau khi nhìn thấy cô đứng ở cửa thì ngỡ ngàng, kinh ngạc, bối rối.

Trình Diệp Qua cũng nghiêng mặt qua nhìn cô.

Nặc Đình Sơn mỉm cười với hai người bọn họ.

Đặt cà phê trước mặt Emily, tay cầm khay, giọng điệu áy náy: "Vừa mới chuyển nhà, một vài thứ đều vẫn chưa sắp xếp, vì vậy chỉ có thể mời cô uống cái này".

Đặt trước mặt Emily chính là cà phê hòa tan, cà phê hòa tan này chính là Nặc Đình Sơn tìm thấy trong túi cô. Cô có lúc cần cà phê để chống lại cơn buồn ngủ thỉnh thoảng xâm lấn.

Sau khi nói xong Nặc Đình Sơn nhìn qua Trình Diệp Qua, ánh mắt nhìn chăm chú vào vị trí trên vai anh sát với Emily. Người đàn ông hiểu ý, bắt đầu điều chỉnh vị trí của anh, cố gắng kéo dần khoảng cách với Emily

Mà ngay lúc này một Emily mang theo một lòng yêu mến lái xe từ London tới Notting Hill đã bị tình huống bất ngờ phát sinh làm cho bối rối. Người con gái xuất hiện tại nhà người đàn ông trong lòng mình quần áo mặc trên người, lời nói, cử chỉ rất rõ ràng.

Emily nhìn Nặc Đình Sơn một lượt từ trên xuống dưới, cô ấy quan sát cô, hoặc là có thể nói muốn từ trên người cô tìm ra điểm gì đáng ngờ.

Nặc Đình Sơn điều chỉnh tư thế cầm cái khay trong tay, trong lúc vô ý cô áo choàng bên bả vai bên trái bị tuột xuống, lộ ra một bên dây áo lót. Nặc Đình Sơn lúng túng kéo cô áo lại, sau đó cô nghe thấy Trình Diệp Qua nhin không được cười khẽ, anh vừa cười vừa nhìn cô.

Ánh mắt lóe sáng nhìn cô. Cho dù cô biết đang cùng anh diễn kịch, nhưng Nặc Đình Sơn vẫn cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Đi lên trước vài bước, cô đứng bên cạnh Trình Diệp Qua, đưa tay che mắt anh lại, hờn dỗi: "Đáng ghét, không được cười".

Tay anh đặt lên bàn tay cô, nắm chặt tay cô kéo xuống, sau đó vẫn không buông ra.

"Tại sao anh lại không có? Há? Anh cũng muốn uống cà phê hòa tan". Anh hơi nhú mồm lại.

Cô khẽ thấp giọng nói: "Đều tại anh làm hư quần áo của em, vì vậy cà phê không có phần của anh".

Nặc Đình Sơn biết Emily nghe rõ ràng lời cô nói. Tình huống này cho dù là ai cũng đều biết như thế này là chuyện gì. Có thể do sự việc phát sinh quá bất ngờ, cho nên, người ở trong mắt người ngoài vẫn luôn là một thiên kim thực nữ ngay lập tức đã bỏ chạy. Cửa phòng vừa đóng Trình Diệp Qua liền buông tay Nặc Đình Sơn ra.

Căn phòng rơi vào yên tĩnh, là loại yên tĩnh trong lúng túng. Nặc Đình Sơn vẫn cùng Trình Diệp Qua duy trì tư thế của họ trước đó, không ai nhúc nhích. Túi của Emily vẫn còn, cả chìa khóa xe cũng vẫn để trên bàn, ly cà phê chưa uống hết vẫn còn tỏa hơi nóng.

Sau đó bên ngoài phòng truyền tới giọng nữ khóc lớn. Cô gái đã bỏ chạy khỏi phòng sau đó phát hiện chìa khóa xe và túi của cô đã bỏ quên. Quay lại, không nhân chuông cửa phòng người đàn ông thương mến mà suy sụp tại chỗ.

Trình Diệp Qua cầm túi và chìa khóa Emily bỏ quên đi tới. Nặc Đình Sơn quay lại phòng của Trình Diệp Qua thay lại quần áo của mình.

Nặc Đình Sơn đội lại mũ, rời khỏi phòng Trình Diệp Qua.

Emily vẫn còn đang khóc, chỉ là âm thanh đã nhỏ lại, đứt quãng. Giọng nói trầm thấp người đàn ông có phần tự trách mà bất đắc dĩ, hẳn là nhẹ nhàng an ủi.

Căn phòng cách âm không được tốt lắm, Nặc Đình Sơn thấp thoáng nghe được: "Trước khi biết cô tôi đã quen cô ấy rồi". "Từ khi mới bắt đầu tôi đã nói với cô rằng chúng ta không có khả năng rồi". "Tôi đã nói với cô ngay từ đầu, mà cô vẫn không tin". "Tôi rất xin lỗi".

"Khi đó anh nói với tôi anh đã có người thích rồi, có phải là cô ấy không?" Emily ngừng khóc, hỏi.

Cụ thể là "phải" hay là "Không phải" Nặc Đình Sơn không nghe được.

Bên ngoài cách một cánh cửa là sự im lặng ngán ngùi. Sau một hồi im lặng Nặc Đình Sơn nghe được cô gái hung hăng nói "Jude, Em yêu Anh, nếu như có một ngày bọn anh chia tay, thì hãy nhớ những lời em nói lúc này, em mãi mãi yêu anh".

"Em yêu anh, em sẽ mãi mãi yêu anh". Những lời này Nặc Đình Sơn không hề xa lạ gì. Trước khi Klein chưa có tới thế giới này, ba của Klein thường nói với Susan những lời như vậy.

Giống như suy đoán lúc trước của Nặc Đình Sơn, mười mấy phút diễn kịch bằng lương một tháng làm việc của cô ở nhà hàng.

Xấp tiền bỏ vào trong túi cô nặng trĩu.

Trình Diệp Qua đưa Nặc Đình Sơn xuống lầu, phiên toái lớn của anh đã được loại bỏ thành công, mặt người đàn ông lộ ra vẻ nhẹ nhõm. Anh nói: "Trực giác của Tôi lại một lần nữa đúng".

Anh nhìn thẳng vào cô: "Những việc này làm sao mà cô nghĩ ra được?"

Nặc Đình Sơn không có trả lời câu hỏi của Trình Diệp Qua, cô nói lại một câu: "Anh Trình, tạm biệt". Đạp xe rồi đi đâu cũng không ngoảnh lại.

Năm tiếng sau, hoàng hôn thâm trầm, Nặc Đình Sơn đội tóc giả, tô son rực rỡ, chân mang giày cao tám phân đứng ở bên ngoài một ngôi nhà đẹp đẽ, đứng cùng cô còn có mấy cô gái trang điểm giống nhau.

Lại đến thứ bảy, vẫn là quần áo giặt của nhà đó. Ông chủ hiệu giặt đưa hai cái áo sơ mi màu lam nhạt cùng áo khoác giao cho Nặc Đình Sơn. Liếc nhìn địa chỉ, Nặc Đình Sơn trả lại địa chỉ cho ông chủ hiệu giặt.

Dước ánh mắt nghi ngờ của ông chủ, Nặc Đình Sơn nói một câu: "Tôi có chuyện không vui ở nơi đó".

Nặc Đình Sơn cũng không có suy nghĩ sẽ gặp lại Trình Diệp Qua.

Sắp tới tháng năm, tháng năm của Châu Âu, Đại lục phồn hoa rực rỡ, vào thời điểm này giá hoa tươi rẻ lại nhiều chủng loại. Tháng năm ở Notting Hill khắp phố lớn ngõ nhỏ đều trưng bày đầu hoa tươi.

Sáng thứ bảy này, Nặc Đình Sơn đi chợ mua hoa, đó là Hoa mà Klein thích nhất. Hôm nay Nặc Đình Sơn muốn đi gặp Klein.

Vừa rồi vì cô thất hẹn nên Klein đang tức giận. Nó đã mấy ngày không gọi điện thoại cho cô, cũng không thèm nhận điện thoại của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Khoảng 10 giờ sáng, ánh nắng xuyên qua khe hở của bóng cây chiếu xuống ghế dài dưới tàng cây. Nặc Đình Sơn ngồi trên chiếc ghế dài, ánh nắng làm cho cô thấy buồn ngủ, mắt dần dần trĩu xuống. Sau đó...

"Nặc Nặc!" Đột nhiên vang lên một giọng hờn dỗi.

Nếu như lúc này có người tình cò đi qua nghe được tiếng "Nặc Nặc" này nhất định sẽ tò mò ngừng lại xem, trong lòng sẽ rất thắc mắc rốt cuộc người vừa gọi "Nặc Nặc" kia là bà lão hay là đứa trẻ. Âm thanh nghe rõ ràng rất già dặn, nhưng ngữ điệu thì lại như của một đứa trẻ đang hờn dỗi.

Nặc Đình Sơn xoa xoa mi tâm, lấy lại tinh thần, cầm lại quyển sách trên tay. Vừa rồi cô đọc truyện cô tích cho Klein nghe. Klein rất dễ dụ, một bó hoa lai liền có thể dụ được. Câu "Chị yêu Klein" liền khiến cho con bé mặt mày hớn hở.

Vừa định đọc tiếp câu chuyện thì một bàn tay chặn lên quyển sách. Nặc Đình Sơn nhìn chăm chăm vào bàn tay đó. Gầy, nhỏ bé, đầy nếp nhăn, tay cô bao phủ lại bàn tay kia, không dám nhìn.

"Sao vậy? Truyện chị đọc không hay sao?" Nặc Đình Sơn cúi đầu nhìn Klein nằm trên chân mình.

Thời tiết của tháng năm mà con bé vẫn đội mũ len, bởi vì con bé biết Nặc Nặc tới thăm mình, nếu như Nặc Nặc nhìn thấy tóc trên đầu mình ít hơn so với lần trước nhất định chị sẽ rất đau lòng.

Klein nằm trên đùi Nặc Đình Sơn lắc đầu.

"Em chỉ là hơi buồn ngủ thôi". Con bé nói với cô: "Nặc Nặc, chị cũng ngủ một chút đi, sau đó chờ em tỉnh lại thì đọc chuyện tiếp cho em nghe".

Sau khi nói xong con bé vươn người một cái, nhìn Klein, Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại.

Một lúc sau liền nghe thấy tiếng thở đều đều của Klein. Nặc Đình Sơn chậm rãi mở mắt ra, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gò má trái con bé, dùng một chút lực nhấn một bên quai hàm, quả nhiên nơi đó bị lõm xuống, giữa chỗ lõm đó là hai cái răng bên trái của Klein vừa rụng rồi.

Nước mắt Nặc Đình Sơn lặng lẽ chảy xuống. Tháng trước là bên phải, lần này là bên trái. Thảo nào lúc nói chuyện con bé đều mím miệng hạ giọng, lúc cười cũng không dám cười lớn. Klein sợ lúc cười sẽ bị Nặc Nặc phát hiện ra rằng của mình đều đã bị rụng hết.

Sau đó thì sao, tiếp theo là suy giảm trí nhớ. Sau đó tất cả các bộ phận đều bị lão hóa hết.... Sau đó giống như người đã trải qua quy luật của tự nhiên, đã hoàn thành hết hành trình cuộc đời, một ngày nào đó đang ngủ mà rồi đi.

Bỗng nhiên, người vừa rồi còn thở đều đều như đang ngủ lại mở mắt ra.

Con mắt là cái duy nhất trên người Klein không bị lão hóa, hồn nhiên, ngây thơ.

"Đừng khóc". Con bé đưa tay lau đi giọt nước mắt trên viền mắt cô: "Em không có tức giận, em không nỡ giận Nặc Nặc đâu".

"Chị biết". Cô trả lời.

Chẳng qua là Klein nhớ cô, cũng như cô nhớ Klein. Nặc Đình Sơn cũng muốn cả ngày ở cùng với Klein, nhưng không thể được. Cô phải kiếm tiền, kiếm thật nhiều thật nhiều tiền.

Nặc Đình Sơn để mặc cho Klein lau khô nước mắt cho cô. Ánh mắt lại lần nữa khôi phục lại bình tĩnh. Nặc Đình Sơn tiếp tục kể chuyện cho Klein.

Chuyện còn chưa được đọc Nặc Đình Sơn nghe được Klein nói những lời thế này: "Nặc Nặc, em biết có một ngày em sẽ chết".

Quyển sách rơi trên mặt đất.

Nặc Đình Sơn nghiêm mặt làm bộ muốn đẩy Klein ra. Tay con bé quăn chặt lấy eo cô, miệng van nài "Nặc Nặc đừng giận, em là nghe người ta nói".

Nặc Đình Sơn chán nản ngồi lại ghế. Klein nép mặt trên đùi cô. Thanh âm già nua từ trên đùi cô phát ra: "Nặc Nặc, em biết chuyện của em là như thế nào, có lúc em cũng muốn nhanh đi gặp mẹ với Emma, nhưng em không nỡ xa chị, em vẫn muốn ở cùng chị. Nặc Nặc, em muốn nói với chị, nếu như có một ngày từ thần tới trước mặt em, em sẽ dùng tất cả hơi sức của em đuổi nó đi, gặp một lần đuổi một lần, cho tới khi nào em không còn sức để đuổi mới thôi".

Kim không được, nước mắt lại lần nữa làm nhòe viền mắt Nặc Đình Sơn.

"Vì vậy, Nặc Nặc, xin chị đừng quá đau lòng, bởi vì chị đã cố gắng rồi, cố gắng giống như mỗi lần Klein đuổi thần chết đi vậy".

"Đồng ý nói em nha, Nặc Nặc".

Nặc Đình Sơn không muốn tiếp tục đề tài này nữa, cô chuyển đề tài nói tới việc Klein thích bác sĩ Diệp. Bác sĩ Diệp mà Klein thích tên là Diệp Quang Trung, người gốc Hoa, hài hước, dí dỏm, rất được bọn trẻ ở đây yêu quý.

Nặc Đình Sơn nói với Klein, sáng hôm nay cô đã đi nhờ xe Bác sĩ Diệp tới đây. Dưới ánh mắt trông chờ của Klein, Nặc Đình Sơn chậm rãi kể lại việc cô đi nhờ xe của Bác sĩ Diệp. Tiện thể cô còn khen ngợi phong cách ăn mặc của Bác sĩ Diệp.

Klein nghe vậy liền phấn khích khua tay múa chân. Nặc Đình Sơn tức giận nhắc nhở: "Klein, em yên tĩnh một chút đi, Bác sĩ Diệp đang nhìn em đó".

"Thật không?"

Nặc Đình Sơn gật đầu, Bác sĩ Diệp kia đang cách chỗ các cô không xa, anh hiện tại đang nhìn các cô, hơn nữa đã nhìn được một lúc lâu rồi.

Hai người ngồi trên ghế dài cách đó không xa thu hút ánh mắt của Diệp Quang Trung. Người ngồi là nặc Đình Sơn, người nằm là Klein. Hai người rất đặc biệt, Tính cách hai người đó rất khác biệt, Klein thích nói chuyện, Nặc Đình Sơn không thích nói chuyện, nhưng đa phần khi các cô ở cùng nhau, phần lớn thời gian đều là Nặc Đình Sơn nói, Klein nghe.

Câu chuyện của hai người này làm người ta cảm động rất nhiều. Nặc Đình Sơn vì để cho bọn trẻ không bắt nạt Klein, cô đã mua quà cho từng đứa, nhờ bọn chúng tới nơi nào chơi thì hãy dẫn Klein theo. Mà Klein không có việc gì liên quan lấy Diệp Quang Trung để anh dạy nó Tiếng Trung, bởi vì đó là tiếng mẹ đẻ của Nặc Nặc.

Bệnh viện nơi Diệp Quang Trung làm là nơi duy nhất của London xây dựng phục vụ cho chứng bệnh lão hóa sớm của trẻ con, tương tự như bệnh viện điều dưỡng. Bệnh viện có một cái tên dễ nghe là Điều Dưỡng Thiên Thần. Anh đã làm ở đây được nửa năm rồi.

Điều Dưỡng Thiên Thần có một tập thể nhân viên hạng nhất được trải qua huấn luyện chữa bệnh và chăm sóc chuyên nghiệp, có thể nói đây là một bệnh viện, cũng có thể nói nó giống như một Thiên đường cho trẻ em. Chuyên Tư vấn tâm lý định kỳ cho người mắc chứng bệnh Lão hóa sớm. Cảm hứng thiết kế theo phong cách trẻ con, môi trường tốt. Môi trường nơi đây làm cho bọn trẻ có hoàn cảnh giống nhau gặp gỡ, như những đứa trẻ bình thường cùng nhau vui cười.

Để bọn trẻ bộc lộ nụ cười tự nhiên từ nội tâm, thì không thể không có tiền. Chi Phí của Điều dưỡng Thiên Thần đắt tới đáng sợ. Theo như quan sát của Diệp Quang Trung với Nặc Đình Sơn, Đó là một cô gái tiết kiệm. Vị trí của Điều Dưỡng Thiên Thần ở ngoại thành Phía Bắc London. Trạm cuối của xe buýt cách nơi này 2,5km. Nếu như thời gian của Nặc Đình Sơn cho phép, cô đều đi bộ tới, nếu như đoán không sai thì hẳn là cô muốn tiết kiệm tiền Taxi.

Hơn nữa, hôm nay Diệp Quang Trung còn phát hiện ra một chuyện, túi của cô là túi của đôi giày cô đã mang hai tháng cách đây nửa năm.

Nhưng dù là một người tiết kiệm như vậy lại để cho Klein tới một nơi có chi phí chữa trị mắc như thế này, mà không tới cơ sở y tế công cộng có chi phí thấp hơn.

Khoảng 3 giờ chiều, một tuần trước bởi vì một đám trẻ dùng thuốc mới vừa được nhập vào đã xuất hiện triệu chứng đau đầu, khó chịu buồn nôn. Klein là một trong số đám trẻ đó. Hơn nữa còn là đứa bị nghiêm trọng nhất.

Mặt trời dần chuyển về Tây, Diệp Quang Trung đứng dưới tán cây, cách vị trí anh đứng mười mấy bước, Nặc Đình Sơn công Klein đi lại trên sân cỏ, bước chân của cô rất chậm. Cô vừa công Klein, vừa nói chuyện với nó. Âm thanh dịu dàng, lời nhai về cảnh tượng lúc Klein tới thế giới này rất nhỏ bé, nhần nhúm.

"Ánh mặt trời của Notting Hill vào khi đó là mãnh liệt nhất, Klein rất ngoan, không khóc cũng không ồn ào, bộ dáng rất đáng yêu. Susan để chị đặt tên cho em, lúc đó chị rất vui, chị cảm thấy lúc đó bà giao nhiệm vụ này cho chị chứng tỏ bà rất tin tưởng chị. Cũng đúng, thành tích học tập của chị lần nào cũng vượt qua Emma rất xa".

"Chị đã nghĩ rất lâu, sau đó chị lấy tên Klein này đặt cho em. Klein, Rực rỡ. Chị hi vọng sau khi em lớn lên có thể giống như ánh mặt trời. Susan và

Emma cũng rất thích tên này".

"Sau khi lớn lên Klein đã như chúng ta hi vọng, trở thành ánh mặt trời, Klein, em có cảm thấy vậy không?"

Nặc Đinh Sơn không nghe thấy câu trả lời, cô lại gọi một câu "Klein". Cô vẫn không thấy đáp lại, gọi lần thứ ba "Klein", âm thanh cao đến chói tai, nếu như nghe kỹ vẫn có thể nghe ra được sự run rẩy ở trong đó.

Đứa trẻ bị thuốc mới hành hạ tới kiệt sức bị một âm thanh cao làm cho đột ngột, miễn cưỡng mở mắt ra. Con bé đáp lại cô bằng giọng yếu ớt: "Sao vậy, Nặc Nặc?"

Từ góc độ này của Diệp Quang Trung có thể thấy rõ vẻ mặt của Nặc Đinh Sơn. Sau khi được Klein đáp lại, cô như trút được gánh nặng.

Chân tiếp tục đi lại trên sân cỏ, cô vừa đi vừa nói chuyện với người trên lưng.

"Klein".

"Dạ"

"Còn nhớ giao hẹn của chúng ta không?"

"Nhớ, Khi em 20 tuổi Nặc Nặc sẽ dẫn em đi du lịch vòng quanh thế giới".

"Chính xác, bây giờ chúng ta hãy lên kế hoạch trước nhé, thử nói xem, Klein muốn tới nơi nào nhất".

"Nơi muốn đi nhất hả..... Lúc đó chúng ta hãy xuất phát từ tháp Eiffel trước, sau đó tới Kim tự tháp của Ai Cập, Disney Land của Mỹ, ngắm vùng biển Ca-ri-be, thảo nguyên lớn của Châu Phi, lưu vực sông Amazon".

"Còn gì nữa?"

"Còn có....., Nặc Nặc".

"Ừ"

"Eiffel, Kim tự tháp, Disney Land, ngắm thảo nguyên lớn, Amazon đều có thể không đi, nhưng Trường Thành Bắc Kinh thì nhất định phải đi. Đó là đất nước của Nặc Nặc".

"Đúng, Klein nói rất đúng. Trường Thành Bắc Kinh nhất định phải đi, đến lúc đó chúng ta leo lên Trường Thành, chúng ta sẽ ở chỗ cao nhất của Trường Thành chụp hình chung".

"Vào lúc chụp hình chung, chúng ta sẽ cùng nói CÀ CHUA".

"Đúng, cùng nói cà chua".

"Nặc Nặc".

"Ừ".

"Giao ước của chúng ta có thể sớm hơn hai năm không. Đồi từ 20 tuổi thành 18 tuổi được không?"

"Klein!" Tiếng Klein này mang theo ý nhắc nhở nghiêm trọng.

Trầm mặc.

"Klein, em nghe đây, giao ước là một loại cam kết không thể dễ dàng thay đổi. Vì vậy, giao ước 20 tuổi thì nhất định phải là 20 tuổi".

Trầm mặc!

"Klein, những lời vừa rồi của em làm Nặc Nặc rất đau lòng, ở trong lòng Nặc Nặc Klein vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan biết giữ chữ tín".

"Lời của em làm chị đau lòng sao?"

"Ừ, đau lòng đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên".

"Vậy được, 20 tuổi".

"Ừ, 20 tuổi!"

Từ dưới bóng cây lặng lẽ rời đi, Diệp Quang Trung đi trên hành lang bệnh viện, bước chân dần chậm lại. Quay đầu nhìn lại hai người đặc biệt kia. Cô

vẫn đang công em đi lại trên bãi cỏ, Klein nằm bò trên lưng Nặc Đình Sơn giống như là ánh mặt trời chìm dần về hướng Tây, không khí âm u như cái chết.

Trở lại phòng làm việc, Diệp Quang Trung gọi một cuộc điện thoại tới Đức.

Màn đêm buông xuống, Nặc Đình Sơn kéo vạt áo của mình trong tay Klein ra, bỏ tay con bé vào trong chăn, đứng lên nhẹ nhàng đi lấy túi, tay vừa chạm vào túi.

"Nặc Nặc, một ngày nào đó hoàng tử sẽ cầm gậy thủy tinh tới kiểm chị". Âm thanh nhỏ nhỏ nói sau lưng cô.

Lời này Nặc Đình Sơn thường được nghe.

Đóng cửa phòng Klein, Nặc Đình Sơn liền nhìn thấy bác sĩ Diệp mà Klein rất thích.

"Tôi đặc biệt ở chỗ này chờ cô". Anh nói: "Chúng ta có thể nói chuyện không?"

Bác sĩ Diệp này đã thay lại quần áo anh mặc lúc sáng, Nặc Đình Sơn nhìn anh nhủ mày.

"Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn nói với cô chuyện liên quan tới Klein".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Diệp Quang Trung mời Nặc Đình Sơn tới London ở một đêm, mang theo loại tâm trạng của Susan khi đó, cô tới Night Club nổi danh nhất London. Bỏ ra 200 Bảng Anh để được giới thiệu để mua vui, môi giới là hình thức phổ biến nhất. Tại đây, ngay trước mặt người môi giới cô phải cởi tất cả quần áo đang mặc trên người: Xứ nữ, 24 tuổi, không có bất kỳ thói quen xấu nào. Đầu tiên ký hợp đồng một năm hai triệu bảng Anh. Cô phải đảm bảo trong một năm này sẽ không gây ra bất kỳ phiền phức gì cho đối phương. Nếu đối phương có thích cô thì cũng phải phục vụ, điều kiện trước tiên là phải trả năm ngàn bảng Anh cho chi phí ngoài hợp đồng.

Sau đó lấy thông tin của cô.

Ngày tiếp theo Nặc Đình Sơn nhận được điện thoại của người môi giới kia. Do cô là người Châu Á nên mấy người đàn ông không có hứng thú với cô lắm, bọn họ nói con gái Châu Á không được chủ động, phần lớn thời gian "làm" các cô không khác gì làm cùng cá chết. Cho dù cô là xứ nữ, cho dù vóc dáng, khuôn mặt cô cũng không tệ. Một vài người đàn ông có hứng thú với cô thì cũng bị cô hét giá làm cho chạy mất dép.

Lúc nhận được cuộc điện thoại kia Nặc Đình Sơn đang ở cửa ngân hàng. Sáng nay cô đã chạy tới bốn ngân hàng rồi. Đối với đơn xin vay tiền của cô, sau khi những người xét duyệt đều nói ra một câu giống nhau: Chúng tôi rất tiếc.

Mười mấy giờ chạy ngược xuôi mà không thu được kết quả gì.

Vào buổi trưa, mặt trời chiếu thẳng, Nặc Đình Sơn đứng trên con phố thương mại phồn hoa nhất của London, cô cũng không biết tại sao mình lại tới nơi này. Hiện tại trong đầu cô chỉ có hai việc: Klein và tiền.

Tối qua Diệp Quang Trung đưa Nặc Đình Sơn tư liệu của Jones, một cô gái người Mỹ. Cô gái đó có hoàn cảnh giống như Klein, kể cả triệu chứng cũng tương tự, chỉ có một điểm khác biệt là cô gái kia lớn hơn Klein 10 tuổi.

Lúc 1 tuổi, cô gái người Mỹ Jones đã được bác sĩ kết luận chỉ có thể sống nhiều nhất đến 18 tuổi. Mà theo như tất cả các bác sĩ đều nói thì tính mạng của cô ấy sẽ suy yếu theo độ tăng của số tuổi. Lúc Jones 17 tuổi đã được đưa tới Đức, đăng ký vào một bệnh viện nghiên cứu của Đức, Bệnh viện lấy tế bào gốc trong cơ thể đi xét nghiệm. Jones đã được cấy một lượng lớn tế bào nhân tạo vào trong cơ thể để làm giảm quá trình lão hóa. Hiện tại Jones 23 tuổi, mà chẳng bao lâu nữa cô ấy sẽ đón sinh nhật lần thứ 24.

"So với Jones, Klein lại càng may mắn hơn. Hiện tại Klein mới chỉ có 14 tuổi, nói cách khác con bé so với Jones có nhiều thời gian hơn. Chỉ cần có thời gian, mọi chuyện không ai có thể đoán trước được. Giống như bệnh AIDS và bệnh ung thư trước kia, 20 năm trước có ai biết được nó sẽ có bước đột phá sau hai mươi năm". Anh ấy nói với cô.

Lời của Diệp Quang Trung làm cho Nặc Đình Sơn kích động tới nỗi rất muốn đem Klein tới Đức ngay lập tức. Nhưng.....

Đứng trên đường, người qua lại, Nặc Đình Sơn mờ mắt nhìn TV trên tường không ngừng cập nhật thông tin đa phương tiện. Tối qua Diệp Quang Trung đã khéo léo nói cho cô biết lai lịch của cô gái người Mỹ Jones không nhỏ. Mẹ và ông ngoại là Nghị Viện Quốc Hội, ba là Đại cổ đông của một siêu thị có tiếng. Cho dù vậy Jones vẫn bị bệnh viện ở Đức này lấy lý do nguồn lực có hạn mà từ chối.

Lời của Diệp Quang Trung, Nặc Đình Sơn hiểu. Thế giới này xưa nay đều là như vậy, đồng tiền là giấy thông hành để qua cửa.

Mà cô lại không có gì cả, cái gì cũng không có! Tệ hơn nữa chính là tiền trong tài khoản ngân hàng đang giảm dần. Giống như là cái động không đáy làm sao cũng không thể lấp đầy.

Nặc Đình Sơn đứng rũ tay bất động.....

Dần dần ánh mắt của Nặc Đình Sơn tập trung vào Tivi ở trên tường. Các loại tin tức thể thao mấy phút trước đã biến thành một hình ảnh tin tức tình hình chính trị. Trong màn hình Tivi, người đàn ông tóc nhuộm vàng, bụng phệ cười trông rất giống một đứa trẻ, là Thị Trường London. Ông đang dẫn theo khách của mình đi tới địa điểm dùng cơm trưa.

Địa vị của thị Trường London tại nước Anh rất cao. Với hành vi kỳ quái, cũng không kém phần hài hước, thú vị khiến cho ông ấy được rất nhiều thanh niên nước Anh yêu mến. Danh tiếng của ông cao là do việc ông thường xuyên xuất hiện trên truyền hình, ông chia sẻ một số việc cá nhân của mình trên Truyền hình, muốn mọi người cùng ông chia sẻ. Sau này, mỗi khi ông xuất hiện trên truyền hình mọi người đều nói là tới "thời gian của Johnson".

Không ít người cũng dừng lại trước màn hình ti vi giống như Nặc Đình Sơn thưởng thức chương trình độc quyền của Thị Trường "Thời gian của Johnson". Ti vi đang truyền trực tiếp Thị Trường của họ đang cùng một người đàn ông Phương Đông có tuổi tác tương đương với ông đang cùng nhau bước vào nhà hàng Trung Quốc, vì tiện cho việc quay phim họ chọn vị trí ngồi ngay cạnh cửa sổ.

Hai người đàn ông đứng bên cạnh Nặc Đình Sơn thấp giọng nói với nhau: "Người đàn ông dùng bữa trưa với Thị Trường là ai vậy?" "Tên ông ta là Vinh Mộ Minh, tuần trước anh vừa mới mua một loạt cổ phiếu của công ty ông ấy".

Sau đó người đàn ông bắt đầu than phiền rằng một người Trung Quốc lại làm rầm rộ trên địa bàn của họ như vậy.

Mười phút ngắn ngủi của "Thời Gian của Johnson" kết thúc. Tin tức trong mười phút này Cho thấy là Thị Trường London trò chuyện cùng khách của ông rất vui vẻ.

Chương trình trong ti vi trên tường lại quay lại tình hình chương trình tin tức trước đó, hai người đàn ông dừng lại vừa xem vừa oán trách cũng đã bỏ đi, chỉ có Nặc Đình Sơn là còn đứng nguyên tại chỗ. Người đàn ông cùng dùng bữa trưa với Thị Trường London tên là "Vinh Mộ Minh", trước đây không lâu cô đã từng thấy, trên bức ảnh đặt ở bàn sách ở nhà Trình Diệp Qua. Ngày đó người trung niên làm Nặc Đình Sơn cảm thấy quen mắt chính là khách mời của Thị Trường London. Trong bức hình, Vinh Mộ Minh sát vai cùng Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua cười rất xa cách, còn Vinh Mộ Minh cười rất thân thiện.

Quay trở về nhà việc đầu tiên của Nặc Đình Sơn chính là mở máy tính ra, Cô ngay người trước máy vi tính nửa tiếng sau khi đánh xong ba chữ "Vinh Mộ Minh".

Sau khi xác minh rõ ràng tin tức liên quan tới Vinh Mộ Minh, thì Nặc Đình Sơn cũng hiểu lý do khi đó người đàn ông kia oán trách. Vinh Mộ Minh chính là điển hình của loại thương nhân đầu cơ lấy nhỏ thắng lớn.

Vinh Mộ Minh, gốc Quảng Châu, hiện tại đang sống tại MaCao. Vào thời kỳ Dân Quốc tổ tiên của Vinh Mộ Minh di dân tới HongKong để tránh loạn chiến. Tại HongKong, thời kỳ đó Vinh Gia là một trong những xí nghiệp tư nhân phát lên đầu tiên. Sau đó Vinh Gia tập trung sự nghiệp tại Macao, Tại Macao họ mở khách sạn Casino, thành lập Tập đoàn Gia tộc. Cuối năm 1980, Vinh Mộ Minh mới vừa 22 tuổi đã nhận nhiệm vụ khó khăn, từng bước dẫn dắt tập đoàn Vinh Thị đang trên đà sụp đổ. Thông qua cải cách cùng Hôn nhân thương Mại, Vinh Mộ Minh làm cho Tập Đoàn Vinh Thị trong vài năm ngắn ngủi nhanh chóng vực dậy.

Khi đó được biết đến như những con rồng nhỏ của Châu Á có HongKong, Đài Loan, Hàn Quốc, Singapore, lớn như vậy đều có sản nghiệp của Vinh Gia trong đó. Cuối năm 1990, khi mọi người còn chìm trong hiệu ứng của bốn con rồng nhỏ Châu Á thì Vinh Mộ Minh đã tách vốn khỏi bốn con Rồng nhỏ Châu Á, đem sự nghiệp trọng tâm chuyển tới Đông Nam Á. Ông đem số tiền kêch sù để mua lấy mấy chục chiếc tàu lớn thành lập thị trường giải trí trên vùng biển Đông Nam Á.

Mấy năm sau tài chính Châu Á bạo phát, rất nhiều xí nghiệp tư nhân trong một đêm nợ nần chồng chất, mà thời kỳ này thị trường giải trí trên biển của Vinh Mộ Minh đã có quy mô. Bị sự phát triển quá mức của bốn tiểu Long Châu Á, càng cần nhiều nguồn tài nguyên tiềm lực được mong chờ cho nền kinh tế dự kiến mới. Nền kinh tế Đông Nam Á ra đời tạo ra nhiều cơ hội. Tập Đoàn Vinh thị là một trong những người được lợi trong nền kinh tế này.

Năm 2000, Vinh Mộ Minh có thị trường giải trí lớn nhất trên biển Châu Á. Năm 2001, sự nghiệp trên biển của ông khuếch trương lên tới đất liền. Vài thành phố du lịch nổi tiếng đều có khách sạn của ông. Vương quốc giả trí của Vinh Mộ Minh cũng có sửa cạnh tranh ngang bằng với Las Vegas.

Năm 2005 tập thể kinh tế ở Châu Âu bị rớt giá, Vinh Mộ Minh nắm giữ một lượng tiền vốn lớn, bắt đầu đầu tư vào Châu Âu. Trong mấy năm đầu tư ngắn ngủi, công ty của ông đã phát triển nhanh chóng, hiện tại cứ mỗi bốn người Châu Âu mua cổ phiếu thì có một tờ là của công ty Vinh Mộ Minh.

Bởi vì Vinh Mộ Minh là người biết điều. Vì vậy rất nhiều người đối với ông ta, kể cả thành viên trong gia tộc của ông chỉ mới nghe tiếng là biết uy danh của ông. Thực sự việc giúp ông ta được người phương tây chú ý tới là hai chuyện ông ta làm vào năm ngoái. Ông ta đã quyên góp cho một trường nổi tiếng nào đó ở Mỹ một tỷ Dola cho lần xây mới. Ngoài ra còn một việc là tàu chở khách đầu tiên lớn nhất "Duy Kinh Hào" thuộc quyền sở hữu của ông. Hai việc này, việc trước mang tới uy tín cho ông, chuyện sau giúp ông thu được ánh mắt hâm mộ.

Tàu "Duy Kinh Hào" được công ty lớn nhất của Đan Mạch chế tạo. Chiếc tàu chở khách này cao tới mười tầng, không thiếu loại phương tiện giải trí không thiếu thứ gì. Có người nói, nó là loại đồ chơi chế tạo cho người có tiền. Làm cho mọi người xôn xao suy đoán về người Trung Quốc đã mua món "Đồ chơi lớn" này.

Tên người Trung Quốc mua chiếc tàu "Duy Kinh Hào" xuất hiện trên các phương tiện truyền thông lớn ở Phương Tây. Tên của ông ta là "Vinh Mộ Minh". Mà "Duy Kinh Hào" chỉ là một trong năm mươi tàu chở khách của ông ta.

Tâm trạng của người phương tây như bị ăn nhô chưa khi Vinh Mộ Minh tuyên bố đưa chiếc tàu đầu tiên "Duy Kinh Hào" từ Đan Mạch tới Bắc Cực. Khi đó người phương Tây coi Vinh Mộ Minh không là gì, họ thực sự nghi ngờ con tàu "Hành trình tìm bí mật Bắc Cực" của Vinh Mộ Minh.

Trong thời gian một tháng "Hành trình tìm bí mật Bắc cực" đã thu được thành công to lớn. Thành công của nó đến từ chính cái tên chuyên "Hành Trình tìm bí mật Bắc cực" này. Hành trình của tàu "Duy Kinh Hào" tới bắc Cực, danh sách có ít nhất mười thành viên dài hạn là phú hào, trong đó còn có một số người là quan chức có vị trí quan trọng trong chính phủ. Trong chuyến tàu "Hành Trình tìm bí mật Bắc Cực" này có mấy phú hào nào đó trong mấy giờ ngắn ngủi thua mất chiếc du thuyền xa hoa của mình, có mấy người chưa gặp qua, trên sông bạc thoát cái trở thành triệu phú. Ngôi sao tiếng tăm lừng lẫy cùng ông trùm nào đó cùng kết duyên trên biển....

Thành công của tàu trinh nữ "Duy Kinh Hào" làm cho Vinh Mộ Minh trở thành đối tượng được người lãnh đạo Châu Âu đề cập tới ở những nơi công cộng. Họ nói trên truyền thông là "Tôi rất ngưỡng mộ Vinh Tiên sinh", "Vinh tiên sinh là một thương nhân có tầm nhìn" "Tôi hi vọng có thể cùng Vinh tiên sinh dùng bữa tối".

Rất nhanh trên phố bắt đầu truyền đi việc Vinh Mộ Minh quảng cáo rầm rộ tàu "Hành trình tìm bí mật Bắc Cực" ở Châu Âu, kể cả việc quyên góp cho Trường đại học Mỹ thực ra là kế hoạch của một thanh niên khoảng 20 tuổi. Người thanh niên này đã tự mình mời những vị quan chức giàu có, sau đó tin tức này cũng nhận được sự xác thực của Vinh Mộ Minh. Lúc nhà báo yêu cầu tư liệu về tên của người thanh niên thì ông lấy lý do "Anh ấy là một đứa trẻ hay mắc cỡ" để từ chối. Có điều Vinh Mộ Minh đã xác nhận với bên ngoài vào thời điểm thích hợp sẽ để người thanh niên này xuất hiện.

Lời giải thích của Vinh Mộ Minh cũng không chặn được suy đoán của mọi người về người thanh niên kia. Rất nhanh mọi người mang thân phận của người thanh niên kia đặt với hai hậu bối của Vinh Gia. Trình Diệp Qua 25 tuổi, cùng với Vinh Tuấn 24 tuổi. Người trước thân phận không rõ, người sau là con trai của Vinh Mộ Minh. Sau khi phân tích cụ thể, mọi người lại dùng phương pháp bài trừ đem Vinh Tuấn loại ra, bởi vì rất nhiều tin tức cho thấy Vinh Tuấn không có hứng thú với việc kinh doanh. Người biết Vinh Tuấn đều nói đó là người cuồng âm nhạc.

Mà Trình Diệp Qua lại thuộc loại học sinh thiên tài nhảy lớp. Lúc 20 tuổi Trình Diệp Qua đã lấy được bằng quản trị kinh doanh của Trường Đại Học Boston.

Đáp án như vậy rất rõ ràng rồi.

Chuột máy tính di chuyển không có mục tiêu. Hiện tại trái tim của Nặc Đình Sơn cũng nhảy loạn xạ giống như con trỏ của con chuột này.

Cuối cùng ánh mắt rơi trên bức ảnh cực lớn của Trình Diệp Qua trên màn hình vi tính, thế nhưng Nặc Đình Sơn đã mất không ít sức lực để lấy được địa chỉ của tấm hình. Trên màn hình vi tính Trình Diệp Qua đội nón tiến sĩ đứng dưới cây thường xuân. Sau khi rời khỏi Boston, anh lại vào tại học viện kiến trúc nổi tiếng của London. Ánh mặt trời buổi chiều chiếu qua tầng cây, ánh sáng nhàn nhạt rơi trên quần áo, chiếu lên mặt của anh. Anh đang mỉm cười, nụ cười đó yên bình như ánh mặt trời buổi chiều, đẹp tựa giấc mơ, khiến người ta không nhận được muốn đưa ta chạm vào.

Nặc Đình Sơn đưa tay ra giống như bị thôi miên, đột nhiên có tiếng mèo vang lên làm cho cô nhanh chóng thu tay lại.

Có người nói thân phận của Trình Diệp Qua có chút liên quan tới tầng lớp thượng lưu đã là bí mật công khai. Chuyện chính là, Quan hệ của Trình Diệp Qua cùng với Vinh Mộ Minh chính là tương lai có thể nắm một phần quyền thừa kế. Theo tin đồn ra ngoài thì Vinh Mộ Minh lại càng thiên vị với Trình Diệp Qua.

Nặc Đình Sơn còn nhìn ra một chút manh mối khác là thời gian Trình Diệp Qua ở cùng với Vinh Mộ Minh trùng hợp nhau. Gần đây, người được gọi là Trình Diệp Qua vừa mới tới Notting Hill lại không hẹn mà trùng với hành trình của Vinh Mộ Minh tại London. Vinh Mộ Minh muốn phát triển tuyến hàng không trên biển tại Châu Âu mở ra cho ông ta một thị trường khác giống như thị trường giải trí trên biển ở Notting Hill., chỉ là địa điểm ở đâu vẫn chưa có vị trí cụ thể. Có khả năng lớn nhất là xuất hiện ở ba nước Anh, Pháp, Đức. Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng mà Thị Trường London dẫn Vinh Mộ Minh dùng bữa tại nhà hàng Trung Quốc. Bởi vì một khi thị trường giải trí trên biển của Vinh Mộ Minh xây dựng trên lãnh hải Anh Quốc thì sẽ có nghĩa là tương lai Chính Phủ Anh sẽ thu được một khoản thuế đáng kể.

Mà hành trình đi Châu Âu của Vinh Mộ Minh chọn nước Anh đầu tiên. Đương nhiên, người Anh sẽ không thể nào từ bỏ một cơ hội tốt như vậy.

Hành trình tiếp theo của Vinh Mộ Minh là nước Đức. Chắc chắn ông cũng sẽ trở thành khách quý của nước Đức.

Nước Đức, Nước Đức!

Nặc Đình Sơn kê đầu lên bàn, mặt quay về chỗ thông gió duy nhất của căn phòng, nhắm mắt lại.

Ngày tiếp theo, Nặc Đình Sơn gọi một cuộc điện thoại tới văn phòng tin dụng tại London.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nặc Đinh Sơn gặp lại Trình Diệp Qua lần nữa là vào buổi trưa giữa tháng năm. Xế chiều ngày thứ bảy, cô nhận tờ danh sách của ông chủ một gian hàng tại chợ bán đồ cũ, phụ trách đem những quyển sách cũ ghi lại thói quen cuộc sống của người dân vùng biển Caribe không còn xuất bản nữa của ông chủ sập thu thập được giao tới nhà cho khách hàng của ông ấy.

Khách hàng của chủ sập là Trình Diệp Qua.

Nhấn chuông cửa căn hộ của Trình Diệp Qua, không giống lần trước, lần này Trình Diệp Qua ra mở cửa rất nhanh. Sau khi mở cửa ra, tầm mắt Trình Diệp Qua nhìn trên mặt cô mất mấy giây.

"Nặc Đinh Sơn". Khi anh gọi tên cô, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc. Sau đó cười nhạt nói: "Có phải tôi nên gọi cô là Nặc Đinh Sơn vạn năng không".

Theo yêu cầu của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn để sách vào.

Sau khi đặt xong, Trình Diệp Qua lấy từ trong ví da ra 5 Bảng Anh, hẳn là anh cho cô tiền Tip cho việc cô hỗ trợ chuyển sách vào. Anh để cô mang sách tới tầng gác lửng, cầu thang đi lên gác lửng có mười bậc thang, sách nặng không dưới 5 kg.

Nặc Đinh Sơn nhận tiền Tip của Trình Diệp Qua đưa cho cô. Sau khi cất tiền xong, dừng lại một chút, Nặc Đinh Sơn đưa cho Trình Diệp Qua danh thiếp của cô. Trên danh thiếp có ghi mười mấy dịch vụ cô có thể cung cấp để phục vụ, trên đó còn bỏ sung thêm địa chỉ trang web đặt trước trên mạng của cô.

"Sáng thứ bảy từ 8 giờ sáng tới tám giờ tối nếu như anh có yêu cầu hỗ trợ gì có thể gọi điện thoại cho tôi". Nặc Đinh Sơn chỉ vào danh thiếp nói.

Ánh mắt Trình Diệp Qua chuyển từ tấm danh thiếp nhìn lên khuôn mặt cô, anh hỏi cô có biết sửa ống nước không.

"Không biết". Nặc Đinh Sơn trả lời: "Nhưng nếu như anh Trình cần gấp thợ sửa ống nước có thể gọi cho tôi, tôi có thể đề thợ sửa ống nước tới nhà anh trong vòng 15 phút. Nhưng việc này cần thêm một ít tiền hoa hồng, tôi sẽ lấy mười phần trăm hoa hồng phí điện thoại".

Sau khi nói xong những lời đó, Nặc Đinh Sơn nói thêm một câu "Anh Trình, tạm biệt" sau đó xoay người. Cơ thể vừa xoay đi cô dường như nghe thấy phía sau lưng mình có tiếng thở dài như có như không.

Lúc mở cửa phòng, Nặc Đinh Sơn nghe thấy Trình Diệp Qua nói một câu "Còn tốt, Nặc Đinh Sơn, cô không biết sửa ống nước".

Cửa đóng lại, cô giải mặc áo sơ mi rộng, đội mũ bóng chày luôn kéo xuống rất thấp rồi đi, Trình Diệp Qua vẫn duy trì tư thế như vừa rồi đứng đó.

Cô bé kia nhìn khoảng hai mươi tuổi, con gái tên là Nặc Đinh sơn, có cùng tên với Quảng Trường phía Tây London.

Nặc đinh Sơn để cho Trình Diệp Qua có ấn tượng mờ nhạt, hơi gầy, da rất trắng. Điều làm Trình điệp Qua sâu sắc là tấm danh thiếp Nặc Đinh Sơn đưa cho anh. Trên tấm danh thiếp ghi đầy những hạng mục cô có thể cung cấp. Đầu là một vài công việc vặt. Có việc giúp đón con, có việc cắt tóc giúp người cao tuổi, có cùng Shopping, có thay thế xếp hàng các loại, trong đó có một vài việc giống như việc cần kỹ thuật như làm vườn.

Trình Diệp Qua còn chú ý tới đôi giày Nặc Đinh Sơn mang, nó cũ tới mức không thể nhìn ra được màu sắc ban đầu. Anh cá là giày của những người ăn xin ở trạm tàu điện ngầm kia mang so với cô còn tốt hơn.

Vừa đi ra tới cổng khu căn hộ của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn liền nhận được điện thoại của anh.

"Nặc Đinh Sơn, cô có biết nấu ăn không? làm món Trung Quốc đơn giản là được". Anh hỏi cô trong điện thoại.

Chưa tới thời gian nửa tiếng, món ăn Trung Quốc đơn giản theo chỉ định của Trình Diệp Qua được dọn lên bàn. Com rang trứng kết hợp với canh trứng cà tím. Cũng theo yêu cầu của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn làm com đủ cho hai người ăn.

Trình Diệp Qua rất tự nhiên nói: "Tôi đoán chắc hiện tại cô vẫn chưa ăn com hả? Cùng ăn đi".

Nặc Đinh Sơn không nhúc nhích.

"Bây giờ còn một tiếng nữa mới tới 8 giờ, nếu như cô vẫn chưa ăn thì cùng ăn đi". Trình Diệp Qua đi vòng qua bàn ăn, ấn cô ngồi trên ghế.

Màn đêm buông xuống, rời khỏi căn hộ của Trình Diệp Qua, đèn đóm mờ nhạt. Nặc Đinh Sơn lái xe rẽ vào một khúc ngoặt, trong túi cô có 50 Bảng Anh Trình Diệp Qua đưa cho cô. Đó là thù lao cho việc cô giúp anh nấu com. Lúc đó cô nói với anh, không cần nhiều như vậy. Anh nói bây giờ trên người anh không có loại tiền nhỏ hơn 50 Bảng anh.

Người đàn ông đó có cách quan sát rất tốt, Nặc đinh sơn biết là anh đang thương hại cô. Càng khó thấy là anh lại đem sự thương hại kia che giấu rất tốt, sự bố thí của anh cũng là làm rất thần nhiên.

Bố thí? Bố thí! Nặc Đinh Sơn đập mạnh bàn đập xe, trong lòng cô tự nói với chính mình: Như vậy không phải là rất tốt sao? Nặc Đinh Sơn, mày đã có khởi đầu rất tốt.

Trình Diệp Qua không để cho Nặc Đình Sơn chờ lâu. Lại tới thứ bảy, khi Nặc Đình Sơn dùng thẻ Trình Diệp Qua đi siêu thị mua sắm theo danh sách đưa cho cô. Trình Diệp Qua gọi số điện thoại trên danh thiếp cô đưa, nói ""Nặc Đình Sơn, tủ lạnh của tôi trống trơn rồi"

Đợi tới khi Nặc Đình Sơn lấp đầy áp tủ lạnh nhà Trình Diệp Qua, anh lại nói với cô "Làm bao đây Nặc Đình Sơn, món com rang trứng cô làm ngày đó làm tôi nghiện mất rồi".

Buổi chiều thứ bảy này Nặc Đình Sơn đã ở lại căn hộ của Trình Diệp Qua ba tiếng. Trong ba tiếng này Nặc Đình Sơn giúp Trình Diệp Qua sắp xếp lại gác lửng của anh. Phân loại sách trên căn gác. Sau khi sắp xếp xong căn gác, Nặc Đình Sơn làm com cho Trình Diệp Qua.

Cửa phòng Trình Diệp Qua mở một nửa, suy nghĩ một chút Nặc Đình Sơn mở cửa phòng ra. Cảnh trong phòng là một mảng tối đen, đèn không mở. Trình Diệp Qua ngồi ở trên sàn, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình LCD đối diện trên tường, tay thành thạo gõ trên bàn phím máy tính đặt trên đất.

Nặc Đình Sơn đứng lại ở một bên cửa phòng, nhỏ giọng nói một câu "Anh Trình, có thể ăn com rồi".

Giống như không nghe thấy lời của cô, ánh mắt anh vẫn tập trung trên màn hình LCD, Nặc Đình Sơn lúng túng đứng ở đó. Vào lúc cô muốn rời đi thì Trình Diệp Qua ra hiệu cho cô đi vào.

Nặc Đình Sơn đi tới bên cạnh Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua kéo tay một cái, Nặc Đình Sơn liền thành ngồi sòng đôi với anh trên sàn nhà. Từ đầu đến cuối anh đều không nhìn cô.

Vừa rời góc độ của Nặc Đình Sơn làm cho cô không thể nhìn thấy rõ ràng màn hình LCD ở trên tường rốt cuộc có nội dung gì mà hấp dẫn Trình Diệp Qua như vậy. Góc độ hiện tại này của cô có thể thấy rất rõ ràng nội dung ở trên màn hình LCD. Công nghệ 3D mô phỏng lại một toà pháo đài mộng ảo ở trên biển. Sóng biển từng lớp nhấp nhô tràn vào, giống như muốn tràn lên chân người ta tức thì. Trên mặt biển phủ một lớp ánh trắng, mặt trắng hình lưỡi liềm vẫn trôi bồng bềnh trên mặt biển, chân thực tới nỗi bạn chỉ cần kéo nhẹ làn váy ánh trắng sẽ mang bạn tới pháo đài mộng mơ đó.

Nặc Đình Sơn nhìn tới ngẩn ngơ, một âm thanh hỏi nhỏ bên tai cô "Thích không?"

"Thích" cô thì thầm nói.

Người hỏi giống như nói mơ, người trả lời cũng như trong mơ nói. Trong quang cảnh nhấp nhô màu lam nhạt, anh vô thức nắm chặt tay cô, cô cũng quên cả thu tay lại.

Kết thúc màn chiếu mô phỏng 3D, anh nghiêng mặt qua nhìn cô. Lúc đó cô cũng vừa vặn nghiêng mặt qua nhìn anh. Hai khuôn mặt cách nhau rất gần, trong ánh sáng phát ra màu xanh lam cô nhìn thấy rất rõ sự kinh ngạc trong đáy mắt anh. Sau đó là "Sao lại là cô?"

Nặc Đình Sơn nhẹ nhàng gãy tay khỏi Trình Diệp Qua, rồi đứng lên nói; "Anh Trình, Com đã làm xong rồi".

Sau khi nói xong Nặc Đình Sơn rời khỏi phòng Trình Diệp Qua.

Mấy phút sau vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, Nặc Đình Sơn cầm lại túi của mình, lần thứ hai đi tới trước cửa phòng của Trình Diệp Qua, nói một câu "Anh Trình, tôi phải đi rồi".

Âm thanh truyền qua cửa phòng: "Ví của tôi ở trong phòng khách".

Nặc Đình Sơn tìm được ví của Trình Diệp Qua trong phòng khách, lấy hai mươi bảng Anh từ trong ví, lúc rời đi lòng của cô lặng trĩu.

Quả nhiên, tới Chủ Nhật Nặc Đình Sơn không nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua, cửa hàng giặt quần thuộc cũng không giao cho cô Quần áo của Trình Diệp Qua.

Tháng năm thoát cái sắp trôi qua.

Trong đêm khuya, Trình Diệp Qua nhận được một cuộc điện thoại gọi tới. Người gọi điện cho anh là Trương Diệu Lệ. Ba giờ sáng, Trình Diệp Qua gặp lại Nặc Đình Sơn trang điểm đậm, toàn thân run rẩy nằm cuộn lại trong xe.

"Cô ấy đã bị bỏ thuốc". Trương Diệu Lệ nói cho Trình Diệp Qua biết.

Người khách tới từ Italy bởi vì đưa ra trò chơi quá mực sau khi bị Nặc Đình Sơn từ chối đã cưỡng ép đồ thuốc cho cô uống. Bọn họ muốn nhìn thấy cô mất mặt trước mọi người. Trương Diệu Lệ phải nhấn chuông báo cháy mới đem được Nặc Đình Sơn ra ngoài.

"Anh Trình có biết bác sĩ nào không? Tôi không thể mang cô ấy tới bệnh viện, vì như vậy chúng tôi sẽ phải gặp cảnh sát, anh cũng biết....." Nói tới đây Trương Diệu Lệ không thể tiếp tục nói hết câu được.

Nặc Đình Sơn nằm cuộn người trong xe, hai tay đã bị trói gô, cổ tay cô đã bị chiếc vớ siết chặt lại, trong miệng cô bị nhét miếng vải bông để tránh hăm răng nghiền lại.

Đầu cô toán loạn, toàn thân run rẩy, ánh mắt cô nhìn trừng trừng vào anh, mà khuôn mặt cô.....

"Đưa cô ấy cho tôi". Trình Diệp Qua để gương mặt bị đánh sưng kia đặt trong lòng mình.

Trình Diệp Qua mang Nặc Đình Sơn về căn nhà ở ngoại thành phía Tây Nam, anh gọi cho bác sĩ tới. Lúc rạng sáng, Nặc Đình Sơn bị thuốc hành hạ chìm vào giấc ngủ. Ngày đó, từ miệng Trương Diệu Lệ, Trình Diệp Qua biết được tình hình đại khái của Nặc Đình Sơn. Mẹ và chị gái đã chết ở Châu Phi, còn một em gái bị bệnh.

"Cô ấy không nói với tôi em gái cô ấy bị bệnh gì, tôi chỉ biết cô ấy liều mạng kiếm tiền như vậy là vì em gái của cô ấy". Trương Diệu Lệ nói như vậy với Trình Diệp Qua.

Sau khi Trương Diệu Lệ rời đi, Trình Diệp Qua đi tới trước giường. Gương mặt của Nặc Đình Sơn nhìn vô cùng thê thảm, cái trán đều bị đập tới chảy máu, môi cũng bị chảy máu. Có thể tưởng tượng vào lúc ấy cô đã dùng bao nhiêu ý chí, sức lực để chống cự lại tác dụng của thuốc.

Sáng đó, Trình Diệp Qua còn biết về cô gái tên Nặc Đình Sơn này thêm một chút. Bắt đầu có chút ấn tượng về cô. Phần lớn thời gian cô ấy vẫn luôn nhắm mắt.

Đây là lần thứ hai Nặc Đình Sơn tỉnh lại trong căn phòng ấy. Lần này cô tỉnh lại không giống như lần trước nhìn thấy có người đàn ông ngồi trầm tư bên cạnh. Vào giữa trưa ánh nắng chiếu sáng cả căn phòng.

Vẫn là người tài xế lần trước đưa cô về.

Mấy ngày sau Nặc Đình Sơn nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua.

Không đội mũ lưỡi trai, không mặc áo sơ mi rộng. Quần Jean ôm phồng với áo sơ mi vừa người, Nặc Đình Sơn đi gặp Trình Diệp Qua, cô còn đang mua hoa trên đường.

Mở cửa phòng ra, Trình Diệp Qua mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, gọi tên cô rất thân thiện.

"Anh Trình, cho anh cái này". Nặc Đình Sơn đưa hoa cho Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua không nhận hoa trong tay cô, anh hơi cúi người xuống để cho mặt bọn họ ở tư thế song song nhau, sau đó mỉm cười.

"Vết thương trên mặt khôi phục cũng khá tốt".

Nặc Đình Sơn đem hoa bỏ vào trong bình, đưa lưng về phía Trình Diệp Qua rất tự nhiên nói: "Anh Trình gọi điện thoại bảo tôi tới là để làm cơm cho anh sao? Anh Trình muốn ăn cái gì có thể nói cho tôi biết, tôi biết làm rất nhiều món Trung Quốc".

Dừng lại một chút, âm thanh của Nặc Đình Sơn hạ xuống thấp: "Cảm ơn anh Trình chuyện đêm đó".

Tối nay Nặc Đình Sơn làm cho Trình Diệp Qua một bàn thức ăn lớn. Lúc cô nấu cơm Trình Diệp Qua ở ngay bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng anh còn giúp cô trong quá trình cô nấu. Từ đầu tới cuối họ đều không nói tới chuyện đã xảy ra tại phòng của Trình Diệp Qua ngày đó. Từ đầu tới cuối cửa phòng của Trình Diệp Qua cũng không hề mở một nửa giống như mấy lần trước nữa. Cánh cửa kia luôn trong trạng thái đóng kín.

Tối nay Nặc Đình Sơn ở lại cùng dùng bữa tối với Trình Diệp Qua. Trước khi bữa tối sắp kết thúc Trình Diệp Qua nói một câu: "Nặc Đình Sơn, cô có muốn nghỉ loại công việc kia không?".

Nặc Đình Sơn biết loại công việc mà Trình Diệp Qua nói. Nặc đình Sơn đứng lên, Trình Diệp Qua cũng đứng lên theo cô.

"Tôi không có ý kỳ thị gì". Anh giải thích với cô.

"Tôi biết. Nhưng mà, anh Trình, hiện nay tôi vẫn chưa thể".

Tối nay, lúc rời đi, Trình Diệp Qua giao chìa khoá căn hộ của anh cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tối nay, lúc rời đi Trình Diệp Qua đã đưa chìa khoá căn hộ của anh cho cô.

"Thời gian mỗi tuần của tôi sắp xếp thế này. Thời gian từ thứ hai tới thứ sáu ở Lodon, Cuối tuần mới tới chỗ này. Lúc tôi không có ở đây hi vọng cô có thể dành một chút thời gian giúp tôi sắp xếp sơ lại nơi này một chút. Gần đây tôi có rất nhiều việc, cho nên không có thời gian thu dọn phòng được".

Nặc Đinh Sơn nhìn chiếc chìa khoá trong tay không nói gì.

"Đương nhiên, tôi sẽ trả tiền công có định mỗi tháng cho cô". Trình Diệp Qua nói.

"Anh Trình, tôi có thể hỏi một câu, chiếc chìa khoá này có phải xuất phát việc thương hại không?" Nặc Đinh Sơn thấp giọng hỏi.

"Không phải!" Trình Diệp Qua nhanh chóng phủ định: "Tôi có thể đảm bảo, tuyệt đối không phải!"

Nặc Đinh Sơn ngẩng đầu lên nhìn Trình Diệp Qua.

"Tôi không thể chịu được việc phòng mình bừa bãi, tôi có bệnh sạch sẽ". Tay anh sờ sờ trán, vẻ mặt có phần lúng túng, giống như bệnh sạch sẽ làm anh thẹn thùng lắm í.

Cứ như vậy một tuần Nặc Đinh Sơn xuất hiện ở khu nhà Trình Diệp qua mấy lần. Mang theo hàng đã mua cầm chìa khoá Trình Diệp Qua giao, cô mở cửa phòng nhà Trình Diệp Qua ra. Thứ hai và thứ sáu thu dọn phòng, thứ bảy cô làm cơm với sự giúp đỡ có hạn của Trình Diệp Qua. Điều Nặc Đinh Sơn không nghĩ tới chính là việc cô nhiều lần xuất hiện ở khu vực này sẽ làm các cô gái ghen ghét. Có một lần tự nhiên bị mấy cô gái mười bảy, mười tám tuổi lôi vào trong hẻm nhỏ. Đương nhiên, khi biết được cô chỉ là người làm các cô gái vui vẻ thả cô ra.

Trình Diệp Qua chuyển tới khu này chưa tới hai tháng liền làm cho mức thuê căn hộ nơi này tăng. Chủ mới chuyển tới nơi này đa phần là phụ nữ. "Tôi thề chỉ cần cô nhìn thấy anh ấy liền cũng sẽ bị anh ấy mê hoặc" Nặc Đinh Sơn nghe được Những lời tương tự như vậy từ mấy cô gái truyền tai nhau. Sau đó quả nhiên có không ít phụ nữ chuyển tới nơi này, sau khi tới nơi này liền lại có câu y chang đó "Tôi thề, cô sẽ bị mê hoặc". Mọi người bắt đầu sử dụng thủ đoạn cùng giao thiệp của các cô để vào ở nơi này. Càng gần căn hộ của Trình Diệp Qua giá phòng lại càng cao.

Nếu chuyện này xảy ra ở London nhất định sẽ trở thành một trò cười.

Nhưng nơi này là Notting Hill. Với tính trời sinh lãng mạn, những hậu duệ của vùng biển Ca-ri-be đem chuyện như vậy phổ biến vô cùng tự nhiên.

Thế là, những cô gái mặc nội y vô cùng gợi cảm với vẻ mặt vô cùng đáng thương nhấn chuông cửa nhà Trình Diệp Qua với lý do điện trong nhà bị chập.

Trình Diệp Qua trong mắt các cô dường như rất tốt đẹp.

Chỉ là, các cô không biết rằng người đàn ông tốt đẹp trong mắt các cô trên mặt mang theo nụ cười mỉm chỉ là một loại nghi lễ xã giao theo thói quen.

Gặp qua sự nóng lạnh của lòng người, Nặc Đinh Sơn đều rất nhanh có thể phân biệt được loại cười nào là xuất phát từ nội tâm, loại cười nào là xuất phát từ hình tượng.

Chiều thứ bảy này Nặc Đinh Sơn đã tiếp nhận một cuộc điện thoại theo yêu cầu của Trình Diệp Qua.

Trước khi nhận điện thoại Trình Diệp Qua nói với cô: "Là phụ nữ, cô ấy làm tôi thấy rất phiền, nếu có thể, cô hãy nghĩ biện pháp làm cho cô ấy đừng gọi tới cho tôi nữa".

Nặc Đinh Sơn nhắc điện thoại lên.

"Trình Diệp Qua". Điện thoại vừa thông liền truyền tới một giọng nữ lạnh lốt, giọng điệu thân thiết.

"Cô là ai?" Nặc Đinh Sơn hỏi.

Không cần phải giải thích dài dòng, chỉ cần dùng giọng điệu nghi hoặc hỏi "cô là ai?" đã dễ dàng cho cô đối khách thành chủ.

Quả thực người đầu bên kia điện thoại im lặng.

Nặc Đinh Sơn cầm điện thoại di động nhìn Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua nghiêng người dựa trước cửa sổ, anh cũng đang nhìn cô.

Người đầu kia điện thoại sau mấy giây im lặng nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi đây có phải điện thoại của Trình Diệp Qua không?"

"Vâng, đây là điện thoại của Trình Diệp Qua". Nặc Đinh Sơn hạ tầm mắt trả lời: "Hiện tại anh ấy không có ở đây, anh ấy vừa mới đi mua giày rồi, nếu như cô muốn tìm anh ấy thì hãy gọi lại sau nửa tiếng nữa".

"Mua giày?"

Nặc Đinh Sơn cười nhẹ trong điện thoại: "Giày của tôi bị hư, không ra khỏi cửa được, vì vậy anh ấy đã đi mua giày cho tôi rồi. Nếu như..."

Không chờ Nặc Đinh Sơn nói hết câu đối phương đã nhanh chóng cúp điện thoại. Luôn là như vậy, những chuyện càng nhỏ nhặt lại càng chân thực "Giày của tôi bị hỏng, không thể ra khỏi cửa được, anh ấy đi mua giày cho tôi rồi" câu này nhất định sẽ khiến cho người ta nghĩ là: Một đôi nam nữ đang sống cùng nhau.

Di động của Trình Diệp Qua không vang vang lên nữa, không tiếp tục công việc trước đó nữa, anh quay lại phòng mình. Sau đó gần như thẳng tới khi trời tối Trình Diệp Qua mới ra khỏi phòng. Lần đầu tiên Nặc Đinh Sơn ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người Trình Diệp Qua.

Bữa tối Nặc Đình Sơn làm Trình Diệp Qua cũng không đụng vào, anh chỉ uống cạn cốc nước. Anh nói với cô sẽ ăn tối sau.

Làm xong việc Trình Diệp Qua giao cho, lúc Nặc Đình Sơn sắp rời đi Trình Diệp Qua vẫn chưa có đụng vào com đặt trên bàn, anh vẫn ngồi trên ghế salon ở phòng khách, tay cầm remote tivi, không ngừng chuyển đổi kênh trên tivi

Nặc Đình Sơn cầm túi, giống như rất nhiều lần trước đó, lễ phép nói hẹn gặp lại anh Trình.

Ánh mắt của Trình Diệp Qua chuyển từ màn hình tivi lên trên mặt cô. Anh đang nhìn cô, là loại nhìn chăm chú không có ý che giấu.

Nặc Đình Sơn rũ mắt chuyển bước đi về phía cửa.

"Nặc Đình Sơn". Anh gọi cô lại: "Tôi nay cô cần phải ở lại đây".

Nặc Đình Sơn vẫn không dừng bước chân.

"Tôi nay cô cần phải ở lại đây vì tôi có việc cô giúp đỡ". Trình Diệp Qua cất cao giọng, khẩu khí như là chuyện rất đương nhiên: "Tất nhiên, tôi sẽ trả thù lao gấp đôi cho cô".

Nặc Đình Sơn dừng lại bước chân.

"Tôi nay cô ấy sẽ tới đây, là cuộc điện thoại chiều nay gọi tới di động của tôi, người mà tôi để cho cô xử lý chắc sẽ xuất hiện ở đây tới nay. Vì vậy cô cần phải ở lại đây".

Nặc Đình Sơn quay đầu lại, cô cũng không biết mình sao lại hỏi Trình Diệp Qua câu hỏi như vậy: "Anh Trình, tôi muốn hỏi, lúc tôi vừa mới nói tạm biệt với anh có phải trong lòng anh nghĩ tôi như thế này: đó là một người rất thích nói dối, người phụ nữ đáng sợ này rất có tài nói dối".

Rốt cục trên mặt Trình Diệp Qua có chút lúng túng. Anh lại tiếp tục cầm remote tivi lên liên tiếp chuyển kênh. Phản ứng của Trình Diệp Qua khiến cho Nặc Đình Sơn ý thức được dường như mình vừa rồi thật ngu ngốc. Mà cô lại còn tiếp tục ngu ngốc hơn nữa.

"Anh Trình, sau này anh phải cẩn thận một chút, đừng để cho tôi lừa gạt". Âm thanh của cô nghe ra tràn đầy ý trào phúng, cũng nghe như là đang giận dữ: "Xin lỗi, tôi sẽ không giúp anh. Cũng mong anh sau này đừng gọi cho tôi nữa. Ở Notting Hill này có rất nhiều phụ nữ muốn làm không công cho anh Trình lắm".

Ban đêm ánh đèn lên rực rỡ. Xe đạp nhanh chóng chạy trên con ngõ nhỏ trên đường phố. Gió thổi vù vù bên tai, Nặc Đình Sơn không dám để cho tốc độ xe chậm lại, cô sợ nếu tốc độ xe chậm lại thì suy nghĩ của cô sẽ bắt đầu chìm xuống. Ở trên thế giới này quả thật có vài thứ dù muốn cũng không được. Nặc Đình Sơn vẫn luôn biết.

Khi màn đêm trở nên đen đặc. Nặc Đình Sơn đội tóc giả, môi đánh son đỏ chói, nhấn chuông cửa nhà Trình Diệp Qua. Người môi giới của cô tự mình đưa cô tới căn hộ của Trình Diệp Qua. Người môi giới Giả Đan Minh đã nói "Theo lời của anh Trình là không muốn chơi đùa, anh ấy bảo làm gì thì làm cái đó".

Mãi tới khi hai tay của Nặc Đình Sơn không còn sức nữa thì Trình Diệp Qua mới ra mở cửa cho cô.

Mặc áo ngoài màu xanh ngọc, trên mặt hiện ra nụ cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng: "Bây giờ đã hết giận chưa?"

Sau khi nói xong anh kiểm tra tới bàn tay của cô, khẩu khí hết sức thân thiện: "Bàn tay đập đỏ hết cả rồi".

Nặc Đình Sơn dùng lực tránh khỏi sự kiểm soát của hai tay Trình Diệp Qua.

"Tôi nay tôi đã ăn hết com cô làm, như thế com sẽ không bị thừa lại nữa". Anh nhẹ giọng nói, ngữ khí nóng lòng giống như là người lớn lấy lòng con nít.

"Nặc Đình Sơn, hãy giúp tôi".

Tháo xong bộ tóc giả, Nặc Đình Sơn ra khỏi phòng tắm. Trình Diệp Qua đứng ở cửa phòng tắm chờ cô. Đối diện nhau khoảng ba bước chân, hai người không nói gì. Nặc Đình Sơn cúi đầu trước.

"Có thật là tôi nay cô ấy sẽ xuất hiện không?"

"Ừ".

"Cô ấy..." Dừng lại một chút Nặc Đình Sơn hỏi: "Cô ấy có phải so với Emily càng khó thu xếp hơn không?"

Trầm mặc.....

Nặc Đình Sơn ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Trình Diệp Qua hơi nhú mày. Ngay sau đó cô cũng đoán được vì sao Trình Diệp Qua lại nhăn mày. Xem ra anh không hài lòng với cách sắp xếp mà cô đưa ra. Theo cách đó thì là cún của tôi chỉ có tôi mới có tư cách bắt nạt.

"Cô ấy... tính cách rất là cố chấp, so với trong tưởng tượng còn cố chấp hơn bất kỳ cái gì". Trình Diệp Qua nghĩ một lúc rồi mới nói.

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

Nặc Đinh Sơn bảo Trình Diệp Qua đưa cô áo sơ mi của anh, cô thay quần áo rồi bỏ vào rổ đồ giặt trong nhà tắm. Chỗ để mỹ phẩm của cô cần phải xếp lại. Sao đó Nặc Đinh Sơn nói Trình Diệp Qua tắt đèn đi, chỉ để lại một chiếc đèn tường.

Trong bóng tối cô hỏi anh.

"Anh thật sự muốn thoát khỏi cô ấy sao?"

"Từ trước đây tôi đã muốn sớm thoát khỏi cô ấy, nhưng đều không thành công".

"Được rồi, vậy thì anh phải làm theo như tôi nói".

Mười giờ, Nặc Đinh Sơn nằm trên giường của Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua ở ngoài phòng khách. Cửa phòng khép hờ để lộ ra một khe hở, đó là tình trạng do bị chủ nhân căn phòng trong lúc ngủ vì bị tiếng chuông cửa làm cho bình tĩnh vội vàng đi mở cửa. Cũng dễ dàng để cho người phụ nữ có thể thuận lợi mở cửa phòng.

Thời gian dần trôi qua.

Lúc rạng sáng chuông cửa rột cục cũng vang lên, gấp gáp mà không có theo trình tự gì. Có thể thấy tâm tư của người nhấn chuông loạn như cào cào.

Trình Diệp Qua dựa theo những gì Nặc Đinh Sơn nói, không có mở cửa ngay. Bị chuông cửa làm thức giấc, cần mấy phút mặc quần áo, sau đó mới chậm chạp đi mở cửa.

Chuông cửa sau mấy phút vang lên, chỉ cần chủ nhân khoác một cái áo sơ mi lên người mở đèn, vừa cài cúc áo vừa mở cửa. Mở cửa ra, xung quanh yên tĩnh lại. Sau đó....

"Sao lại là cô?" Âm thanh ngái ngủ kèm theo sự kinh ngạc lớn: "Sao cô lại tới đây vào lúc muộn như thế này?"

"Muộn như vậy thì không thể tới sao?" Giọng nữ có vẻ khiêu khích.

"Có thể". Giọng người đàn ông ôn định trở lại: "Tìm tôi có việc gì không? chúng ta đi ra ngoài nói chuyện".

Lời nói như vậy có hiệu quả giấu đầu hở đuôi.

Giống như đã đoán trước được, cô gái không đồng ý đi việc đi ra ngoài nói chuyện của người đàn ông, mà đẩy người đàn ông ra. Vội vàng bước tới phòng của Trình Diệp Qua. Nặc Đinh Sơn nhắm hai mắt lại, cô đang đợi đối mặt với một gương mặt có thể là phần nộ có thể là đau khổ của cô gái.

"Đừng làm loạn!" giọng người đàn ông có phần nhắc nhở.

Sau đó bước chân vội vàng dừng lại ở cửa phòng. Chỉ là, cửa phòng không bị đẩy ra, mà bị đẩy ra là cửa phòng tắm.

Mất mấy phút, người phụ nữ đã rời đi. Không nói lời nào liền rời khỏi nhà Trình Diệp Qua. Người Phụ nữ đó thật là đồ nhát gan.

Người phụ nữ đã rời đi nhưng Nặc Đinh Sơn vẫn chưa thể đi. Trình Diệp Qua nói người đó vô cùng cố chấp. Trình Diệp Qua đoán được sự xuất hiện của cô ấy, cũng đoán được cô ấy sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

"Nhất định hiện tại cô ấy đang ở bên ngoài, nhất định cô ấy đang trốn ở nơi không thể thấy được, cô ấy sẽ đợi tới khi trời sáng để tận mắt chứng kiến xem có người phụ nữ nào từ nhà tôi đi ra hay không". Trình Diệp Qua nhàn nhạt nói.

Đúng là một người phụ nữ khó hiểu. Không dám tìm ra rồi lại chờ đợi để bắt gặp. Việc đi tìm ra với việc chờ đợi để bắt gặp, hai việc khác nhau ở chỗ là một bên chủ động còn một bên bị động.

Vậy rốt cuộc người phụ nữ này thuộc dạng nào. Có điều, bất kể là người phụ nữ này thuộc dạng nào thì có một điểm có thể chắc chắn chính là cô ấy rất yêu Trình Diệp Qua. Mà Trình Diệp Qua...

Vào lúc này nhìn Trình Diệp Qua hình như vô cùng mệt mỏi, anh nhắm mắt lại, đầu tựa trên ghế salon.

Nặc Đinh Sơn tắt đèn trong phòng đi, ngồi xuống bên cạnh Trình Diệp Qua.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Buổi tối chủ nhật đầu tháng sáu này đối với Nặc Đình Sơn mà nói vô cùng dài. Sắc trời ngoài cửa sổ vẫn một màu tối tăm, dường như ánh bình minh mãi mãi sẽ không xuất hiện. Cô ngồi ngáy ngốc cùng Trình Diệp Qua trên ghế salon tại phòng khách.

"Nếu mệt thì cô đến phòng tôi nghỉ ngơi một chút đi". Mãi một lúc lâu sau anh mới nói.

"Không mệt". Cô trả lời.

Sau đó không ai nói thêm nữa. Họ đang đợi trời sáng. Khi trời sáng cô sẽ rời khỏi căn phòng này, anh sẽ trở lại London, tại ngã tư họ sẽ như đôi tình nhân yêu nhau tha thiết làm như lưu luyến không muốn rời.

Trời vẫn mãi không sáng. Con mắt mỗi từ từ kéo tới, đầu Nặc Đình Sơn bắt đầu tùy ý nghiêng ngả. Cánh tay kia nâng đầu cô lại để tránh đầu cô dựa vào bả vai của anh. Không thấy buồn ngủ nữa.

Nặc Đình Sơn xoa xoa mắt, ngồi thẳng người dậy.

Trong không khí vô cùng ngọt ngào Nặc Đình Sơn nghe thấy lời của Trình Diệp Qua.

"Tại sao tên cô lại là Nặc Đình Sơn?"

Tại sao tên cô cũng là Nặc Đình Sơn hả?

"Bởi vì khi vừa được sinh ra tôi đã bị vứt bỏ ở khu này".

"Xin lỗi".

Nặc Đình Sơn nở nụ cười nhạt: "Sao anh lại xin lỗi tôi? Người vứt bỏ tôi cũng không phải là anh. Còn nữa, tôi phải cho anh biết, từ trước tới nay tôi đều không vì điều này mà đau khổ, ngược lại tôi rất vui. Chính vì như vậy tôi mới có thể biết được Susan, đó là một người phụ nữ tốt bụng".

"Tôi tin bà ấy nhất định là một người mẹ tốt. Nặc Đình Sơn là một cô gái tốt, đáng yêu, thông minh". Nụ cười của anh hết sức chân thành.

Lúc này ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi. Con mưa mùa hạ luôn tới rất bất ngờ, mà mưa còn không nhỏ. Con mưa bất ngờ rơi xuống làm cho Trình Diệp Qua như bị điện giật đứng bật lên, bước chân nhanh chóng đi về phía trước cửa sổ. Cánh tay chỉ một chút nữa là chạm tới rèm cửa sổ, xong lại kiên quyết dừng lại.

Giống như là người có tật giật mình, Trình Diệp Qua rời khỏi vị trí cạnh cửa sổ, anh tìm được một điều thuốc. Sau khi hút xong một điều thuốc trời mưa lại càng lớn hơn, sắc trời cũng càng ngày càng u ám hơn. Trời mưa còn kèm theo chớp, ánh chớp lóe lên làm căn phòng sáng như ban ngày. Trình Diệp Qua rút ra điều thuốc thứ hai. Chỉ là điều thuốc thứ hai vẫn mãi chưa hút. Trình Diệp Qua giống như là hạ quyết tâm rất lớn đem điều thuốc cất lại. Tiếp sau đó anh lại lần nữa đi tới trước cửa sổ, vén tấm rèm cửa tối màu lên một chút.

Sau đó anh đứng phía trước cửa sổ, quay mặt về phía Nặc Đình Sơn. Anh nói: Nặc Đình Sơn, cô có thể tới đây một chút không.

Nặc Đình Sơn đi tới.

Mặt họ quay ra phía trước cửa sổ.

Khi tia chớp một lần nữa lóe lên, anh hôn lên môi cô.

Lần đầu tiên Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua hôn nhau là trước bình minh mùa hạ, Con mưa đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Anh hôn cô chỉ là vì để đuổi cô gái vẫn luôn chờ ngoài cửa sổ kia đi.

Bởi vì tia chớp xẹt qua, ánh sáng phía chân trời kia có thể đem hình bóng đôi nam nữ đang ôm nhau chiếu lên rõ ràng.

Sau khi Nặc Đình Sơn ý thức được Trình Diệp Qua làm gì cô thì cô liền gãy ra, nâng chân lên đẩy anh ra. Người đàn ông chỉ bằng một tay liền có thể giữ chặt sau gáy cô, buộc cô phải ngẩng đầu lên, khiến cho môi cô trong tư thế tiếp nhận. Anh ngậm lấy môi cô, khiến cho cô không thể phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Một tay khác thuận tiện đặt ở phía sau eo cô, làm cho thân thể của cô dán sát vào anh.

Cánh môi đây đưa khiến cho không có không gian để nói chuyện. Họ vội vàng giống như là phạm nhân bị đưa lên giá treo cổ. Cô đang tức giận, anh đang phát tiết.

Tia chớp xé ra từng vết nứt trên bầu trời.

Giữa lúc dây dưa thân thể của cô bị anh ấn lên tường. Thân thể của anh dán sát vào cô, không có một khe hở nào làm cho cô suýt ngạt thở giống như cá bị đưa khỏi mặt nước.

Giữa lúc không thở nổi, mắt cô từ từ nhắm lại.

Theo sau tia chớp là tiếng sấm vang ầm ầm. Tiếng sấm đánh lên nóc nhà, tiếng sấm cũng làm Nặc Đình Sơn thức tỉnh. Nặc Đình Sơn cắn chặt răng, tay dùng sức giật rèm cửa sổ ra. Toàn bộ rèm cửa sổ dưới lực kéo của cô bị kéo xuống. Bao trùm lại đôi nam nữ đang ôm hôn trước cửa sổ. Quang cảnh như vậy trong mắt người đứng xem bên ngoài nhất định là yêu sâu đậm tới mức không thể kìm nén nổi.

Lúc rèm cửa sổ rũ xuống Nặc Đình Sơn mở mắt ra. Môi Trình Diệp Qua rời khỏi môi cô. Rèm cửa sổ màu nhạt vây không gian của họ lại, biến thành một thế giới màu be. Tia chớp giống như là ánh sáng tia laser, cô thấy rõ ràng sự đau thương trong mắt của anh.

"Xin lỗi". Giọng anh trầm thấp.

Nặc Đình Sơn quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ xuyên qua tấm rèm màu be, nhìn thấy sắc trời đang chuyển sáng.

Con mưa mùa hạ này diễn ra 15 phút.

Tạnh mưa, tiếng động cơ xe hơi của Trương Dương đã phá vỡ sự yên tĩnh trước bình minh. Chủ nhân chiếc xe dường như bị kích động mạnh. Cô lái xe đụng vào những vật cản trở xung quanh, sau đó nghênh ngang rời đi.

Nặc Đình Sơn kéo rèm cửa sổ che cô và Trình Diệp Qua ra. Không biết nguyên nhân có phải vì đi quá nhanh không, chân cô bị vấp vào rèm cửa sổ ngã xuống. Cô bị ngã trên sàn nhà phòng khách. Áo sơ mi nam vẫn chưa thay, vạt áo bởi vì ngã mà bị đẩy lên tới hông, lộ ra bắp đùi trắng toát.

Trình Diệp Qua vẫn duy trì tư thế như cũ, mặt quay ra ngoài cửa sổ, giống như hoá đá.

Nặc Đình Sơn cắn răng từ dưới đất bò dậy, đi về phía phòng tắm.

Nặc Đình Sơn thay lại quần áo của mình, đội tóc giả lên, bỏ mỹ phẩm lại trong túi, rời khỏi phòng tắm. Sau khi xác nhận không bị sót lại món đồ gì nữa Nặc Đình Sơn mới đi ra ngoài phòng khách. Cánh cửa ở bên kia phòng khách.

Nặc Đình Sơn tìm giày của mình ở bên kia thảm trải sàn, đeo vào. Vì giày quá cao nên cô đứng không vững, thân thể bị mất thăng bằng xiêu vẹo ngã vào cánh cửa.

Tiếng động cuối cùng cũng khiến người đàn ông bị hoá đá như tỉnh lại từ cõi mơ.

Lúc tay Nặc Đình Sơn đặt lên tay nắm cửa, tay của Trình Diệp Qua đặt lên mu bàn tay cô. Giống như đụng phải cái gì đó đáng sợ, Nặc Đình Sơn giống như bị điện giật thu tay lại.

Cơ thể Trình Diệp Qua chần trên cánh cửa, quay về phía cô, khoé môi hơi giật giật.

Nụ cười đó như bất đắc dĩ.

Anh nhìn sau lưng cô, tay chấp lại: "Vừa rồi tôi đã làm cô sợ hãi? Xin lỗi, nếu như không làm vậy thì cô ấy sẽ không từ bỏ ý định, cho dù cô ấy nhìn thấy cô từ phòng tôi ra ngoài. Hôn nữa..."

Dừng lại một chút, giọng anh thấp xuống một chút: "Từ nhỏ cơ thể cô ấy đã không tốt, gặp một chút mưa là bị bệnh ngay".

"Tôi muốn đi về". Nặc Đình Sơn cắt ngang lời Trình Diệp Qua.

"Bây giờ vẫn còn sớm, chờ trời sáng thêm chút nữa rồi hãy về".

"Không cần".

"Vậy tôi đưa cô về".

Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua một cái, dốc hết sức lực đẩy anh ra, tay một lần nữa đặt trên nắm cửa.

"Nặc Đình Sơn". Trình Diệp Qua gọi cô lại.

Nặc Đình Sơn quay đầu lại: "Anh Trình vẫn còn việc gì nữa sao?"

"Cái đó..." giọng điệu của Trình Diệp Qua có chút lúng túng.

"Có phải anh cảm tôi nên cảm tiền rồi hãy đi không, nhưng làm sao bây giờ anh Trình? Hiện tại chỗ tiền trong ví kia không đủ để thanh toán".

Trình Diệp Qua không nói thêm nữa.

Nặc Đình Sơn thở mạnh một hơi, đưa lưng về phía Trình Diệp Qua, nói từng câu từng chữ.

"Trình Diệp Qua, anh nghe đây, sau này tôi không muốn anh gọi cho tôi nữa. Điện thoại của anh tôi đều không nhận. Nếu như tôi nói vậy mà anh vẫn chưa nghe rõ, vậy thì tôi nói đơn giản như thế này. Tôi! Đã! Chịu! Anh! Đủ! Rồi!"

Ánh mặt trời từ từ chiếu xuống con đường Nặc Đình Sơn đi những tia sáng lung linh. Đi đôi giày cao tám tắc khiến cho mỗi bước chân của cô vô cùng vất vả. Bước chân của cô đang đi, dần chậm lại.

Đứng trước cửa kính của một cửa hàng đã đóng cửa, Nặc Đình Sơn nhìn lại diện mạo của mình. Bên trong bộ tóc giả dài là mái tóc cắt ngang trán, bộ váy bó sát trên người cô giống như là một miếng da người. Một đêm không ngủ khiến cho mặt cô trông nhợt nhạt, nếu không nói ra tiếng thì trông giống như là một người rồi không có sức sống. Chỉ duy nhất một điểm lộ ra sự sống trên khuôn mặt cô cũng chỉ có bờ môi. Đỏ tới mức giống như màu đỏ của đèn lồng trong khắp các con ngõ lớn nhỏ ở khu phố người Hoa ở London mỗi dịp xuân về, và màu đỏ của câu đối tết.

Vì sao vậy? Rõ ràng là cô đã lau sạch sẽ son môi, một chút cũng không còn sót lại rồi mà. Quay về phía tủ kính, cố sức dùng mu bàn tay lau môi sạch sẽ. Cô ra sức lau sạch cánh môi tới mức tê rần, mãi cho tới khi trong miệng cô cảm nhận được mùi vị như mùi sắt gỉ, lúc này mới bỏ tay xuống.

Chất lỏng màu đỏ thay cho màu đỏ của câu đối, đèn lồng ngày tết lại càng đẹp hơn.

Một lần nữa đôi giày cao tám tắc lại bước đi trên đường. Bước đi lần này không còn khó khăn giống như lúc trước nữa.

Đúng 2 giờ trưa, Nặc Đình Sơn đạp xe xuất hiện đúng giờ ở khu Số Bảy tại chợ. Cô vẫn như vậy mỉm cười với những người đó. Hai giờ 40 phút cô thay đồng phục xuất hiện tại nhà hàng. Ánh mắt của cô lơ đãng nhìn tới những người khách đang đi đến nhà hàng để hưởng thụ ánh nắng sau buổi chiều.

Lúc tan ca, tiền Tip trong túi cô vẫn như mọi ngày nhiều hơn gấp mấy lần so với những đồng nghiệp của cô.

Tối nay, người môi giới đưa cho cô một tấm chi phiếu mười ngàn Bảng Anh: "Anh Trình đưa cho cô".

Lúc người đàn ông đó đưa cho cô tờ chi phiếu mười ngàn Bảng Anh về mặt rất ngưỡng mộ.

Mười ngàn Bảng Anh tương đương với tổng hai tháng tiền kiếm được của Nặc Đình Sơn. Cô đem tờ chi phiếu kia cất lại cẩn thận.

Thứ sáu, Nặc Đình Sơn tan làm từ nhà hàng sớm trước hai giờ.

Tối thứ sáu này theo thường lệ là thời gian từ London đi tới Notting Hill. Trình Diệp Qua lái xe. Qua tấm kính phía trước xe, từ xa xa anh liền nhìn thấy Nặc Đình Sơn đứng tựa ở trên tường phía khu căn hộ của anh. Bóng hoàng hôn giống như màu mực xanh thẫm. Cột đèn đường cao khoảng một người vừa sáng lên. Tia sáng nhàn nhạt chiếu lên mái ngói đỏ lợp trên tường. Cô gái tựa trên tường nhìn có chút xa xôi, có chút hư ảo.

Trình Diệp Qua cho xe đi chậm lại.

Nơi Nặc Đình Sơn đứng cách xe của Trình Diệp Qua mấy bước chân. Đạp xe xong, xuống xe, đóng cửa xe lại, họ đối mặt nhau.

"Hi!", anh gọi cô, thanh âm ôn hoà, nụ cười vẫn mang theo phần giao tiếp cao quý xa cách.

Quả nhiên, tờ chi phiếu mười ngàn Bảng Anh kia làm cho người đàn ông trước mặt khôi phục lại vẻ hờ hững cùng ung dung. Anh không cần thiết lại phải cảm thấy có lỗi với cô gái mồ côi nghèo khổ không chỗ nương tựa kia nữa. Cô giúp việc cho anh, anh trả thù lao rộng rãi cho cuộc sống quẩn bách của cô. Vẹn cả đôi bên, không phải sao?

"Có muốn lên trên ngồi một chút không?" Sau khi mỉm cười lễ nghi là lời mời mang tính giao tiếp.

"Không cần". Tách khỏi bức tường, Nặc Đình Sơn đứng thẳng người dậy: "Tôi tới đây là trả lại cho anh một thứ".

Dưới cái nhìn của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn lấy ra tờ chi phiếu. Cô đem tờ chi phiếu kẹp trên cần gạt nước xe của anh. Đèn đường soi rõ biểu cảm trên mặt của anh. Anh đang cau mày, mà đầu mày ngày càng nhăn chặt.

Tay chỉ vào tờ chi phiếu kia, Nặc Đình Sơn ngẩng mặt lên, ánh mắt nhìn lên đầu mày nhíu lại của Trình Diệp Qua: "Đó là cái giá anh Trình trả cho nụ hôn kia sao? Nếu là như vậy thì tôi có thể biểu đạt sự bất mãn của tôi không? Một nụ hôn mười ngàn Bảng Anh, xuất hiện trong thế giới những vở kịch này quá ít đi. Mà một nụ hôn mười ngàn Bảng Anh xảy ra trên đời này nhiều lắm. Mấy ngày nay tôi đều rất bận rộn, vì vậy tốt nhất là tôi nên trả lại nó cho anh Trình thôi".

"Nặc Đình Sơn!" giọng Trình Diệp Qua đã tỏ ra không vui.

"Tôi không biết tốt xấu sao?"

"Ừm!" Trình Diệp Qua không phủ nhận.

"Có phải vào thời điểm này trong mắt anh tôi giống như trở thành món hàng, cả ngày chỉ biết làm sao kiếm được tiền. Thậm chí ngay cả nụ cười cũng có thể bán cho người ta, những chuyện như vậy là không biết tốt xấu".

"Tôi không có bất cứ kỳ thị gì cô". Giọng của Trình Diệp Qua tỏ ra thiếu kiên nhẫn. "Tôi chỉ là hi vọng có thể giúp được cô, nghe nói em gái cô đang bị bệnh. Cứ cho như tôi đang giúp em gái cô đi. Hơn nữa tôi cũng cho là cô chấp nhận điều đó. Nếu như cô cảm thấy không đủ..."

"Im đi!" Nặc Đình Sơn đề cho cổ họng cô phát ra tiếng thét chói tai.

Thời khắc đó cô cảm thấy không cần phải ở lại nơi này cùng Trình Điệp Qua nữa, một giây cũng không muốn.

Trong lúc đó việc trở lại căn hộ của mình hay đuổi theo cô, Trình Điệp Qua lựa chọn đuổi theo cô. Cái cô gái kia rất gầy. Lúc bả vai của cô cọ sát vào vai của anh liền cảm nhận được. Xương đầu vai cứng rắn. Cô gái đó cùng lắm cũng chỉ 24 tuổi.

Anh kéo cổ tay cô lại, cố gắng để cho tâm tình của mình bình tĩnh lại. Anh giải thích ý của mình: "Tôi thừa nhận những lời tôi vừa nói rất quá đáng. Công việc ở London khiến tôi phiền muộn. Công việc tuần này của tôi vô cùng bận. Mỗi ngày chỉ có mấy tiếng để ngủ. Vì vậy mấy ngày nay tôi rất dễ nổi nóng. Nặc Đinh Sơn..."

"Ồ trong mắt anh Trình, có phải người mỗi khi màn đêm buông xuống thì đội tóc giả, gắn lông mi, tô son rực rỡ đều là loại phụ nữ tùy tiện có thể hôn giống như là ăn cơm uống nước. Mà tôi cũng là một trong những loại phụ nữ như vậy?" Cô cắt ngang lời anh.

Lúc nói những lời đó Nặc Đinh Sơn không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trình Điệp Qua giữ cổ tay Nặc Đinh Sơn lại. Cô đưa lưng về phía anh hỏi:

"Ồ trong mắt anh Trình có phải là những người mỗi khi tới ban đêm thì đội tóc giả, đeo mi giả, tô son rực rỡ đều là loại phụ nữ có thể hôn tùy tiện giống như ăn cơm uống nước. Mà tôi cũng là một trong số đó phải không?"

Trình Điệp Qua im lặng. Tuy anh chưa suy nghĩ sâu xa tới vấn đề này, nhưng trong tiềm thức cũng đã có ý nghĩ tương tự như vậy.

"Chính vì như vậy cho nên ngày đó mới có chuyện như vậy xảy ra. Không cần hỏi ý tôi, bởi vì trước đó anh đã nghĩ ra cách đó rồi. Chả có việc gì ghê gớm. Trong thời đại này cái gì cũng đều có thể ra giá được, chỉ cần xong việc thì đưa tiền cho cô ta là được rồi. Anh giải quyết vấn đề của anh, tôi nhận được tiền của tôi. Như vậy không phải là rất tốt sao?"

Trình Điệp Qua há miệng, anh không thể nói gì được, lại một lần nữa không có gì để nói.

"Đúng vậy, như vậy không phải rất tốt sao?" Cô lẩm bẩm nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà... Trình Điệp Qua, cái đồ khốn nhà anh, đó là nụ hôn đầu của tôi mà".

Cô qua đầu lại, dưới màn đêm ánh sáng của đèn đường làm nhòa đi khuôn mặt cô. Viên mắt của cô chứa đầy nước mắt, ánh nước lấp lánh như hạt trân châu.

Theo bản năng anh buông lỏng tay cô ra. Một mồi, khó chịu dần tan biến. Xung quanh trở nên yên tĩnh, trong nháy mắt dường như việc duy nhất anh có thể làm đó là nhìn cô.

Gương mặt có phần đau thương, âm thanh bỗng nhiên cũng bình thản giống như không gian yên tĩnh xung quanh: "Dù tôi có thích tiền như thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không biến nó thành hàng hoá. Hơn nữa, cũng không phải ai vừa sinh ra cũng liền thích tiền ngay".

Giống như cô tự nói với bản thân mình: "Lúc mười mấy tuổi tôi đã suy đoán về gương mặt chàng trai mà tôi sẽ hôn lần đầu tiên. Giọng nói có dễ nghe không? Nụ cười có toả nắng không? Ngón tay có thon dài không? Hình dáng có giống với dáng vẻ trong lòng tôi không?"

Có giống như mình tình không? Thế nhưng, dần dần không còn nghĩ tới nữa. Không, phải nói là không dám nghĩ tới nữa. Lúc mỗi ngày Susan làm việc mười mấy tiếng tôi đã thấy rất có lỗi. Sau đó, tôi bắt đầu ra sức học hành. Tôi chỉ có thể làm được như vậy để báo đáp lại Susan.

Sau đó tôi thật sự học rất nhiều thứ, dần dần biến thành như bây giờ. Sau khi rời khỏi nhà anh tôi mới nhớ ra. Ah, đó chính là nụ hôn đầu của tôi".

"Cũng không phải không muốn, mà là tôi không có thời gian để tìm ra chàng trai có thể hôn tôi. Cho dù nụ hôn đầu đã không còn ý nghĩa tuyệt vời như tưởng tượng khi mười mấy tuổi nữa, nhưng trong lòng tôi muốn nó xảy ra khi cả hai bên tình nguyện. Nhưng anh đã làm cái gì rồi?"

"Mười ngàn Bảng Anh? Đúng. Mười ngàn Bảng Anh". Cô nở nụ cười châm biếm. Viên mắt cô xuất hiện nước mắt rồi nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi: "Nếu như tôi nhận mười ngàn Bảng Anh đó, thì tôi còn lại gì? Nhìn đi, có thể bán nụ cười, có thể bán nhan sắc".

"Không tin phải không? Cảm thấy lời của tôi không thể tin phải không? Có thể như vậy sao? Nghe tôi đây có phải thật không thể tưởng tượng được phải không? Tính chất công việc của cô ta có phải trong lòng mọi người đều biết rõ là cô ta làm cái gì? Không phải sao? Không phải là khi đó anh đã khen ngợi tôi sao?"

Ngay khi tôi giúp anh đuổi Emily đi anh đã hỏi tôi những thứ đó tôi học được từ đâu. Tôi cho anh biết, những thứ đó tôi không học từ đâu, mà là rất nhiều việc sau khi tôi đã trải qua trên cuộc đời cô độc này cùng với Klein tự nhiên học được một vài thứ.

Những thứ ngày đó tôi dùng để đối phó với Emily chính là biện pháp tôi đã đối phó với những người đàn ông muốn chiếm tiện nghi của tôi. Có muốn tôi liệt kê một hai loại ví dụ để anh tâm phục khẩu phục không. Nếu như..."

Nói tới đây gương mặt của cô bởi vì kích động mà đỏ bừng lên. Cô bắt đầu ho, ho dữ dội khiến cho cơ thể hết sức run rẩy.

Khoảng cách của họ rất gần, gần tới nỗi chỉ cần anh đưa tay là có thể chạm được vào cô.

Không kịp suy nghĩ, anh đưa tay ra, mạnh mẽ ôm thân thể cô vào trong ngực mình. Cô rất kích động. Trong lúc ho, mặt cô đỏ bừng lên. Cô giống như con nhạn đơn độc kia thiếu không trung bay lượn.

Không để cô có cơ hội gãy dựa.

"Tôi không có, tôi không phải không tin".

Đầu đặt trên bả vai Trình Diệp Qua. Từ từ nhìn vào sắc trời tối tăm. Có người lái xe qua, đèn xe chiếu lên mặt Nặc Đình Sơn.

Nặc Đình Sơn gây khỏi lồng ngực Trình Diệp Qua.

Hai người giữ một khoảng cách ngắn. Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua. Cô không nhìn thấy bất kỳ điểm không tự nhiên nào từ trên mặt anh. Có thể hành động vừa rồi của anh chỉ là một biểu hiện của tinh thần chủ nghĩa nhân đạo đã được giáo dục từ nhỏ của người đàn ông mà thôi.

"Vừa rồi thất thố để anh Trình cười chê rồi". Cô bay ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Nặc Đình Sơn!" Anh lại nhú mày.

"Còn nhớ lời tôi nói với anh ngày đó không. Sau này đừng gọi tới số của tôi nữa. Đối với tôi mà nói anh Trình đã trở thành loại khách hàng bị liệt vào danh sách đen của tôi rồi".

Lần này Trình Diệp Qua không tiếp tục đuổi theo Nặc Đình Sơn nữa. Anh đứng tại chỗ, cô thẳng lưng từng bước biến khỏi tầm mắt anh.

Sau khi Trình Diệp Qua trở về phòng, anh gọi điện thoại cho người quen ở Notting Hill. Anh nói cần một người giúp việc, điều kiện là biết làm món Trung Quốc, dọn dẹp phòng kiêm đem quần áo giao tới tiệm giặt, đầu óc nhanh nhẹn, không được nói nhiều.

Liên tục hai chủ nhật Nặc Đình Sơn không nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua.

Buổi chiều thứ bảy giữa tháng sáu, Trình Diệp Qua xuất hiện ở nhà hàng mà Nặc Đình Sơn làm việc, áo sơ mi màu lam nhạt, quần dài kaki, một tay cầm hoa, một tay cầm túi laptop.

"Tôi tính ở đây vừa làm việc vừa chờ cô tan ca". Anh trực tiếp nói rõ mục đích tới đây.

Nặc Đình Sơn khoanh tay, Trình Diệp Qua cười cười rồi tiếp tục đi lại vị trí cạnh cửa sổ. Anh đặt hoa lên bàn, sau đó bày Laptop ra bộ dáng thật sự muốn làm việc ở chỗ đó.

Vị trí của Trình Diệp Qua chính là khu vực Nặc Đình Sơn phụ trách. Thu hồi nụ cười, Nặc Đình Sơn đi về phía Trình Diệp Qua. Anh bỏ ra gần mười phút để hỏi gọi món trong thực đơn ở đây.

Đem món ăn Trình Diệp Qua gọi đặt ở trước mặt anh, Nặc Đình Sơn cúi đầu khẽ hỏi: "Rốt cuộc anh muốn cái gì?"

"Vừa nãy tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi tới đây chờ cô tan ca". Trình Diệp Qua chỉ vào bó hoa trước mặt: "Tôi còn mua hoa tới cho cô nữa".

Khoảng ba giờ chiều, ánh nắng từ ngoài phố khúc xạ phản chiếu lên giọt sương trên cánh hoa, càng làm nó trở lên long lanh. Hoa Trình Diệp Qua mang tới là Tulip trắng kết hợp với hoa hồng vàng.

Trình Diệp Qua ngồi phía trước cửa sổ khiến cho nhà hàng thời gian đa phần là yên tĩnh mà lúc này lại có một số lời bàn tán. Trong mắt những khách hàng quen của Nặc Đình Sơn, việc này hoàn toàn là màn biểu diễn tiết mục xin lỗi của bạn trai sau khi làm bạn gái tức giận.

Một quý bà đã về hưu chuyển từ London tới đây, ngồi đối diện chỗ của Trình Diệp Qua từ trong những tiếng bàn luận xôn xao không gian yên tĩnh, rất nhiệt tình hỏi.

"Cậu ở London?"

"Đúng vậy".

"Cậu biết Nặc Đình Sơn?"

"Đúng vậy".

"Bây giờ cậu đang chờ cô ấy tan ca sao?"

"Đúng vậy".

"Cô cậu là quan hệ người yêu?"

Lúc bà lão hỏi câu này Nặc Đình Sơn đang đứng cách vị trí của Trình Diệp Qua khoảng hai cái bàn. Cô đem món ăn bày ra trên bàn nói một câu "Hai vị dùng xong thả".

Trình Diệp Qua cũng không trả lời câu hỏi kia của Bà lão.

Lúc Nặc Đình Sơn rời khỏi khu vực phục vụ vẫn còn nghe thấy bà lão vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi lại một lần nữa. Nặc Đình Sơn làm bộ như không nghe thấy, cô bước nhanh hơn. Sau mấy bước, nhịp chân chậm lại.

"Quý bà, bà có cảm thấy hoa này có đẹp không? Đây là hoa cháu tính sẽ tặng cho Nặc Đình Sơn". Trình Diệp Qua nói với bà lão kia.

Hoa Tulip trắng kết hợp với hoa hồng vàng có nghĩa là: Xin lỗi bạn.

Nặc Đình Sơn nghe thấy bà lão nói một câu: "Thế thì thật là đáng tiếc". Thở mạnh một hơi, Nặc Đình Sơn phát hiện vừa rồi cô đã quên cười với khách.

Lúc nghe thấy bà lão kia nói "Làm phiền tới công việc của anh rồi" trong lòng Trình Diệp Qua thở phào nhẹ nhõm. Giống như rất nhiều bạn bè của anh miêu tả, những bà lão ở Notting Hill có lúc sẽ khiến anh đau đầu, bởi vì các bà luôn nhiệt tình làm mối cho nam nữ độc thân.

Rõ ràng cái vị trước mặt này nhìn qua vẫn còn có chút chưa cam lòng. Lúc bà đứng dậy cáo từ vẫn còn cố hỏi thêm một câu "Nếu Nặc Đình Sơn trang điểm lên khẳng định sẽ còn đẹp hơn so với rất nhiều cô gái ở London".

Đảo mắt tìm Nặc Đình Sơn, lời của bà lão ít nhiều có phần khoa trương theo dạng người yêu ai yêu cả đường đi lối về. Trong nhận thức của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn là loại người điển hình cho kiểu con gái không dễ được chú ý tới, nhan sắc bình thường, tính cách yên tĩnh là loại người rất dễ dàng không được chú ý.

Vào lúc này Nặc Đình Sơn đang chào khách ra về, đó là hai người khách nam trẻ tuổi. Có thể do từ trường nhạy cảm của nam và nữ làm cho một vị khách trong đó ở lối vào của nhà hàng lại quay đầu lại. Ánh mắt của anh ta trực tiếp nhìn vào Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn vẫn đứng tại đó nhìn khách rời đi, nụ cười trên mặt lại càng đậm thêm một chút.

Vào lúc này mặt Nặc Đình Sơn làm Trình Diệp Qua ấn tượng sâu hơn một chút. Chiếc cằm đầy đặn, chiếc mũi hơi vênh, khi cười lên tỏa ra một loại đẹp bình lặng cô độc.

Có thể giống như lời bà lão đó vừa nói vậy, Nặc Đình Sơn trang điểm lên có thể nhìn đẹp hơn so với rất nhiều con gái London.

Nhưng điều này dường như chẳng có chút liên quan nào tới anh.

Trình Diệp Qua một lần nữa để sự chú ý của mình vào công việc.

Gần sáu giờ Quản lý nhà hàng để Nặc Đình Sơn tan ca sớm.

Cách một bức rèm, ánh mắt của Quản lý nhà hàng nhìn về phía vị trí Trình Diệp Qua, giọng điệu trêu đùa: "Sau này để anh ta tới nhiều một chút, tôi có thể giữ lại vị trí ấy cho anh ta mỗi ngày".

Nhà hàng này nằm ở khu vực trung tâm Notting Hill, mô hình nhà hàng nằm ở khu vực tam giác trung tâm. Vị trí cạnh cửa sổ Trình Diệp Qua ngồi là chỗ dễ thấy nhất. Chiều nay khách của nhà hàng bất ngờ tăng, tới đây đều là những cô gái trẻ.

Bây giờ đang có một cô gái trẻ xin được chụp hình chung với Trình Diệp Qua.

"Trông coi anh ấy cẩn thận vào". Quản lý nhà hàng vỗ vai Nặc Đình Sơn.

"Anh hiểu lầm rồi, quan hệ của tôi với anh ấy không phải loại như anh tưởng tượng đâu". Nặc Đình Sơn bắt đầu đi giải thích.

"Nặc Đình Sơn, tiền Tip hôm nay của cô lập kỷ lục thấp nhất trong lịch sử đúng không? Hôm nay cô là người mất tập trung nhất ở đây đó".

Mười Bảng Anh, thật đúng như Quản lý nhà hàng nói vậy, thấp kỷ lục trong lịch sử, hơn nữa mười bảng Anh này còn là của khách quen cũ cho. Trong phòng thay quần áo, Nặc Đình Sơn nhìn chằm chằm vào mười ngàn Bảng Anh. Cũng không biết nổi hứng thế nào mà cô lại vo tờ mười Bảng Anh này thành một nắm ném vào trong tủ chứa đồ.

Thay xong quần áo, vừa đi ra khỏi phòng Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy Trình Diệp Qua đứng ở trên lối đi.

"Anh nói hoa này là tặng cho tôi?" Nặc Đình Sơn chỉ vào bó hoa trong tay Trình Diệp Qua.

"Đúng vậy, tôi nói với bà chủ cửa hàng hoa là tôi muốn xin lỗi một người bạn rất quan trọng, sau đó bà ấy đã đưa cho tôi cái này". Trình Diệp Qua đưa bó hoa tới trước mặt cô.

Nhặt bó hoa, Nặc Đình Sơn cũng không thèm nhìn liền đem ném vào thùng rác.

Họ đi trên hành lang thật dài, Nặc Đình Sơn đi phía trước, Trình Diệp Qua theo phía sau. Ra khỏi hành lang, mấy bước Trình Diệp Qua đã đuổi kịp cô. họ sóng vai rời khỏi nhà hàng.

Khi Nặc Đình Sơn đang muốn lấy xe đạp Trình Diệp Qua ngăn cô lại. Anh cầm lấy chìa khóa xe đạp của cô.

"Đường như tôi vẫn chưa nghiêm túc nói lời xin lỗi với cô". Thân thể của anh che ở phía trước cô cùng xe đạp. Nhìn vào cô, chậm rãi nói: "Xin lỗi, Nặc Đình Sơn, vì trước đó đã làm tổn thương cô".

"Có cần phải như vậy không Anh Trình? Anh dọa tôi rồi". Nặc Đình Sơn muốn cười, cô nhắc nhở anh: "Tôi chỉ là loại người làm công, làm bao nhiêu việc thì lấy bấy nhiêu tiền thôi".

Anh lắc đầu: "Tôi có ngu thế nào cũng biết những việc đó đã vượt quá phạm vi trả công cho cô rồi, vì vậy, Nặc Đình Sơn tôi vẫn muốn cảm ơn cô".

Anh đi lại phía trước, bước ra nửa bước. Khoảng cách của hai người lúc đó rất gần. Gần giống như cái trời mưa lúc rạng sáng đó. Chỉ cần anh cúi đầu xuống là có thể hôn được cô.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Anh đi lại phía trước, bước ra phía cửa. Khoảng cách của hai người lúc đó rất gần. Gần giống như cái trời mưa lúc rạng sáng đó. Chỉ cần anh cúi đầu xuống là có thể hôn được cô.

Chân của Nặc Đình Sơn mềm nhũn.

Bởi vì khoảng cách bị rút ngắn nên âm thanh của anh lại càng trở lên trầm thấp: "Có một việc tôi muốn nói cho cô biết, không phải là như vậy".

"Cái gì?" Không biết sao giọng cô run run.

"Đối với Trình Diệp Qua mà nói Nặc Đình Sơn không phải là người giúp việc, cô ấy là người bạn duy nhất của anh ấy ở Notting Hill, điều này cũng là mấy ngày nay tôi mới hiểu ra được".

Nặc Đình Sơn quay mặt đi hướng khác.

"Sau khi cô đi rồi tôi đã tìm một người giúp việc khác. Cô ấy biểu không tệ, việc cô ấy làm cũng không có gì để soi mói. Nhưng tôi luôn cảm thấy không đúng". Nói tới đây anh cũng dừng lại, dường như muốn tìm một ví dụ cho thích hợp, chỉ một giây sau: "Có thể nói như thế này, người tôi thuê tới nấu cơm giống y như cô, mùi vị cũng giống như thế. Cơm cô nấu tôi có thể ăn hết không sót một hạt, nhưng cơm người đó nấu tôi chỉ có thể miễn cưỡng ăn được một nửa".

"Nguyên nhân anh đi tới tiệm hoa, là bởi vì đói bụng khiến anh không thể nào chú tâm tập trung vào công việc được". Giọng Nặc Đình Sơn lạnh lùng.

"Đương nhiên không phải. Điều tôi muốn nói là quá trình, trong quá trình đó tôi đã ý thức được cô đã trở thành bạn của tôi rồi, một người bạn thật sự. Tôi nghĩ cô cũng vậy, nếu không vì sao cho dù biết không thích hợp cô lại vẫn đồng ý giúp tôi. Vì vậy tôi đã tới cửa hàng hoa".

Nặc Đình Sơn cúi đầu nhìn giày của mình chăm chăm.

"Nặc Đình Sơn?"

"Vì sao anh Trình lại nghĩ tâm tư tôi xuất phát từ tình bằng hữu mới giúp anh đuổi những người phụ nữ kia đi vậy? Vì sao lại không nghĩ việc tôi giúp anh như vậy là có mục đích? Việc tôi bảo anh không được gọi điện cho tôi cũng không biết chừng là tôi đang diễn kịch để che giấu tham vọng thì sao?"

"Cô là người như vậy sao?"

"Không biết chừng là vậy" Nặc Đình Sơn được giọng mình khẽ thì thầm.

Sau đó có một nụ cười khẽ quanh quẩn bên tai cô, anh mang xe của cô đi, xe đạp bị anh cho vào trong cốp sau của xe.

"Trình Điệp Qua, anh muốn làm gì?" Tay Nặc Đinh Sơn giữ lại cánh tay anh.

"Chúng ta phải đi siêu thị một chuyến, tủ lạnh trống không rồi".

"Anh vẫn chưa trả lời câu vừa rồi của tôi?"

"Cô vẫn còn tham vọng gì vẫn chưa nói sao?" Anh bật cười, tay xoa đầu cô: "Có người nào lại ngốc như vậy nói ra động cơ của mình. Cô đang thăm dò tôi thôi đúng không? Được rồi, bây giờ tôi trả lời cô, cho dù động cơ cô tiếp cận tôi là gì thì cũng không có quan hệ gì".

"Anh Trình..."

"Xuyt....." Anh cắt lời cô: "Bây giờ chúng ta không có thời gian ở đây thảo luận vấn đề này, tình hình chiều nay cô cũng thấy rồi đó. Tôi căn bản không có thời gian để hoàn thành công việc, vì vậy buổi tối sẽ có một đồng công việc đang chờ tôi".

"Anh Trình..."

"Còn nữa, Nặc Đinh Sơn, cô bỏ xưng hô với tôi như vậy đi, cô có thể gọi tôi là Jude như bọn họ, nhưng tôi lại thích cô trực tiếp gọi tên tôi là Trình Điệp Qua, hoặc là Điệp Qua cũng được".

Nụ cười của anh dừng lại ở khóe miệng, sau đó thu hồi toàn bộ: "Trước khi tôi còn chưa xuất hiện trên đời này, mẹ của tôi đã nghĩ ra cái tên này tên cho tôi. Lúc đó bà đang ở Nam Mỹ, bà ấy rất thích phát âm "Điệp Qua" này. Bà ấy nói, bà muốn con của bà cũng tên là Điệp Qua, bà ấy rất thích tên của tôi. Đó là món quà mà mẹ dành cho tôi".

Lúc Trình Điệp Qua nói tới mẹ của anh, nét mặt âm u.

Bàn tay muốn ngăn cản cánh tay anh dần buông xuống, sau đó Nặc Đinh Sơn ngoan ngoãn theo Trình Điệp Qua lên xe.

Lúc đó Nặc Đinh Sơn không biết là vốn dĩ Trình Điệp Qua so với cô còn biết lừa người hơn, chỉ cần anh cảm thấy cần thiết là anh có thể dễ dàng nói ra những lời có cánh.

Tối nay họ đem tủ lạnh nhà anh lắp đầy. Cô mang từng túi hàng ra phân loại, sau đó bỏ từng thứ vào trong tủ lạnh. Trong thời gian này, từ đầu đến cuối Trình Điệp Qua đều đứng dựa lên tường cạnh tủ lạnh nhìn qua. Giống như là....

Trong lòng Nặc Đinh Sơn bỗng hoảng loạn, việc này khiến cô sợ hãi.

Lại một vòng tới thứ sáu. Khoảng bốn rưỡi chiều thứ sáu Trình Điệp Qua xuất hiện ở trước cửa nhà hàng Nặc Đinh Sơn đang làm, cách lớp kính thủy tinh ra hiệu cho cô ra ngoài.

Nặc Đinh Sơn đi tới trước mặt Trình Điệp Qua, câu đầu tiên của Trình Điệp Qua là: "Vào nói với Quản lý của cô một chút, nói cô có việc cần tan làm sớm".

"Anh điên à, thứ sáu tuần trước tôi đã vì anh về sớm một lần".

Trình Điệp Qua không nói chuyện, ánh mắt anh nhìn cô có chút cổ chấp.

"Đội thêm một tiếng rưỡi nữa, sáu giờ". Nặc Đinh Sơn không biết nói thế nào.

Anh vẫn không nói chuyện, lúc này giữa hai hàng lông mày anh chỉ còn hiện lên vẻ mệt mỏi. Dường như tới được nơi này để nói những câu đó với cô đã hao tổn của anh rất nhiều sức lực.

Được rồi! Cô nói một câu "Anh ở đây chờ tôi". Nặc Đinh Sơn quay trở vào nhà hàng.

Khoảng 4 giờ 40 phút Nặc Đinh Sơn ngồi xe Trình Điệp Qua rời khỏi nhà hàng.

Xe đi về hướng vùng ngoại ô, dừng lại ở một bên bờ sông. Khi hoàng hôn buông xuống, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Ánh mắt Trình Điệp Qua rơi vào mặt sông phía trước.

"Chúng tôi vẫn gọi cô ấy là Tiểu hồ ly, cô ấy rất là phiền toái, cổ chấp, bướng bỉnh". Trình Điệp Qua mở miệng.

Từ lời nói của Trình Điệp Qua, Nặc Đinh Sơn mơ hồ đoán được Tiểu hồ ly trong miệng anh là ai. Từ trên mặt Trình Điệp Qua nhìn tới mắt anh, vào giờ phút này, ánh mắt của cô ngoại trừ nhìn về phía trước dường như nhìn vào nơi nào cũng không thích hợp. Cuối cùng cô cũng lựa chọn nhìn vào mặt sông phía trước giống Trình Điệp Qua. Mặt sông lấp lánh ánh nước.

"Ba người chúng tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Năm đó mười tuổi tôi đã bị đưa đến London, cô ấy bị đưa đến Los Angeles, Tàn Việt tới San Francisco. Vào ngày bị tách ra chúng tôi hứa lúc nào đó sẽ cùng nhau tập hợp lại. Năm 1998, ở Mỹ chiếu phim "Giờ cao điểm" của ngôi sao điện ảnh Thành Long. Năm đó tôi 13 tuổi, cô ấy 12 tuổi, Tàn Việt 14 tuổi. Lần đầu công chiếu "Giờ cao Điểm" là ngày 18 tháng 9. Ngày đó ba người chúng tôi đã nhận được vé mời của nhà sản xuất phim đi xem trong buổi ra mắt. Sau khi xem xong phim cô ấy mê mẩn Chương Tử Di đóng vai Hồ ly. Sau đó cả ngày cô ấy đều

đeo hồ ly bên mình. Phát âm tiếng Trung của Hồ Ly cũng âm với con hồ ly. Sau đó Trương Việt luôn gọi cô ấy là Tiểu Hồ Ly. Mỗi lần cô ấy nghe như vậy đều rất tức giận. Mỗi lần tức giận là quai hàm bành ra giống như một con ếch, nhìn rất đáng yêu. Thế là sau đó tôi cũng bắt đầu gọi cô ấy là tiểu hồ ly luôn".

Nói tới đây Trình Diệp Qua không tiếp tục nói nữa. Sau đó là trầm mặc một lúc lâu. Thời gian ánh mắt anh nhìn vào mặt sông, dường như anh đang xem nó là dòng sông thời gian vậy. Anh đã men theo dòng sông để tìm về những ngày tháng xa xôi thuộc về anh và cô ấy, hai đứa trẻ vô tư, hồn nhiên.

Phương tiện truyền tin tiên tiến được phát minh bởi loài người đã đột ngột kéo anh trở lại, mắt anh nhìn xuống chiếc di động đang vang lên kia. Rất nhanh liền nhắc điện thoại.

"Bây giờ chúng tôi đang trên đường tới". Anh nói với người ở đầu bên kia điện thoại.

Cúp điện thoại, anh thở dài một hơi. Sau đó tay anh đặt lên trên bả vai cô nắm chặt làm cho thân thể cô qua về phía anh, hai người mặt đối mặt với nhau.

"Nặc Đình Sơn, vừa rồi tôi nói trong điện thoại là chúng tôi ý là chỉ tôi và cô, sau đây cô phải cùng tôi đi gặp một người".

Nặc Đình Sơn tách tay Trình Diệp Qua ra khỏi bả vai cô.

"Có một câu nói thế này, một lời nói dối sẽ làm sinh ra nhiều lời nói dối phía sau. Người vừa gọi điện cho tôi là Tần Việt, anh ấy nói anh ấy muốn gặp bạn gái của tôi. Nhưng tôi biết mục đích anh ấy tới lần này lại càng là thay một người khác tới thăm dò tôi. Tôi nói như vậy cô có hiểu không?"

"Không hiểu". Nặc Đình Sơn nói.

Trình Diệp Qua thở dài.

"Tiểu hồ ly là cô gái tới nhà tôi vào ngày mưa hôm đó. Tôi nói như vậy cô đã hiểu chưa? Nếu như nói vậy vẫn còn chưa hiểu thì tôi nói cho cô biết, Tiểu hồ ly thích tôi, còn Tần Việt thích Tiểu hồ ly". Sau khi nói xong anh cười khò: "Lỗi thời mà lại diễn hình, đúng không?"

"Còn anh thì sao? Anh có thích cô ấy không?" Lời nói chưa kịp suy nghĩ đã nói ra khỏi miệng Nặc Đình Sơn.

Về mặt Trình Diệp Qua hơi ngưng lại.

Anh gõ một cái lên đầu cô, âm thanh nhàn nhạt: "Ngốc! Có người nào đem người mình thích đẩy ra như vậy. Thích Tiểu hồ ly chính là Tần Việt".

Người đàn ông này đúng thật là giáo hoạt. Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua cười ha ha: "Không phải là cô vẫn còn tin vào thời đại này vẫn có người diễn cái vở kịch tình nghĩa vô giá đó chứ? Nặc Đình Sơn, ba người chúng tôi lúc đó không phải giống như vậy".

Thật sao? Nặc Đình Sơn vẫn như cũ nhìn Trình Diệp Qua.

Mặt anh quay về phía cô, rồi tiến lại gần hơn một chút, nói: "Đây chính là nguyên nhân bảo cô tan ca sớm. Nặc Đình Sơn, hãy giúp tôi, cùng tôi đi gặp anh ấy".

"Không!" Ít nhất vào thời điểm này ý chí mạnh mẽ như thế.

Không! Không muốn! Không được đồng ý! Không có lý do gì cả.

"Tôi đảm bảo đây là lần cuối cùng".

"Không!"

"Giúp tôi", Thanh âm của anh có ý cầu xin: "Có thể theo lý giải của cô thì tình cảm nam nữ rất đơn giản, thích hay không thích chỉ cần nói rõ ràng cho đối phương. Nhưng tôi với cô ấy lớn lên với nhau từ nhỏ, lúc 8 tuổi chúng tôi cùng đi leo núi, kết quả tôi té bị thương, xui xẻo hơn nữa là khi đó chúng tôi còn bị lạc đường. Sau đó cô bé bảy tuổi ấy đã công tôi từng bước tìm tới nơi phát ra ánh sáng. Tình cảnh lúc đó tôi không thể nào quên được. Vì vậy, tôi không thể nói lời tàn nhẫn với cô ấy được".

"Nặc Đình Sơn, giúp tôi đi, cầu xin cô đó".

Khốn kiếp. Cái tên khốn Trình Diệp Qua này.

Họ lái xe trở về. Thời gia Trình Diệp Qua hẹn với bạn của anh là 8 giờ 30. Trừ khi tới Trình Diệp Qua cũng đã nói qua với người môi giới của cô.

Khoảng bảy giờ Nặc Đình Sơn theo Trình Diệp Qua đi gặp một người bạn khác của anh. Người bạn này có một studio thời trang. Vì Trình Diệp Qua anh ấy đã đặc biệt tới Notting Hill.

"Tần Việt là nhà thiết kế thời trang, anh ta rất tự tin với phẩm vị của mình, vì vậy..." Anh nhìn cô một cái rồi không tiếp tục nói nữa.

Nặc Đinh Sơn hiển nhiên hiểu dụng ý của Trình Điệp Qua khi mang cô tới nơi này. Đúng vậy, bây giờ nhìn cô thế nào cũng như loại hàng hoá không thể bày ra được. Quần công nhân bị giặt đến nhìn không ra màu sắc, áo T-shirt giảm giá thấy ở khắp nơi ngoài đường làm cô trông thế nào cũng như học sinh phổ cập bị cuộc sống giày vò tới mệt mỏi không chịu nổi.

"Tôi sẽ phối hợp với bạn của anh". Nặc Đinh Sơn nói với người đàn ông mặt đang lúng túng.

Sau khi nói xong Nặc Đinh Sơn đi theo bạn của Trình Điệp Qua vào một căn phòng khác.

Trình Điệp Qua không đi vào theo, anh tùy ý ngồi xuống một vị trí cạnh cửa sổ. Mặt anh in trên cửa sổ thủy tinh, nét mặt nhàn nhạt, giống như một bức chân dung tuyệt đẹp trong khung ảnh được để trong tủ kính.

Áy náy sao? Trình Điệp Qua, mang cô bé kia tới nơi này có áy náy không?

Có một chút.

Quay mặt rút ra một điều thuốc, không đốt lên mà chỉ kẹp trên đầu ngón tay, đầu Trình Điệp Qua ngửa ra sau, mắt nhắm lại. Một tuần này thời gian ngủ mỗi ngày của anh lại bị rút ngắn lại.

Trong mơ màng lại có người nắm tóc rũ trên trán anh treu chọc. Không có sức để ngăn lại đôi tay mềm mại của cô ấy. Chết tiệt. Anh lại nằm mơ.

Có một âm thanh rất nhỏ vang lên, Trình Điệp Qua cố gắng mở mắt ra.

Sau đó anh nhìn thấy cô.

Nặc Đinh Sơn.

"Nếu như Nặc Đinh Sơn trang điểm lên sẽ đẹp hơn so với rất nhiều cô gái London". Lúc này giống như là để chứng thực cho lời nói tuần trước của bà lão vậy.

Nặc Đinh Sơn đứng trước mặt anh trang điểm nhẹ nhàng, thực nữ. Áo sát nách màu xanh ngọc, bỏ trong chiếc váy ngắn, áo choàng ngắn màu sữa, tóc ngắn chỉnh tề vén ra sau tai, để lộ ra toàn bộ ngũ quan đẹp đẽ.

Nặc Đinh Sơn trang điểm lên đẹp hơn rất nhiều con gái London. Mặc dù không đạt tới hiệu quả nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có thể thuyết phục được Tần Việt rằng anh thật sự có cô gái mình thích ở Notting Hill rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Đúng 8 giờ Nặc Đinh Sơn để mặc cho Trình Điệp Qua ôm bờ vai của cô xuất hiện ở hành lang trung tranh nơi họ đã hẹn. Vừa vào cửa Trình Điệp Qua cởi áo choàng của cô ra, đưa áo choàng cho người phục vụ cầm. Lễ phục của Nặc Đinh Sơn là thiết kế hở lưng, cởi áo khoác ra làm lưng cô lộ ra hơn một nửa.

"Nặc Đinh Sơn không phải là con khỉ gầy". Ý nghĩ rất ngẫu nhiên này loé ra trong đầu Trình Điệp Qua khi anh giúp Nặc Đinh Sơn cởi áo khoác.

Cùng với ý nghĩ phát sinh ra trong đầu anh, ánh mắt đồng thời bắt gặp tập trung trên lưng cô. Người xưa thường miêu tả người phụ nữ có làn da trắng nõn, bóng mượt bằng câu thành ngữ "Da trắng hơn tuyết" để hình dung.

Nặc Đinh Sơn rất hợp với câu thành ngữ này. Trình Điệp Qua nghĩ đường cong của lưng Nặc Đinh Sơn nhìn rất đẹp, cái đường cong đó sẽ làm cho đàn ông nhìn vào sẽ suy nghĩ xa xôi.

Tối nay Trình Điệp Qua có một cái nhìn mới mẻ về cô gái có cái tên kỳ lạ không giống ai này đã bước vào cuộc sống của anh này "Nặc Đinh Sơn không phải khỉ ốm".

Đây là một quán cà phê trưng bày tranh. Họ đã đặt chỗ cho bốn người gần cầu thanh, Nặc Đinh Sơn và Trình Điệp Qua ngồi một bên, Tần Việt ngồi đối diện họ.

Trên người Tần Việt có một loại khí chất của người trí thức. Người đàn ông có khí chất trí thức này có một ánh mắt cửa kỳ sắc bén. Vào giờ phút này, anh ta đang nhìn Nặc Đinh Sơn. Từ lúc cô xuất hiện tại nơi này ánh mắt của anh ta đã đầy ý quan sát.

"Anh sẽ dọa cô ấy sợ đó". Tay Trình Điệp Qua quơ quơ trước mặt Tần Việt.

Ánh mắt của Tần Việt lơ đãng lướt qua mặt Nặc Đình Sơn, cười mà không nói.

Trực giác nói cho Nặc Đình Sơn biết người đàn ông trước mắt này không dễ đối phó.

Diễn biến tiếp theo cũng đã chứng thực cho suy nghĩ đó của Nặc Đình Sơn. Tần Việt đúng là người không dễ đối phó. Vị lão huynh này nói "Lúc Đại Học tôi đã học qua tâm lý học". Lời này có ám chỉ là: Tôi có thể vạch trần lời nói dối của cô dễ như trở bàn tay.

Điều may mắn là Nặc Đình Sơn có phụ trách qua một vài việc lặt vặt trong sinh hoạt của Trình Diệp Qua, Tần Việt có hỏi mấy câu thăm dò thì cũng không làm khó được cô. Cô với Trình Diệp Qua đã đạt tới một mức độ hiểu ngầm nào đó rồi, vì vậy mãi cho tới khi rời khỏi phòng trưng bày tranh bọn họ cũng không để lộ ra sơ hở gì.

Rời khỏi phòng trưng bày tranh, Trình Diệp Qua đi lấy xe, Nặc Đình Sơn đứng cùng Tần Việt ở cửa phòng trưng bày tranh.

"Diệp Qua nói cho tôi biết hai người đã quen nhau từ tháng tư". Giọng của Tần Việt thân thiết giống như cô cũng sắp trở thành bạn của anh ta vậy.

"Đúng vậy, là đầu tháng tư"

"Tháng tư, tháng năm, tháng sáu. thời gian cũng chưa tới ba tháng". Anh ta vừa nói vừa nghiêng mặt qua nhìn cô.

Nặc Đình Sơn cũng vì câu nói này của Tần Việt mà quay qua nhìn anh, hơi nhíu mày: "Lời này của anh Tần muốn biểu đạt cái gì?"

"Diệp Qua là người nóng chậm. Một người bạn của tôi đã bỏ ra rất nhiều tâm tư và thời gian mới có thể không cần sự cho phép của cậu ấy mới được bước vào phòng của cậu ấy".

Nặc Đình Sơn cười cười: "Có phải để phối hợp cho câu này của Anh Tần tôi nên dùng một vẻ mặt vô tội hỏi anh một câu thế này: Tôi không biết anh đang nói cái gì?"

"Mặc dù hai người nhìn qua rất giống là như vậy, nhưng tôi hiểu cậu ấy rất rõ, cậu ấy không thể yêu một người trong thời gian ba tháng".

Thu hồi nụ cười Nặc Đình Sơn ôm cánh tay: "Tôi biết mục đích tới đây của anh Tần, Trình Diệp Qua đã nói với tôi rồi. Những chuyện anh nói đối với tôi không có chút ý nghĩa nào cả. Vì anh yêu cầu tôi tới, nên tôi đã tới. Sau khi tới tôi cảm thấy tôi nay xuất hiện ở đây không chỉ không có chút ý nghĩa nào mà còn rất tệ nhạt. Trình Diệp Qua tệ nhạt, anh Tần cũng tệ nhạt, tôi xuất hiện ở chỗ này lại càng tệ nhạt hơn. Nhìn ra một đôi nam nữ phát sinh tình cảm chỉ là một việc rất đơn giản, tại sao cứ phải làm cho phức tạp như vậy. Đây là lần đầu tiên anh Tần tới đây sao?"

"Nói này anh đang đứng có lưu truyền một câu thế này "Thượng đế thiên vị Notting Hill hơn, ánh mặt trời ở đây rực rỡ hơn đường phố ngoài kia". Nếu anh vẫn không thể cảm nhận được sức hấp dẫn của câu nói này vậy thì ngày mai khi mặt trời lên anh có thể tùy tiện tìm một cái ghế dài, không cần làm gì, anh chỉ cần ngồi trên ghế để tĩnh tâm lại, anh sẽ rất dễ dàng yêu cô gái mà anh đã gặp phải. Ý cười trong mắt anh là sự say mê dành cho cô ấy, sau đó là nhất kiến chung tình. Anh Tần là nhà thiết kế, đối với một số chuyện tôi nghĩ tôi không cần phải giải thích thêm chứ?"

Tần Việt nhìn cô, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

"Tôi đối với anh ấy cũng là nhất kiến chung tình. Ngày đó ánh nắng rất đẹp, khi tôi vừa quay đầu lại thì va phải một người đàn ông, người đó chính là Trình Diệp Qua". Nặc Đình Sơn rừ mi mắt: "Đương nhiên tôi sẽ không nói những lời này cho anh ấy biết. Có điều, sau đó anh ấy thể hiện rất tốt. Tôi nghĩ tôi vẫn nên nói cho anh, Nhất kiến chung tình ở đây là một tình duyên đẹp trong cuộc đời, trong biển người mệnh mông có thể gặp được người từ lần gặp đầu tiên làm cho trái tim anh rung động thật không dễ".

"Anh Tần, anh thấy có đúng không?"

"Tôi nghĩ đúng là vậy". Anh ta nói.

Nặc Đình Sơn buông cánh tay xuống, ánh mắt người từ phòng trưng bày đi ra đều nhìn qua người cô. Cách ăn mặc như vậy của cô cùng với động tác đó nhìn qua có chút kỳ quái. Điều chỉnh lại áo choàng Nặc Đình Sơn nói chậm lại. Cô nói với Tần Việt:

"Trở về nói với Tiểu hồ ly của anh, tình cảm giữa nam nữ cũng chính là việc vừa nhìn một cái đã vừa ý, nhìn không hợp nhãn thì có nhìn lại nhiều thế nào cũng không có kết quả. Vì vậy bảo cô ấy quên anh ấy đi, như vậy đối với mọi người đều tốt".

Tần Việt bắt đầu trầm mặc, Nặc Đình Sơn cũng không nói nữa.

Sau khi im lặng một lúc, giọng Tần Việt thấp giống như đang lầu bầu: "Cả chuyện của Tiểu hồ ly Trình Diệp Qua đều nói cho cô biết rồi?"

"Ừm"

Nặc Đình Sơn biết Trình Diệp Qua nói cho cô biết những lời kia ở bên bờ sông chính là để đạt được hiệu quả thế này. Xem ra cô với anh đã tạo được sự ăn ý ngầm với nhau rồi.

Sau khi thở dài một hơi Tần Việt nói: "Xem ra tôi thật sự phải chấp nhận việc Trình Diệp Qua đã giao bạn gái đọ với tôi trước như thế này".

"Vốn dĩ là như vậy". Nặc Đình Sơn tức giận.

Lời vừa nói xong thì điện thoại của cô liền vang lên, Nặc Đinh Sơn làm động tác muốn nhận máy với Tần Việt. Đi được mấy bước, giống như nhớ tới cái gì đó, cô dừng lại nói: "Tôi vừa nghe anh Tần nói Trình Điệp Qua là người nóng chậm?"

Tần Việt làm vẻ mặt tôi xác định Trình Điệp Qua là người nóng chậm.

"Ừ". Vẻ mặt khinh bỉ hiện lên trên mặt rất tự nhiên. Nặc Đinh Sơn thể hiện tính thoải mái nồng nhiệt của cô gái vùng Ca-ri-be: "Chỗ khác tôi không biết, nhưng có một điểm tôi có thể khẳng định là ở trên giường anh ấy biểu hiện rất nóng chậm".

"Đồ đều". Nặc Đinh Sơn thấp giọng chửi, phối hợp cho câu này còn có động tác của cô. Tay giống như vô ý xoa xoa thắt lưng. Ý tứ rất rõ ràng, anh ấy đúng là làm tôi một muốn chết.

Nặc Đinh Sơn biết nhất định Tần Việt nghe ra được giọng của cô như đang bực tức oán trách. Cô nghe thấy anh ta lúng túng ho khan.

Vào lúc này người gọi điện thoại tới cho cô nhất định là Trương Diệu Lệ. Quả nhiên. Nặc Đinh Sơn nhận điện thoại. Đầu kia điện thoại là mới đầu im lặng một lúc, sau đó Trương Diệu Lệ thấp giọng nói: "Nặc Nặc, mình nhớ nhà rồi".

Một khi Trương Diệu Lệ nói nhớ nhà là Nặc Đinh Sơn biết những tên biến thái khốn kiếp kia lại bắt nạt cô ấy. Trương Diệu Lệ là loại người vui với không vui đều viết hết lên trên mặt. Loại người này thường hay bị chịu thiệt. Trương Diệu Lệ cũng như tính chất công việc của cô ấy đảm nhiệm chỉ là một kiểu người bình hoa. Tiếp khách vui đùa nhưng không tiếp khách qua đêm.

Một khi Trương Diệu Lệ nói từ nhớ nhà là cô ấy sẽ nói giọng quê nhà, mà Nặc Đinh Sơn có trách nhiệm nghe đủ loại từ ngữ cô nghe không hiểu đó vào. Thông thường khi Trương Diệu Lệ nói cho Nặc Đinh Sơn nghe xong tất cả đều sẽ tốt lên.

Đó là một cô gái không có nhiều tham vọng. Tâm nguyện lớn nhất của cô ấy là áo gấm về làng, cô gái ấy dùng hành động thực tế nó cho người yêu đã đá cô ấy vì sợ bị liên lụy biết cô ấy có rất nhiều tiền: Tự kiểm lấy của cải, không cần mượn tới người khác.

Cũng trong khoảng thời gian mấy phút, Trương Diệu Lệ đã cười hi hi cúp điện thoại. Nặc Đinh Sơn quay trở lại.

Đứng ở một góc tối, Nặc Đinh Sơn nghe được lời đối thoại của Trình Điệp Qua với Tần Việt.

"Tôi rất tò mò vì sao tên của cô ấy lại là Nặc Đinh Sơn".

"Không có gì đáng kinh ngạc, chuyện rất bình thường. Cô ấy vừa sinh ra đã bị bỏ rơi ở nơi này, sau đó người nhặt được cô ấy đã lấy cái tên này đặt cho cô ấy". Trình Điệp Qua nói, giọng điệu giống như hiểu cô rất rõ.

Định cất bước đi ra bước chân lại miễn cưỡng dừng lại. Nặc Đinh Sơn đột nhiên nghĩ tới cái thùng giấy đựng cô đêm mưa hôm đó. Cho dù chưa có bất kỳ nhận thức nào với thể giới này, nhưng khi đó hẳn là cô đã rất hoảng sợ, sự hoảng sợ đó sau này đã trở thành một chứng bệnh sợ không gian hẹp, mang tới cho cô không ít phiền toái trong cuộc sống. Chỉ nói riêng tới việc cô không thể đi thang máy là đã khiến cô chịu nhiều cực khổ. Mỗi lần xe chạy vào đường hầm là trán của cô sẽ chảy mồ hôi lạnh.

Sau đó cô lại nghe thấy Trình Điệp Qua nói với Tần Việt: "Này, không cần phải bày ra vẻ mặt như vậy. Nặc Đinh Sơn không cần bất cứ ai đồng cảm với cô ấy. So với bất cứ ai cô ấy càng hiểu rõ cuộc sống của mình hơn. So với bất cứ người nào cũng sống rất nghiêm túc. Đó là điểm đầu tiên làm em thích cô ấy".

Đứng tại đó, cho dù thời khắc này biết rõ lời nói đều vì để đạt được mục đích, nhưng giọng nói như vậy làm cho người ta say mê, ảo tưởng. Có thể thời khắc đó trong lòng Nặc Đinh Sơn đã xuất hiện một số cảm xúc lên men trong đầu.

Nhìn đi, được ủ trong thùng rượu cuối cùng cũng thấm được hương thơm loại một rồi.

"Trình Điệp Qua, Nặc Đinh Sơn không xấu. Ít nhất không giống như cô ấy miêu tả, là loại mấy người đẹp ngực to não nhỏ".

"Cô ấy nói cô ấy ngực to não nhỏ?"

"Ừ, ngực to não nhỏ, đeo lông mi giả như cái quạt, tóc thì như sợi mì". Khi đó hai người đàn ông nói tới "cô ấy" bằng giọng vô cùng thân thiết. Vì câu ngắn gọn hình ảnh của cô liền được khắc hoạ trên mặt giấy. Rõ ràng bản thân chưa gặp qua Nặc Đinh Sơn, nhưng cô ta đã đem tình địch của mình biến thành loại hình tượng Ngực to não nhỏ. Ý đồ rất trực tiếp và thẳng thắn. Đơn giản là Trình Điệp Qua thật tâm thường giống như toàn bộ đàn ông tâm thường trên đời này.

Nhất định trong mắt hai người đàn ông hành vi như vậy rất đáng yêu.

Xe trở về trên đường về Khách sạn Tần Việt. Trình Điệp Qua lái xe, Nặc Đinh Sơn ngồi ở vị trí cạnh tài xế. Tần Việt ngồi ở phía sau. Ba người đều không nói gì.

Lúc xe gần tới khách sạn Trình Điệp Qua dùng một tay rảnh nắm chặt tay của Nặc Đinh Sơn. Nặc Đinh Sơn muốn gãy ra, Trình Điệp Qua lại càng nắm chặt tay cô hơn. Như vậy trong mắt của người ngồi phía sau nhìn giống như hai người giằng co: "Xin lỗi, lần sau anh sẽ không bảo em làm chuyện nhảm chán như vậy nữa". "Đồ khốn, anh vẫn còn muốn có lần sau hả".

Người ngồi ở phía sau bật cười, mở miệng: "Thật ra người nhàm chán nhất không ở đây".

Đúng vậy, người nhàm chán nhất chính là cô Tiểu hồ ly kia.

"Nặc Đinh Sơn, tôi thay cô ấy xin lỗi cô. Phần lớn thời gian cô ấy đều rất dễ thương, cũng chỉ có đôi khi mới bày ra dáng vẻ bị chiều hư kia thôi". Xe tới Khách Sạn của Tần Việt, Tần Việt đưa tay về phía Nặc Đinh Sơn: "Rất vui được biết cô, cũng rất vui được nghe cô kể về nhất kiến chung tình, rất đẹp".

Tần Việt xuống xe, đi được mấy bước đột nhiên dừng lại. Sau đó anh quay về phía họ, đi tới chỗ tài xế, đứng bên cạnh cửa xe.

Trình Diệp Qua hạ cửa xe xuống.

Từ bên trong Nặc Đinh Sơn có thể thấy rõ nét mặt của Tần Việt.

"Bây giờ tôi muốn tới sân bay, tôi không muốn trở về Italia nữa, tôi sẽ mua vé tới Los Angeles. Trước khi tôi còn chưa mua vé, Trình Diệp Qua cậu phải trả lời thành thật cho tôi một vấn đề".

"Được"

"Cậu có hiểu lời tôi nói muốn đi Los Angeles là có ý gì không?"

"Đã đoán được". Giọng Trình Diệp Qua nhàn nhạt.

"Cậu cũng biết tôi là loại người một khi đã bắt đầu chuyện gì nhất định phải đạt được kết quả".

Trình Diệp Qua vỗ lên vai Tần Việt để đáp lại anh. Tất cả không cần nói cũng biết. Tần Việt cũng không vì hành động đó của Trình Diệp Qua mà có chút vui mừng nào. Anh ta chỉ nói một câu: "Tôi thật sự muốn cô ấy nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của cậu, cho dù cậu có vài giây để suy xét tôi cũng không khó chịu như vậy".

"Trình Diệp Qua, sau khi theo đuổi cô ấy tôi sẽ đối xử với cô ấy thật tốt. Đến lúc đó tôi hi vọng có thể nhận được lời chúc phúc từ cậu".

Sau đó, Tần Việt đi về phía Khách sạn. Trình Diệp Qua khởi động xe trở về.

P/s: Cuối tuần này và tuần sau mình bận việc. Nếu có gắng ngày mai xem có được chương nữa không, nếu không thể thì sẽ off đến hết tuần sau.

Chào thân ai! ^^!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Trình Diệp Qua đưa Nặc Đinh Sơn về nhà. Đây là lần đầu tiên anh lái xe tới nơi cô ở. Dường như anh không có ý thức được mấy tháng trước anh đã từng đụng trúng một người ở chỗ này. Anh lịch sự nói tạm biệt cô.

Vào chiều ngày hôm sau, theo yêu cầu của Trình Diệp Qua lúc trước, Nặc Đinh Sơn mang bức hình sưu tầm từ Notting Hill đưa tới căn hộ của anh.

Khi vừa mở cửa căn hộ ra, Nặc Đinh Sơn đã bị mùi thuốc lá làm cho gay mũi, còn có mùi rượu làm cho bị sặc tới ho khan. Mùi rượu và mùi thuốc lá từ phòng của Trình Diệp Qua bay ra. Mở cửa phòng ra Nặc Đinh Sơn liền nhìn thấy Trình Diệp Qua nằm nhoài trên bàn. Ga trải giường còn y nguyên chứng tỏ Trình Diệp Qua lại làm việc suốt đêm qua.

Đây là phòng của Trình Diệp Qua có bệnh ưa sạch sẽ sao?

Nặc Đinh Sơn đứng đờ ra ở đó, lại như mơ hồ có người đập lên tảng đá yếu đuối nhất trong lòng cô. Có một chút đau đớn, một chút đắng chát.

Cô hiểu rõ, mặc dù không có kinh nghiệm yêu đương gì nhưng cô đều hiểu. Đã từng trải qua cái tuổi đa sầu đa cảm, cô đã từng vì đôi nam nữ yêu nhau trên màn ảnh nào đó mà nước mắt lưng tròng.

Trong lòng coi thường tảng đá kia đã bị chà đạp có chút đau đớn. Mở cửa phòng ra, Nặc Đinh Sơn nhặt tài liệu toán loạn trên mặt đất lên, sau đó thu dọn lại bảy tám vỏ chai rượu chất đồng trên bàn.

Cái gạt tàn trên bàn chứa đầy tàn thuốc lá. Bình rượu trống rỗng, bánh quy soda ngâm một nửa trong chén rượu để ở một bên, tay của Trình Diệp Qua vẫn còn đặt trên thân ly.

Nhìn Trình Diệp Qua nằm nhoài trên bàn ngủ rất ngon, Nặc Đình Sơn tức tới nỗi không giải thích được. Chân đá vào chân của anh: "Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua!"

Nặc Đình Sơn sau một hồi vừa đá vừa gọi, cuối cùng Trình Diệp Qua cũng tỉnh lại. Anh mở mắt ra, nhìn cô một cái rồi nói: "Cô đến rồi" sau đó lại nhắm mắt lại.

"Chỗ này có giường, anh buồn ngủ cũng không ai cản anh". Tay Nặc Đình Sơn không chút khách khí đẩy vai Trình Diệp Qua, cũng mấy lần tay cô bị anh gạt ra.

"Xuyt.... đừng nói chuyện, tôi muốn nghỉ thêm mấy phút nữa, sau đó tôi còn phải.... còn phải xử lý vài chuyện. Nặc Đình Sơn đừng nói nữa, giọng nói của cô làm tôi cảm thấy rất phiền". Anh đè tay cô ở trên mặt bàn, lẩm bẩm nói.

Đừng nói nữa đừng không, giọng cô rất phiền đúng không?

Nặc Đình Sơn nâng cao giọng: "Trình Diệp Qua, anh cho rằng thế giới này đều phải xoay quanh anh. Tôi thấy anh chả có gì ghê gớm cả. Anh có biết bộ dạng bây giờ của anh giống cái gì không? Bây giờ anh giống như dạng lõi thối đầu đường xó chợ mà còn lấy cớ để lười nhác. Không chỉ như gã đầu đường xó chợ mà anh còn như dân cò bạc đồ mắt chìm trong sông bạc mấy ngày mấy đêm. Tóc anh nhìn như là mười ngày rồi chưa gội. Quần áo của anh có mùi khó ngửi giống như mùi phân bón. Anh..."

"Quần áo tôi rất khó ngửi sao?" Trình Diệp Qua đột nhiên mở miệng.

Nặc Đình Sơn im lặng ôm cánh tay nhìn Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua mở mắt ra nói một câu: "Tôi cũng đoán vậy".

Bốn mắt nhìn nhau.

Người rũ mắt xuống trước là Nặc Đình Sơn. Không có. Trình Diệp Qua không giống như con bạc đồ mắt say máu. Ngược lại, đầu tóc lộn xộn, đáng người còn ngái ngủ của Trình Diệp Qua chính là ước muốn của bao nhiếp ảnh gia khao khát muốn tạo ra một vẻ đẹp bất cần đời.

Vừa rồi suýt chút nữa là cô đã đưa tay ra vuốt tóc anh rồi.

Nụ cười nhàn nhạt kèm theo hơi thở của Trình Diệp Qua tràn ngập khắp căn phòng "Nặc Đình Sơn, vừa rồi nhìn cô thật sự giống như bạn gái của tôi".

Cất bước đi lên, Nặc Đình Sơn mở tủ quần áo của Trình Diệp Qua ra. Chọn áo ngoài màu trắng phối với quần ở nhà màu xanh lục ném về phía Trình Diệp Qua: "Đầu cũng phải gội".

Trình Diệp Qua cầm quần áo Nặc Đình Sơn đưa cho anh đi vào phòng tắm. Nặc Đình Sơn bắt đầu thu dọn lại căn phòng.

Điện thoại Trình Diệp Qua đặt ở trên bàn vang lên ba lần. Nặc Đình Sơn suy nghĩ một chút rồi nhận điện thoại. Trình Diệp Qua thỉnh thoảng cũng nhờ cô nghe điện thoại giúp anh.

Điện thoại là của Tần Việt gọi tới.

"Anh ấy đang tắm".

Tần Việt nói anh ta có thể gọi lại sau. Tần Việt đầu bên kia điện thoại háo hức vui mừng làm cho Nặc Đình Sơn trước khi bị cúp điện thoại gọi anh ta lại: "Có phải là cô ấy chịu tiếp nhận anh rồi?"

Người đàn ông tỏ tình thành công rất vui sướng chia sẻ với người khác niềm vui của anh: "Tôi cũng không nghĩ sẽ thuận lợi như vậy, trước khi đi Los Angeles tôi đã chuẩn bị đánh một trận trường kỳ kháng chiến, khi thấy cô ấy gật đầu tôi lại bối rối tại trận".

Tần Việt kể lại lời tuyên bố đơn giản trắng trợn của mình: Sau này vào mỗi buổi tối anh đều sẽ đứng ngoài cửa sổ của em gọi một trăm lần "Tiểu hồ ly, anh yêu em" cho tới khi em yêu anh mới thôi. Em biết anh là vua phá âm đó. Nếu như em không muốn mỗi ngày bị hàng xóm khiếu nại thì tốt nhất hãy nhanh chóng yêu anh đi.

Sau đó cô ấy gạt đầu. Tiểu hồ ly của Trình Diệp Qua và Tần Việt gạt đầu rồi.

Thật đúng là không khéo. Bên kia Tần Việt vừa nói xong màn tỏ tình của anh ấy thì Trình Diệp Qua đi tới.

Nặc Đình Sơn chuyển điện thoại cho Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua nhận điện thoại. Nặc Đình Sơn cần phải thu dọn một số thứ vào trong bao rác để vứt đi. Cùng lắm cũng khoảng mấy phút Nặc Đình Sơn liền nghe được câu chúc mừng kia mà Trình Diệp Qua giao hẹn cùng Tần Việt từ mười mấy tiếng trước.

Mười mấy tiếng trước Tần Việt nói với Trình Diệp Qua "Trình Diệp Qua, sau khi theo đuổi cô ấy tôi sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, tới lúc đó tôi hy vọng có thể nhận được lời chúc mừng từ cậu".

Nắm chặt điện thoại, giọng của Trình Diệp qua rất nhẹ, rất nhạt: "Chúc mừng anh".

Sau đó cúp điện thoại.

Nặc Đinh Sơn cầm túi rác đi ra phía cửa.

Giọng Trình Diệp Qua lạnh lùng phía sau lưng cô vang lên: "Ai cho cô nhận điện thoại, cô có biết điện thoại thuộc quyền riêng tư cá nhân của người ta. Cô muốn nhìn trộm cái gì trong điện thoại của tôi?"

Quý ông này thật là! Nặc Đinh Sơn dừng chân lại.

"Việc cô nhận điện thoại của tôi khiến tôi cảm thấy vô cùng không thoải mái". Lời của Trình Diệp Qua tràn đầy đáng về của ông chủ.

"Anh Trình có thể kiểm tra lại thông báo ghi chép trong điện thoại của anh. Anh đã từng nói với tôi trong thời gian anh không có mặt, nếu điện thoại gọi tới cho anh ba cuộc liên tục thì lúc đó tôi có thể giúp anh nghe điện thoại. Bởi vì đó có thể là việc cần phải giải quyết ngay lập tức". Nặc Đinh Sơn nhắc nhở cái Quý ông vị chết vẫn mạnh miệng này một chút.

Trình Diệp Qua không thể nói lại, Nặc Đinh Sơn cầm túi rác ra khỏi phòng.

Trình Diệp Qua sẽ viết một vài việc Nặc Đinh Sơn cần giúp anh viết vào giấy note sau đó dán lên tường. Sau khi làm xong những việc trong giấy note Nặc Đinh Sơn bắt đầu nấu cơm.

Dọn cơm lên bàn ăn, Nặc Đinh Sơn mới gõ cửa phòng Trình Diệp Qua.

Sau một lúc lâu Trình Diệp Qua mới ra mở cửa. Cửa phòng chỉ mở ra một nửa, Trình Diệp Qua đứng che ở trước cửa. Nhìn cô một cái rồi sau đó nói một câu "Xin lỗi, tôi không nên mắng cô như vậy".

Thấy cô không trả lời, anh giải thích: "Tôi hôm qua tôi làm việc suốt đêm, tinh thần không được tốt, tính khí cũng không tốt".

Phải chăng lời nói của quý ông này càng giống như là giải thích cho chính mình nghe?

Sau khi nói xong Trình Diệp Qua giao một phong bì cho Nặc Đinh Sơn, nói: "Đây là lương tháng này của cô, trong này tôi có bỏ nhiều hơn một chút. Không có ý gì khác, số dư ra là tiền công thêm ngoài. Tư liệu cô tìm giúp tôi rất có ích".

Nặc Đinh Sơn nhận phong bì rồi nói một câu cảm ơn anh Trình.

Chủ nhật Nặc Đinh Sơn không cần phải tới căn hộ của Trình Diệp Qua. Bởi vì anh báo cho cô biết chủ nhật anh sẽ quay lại London.

Thứ hai, Nặc Đinh Sơn vẫn như trước tới sớm trước một tiếng. Từ sau khi nhận tiền lương cố định của Trình Diệp Qua, thứ sáu và thứ hai Nặc Đinh Sơn sẽ dành ra một giờ dọn dẹp sạch sẽ phòng của Trình Diệp Qua.

1 giờ 30 chiều, Nặc Đinh Sơn mở cửa căn hộ của Trình Diệp Qua.

Sau khi quét dọn xong phòng khách, nhà tắm, nhà bếp thì tới phòng của Trình Diệp Qua. Mở cửa phòng Nặc Đinh Sơn nhìn ngay thấy người nói phải trở về London nằm co ở trên giường.

Trình Diệp Qua lên cơn sốt! Trán của anh rất nóng, mà người anh thần trí cũng mơ hồ. Tay Nặc Đinh Sơn rối loạn từ trán Trình Diệp Qua vội vã bắt lấy điện thoại ở tủ đầu giường.

Một cánh tay cầm lại điện thoại trong tay cô. Điện thoại một lần nữa bị trả về. Trình Diệp Qua không biết tỉnh lại từ lúc nào, anh tựa nửa người trên giường. Lúc anh nhìn cô trông rất mệt mỏi, giống như anh đang cố sức để nhận ra cô.

"Trình Diệp Qua, anh bị bệnh rồi. Tôi phải gọi điện tới bệnh viện". Nặc Đinh Sơn nói nguyên nhân.

Trình Diệp Qua bảo cô rót cho anh một cốc nước.

Sau khi uống nước xong anh xoa nhẹ mi tâm, nhìn qua đồng hồ: "Không cần đâu. Trước khi cô tới tôi đã gọi điện cho quả gia Lâm. Ông ấy sẽ đưa bác sĩ tới, cô có thể đi làm rồi".

Nặc Đinh Sơn cũng không nhúc nhích.

"Nặc Đinh Sơn". Trình Diệp Qua khó khăn nhếch khoé miệng, muốn bày ra vẻ mặt thoải mái: "Không đi ngay cô sẽ tới trễ, mà tới trễ sẽ bị trừ tiền lương. Cô không sợ sao?"

"Tại sao anh lại bị bệnh?" Nặc Đinh Sơn hỏi.

Trình Diệp Qua bày ra vẻ mặt câu hỏi này của cô thật ngớ ngẩn. Đúng vậy, Nặc Đình Sơn biết câu hỏi của cô thật ngớ ngẩn. Trong cuộc sống của mọi người, việc bị bệnh lại là một chuyện hết sức tự nhiên. Tự nhiên tới mà không có nguyên nhân.

Nhưng! Người này là Trình Diệp Qua. Là Trình Diệp Qua có thể liên tục làm việc suốt hai đêm, chỉ cần một cốc cà phê là có thể phấn chấn tinh thần.

Thấy Trình Diệp Qua không trả lời, Nặc Đình Sơn tiếp tục hỏi: "Vì sao anh lại bị bệnh?"

Vào giờ phút này cô lại như một đứa trẻ cố chấp, cô luôn cảm thấy cô không thể tha thứ cho việc Trình Diệp Qua tùy tiện ngã bệnh.

"Xem ra tôi không trả lời câu hỏi kỳ quái này thì cô sẽ không đi làm rồi, Được rồi". Tự lẩm bẩm, đầu anh ngửa ra sau, mắt nhắm lại, thanh âm có phần bất đắc dĩ: "Tôi hôm qua lúc nằm trong bồn tắm tôi đã ngủ thiếp đi, bồn tắm ở đây không có chức năng tự điều chỉnh nước ấm. Bây giờ cô có thể đi làm rồi chứ?"

Có thể đi rồi, biết rồi!

Nặc Đình Sơn ra khỏi phòng Trình Diệp Qua, rời khỏi căn hộ của anh. Ở ngoài cổng căn hộ cô thoáng thấy một chiếc xe Mercedes màu đen.

Cảnh tượng bên trong xa hoa truy lục. Thân thể Nặc Đình Sơn ngồi sát bên cạnh người đàn ông Trung Đông. Cô lẩm bẩm nói một câu bằng tiếng Ả Rập. Kỳ thực tiếng Ả Rập của cô cũng không tệ lắm, có thể vì dễ lấy lòng người đàn ông này nên cô làm ra bộ dáng ngốc nghếch học mãi không được. Còn có giọng nói rất uồn ẻo. Rốt cục, dưới sự cố gắng của người đàn ông Trung Đông cô cũng miễn cưỡng gọi được tên của anh ta. Người đàn ông Trung Đông vui vẻ rút chiếc nhẫn trên tay anh ta đeo vào tay Nặc Đình Sơn.

Ngay sau đó Nặc Đình Sơn quay về phía người đàn ông Trung Đông cười.

Sơn môi đủ hồng, nụ cười đủ diễm lệ chứ? Chỉ là, mẹ nó, tay anh không thể tiếp tục sờ lên trên nữa. Nếu sờ nữa tôi sẽ cầm bình rượu này đập vào sau gáy anh cho vỡ đầu luôn.

Người đàn ông Trung Đông ép đến nỗi nụ cười diễm lệ của cô đỏ gống như máu. Tay dọc theo phía hai đùi trong của cô tiến lên, vẫn còn tiếp tục tiến lên...

Tay Nặc Đình Sơn nắm thật chặt bình rượu kia, khi bình rượu rời khỏi mặt bàn sau đó có một đôi tay đè tay cô lại. Bình rượu một lần nữa đặt lại trên bàn, Trương Diệu Lệ khom lưng cúi đầu với những người đó, sau đó mang Nặc Đình Sơn rời đi.

Trương Diệu Lệ mang Nặc Đình Sơn tới nơi cất trữ rượu, không gian cực kỳ có hạn.

"Tôi nay cậu bị sao vậy? Cậu để cái người đàn ông Trung Đông đó sờ đùi của cậu. Nặc Đình Sơn, biểu hiện của cậu tôi nay thật mất hình tượng". Trương Diệu Lệ cất giọng hùng hổ.

Cái này Nặc Đình Sơn biết, chỉ là đầu óc của cô giống như một mớ hỗn độn, cô không có tâm tư suy nghĩ bất cứ cái gì. Cô cũng chỉ là muốn dùng phương pháp trực tiếp nhất để giải quyết vấn đề.

"Nặc Nặc, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lúc hỏi câu này giọng của Trương Diệu Lệ dịu xuống một chút.

Bàn tay mở ra rồi úp lên gương mặt được trang điểm xinh đẹp của mình. Nặc Đình Sơn nghe thấy giọng của mình lẩm bẩm truyền ra từ giữa kẽ ngón tay.

"Anh ấy đang bị bệnh, anh ấy bị bệnh rồi".

Tôi nay Nặc Đình Sơn như được thoát khỏi mọi trói buộc, để mặc cho đôi chân của mình đưa tới nơi có mái ngói màu đỏ, lá cây quận quanh tường kia.

Giống như bị mộng du mở cửa phòng của Trình Diệp Qua ra, đi tới trước mặt Trình Diệp Qua, tay đặt lên trán anh, thấp giọng gọi "Trình Diệp Qua".

Sau đó tay cô bị kéo qua, anh kéo một cái, cô ngã lên trên người anh.

Sau mấy chục phút, Nặc Đình Sơn bị mất đi lần đầu tiên. Quá trình đơn giản như vậy.

Chân bị mở ra, tìm kiếm, tiến vào, chuyển động nhịp nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Cho dù mấy lời tán tỉnh kia từ trong miệng cô nói ra lúc đóng kịch trong buổi tối cũng đều dễ như ăn cháo. Cho dù cô đã biết một số chuyện phát sinh giữa nam nữ trên sách giáo khoa. Cho dù cô đã rất nhiều lần nghe được từ các đồng nghiệp của cô miêu tả tường tận các kiểu lúc bọn họ cùng với những người đàn ông ở trên giường. Cho dù bên cạnh cô luôn đầy rẫy những trường hợp nam nữ không quen biết sau năm phút gặp mặt đã có thể lên giường.

Nhưng trong lòng Nặc Đình Sơn vẫn cố giữ quan niệm, một đôi nam nữ cần phải trải qua vạn thủy thiên sơn mới có thể tới giai đoạn gắn bó thân thể.

Cho dù vào hoàng hôn chủ thật thảng tử đó, lúc cô ôm một chồng sách lớn thu gom được từ chợ bán đồ cũ đứng ở cửa căn hộ của Trình Diệp Qua, cô đã dự đoán được thời khắc như thế này. Cho dù trong lòng cô đã rất nhiều lần sớm đề phòng đối với lần đầu tiên của họ.

Ngay lúc anh đột nhiên xông vào, giống như cô bé trong lúc bất cẩn mà làm mất đi món quà quý giá nhất mà mình đã giữ gìn cẩn thận.

Đã giữ lâu như vậy, thế nào mà thoáng chốc lại không còn nữa vậy? Rõ ràng vừa rồi vẫn đang còn, vậy mà trong chớp mắt. Nhìn lại. Trong thời gian một cái chớp mắt đó đã xảy ra cái gì?

Mang theo tâm tư "Trình Diệp Qua bị bệnh rồi". "Lúc này Trình Diệp Qua có người nào chăm sóc cho anh không?" "Tôi phải đi xem anh ấy một chút, nếu như có người chăm sóc Trình Diệp Qua thì tôi sẽ yên lặng rời đi". "Nếu như không có người chăm sóc Trình Diệp Qua thì tôi sẽ tới chăm sóc anh ấy, sau đó tranh thủ lấy thiện cảm từ anh ấy". "Đương nhiên, cô vì anh ấy mà phải trả một cái giá, cuối cùng có một ngày cô sẽ thu hồi lại tổn phí". Nặc Đình Sơn tới căn hộ của Trình Diệp Qua.

Không có người nào chăm sóc cho Trình Diệp Qua. Cũng đúng, đây là một người đàn ông kiêu ngạo không thích bị quấy rầy. Phát bệnh làm cho anh trông có vẻ yếu đuối. Có người đi tới đi lui trước mặt anh sẽ làm quấy nhiễu mạch suy nghĩ và hiệu quả công việc của anh. Những tật xấu này của Trình Diệp Qua phải một hai lần tiếp xúc sâu sắc mới có thể biết được.

Rõ ràng là anh đã đuổi hết bác sĩ và quản gia đi giống như lúc anh đuổi cô đi vậy.

Điều đáng mừng là anh đã hết sốt rồi. Tóc bị mồ hôi ướt đầm làm cho dính bết trên trán anh. Nặc Đình Sơn lấy nước ấm cẩn thận lau mặt cho Trình Diệp Qua sạch sẽ. Người đàn ông này cho dù lúc ngủ vẫn không quên nhũn mỳ. Có biết là thói quen này sẽ làm cho anh sớm xuất hiện nếp nhăn không. Tâm tư giống như đứa trẻ, cô dùng ngón tay cẩn thận từng chút một vuốt ra chân mày của anh. Một lần, lại một lần.

Được rồi, với nỗ lực của cô chân mày của anh đã giãn ra. Trước đó không lâu người đàn ông Trung Đông trút rượu cho cô khiến cho lòng của cô rung động. Cô nghe thấy tiếng cười giòn tan của chính mình. Tay vừa muốn rời đi bất ngờ bị một nguồn sức mạnh khiến cho cô ngã lên trên người anh. Sau đó anh lật người đè cô lại.

Tiếng thở dốc của anh giống như muốn thiêu đốt người, khiến cho toàn thân cô mềm nhũn ra, không có khí lực để tránh thoát.

Ban đêm tĩnh lặng. Căn phòng có mùi thuốc khử trùng cùng với mùi rượu nhàn nhạt. Anh đặt cô ở dưới thân với hơi thở thiêu đốt người. Trong hơi thở đó tràn đầy mùi vị nguy hiểm.

Người đàn ông này đang bị bệnh. Nếu như anh muốn làm chuyện xấu gì thì cô nhất định có thể dễ dàng đối phó với anh. Cho nên cô không có gãy ra, chính xác mà nói thì trong giờ phút này trong lòng cô đang bị mê đắm.

Hơi thở của anh càng ngày càng đốt người. Dần dần hơi thở đó thấm đẫm vào mùi hương của áo sơ mi màu lam nhạt. Lúc này trong lòng của cô bắt đầu dấy lên hoảng hốt. Vùng vậy, dùng hết sức để gãy ra.

Sự thực chứng minh việc bị bệnh với sức lực không có liên quan với nhau.

Mà sự gãy dựa của cô dường như lại có tác dụng ngược lại.

Cô gọi to tên của anh, muốn để anh ý thức được anh đang làm cái gì. Nặc Đình Sơn nghĩ cô thật sự không nên gọi tên anh. Bây giờ vẫn còn dùng âm thanh sắc bén, nhưng Trình Diệp Qua, cái tên đàn ông này lại chán ghét ồn ào.

Anh dùng môi chặn lại cái miệng đang lải nhải của cô.

Vào lúc này cô vẫn chưa ý thức được tiếp theo sẽ phát sinh ra chuyện gì. Về phần anh, lúc bàn tay tiến vào bên trong quần áo của cô theo bản năng xoa bóp cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh ra chuyện như vậy.

Quần áo của cô bị xé ra. Âm thanh quần áo bị xé rách khiến cho anh nhũn mỳ. Nhân cơ hội đó cô đẩy anh ra. Sức mạnh của anh lớn đến mức đáng sợ. Chỉ bằng một bàn tay liền có thể giữ hai tay của cô lại.

Vật cứng rắn áp sát vào trong đùi cô nóng bỏng. Nó đang thể hiện sự tồn tại của nó với cô. Đợi tới khi Nặc Đình Sơn ý thức được đó là cái gì thì thân thể của cô đã không còn đường lui. Cái tay còn lại của anh giữ chặt lấy eo cô.

Một cái nhún, anh cứ như vậy mà lấy đi món quà mà cô vẫn luôn giữ gìn cẩn thận.

Thứ đầu đầu tiên chính là tâm hồn, tiếp sau đó mới là cơ thể.

Nặc Đình Sơn từ nhỏ đã chịu được đau, vậy mà cô vẫn cảm thấy rất đau, đau tới nỗi nước mắt đầy mặt. Lúc này một mảng lớn ánh sáng trên trần nhà

đang lắc lư.

Mang theo tâm tình giống như đang phát tiết, anh chỉ đơn giản lặp lại động tác đẩy đưa của anh. Dường như chỉ có như vậy anh mới có thể phá vỡ được thứ làm anh bị mắc kẹt.

Dần dần hơi thở gấp gáp của anh trở lên vui vẻ. Ngay cả khi có chút vui mừng nhưng vẫn cũng phần nộ nhiều hơn. Nhưng dường như Nặc Đình Sơn không hiểu sao lại không bị làm cho sợ hãi, bởi vì cô luôn nhớ tới cái áo sơ mi màu lam nhạt đó. Vào ngày trong xanh tháng tư đó, thứ đầu tiên tỏa sáng trong đầu là trong là màu áo sơ mi xanh lam anh mặc trên người.

Cuối cùng đã chạm được vào anh.

Cho dù cô mang theo mục đích hèn hạ như vậy tiếp cận anh.

Mồ hôi của anh nhỏ trên người cô. Cô nhắm mắt lại, tay ôm lấy cổ anh. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mái tóc dính đầy mồ hôi.

Trình Diệp Qua, em sẽ không để cho anh biết em đã có lúc từng hèn mọn như vậy ôm anh. Em cũng sẽ vĩnh viễn không để cho anh biết đã từng có lúc chỉ cần nhìn anh thì trái tim em liền lỡ nhịp.

Sau một hồi đón nhận tấn công kịch liệt của anh, sinh lý đã lên đến cực hạn. Cuối cùng tinh thần của cô cũng được ngừng lại nghỉ ngơi. Thân thể của cô rơi xuống đáy biển tối tăm không một tiếng động.

Vào giữa đêm nay Nặc Đình Sơn đã mất đi lần đầu tiên của cô. Quá trình đơn giản như vậy.

Kéo ra, tìm kiếm, tiến vào, chuyển động.

Cảm giác như vậy không hề xa lạ. Nặc Đình Sơn biết cô nhất định bị bệnh rồi, mà còn là bệnh nặng. Giống như là lần đó ở Nam Phi, Cô mê man nằm ở trên trên giường ở một khách sạn xa lạ. Nếu như không phải nhân viên của khách sạn phát hiện ra cô thì như vậy cô cũng có thể giống như Susan và Emma, chết ở một nơi cách xa Notting Hill.

Có người hút thuốc, cái người hút thuốc kia cách cô rất gần. Mùi thuốc lá gay mũi làm cho thân thể cô lại càng không thoải mái. Cô muốn mở miệng ra nói người kia đừng hút thuốc nữa, nhưng mà cổ họng cay xè. Môi của cô cũng khô tới nỗi như đồng ruộng nứt nẻ. Khó khăn nhấp máy môi, vừa mới động một chút mũi của cô bị hút phải mùi nicotin cay xè. Mùi đó làm cho cô bị sặc tới nỗi ho khan. Sau đó...

"Tình rồi?" Giọng nói trầm thấp như xa như gần.

Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua!

Toàn bộ mọi thứ trong nháy mắt lại quay trở về. Trong chớp mắt đó bị xé rách, thân thể quấn lấy nhau, động tác thô bạo, mồ hôi sôi xả. Nhắm chặt mắt lại không muốn mở ra, nam nữ nguyên thủy hòa hợp cùng nhau, tiếng thở dốc lên tới cực điểm.

Thời gian trầm mặc lặng lẽ trôi qua. Cũng không ai nói gì.

Một lúc lâu sau anh mất tự nhiên mở miệng thăm dò: "Nặc Đình Sơn?"

Nặc Đình Sơn nhàn nhạt "Ừ" một tiếng tỏ ý mình đã tỉnh rồi.

"Anh có thể đi ra ngoài trước không?" Nặc Đình Sơn thấp giọng nói.

"Sao vậy?"

"Muốn mặc quần áo". Âm thanh lại nhỏ hơn mấy phần.

Tiếng bước chân đi xa, cửa được nhẹ nhàng mở ra rồi lại đóng vào.

Nặc Đình Sơn mở mắt ra. Ánh nắng chiếu lên trên rèm cửa sô như màu vàng của trứng. Thời gian gần tới hoàng hôn. Quần áo của cô tối qua đã bị Trình Diệp Qua mạnh mẽ cởi ra vẫn như cũ đáng thương nằm trên sàn nhà. Ngoài trừ quần áo, những thứ khác trong phòng vẫn còn nguyên vẹn. Căn phòng nguyên vẹn lại càng khiến chuyện giữa nam nữ tối hôm qua giống như là chuyện hai bên tình nguyện.

Từ trên giường đứng lên, cúi người tìm kiếm quần áo. Theo cái uốn lưng đó, chân cô mềm nhũn. Trước khi sắp bị ngã trên mặt đất, tay cô theo bản năng vói tới. Đèn bàn bị vói tới cùng với thân thể cô té trên mặt đất.

Cửa phòng vội vã bị mở ra. Nặc Đình Sơn vội vàng túm lấy drap trải giường che chắn ở trước ngực.

Anh và cô, một đứng ở cửa, một ngã ngồi trên sàn nhà ngơ ngác nhìn nhau. Anh và cô đều bối rối. Bối rối của anh biểu đạt trong đáy mắt, bối rối của cô biểu đạt trên quần áo. Drap giường bị cô túm trong tay rất hạn hẹp, không thể che được nhiều.

Anh không có vì bối rối của cô mà có chút ý tứ tránh đi, ngược lại anh từng bước đi về phía cô. Đứng ở trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống. Trong ánh mắt của anh mang theo rất nhiều ý tứ quan sát.

Nặc Đinh Sơn rũ mắt xuống.

Hành động của cô dường như khiến cho người thợ săn nghe thấy được mùi vị không bình thường. Chậm rãi ngồi xuống, anh hỏi: "Vì sao không tránh ra?"

Vì sao không tránh ra? Thật ra Nặc Đinh Sơn cũng không biết. Nếu như người đàn ông đó không phải là Trình Diệp Qua cơ hội thoát ra có cô có thể tới 50%. Bởi vì anh là Trình Diệp Qua cho nên cô không biết làm sao lại không còn sức lực, là như vậy sao? Trong lòng Nặc Đinh Sơn tự hỏi chính mình.

Thật ra vì sao lại biến thành như vậy cô cũng không biết.

"Có thể cầm đồ trong phòng này ném cho tôi ngắt đi, ví dụ như đèn bàn vừa rồi cô túm lấy, cô có thể dễ dàng dùng nó". Anh nói, khẩu khí giống như lật sư trình bày với quan tòa trên phiên tòa.

Nặc Đinh Sơn ngơ ngác nhìn Trình Diệp Qua.

Mặt anh gần trong gang tấc. Trên khuôn mặt đó chất chứa ba loại biểu cảm: Trào phúng, hoài nghi, cay nghiệt.

Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt cô, tay anh túm lấy tay cô, giọng nói hùng hổ dọa người: "Tôi đã thấy qua hai tay cô nhấc lên hai chồng sách xấp xỉ năm cân, bởi vậy có thể đoán tay của cô cũng khỏe lắm".

"Vì vậy!" Nặc Đinh Sơn tiếp lời Trình Diệp Qua: "Vì vậy anh Trình cho là tôi có thể dựa vào sức của mình dễ dàng đẩy anh đang bị bệnh ra?"

Trình Diệp Qua không nói gì.

Một tay bị anh trói lại, drap trải giường che ở trước ngực này quá vướng víu, làm cho tay của cô không cẩn thận dẫn tới việc làm cho drap trải giường rơi xuống một chút.

"Được rồi, đều là lỗi của tôi. Là tôi thêm muốn sắc đẹp của Anh Trình, tôi cũng như những cô gái chuyển tới nơi này vì dễ tiếp cận Anh kia. Chỉ có điều tôi may mắn hơn họ, tìm được cơ hội tốt treo được lên giường của Anh". Nặc Đinh Sơn quay về phía Trình Diệp Qua lẳng lơ cười: "Nói vậy ngài đã thỏa mãn chưa? Nếu như hài lòng rồi ngài có thể buông tay ra".

Trình Diệp Qua vẫn không buông tay ra.

"Không buông tay ra nói không chừng ngài sẽ hối hận đó". Nặc Đinh Sơn thu hồi nụ cười, lạnh lùng nói.

Trình Diệp Qua vẫn chưa buông tay. Anh muốn toàn tâm toàn ý từ trên mặt cô tìm ra được chân tướng.

"Sức lực của Anh Trình cũng không phải nhỏ, nếu như anh vẫn không tin thì nhìn tay của tôi có thể biết được". Nặc Đinh Sơn đưa ra nhắc nhở như vậy.

Cổ tay bị Trình Diệp Qua giữ lại đau tới nổi trán của Nặc Đinh Sơn chảy mồ hôi lạnh.

Gương mặt đó gần trong gang tấc. Sắc mặt trắng bệch, có giọt mồ hôi đang từ trán cô rơi xuống. Dưới đáy mắt cô là một mảng gió yên sóng lặng.

Đột nhiên Trình Diệp Qua sợ khuôn mặt này.

Nếu như khuôn mặt này rơi lệ, nếu như cô mắng anh. Việc cô chỉ trích anh so với giờ phút này sẽ tốt hơn.

Không phải sao? Sau khi gặp phải chuyện như vậy phụ nữ bình thường đều nên làm như vậy.

Không nhìn thấy mảnh khoe của cô, anh chỉ đành buông tay cô ra.

Trong mơ hồ Trình Diệp Qua đã nhớ tới thời khắc lúc anh tiến vào cô.

Thời khắc đó anh lại giống như đang vùng kiếm chặt đứt đi mối quan hệ.

Nếu như là cô gái khác Trình Diệp Qua nghĩ hẳn là anh sẽ không tức giận như vậy, sẽ không sợ hãi như vậy, tim cũng sẽ không bị thắt chặt như thế.

Đây thật sự là một cô gái vừa đáng thương lại xui xẻo. Tên của cô gái này là Nặc Đinh Sơn. Cái tên này luôn nhắc nhở cô về thân thể của mình.

Cái cô gái này có chứng bệnh sợ không gian hẹp, cô có một em gái đang bị bệnh. Cô biết cắt cỏ, biết sơn tường, biết làm rất nhiều việc mà đàn ông biết làm. Thậm chí cô còn từng làm qua công việc đôn củi. Cũng bởi vì thời gian đó cô rất cần tiền, đôn củi tính theo giờ, làm việc xong là có thể nhận tiền trong ngày.

Nặc Đinh Sơn mặc quần áo của Trình Diệp Qua rời khỏi nhà anh. Quần áo của cô bị Trình Diệp Qua làm cho vô cùng thâm thắm.

Trình Diệp Qua tiến cô tới cửa căn hộ. Anh xin lỗi cô. Anh nói xảy ra chuyện như vậy tôi rất lấy làm tiếc, Tôi xin lỗi vì vừa rồi tôi đã nói như vậy với cô. Anh nói Nặc Đinh Sơn chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta là người trưởng thành, vì vậy chúng ta cần phải dùng cách của người trưởng thành để giải quyết

vấn đề. Tôi sẽ để luật sư của tôi tới tìm cô.

Cuối cùng Trình Diệp Qua nói Nặc Đình Sơn, tôi thật sự rất muốn trở thành bạn của cô, nhưng dường như mong muốn này đã bị vỡ nát rồi.

Buổi tối hôm sau, Nặc Đình Sơn vẫn như cũ xuất hiện ở nơi cần phải tới, vì tối hôm qua cô không xuất hiện tại chỗ cô chịu trách nhiệm, bị trừ lệ phí, công thêm ghi một lỗi.

Vào khoảng 3 giờ sáng, tại cổng chính nơi cô ở, Nặc Đình Sơn nhìn thấy một người đàn ông trung niên. Người đàn ông này tự xưng là luật sư của Trình Diệp Qua.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Vào khoảng 3 giờ sáng, tại cổng chính nơi cô ở, Nặc Đình Sơn đã gặp một người đàn ông trung niên, người đàn ông này tự xưng là luật sư của Trình Diệp Qua.

Sau khi người đàn ông trung niên giới thiệu về mình xong ông ta đưa cho Nặc Đình Sơn danh thiếp của mình.

Người đàn ông trung niên giải thích việc mình xuất hiện ở đây vào thời điểm này: "Công việc của anh Trình rất bận, anh ấy hy vọng có thể giải quyết vấn đề sớm một chút".

Nhìn ra rồi.

Xe của người đàn ông trung niên đậu ở ngoài cổng lớn chỗ Nặc Đình Sơn ở. Việc đàm phán được tiến hành ở trong xe. Trong mấy phút ngắn ngủi ông ta đã truyền đạt xong ý của Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua cho cô thời gian ba ngày để suy nghĩ. Trong ba ngày này anh chỉ ở Notting Hill cũng không đi đâu. Cũng tức là trước ngày thứ năm cô có thể lựa chọn gọi điện báo cảnh sát, anh sẽ chịu trách nhiệm trước pháp luật vì hành động của anh. Sau thời gian này nếu như Nặc Đình Sơn không gọi điện thoại thì chính là chấp nhận theo lựa chọn thứ hai. Lựa chọn thứ hai của Trình Diệp Qua là: Chấp nhận hoà giải riêng, anh sẽ trả cô số tiền bồi thường thích hợp.

Sau khi nói rõ tất cả mọi việc, Vị luật sư này đổi thành giọng điệu như là bạn thân của Trình Diệp Qua: "Có thể thấy cậu ấy đã rất tự trách mình. Tôi đã biết cậu ấy từ lúc cậu ấy mới tới London. Có thể nói, tôi đã nhìn Diệp Qua lớn lên. Cậu ấy vẫn luôn rất tốt, ở mọi phương diện đều tốt, gồm cả mối quan hệ nam nữ. Diệp Qua không phải là loại đàn ông vừa thấy gái đẹp là muốn tiến tới xin số điện thoại. Xảy ra chuyện như vậy tôi đoán có thể là vì chuyện công việc. Khoảng thời gian gần đây cậu ấy..."

"Ngài luật sư, ông đã truyền đạt xong những gì Trình Diệp Qua muốn truyền đạt chưa?" Nặc Đình Sơn cố gắng lấy lại tinh thần hỏi: "Nếu như truyền đạt xong rồi thì tôi cần phải đi".

Mở cửa phòng ra, tiện tay ném tờ danh thiếp đi. Không muốn tắm rửa, kéo tóc giả trên đầu xuống, Nặc Đình Sơn quẳng thân thể mình lên trên giường.

Chuông báo 12 giờ vang lên, thứ sáu đến.

Giống như dự đoán của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn đã không báo cảnh sát trong thời hạn ba ngày anh cho cô. Cô gái đó thích anh, anh biết.

Lợi dụng việc cô thích anh, Trình Diệp Qua đã đưa ra thời gian ba ngày để cho cô suy nghĩ. Trên thực tế đây lại như là loại cách thức bi ôi để anh tự cứu lấy mình.

Nhìn đi, tôi đã cho cô lựa chọn rồi, tôi cũng không có muốn trốn tránh trách nhiệm.

Vào sáng sớm, Trình Diệp Qua tắm qua loa, sau khi tắm xong, đem đồng hồ báo thức đặt lúc 5 giờ. Sau khi đặt báo thức xong, lên giường đi ngủ.

Đúng 5 giờ, đồng hồ đánh thức anh dậy.

Rời giường, rửa mặt, Trình Diệp Qua bắt đầu thu dọn đồ đạc. Anh muốn chuyển khỏi nơi này. Những tiếng bấm chuông cửa của những cô gái khiến anh thấy rất phiền. Thói quen sinh hoạt của Trình Diệp Qua đều trật tự đâu vào đấy. Mà cái nơi này, cái nơi quái đản này quả thực làm cho cuộc sống của anh rối loạn hết lên.

Đồ đạc rất nhanh đã được thu dọn xong. Trình Diệp Qua đứng trong phòng, trong lúc vô ý ánh mắt anh rơi vào những tờ giấy ghi chú dán đầy trên tường. Đó là tờ ghi chú viết lên những việc anh giao, Nặc Đình Sơn luôn hoàn thành rất tốt.

Cô thật sự giống như là một nữ King Kong thật sự. Cô không có điểm nào giống với người khác...

Bỗng nhiên Trình Diệp Qua cảm thấy ngực trở lên khó chịu không có lý do.

Đó là loại cảm xúc tồi tệ như muốn quay đầu lại.

Trình Diệp Qua mở cửa sổ ra, đem tấm rèm cửa dày kéo ra hai bên.

Gió sớm hoà cùng ánh sáng màu lam lùa vào khắp nơi trong phòng.

Tủ đầu giường vẫn còn để thuốc anh đang hút dở. Thuốc này cũng chỉ còn lại một đầu cuối cùng. Gần đây anh thật sự hút thuốc rất nhiều. Trình Diệp Qua châm đầu thuốc cuối cùng kia lên. Anh tự nói với chính mình, sau đầu thuốc này anh sẽ quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra ở nơi này. Nơi này là khu Notting Hill, cùng với cô gái cùng tên là Nặc Đình Sơn kia.

Trong tay cầm đầu thuốc ngồi trên tủ đầu giường, Trình Diệp Qua xuất thần nhìn vào một điểm nhỏ trên giường. Điểm nhỏ đó giống như là cánh hoa lẻ loi rơi trên mặt đất. Màu sắc chỉ đậm hơn một chút so với màu nâu của drap trải giường, cần phải nhìn kỹ mới có thể phát hiện ra.

Trình Diệp Qua thất thần nhìn vào, mãi cho tới khi bị tàn thuốc còn đang cháy dở đốt cho bỏng tay.

Tàn thuốc rơi trên mặt đất.

"Trình Diệp Qua, cái tên khốn này, đó là nụ hôn đầu của tôi đó". Âm thanh này vào giờ phút này lại rõ ràng như thế.

Bước chân dường như rất hoảng hốt, Trình Diệp Qua mở tất cả đèn trong phòng lên.

Dưới ánh sáng mãnh liệt tất cả mọi thứ hiện ra càng không thể che giấu.

Nặc Đình Sơn không phát hiện ra mình đã nằm trên giường như vậy tới ba ngày ba đêm. Cô đã quá mệt mỏi. Cô phải cố gắng ngủ một giấc, cố gắng...

Túi đặt ngay bên tay cô. Điện thoại trong túi đang vang lên. Cô mở túi ra, nhận điện thoại.

Điện thoại là của Trương Diệu Lệ gọi tới. Cô ấy hỏi cô: Nặc Nặc, cậu xảy ra chuyện gì vậy, cậu không đi làm à?

Đi làm? Không phải là cô vừa mới trở về sao, tại sao lại phải đi làm? Cô quá mệt rồi, cô chỉ muốn ngủ. Thế là cô nói với Trương Diệu Lệ là cô đã đi gặp Klein rồi.

Cúp điện thoại, tiếp tục ngủ tiếp.

Điện thoại trong tay cô hình như lại vang lên. Mở ra. Điện thoại là của khách gọi tới. Vị khách này bảo cô thứ bảy dành một chút thời gian sửa lại giàn hoa cho cô ấy. Vị khách này vẫn lải nhải nói với cô con nhà cô ấy rất nghịch ngợm, cô ấy có rất lo lắng về giàn hoa, tránh để giàn hoa không chắc chắn rơi trúng vào con của cô ấy.

Sửa giàn hoa? Việc này hình như trong danh thiếp của cô không có thì phải? Thật là vẫn cho rằng cô không gì là không thể làm mà.

Nặc Đình Sơn muốn đáp lại vị khách kia là cô không biết sửa giàn hoa, nhưng không có hơi sức. Sức lực của cô dường như chỉ còn lại một chút xíu. Sau đó Nặc Đình Sơn dùng chút sức lực còn lại đó tắt điện thoại đi.

Điện thoại không còn kêu nữa. Xung quanh trở lên rất yên tĩnh.

Cô lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Giấc mơ dài tới nỗi Nặc Đình Sơn cho rằng cả đời này cô sẽ trong cõi mộng. Cái mùa hè dài đó có Susan, có Emma, và Klein. Nếu như không phải Trình Diệp Qua phá cửa ra Nặc Đình Sơn nghĩ rất có thể cô sẽ xuất hiện trong tin tức trên mạng xã hội thế này: Một người dân Notting Hill sau khi liên tục mấy ngày nghe thấy mùi hôi thối phát ra ở hàng xóm sát vách đã báo cảnh sát. Lúc Cảnh sát cạy cửa đi vào đã phát hiện một phụ nữ còn trẻ. Sau đó cô gái đã được xác nhận là đã chết trong nhà nhiều ngày.

Tin tức này đưa ra có lẽ sẽ khiến một số cơ quan phúc lợi công cộng sẽ phát động mọi người tiến hành lên án với xã hội.

Nặc Đình Sơn vẫn phải cảm ơn lương tâm trời dậy của Trình Diệp Qua khi tới tìm cô. Nếu như cô thật sự bị như vậy thì Klein sẽ rất đau lòng.

Mất nước nghiêm trọng cùng với bị phát sốt khiến Nặc Đình Sơn bị hôn mê hai ngày. Tại bệnh viện lúc xế chiều của hai ngày sau cô đã tỉnh lại. Mở mắt ra cô đã nhìn thấy Trình Diệp Qua.

Hai người đối mặt không nói gì.

Trong trí nhớ mơ hồ, còi báo của xe cứu thương vang lên thật dài. Hơi thở của cô rời rạc, tay cô bị anh nắm thật chặt. Một âm thanh ở bên tai cô vội vàng nói: Mau nói chuyện với cô ấy.

Ngay sau đó có người bắt đầu nói chuyện với cô, nói không ngừng. Giọng nói này cô biết, đó là giọng nói của Trình Diệp Qua. Lúc cô yêu Trình Diệp Qua, đồng thời cũng yêu luôn giọng nói này.

Nhưng làm sao đây, cho dù cô thích giọng nói đó như vậy, nhưng tinh thần của cô vẫn không lán sao tập trung được. Cô đưa tay giữ chặt bờ vai lưu luyến loại hơi ấm giống như của Susan đó.

Đến cuối cùng Trình Diệp Qua nói với cô: Xin lỗi Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn, tôi biết cô thích tôi. Nặc Đình Sơn, cô cũng biết công việc của tôi rất bận, tôi bận tới nỗi không có rảnh để nói tới chuyện yêu đương. Nặc Đình Sơn, cô nghe này, nếu như cô kiên trì lên thì tôi đồng ý sẽ dành ra một chút thời gian. Nặc Đình Sơn, cô nghe có hiểu lời của tôi không? Nặc Đình Sơn. Cô vẫn còn một em gái bị bệnh đó.

Hai ngày sau Nặc Đình Sơn đã tỉnh lại.

Cô nhìn thấy mình trong mắt của Trình Diệp Qua, mặt xanh xao như mặt quỷ. Nặc Đình Sơn rù rì không nhìn qua.

Cái ôm của anh tới rất đường đột.

"Nặc Đình Sơn cảm ơn cô đã tỉnh lại". Anh ôm cô vào trong ngực, nói: "Ngày đó có một gã say rượu dừng xe chắn ngay lối đi, điều này làm cho xe cấp cứu trễ mất mười phút trên đường. Trong mười phút này trong lòng tôi cực kỳ sợ hãi, tôi cảm thấy nếu như cô không được cứu sống tôi có thể sẽ phải mang một mối nợ lương tâm cả đời. Tôi đã sợ hãi như vậy đó. Rất ích kỷ đúng không?"

Người đàn ông này đang làm gì vậy, tại sao anh ta phải nói cho cô biết những điều này?

"Cô nhất định rất tò mò vì sao tôi lại nói cho cô biết những điều này. Tôi chỉ muốn giải thích cho cô một chút về người đàn ông mà cô đã thích là dạng như thế nào".

"Cho nên?" Nặc Đình Sơn nhàn nhạt mở miệng.

"Ngày mai sẽ nói tiếp cho cô biết, bây giờ cô hãy ăn một chút cháo đi. Cô bây giờ gầy tới nỗi giống một con khỉ rồi". Anh thấp giọng nói bên tai cô: "Câu này là tôi dùng thân phận bạn trai của cô nói cho cô biết".

"Câu này là tôi dùng thân phận bạn trai nói cho cô biết". Nặc Đình Sơn nghe rất rõ, rất rõ ràng câu nói này của Trình Diệp Qua.

Có vui không? Có đắc ý không? Trong lòng cô muốn vỗ tay reo hò vì giấc mơ đã trở thành sự thật không?

Không, không. Nặc Đình Sơn một chút cũng không muốn.

Trong lòng cô cảm thấy mệt mỏi. Dọc đường cô từ nhà anh đi về, cô đã rất mệt. Bởi vì người đàn ông tên là Trình Diệp Qua này.

Nặc Đình Sơn đưa tay muốn đẩy anh ra nhưng tay không có sức lực.

Ngày hôm sau, dưới sự yêu cầu của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn cùng anh đi tới vườn hoa. Thân thể Nặc Đình Sơn khôi phục rất nhanh. So với ngày hôm qua sắc mặt cô đã hồng hào hơn rất nhiều.

Khoảng mười giờ sáng, ánh nắng rất đẹp. Họ ngồi trên ghế dài ở vườn hoa.

Sau một lúc trầm mặc, Trình Diệp Qua mở miệng trước.

"Ngày đó, lúc ở trên xe cứu thương tôi đã nói với cô mấy lời. Tôi không biết cô có nghe được không. Mặc kệ cô có nghe thấy không, lúc này tôi muốn nói lại với cô một lần nữa". Nói tới đây anh dừng lại một chút, đưa tay ra nắm lấy tay cô: "Tôi biết cô thích tôi. Nặc Đình Sơn, cô cũng biết công việc của tôi rất bận. tôi bận tới nỗi không có thời gian rảnh để nói chuyện yêu đương. Nặc Đình Sơn, cô nghe này nếu như cô kiên trì lên thì tôi sẽ đồng ý dành ra một chút thời gian cho cô".

"Nặc Đình Sơn, tôi rất vui vì cô đã tiếp tục kiên trì"

Ánh nắng thật là đẹp. Ánh mắt Nặc Đình Sơn rơi trên những lá cây được ánh mặt trời bao phủ.

Lâu không thấy cô đáp lại Trình Diệp Qua gọi một câu thăm dò: Nặc Đình Sơn. Ngữ khí hồ hững anh vừa nói ra chuyển thành có một chút không tự nhiên: "Những câu tôi vừa nói làm cho lòng cô không thoải mái sao? Cũng đúng, lời này nghe qua giống như là thực hiện lời hứa. Thật ra ý của tôi là tôi rất vui vì cô đã tiếp tục kiên trì, bởi vì sự kiên trì của cô làm tôi không bị mất cô".

Giống trầm thấp nói ra: "Nặc Đình Sơn là một cô gái tốt".

Vào thời khắc đó Nặc Đình Sơn mơ hồ suy đoán ở trong miệng Trình Diệp Qua "Nặc Đình Sơn là một cô gái tốt" là chỉ cái gì? Nhưng vì cái gì mà lời này làm cho cô tức giận như vậy. Cô tức giận từ trên ghế đứng lên.

Phụ nữ thật là một sinh vật kỳ quái.

Nặc Đình Sơn đứng lên khỏi ghế, mặt cô quay về phía Trình Diệp Qua. Trên miệng mang theo nụ cười châm biếm, giọng nói cũng châm biếm "Anh

Trình sẽ không cho rằng tôi đã đem lần đầu tiên cho anh đó chứ? Có phải là trong lòng anh cho rằng người ngay cả nụ hôn đầu cũng không có thì hiển nhiên ở phương diện này là chuyện đương nhiên rồi. Đừng hài hước như vậy. Nụ hôn với đêm đầu tiên là hai chuyện khác nhau. Không phải là anh quên rằng công việc tôi làm cái công việc gì rồi".

Trình Diệp Qua nhìn cô, vẻ mặt như là cô nói cái gì tôi đều nghe được.

Nhìn mặt Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn nổi cáu: "Trình Diệp Qua, lần đầu của tôi tám trăm năm trước đã cho người ta rồi, anh có muốn tôi nói cho anh biết chi tiết cụ thể không?"

Nói tới đây trong đầu Nặc Đình Sơn không ngừng tìm kiếm những cái tên của bạn học thời cấp ba của cô, Jack? Mike?

"Bởi vì mấy ngày này tôi đều ở bệnh viện không có thời gian trở về, vì vậy tôi nghĩ tắm đrap giường vẫn còn ở đó" Trình Diệp Qua nói.

Lời của Trình Diệp Qua làm cho Nặc Đình Sơn suy nghĩ kỹ một lúc lâu mới hiểu ra. Cô nghĩ bây giờ sắc mặt của cô nhất định là trắng như tờ giấy rồi. Một âm thanh khác trong lòng cô nói với cô thế này: Nặc Đình Sơn, như vậy không phải rất tốt sao? Như vậy không phải càng dễ dàng lấy lòng được anh ta sao?

Không được, không được. Một chút cũng không được.

"Cái gì một chút cũng không được?" Trình Diệp Qua hỏi cô.

Lúc này Nặc Đình Sơn mới ý thức được cô cứ như vậy mà vô thức nói ra những lời ở trong lòng. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn bắt đầu lùi lại, lùi xa người đó, người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nặc Đình Sơn bắt đầu lùi lại. Lùi ra xa người đó, người đàn ông đó.

Trình Diệp Qua từ trên ghế đứng lên. Nặc Đình Sơn quay người.

Thân thể của cô vẫn chưa khôi phục được như cũ, vì vậy chạy đi cũng chẳng nhanh. Chỉ vài bước là anh đã đuổi kịp cô, anh ôm lấy cô từ phía sau.

Anh nói: "Cho dù không phải là lần đầu tiên thì Nặc Đình Sơn trong mắt tôi vẫn là cô gái tốt. Chịu khó, có bản lĩnh, hiểu lòng người, trên đời này dường như không có việc gì có thể làm khó được cô ấy".

Nặc Đình Sơn không tiếp tục cử động nữa. Cô hỏi Trình Diệp Qua dựa vào cái gì mà nói cô thích anh.

"Em giúp tôi hết lần này tới lần khác, không phải là thích thì là cái gì?"

"Không phải là anh đã trả tiền cho tôi, không phải là tôi cũng đã nhận rồi sao? Tất cả đều có giá rõ ràng".

Anh thở dài sau lưng cô. Dường như không có một chút biện pháp nào với cô.

"Em đã không báo cảnh sát". Giọng anh rất chắc chắn giống như cảnh sát đã nắm được chứng cứ.

"Đó là vì tôi bị bệnh, tôi không có thời gian để báo cảnh sát". Cô phản bác giống như phạm nhân nóng lòng muốn thoát khỏi tội danh.

"Không. Em có đủ thời gian. Ngày đó lúc em rời khỏi căn hộ của tôi khoảng 7 giờ, từ bảy giờ tới 3 giờ sáng em có tròn tám tiếng. Mà gọi một cuộc điện thoại để nói rõ sự việc bất quá cũng chỉ mất có mấy phút".

Sau một lúc á khẩu không nói lên lời, Nặc Đình Sơn nói: "Trình Diệp Qua, việc tôi không báo cảnh sát cũng không chứng minh được đó là do tôi thích anh".

"Có thật là em không thích tôi không? Là tôi đoán sai sao?"

Nặc Đình Sơn không nói.

Trình Diệp Qua đưa di động của anh ấn vào tay cô, nói một câu: "Nếu như không thích tôi vậy thì hãy gọi điện thoại đi, tôi đảm bảo sẽ ngoan ngoãn phớt lờ".

Trò chơi này làm sao lại càng chơi càng thật vậy. Nặc Đinh Sơn cầm chặt điện thoại trong tay mà Trình Diệp Qua đưa cho cô.

"Đã trôi qua 5 phút rồi. Nặc Đinh Sơn, em không gọi điện thoại".

Cô đương nhiên sẽ không gọi cú điện thoại đó rồi.

"Việc em không gọi điện thoại chứng tỏ tôi đã không đoán sai. Em thích tôi".

Nặc Đinh Sơn nghĩ việc không nên thích Trình Diệp Qua so với việc thích Trình Diệp Qua lại càng khó hơn. Không phải sao? Nhưng cô rất sợ việc có thích anh.

"Nặc Đinh Sơn, chúng ta hãy thử đi. Hãy thành thật với mình để không phải tiếc nuối. Tương lai sẽ như thế nào tôi không biết, hiện tại việc tôi có thể đảm bảo với em chính là nếu như có một ngày chúng ta ở cùng một chỗ, khi tôi cầm tay em bước trên thảm đỏ lòng của tôi nhất định sẽ hướng về em".

Vào khoảnh khắc đó Nặc Đinh Sơn đã rơi nước mắt. Giọt nước mắt ngầy ngốc. Giống như là một người từ nhỏ tới khi lớn lên đã không tin vào truyền cổ tích. Vào một ngày cô tới rạp chiếu phim xem, nhìn một hồi đều là bộ phim cổ tích dành cho trẻ con xem. Ở trong rừng rậm hoàng tử đã tình cờ gặp được công chúa bị mắc phải lời nguyền của bà phù thủy vẫn đang ngủ say, chờ đợi một nụ hôn chân thành. Hoàng tử đã hôn công chúa, tình yêu chân thành làm cho công chúa tỉnh lại.

Vào thời khắc hoàng tử hôn công chúa bọn nhỏ đều nở nụ cười, cũng chỉ có cô là chảy nước mắt. Đã chờ được rồi, đã gặp được rồi.

Ngày hôm nay là thứ hai, là một ngày đẹp trời.

Nặc Đinh Sơn nói với Trình Diệp Qua: Thứ bảy này tôi dẫn anh tới một nơi, nếu như sau khi tới đó rồi anh vẫn không cảm thấy có vấn đề gì thì chúng ta sẽ ở cùng nhau. Giống như anh nói, cố gắng để không phải hối tiếc gì.

Trong tiềm thức nỗ lực của cô đã thành công biến thành thực sự. Từ cuối tháng tư đó cô đã chủ động yêu cầu ông chủ sạp ở chợ bán đồ cũ để đi giao hàng tới nhà Trình Diệp Qua, cách làm của cô khi đó đã không chân thành rồi. Nhưng sau ngày này cô sẽ cố gắng, thật cố gắng đối xử với anh thật tốt.

Lúc đó Nặc Đinh Sơn tin chắc chắn sẽ như vậy. Nhưng lời hứa này cần phải tới khi gặp một người đặc biệt mới có thể thông qua. Cô với anh càng giống như bèo nước gặp nhau, chỉ cần một cơn sóng lớn là đường ai nấy đi.

Thứ ba Nặc Đinh Sơn xuất viện. Tối thứ hai Trình Diệp Qua nhận Được một cuộc điện thoại của công ty gọi về London gấp. Trước khi rời đi anh nói với cô: Chờ tôi. Nặc Đinh Sơn gật đầu.

Đón Nặc Đinh Sơn xuất viện là Trương Diệu Lệ.

Tại cửa của căn phòng dưới tầng hầm nơi Nặc Đinh Sơn ở, cô không vào cửa được. Cửa phòng khóa chặt, trên cánh cửa còn dán tờ thông báo cho thuê. Bà chủ nhà đứng định đi tới, trên gương mặt nhiều nếp nhăn kia lộ ra sự vui vẻ hiếm có.

Ném cho cô một cái chìa khóa, bà chủ nhà cất giọng châm biếm: "Nặc Đinh Sơn, cô rốt cục đã thực hiện bước thứ nhất của cô rồi".

Chìa khóa bà lão ném cho Nặc Đinh Sơn là màu vàng chanh. Chìa khóa màu vàng cam ở khu nhà trọ này đại biểu cho việc đó là nơi ở cao cấp nhất. Có ban công, có thể phơi được quần áo, còn có giàn hoa. Thời tiết này mua hai chậu hoa đặt trên giàn hoa, lại kết hợp với một tách trà hoặc là cà phê yên lặng ở ban công đọc sách, nghe nhạc hoặc là không cần làm cái gì. Đó chính là ngày thoải mái nhất tại Notting Hill.

"Bây giờ căn phòng đó là của cô rồi. Ngày hôm qua có người đàn ông tự xưng là bạn trai của cô thuê lại căn phòng bên trên".

Người đàn ông ngày hôm qua tới đây là Trình Diệp Qua. Sợ cô không tình nguyện anh còn sai người đem hết đồ đạc của cô chuyển tới căn phòng anh đã thuê cho cô.

Chỗ Trình Diệp Qua thuê cho cô là căn phòng mà cô thỉnh thoảng vẫn lén lút lên vào phơi nắng ở đó. Đây là khu vực có vị trí có ánh nắng tốt nhất.

Sau khi bàn giao một vài việc cần phải chú ý, bà chủ nhà vẫn rất không ưa cô bỗng nhiên dùng một vẻ mặt kỳ quái nhìn Nặc Đinh Sơn.

"Tôi biết thỉnh thoảng cô vẫn lén lút tới chỗ này" Bà chủ nhà nói với cô.

Nặc Đinh Sơn không để ý tới lời của bà lão.

"Có biết vì sao tôi vẫn không cho thuê căn phòng này không?" Bà ấy tự hỏi tự trả lời: "Căn phòng này tôi giữ lại cho cô, trong lòng tôi vẫn hy vọng cô có dùng năng lực của cô chuyển tới chỗ này. Nhưng thật đáng tiếc là trả tiền nhà cho cô lại là một người đàn ông".

Sau khi nói xong bà lão chống gậy đi về phía cửa phòng.

Bà lão đã rời đi một lúc lâu, lúc này Nặc Đinh Sơn mới hồi phục lại tinh thần. Cô đi tới ban công, không phải kiêng dè gì hít một hơi thật sâu.

Sau một ngày nghỉ ngơi, Nặc Đinh Sơn lại tiếp tục đi làm. Trương Diệu Lệ hỏi cô chuyện liên quan tới việc chuyển nhà.

"Anh ấy không hỏi ý kiến của mình đã đem hết đồ đạc của mình chuyển tới căn phòng đó rồi. Trước mắt mình chưa tìm được chỗ thích hợp". Nặc Đinh Sơn trả lời qua loa.

"Anh ấy? Trình Diệp Qua?" Trương Diệu Lệ lấy tay xoay cổ cô qua.

"Ừ".

Trương Diệu Lệ đi một vòng quanh cô, sau một vòng thì dừng lại. Bọn cô đối mặt với nhau.

"Lúc đó mình biết ngay là cậu và Trình Diệp Qua nhất định đã phát sinh cái gì đó". Trương Diệu Lệ hỏi một câu thăm dò: "Các cậu ở cùng nhau?"

Luôn là như vậy, trong mỗi môi trường đều tồn tại quy luật của nó. Rất nhiều lời không cần phải nói nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Vì vậy Trương Diệu Lệ hỏi câu "Các cậu đã ở chung rồi" mà không phải là "Các cậu đã qua lại với nhau rồi".

"Các cậu đã qua lại với nhau rồi" câu này phù hợp đặt cho mối quan hệ giữa bạn trai bạn gái trong một môi trường khác.

"Vẫn chưa. Đợi tới thứ bảy này mới có thể quyết định". Nặc Đinh Sơn chân thật nói.

Trương Diệu Lệ nhìn cô một cái, thấp giọng nói một câu: "Nặc Nặc, Người đàn ông như Trình Diệp Qua đối với chúng ta mà nói nhìn nhiều một chút đều là độc".

Nặc Đinh Sơn cúi đầu.

"Nặc Nặc, chúc mừng cậu. Mình sẽ cầu nguyện Trình Diệp Qua mang lại hạnh phúc cho cậu. Mình cũng sẽ cầu nguyện anh ta sẽ không giống với người đàn ông khác. Mình tin anh ta nhất định không giống với người đàn ông khác, bởi vì đó là người đàn ông mà Nặc Nặc của chúng ta coi trọng". Trương Diệu Lệ bày ra dáng vẻ mạnh mẽ không sợ trời không sợ đất của cô gái Đông Bắc khuyến khích Nặc Đinh Sơn.

Cô nghiêng người, kề mặt mình vào mặt Trương Diệu Lệ nói một câu: "Cám ơn".

Đây là lần đầu tiên Trương Diệu Lệ trông thấy Nặc Đinh Sơn nhiệt tình như vậy. Cong môi cười, vỗ vỗ vào lưng cô ấy.

Lúc này Trương Diệu Lệ nhìn qua, Nặc Đinh Sơn rất giống với một loại sinh vật đó là Tắc kè hoa. Loại sinh vật đó sinh sôi ở sa mạc. Hoàn cảnh sinh tồn ác liệt làm cho nó luyện thành một loại kỹ năng. Vì để giấu mình thật tốt nên màu da bên ngoài của tắc kè hoa sẽ thay đổi tùy theo môi trường xung quanh.

Đi xe đạp, mặc áo sơ mi rộng Nặc Đinh Sơn giống như là một sinh viên vừa học vừa làm tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống. Lúc mặc đồng phục Nặc Đinh Sơn trong mắt mỗi một người khách lại dịu dàng lại thấu hiểu lòng người. Khi màn đêm buông xuống Nặc Đinh Sơn làm cho người ta thương yêu cho dù cô ấy mặc quần áo tầm thường, nhưng đôi môi được tô son đỏ chói kia khi nói ra lại thật đậm đà đáng yêu.

Thứ bảy.

Nặc Đinh Sơn dẫn Trình Diệp Qua tới gặp Klein.

Hôm nay là một ngày lao động hàng tuần của Klein. Trung tâm điều dưỡng sẽ chia cho mỗi đứa trẻ ở đây một miếng đất nhỏ. Họ để cho bọn trẻ trồng rau trên mảnh đất này, để cho bọn trẻ giống như người bình thường sẽ được trải nghiệm niềm vui khi lao động và thu hoạch thành quả.

Xa xa Nặc Đinh Sơn thấy được hình dáng Klein đang vô cùng bận rộn trên vườn rau.

Cùng Trình Diệp Qua đứng ở bên ngoài bức tường rêu xanh, Nặc Đinh Sơn đưa bức ảnh của Klein cho anh.

Ánh mắt nhìn qua khe hở của bức tường rêu Nặc Đinh Sơn nhìn Klein nói: "Trình Diệp Qua, trước khi chúng ta ở cùng nhau tôi nhất định phải nói với anh một chuyện".

"Đứa bé trong hình này là Klein, nó là em gái của tôi, cũng là tâm can bảo bối của tôi. Sau khi Klein sinh ra không lâu đã bị chẩn đoán mắc chứng Progeria toàn diện. Bác sĩ nói nó nhiều nhất cũng chỉ có thể sống tới năm 18 tuổi. 18 tuổi với một người bình thường là độ tuổi đẹp nhất. Susan, là mẹ của Klein, cũng là mẹ nuôi của tôi không chấp nhận chẩn đoán này của bác sĩ. Bà ấy tin Klein của bà ấy nhất định không giống với người khác. Bà ấy tin Klein nhất định sẽ lập được kỷ tích, bà ấy tin Klein sẽ sống tới 20 tuổi. Là người đã đưa Klein tới thế giới này, bà ấy có năng lực cứu giúp cho Klein. Chỉ là, thật đáng tiếc là giữa chừng bà ấy đã ra đi".

"Trình Diệp Qua, việc Susan không thể hoàn thành, tôi sẽ hoàn thành thay bà ấy. Vì vậy tôi cũng có niềm tin giống như bà ấy, Klein của chúng tôi không giống với người khác".

Yên lặng. Tay bị nắm chặt. Lúc đầu là lực rất ít, nhưng dần dần tay của người nắm chặt tay cô từng ngón từng ngón xuyên qua kẽ tay cô, ngón tay của hai người chặt chẽ nắm chặt, sít sao không có một khe hở.

Lực nắm lấy tay của cô ngày càng mạnh. Thật giống như người nắm chặt tay của cô kia muốn đem sức lực của anh truyền cho cô.

Nặc Đinh Sơn nói: "Nếu như anh quyết định ở cùng với tôi, anh cũng phải cùng tôi tin tưởng Klein khác với người khác. Sau đó cùng tôi cứu giúp cho

nó".

"Được!" Trả lời rất thẳng thắn, nhanh gọn.

Nặc Đinh Sơn rũ mắt xuống nhìn tới bàn tay của cô cùng Trình Diệp Qua đang nắm chặt. Ngón tay của anh trắng mịn, thon dài. Cô nghĩ, Thượng đế phải rất yêu thương người đàn ông này. Giống như những gì trên người thuộc về người đàn ông này cũng sẽ khiến cho người ta rất dễ yêu mến từ cái nhìn đầu tiên.

"Trình Diệp Qua, nếu như chuyện tôi nói với anh cứu giúp Klein so với tưởng tượng của anh có bất kỳ khó khăn nào không?". Sở Trình Diệp Qua nghe không được rõ ràng Nặc Đinh Sơn nói rất chậm.

Anh kéo tay một cái, thân thể Nặc Đinh Sơn dựa vào người anh. Buông tay ra, anh nắm bả vai cô, đồng thời để đầu cô dựa lên vai anh.

"Trình Diệp Qua..." Cúi đầu muốn thoát khỏi vai anh, lời của cô còn chưa nói hết.

"Xuyt! Đừng quấy rầy tôi quan sát. Tôi đang đoán xem ai là Klein". Anh nhắc nhở cô.

Nặc Đinh Sơn ngoan ngoãn dựa trên vai anh. Một cử động cũng không dám động. Trong lòng cô mơ hồ nhớ tới lời Trương Diệu Lệ đã nói với cô. Trình Diệp Qua là người đàn ông cô xem trọng, người đàn ông cô xem trong đương nhiên có thể không sai sót mà tìm ra Klein chính xác.

Thời gian trôi qua một chút.

Trình Diệp Qua mở miệng: "Đầu đội khăn màu hồng, đeo tạp dề màu cam kia nhất định là Klein".

Nặc Đinh Sơn mỉm cười trên vai Trình Diệp Qua. Đầu đội khăn hồng, đeo tạp dề màu cam chính là Klein. Klein giống như ý nghĩa của cái tên mà Nặc Đinh Sơn đặt cho con bé. Yêu thích tất cả mọi vật rực rỡ trên thế gian này.

"Làm thế nào mà anh có thể nhận ra nó". Nặc Đinh Sơn tò mò hỏi. Khoảng cách của bức tường rêu xanh với vườn rau hơi xa, chỉ dựa vào tấm hình thì không thể nhận ra được.

"Em muốn nghe lời nói thật hay lời hoa lá".

"Đều muốn nghe".

"Vậy trước tiên nói lời hoa lá nhé. Lời hoa lá chính là Klein khác xa với những đứa trẻ khác. Tự nhiên tôi nhìn qua là có thể nhận ra ngay. Lời nói thật là tôi dựa vào tấm hình em đưa cho tôi, dựa vào sở thích đặc trưng của Klein là có thể đoán được".

Trong ảnh chụp, đứa trẻ gọi là Klein đó mang một cái vòng tay màu cam, bông tai màu đỏ tươi, mặc áo màu hồng đào. Được bao quanh bởi một đồng màu sắc rực rỡ, nhưng mà trên mặt lại đầy nếp nhăn. Những nếp nhăn đó giống như những nếp gấp, từng nếp từng nếp chồng lên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Khi lần đầu tiên Klein nhìn thấy người đàn ông kia, con bé đã bị ngẩn ra. Lúc Nặc Nặc dắt tay người đàn ông đó tới giống như là màu sắc nó yêu thích vậy, như vàng thái dương rực rỡ làm lu mờ đi ánh trăng.

Nhất định là người đàn ông này quá đẹp trai cho nên đám bạn nhỏ của nó đều bị thu hút tới vườn rau của nó. Bọn chúng nói là tới giúp nó trông coi vườn rau, nhưng thật ra là bọn chúng tới để xem anh ấy.

Đây cũng không phải là một chuyện tốt, vườn rau của nó vừa mới được xới đất xong đã bị dẫm đạp lộn xộn hết cả lên. Vì vậy nó đã hạ lệnh đuổi hết mấy người kia đi. Sau khi nó cho bọn chúng thấy cái hũ đựng không ít sâu thì bọn chúng mới miễn cưỡng rời đi.

Ánh mắt miễn cưỡng chuyển từ khuôn mặt ưa nhìn của người đàn ông qua Nặc Nặc. Ý tứ rất rõ ràng: Nhanh giới thiệu một chút đi.

"Anh ấy là Trình Diệp Qua". Nặc Nặc ngượng ngịu vụng vụng ngón tay nói tên người đàn ông.

Ồi chao, tên của anh ấy cũng rất dễ nghe. Klein biết những người tên Diego (Diệp Qua) có bao nhiêu là tài giỏi. Nó biết có ba vị như vậy: Thánh Diego, Diego Costa, và Diego Armando Maradona.

Cho dù tên rất cừ, cho dù dung mạo rất đẹp, nhưng với nó người đàn ông đẹp này cũng không có quyền đi cửa sau đâu.

"Rất vui được biết ngài, tôi là Kein". Klein đưa tay ra, dùng sự dạy dỗ của nhà Susan chào hỏi.

"Anh cũng rất vui được biết em, Klein". Người đàn ông mỉm cười nắm lại tay nó.

Ôi chúa ơi! Người đàn ông cười lên một cái để lộ ra hàm răng có thể đi làm quảng cáo cho hãng kem đánh răng. Đối với hàm răng sáng bóng này Klein có một loại kích động: Để cho người đàn ông này đi cửa sau đi, vẻ đẹp của anh ấy khiến cho thể giới phải lu mờ hết rồi.

Có điều, không được. Nó là phụ huynh của Nặc Nặc. Vì Nặc Nặc đã nói như vậy, Nặc Nặc luôn cảm râm với nó thế này: "Klein, em là phụ huynh của Nặc Nặc, có một ngày chị có bạn trai, có một ngày chị phải lập gia đình, có một ngày chị phải sinh con đều cần dùng tới quyền lợi phụ huynh của em".

Klein biết đó là mảnh khõe của Nặc Nặc. Chị ấy sợ nó chết. Àh, lúc này không nên suy nghĩ tới mấy điều không may. Lúc này cần phải vui lên, bởi vì nó đã có thể lấy tư cách là phụ huynh của Nặc Nặc rồi. Nguyên tắc đầu tiên của phụ huynh là: đánh giá bạn trai cho Nặc Nặc.

"Ngài có muốn làm quen với mười mấy con sâu tôi vừa mới bắt không". Nó hỏi anh ấy.

"Em có muốn cho anh làm quen với bọn chúng không?"

Klein gật đầu.

Klein lấy ra mấy con sâu xấu nhất để ở trong lòng bàn tay. Chia lòng bàn tay ra, mấy con sâu có tướng mạo xấu xí vặn vẹo bò trong lòng bàn tay của con bé. Nhìn qua trông rất buồn nôn.

Klein bảo Trình Diệp Qua ngồi xổm xuống. Nó để lòng bàn tay tới gần sống mũi của anh, để cho anh nhìn càng rõ ràng hơn thân hình của những con vật xấu xí này.

"Tiên sinh, ngài cảm thấy chúng nó có xấu không? Không những xấu mà còn buồn nôn nữa?" Klein nói.

Xấu mà còn buồn nôn. Klein đã nghe qua cách miêu tả như vậy. Nó biết người ta thường lên lút nói sau lưng nó như vậy. Mọi người đều như nhau. Phần lớn những người xung quanh đều đánh giá nó như vậy. Xấu xí và buồn nôn. Khiếu thẩm mỹ của mọi người luôn luôn bị cố định trong một cái khung nào đó.

Khi bị mấy lời đó làm cho khó chịu, nó thường lên lút trốn đi gào khóc, Nặc Nặc luôn nói với nó thế này:

Klein không hề xấu, chỉ là Klein già trước tuổi mà thôi.

Người đàn ông không trả lời câu hỏi của nó ngay. Anh đang rất nghiêm túc quan sát mấy con sâu đó. Sau đó, anh mắt cầu anh rơi trên mặt nó.

"Ừ, đúng vậy. Đúng là có hơi xấu, nhưng chúng nó cũng đáng yêu, mập mạp. Chúng nó nhất định là vừa ăn no trong vườn rau của Klein. Anh đoán là nhất định Klein đã để cho chúng nó ăn no mới bắt chúng nó đi".

Lời nói này, giọng nói này, biểu cảm của gương mặt này, giống như gió xuân thổi qua vào trong tâm hồn.

Trong lòng Klein kêu gào đau thương.

Làm sao đây? Nó rất muốn để anh ấy đi cửa sau.

Cố chịu đi Klein, không được để cho giọng nói của anh ấy mê hoặc. Đàn ông đẹp trai là sinh vật nguy hiểm trên trái đất. Nó phải bảo vệ Nặc Nặc của nó thật tốt.

Ngay sau đó Klein nghiêng mặt xuống, tai áp vào lòng bàn tay của mình, nó như đang lắng nghe con sâu nhỏ đang nói chuyện với nó. Thời gian trôi qua một lúc, nó gật đầu.

Klein quay mặt về phía Trình Diệp Qua, rất nghiêm túc nói với Trình Diệp Qua.

"Tiên sinh, vừa rồi mấy con sâu nhỏ này nói cho tôi biết một chuyện".

"Chuyện gì?"

Klein không để cho Trình Diệp Qua có thời gian kịp phòng bị đã nhanh chóng bắt lấy một con sâu xấu nhất trong số đó thả trên mũi Trình Diệp Qua.

Bình thường mọi người khi ở trong tình trạng tâm lý không kịp phòng bị thì sẽ rất dễ dàng bộc lộ ra bản tính của họ.

Một tuần trước, Jimmy là đứa thông minh nhất ở đây đã nghĩ ra cách như vậy để thăm dò tâm tư của bạn trai của mẹ con bé. Lúc bị chất nhầy của con sâu dính lên khuôn mặt của người đàn ông đó, người đàn ông nhanh chóng nhảy dựng lên, ông ta hung dữ vắt con sâu trên mặt xuống, vẻ mặt chán ghét. Sau đó người đàn ông này hung hăng chỉ vào mặt Jimmy tức giận thở hồn hển: "Mày cũng giống như mấy con sâu này làm cho người ta cảm thấy buồn nôn".

Trình Diệp Qua không có nhảy dựng lên như bạn trai của mẹ Jimmy. Anh cũng không buồn nhúc nhích. Lúc con sâu chậm chạp bò trên mặt anh, anh

cũng không để ý tới mấy con sâu đó, anh chỉ nhìn con bé, ánh mắt rất ôn hoà.

"Vừa nãy mấy con sâu này đã nói cái gì với Klein vậy?" Anh hỏi con bé.

Klein không trả lời, nó bắt con sâu trên mặt Trình Diệp Qua lại. Thả tất cả mấy con sâu đó vào trong bình thủy tinh, Klein cúi đầu.

Ánh sáng bị một bóng đen che lại.

Klein đã gặp được người thứ tư đã chủ động ôm nó.

Ba người trước là Susan, Emma, Nặc Nặc.

Người thứ tư ôm Klein là Trình Diệp Qua.

"Klein không hề xấu một chút nào, Klein chỉ là già trước tuổi thôi". Anh ôm lấy nó dùng âm thanh dịu dàng như ánh nắng để nói với nó: "Trên đời này tới một ngày mỗi người đều sẽ già đi, như vậy cũng không sao cả".

Qua bởi vai đó Klein nhìn tới Nặc Nặc, thấy Nặc Nặc mặt đầy nước mắt.

Sau đó Klein đưa ra quyết định, để cho Trình Diệp Qua đi cửa sau.

Bởi vì đó là người Nặc Nặc thích.

Nhất định Nặc Nặc rất rất thích Trình Diệp Qua.

Với lại biểu hiện của Trình Diệp Qua cũng rất tuyệt. Từ trong cái ôm của anh ấy nó cảm thấy ấm áp, chân thành, không có bất kỳ sự giả dối nào trong đó.

Klein đã trải qua một ngày tuyệt vời nhất. Vườn rau nó quản lý theo quy tắc bình chọn mỗi tháng đã dành được điểm cao nhất. Viện trưởng đã tự mình tặng cho nó bó hoa. Nó và Nặc Nặc, còn có Trình Diệp Qua đã dùng cơm trưa picnic dưới tán cây. Trình Diệp Qua nói không nhiều, nhưng những gì nó nói anh đều rất chăm chú lắng nghe, với lại những gì nó nói cũng nhận được sự tán thưởng của anh.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ánh nắng đã ngả về Tây. Đã tới thời gian thăm bệnh của trung tâm điều trị, đã tới lúc phải tạm biệt. Klein lấy khí thế của một bậc phụ huynh nhìn Trình Diệp Qua, cầm tay của Nặc Nặc giao vào tay Trình Diệp Qua, dặn đi dặn lại: "Xin Anh hãy đối xử tốt với chị ấy, em đảm bảo anh sẽ nhận lại được sự hồi đáp giống như thế".

"Anh biết". Tay của anh đặt lên đỉnh đầu nó, cử chỉ đó giống như đưa ra một lời tuyên thệ quan trọng.

"Nhất định phải đi cùng với chị ấy tới cuối cùng, bởi vì Nặc Nặc là một kho báu lớn".

Trình Diệp Qua liếc nhìn sang Nặc Đình Sơn đứng bên cạnh, dùng ánh mắt nhìn như nhìn con của mình nói: "Được, anh đồng ý với Klein, sẽ không dễ dàng từ bỏ".

Câu nói đó của anh làm cho đứa trẻ cảm thấy thoải mái gật đầu, sau đó nói một câu: "Vậy giờ anh có thể hôn chị ấy rồi".

Giọng điệu bà cụ non của đứa trẻ này nghe giống như lời của Linh mục làm cho Trình Diệp Qua muốn bật cười. Nhìn lại Nặc Đình Sơn, sau khi chạm phải ánh mắt của anh cô rùng rùng xuống. Ở khoảng cách rất gần anh có thể thấy rõ là hai gò má của cô hơi ửng đỏ. Cô đang xấu hổ sao? Nếu như hôn cô xong gò má của cô có phải càng trở nên đỏ hơn không?

"Em muốn thấy anh hôn chị ấy sao?" Trong một khắc ý nghĩ như vậy cứ thế từ trong miệng anh phát ra.

"Đương nhiên, giữa những người yêu nhau chuyện hôn môi là việc rất bình thường". Đứa nhỏ đó ngửa mặt lên, vẻ mặt nghiêm túc: "Nếu như hai người ngại có em ở đây thì em có thể tránh đi một chút".

Nhưng người vừa nói sẽ tránh đi lại không có ý muốn tránh đi chút nào, dùng vẻ mặt tràn đầy thiết tha mong chờ để nhìn họ. Trình Diệp Qua không biết làm thế nào đành kéo tay Nặc Đình Sơn lại.

Anh đã từng hỏi qua cô một câu. Câu hỏi đó là sau khi anh hôn cô xong, để phá vỡ sự lúng túng anh đã tùy tiện hỏi một câu. Câu hỏi mà anh đã hỏi khi đó là một câu đầy vô tình. Đại khái là câu thế này "Tại sao tên của cô lại là Nặc Đình Sơn?" Vẻ mặt của cô khi trả lời câu hỏi khi đó anh đã không quan sát kỹ, chỉ nhớ rõ ngày hôm đó giọng của cô nhàn nhạt nói "Khi tôi vừa sinh ra đã bị vất bỏ ở tại thị trấn này".

Bây giờ hồi tưởng lại thời khắc đó, đối với tình cảm của cô bé trước mắt này Trình Diệp Qua dường như cảm thấy rất phức tạp. Thương hại? Thương tiếc? Đau lòng? Tôn trọng? Anh cũng không phân biệt rõ nữa.

Vào lúc này anh muốn nói với cô những lời sẽ làm cho đầu mày cô giãn ra, khiến cho cô nở nụ cười vui vẻ.

Trình Diệp Qua xích lại gần Nặc Đình Sơn thêm một chút. Anh dùng một biểu cảm dịu dàng nhìn cô.

"Anh biết trực giác của anh rất chính xác". Anh nói với cô.

Cô quay qua nhìn anh.

Anh cúi đầu ôn nhu nói: "Nặc Nặc là một cô gái tốt".

Được khen, cô giống một con nai ngơ ngác ở trong rừng, ngượng ngùng mà hoang mang.

"Nặc Nặc". Đây là tên thân mật mà Klein gọi cô. Anh rất tự nhiên mà nói ra cái tên thân mật này. Điều này làm cho lòng Trình Diệp Qua ít nhiều cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Nặc Nặc". Anh thăm dò gọi lại một tiếng.

Không một chút xa cách.

Điều làm Trình Diệp Qua cảm thấy thú vị chính là tiếng "Nặc Nặc" này làm cho mặt của cô đỏ bừng lên. Ngay sau đó Trình Diệp Qua lại nhớ tới lời của Klein, nghiêng người.

"Anh... anh muốn làm... làm cái gì?" Lời của cô làm sao lại trở lên cà lăm như vậy.

Thật đáng yêu, không phải sao?

"Klein nói muốn nhìn thấy anh hôn em". Trình Diệp Qua nói, câu này căn bản hàm chứa ý trêu chọc, từ trong miệng anh trực tiếp nói ra, trầm thấp, thể quái nào lại nghe như là: Nặc Nặc, anh muốn hôn em.

Vốn chỉ muốn hôn một cái xuống trán của cô cho có lệ thôi, cũng không biết làm sao mà môi lại di chuyển dọc theo trán của cô nhẹ nhàng đi xuống chóp mũi, lại xuống thêm một chút nữa.

Bờ môi mềm mại, bên tai như có tiếng chim cùng với hương hoa thơm mát. Bị thu hút bởi hơi thở thơm mát khiến cho anh trong chốc lát bị say mê, trong phút chốc đó muốn được hôn sâu thêm nữa. Một gương mặt chán tới, biểu cảm của gương mặt đó là sự ngây thơ, chính trực.

Dừng lại một chút, môi từ từ di chuyển ở trên bờ môi cô, sau đó dừng lại ở khoé miệng của cô. Nhẹ nhàng mút. Buông ra. Liếc qua nhìn Klein, sau đó quay ra mỉm cười với đũa nhóc đang có dáng vẻ thèm thuồng nuốt nước miếng kia.

Quay trở lại Notting Hill đã là rất khuya. Ánh sáng trên đường ở ngay lối vào cổng khúc xạ chiếu lên trên mặt Trình Diệp Qua, làm cho gương mặt đó trông có phần mệt mỏi.

Nặc Đình Sơn cúi đầu an toàn ra nhưng chưa xuống xe ngay. Dừng lại một chút, nói: Anh Trình không cần phải đưa tôi về đâu.

Anh xoay qua nhìn cô, không nói gì, lông mày hơi nhíu lại.

"Sao vậy?" Nặc Đình Sơn mất tự nhiên sờ mặt.

"Tôi vẫn chưa thông qua được thử thách của em sao?" Anh hỏi cô.

Đáp lại là Nặc Đình Sơn cúi đầu thì thầm nói một câu: "Không phải, chỉ là tôi sợ..."

Sợ anh trên đường lái xe về lại không cẩn thận mà ngủ quên. Sau đó...

Như nhìn thấu được suy nghĩ của cô: "Ngay ở ngã tư có một tiệm cà phê, khi lái xe qua chỗ đó tôi sẽ mua một ly cà phê. Như vậy em không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn khi lái xe của tôi nữa".

Nặc Đình Sơn biết tiệm cà phê này, cách nơi này cũng không tới 500 mét.

"Anh ở đây chờ tôi, tôi đi mua cho anh". Nặc Đình Sơn định mở cửa xe ra.

"Ấy, này này!" Trình Diệp Qua một phát bắt lấy tay cô, nâng mặt cô lên, để cho mặt cô đối diện với mặt anh: "Nặc Đình Sơn, bây giờ em cần phải nhớ kỹ một chuyện".

Anh nhìn cô chăm chú.

"Em!" Anh lên giọng: "Thân phận của em bây giờ là bạn gái của tôi, những việc như mua cà phê, đưa em về nhà nên do tôi làm cho em, có biết chưa?"

Nặc Đình Sơn không dám nhìn Trình Diệp Qua.

"Ý tứ trong lời nói vừa rồi của tôi em nghe có hiểu không?"

Sau khi thì thầm đáp một câu "Tôi biết rồi", Nặc Đình Sơn đẩy cửa ra, xuống xe, đeo túi vòng qua xe đi về phía cổng chính. Đi được mấy bước đường

như nhớ tới cái gì, lại dừng bước quay đầu lại. Lúc này Trình Diệp Qua đang nhìn cô qua cửa kính xe. Suy nghĩ một chút, tay Nặc Đình Sơn vẫn không được tự nhiên giờ lên, làm ra động tác chào tạm biệt.

Trình Diệp Qua mỉm cười đáp lại cô.

Nặc Đình Sơn lại một lần nữa đi về phía Trình Diệp Qua, đứng bên ngoài cửa xe.

Trình Diệp Qua kéo kính xe xuống.

"Nhớ phải mua cà phê đó". Nặc Đình Sơn ngược ngược nói một câu.

Anh gạt đầu, ánh mắt nhìn cô chăm chú, vươn tay ra ngoài cửa xe, bàn tay nhẹ nhàng áp lên mặt cô: "Ngày mai tôi sẽ tới tìm em".

Nặc Đình Sơn vẫn luôn cúi đầu im lặng không lên tiếng, đi dọc theo con đường đã đi qua rất nhiều lần trở về nhà. Dừng bước lại ở ngay ngã ba có hai lối cầu thang, một lối là cầu thang đi lên, một lối là cầu thang đi xuống.

Cầu thang đi lên là dẫn tới nơi cô ở, nơi cô ở có ban công.

Tay sờ lên trên mặt chỗ vừa bị Trình Diệp Qua chạm vào, xoa nhẹ. Chân đặt lên trên bậc thang.

Anh nói, ngày mai tôi sẽ tới tìm em.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Buổi chiều hôm nay Nặc Đình Sơn bị mất tập trung, biểu hiện ở việc cô đã đem món ăn của khách bàn số bốn order đưa tới cho khách bàn số mười bốn. Sơ xuất này của cô khiến cho Quản lý nhà hàng nhăn mày. Sau đó Nặc Đình Sơn lên tắt điện thoại đi bỏ vào trong túi.

Cách giờ tan ca còn 10 phút Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy xe của Trình Diệp Qua dừng bên ngoài nhà hàng. Hôm nay là một ngày có thời gian tốt hiếm có của Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua trong thời gian ngắn ở cùng nhau. Thay quần áo xong, vén bức rèm cổ lên cô thấy ngay Trình Diệp Qua đang đứng chờ ở đó. Trình Diệp Qua đứng ở trước bức tranh hoa mẫu đơn lớn giống như người trong tranh. Rất tự nhiên nhận lấy túi xách trong tay cô, tay còn lại kéo cô đi.

Nặc đình Sơn ngồi lên xe Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua chạy xe khỏi nhà hàng, tới một công viên gần đó thì dừng lại bên đường.

Sau khi trầm mặc ít phút Trình Diệp Qua mở miệng nói: "Nặc Đình Sơn, em cũng biết tôi rất bận, tôi cần phải nói về tình hình của tôi một chút. Tôi đang làm việc ở London, tới nơi này là vì một hạng mục, hạng mục này làm tôi phải bỏ rất nhiều công sức vào đó. Hơn nữa chỉ được phép thành công, không được thất bại. Tôi nói như vậy em có hiểu không?"

"Tôi hiểu". Nặc Đình Sơn nói: "Xin anh Trình cứ yên tâm, tôi sẽ không có nổi hứng nhất thời bắt anh đi dạo phố, xem phim cùng tôi đâu. Tôi sẽ không để bản thân mình làm phiền tới..."

Lời nói bị tiếng "Nặc Đình Sơn" bất ngờ của Trình Diệp qua cắt đứt.

"Sao vậy?" Nặc Đình Sơn quay mặt qua nhỏ giọng hỏi.

Trình Diệp Qua cũng đang nhìn cô. Ánh mắt anh nhìn cô đầy dò xét. Giống như đang tìm kiếm cái vấn đề đã khiến anh tổn sức.

Sau đó nụ hôn của anh bất ngờ áp tới.

Nụ hôn không sâu, chỉ nhẹ nhàng áp môi lên. Không có nhiều nhiệt tình, nhưng cũng không qua quýt. Trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị tay của Nặc Đình Sơn theo bản năng chặn lại ở ngực của anh, tới khi ngón tay từ từ nắm lấy áo sơ mi của anh. Không biết làm thế nào, là muốn hỏi đáp lại, hay là để mặc như vậy? hay là né tránh?

Môi của anh đã di chuyển tới khoe môi của cô thì dừng lại, nói: "Tới lúc này rồi mà em vẫn còn gọi tôi là Anh Trình sao?"

Vào lúc này trái tim của cô giống như bị rang qua, ấm áp, lãng mạn, lười biếng.

Anh nắm chặt tay cô: "Nặc Nặc".

"Vâng"

"Tôi nay có một việc em..." Nói tới đây anh dừng lại một chút: "Tôi hi vọng em... không phải tôi có ý xem thường gì công việc của em, ý tôi muốn nói là..."

"Hôm nay tôi đã gọi điện thoại rồi, tôi đã xin nghỉ việc..." Nặc Đinh Sơn nhẹ nhàng thở ra một hơi, giọng trầm thấp nói: "Công việc buổi tối".

Buổi chiều hôm nay Nặc Đinh Sơn đã gọi điện thoại xin nghỉ công việc ở công ty PR. Nghỉ việc so với tưởng tượng khá là đơn giản. Người môi giới cũng chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng biểu đạt rằng cô ấy chấp nhận chuyện cô thôi việc. Sau đó Trương Diệu Lệ đã lên cho cô biết là trước khi cô gọi điện thoại thì Trình Diệp Qua đã gọi điện tới Công ty PR. Vì vậy những người đó cho dù không muốn thế nào đi chăng nữa cũng chỉ có thể thả người thôi.

Liên quan tới việc này anh và cô đều không có nói ra. Bọn họ đều vờ như không biết.

"Cảm ơn". Anh cầm tay cô lên nắm thật chặt.

Sau đó hai người lại rơi vào trạng thái trầm mặc, chỉ có điều không còn lúng túng như khi vừa mới lên xe nữa. Trình Diệp Qua mở nhạc lên.

Họ không thể ở lâu tại công viên, bởi vì 10 giờ ngày mai Trình Diệp Qua phải rời khỏi Notting Hill để đi công tác.

Gần tới 9 giờ xe của Trình Diệp Qua dừng ở cổng lớn chỗ Nặc Đinh Sơn ở. Lần này anh xuống xe trước cô, anh giúp cô mở cửa xe.

Bước chân Nặc Đinh Sơn do dự đặt trên bậc cầu thang. Bởi vì Trình Diệp Qua vẫn đang đi theo phía sau cô. Vừa rồi anh mới hỏi cô: Tôi có thể lên trên uống một tách cà phê không.

"Tôi có thể lên uống một tách cà phê không". Đây là câu nói ẩn ý mà bọn đàn ông đều hay dùng. Nặc Đinh Sơn đương nhiên biết ẩn ý phía sau câu nói này của họ chính là "Tôi muốn lên giường với em".

Nặc Đinh Sơn trả lời ngay lập tức "Không. Không có cà phê".

Trên thực tế là Nặc Đinh Sơn không có thói quen đặt cà phê trong nhà.

Trình Diệp Qua nhanh chóng biểu đạt rằng Nước cũng được.

Nặc Đinh Sơn hiển nhiên cũng không thể dùng cách như vậy nói nước cũng không có để từ chối.

Mở cửa ra, bật đèn, trong nháy mắt Nặc Đinh Sơn tròn mắt. Ngày hôm nay cô đã không bình tĩnh được, mới sáng dậy cô đã lục tung tủ quần áo, vất óc suy nghĩ để cho mình nhìn sao cho ra dáng một cô gái, thế là... Nặc Đinh Sơn.

Trong phòng: Quần vắt trên xô pha, áo rơi trên sàn nhà, áo lót bị mắc trên chụp đèn.

Trình trạng trong phòng làm cho Nặc Đinh Sơn chân tay lúng túng. Đem tất cả quần áo vợ vào trong lòng. Mặt khác dùng thân thể che lại cái tay đang nhích tới bên cái đèn bàn, tay âm thầm lấy cái áo lót treo ở trên chụp đèn xuống. Vừa định chuyển bước đem bỏ mấy thứ ấy vào trong phòng thì Trình Diệp Qua gọi cô lại.

Lúc anh đi về phía cô, chân đạp phải vật trên sàn nhà. Nhíu mày khom lưng xuống nhặt lên. Vật bị chân đạp lên được anh đặt sang một bên. Đó là một miếng dán ngực.

Trong lòng Nặc Đinh Sơn trở lên chán nản. Lúc này đã đủ tồi tệ rồi.

"Trình... đó là ở trong xưởng..." nói tới đây Nặc Đinh Sơn không tiếp tục nói nữa. Chồng dán ngực này cô lấy ở trong công xưởng ra. Đó là công xưởng dựa vào tính mẫn cảm của da mà cho công nhân sản xuất ra. Một miếng dán ngực làm hoàn chỉnh có thể nhận được phí hai Bảng Anh.

Dường như nhìn thấy được sự lúng túng của cô, anh an ủi cô: "Em đây không tính là gì, Tiểu Hồ..."

Cho dù sau câu Tiểu Hồ kia là gì anh không nói tiếp nữa nhưng khi đó hai người họ đều chọn không hẹn mà cùng tránh ánh mắt của nhau.

Trình Diệp Qua rất nhanh liền đổi đề tài: "Lúc thuê căn phòng này, bởi vì thời gian gấp quá vẫn chưa nhìn được rõ ràng. Tôi lên đây là muốn nhìn xem nơi này có đủ an toàn không".

Vừa nói Trình Diệp Qua vừa nhìn tứ phía. Đầu mày hơi nhíu lại: "Căn phòng này hơi nhỏ, hôm nào tôi lại tìm căn lớn hơn một chút".

"Không cần đâu Anh Trình". Nặc Đinh Sơn nhàn nhạt nói: "Nơi này thật ra cũng không nhỏ, hơn nữa còn có ban công. Về chuyện căn phòng, cảm ơn Anh Trình".

"Anh Trình?"

"Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý"

"Thôi quên đi". Anh tới gần cô một chút: "Trong một thời gian ngắn để cho em bỏ cách xưng hô này chắc là tương đối khó. Từ từ đi. Hử?"

"Được".

Tay Trình Diệp Qua vươn về phía bên trái người cô, vói tới phía sau cô. Phía sau cô là cái kệ bàn sô pha để đèn bàn. Nhìn theo tay của Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn thấy trên bàn sô pha anh bỏ cái thẻ lên. Thẻ Visa màu xanh đậm, đó là thẻ tín dụng được công ty phát hành năm 1982. Phía sau thẻ visa là tổ chức cơ quan tài chính kết hợp tạo thành, có 21 ngàn hội viên. Tại bất cứ nơi nào ở Âu Mỹ, cầm nó là có thể mua những vật phẩm cần thiết còn có thể rút tiền.

"Cái này là tôi cho em". Anh chỉ vào tấm thẻ đó nói: "Tôi có để một ít tiền ở trong đó".

Nặc Đình Sơn không nói gì, ánh mắt của cô từ tấm thẻ kia dời đi.

"Nặc Nặc, tôi không có ý gì khác". Giọng nói của Trình Diệp Qua có chút lúng túng: "Tôi biết chi phí ở chỗ của Klein cũng không phải rẻ, tôi muốn giúp em".

"Cảm ơn anh Trình". Nặc Đình Sơn cúi đầu nói.

Bàn tay anh áp lên má cô: "Vậy tôi đi đây".

"Được, anh Trình, tạm biệt".

Khi cánh cửa kia được đóng lại, toàn bộ không gian lộn xộn chỉ còn lại mình Nặc Đình Sơn. Trong lúc chán nản, đồ đạc mới vừa rời vẫn còn lúng túng ôm chặt trong tay sợ bị Trình Diệp Qua nhìn thấy kia từ trong tay cô rơi xuống.

Một chút hứng thú trong lòng cô cứ như vậy sục sôi. Vô cùng dữ dội, nhưng việc đó cũng chỉ trong nháy mắt. Một số chuyện phát sinh cô cũng đã sớm chuẩn bị từ lâu. Cái này cũng không là gì, thật sự không là gì.

Nặc Đình Sơn bắt đầu dọn dẹp lại căn phòng. Bỏ lại mọi thứ vào chỗ cũ, cũng không biết thế nào mà cô vấp phải một thứ. Đây hẳn là phích cắm của đèn bàn. Sau đó cũng không biết thế nào, sau một tiếng "Tạch" căn phòng bị rơi vào bóng tối.

Trong bóng tối Nặc Đình Sơn hét một tiếng chói tai. Giống như cô lại bị bỏ vào trong cái rương vô vùng tối tăm kia. Sau đó mưa vẫn rơi không ngừng.

Trong tiếng thét của bị một lực lớn phá ra.

Người phá cánh cửa dựa vào ánh sáng của màn hình di động đã tìm được cô. Sau đó anh ôm chặt cô vào lòng. Cô vẫn còn gào thét trong lòng anh, anh cũng không nói bất cứ cái gì, để mặc cô như vậy.

Tới khi khăn cả giọng cô lại tựa vào bả vai của anh.

Thời gian trôi qua một lúc, anh giúp cô sửa lại nguồn điện. Ánh sáng một lần nữa soi sáng toàn bộ không gian.

"Sao anh lại quay lại?"

"Lúc tôi định lái xe rời đi thì nhìn thấy đèn phòng em bất ngờ bị tắt".

""Vừa nãy..." Nặc Đình Sơn muốn giải thích, nhưng cô không biết nên giải thích thế nào. Cô cũng không biết vì sao lại đột nhiên thét lên khi chuyện đó xảy ra.

"Tôi biết, đó là do chúng sợ không gian giam cầm". Trình Diệp Qua như thế nói.

Không, không phải bởi vì chúng sợ không gian giam cầm. Nặc Đình Sơn biết, một thời gian ở căn phòng dưới Tầng hầm kia cô đã không còn sợ bóng tối nữa rồi.

Nặc Đình Sơn tiến Trình Diệp Qua ra cửa.

"Nặc Nặc".

"Vâng".

"Có nhớ lời Klein đã nói không? Con bé nói việc hôn môi giữa những người yêu nhau là chuyện hết sức bình thường. Giống như vậy, việc giúp đỡ nhau cũng là chuyện hiển nhiên giữa những người yêu nhau".

Nặc Đình Sơn gật đầu. Sau khi nhìn anh một cái Nặc Đình Sơn cúi đầu gọi nhỏ một tiếng "Trình Diệp Qua".

"Trình Diệp Qua, ngày mai tôi sẽ mua một ít cà phê để trong nhà". Cô nói với Trình Diệp Qua như vậy.

1 giờ chiều thứ hai, so với mọi ngày Nặc Đình Sơn xuất hiện ở cửa căn hộ Trình Diệp Qua sớm hơn nửa tiếng. Lúc cô mở cửa căn hộ của Trình Diệp Qua ra, trong thời khắc đó tâm trạng của cô thật ngọt ngào. Chút cảm giác hạnh phúc này giống như bọt biển đang cuộn trào, âm thầm nhảy nhót. Loại

tâm tình này có thể có liên quan tới chậu hoa cô đang ôm trong lòng. Chậu hoa trong lòng là Nặc Đinh Sơn đã bỏ tiền ra mua. Thậm chí lúc cô mua chậu hoa đã tám chuyện với chủ cửa hàng hoa gần nửa tiếng. Cô không thấy chán khi nói một vài chuyện của Trình Diệp Qua với chủ cửa hàng hoa. Sau đó chủ cửa hàng hoa gợi ý Tam Diệp Thảo* cho cô. Đó là loại thực vật có khả năng sinh trưởng vô cùng mạnh, luôn xanh biếc. Nó vừa có thể bảo vệ đôi mắt, lại có công dụng làm giảm áp lực.

**Cỏ ba lá*

Phòng Trình Diệp Qua được chia thành hai hướng. Một bên là để giường, một bên là làm phòng sách của anh kiêm phòng làm việc. Sau nửa giờ cân nhắc Nặc Đinh Sơn quyết định đem Tam Diệp Thảo đặt trên bệ cửa sổ cạnh bàn sách của anh. Như vậy thì khi mắt anh vừa rời khỏi màn hình máy tính là có thể nhìn thấy ngay.

Sau khi cẩn thận quét dọn phòng cho Trình Diệp Qua Nặc Đinh Sơn khoá cửa căn hộ lại. Hôm nay cô còn đặc biệt mua nửa thùng táo. Táo là dùng để hồi lộ cho người quản lý khu căn hộ. Người quản lý khu căn hộ nhận táo còn đảm bảo với cô, anh ta sẽ đặc biệt quan tâm.

Hải lòng rồi đi, vào thời khắc này lòng Nặc Đinh Sơn âm thầm chờ tới Chủ nhật.

Lại tới chủ nhật Nặc Đinh Sơn mang theo chút chờ mong xuất hiện tại căn hộ của Trình Diệp Qua. Nhưng rất nhanh biểu hiện của Trình Diệp Qua đã đập tan chút chờ mong nhỏ nhoi đó của Nặc Đinh Sơn. Quý ngài này thật đã quên những lời chót lưỡi đầu môi mà anh đã nói "Hiện tại thân phận của em là bạn gái của tôi, những việc như mua cà phê, đưa em về là việc tôi nên làm cho em". Vừa bắt tay vào công việc là không ngừng sai bảo cô giúp anh làm cái này, làm cái kia.

Liên quan tới việc vì sao Trình Diệp Qua lại tới Notting Hill, vì sao lại ở chỗ này Nặc Đinh Sơn cũng biết được ít nhiều. Tham vọng trần trụi của người đàn ông này là muốn đem thói quen vui chơi ở đất liền của người Châu Âu lên tới trên biển. Anh vẽ ra một kế hoạch ngay trên con đường chính trên biển lập ra một thể giới phồn hoa bậc nhất tương tự như Notting Hill, là một trung tâm giải trí tổng hợp đa dạng trên biển. Muốn hiểu rõ hoàn toàn một thành phố thì cách trực tiếp nhất chính là hoà nhập vào thành phố đó. Một khi kế hoạch này xác định được địa điểm thì dự tính sang năm sẽ được khởi công. Vì vậy Trình Diệp Qua vẫn chưa có thời gian chuẩn bị chu đáo.

Vì biết được những điều này nên Nặc Đinh Sơn cũng chỉ có thể cam chịu chờ sai bảo. Trình Diệp Qua bảo cô làm cái gì thì cô làm cái đó. Cứ như vậy họ lại vô tình quay trở lại thời kỳ sinh hoạt trước đây. Cho tới lúc Nặc Đinh Sơn nói muốn trở về thì Trình Diệp Qua lấy ví ra, sau khi rút tiền từ trong ví ra lại thấy cô chậm chạp không nhận lấy thì lúc này anh mới nhớ ra. Hiện tại cô gái trước mắt đã không còn là người giúp việc theo giờ mà là bạn gái của anh. Sau một lúc lúng túng, anh cười với cô. Mỗi khi Trình Diệp Qua cực kỳ lúng túng theo thói quen sẽ có động tác vò tóc. Cái động tác đó luôn khiến cho Nặc Đinh Sơn không thể nào nổi giận được.

Sau khi Trình Diệp Qua tiễn cô ra tới cửa, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô nói xin lỗi, nói lần sau tôi sẽ không phạm một lỗi đơn giản như vậy nữa. Nhưng cái lỗi đơn giản đó Trình Diệp Qua vẫn cứ như cũ phạm phải.

Kiểu sinh hoạt như vậy kéo dài cho tới chủ nhật cuối cùng của cuối tháng sáu. Chủ nhật này Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua cũng có hành động giống như những người yêu nhau thông thường đều có. Cãi nhau, nắm tay, hẹn hò, ôm hôn, âu yếm, lên giường đều được dồn nén trong thứ bảy này.

Lời tác giả muốn nói:

Trước đây đã nói khoảng 30 chương sẽ là lần đầu chia cách, hiện tại mới tới chương 19. Tôi đảm bảo lần thứ nhất ly biệt này không có hồi hộp đâu, mà lần đầu chia cách này sẽ viết rất đi vào lòng mọi người. Chính tôi cũng rất mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngày chủ nhật cuối cùng của cuối tháng sáu Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua cũng có những chuyện phát sinh như những người yêu nhau thường có. Cãi nhau, nắm tay, hẹn hò, ôm hôn, âu yếm, lên giường đều bị dồn nén trong cuối tuần này. Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ câu nói bực mình của Trình Diệp Qua "Em có thấy phiền không".

Thứ bảy Nặc Đinh Sơn vẫn như mọi ngày đi tới chỗ ở của Trình Diệp Qua. Ngày hôm đó Trình Diệp Qua vô cùng trầm mặc. Từ trưa tới buổi tối họ cũng chỉ trao đổi với nhau vồn vện mười mấy câu. Từ chỗ này ngồi xe tới khu số Bảy chỗ cô ở xe Bus chỉ hoạt động tới 12 giờ đêm. Bình thường Nặc Đinh Sơn cũng sẽ rời khỏi chỗ này khoảng 11 giờ 50. Giống như mọi ngày cô nói với Trình Diệp Qua: Tôi phải đi rồi.

"Đi đường cẩn thận". Trình Diệp Qua ngàn lần như một nói một câu giống y như nhau. Lần này ngay cả đầu anh cũng không thèm ngẩng lên, anh đang chú tâm vào việc xử lý bản thiết kế.

Đi được mấy bước Nặc Đinh Sơn không nhận được phải quay trở lại. Hôm nay tâm trạng của Trình Diệp Qua xem ra không được tốt cho lắm. Thế là

quay trở lại nhỏ giọng nói sau lưng anh: "Nghỉ sớm một chút đi".

"Ừ".

Rõ ràng là không thêm đề tài nói của cô ở trong lòng. Nặc Đinh Sơn đoán thậm chí anh căn bản cũng không biết là cô vừa nói cái gì. Trong lòng thầm thờ dài một hơi, Nặc Đinh Sơn tăng volume: "Trình Diệp Qua, tôi vừa nói cái gì với anh anh có nghe không".

Đáp lại lời của cô là cái hất tay của anh. Theo tiếng quát và tiếng rơi của ly nước mà Nặc Đinh Sơn vừa đặt trên bàn của anh. Theo câu nói cực kỳ không kiên nhẫn "Em có thấy phiền không" ly nước đồng thời bị rơi xuống.

Cho dù âm thanh nói câu "Em có thấy phiền không" của Trình Diệp Qua không quá lớn, nhưng Nặc Đinh Sơn vẫn nghe được rất rõ ràng. Nghe rõ ràng thì đã sao? Muốn cãi lại với anh sao? Cãi nhau như những người yêu nhau bình thường sao? Không, không! Cô không làm được, bởi vì Nặc Đinh Sơn không biết một đôi yêu nhau bình thường đối với nhau là cái dạng gì. Khóc lóc om xòm cũng chỉ giống như một trò hề mà thôi.

Thậm chí ngay cả bản thân Nặc Đinh Sơn thực ra cũng đã quên cô là "bạn gái" theo như trong miệng Trình Diệp Qua nói. Câu "Anh Trình, xin lỗi" lại cứ như vậy tự nhiên bật ra từ miệng của cô. Bởi vì câu nói gắn liền trong cuộc sống của Nặc Đinh Sơn "Khách luôn là thượng đế", giống như đã trở thành một loại châm ngôn.

Trình Diệp Qua cũng đã từng là một trong rất nhiều thượng đế của cô.

Nặc Đinh Sơn rời khỏi nhà Trình Diệp Qua, cô đã không bắt kịp chuyến xe cuối cùng. Cuối cùng là Trình Diệp Qua cứng rắn kéo cô lên xe. Trên đường trở về nhà Nặc Đinh Sơn vẫn luôn trầm mặc, Trình Diệp Qua cũng không nói lời nào.

Xe dừng lại ở trước cổng, Trình Diệp Qua khóa cửa xe lại.

"Vừa nãy lúc trên đường đưa em về tôi đã suy nghĩ cẩn thận lại mới phát hiện ra gần đây tôi nói với em nhiều nhất là câu xin lỗi, "Xin lỗi" và "Cảm ơn". Tôi luôn luôn nói hai câu này, điều này nhất định làm em cảm thấy mệt mỏi. Tôi nay tôi sẽ không nói xin lỗi với cảm ơn với em". Dừng lại một chút anh để cho giọng mình nhu hòa hơn rồi nhẹ nhàng gọi một tiếng "Nặc Nặc".

Cùng lúc đó tay của anh muốn nắm lấy tay cô. Cô né ra.

"Với khả năng từng trải giữa hai kiểu người, thông thường lúc này người ta sẽ tự động dừng lại. Bởi vì người sau càng có kinh nghiệm hơn. Đại biểu của kinh nghiệm chính là ở việc ổn định. Bắt nguồn từ nguyên lý đó khi một người 25 tuổi với một người 50 tuổi địa vị như nhau, những người được chọn sẽ nghiêng về phía 50 tuổi hơn. Cùng làm việc với tôi có rất nhiều người 50 tuổi, nhưng lương của họ lại không cao bằng tôi. Những chuyện này tự nhiên cũng dẫn tới đủ loại lời đồn. Nặc Nặc là một cô gái thông minh, em nhất định hiểu rõ vừa rồi tôi muốn biểu đạt với em là cái gì. Muốn nhận được sự công nhận của những người đó việc tôi có thể làm chính là dùng hành động thực tế để cho họ ngậm miệng lại. Mà muốn họ ngậm miệng thì tôi cần phải bỏ ra thật nhiều sức lực. Sức lực đó sẽ dẫn đến bị áp lực".

Cái tên lừa đảo này. Đi một vòng lớn như vậy, chỉ một câu khen ngợi cô đã xóa không còn dấu vết gì lại còn thành công lấy được sự đồng tình, cũng đem sự phát cáu của anh trở thành việc hợp lý.

Cô không phải là đức mẹ Maria.

"Trình Diệp Qua, để tôi xuống đi". Nặc Đinh Sơn cắt ngang lời nói của Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua lại ân cô trở lại, không thể không mềm lòng.

"Em rốt cục cũng chịu nói chuyện với tôi rồi". Anh nở nụ cười như tiếng nước chảy êm ái nói một câu cam lòng: "Chịu nói chuyện với tôi rồi chứng tỏ không còn tức giận nữa rồi".

Miệng Nặc Đinh Sơn đang há ra lại nhanh chóng ngậm chặt lại.

Anh vẫn kiên trì nắm lấy tay cô. Lần này anh không để cô tránh thoát: "Tôi đồng ý với em, sẽ chú ý nghỉ ngơi. Sau mười hai giờ là tắt đèn đi ngủ, em thấy sao?"

"..."

"Ngày mai tôi tới đón em tan ca".

"..."

Lần đầu tiên Nặc Đinh Sơn chính thức hẹn hò với Trình Diệp Qua là vào ngày sau chủ nhật. Tối hôm Qua Trình Diệp Qua đã nói anh sẽ xuất hiện vào đúng giờ Nặc Đinh Sơn tan ca. Ở trước mặt mấy đồng nghiệp của cô anh đã dùng dáng vẻ hết sức tự nhiên ôm vai cô.

Không để cho Nặc Đinh Sơn có bất kỳ cơ hội từ chối nào, Trình Diệp Qua nhắc tới Klein: "Trước khi tới đây tôi đã gọi điện xin phép Klein rồi".

Phối hợp với lời của Trình Diệp Qua, là cái di động của Nặc Đinh Sơn vang lên. Là điện thoại của Klein.

Vừa mới mở điện thoại Nặc Đình Sơn đã nghe thấy âm thanh cực kỳ hưng phấn của Klein. Giọng nó hết sức vui mừng chia sẻ niềm vui với Nặc Đình Sơn lần đầu nó được làm nhân viên tổng đài.

Ở Trung tâm điều dưỡng của Klein có một đường dây nóng có thể để toàn bộ người bị mắc chứng lão hóa sớm ở Châu Âu nối liên lạc với nhau. Mỗi một đứa trẻ trong trung tâm điều dưỡng sẽ thay phiên nhau làm tổng đài viên. Trong điện thoại bọn trẻ sẽ chia sẻ tâm tình của nhau, động viên nhau cùng cố gắng. Đường dây nóng này xuất hiện đều là do sự trợ giúp của Trình Diệp Qua. Dựa vào quan hệ với thành viên của trung tâm điều dưỡng là Trình Diệp Qua Klein đã được đề cử thành tổng đài viên số một. Loại vinh dự này đối với tâm trí của một đứa trẻ mới chỉ mười tuổi cảm giác có thể tưởng tượng được.

Klein lải nhải nói gần 30 phút. Trong 30 phút này từ đầu tới cuối Trình Diệp Qua chỉ đứng yên lặng nhìn cô.

Cuối cùng Klein cũng nói xong, Nặc Đình Sơn cúp điện thoại. Từ lúc Trình Diệp Qua xuất hiện ở nhà hàng, lần đầu tiên cô nhìn vào anh.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô Trình Diệp Qua mất tự nhiên bỏ tay xuống, sau đó theo thói quen lại vuốt tóc: "Về chuyện đường dây nóng vốn không muốn để em biết, nhưng biểu hiện gần đây của tôi lại không được lòng người cho lắm vì vậy chỉ có thể đem chuyện này nói ra thôi. Hi vọng có thể tăng thêm chút ấn tượng tốt của em đối với tôi".

Anh kéo tay cô lại: "Nặc Nặc, đường dây nóng là sau khi gặp Klien về đã bắt đầu lên kế hoạch rồi. Tôi muốn nói cho em biết là liên quan tới mối quan hệ của chúng ta tôi rất chân thành. Chỉ là tôi quá bận, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ không khống chế được tính khí của tôi. Nặc Nặc, tôi chưa bao giờ nói câu với người xa lạ".

Nặc Đình Sơn cảm thấy cô nhất định là bị điên rồi. Trong nội tâm của cô rõ ràng lại là vì câu "Nặc Nặc, tôi chưa bao giờ phát câu với người xa lạ" kia của Trình Diệp Qua mà cảm thấy vui vẻ.

Hơn nữa trong sự vui vẻ này còn chứa một loại tâm tình cực ngọt ngào.

Anh nhìn cô. Cuối hành lang có ánh sáng của ngọn đèn chiếu lên một tia sáng rõ nét. Tia sáng ảm áp soi rõ một hình dáng uể oải. Ánh mắt của anh đang tươi cười, khóe miệng cũng đang mỉm cười.

Vào giờ phút này, nụ cười này chỉ thuộc về duy nhất một mình cô.

Nặc Đình Sơn cố gắng nhắc nhở mình phải tiếp tục duy trì vẻ mặt lạnh lùng không để Trình Diệp Qua mê hoặc. Cái gì mà không tôi buồn? Cái tên khốn này có biết là mỗi lần anh lấy tiền từ trong ví ra khهن cho trong lòng cô khó chịu bao nhiêu không!

Không, không. Là khổ sở.

Khi anh sai cô phải dùng bất kỳ biện pháp gì cũng phải giúp anh tìm được tư liệu mà anh muốn, cô đã phải mất rất nhiều công sức mới lấy được tư liệu, anh lại một câu cảm ơn cũng không có. Ngay cả một cái nhìn anh cũng không thèm cho. Nếu như lúc đó anh nhìn cô một cái thì sẽ phát hiện ra tóc cô bị dính đầy sơn. Vì tư liệu anh muốn mà cô phải đáp ứng người ta mỗi ngày bỏ ra chút thời gian giúp họ sơn nhà.

Anh luôn sai cô chuyển rất nhiều đồ rất nặng lên trên gác, cũng làm cho lòng cô khổ sở. Cô đã bỏ ra rất nhiều tâm tư quan tâm tới bữa tối cho anh, thay rất nhiều loại hoa. Nhưng anh mãi mãi coi bữa tối đã dày công chuẩn bị cho anh xem như canh cà com trứng. Tam Diệp Thảo cô đặt trước bệ cửa sổ anh cũng không phát hiện ra. Cô luôn luôn phải đứng một mình ở đầu đường lúc 12 giờ đêm chờ xe. Những việc này đều khiến lòng cô rất khổ sở.

Nhưng rất nhiều khổ sở đó gộp lại cũng chống lại được giây phút này.

Anh đang nhìn cô mỉm cười.

Nụ cười đó là thật lòng thật dạ. Cô biết.

Ngay sau đó Nặc Đình Sơn cúp mắt xuống nói: "Bây giờ chúng ta đi đâu".

Nặc Đình Sơn cùng Trình Diệp Qua đi tới một nhà hát rất được yêu thích ở nơi này. Pháo hoa rất đẹp. Những hậu duệ của dân Ca-ri-be liên tiếp diễn về tình yêu của tổ tiên họ đối với đại dương bao la. Họ đem nhiệt tình của họ trình diễn trên sân khấu. Mỗi tối đều có thể xem được màn biểu diễn của các ngư dân đại chiến với thủy quái. Họ dùng đèn chuyên dụng trên sân khấu để mô phỏng đại dương bao la, thủy quái và ngư dân.

Phối hợp với việc bắn pháo hoa trên sân khấu còn có một chỗ thú vị chính là việc sắp xếp chỗ ngồi. Những người cảm vẻ ghé ngồi tình nhân đều được sắp xếp ở hàng ghế phía trước. Sau đó nhân viên sẽ chia cho phía bên nam một cây dù. Vì sao nhân viên lại phát dù, chỉ có thể nói cho bên nữ biết, mà bên nam không được biết. Anh chỉ cần bảo quản cây dù cho tới khi buổi diễn kết thúc trả lại là được.

Bởi vì chủ nhật người xem bắn pháo hoa rất nhiều, hàng ghế tình nhân phía trước không còn chỗ trống. Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua ngồi ở vị trí trung tâm. Buổi diễn được hơn nửa Nặc Đình Sơn muốn ngồi vào hàng ghế của các cô gái phía trước có lẽ cũng có được tâm tình giống như thế. Căng thẳng, hưng phấn, sợ hãi, chờ mong. Bạn trai của họ có trong phút chốc này khiến họ nhận được ánh mắt hâm mộ hay là trở thành trò cười không?

Màn biểu diễn tới phần quan trọng nhất, các ngư dân vì để dẫn dụ hải quái ra mà tạo nên tạp âm lớn. Họ đứng trên đầu mũi tàu đốt đuốc lên. Vô số ngọn đuốc chiếu sáng mặt biển, hiệu ứng của đèn đuốc giống y như thật khiến cho người xem nín thở, nhịp tim của mọi khán giả đều đập theo từng đợt sóng cuộn trào trên mặt biển. Hải quái bay lên trời, từ trong lỗ mũi của nó phun ra một cột nước lớn. Cột nước cuộn cuộn chảy xuống. Quang cảnh chân thực làm cho những cột nước càng như điên cuồng mà chảy xuống khắp nơi. Sau đó...

Sau đó Nặc Đình Sơn trở thành trò cười của sân khấu không lớn không nhỏ có thể chứa hơn năm ngàn người này.

Tất cả cô gái ngồi ở hàng ghế phía trước chỉ có mình cô bị cột nước của thủy quái phun cho ướt nhẹp. Cây dù trong tay Trình Diệp Qua đã được mở ra, chỉ có điều cô đã bị anh bỏ quên.

Lúc cột nước phun xuống hàng ghế phía trước hàng đèn lớn thì từng cái được mở ra. Ai bị ướt ai không bị ướt đều thấy được rất rõ ràng. Sau đó Nặc Đình Sơn nghe thấy một trận cười vang lên. Vì gương mặt của Trình Diệp Qua kia tiếng cười của các cô gái lại càng không có kiêng nể gì. Thật đáng thương, bạn trai của cô còn đẹp hơn so với các nam minh tinh, cô bị nước xối ướt như vậy cũng là một loại vinh quang.

Nặc Đình Sơn quay mặt qua nhìn vào thân người sạch sẽ của Trình Diệp Qua. Về mặt vô tội của người đàn ông này so ra còn đẹp trai hơn cả minh tinh màn bạc. Rõ ràng là anh còn chưa hiểu vì sao mọi người lại cười!

Nặc Đình Sơn vô cùng mệt mỏi đi trên đường. Quần áo bị nước xối lên ướt nhẹp dính chặt vào người cô. Tóc cô cũng bị ướt đầm. Mãn biểu diễn vẫn còn chưa kết thúc cô đã rời khỏi nhà hát, Trình Diệp Qua cũng theo sau cô đi ra. Sau khi rời khỏi rạp hát Trình Diệp Qua nhiều lần cố gắng đi lên kéo tay cô lại nhưng đều bị cô kiên quyết tránh thoát.

Sau đó anh vẫn duy trì khoảng cách mấy bước chân đi theo phía sau cô. Cô đi nhanh anh cũng đi nhanh, cô đi chậm bước chân của anh cũng chậm lại.

Nghe đi, cái tên khốn kiếp này đang nói nhảm gì này: "Tuần sau chúng ta lại tới đi, lần sau nhất định tôi sẽ không để cho một giọt nước nào rơi lên người em đâu".

Hừ! Ha ha!

Tên khốn này vẫn còn đang nguy biện: "Nặc Nặc, em không cảm thấy như vật thật không công bằng sao? Lúc những người kia đưa đủ cho tôi họ cần phải nhắc nhở tôi trước chứ".

Nặc Đình Sơn dừng bước, lời của Trình Diệp Qua làm cho cô cảm thấy thật là khó chịu.

Chắc hẳn là bởi vì từ đầu tới cuối cô đều không được anh đặt trong lòng chẳng? Bởi vậy nên anh mới có thể trong chớp mắt mà hành động theo bản năng tự nhiên mà chọn cách bảo vệ cho bản thân anh.

Ý nghĩa thực sự của việc phát dù vào tay người yêu chính là như vậy. Đáng tiếc là Trình Diệp Qua đã nộp lên bài thi lại là một trang giấy trắng.

Cô đứng yên tại chỗ, anh cũng đứng lại theo cô. Họ đứng ở đầu đường đối mặt với nhau.

Vài giây sau Trình Diệp Qua không muốn tình trạng này tiếp tục đi xuống nữa, anh mở miệng.

"Xin lỗi, Nặc Nặc".

Xin lỗi đúng không!

Phía trước có xe tưới nước, Nặc Đình Sơn chỉ vào cái xe tưới nước đó: "Trình Diệp Qua, nếu anh cảm thấy áy náy trong lòng vậy thì hãy nhanh đi tới chỗ kia, đi quanh đó một vòng. Hãy nhớ kỹ, tôi muốn nhìn thấy anh phải thê thảm hơn tôi đây".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Phía trước có xe tưới nước, Nặc Đình Sơn chỉ vào xe tưới nước đó: "Trình Diệp Qua, nếu anh cảm thấy áy náy trong lòng vậy thì hãy nhanh đi tới chỗ kia, đi quanh đó một vòng. Hãy nhớ kỹ, tôi muốn nhìn thấy anh phải thê thảm hơn tôi đây".

Trình Diệp Qua thật sự là đã đi tới đó, hơn nữa còn đi còn liên tục vòng mấy vòng.

Khi toàn thân đã ướt sũng anh đi qua nắm tay cô lại, cô cũng không tiếp tục từ chối nữa.

"Tôi đã đặt trước một chỗ tại một nhà hàng cũng không tệ"

"..."

Họ cũng không tới nhà hàng không tệ kia. Nặc Đình Sơn kéo Trình Diệp Qua về nhà. Đầu tiên là để Trình Diệp Qua thay bộ quần áo ướt sũng đi, sau đó còn mặt dày xin chai rượu Tequila của chủ nhà. Rót rượu Tequila vào ly, thêm vào một chút nước chanh, đánh cùng một quả trứng gà. Sau khi khuấy

đều lên Nặc Đinh Sơn đặt nó ở trước mặt Trình Diệp Qua.

"Uống đi, cái này có tác dụng phòng tránh cảm".

Trình Diệp Qua không nhúc nhích. Rõ ràng Anh Trình có bệnh thích sạch sẽ nghe nói như vậy thì có chút bái xích với cái ly có chất lỏng trông không có thẩm mỹ kia.

"Sao lại chỉ có một ly, của em thì sao?" Anh hỏi một câu lấy lệ.

"Tôi sẽ không bị cảm". Nặc Đinh Sơn không vui.

Kỳ thực ý của cô muốn nói chính là thân thể cô rất khỏe mạnh, sẽ không vì cái chuyện vặt kia mà bị cảm.

"Nếu như tôi nhớ không nhầm thì trước đây không lâu em nhập viện là do bị sốt đấy". Về mặt Trình Diệp Qua chán ghét nhìn cái ly để trước mặt anh, vô ý nói ra.

"Lần đó là do bị anh lây bệnh cho..."

Cho... lời nói bị Nặc Đinh Sơn vội vàng ngừng lại.

Drap giường sẫm màu, thân thể quấn lấy nhau, giác quan nguyên thủy nhất thăm dò, mồ hôi nhỏ trên người hai người không biết là của mình hay là của anh. Điều này lại lần lượt hiện ra trong chớp mắt.

Đau đón hòa cùng nước mắt, vui thích cùng khổ sở, mắt mắt cùng thỏa mãn.

Bỗng nhiên bốn phía chìm vào tĩnh lặng.

"Cái này có thực sự tránh được cảm cúm không?" Trình Diệp Qua phá vỡ bầu không khí có chút tế nhị đó.

"Đương nhiên". Nặc Đinh Sơn khàn khàn đáp lại.

Trình Diệp Qua lập tức cầm cái ly rượu Tequila kia một hơi uống cạn, Nặc Đinh Sơn cầm cái ly cất trở lại.

Lúc 11 giờ, nội dung chương trình ti vi phát vô cùng tẻ nhạt. Tẻ nhạt tới nỗi sự chú ý của Trình Diệp Qua bắt đầu chuyển qua chỗ khác. Ví dụ như cái áo len trên người anh. Đây là một cái áo len kiểu nam được làm thủ công, nhìn là biết áo len này rất tinh xảo. Chỉ là áo len này không có bất kỳ tên của nhãn hiệu nào.

Trong nhà Nặc Đinh Sơn tại sao lại có cái áo len của nam giới? Trình Diệp Qua nhớ là vừa rồi Nặc Đinh Sơn lục cái áo len này từ một nơi lấy ra. Theo sự tò mò Trình Diệp Qua đi tới chỗ cô lấy áo len ra, sau khi xem qua anh có thể đoán ra việc là như thế nào. Cái áo len trên người anh là do cô đan, chỉ có điều áo len không dành cho anh.

Người phụ nữ này thật sự có đủ cách kiếm tiền. Ánh mắt Trình Diệp Qua không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng của cô.

Trán Nặc Đinh Sơn ướt đầm mồ hôi, không biết là do nhiệt độ của bàn ủi gây ra hay là do Trình Diệp Qua đang đứng kề bên cạnh.

Không gian để giá áo cực nhỏ, nhỏ tới mức cô luôn cảm thấy hơi thở của anh vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô. Làm cho cô hoảng hốt, khiến lòng cô tự oán trách chính mình. Tại sao lại để anh tới đây, tại sao lại lo lắng cho anh có bị cảm hay không.

Nhưng khi cô nhìn thấy Trình Diệp Qua nghe theo lời cô đi tới xe tưới nước lòng cô thật rất vui. Nhìn anh ướt sũng đứng trước mặt cô ăn nói khép nép hỏi cô có cần phải đi lại một vòng nữa không, cô thật sự thấy rất vui.

Bởi vì cô với anh rốt cục cũng có điểm giống như người yêu rồi.

"Nặc Nặc" anh nhẹ nhàng gọi bên tai cô.

Tay Nặc Đinh Sơn run lên, suýt nữa thì bị bàn ủi làm bỏng. Trong lúc tâm trạng cô đang rối bời thì anh từ phía sau ôm lấy cô: "Nặc Nặc, sau này không cần phải nhận việc làm ở công xưởng nữa, hửm?"

Nặc Đinh Sơn biết rõ Trình Diệp Qua nói cái gì. Thôi công việc ở công ty PR Nặc Đinh Sơn còn có một vài công việc tương đối thoải mái nữa, nhận mặt hàng áo len tại xưởng. Trước đây Susan nhận mặt hàng từ công xưởng có một nửa là do công của Nặc Đinh Sơn giúp bà hoàn thành.

"Hửm?" Anh thì thầm nhắc nhở bên tai cô.

"Nhưng..." Trong lòng Nặc Đinh Sơn không tình nguyện đáp ứng. Xưởng áo len đó là công xưởng xuất khẩu áo len đi các nơi trên thế giới. Cô đã bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể nhận được hàng của họ.

"Không có nhưng nhị gì cả, tôi có thể nuôi em. Tôi không những có thể nuôi em còn có thể đảm nhiệm luôn cả Klein nữa".

Biết, cái gì Nặc Đình Sơn cũng biết. Một chút tin tức liên quan tới Trình Diệp Qua cô đã biết từ tám đời đời rồi.

Mặt anh cọ vào tóc cô, giọng vừa trầm vừa khàn: "Đồng ý với tôi?"

"Vâng" lời nói cứ như vậy từ trong miệng cô nói ra. Cô muốn nghe lời của anh.

Môi anh chạm lên tóc cô.

Anh không vì sự đồng ý của ô mà buông cô ra. Anh vẫn như cũ ôm lấy cô từ phía sau. Họ cứ như vậy yên lặng ngẩn ngơ trong không gian chật chội này. Cô là ủi quần áo cho anh. Bàn tay trống không của anh đặt lên tay cô. Theo từng bước đi chuyển môi của anh không dưới một lần chạm vào thái dương của cô.

Nặc đình Sơn tắt bàn ủi, tay dè dặt đặt lên bàn tay đang ôm bên hông của mình. Âm thanh cũng dè dặt: "Anh thích màu gì?"

"Tôi cũng không rõ".

Thật là, có người nào lại không rõ mình thích màu nào.

"Vậy màu xanh giống như tử đinh hương được không?"

"Cái gì?"

"Tôi sẽ đan cho anh một cái khăn quàng cổ có màu như vậy, mùa đông rất thích hợp với màu sắc đậm" Nặc Đình Sơn nói. Khi nói câu này trong lòng cô tràn đầy vui vẻ.

Rất rất vui vẻ, vui tới nỗi cô cảm thấy mình thật là kẻ phản bội. Phản bội Susan. Susan đã dùng một khoảng thời gian rất lâu mới khiến cô mở rộng lòng mình, vậy mà người đàn ông này chỉ trong chớp mắt đã có thể khiến cho lòng của cô hướng về phía anh.

"Được".

Khỏe miệng âm thầm cong lên, sợ không cẩn thận mà bật tiếng cười, cho nên cô lảng tránh nói với Trình Diệp Qua: "Trình Diệp Qua tôi phải mang quần áo anh phơi ra ban công một lúc cho nguội bớt đi".

Anh buông cô ra.

Không gian quá nhỏ, nhỏ đến nỗi anh phải nghiêng người để cho cô đi qua trước mặt anh. Lúc cô đi qua trước mặt anh, vai của cô chạm phải anh. So với lần đầu tiên gặp mặt mái tóc ngắn của cô dường như đã dài hơn một chút, gần chạm tới xương quai xanh. Con gió theo bước chân thổi mùi hương trên mái tóc của cô tới. Sợi tóc cũng nhẹ nhàng cọ lên người anh.

Trình Diệp Qua vẫn duy trì tư thế đứng đó như cũ, tay theo bản năng sờ lại chỗ vừa vai cô đụng vào. Nơi đó tê tê, mà nơi sợi tóc chạm vào có chút ngứa.

Nhà trọ kiểu cũ trong đêm khuya thanh vắng có chút ý vị động lòng người. Giấy dán tường cũ, vật dụng trong nhà cũ, ánh đèn cò không lưu lại rõ dấu vết của năm tháng.

Vài bước đi ra bên ngoài anh đã có thể dễ dàng nhìn thấy cô. Cô đang nhón chân lên để treo móc áo của anh lên phía hướng gió. Gió đêm thổi tung váy ngủ rộng lớn của cô lên. Ánh đèn phác họa chính xác đường nét thân thể của cô. Làn váy vừa chạm tới cẳng chân cô, bắp chân của cô vừa đều vừa đẹp.

"Nặc Đình Sơn không phải là con khi gầy". Câu nói này lại một lần nữa bật ra trong đầu Trình Diệp Qua.

Vừa nãy là do tác dụng của ly Tequila đó sao? Không phải vậy thì tại sao ánh mắt của anh lại không kiêng dè gì mà nhìn vào vị trí cao ngất trước ngực cô. Hậu quả của việc không kiêng dè dẫn tới hết lần này tới lần khác nhận thức ra điều này "Chỗ lồi lõm kia thường ngày đều đã bị áo sơ mi dài rộng che kín toàn thân".

Trình Diệp Qua là người không muốn hồi tưởng lại quá khứ, vậy mà lúc này ký ức của buổi tối hôm đó lại cứ hiện ra rõ ràng như vậy.

Anh cứng rắn, cô mềm mại. Mềm mại mà căng chặt, căng chặt đến tuyệt vời.

Nhất định là do chất cồn gây ra khiến cho anh nhẹ bước đi về phía cô. Có một luồng khí khao khát rục rịch trên người anh. Sau đó tích tụ vào một chỗ, một điểm, chờ được vỡ vụn, chờ được buông thả, lại như...

Giống như buổi tối hôm đó.

Nặc Đình Sơn biết Trình Diệp Qua đã đi tới ban công, anh đứng anh ở lối vào của ban công.

Treo xong quần áo Nặc Đình Sơn cúi đầu, bước chân dè dặt đi về phía lối vào ban công. Lối vào cũng chỉ có thể chứa được có một người đứng. Trình Diệp Qua đứng đó như vậy cũng rất dễ dàng ngăn lại lối đi của cô.

Nặc Đinh Sơn đứng ở trước mặt anh, không dám ngẩng đầu lên. Khẽ nhỏ giọng nói một tiếng "Sau năm phút nữa là quần áo có thể mặc được rồi".

"Không gấp". Anh trả lời một câu như vậy.

Không gấp? Có... có ý gì? Chỉ có điều rốt cuộc là có ý gì thì Nặc Đinh Sơn không còn tâm tư để suy nghĩ nữa, cô chỉ muốn đi vào trong phòng. Không gian ở ban công quá nhỏ, Trình Diệp Qua khiến cô căng thẳng, căng thẳng tới nỗi nói cà lăm.

"Trình... Trình Diệp Qua, để cho tôi vào đi".

"Tôi không có không cho em vào nha". Âm thanh trầm khàn còn mang theo một chút vô tội.

Nặc Đinh Sơn đành phải tiến lên một bước, Trình Diệp Qua lại vẫn như cũ không nhúc nhích.

Còn nói là không có không cho cô vào. Nặc Đinh Sơn đưa tay ra đẩy Trình Diệp Qua một cái. Nhưng... lực tay của cô lại cứ như vậy mềm yếu vô lực. Cô ngẩng mặt lên trợn mắt nhìn anh. Ánh mắt có phần lên án: Anh nói dối.

Anh không thèm để ý tới chỉ buông ánh mắt xuống. Ánh mắt cứ như vậy dán chặt trên mặt cô. Mặt cô có chút phiền hồng.

Tay lần thứ hai thử đẩy anh ra, lần này cô dùng rất nhiều sức. Nhưng người ngăn cô vẫn như cũ không nhúc nhích chút nào, giống như cố tình kiểm soát chuyện với cô vậy.

Lại dùng sức!

Thân thể anh cứ như vậy nhẹ nhàng kiểm soát cô lại một bên, ngã vào trong lồng ngực của anh. Tay thuận tiện duỗi một cái văng vàng đem cô ôm chắc trong lòng anh.

Hai tay nắm chặt lại chống trước anh, không nói một lời.

"Nặc Nặc". Anh nhàn gọi cô.

Cô ngậm chặt miệng.

"Nặc Nặc, tôi nay..." Âm thanh của anh thấp tới không thể thấp hơn: "Tôi muốn ở lại đây, có được không? Hửm?"

Trong lòng đang kinh hoàng.

"Có thể không? Hửm?" Âm thanh nhẹ nhàng cứ như vậy tan chảy vào trong lòng cô, trong lòng có chút ngứa ngáy.

"Nếu như... nếu như tôi nói không thể thì sao?" Cô rốt cục cũng có thể làm cho mình mở miệng nói. Cho dù giọng nói cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

"Vậy... đợi quần áo xong rồi tôi sẽ rời đi". Môi anh chạm nhẹ lên vành tai cô: "Nặc Nặc, em có muốn tôi đi không?"

Anh nói ra, trong hơi thở có mùi rượu Tequila, nóng rực giống như muốn thiêu cháy người vậy.

Tay chống trước ngực anh buông ra. Sau đó lắc đầu.

Vừa rồi còn ở bên cạnh anh, thoát cái lưng cô đã bị dán vào khung cửa ở lối vào ban công. Cô nhón chân lên, đầu tiên là chóp mũi chạm nhẹ vào nhau. Sao đó hai môi lại dính chặt lấy nhau. Từ chạm nhẹ tới hôn sâu. Tiếp đó anh lại cạy hàm răng cô ra, tiếp đó nữa là tới tay của anh...

Thứ đầu tiên rơi xuống chính là áo ngực của cô. Tay anh trực tiếp luồn vào trong quần áo của cô kéo áo ngực xuống. Bàn tay anh dính chặt ở trước ngực cô. Sức lực của anh làm cho cô nhiều lần phải lấy hơi. Khi tay của anh men theo cái bụng nhỏ nhắn của cô muốn tiếp tục đi xuống nữa...

Cô nắm chặt tay anh lại, cô cầu xin anh đi tới bên giường.

Cô ngồi trên giường nhìn anh đóng cửa ban công lại, nhìn anh kéo rèm cửa vào, nhìn anh điều chỉnh ánh sáng trong phòng tới lại. Lúc đợi anh đi tới trước mặt cô, cô lại một lần nữa nhỏ giọng yêu cầu: "Trình Diệp Qua, anh quay lưng lại đi".

Anh rất nghe lời quay lưng đi. Tay Nặc Đinh Sơn run run đặt trên cúc váy ngủ. Lúc cởi được bốn cái cúc, váy ngủ tuột xuống bên hông cô. Cái cúc thứ năm vẫn chưa hoàn toàn được tháo ra anh bỗng nhiên quay đầu lại. Anh mắt không kiêng dè nhìn thẳng vào trước ngực cô. Nặc Đinh Sơn hoảng hốt che hai tay lại.

"Trình..." Cô lắp bắp muốn mắng anh là đồ nói không giữ lời, nhưng dưới ánh mắt hùng hục thiêu người của anh một câu cũng không nói ra được.

Thậm chí...

Nặc Đinh Sơn nhắm hai mắt lại, mặc cho anh tay dẫn dắt cô, mặc cho anh cởi bỏ váy ngủ của cô xuống, mặc cho anh nửa quỳ ở trước giường, mặc cho anh hai tay giữ chặt hai bên eo cô.

Bàn tay chế trụ hai bên eo cô hơi dùng sức buộc cho cô gấp cong người lại.

Từ vị trí cao ngất truyền tới từng trận mềm mại cùng với tê dại làm cho hai tay cô chỉ có thể nắm chặt lấy phía sau. Bàn tay nắm chặt trên giường. Mọi cẩn thận chặt không để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh nào. Cô không thể bộc lộ ra quá sớm, nhưng thật ra cô đã sớm say mê từ lâu rồi.

Màn dạo đầu kéo dài làm cho anh tiến vào cực kỳ thuận lợi. Tấm chăn ngày hôm qua cô vừa mới phơi nắng trên ban công đang phủ lên hai người đang quây chặt lấy nhau. Ngày hôm qua ánh mặt trời của Notting Hill rất rực rỡ. Ánh nắng phản phát trên tấm chăn cũng truyền tới mùi hương của anh. Anh chuyển động trong thân thể cô. Lúc sức mạnh quá lớn làm ngọn tóc của anh cọ lên mặt cô, sinh động mà đáng yêu. Đáng yêu tới nỗi từng lỗ chân lông trên người cô co rút lại chặt chẽ. Kể cả... mỗi một thay đổi nhỏ nhất của cơ thể cũng có thể nhận được, truyền tới nhanh nhất chính là cơ quan cảm giác.

Ngay sau đó anh cảm thấy cô càng căng chặt bao dung. Anh dùng tiếng gầm trầm thấp để biểu đạt niềm vui thích mà anh nhận được. Sau đó lại dùng tiết tấu nhanh cùng với va chạm để cô thể tới nơi sâu thẳm tìm kiếm cuồng hoan cực hạn hơn nữa.

Trong cực hạn, cô nghẹn ngào nức nở. Nhưng mà chân của cô cũng rất nghe lời...

Trong lúc sáng khoái trần trụi anh nằm nhào trên người cô chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Sáng hôm nay Trình Diệp Qua đã làm một việc làm cho lòng Nặc Đình Sơn cảm thấy khổ sở. Người đàn ông mà ngày hôm qua đã gọi cô rất nhiều lần là "Nặc Nặc", ngày kế tiếp sau đó lại để lại cho cô một tờ giấy. Trên tờ giấy viết vội mấy chữ: Nhớ mua thuốc.

Nặc Đình Sơn vẫn còn nhớ tới hôm qua anh đã thì thầm gọi "Nặc Nặc" bên tai cô, trong mỗi câu "Nặc Nặc" có chứa sự vui mừng, có chứa nỗi cực hạn, có chứa sự phát tiết, có sự thương hại, cũng có sự phức tạp, mâu thuẫn.

Cuối cùng câu "Nặc Nặc" kia lại là sự cảm kích. Khi chất lỏng nóng bỏng của anh bắn vào nơi sâu nhất trong thân thể cô anh đã gọi cô hai tiếng: Nặc Nặc, Nặc Nặc.

Nặc Đình Sơn chán nản bỏ tờ giấy vào trong ngăn kéo. Kể từ lúc cô lập kế hoạch tiếp cận Trình Diệp Qua thì từ lúc đó cô đã không còn tư cách để nói bất cứ cái gì nữa rồi.

Những khổ sở đó cứ coi như là cái giá cô phải trả cho ý đồ bất lương của mình đi.

Sau khi thu dọn tất cả mọi thứ xong xuôi Nặc Đình Sơn đứng ở trước gương, cô cẩn thận quan sát chính mình trong gương. Muốn từ trong gương nhìn xem mặt của mình có cái gì thay đổi so với lúc trước không. Nhưng dường như không có, trái lại gương mặt cô còn có chút hồng hào.

Khi Trình Diệp Qua gọi điện tới là lúc Nặc Đình Sơn đang ở trong tiệm thuốc, cô vừa mới trả xong tiền thuốc.

Lúc điện thoại được kết nối cũng không có ai mở lời trước.

Trong trầm mặc.... nhân viên tiệm thuốc đang lén lút nhìn cô. Ánh mắt kia làm cho Nặc Đình Sơn cảm thấy không được thoải mái.

Quay lưng về phía nhân viên tiệm thuốc Nặc Đình Sơn đã phá vỡ sự yên lặng: "Tôi đang ở tiệm thuốc, thuốc... đã mua xong rồi".

Đầu bên kia điện thoại vẫn đang trầm mặc.

"Tôi cúp máy đây". Nặc Đình Sơn tăng giọng.

"Nặc Đình Sơn". Trình Diệp Qua cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi gọi điện tới không phải là có ý này, tôi gọi tới là có lời muốn hỏi em..."

Sau đó anh không tiếp tục nói gì nữa.

Cầm điện thoại trong lòng Nặc Đình Sơn đã có chút mất kiên nhẫn.

"Nặc Nặc, có đau không?" Giọng nói trầm thấp xuyên qua sóng điện thoại truyền tới.

Sự mất kiên nhẫn, bất an, nóng nảy cứ như vậy mà biến mất. Mặt bắt đầu không tránh khỏi có chút phiền hồng. Sau đó cô dùng cái có "Trình Diệp Qua tôi bỗng nhiên nhớ ra là mình còn có chuyện quan trọng cần phải làm" cứ như vậy vội vàng cúp điện thoại.

Vừa thở phào một hơi điện thoại lại vang lên lần nữa. Vẫn là của Trình Diệp Qua. Cô không nhận, điện thoại vẫn cứ vang lên.

Shit! Nặc Đình Sơn nhận điện thoại.

"Trình Điệp Qua đã nói là tôi có việc rồi mà, tôi không có thời gian tiếp điện thoại của anh". Nặc Đình Sơn vội vàng nói.

Đáp lại lời của cô là tiếng cười như suối chảy róc rách của anh. Vừa cười vừa nói: "Bây giờ tôi có thể xác định là em đã không có chuyện gì rồi. Lần trước tôi thật sự bị em làm cho sợ rồi".

"Cúp đây!" Chân giậm bình bịch.

"Nặc Nặc".

"Cái gì?"

"Giường nhà em hơi nhỏ".

Lần này Nặc Đình Sơn thật sự cúp luôn điện thoại.

Mấy tiếng sau, khi Nặc Đình Sơn đang dọn dẹp lại phòng của Trình Điệp Qua cứ có cảm giác có sự thay đổi kỳ lạ. Trong lòng cô tối hôm qua lại giống như là lần đầu tiên của cô và anh. Bọn họ là phát sinh dưới tình thế hai bên đều thần trí tỉnh táo. Hơn nữa quá trình...

Cô từ bị động thành chủ động tiếp nhận. Cùng với sự phát sinh tự nhiên như vậy, chân tự nhiên quăn lấy thắt lưng của anh, thân thể lắc thư theo từng nhịp tiết tấu của anh.

Tất cả đều không được dạy mà tự biết.

Nặc Đình Sơn mắt tự nhiên nhìn xung quanh, chỉ sợ xung quanh có người đang nhìn trộm cô, nhìn qua biểu hiện trên mặt cô rất rõ ràng, sau đó dựa vào biểu cảm trên gương mặt cô có thể đoán ra được tâm tư trong lòng cô.

Chiều thứ hai này trong lòng Nặc Đình Sơn cứ luôn trong mong tới ngày thứ bảy. Trông mong khi màn đêm buông xuống cô sẽ nghe được anh thì thầm "Nặc Nặc" bên tai cô, sau đó là hôn lên môi cô.

Không đợi tới thứ bảy, vào thứ năm Nặc Đình Sơn đã gặp được Trình Điệp Qua.

Tối thứ năm, đêm khuya, ngay lúc Nặc Đình Sơn tính lên giường đi ngủ thì điện thoại của cô vang lên. Điện thoại của Trình Điệp Qua gọi tới, Nặc Đình Sơn bắt máy.

"Mở cửa". Âm thanh gần ngay bên tai: "Tôi đang ở ngoài cửa, tôi muốn gặp em".

Cứ như vậy Nặc Đình Sơn lấy một chiếc áo khoác khoác lên người mình, bước chân rất nhanh đi về phía cổng lớn. Qua khe cổng cô nhìn thấy Trình Điệp Qua đang tựa ở trên xe hút thuốc.

Mở cổng ra, anh cũng vừa hút xong điếu thuốc kia. Ánh đèn đường mờ ảo làm tất cả hình ảnh xung quanh trở lên xưa cũ, diện mạo rất hấp dẫn. Cô đứng trước mặt anh lắp bắp nói: Anh... Sao anh lại tới đây.

Không nói gì, cũng không có bất kỳ câu trả lời gì. Sau khi nhìn cô một lúc anh dùng một động tác tuyệt đẹp đem mẫu thuốc ném vào thùng rác. Sau đó thân thể lướt qua cô sai bước đi vào trong cổng. Nặc Đình Sơn cũng theo sau Trình Điệp Qua sai bước vào trong.

Nặc Đình Sơn vừa khóa xong cổng thì tay đã bị Trình Điệp Qua nắm chặt kéo đi. Cô gần như là bị lôi đi về phía căn phòng.

Cửa bị đẩy ra rồi đóng lại. Lợi dụng ưu thế về hình thể anh đem cô ép trên cánh cửa. Trong suốt cả quá trình xảy ra tới khi hoàn thành vẫn không đợi Nặc Đình Sơn lấy lại được sức môi đã bị anh lấp kín. Cùng lúc đó cái áo khoác trên người bị anh kéo xuống, sau đó hung hăng ném qua một bên.

"Trình..." "Pằng" hai âm thanh đồng thời vang lên. Một là âm thanh vô lực phát ra từ miệng của Nặc Đình Sơn bị chặn lại, một là âm thanh của công tắc đèn bị một bàn tay hung hăng tắt đi.

Căn phòng bị chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối tay của anh dùng một tư thế không cho kháng cự lại tìm kiếm tới eo của cô. Dừng lại một chút, sau đó là âm thanh của tiếng vải vóc bị một lực rất lớn xé rách. Cứ dứt khoát như vậy, sau đó lại là âm thanh của dây thắt lưng bị mở ra, tiếp sau đó là tiếng mở dây kéo.

Giọng của anh phát ra ở trước ngực cô. Nặc Nặc.

"Nặc Nặc, Nặc Nặc. Tôi muốn em".

Cô biết, anh đang biểu hiện trực tiếp nhất nhu cầu của con người là dùng ngôn ngữ chân tay để truyền đạt. Trong lúc thân thể đang nửa đẩy nửa dựa sát đã trở thành tư thế mà anh mong muốn. Tìm thấy, chặn lại.

Lúc sắp tiến vào cuối cùng cô cũng lấy lại được lý trí, khẽ kêu lên. Bao, tôi đã mua... để ở... tôi đi lấy...

Ngày đó theo đề nghị của nhân viên ở tiệm thuốc Nặc Đình Sơn cũng mua Bao cao su. Người nhân viên đó nói cho cô biết việc dùng thuốc tránh thai đối với cơ thể sau này sẽ không tốt.

Đêm nay anh dùng tới hai cái áo mưa. Sau khi trời vừa sáng anh lại muốn cô lần nữa. Vào lần lúc trời vừa sáng đó anh cơ hồ như muốn lấy đi mạng của cô. Anh đề lời cầu xin, lên án, oán giận của cô đâm cho vỡ vụn. Cuối cùng trong lúc anh chạy nước rút sau cùng răng của cô cắn mạnh lên bả vai của anh.

Khi trời vừa sáng anh đã rời đi. Ngay sau khi nhẹ nhàng hôn lên tóc cô rồi nói một tiếng "Tôi đi đây".

Nặc Đình Sơn ở trong chăn gật đầu.

Cửa được khép lại.

Mấy phút sau Nặc Đình Sơn lên lút đi tới ban công. Từ nơi này có thể nhìn thấy chỗ anh đậu xe. Cô nhìn thấy anh bước ra cổng. Vị trí giữa cổng với xe cách một bậc tam cấp khoảng 20cm. Anh đứng ngay ở chỗ bậc tam cấp đó ngẩng lên nhìn về nơi này của cô.

Phía sau anh là đường phố Notting Hill, đường phố rất dài, rất dài. Ánh ban mai buổi sáng sớm tỏa lên trên người anh, khiến cho màu áo sơ mi màu lam nhạt trên người anh trông càng tỏ sáng hơn, càng làm lóa mắt. Hòa cùng cái áo sơ mi tươi sáng đó là vẻ mặt của anh. So với bình thường không thể bình thường hơn. Bình thường tới nỗi người trốn ở ban công lên lút nhìn anh gần như có chút hoài nghi người đàn ông đang đứng trên bậc tam cấp kia cùng với người đàn ông tới hôm qua điên cuồng muốn cô có phải là cùng một người.

Lúc sắc trời trắng sáng cũng là lúc anh khởi động xe rời đi. Xe đã biến mất ở cuối con đường dài.

Nặc Đình Sơn xiêu vẹo quay trở vào trong phòng của cô, kéo cửa ban công lại, lại kéo tiếp tấm rèm cửa dày lại. Trình Diệp Qua xuất hiện trong đêm lại càng giống như là một giấc mơ đột nhiên xuất hiện. Có chút bất ngờ, có chút ngang tàn.

Ngày hôm sau, Trong lúc Nặc Đình Sơn đang thu dọn lại tờ báo của khách để lại thì nhìn thấy được tin tức đó, cũng ngay trong lúc lấy lại được ý thức cô đã hiểu rõ vì sao tối hôm qua Trình Diệp Qua lại xuất hiện trong nhà của cô vào đêm khuya như vậy.

Trong tay Nặc Đình Sơn cầm là tờ báo hàng ngày. Trong một góc nhỏ của tờ báo viết về một tin tức từ bên kia bờ đại dương, tại Italy truyền tới một tin tức về tình yêu của nhà thiết kế trẻ. Tin Nhà thiết kế nổi tiếng bị tận mắt nhìn thấy cùng với một cô gái trong phòng khách sạn trên miền mười mấy tầng. Chuyện tình yêu của Nhà thiết kế trẻ bị bắt gặp cũng không bất kỳ lời giải thích nào đối với Scandal này. Anh ấy cũng chỉ dùng một câu thể này "Khi Harry gặp Sally là điều hoàn toàn chính đáng"* để trêu đùa giới truyền thông.

**Là tên một bộ phim "When Harry met Sally"*

Nhà thiết kế trẻ tuổi của Italy này tên là "Andrew", Andrew còn có tên tiếng Trung là "Tàn Việt".

Nặc Đình Sơn rời khỏi nhà hàng, cô cảm thấy cần phải tìm một nơi để hít thở không khí. Lúc đi qua phòng hút thuốc cô nhìn thấy Trương Diệu Lệ đang nuốt mây nhả khói trong phòng hút thuốc. Nặc Đình Sơn giật mình dừng bước lại. Nặc Đình Sơn mở cửa phòng hút thuốc ra cùng ngồi xuống bên cạnh Trương Diệu Lệ. Học dáng vẻ của cô ấy hai mắt đảo qua nhìn vào đám khói mờ ảo trên trần nhà.

"Chân như thế nào lại bị vậy?" Trương Diệu Lệ dùng vai huých cô.

"Bị té ngã". Nặc Đình Sơn hờ hững đáp lại.

Trương Diệu Lệ bật cười lớn, vừa cười vừa ho khan: "Đừng có mà giả bộ, Nặc Đình Sơn, chị đây là người từng trải, chỉ cần một mắt là cũng có thể nhìn ra trên người cô em phát sinh ra cái gì".

Nặc Đình Sơn vẫn như cũ nhìn vào đám khói tụ lại mờ ảo trên trần nhà, nhìn chúng lượn lờ qua lại trong căn phòng thiết kế đặc thù cho việc hút thuốc.

"Với tình trạng này tớ đoán đêm qua không dưới ba lần, bản lĩnh của tay Trình Diệp Qua này quả thật làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác đó. Nặc Nặc, khi lần đầu tiên nhìn thấy Trình Diệp Qua mắt tớ đã không thể nào dứt ra được. Tớ tin những người phụ nữ tối hôm đó đều muốn phát sinh cái gì với anh ta đó". Trương Diệu Lệ ho khan mấy tiếng: "Đêm đó Trình Diệp Qua mặc một cái áo sơ mi màu xanh lam. Tớ nhớ hình như có người từng nói với tớ rằng trong cốt tủy của người đàn ông thích mặc áo sơ mi màu lam nhạt có một loại nhân nại. Đặc tính của dục vọng. Lúc đó tớ đã nghĩ nếu như anh ta chỉ đích danh muốn tớ cùng anh ta qua đêm tớ nhất định sẽ đồng ý. Nặc Nặc..."

Trong lúc Trương Diệu Lệ nói đến cực kỳ hứng khởi thì một âm thanh bực mình "Trương Diệu Lệ, thuốc ngon không?" cắt đứt lời của cô ấy.

"Ấc..." Lời nói lập tức bị ngừng lại.

Một bàn tay đưa về phía cô ấy, bàn tay xòe ra: "Cho tớ một điếu, tớ muốn thử".

"Sao vậy?". Trương Diệu Lệ cảm thấy kỳ quái, Nặc Đình Sơn thế quái nào lại có hứng thú với thuốc lá rồi.

Thình thoảng Trương Diệu Lệ nhìn thấy trong mắt cô có một sự chán ghét đối với thuốc lá. Cô nói thứ phiêu diêu này rất dễ dàng khiến người ta trở lên

lười biếng.

"Vì sao à?" Âm thanh của cô cũng nhẹ nhàng như mây khói trong phòng này: "Bởi vì lúc trước tớ không có tiền mua thuốc, bây giờ hình như tớ có tiền rồi. Cậu xem tớ từ tầng hầm chuyển tới căn phòng có ban công. Tớ cũng không phải giống như lúc trước để lấy lòng đàn ông nghĩ ra trăm phương ngàn kế để họ móc tiền từ trong túi ra. Không, không vừa này tớ nói sai rồi. Tớ vẫn phải lấy lòng đàn ông, nhưng là từ rất nhiều rất nhiều người biến thành một người".

Trong lòng Trương Diệu Lệ không khỏi thở dài một hơi.

"Nặc Nặc, So với việc lấy lòng một người đàn ông cậu lại muốn đi lấy lòng rất nhiều đàn ông hơn, phải không?"

Cô không hề trả lời lại cô ấy.

"Ngốc!" Trương Diệu Lệ nói ra một câu như vậy.

Chung quy trong lòng một cô gái cũng vẫn thông suốt hơn so với bất kỳ người nào, vẫn là bị rơi vào vực sâu rồi.

Lúc này Nặc Đình Sơn đã hút xong điều thuốc mà Trương Diệu Lệ cho cô, thứ đồ chơi này quả nhiên giống như là trong tưởng tượng của cô, làm cho người ta rất dễ dàng trở lên lười biếng.

Thứ bảy này Trình Diệp Qua không tới Notting Hill. Chủ nhật cánh cửa căn hộ của Trình Diệp Qua vẫn khép chặt như thế. Hai ngày này Nặc Đình Sơn cũng không nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua, mà điện thoại cô gọi tới di động của anh cũng bị chuyển tới hộp thư thoại. Vào lúc này Nặc Đình Sơn mới ý thức được thực ra mối quan hệ của cô và Trình Diệp Qua mong manh tới nỗi chỉ vịn vịn dựa vào một dây số, một đường dây điện thoại để duy trì.

Tối chủ nhật từ mười một giờ tới mười hai giờ Nặc Đình Sơn ở trong căn hộ của Trình Diệp Qua gọi cho anh liên tiếp năm cuộc điện thoại, đáp lại cô vẫn là giọng nhắc nhở của hộp thư thoại.

Ngay khi trời vừa sáng, một ngày mới lại tới. Rạng sáng Nặc Đình Sơn đứng ở trạm xe Bus đợi xe. Ở đó cũng chỉ còn có một mình cô, trong lòng cô thật hỗn loạn. Tại sao cô không gọi điện thoại được cho Trình Diệp Qua? Trình Diệp Qua sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vào lúc này có phải Trình Diệp Qua rất đau lòng không?

Cô hiểu, Cô đều hiểu hết.

Sau khi hiểu lòng Nặc Đình Sơn sinh ra tuyệt vọng. Hóa ra trong vô thức tình yêu của cô đã đạt tới mức hèn mọn như vậy rồi. Chỉ cần anh được tốt, chỉ mong anh vui vẻ, nguyên nhân nửa đêm canh ba anh tới tìm cô cô cũng có thể giả vờ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Suốt năm ngày từ thứ hai cho tới thứ sáu Nặc Đình Sơn sống một ngày tựa như một năm. Ánh mắt của cô luôn bắt giắc nhìn ra bên ngoài nhà hàng. Tại của cô mỗi giây mỗi phút đều chú ý lắng nghe xem di động có vang lên hay không?

Cô luôn chú ý xem có bất kỳ tin tức tai nạn quan trọng nào xảy ra không.

Đêm khuya tới thứ sáu khi Trình Diệp Qua mở cửa căn hộ tại Notting Hill của anh ra đã nhìn thấy một người phụ nữ đang nằm co quắp trên ghế sofa thì ngất ngơ.

Sau đó anh đứng bên cạnh ghế sofa một lúc lâu.

Nặc Đình Sơn tỉnh lại sau một giấc ngủ thì trời đã sáng. Đập vào mắt cô trước tiên chính là rèm cửa sổ màu xanh lam trộn với màu cà phê. Đây là phòng của Trình Diệp Qua, mà ngay lúc này đây cô lại đang nằm trên giường của Trình Diệp Qua. Từ phía sau ôm lấy người của cô chính là bàn tay của Trình Diệp Qua.

Anh cuối cùng cũng quay trở về rồi.

Cô cúi đầu nhìn vào đôi tay của Trình Diệp Qua đang ôm chính mình.

"Tỉnh rồi?" Giọng nói truyền tới từ phía sau lưng cô.

"Ừ".

Vòng tay đang ôm lấy cô chặt thêm một chút. Không ai nhúc nhích, cũng không ai nói năng gì cả. Chóp mũi của anh cọ cọ vào gáy của cô.

"Đừng, nhột". Đầu của cô hơi co rụt lại.

Thật sự là từ nhỏ Nặc Đình Sơn đã sợ nhột.

Lời của cô dường như làm cho anh thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mặt của anh chôn sâu vào trong tóc của cô, âm thanh có chút mơ hồ: Sau này mỗi cuối tuần cùng nhau ở chỗ này đi.

Nặc Đình Sơn không nhúc nhích.

Một giọng nói mơ hồ vang lên trong đầu: Giường của em nhỏ quá, giường của tôi tốt hơn.

Nặc Đình Sơn muốn tránh người đi nhưng tiếc rằng cơ thể lại bị anh vững vàng không chế không thể động đậy.

"Chăn gối để cho em chọn, phải là màu tối. Rèm cửa em cũng có thể thay nhưng hy vọng không cần phải thay, tôi đã quen với màu sắc của chúng rồi. Ly tách đừng chọn mấy hoa văn trẻ con, gối phải..."

"Không phải là nói muốn tôi chọn sao?" Nặc Đình Sơn không nhận được phát câu, người đàn ông này như vậy là thế nào?

Nặc Đình Sơn không hỏi Trình Diệp Qua vì sao chủ nhật tuần trước lại không đến. Trình Diệp Qua cũng không nói cho cô biết nguyên nhân chủ nhật tuần trước không xuất hiện ở đây. Thậm chí họ cũng lựa chọn ngủ với nhau không nhắc tới đêm thứ năm tuần đó.

Anh lên giường trước, cô rất hiểu ý nửa tiếng sau đã xuất hiện trước mặt anh. Anh chuẩn bị cho công việc, cô chuẩn bị bữa sáng, anh làm việc, cô dọn dẹp.

Sau bữa trưa cô với anh cùng nhau đi mua sắm. Sau khi trở về từ cửa hàng trong phòng của Trình Diệp Qua có thêm mấy thứ có kiểu dáng giống nhau. Cái tách có màu sắc giống nhau, đôi dép lê có màu sắc giống nhau. Ly không có hoa văn trẻ con, màu của đôi dép lê cũng là màu sẫm.

Đây là đêm đầu tiên mà Trình Diệp Qua và Nặc Đình Sơn ở cùng với nhau, Trình Diệp Qua tụ tập cùng với bạn tới rất khuya mới trở về. Áo sơ mi của anh có dính dấu son môi của phụ nữ còn có vết bánh kem.

Đến khi Nặc Đình Sơn cảm áo sơ mi của anh phát hiện ra thì anh ngay cả tóc cũng chưa kịp sấy đã ngủ thiếp đi rồi. Nặc Đình Sơn phải mất rất nhiều sức mới có thể làm khô tóc cho Trình Diệp Qua. Tay chân nhẹ nhàng muốn cầm khăn đi ra thì không ngờ tay lại bị anh kéo lại.

Khóe miệng Nặc Đình Sơn hơi cong lên.

Nhưng một giây sau khi nghe rõ ràng lời nói của Trình Diệp Qua thì nụ cười trên khóe miệng cô trở lên cứng đờ.

Anh nói "Cám ơn, Tiểu Hồ Ly".

Thình thoảng Nặc Đình Sơn cảm thấy cô với Trình Diệp Qua hẳn là cùng một loại người. Cô và anh đều rất biết giả bộ. Buổi chiều hôm nay lúc ở cửa hàng mấy câu nói của Trình Diệp Qua suýt chút nữa làm cho Nặc Đình Sơn cảm thấy chỉ cần mình cố gắng nỗ lực thêm một chút nữa là có thể nhẹ nhàng mở cánh cửa trái tim anh.

Lúc đó anh đã nói "Nặc Nặc là một cô gái thông minh biết hiểu ý, ở cùng em tôi rất thoải mái. Thời buổi này rất khó có thể tìm được một người như thế bên cạnh". Trong lòng Nặc Đình Sơn đã rất vui vẻ, lúc đó trong lòng cô thầm nghĩ có phải là ngay cả Tiểu hồ Ly cũng không làm được như vậy.

Bây giờ Nặc Đình Sơn cảm thấy mình thật ngốc, cô dựa vào cái gì mà lại nghĩ như vậy.

Tránh khỏi tay Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn đứng ngây ra trong chốc lát. Thần thờ bước tới một nơi. Cô đã biết Trình Diệp Qua để thuốc chỗ nào. Nặc Đình Sơn rất nhanh đã tìm thấy gói thuốc. Châm thuốc lên, lần này kỹ năng hút thuốc của cô đã thành thạo hơn rất nhiều. Trong làn khói thuốc mờ ảo dường như Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy gương mặt của Klein.

Trên đời này người Klein tin nhiệm nhất chính là Nặc Nặc. Klein luôn tin rằng trên đời này không có việc gì là Nặc Nặc không thể khắc phục được.

Đúng là một con bé ngốc nghếch.

Nặc Đình Sơn dập tắt điếu thuốc, cô mở cửa sổ ra.

Một lần nữa quay trở lại giường, cô cẩn thận dựa sát vào bên cạnh Trình Diệp Qua. Thì thầm đưa ra rồi cảnh cáo với người đàn ông ấy: "Trình Diệp Qua anh nghe kỹ cho tôi, nếu như anh lại coi tôi là cô ấy lần nữa thì tôi sẽ giận thật đó. Một khi tôi đã điên lên rồi thì tôi sẽ làm ra chuyện khác người đấy".

Đúng vậy, một khi mà Nặc Đình Sơn đã điên lên thì sẽ làm ra chuyện khác người. Mấy năm trước cô đã làm qua một lần. Cô thừa nhận cô cũng bị chuyện chính mình làm ra làm cho giật mình.

Một đêm nữa lại tới. Bóng đêm ngoài cửa sổ âm u, Trình Diệp Qua vẫn còn đang bận rộn với bản thiết kế của anh. Bản thiết kế đã hoàn thành được hai phần ba công trình. Trình Diệp Qua đem những gì qua sát được ban ngày ở Notting Hill từng cái một biến hóa trên bản thiết kế của anh. Theo đó từng đường nét của bản thiết kế từng bước được hoàn thành. Nặc Đình Sơn mơ hồ có thể đoán được tương lai không lâu sau này Người Châu Âu sẽ không ngừng thảo luận về tòa Vương Quốc mộng ảo đứng ngay trên biển kia. Lúc cùng nhau thảo luận về tòa Vương Quốc mộng ảo này họ nhất định sẽ dùng một câu "Tôi rất vinh hạnh vì đã từng được tới nơi đó" để nói ra.

Mà Trình Diệp Qua cũng sẽ càng được nhiều người biết đến hơn. Cho tới lúc đó cô sẽ còn ở bên cạnh anh không? Nặc Đình Sơn ngây ngốc nhìn bóng lưng Trình Diệp Qua, nhìn tới si mê, nhìn tới ngây ngẩn cho tới khi anh quay đầu lại cô vẫn còn ngây ngốc nhìn chăm chú vào gương mặt anh.

Trình Diệp Qua gỡ mắt kính xuống. Trình Diệp Qua thỉnh thoảng sẽ có một ít thói quen rất đáng yêu. Thói quen nhỏ này giống như cặp mắt kính anh cầm trong tay kia. Đó là cặp kính mà Trình Diệp Qua đeo từ lúc nhỏ. Cho dù sau này anh đã làm phẫu thuật mắt nhưng những lúc yêu cầu cần phải tiêu hao trí tuệ cao độ thì anh sẽ theo thói quen mà đeo cặp mắt kính đó. Anh nói cặp mắt kính đó là nguồn gốc cho linh cảm của anh.

"Nặc Đình Sơn sao em lại nhìn ngây ngốc như vậy". Anh nghiêng người qua nhìn cô.

Như người vừa tỉnh dậy từ giấc mơ Nặc Đình Sơn xoa xoa mặt, sau khi ổn định lại được tinh thần thì nói một câu "Tôi đi tắm đây".

"Ừ".

Nặc Đình Sơn vội vàng kiểm quần áo đi vào trong phòng tắm.

Trình Diệp Qua đeo lại mắt kính lên, Năm phút sau Trình Diệp Qua cảm nhận được trên màn hình vi tính chiếu lên một số dữ liệu 3D khô khan xuất hiện ra một hồ nước. Những dữ liệu vừa rồi còn là những nét vẽ, nhưng trong tưởng tượng của anh thì nó lại sống động như một dòng suối.

Bây giờ đã không còn nữa rồi, cũng chỉ còn sót lại câu nói đó của Nặc Đình Sơn: "Tôi đi tắm đây".

Chết tiệt!

Câu nói này rõ ràng chỉ là một câu nói hết sức bình thường.

Trình Diệp Qua tháo mắt kính ra, tay day day trán.

Sau khi tắm xong Nặc Đình Sơn đi tới trước giường, tắm bình phong làm vách chắn phía bên kia vẫn còn phát ra ánh đèn. Bây giờ đã gần 12 giờ rồi mà Trình Diệp Qua xem ra không có ý định dừng làm việc.

"Đồ ngủ của anh tôi đã đặt trong phòng tắm rồi đó". Nặc Đình Sơn nói với Trình Diệp Qua qua tấm bình phong.

"Ừ".

"Có muốn tôi pha cà phê cho anh không?"

"Không cần".

"Vậy tôi đi ngủ đây".

Phía bên kia không đáp lại.

Tay Nặc Đình Sơn vừa chạm vào góc chắn.

"Nặc Nặc".

Nặc Đình Sơn không nhúc nhích.

"Nặc Nặc, em qua đây một chút. Tôi có cái này cho em".

Mắt kính của Trình Diệp Qua đặt trên bàn, trà cô pha cho anh vẫn còn nửa tách, bản thiết kế 3D trong màn hình máy tính vẫn đang chạy chương trình thiết kế của chủ nhân của nó. Màn đêm yên tĩnh đến lạ kỳ.

"Trình Diệp Qua, anh muốn cho tôi cái gì?" Giọng nói của Nặc Đình Sơn khê hời lại một lần nữa. Đây đã là lần thứ hai cô hỏi anh như vậy.

Anh vẫn không trả lời, anh chỉ đưa tay về phía cô. Tay dừng lại giữa không trung. Bàn tay đưa qua, sau một phút do dự Nặc Đình Sơn đặt tay lên bàn tay Trình Diệp Qua. Vừa chạm vào đã bị anh vững vàng nắm chặt, sau đó thì nhẹ nhàng kéo một cái. Cô từ đang đứng đã biến thành ngồi lên đùi anh.

Tay anh giữ eo cô lại không để cho cô nhúc nhích.

"Nặc nặc".

Nặc Đình Sơn dừng lại, suy nghĩ một chút. Đặt tay lên trên vai anh, bây giờ tư thế đối mặt với nhau này làm cho họ đã duy trì ở mức độ ngang bằng với

nhau.

"Biểu hiện của tôi ngày hôm nay em cho tôi được bao nhiêu điểm?". Trình Diệp Qua hỏi.

Ách... Nặc Đinh Sơn cẩn thận nhìn biểu hiện của Trình Diệp Qua, dáng vẻ thế nào cũng thấy hết sức nghiêm túc.

"Tám mươi điểm". Sau khi đánh giá Nặc Đinh Sơn cho điểm như vậy.

Biểu hiện hôm nay của Trình Diệp Qua không tệ. Anh đưa cô đi làm, lại đón cô tan ca, sau khi tan ca họ đi xem một bộ phim điện ảnh, sau đó đi siêu thị. Hừ, người đàn ông này hôm nay cũng không biết nghĩ thế nào lại còn cầm túi mua hàng cho cô nữa. Phần lớn ở Notting Hill đều là loại siêu thị gia đình nhỏ. Đàn ông ở Notting Hill đều có chút lười đi siêu thị mua sắm, thường thì toàn là phụ nữ đi mua. Người đàn ông như Trình Diệp Qua xuất hiện tại một siêu thị như vậy quả thật là lãng phí của trời. Vì vậy lúc Trình Diệp Qua chủ động giúp cô xách túi mua sắm, trong chớp mắt đó quả thật Nặc Đinh Sơn như cảm thấy bản thân đã đạt được một thành tựu vẻ vang.

Nhưng dường như anh lại không hài lòng với điểm số này: "Tôi cho rằng mình phải đạt được tới chín mươi điểm chứ".

Nặc Đinh Sơn nhún mày: "Nếu như anh không ngủ gật trong rạp chiếu phim thì đúng là có thể đạt được chín mươi điểm đó".

"Hôm nay tôi nhất định phải lấy được chín mươi điểm". Trình Diệp Qua nói, tay lướt qua eo cô mở ngăn kéo bàn làm việc ra.

Sau đó trong tay Nặc Đinh Sơn có thêm một tấm danh thiếp.

"Đây là danh thiếp cá nhân của tôi". Vô đầu, ngữ khí của Trình Diệp Qua có chút không tự nhiên: "Phía trên có hòm thư cá nhân, số điện thoại riêng của tôi. Cái này có thể để em liên lạc với tôi bất cứ lúc nào".

Số điện thoại của Trình Diệp Qua trên danh thiếp đối với Nặc Đinh Sơn mà nói là hoàn toàn xa lạ, nói cách khác số điện thoại mà Trình Diệp Qua đã cho cô là loại tương đối thông thường.

"Xin lỗi". Mối nhẹ nhàng chạm bên tai cô: "Từ đầu tôi đã muốn đưa cho em cái này rồi nhưng vì công việc của tôi bận rộn quá nên đã quên mất, Nặc Nặc, chuyện tuần trước cho tôi xin lỗi".

"Tuần trước anh đã đi đâu?"

"Tôi đã ra biển". Anh nói, dừng lại một chút như là để giải thích: "Thình thoảng tôi có dành một chút thời gian để ra biển, mỗi lần tôi ra đều sẽ mang theo một chiếc điện thoại, số của chiếc điện thoại này rất ít người biết. Bây giờ Nặc Nặc đã trở thành người trong số ít người biết số này rồi".

"Bây giờ Nặc Nặc đã trở thành người trong số ít người biết số này rồi". Câu nói này của Trình Diệp Qua đã bù đắp cho những khổ sở mà anh đã gây ra cho cô trước đó. Trong lòng Nặc Đinh Sơn có chút ngọt ngào, cho dù cô chỉ là một trong vài phần đó, nhưng anh bằng lòng cho cô cơ hội của anh cô lại càng phải cẩn thận. Tất cả đang theo chiều hướng phát triển có lợi.

Nặc Đinh Sơn, không thể quá tham lam.

Tay đặt trên vai anh di chuyển ra sau một chút, đi lên trên một chút, ngón tay nhẹ nhàng sờ vào tóc anh.

Trình Diệp Qua lại mở ngăn kéo một lần nữa, lần này anh đưa cho cô một tấm thẻ phòng: "Đây là chỗ tôi ở tại London, bên trên có địa chỉ, sau này em không cần phải sợ không tìm được tôi rồi".

"Vâng". Nặc Đinh Sơn đáp lại một tiếng, lí nhí nói: "Tôi sẽ giữ cẩn thận, với lại... nếu như không có chuyện gì tôi sẽ không gọi điện lung tung, tôi cũng sẽ không... vô duyên vô cớ đi tìm anh".

Những người có tiền đều như vậy, họ luôn ghét bị quấy rầy.

"Không cần phải như vậy". Mối Trình Diệp Qua áp tới bên tai cô: "Chỉ cần không phải trong thời gian làm việc, em có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào, cũng có thể vô duyên vô cớ tới tìm tôi".

Nặc Đinh Sơn không nói gì.

"Humm?"

"Biết rồi".

"Nặc Nặc, bây giờ tôi có thể được chín mươi điểm chưa?"

Mặt hơi né sự đụng chạm của Trình Diệp Qua, tay cầm máy tờ danh thiếp vẫn đặt trên vai anh, chớp mũi cọ vào chớp mũi của anh, hàng mi rũ xuống, sau đó dâng lên môi của mình.

Anh dịu dàng hôn lấy đôi môi của cô. Tay cũng nhẹ nhàng luồn vào trong váy ngủ của cô, bằng cách này dễ dàng chọc cho cô thở dốc.

Mềm nhũn trên người anh, không có chút sức lực nào để ngăn cản bàn tay càng ngày càng táo bạo của anh. Tay anh đã dừng lại ở nơi mềm mại đó, ngón tay đã tìm tới, đang chuẩn bị tìm cách thăm dò.

Trước mặt người đàn ông yêu mến thân thể cô chưa từng bị trêu đùa như vậy, tự động vì anh nhẹ nhàng mở ra để ngón tay của anh lướt tới chỗ mềm mại đó, trượt vào.

Cô được anh ôm từ phía bàn làm việc đặt lên trên giường. Lúc quay người cô che đi anh trong miệng cô nói một câu thế này: "Tôi vẫn chưa tắm". Nhưng cô lại để cho anh đem cơ thể cô chỉ còn cách nghe theo, hông của cô vẫn khép lại nhưng cũng không có làm ra bất kỳ hành động nào thể hiện sự chống cự.

"Làm xong rồi tắm". Giọng anh trầm khàn.

Lúc này trên người cô đã không còn mảnh vải nào rồi.

"Không phải là anh vẫn nói là anh có bệnh thích sạch sẽ sao?" Cô cắn răng không chịu nghe theo.

"Không phải là em đã tắm rồi sao?". Anh đáp lại một câu như chuyện hiển nhiên: "Thời gian em đã ngâm ngơ trong nhà tắm là ba mươi bốn phút, tôi xác định trong thời gian ba mươi bốn phút này em đã tắm rửa cho mình rất sạch sẽ rồi đó".

Ha, cái người đàn ông này! Đúng là người tự sướng.

Cô hơi nhướn mày, anh cúi đầu hôn lên trán cô, tay duỗi về phía tủ đầu giường. Giảm ánh sáng xuống, nhân tiện anh đem tấm chăn trượt tới bên hông kéo ra một chút. Sau đó tay của anh tìm thấy tay của cô. Hai bàn tay, mười đầu ngón tay đan cùng nhau chặt chẽ. Sau đó.

Nâng lên tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Thứ ba giữa tháng bảy, Nặc Đình Sơn nhận được một cuộc điện thoại gọi tới từ Diệp Quang Trung, trong điện thoại Diệp Quang Trung nói cho cô biết một tuần trước anh ấy đã đem tư liệu của Klein gửi tới Đức. Hiện tại Klein đã có một phản tư cơ hội có thể đi tới nước Đức, bởi vì cạnh tranh cùng với Klein trong danh sách kia còn có ba đứa trẻ nữa.

Lúc Diệp Quang Trung nói cho Nặc Đình Sơn biết chuyện này giọng nói của anh ấy rất hưng phấn. Bởi vì bạn của anh đang làm việc tại Trung tâm nghiên cứu y học tại Đức nói cho anh biết cơ thể của Klein rất phù hợp với điều kiện yêu cầu của Trung Tâm nghiên cứu y học, như vậy chẳng khác nào Klein có quyền ưu tiên cả, hơn nữa họ bày tỏ thái độ đối với tương lai của Klein cực kỳ lạc quan.

Sau khi cúp điện thoại Nặc Đình Sơn mua vé tàu đi London.

Cuối cùng vẫn là phải đi tới bước này. Trong tay Nặc Đình Sơn nắm thật chặt chiếc thẻ phòng mà Trình Diệp Qua đã giao cho cô. Hiện tại cô đang đứng ở khu Knights Bridge của London, rừng cây ngay trước mắt cô chính là công viên Hyde.

Đây là khu căn hộ gia đình vừa mới khánh thành xong. Toà nhà số một của công viên Hyde được bán đấu giá với giá là một trăm triệu Bảng Anh đã thay đổi bằng kỷ lục nhà đất nhất thế giới. Trình Diệp Qua ở tại nơi này, chỉ là cô cầm thẻ phòng mà Trình Diệp Qua đã giao cho cô nhưng lại không thể vào được chỗ này. Những nhân viên an ninh ở đây đối với việc cô đến như quân địch tới nhà, bởi vì thường xuyên có đủ loại phụ nữ như cô tới chỗ này rồi, những người phụ nữ đó cũng nói một câu giống như cô "Tôi có bạn ở chỗ này".

Người bảo vệ còn cho là cái thẻ phòng cô cầm trong tay là cái thẻ mô phỏng giống y hệt, bởi vì cũng đã trải qua chuyện như vậy với những cô gái khác, hậu quả của việc này chính là làm cho mấy người bảo vệ bị các cô ấy lừa đã bị sa thải.

Ngay khi thấy ngoài trời bóng tối dần buông xuống Nặc Đình Sơn đã gọi điện thoại cho Trình Diệp Qua. Số gọi đi chính là cái số mà chủ nhật tuần trước anh đã cho cô, điện thoại rất nhanh đã được bắt máy.

Sau đó có một người bảo vệ trong đó dẫn Nặc Đình Sơn tới khu ở của Trình Diệp Qua.

Khu ở của Trình Diệp Qua là khu đông nam, chiếm nguyên hết một tầng lầu ba, thiết kế cái sân lớn để tạo ra không gian mở phía trước, ba phòng ngủ, một phòng vẽ, phòng khách ngay sát phòng sách, có chỗ ở dành riêng cho người làm và hầm rượu. Màu sắc chủ đạo trong phòng là chọn hệ thống màu vàng đồng, hệ thống màu vàng đồng kết hợp với đèn thủy tinh có hiệu quả càng tô thêm vẻ lộng lẫy xa hoa của nơi này tới nỗi Nặc Đình Sơn vô thức phải dừng chân lại không dám đi tới phía trước.

Nặc Đình Sơn cúi đầu nhìn lại tay của mình, bàn tay này đã từng bị rất nhiều người đàn ông nắm qua, bàn tay này cũng từng rất nhiều lần nhận qua tò

ngân phiếu cùng với biết bao châu báu quý giá từ trong tay những người đó.

Bây giờ Trình Diệp Qua cũng trở thành những người đàn ông kia rồi.

Thở ra một hơi thật dài Nặc Đình Sơn nắm chặt tay lại, sau này cô sẽ không để cho bất kỳ người đàn ông nào chạm vào cô nữa, cô sẽ chỉ để cho một người đàn ông là Trình Diệp Qua chạm vào thôi.

Người đàn ông kia chắc hẳn là đã bận chết đi rồi? Vừa rồi khi cô gọi điện cho anh, anh chỉ vội vàng nói một tiếng "Ồ nhà chò tôi".

Nặc Đình Sơn tìm một chỗ ngồi xuống yên lặng chờ đợi Trình Diệp Qua. Mục đích ở trong lòng làm cho việc chờ đợi này cứ dài đằng đẳng.

9 giờ rưỡi tối Trình Diệp Qua lái xe vào công viên Hyde, 9 giờ 40 phút mở cửa căn hộ ra, 9 giờ 45 phút anh ngồi trên ghế sofa, thả tâm tư theo thói quen. Anh phải cần 5 phút để thả lỏng tâm tư mới khiến anh thoát khỏi tình trạng vừa từ văn phòng đi ra, sau đó khi gần tới mười giờ sẽ đi tắm, Trình Diệp Qua đã mười năm như một vẫn tiếp diễn cái tình trạng kiểu sinh hoạt này.

Khi tay vừa chạm vào trán thì có một âm thanh nho nhỏ vang lên "Trình Diệp Qua".

Theo âm thanh đó Trình Diệp Qua nhìn thấy có một bóng dáng đang rụt rè đứng một bên.

Lúc xác định được trên chân Nặc Đình Sơn đang mang đôi dép lê của anh, mặc trên người áo sơ mi của anh, anh theo bản năng nhú mày lại.

Trong một giây Trình Diệp Qua đang tựa trên ghế sofa đang nhìn đó trong mắt Nặc Đình Sơn không phải là Trình Diệp Qua ở Notting Hill đã ăn com mà cô đã nấu tới say sưa ngon lành kia. Cô đã đoán được anh nhú mày lại là vì cái gì. Cô thậm chí còn biết người đàn ông này đã quên việc anh đã đề cho cô vào nhà của anh rồi.

Vào giờ phút này trong lòng người đàn ông này nhất định đang rối rít với vấn đề thế này: Cô ấy đã theo dõi anh, anh không chỉ bị theo dõi mà anh còn không được thông báo tình hình đã đụng vào đồ đạc cá nhân của anh.

Khi đó Tần Việt đã nói một câu rất đúng: Trình Diệp Qua là một người chậm nhiệt.

Cô tới nơi này là có mục đích, trong lòng Nặc Đình Sơn đang kiên quyết nói với chính mình như thế. Ngay sau đó cô tiến lên phía trước mấy bước, những lời nào nên nói vào lúc nào là một loại nghệ thuật trong cuộc sống, Nặc Đình Sơn rất thông suốt đạo lý này.

Đứng trước mặt Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn khẽ nhỏ giọng giải thích: "Khi tôi tới đây rất vội nên đã không mang theo cái gì cả, tất cả..."

Giọng nói vô cùng đáng thương làm cho người đàn ông ngay lập tức phục hồi lại tinh thần.

Anh lại vò đầu rồi. Từ trên ghế sofa đứng lên đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Xin lỗi, tôi chỉ là..."

Chỉ là trên lý trí thì tiếp nhận cô rồi, mà về tình cảm thì anh lại chậm chạp không cách nào bỏ tâm tư vào mà thôi. Cho tới bây giờ họ chắc cũng chỉ có thể dừng lại ở mức độ duy trì quan hệ thân mật về mặt tình dục mà thôi.

"Sao lại tới đây?" Anh rất nhanh đã chuyển đề tài.

"Tôi tới đây để gặp Klein". Tay đặt ở bên hông anh, sức lực vừa nhẹ vừa dịu dàng.

"Ừ, bữa nào tôi lại đi cùng em".

"Được".

Đem mắt kính đang chống trên sống mũi kéo xuống một chút, Trình Diệp Qua xoay mặt qua nhìn vào Nặc Đình Sơn đã đứng bên cạnh anh một lúc: "Sao vẫn chưa ngủ?"

Đồng hồ đặt ở trên bàn cho thấy thời gian đã là 11 giờ rưỡi. Cô vẫn không đáp lại lời của anh, cứ như vậy rừ rừ mi đứng ở chỗ đó. Ánh sáng ngọn đèn cắt một nửa khuôn mặt bên hàng mi cô rừ xuống tạo thành một đường nét mờ nhạt. Trình Diệp Qua phát hiện ra lông mi của Nặc Đình Sơn rừ trên gương mặt cô cũng giống như vẻ mặt thường ngày của cô, là một vẻ nhàn nhạt.

"Có phải là có lời muốn nói với tôi không?" Trình Diệp Qua tháo mắt kính xuống.

"Anh rất mệt phải không? Thời gian làm việc mỗi ngày của anh đều trễ như vậy sao?" Cô hỏi ngược lại.

"Ừ, thứ hai tới thứ tư lượng công việc sẽ nhiều hơn, thứ năm thứ sáu thì đỡ hơn một chút".

Vòng qua chiếc ghế bên bàn làm việc cô đứng ra sau lưng anh, ngón tay đặt trên huyệt thái dương của anh, âm thanh từ trên đỉnh đầu anh phát ra: "Nhắm mắt lại, một lúc là xong thôi".

Giọng nói trên đỉnh đầu vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu như bị thôi miên, Trình Diệp Qua nhắm mắt lại. Ngón tay đặt trên huyệt thái dương của anh bắt đầu di chuyển, mỗi lần di chuyển đều mang theo tác dụng làm cho dây thần kinh căng thẳng cùng cơ bắp của anh được thả lỏng về cùng tốt.

"Đã học qua massage?" Trình Diệp Qua không nhìn được hỏi một câu, kỹ thuật massage của Nặc Đình Sơn như này là đã đạt được tới trình độ chuyên nghiệp.

"Trước đây tôi có lên học qua".

"Vì sao phải học cái này?"

Cô không trả lời trực tiếp, dừng lại một chút rồi nhỏ giọng nói: "Tôi học cái này là để đi lấy lòng người khác".

Nhiều mảy, ý nghĩ đầu tiên của Trình Diệp Qua là... Tiếp đó cái phản hồi lại trong đầu anh chính là lần đầu tiên khi anh nhìn thấy cô là lúc trên người cô mặc một bộ váy trắng ngực, cùng với vẻ mặt của cô rơi vào trong ánh mắt ham muốn của những người đàn ông đó có sự tuyệt vời còn có vui mừng. Trong lúc đó, Trình Diệp Qua đôi với những cô gái được mang tới đêm hôm đó không có quá nhiều ấn tượng. Thật sự tạo ra sự chú ý của anh chính là một câu nói bất ngờ kia: "Nặc Đình Sơn có chứng bệnh sợ không gian giam cầm".

Mà kỳ lạ chính là trong trong giờ phút này hình ảnh mơ màng trong đầu lại liên tục vùn vụt hiện ra vô cùng rõ nét, rõ ràng tới nỗi làm Trình Diệp Qua sinh ra bài xích.

"Có phải là đã mang cái này đi để lấy lòng những người đàn ông kia rồi không?" Lúc Trình Diệp Qua nghe thấy câu nói này của chính mình hỏi ra âm thanh có chút khô khan, khô khan mà còn có phản kích động.

Cô không có đáp lại.

Trình Diệp Qua bỗng chốc cảm thấy thói quen xấu nhất của Nặc Đình Sơn chính là khi cô trả lời vấn đề của anh luôn có vẻ không thẳng thắn. Ngay khi vừa định sửa lại cái thói quen xấu này của cô thì cô lại mở miệng.

"Khi sáu tuổi tôi có quen biết một đứa bé ở trong cô nhi viện, sau đó cũng đã biết được rốt cuộc cô nhi viện là nơi như thế nào. Từ lúc đó trở đi tôi đã bắt đầu trở nên ngoan ngoãn, bởi vì tôi biết tôi với Emma không giống nhau. Từ lúc biết được việc này tôi đã bắt đầu học rất nhiều thứ, những thứ tôi học đầu là vì để mang lại cho người lớn cảm thấy được vẻ vang, để có thể nhận được lời khen ngợi của người lớn. Tôi đã cố gắng để cho mình càng phải thông minh hơn, đáng yêu hơn so với Emma. Thông minh, đáng yêu tới mức Susan càng thích mang tôi theo mỗi khi ra ngoài. Tôi vẫn luôn yên tĩnh, bởi vì có đôi khi người lớn sẽ cảm thấy những đứa trẻ rất phiền phức. Việc lên đi học massage là vì để lấy lòng Susan, mục đích là để cho bà ấy thích tôi".

"Tôi vẫn cho là tôi đã nguy trang rất tốt, sau này lớn lên tôi mới biết vốn dĩ Susan với Emma đều biết chút tâm tư đó của tôi. Họ sợ tôi suy nghĩ lung tung vì vậy vẫn luôn phối hợp với tôi".

Giọng nói trên đỉnh đầu kia có chứa một nỗi buồn man mác. Qua giọng nói đó Trình Diệp Qua dường như nhìn thấy được thời niên thiếu của cô gái có cái tên giống như cái địa danh Notting Hill đó, hướng nội mà mãnh cảm, thông minh mà yên tĩnh.

Nhìn lên khuôn mặt đang rũ xuống của cô, anh tỉ mỉ nhìn hàng lông mi của cô, con mắt của cô. Bé gái mãnh cảm hướng nội ngày trước từng chút từng chút đã lột xác thành một thiếu nữ, buồn phiền đã trở thành nỗi sầu bi, duyên dáng mà xinh đẹp.

Anh nghĩ thật ra Nặc Đình Sơn lớn lên đã rất xinh đẹp.

"Tôi rất cảm kích Susan" Cô nói. Khi cô nói ra câu này mắt cô đã ngân ngấn nước. Những giọt nước đó thấm trên bờ mi của cô làm cho bờ mi đó nhìn qua có chút ẩm ướt.

Có cái gì đó đang trào dâng trong lòng, trong khoảnh khắc đó anh dường như muốn đưa tay ra, chỉ cần tay của anh tăng thêm một chút lực là có thể làm cho đầu cô cúi thấp xuống.

Đôi môi của cô nhất định cũng ướt át như mắt cô vậy. Ánh mắt của Trình Diệp Qua dừng lại trên đôi môi của cô trong chốc lát. Cuối cùng cũng rời đi, đưa tay ra, ngón tay chạm vào giọt nước mắt chực rơi xuống của cô.

Cô nói với anh: Susan rất tuyệt, anh nói với cô: Nặc Nặc em ngủ trước đi tôi vẫn còn vài việc cần phải làm.

Đợi tới khi tiếng bước chân rời đi Trình Diệp Qua lại một lần nữa đeo mắt kính lên. Anh biết nếu như sau khi hôn cô rồi thì nhất định sẽ phải muốn nhiều hơn nữa, cứ như vậy thì kế hoạch hoàn thành công việc ngày hôm nay lại phải đẩy qua ngày mai. Mà tiến trình công việc ngày mai của anh đã được dự tính xong từ tuần trước rồi. Anh tuyệt đối không cho phép để cho cái kích động nhất thời này phá hỏng toàn bộ kế hoạch được. Cái kích động nhất thời đó đối với anh mà nói có thể sẽ biến thành một loại hiệu ứng Domino.

Từ nhỏ tới lớn anh đều dựa theo kế hoạch mà đi theo, chỉ có như vậy anh mới có thể đạt được mục đích sau cùng.

Một tiếng sau.

Trình Diệp Qua phát hiện ra Nặc Đình Sơn đang ở trên giường của mình. Sau khi đứng hình trong ba giây Trình Diệp Qua quyết định không đánh thức Nặc Đình Sơn đi qua phòng khách nữa, anh cũng không có ý định để mình qua phòng khách. Anh đã quen với giường của anh rồi.

Với lại giường của anh rất lớn.

Trình Diệp Qua nằm trên giường anh cảm thấy giường của anh thật sự rất lớn, lớn tới nỗi làm cho Nặc Đình Sơn đang nằm bên cạnh anh nhìn qua có cảm giác như không tồn tại. Người phụ nữ đó nhìn qua có chút nhỏ bé, so với bất cứ cái gì trong đầu nhìn qua cũng đều nhỏ hơn thường ngày. Cô cuộn mình lại giống như cái kén của một con sâu, một con sâu sợ bị con điều hâu phát hiện tha đi.

Người phụ nữ này không phải là coi anh thành con điều hâu đó chứ? Trình Diệp Qua cảm thấy anh có chút bất mãn khi mình bị coi thành con điều hâu, hơn nữa cô lại còn đưa lưng về phía anh.

Ngay sau đó anh đưa tay qua, bàn tay chạm vào. Cảm thấy... tay hình như chạm vào một nơi mịn màng nhẵn nhụi.

Trình Diệp Qua tin chắc rằng cái mình đã sờ vào là thân thể chứ không phải là lớp vải vóc.

Rạng sáng 12 giờ rưỡi, tay anh đặt ở eo cô không hề rời đi, cô xoay người lại.

"Vẫn chưa ngủ?" Giọng nói của anh thô ráp.

"Anh có hi vọng tôi đã ngủ rồi không?" Cô lại bắt đầu hỏi ngược lại anh.

Trình Diệp Qua lại phát hiện ra một điều không tốt nữa của Nặc Đình Sơn. Không chỉ không thích trả lời câu hỏi của anh mà còn luôn quăng ngược ra câu hỏi của cô.

"Nếu anh hi vọng lúc này tôi đã ngủ rồi thì tôi lập tức ngủ liền". Cô nói ra.

Không ai nói thêm gì nữa. Trình Diệp Qua nhìn chăm chú vào Nặc Đình Sơn, trong lòng đang nghĩ tới chính là ngày mai đúng 6 giờ anh thức dậy dưới sự nhắc nhở của cái đồng hồ báo thức. Anh lại phải bắt đầu một ngày mới bận tới tận mắt mũi, anh khó có được thời gian một ngày nằm yên để ngủ. Anh phải đem thời gian ngủ nằm yên này phân chia...

Trong lòng Trình Diệp Qua rất rõ ràng anh đối với thân thể của cô đã có chút mê luyến. Việc này chính là vào một tuần trước ở thư phòng anh mới ý thức được. Ánh mắt của anh luôn không ý thức được mà nhìn vào đôi chân ở dưới vạt áo sơ mi. Trong đầu anh luôn nghĩ tới hình ảnh khi vào thời khắc cao trào hai chân của cô kẹp chặt lấy mình.

Trình Diệp Qua khẽ thở dài một hơi, sau đó thân thể vừa rồi vẫn còn đang giữ một khoảng cách nhất định với anh bắt đầu chuyển động. Từng chút từng chút rút ngắn khoảng cách của họ lại.

Gần tới vị trí mềm mại trước ngực của cô, cách anh một lớp vải vóc của bộ đồ ngủ kia như có như không cọ vào anh. Ngay sau đó bàn tay đặt bên hông cô bắt đầu thu lại, tiếp đó anh xoay người một cái, thân thể mềm mại kia ngay lập tức đã bị cơ thể anh bao phủ lên. Bàn tay đang đặt ở phía sau cô tiếp tục đi xuống, cô chú ý phối hợp theo mớ chân ra. Cô theo động tác tay của anh gấp hai chân lên tách đầu gối ra áp trên drap giường.

Khi chân cô được tự to, thì bàn tay bắt đầu đi lên, từng chút một kiểm tìm.

Lúc đi vào, cô xụi lơ trên người anh, thở mạnh một tiếng cũng không dám, cứ như vậy thuận theo anh.

Nắm hai mắt lại Trình Diệp Qua bắt đầu toàn tâm toàn ý đi theo cảm giác của ngón tay, mỗi lần bị kẹp chặt đưa tới cao trào. Tiếp sau đó cũng biết xảy ra chuyện gì. Anh buộc phải đem thời gian 5 tiếng để ngủ kia chia ra một ít để làm một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Cho tới bây giờ Trình Diệp Qua chưa khi nào lại chán ghét cái âm thanh của cái đồng hồ báo thức đang lần lượt nhắc nhở anh rời khỏi giường. Anh biết đã qua 6 giờ rồi, anh biết nhất định phải thức dậy rồi.

Anh thừa nhận cái loại trạng thái lười biếng này phần lớn đều bắt nguồn từ cái thân thể đang vui trong lòng anh kia. Tay đưa ra tìm kiếm để tắt cái đồng hồ đang một lần nữa nhắc nhở anh tới giờ phải rời giường.

Tiếng cười khúc khích phát ra từ trong lồng ngực anh, ấm áp, mềm mại.

"Không cho cười" Anh cảnh cáo cô.

"Ồ" cô đáp lại.

Quả thật là cô không tiếp tục cười nữa, chỉ là đổi qua đây anh: "Anh không sợ mấy chú lớn tuổi hơn gấp đôi anh kia nắm được thóp của anh hả?"

"Sợ _____ "

"Sợ thì mau dậy đi!"

"Được _____ "

"Trình Diệp Qua, đã qua năm phút rồi đấy".

"Dậy ngay đây _____ "

"Tên khốn này, lấy tay của anh ra mau".

"Sờ thêm chút nữa rồi dậy _____ "

"Đã qua mười phút rồi đó!!!" Âm thanh nghiêng răng kèn kẹt.

"Ừmmmm _____ "

"Trình Diệp Qua đã qua mười lăm phút rồi!!!"

"Ờ _____ "

Buổi sáng ngày chủ nhật thứ ba, thời gian Trình Diệp Qua thức dậy chậm hơn nửa tiếng so với thường ngày. Lúc rời đi người phụ nữ đó nhìn anh với ánh mắt mong chờ, đáng vẻ hình như có lời muốn nói với anh.

Anh đặt môi lên trán cô: "Ở nhà chờ tôi, tôi bảo đảm buổi tối sẽ trở về sớm".

"Có muốn em làm bữa tối không?"

Làm bữa tối? Nghe thật tốt, từ khi anh chuyển tới chỗ này cho tới tận bây giờ vẫn chưa có dùng qua bữa tối ở chỗ này.

"Được".

Lúc sắp rời đi cô kéo tay anh lại, cẩn thận chỉnh lại cà vạt cho anh. Nhẹ nhàng dặn dò: "Về sớm một chút em có một chuyện muốn thương lượng với anh".

"Được!" Miệng thì trả lời nhưng mắt thì lại không nhìn được mà rơi vào vị trí xương quai xanh của cô, phía trên vẫn còn có dấu vết mà anh lưu lại trên người tối hôm qua. Nhìn qua mà không khỏi giật mình.

Không đành lòng, môi Trình Diệp Qua nhẹ nhàng áp lên bên thái dương cô, giọng nói thì thầm: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý một chút".

Sau khi Trình Diệp Qua đi rồi Nặc Đình Sơn mới đi vào phòng tắm, đứng ở trước tấm gương soi lớn chân của cô vẫn còn hơi run rẩy. Tối hôm qua, ban đầu ở nửa đoạn đầu anh tới rất nhẹ nhàng, nhưng mà đến giữa chừng thì chuông điện thoại vang lên. Là anh nói không có nhiều người biết tới đây số cả nhân đó. Thời gian hơn một giờ sáng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, khi đó anh vẫn còn đang chôn vùi trong thân thể cô. Trong nháy mắt đó cô nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt đầu tranh của anh khi nhìn vào trong di động, cô vẫn rõ ràng cảm nhận được sự biến hoá của thân thể anh. Tất cả những tình cảm dịu dàng ngọt ngào đang duy trì theo tiếng chuông rung của di động vang lên đã dần tan biến.

Anh đưa tay tắt điện thoại đi.

Sau đó sự dịu dàng đã không còn nữa.

Anh ở trong thân thể cô bắt đầu điên cuồng chuyển động.

Có điều vẫn còn tốt, vào thời điểm cao trào anh vẫn không có gọi sai tên. Nặc Đình Sơn cười với chính mình ở trong gương, nụ cười nhợt nhạt mà không hề có chút thuyết phục nào.

Nặc đình Sơn cầm tấm thẻ mà Trình Diệp Qua đưa cho cô đi tới cửa hàng. Lúc đó Trình Diệp Qua đã nói trong thẻ có một ít tiền, một ít tiền trong miệng anh khi đó là một triệu Bảng Anh.

Việc một người bạn trai đưa cho bạn gái của mình một triệu Bảng Anh là quá nhiều rồi, huống chi anh với cô cũng chỉ mới có quen biết cũng mới có mấy tháng ngắn ngủi.

Nhưng một triệu Bảng Anh đối với Nặc đình Sơn mà nói vẫn còn thiếu rất nhiều. Nặc Đình Sơn cần tới hai mươi triệu Bảng Anh, còn có chữ ký đồng ý của năm Nghị Sĩ nước Đức nữa.

Hai mươi triệu bảng Anh là chi phí phải thanh toán hết trong một lần cho Viện Y tế nước Đức. Chữ ký của năm Nghị Sĩ Đức là chuyện cơ mật của Viện Y Tế. Cô cũng không có quyền được hỏi tới, cô chỉ cần nắm lấy cơ hội này là được rồi.

Nặc Đinh Sơn cảm thê mà Trình Điệp Qua đã đưa cho cô đi mua một cái váy ngủ rất thiếu vải. Cô hiểu rõ hơn bất ý ai, những việc gì làm trong bầu không khí gì thì sẽ thu được hiệu quả tốt hơn.

Ngoài váy ngủ ra cô còn mua thêm mọi thứ để chuẩn bị cho một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến. Buổi trưa, tính toán thời gian chính xác cô gọi điện cho Trình Điệp Qua: "Khi trở về nhớ mua hoa".

Đối với người đàn ông yêu thương, trong lòng những người phụ nữ đều luôn cất giấu một chút tâm tư, luôn luôn âm thầm suy đoán trọng lượng của mình trong lòng người của anh ấy. Loại suy đoán này thường thôi thúc nảy sinh một chút tâm cơ.

Bây giờ tối, Trình Điệp Qua đứng giờ trở về. Anh cũng dựa theo mong muốn của Nặc Đinh Sơn mang về một bó hoa. Nặc Đinh Sơn nhận lấy bó hoa mà Trình Điệp Qua đưa cho cô, đó là bó hoa hồng Anh màu hồng phấn.

Đem hoa bỏ vào trong bình, Nặc Đinh Sơn thất vọng trong lòng.

Hoa hồng phấn Anh có nghĩa là: Vô cùng quan tâm.

Trong lòng người đàn ông này rất rõ ràng, có thể anh cũng đã nhìn ra chút tâm tư đó của cô. Vì vậy anh đã dùng cách của anh tỏ rõ lập trường của anh: Chúng ta chỉ ở giai đoạn này thôi.

Anh ôm lấy vai cô cùng đi tới hần để chọn rượu, diện tích hầm rượu không quá lớn, đó là loại hầm có mái thiết kế có hình chóp nhọn, và có một cái lỗ thông gió duy nhất cũng chỉ to bằng mấy ngón chân. Bình thường khi người bị mắc bệnh sợ không giam cầm nghiêm trọng ở trong không gian này sẽ có phản ứng khó thở. Dường như Trình Điệp Qua đã sớm chuẩn bị, lúc cánh cửa cảm ứng của hầm rượu được kéo lên anh để cho cô đi vào trước, sau đó anh dùng một thanh thép kê đặt ở phía dưới cánh cửa cảm ứng để chứa lại một chút không gian hở ra. Trình Điệp Qua làm những việc này rất thành thạo, thành thạo tới nỗi làm cho lòng của Nặc Đinh Sơn thấy khó chịu.

Có một Tiểu Hồ Ly ở phía xa bên kia bờ đại dương đã để lại cho cuộc sống của Trình Điệp Qua một thói quen phát ra từ trong cốt tủy. Thói quen này ở khắp mọi nơi.

Anh nói: Từ nhỏ chúng tôi đã cùng nhau lớn lên.

Hoa hồng Anh cùng với những lời mà Trình Điệp Qua sắp nói làm cho Nặc Đinh Sơn trong giữa buổi tối hẹn hò trong nửa tiếng đã nhiều lần bị mất tập trung.

Khi ca khúc cổ điển tiếng Pháp vang lên cô và anh đã cời gảy ra. Chân trần đạp lên thảm trải sàn, đầu tựa trên vai anh, bước chân đung đưa theo từng giai điệu, thuận theo điều khiển của anh mà từ từ quay một vòng, từ bên này xoay tới bên kia.

Rượu, hoa, ánh nến tạo nên bầu không khí thật hoàn hảo. Anh rất tự nhiên mà cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Cô kiễng chân lên, họ quấn lấy nhau dây dưa thẳng tới phòng ngủ.

"Anh ở đây đợi em một chút". Cô thì thầm nói với anh.

Bộ váy ngủ kiêu vãi kia đã có cơ hội thể hiện. Váy ngủ là màu tím, trễ ngực, mặc lên cảm giác đẹp vô cùng.

Cô mặc váy ngủ đứng trước mặt anh, anh tựa nửa người trên giường, ánh mắt đặt trên người cô từ khi cô vừa mở cửa phòng tắm ra cũng chưa từng rời đi.

"Có đẹp không?" Cô hỏi anh.

"Ừ". Anh khẽ phát ra một âm thanh bằng giọng mũi.

Anh vỗ vỗ vào chân, ý đồ phát ra từ trong ánh mắt rất rõ ràng. Nặc Đinh Sơn cẩn thận vát chân ngồi lên trên đùi anh, tay vòng qua cổ anh, ngón tay của anh chạm vào nút dây áo ngủ ở trên vai cô. Sợi dây mảnh tinh tế bị anh từng chút một kéo ra, rơi xuống tới khuỷu tay của cô.

Một bên ngực hiện ra trước mắt anh. Khuôn ngực của cô cũng không tới nỗi tệ, về điểm này Nặc Đinh Sơn vẫn luôn biết. Khuôn ngực có hình dáng quá lè, đầy đặn, cao vút, nơi đỉnh đồi nhấp nhô của cô kia có màu đỏ tươi.

Ngón tay nhẹ nhàng vờ về chà sát điểm hồng kia. Đợi tới khi môi của anh đang định thay thế cho ngón tay thì Nặc Đinh Sơn ngăn anh lại. Môi của anh trở thành ngậm vành tai cô, giống như là dụ dỗ, thôi thúc. Sao vậy? Thì thầm: Hửm?

"Sáng sớm hôm nay không phải là em đã nói có chuyện muốn nói với anh sao?" Cô hờn dỗi.

"Tôi nhớ rồi, sáng nay em đã nói qua".

"Trình Điệp Qua".

"Nói đi". Răng anh nhẹ nhàng vờ về nơi mềm mại ở tai cô.

Hơi thở dồn dập kháng nghị "Nhột, nhột". Vừa phải né tránh anh, trong lúc dây dưa dây áo của cô cũng vì thế mà rơi xuống.

Liên tục né tránh "Nhật" đã biến thành tiếng kêu hoảng sợ, trong tiếng kêu kinh sợ ảo ngủ của cô đã bị kéo xuống tới bên hông của cô, trong tiếng kêu kinh sợ đó anh đã buông cô ra. Chỉ thấy chiếc váy ngủ màu tím bị lật xuống tới hông cô. Cô đang ngồi vắt trên người anh, trước ngực theo sự phản kháng của cô mà hơi thở dồn dập từng hồi run rẩy. Xuống thêm tí nữa là cái bụng bồng phồng, vòng eo không đầy một vòng tay. Sợi ren màu đen bên dưới kết hợp với chiếc váy ngủ màu tím như ẩn như hiện.

Cảnh tượng này...

Biến đổi trong nháy mắt làm cho tâm trí của Trình Diệp Qua hít vào một ngụm khí lạnh.

Khi tiến vào cô, cảm giác này thật điên cuồng.

"Trình Diệp Qua". Giọng cô rụt rè: "Em đã tìm được cho Klein một bệnh viện tốt hơn ở Berlin, chỉ là trong quá trình chuyển viện đã gặp phải một chút phiền toái, em muốn anh giúp em, được không?"

Sau khi nói xong lời này Nặc Đình Sơn nín thở.

Trình Diệp Qua đang nhìn cô.

Đây là anh đang nghi ngờ cô sao? Nặc Đình Sơn cảm thấy hoảng sợ vô căn cứ. Không được sợ. Cô nhìn lại anh, mặt anh tiến sát về phía cô, môi chạm lên môi cô, cùng lúc đó hai bàn tay của anh chế trụ trên eo cô.

"Đương nhiên rồi".

Trong lòng Nặc Đình Sơn thở phào một hơi thật lớn. Cô nghiêng mặt qua làm cho môi của Trình Diệp Qua thuận lợi rơi lên trên gáy của cô. Cô vừa đáp lại, giọng như lơ đãng nói cho anh biết một chút chi tiết.

Môi của anh đi tới xương quai xanh của cô, cắn nhẹ một cái: "Nặc Nặc, em không tập trung".

"Em không có không tập trung". Cô ngụy biện.

Anh lại cắn cô một cái để trừng phạt cô, cô bị đau kêu lên.

"Mấy việc đó chờ sau khi làm xong rồi nói tiếp, hửm?" Sau giọng nói đó của anh là âm thanh anh tăng thêm lực, nhưng lực tay của anh lại càng uy hiếp hơn.

"Nói xong rồi làm tiếp". Cô cương quyết.

Âm thanh, khẩu khí nghe thế nào cũng như đang giở tính trẻ con, anh muốn tôi đi hướng tây thì tôi nhất định sẽ đi hướng đông.

"Ngốc!" Anh thở dài: "Đã quên những lời ngày đó tôi nói với em rồi à, Klein của Nặc Đình Sơn cũng là Klein của Trình Diệp Qua".

Đề đầu đặt lên vai anh, cô ngậm vành tai anh, lấy việc này để diễn tả cảm giác thân mật.

Lúc anh tiến vào cô, lòng cô đầy thỏa mãn, dùng vẻ ôn nhu của phái nữ để ngênh đón anh, lấy lòng anh. Nặc Đình Sơn của lúc đó cho rằng mục đích của cô sẽ rất dễ dàng đạt được.

Căn nhà Trình Diệp Qua đang ở có giá trị 50 triệu Bảng Anh. Sau khi cuộc phỏng vấn của Vinh Mộ Minh ở Đức bị truyền ra ngoài thì ông ấy vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với các quan chức cấp cao của nước Đức. Chuyện của Klein đối với Trình Diệp Qua mà nói cũng chỉ cần mấy cuộc điện thoại thì chữ ký với tờ chi phiếu đều là chuyện vặt.

Sau khi tràn đầy sáng khoái vào thời gian rạng sáng Nặc Đình Sơn nằm sấp trên ngực Trình Diệp Qua, cô nói với anh một số điều kiện liên quan tới Trung tâm y tế của Đức. Cô đã chọn cách xuống nước nhấn mạnh giải thích những điều kiện hoàn cảnh lạc quan sau khi Klein được tiếp nhận trị liệu.

Nặc Đình Sơn nói tất cả những gì cần phải nói, sau khi nói xong chờ đợi Trình Diệp Qua đang trầm mặc một lúc lâu.

"Sao vậy?" Nặc Đình Sơn ngẩng đầu lên nhìn Trình Diệp Qua, từ góc độ này của cô cô cũng chỉ có thể nhìn tới khuôn cằm của anh. Vào giờ phút này điều cô không ngờ tới chính là mấy phút sau đó mình sẽ phải nhận lấy thời khắc tuyệt vọng. Thậm chí cô còn nghĩ tới lời của Trương Diệu Lệ, cô ấy nói Trình Diệp Qua có khuôn cằm giống y chang người trình Anh Quốc "Jude Lew" hoàn hảo, mê người. Trùng hợp là hai người đàn ông này đều tên là "Jude".

"Nặc Nặc". Trình Diệp Qua bất ngờ mở miệng cắt đứt dòng suy nghĩ của Nặc Đình Sơn.

"Vâng"

"Tôi nghĩ tôi không giúp được em rồi".

Trong đầu Nặc Đình Sơn nổ oanh một tiếng, sau đó mọi suy nghĩ của cô đều là một mảng trống rỗng.

"Ít nhất thì trong giai đoạn này tôi không thể giúp được em". Trình Diệp Qua tiếp tục nói.

Ít nhất thì trong giai đoạn này không thể giúp được cô. Như vậy sao được? Không, không, không được. Diệp Quang Trung đã nói bây giờ là thời kỳ Klein tiếp nhận trị liệu tốt nhất, Diệp Quang Trung đã nói Klein cũng chỉ có một phần tư cơ hội thôi. Không, không, Không được. Bây giờ Klein đã 14 tuổi rồi, khoảng thời gian bác sĩ cho con bé cũng chỉ có thời gian bốn năm. Cô đã giao ước với Klein vào năm 20 tuổi phải tới Bắc Kinh. Không chỉ có tới Bắc Kinh mà sẽ còn phải tới rất nhiều nơi nữa. Nhưng bây giờ cô đã nghe được những gì. Trong đầu Nặc Đình Sơn bắt đầu nhớ lại lời Trình Diệp Qua đã nói.

Có phải là anh đã nghe nhầm không. Ba của người này là Vinh Mộ Minh. Tài của Nặc Đình Sơn không biết vì sao lại bắt đầu phát ra tiếng ong ong. Trong một mảng âm thanh ong ong ấy cô nghe thấy anh gọi "Nặc Nặc".

Tỉnh táo lại, Nặc Đình Sơn vui mặt vào lòng anh, cô không dám để cho anh nhìn thấy mặt cô. Vào giờ phút này cô nghĩ nhất định là gương mặt của cô tràn đầy vẻ thất kinh và khó tin.

Nặc Đình Sơn cố ép cho mình bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: "Trình Diệp Qua, anh không cần lo lắng, cho dù sau này chúng ta có thể ở cùng nhau hay không thì hai mươi triệu kia em cũng sẽ nghĩ cách để trả lại cho anh".

"Ý của tôi không phải vậy". Tay của anh đặt trên lưng cô: "Nặc Nặc, tôi không có nhiều tiền, năm ngoái tôi mới nhận được tiền thưởng cuối năm một triệu Bảng Anh, một triệu Bảng Anh đó để ở trong thẻ mà tôi đã đưa cho em. Tiền lương mỗi tháng của tôi cũng phải chia ra một phần để trả nợ cho khoản tiền vay ngân hàng cho việc học, vì vậy còn lại cũng không nhiều. Do đó bây giờ tôi không có nhiều tiền như vậy, cho dù tôi có thể xoay sở được 20 triệu nhưng tôi cũng không có cách nào lấy được chữ ký đồng ý của năm Nghị Sĩ nước Đức".

Nặc Đình Sơn cố gắng vui mặt vào trong lòng Trình Diệp Qua, cô biết gương mặt của cô bây giờ nhất định rất khó coi. Khó coi tới nỗi giống như cái mai rùa bị vỡ nát.

Trong lòng Nặc Đình Sơn cố sức nghĩ lại, rốt cuộc là đã bị sai ở đâu vậy? Thông tin mà cô ủy thác đáp án đã rất rõ ràng, rất rõ ràng mà.

Trình Diệp Qua là con riêng của Vinh Mộ Minh, hơn nữa lại còn được đặt nhiều kỳ vọng vào.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-1: (1)

Đợi tới khi bên cạnh truyền tới tiếng hít thở đều đều của người đàn ông, lúc này Nặc Đình Sơn mới mở mắt ra, cô mở to hai mắt nhìn lên trần nhà.

Trình Diệp Qua nói cho cô biết căn nhà này là di sản của anh ấy mua cho con trai của bà ấy ở. Người di sản trong lời nói của Trình Diệp Qua là Vinh Lâm Bội Lan, Vinh Lâm Bội Lan là vợ của Vinh Mộ Minh. Vinh Lâm Bội Lan cùng với Vinh Mộ Minh có một đôi long phượng, Vinh Tuấn và Vinh Chân. Người vốn ở hoa viên Hyde là Vinh Tuấn. Lúc đầu Vinh Tuấn muốn tới Lodon ở, tạm thời lịch trình bị thay đổi tới nơi khác, sau đó lại bởi vì công ty của Trình Diệp Qua tương đối gần nơi này cho nên dưới sự yêu cầu hết lần này tới lần khác của Vinh Lâm Bội Lan anh đã vào ở nơi này.

Liên quan tới mối quan hệ giữa Trình Diệp Qua và Vinh gia anh cũng chỉ dùng một câu hỏi hột thè này "Tôi chỉ là một đứa trẻ được gửi nuôi trong nhà họ" để tiếp lời, đáng vẻ không muốn nói tiếp nữa.

"Nặc Nặc, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác". Trước lúc sắp chìm vào giấc ngủ anh dỗ dành cô như vậy.

Sau khi tiếng chuông của chiếc đồng hồ báo thức vang lên, Trình Diệp Qua sờ tay sang bên cạnh. Khi làm ra động tác này trong đầu anh bỗng phát hiện thì ra động tác này của anh lại tự nhiên như vậy.

Thế nhưng bàn tay lại trống không, cô không giống như buổi sáng trước đây mềm mại nằm trong lòng anh.

Trên bàn anh Trình Diệp Qua nhìn thấy bữa sáng đã được chuẩn bị xong xuôi, bên bàn ăn còn có tờ giấy Nặc Đình Sơn để lại cho Trình Diệp Qua. Trên tờ giấy viết: Em có chút chuyện phải trở về trước.

Bốn bề xung quanh rất yên tĩnh, đó là một loại yên tĩnh không giống như bình thường. Trình Diệp Qua cầm tờ giấy được Nặc Đình Sơn trên bàn ăn lên nhìn chăm chú.

Anh cố gắng suy đoán những chữ trên tờ giấy để tìm ra chút tâm tình của chủ nhân của nó, nhưng kiểu chữ đơn giản lộ ra cũng giống như chính tâm trạng của chủ nhân của nó: Là về nhân nhạ.

Vì sao lại muốn tìm ra tâm trạng của Nặc Đình Sơn dường như có quan hệ tới việc Trình Diệp Qua phát hiện ra thuốc của anh thiếu mất vài điều. Anh ở cửa phòng ngủ nghe được mùi thuốc lá nhân nhạ. Trong trí nhớ của Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn không hút thuốc, hơi thở của cô luôn nhẹ nhàng trong

mát giống như ánh nắng trên đường phố Notting Hill, tràn đầy sự kiên trì và dẻo dai.

Mãi cho tới sau này Trình Diệp Qua phát hiện ra tất cả giống như một vở kịch hoang đường. Anh là bị lừa một vỏ. Nặc Đinh Sơn ai cũng có thể lừa.

Mấy tháng trước Nặc Đinh Sơn đứng trên đường quan sát người rất được người dân Lodon chào đón trong chương trình "Thời gian của Johnson", sau đó đưa ra một quyết định.

Mấy tháng sau, cùng thời gian, cùng địa điểm ánh mặt trời tháng bảy chiếu thẳng xuống, đứng ngay người ở chỗ đó. Cô đã đứng ở chỗ này rất lâu, vô số người đi qua cô. Trong tay cô nắm thật chặt tờ báo, đây là một phần của tờ báo của một tuần trước. Bên trong một góc khuất của tờ báo đã viết một tin tức: Lực lượng cảnh sát London đã bắt được một kẻ khả nghi có tội danh lừa đảo trong sòng bạc tại Las Vegas. Người đàn ông Anh Quốc đó tên là Daniel. Người đàn ông tên Daniel này là chủ một văn phòng thám tử ở London. Daniel dựa vào bộ mặt thật thà còn có lời nói như rót mật khiến cho vị trí ở văn phòng thám tử ở London của anh ta nhận được danh tiếng không tẻ. Không thể tưởng tượng được người này lại là một con ma cờ bạc. Những người làm cho hấn ta lại là một đám lưu manh. Khiến cho người ta không biết nên khóc hay nên cười chính là tư liệu hấn giao cho những khách hàng của hấn đa số là lấy từ những bài báo thị phi trên internet cộng thêm một ít tưởng tượng bịa đặt mà hấn thêm thắt vào.

Đây là chuyện hoang đường nhất mà Nặc Đinh Sơn từng gặp phải từ trước tới giờ. Cô đã câu dẫn nhầm người. Chuyện này nếu để cho bà chủ nhà của cô biết được nhất định bà ấy sẽ cười sái quai hàm mất.

Đứng trên quảng trường người đi qua đi lại Nặc Đinh Sơn bắt đầu cười tới không thể kìm chế được.

Lúc Trình Diệp Qua gọi tới điện thoại của cô, cô vẫn còn đang cười, cô vừa cười vừa nhận điện thoại.

"Trở về rồi sao?"

"Vâng".

"Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Ừ, Trương Diệu Lệ đã bị thương".

"Có nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi một ngày là có thể đi làm".

"Đang cười cái gì vậy?"

"Em đang cười cái gì hả? Em vừa được nghe kể một chuyện, một chuyện rất buồn cười".

"Chuyện gì".

"Có một cô gái đã câu dẫn nhầm người".

"..."

"Trình Diệp Qua".

"..."

"Trình Diệp Qua".

"Nói".

"Em nghĩ em phải đi tới Đức một chuyến, tuần này em sẽ ở lại Đức".

"Được".

"Cúp máy nhé".

"Tạm biệt".

Mỗi người dứt khoát cúp ngay điện thoại. Cái tên khốn này, ngay cả một câu cẩn thận một chút cũng keo kiệt không thềm nói. Nặc Đinh Sơn thu lại nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Có cam tâm không? Không, không cam tâm!

Bởi vì không cam tâm nên Nặc Đinh Sơn lại một lần nữa tìm tới mộ văn phòng thám tử khác, lần này cô không keo kiệt tiền của mình nữa, cô nói với họ

cô muốn biết kết quả trong vòng ba ngày.

Khi màn đêm buông xuống Nặc Đình Sơn mua vé đi tới Berlin.

Suốt một tuần Nặc Đình Sơn đều ở trong một khách sạn ở Berlin. Trong một tuần này cô đã tắt điện thoại, cô ở trong phòng khách sạn uống nước lọc với ăn bánh mì. Trong một tuần này Nặc Đình Sơn còn nhận được một bưu kiện. Đến ngày thứ tư cô tới Đức thì văn phòng thám tử đã gửi Email cho cô. Email của văn phòng này tiết lộ một tin tức làm cho Nặc Đình Sơn cảm thấy tuyệt vọng.

Thứ năm, dưới sự an bài của một người bạn của Diệp Quan Trung cuối cùng cũng gặp được người phụ trách của Trung tâm nghiên cứu y tế. Hai mươi triệu Bảng Anh không thể chia ra trả trong từng kỳ, bởi vì họ cần gấp số tiền này để đầu tư vào hạng mục nghiên cứu y học mới. Người phụ trách kia đã rời đi sớm trước năm phút, Anh ta ngay cả việc liên quan tới chữ ký của Nghị Sĩ Đức cũng không thêm nhắc qua với cô. Nặc Đình Sơn biết khi người phụ trách kia lấy cái cớ bận việc để rời đi sớm thì Klein đã mất đi một phần tư cơ hội kia rồi.

Trở lại khách sạn Nặc Đình Sơn ngủ một ngày một đêm.

Thứ bảy khi trời vừa sáng Nặc Đình Sơn rời khỏi Berlin.

Trở lại Notting Hill chờ đợi Nặc Đình Sơn chính là việc cô bị nhà hàng cho thôi việc. Giám đốc Nhà hàng vẫn luôn rất tin tưởng cô đã tự mình đem thông báo sa thải đưa tới tay Nặc Đình Sơn. Đối với việc cô ngay cả xin phép cũng không thêm báo, vô duyên vô cớ bỏ việc một tuần Giám đốc nhà hàng đã thất vọng không còn gì để nói.

Tờ thông báo sa thải nặng trĩu trong tay, cô cảm thấy mình đang cô đơn đứng ở một nơi hoang vu, bốn bề khô sở vây quanh.

Sáng sớm chủ nhật Nặc Đình Sơn tới London. Tối hôm qua Klein đã gọi điện cho cô. Đây là lần đầu tiên Klein được phân vai biểu diễn trên sân khấu kịch. Trong điện thoại Klein nói hy vọng cô có thể tới, hơn nữa còn hy vọng Nặc Nặc dẫn theo Trình Diệp Qua tới.

Trình Diệp Qua? Nặc Đình Sơn cảm thấy cô gần như sắp quên sự tồn tại của người này rồi, có thể người này cũng giống như cô gần như cũng đã quên cô mất rồi. Cũng đúng, mối quan hệ của họ dường như cũng chỉ duy trì dựa trên chuyện tình dục mà thôi.

Ngày hôm qua sau năm phút bị nhà hàng sa thải Nặc Đình Sơn mở điện thoại ra, điện thoại của cô có hai thông báo để lại, một thông báo là của Trương Diệu Lệ để lại cho cô, một thông báo khác là của chủ nhà trọ để lại, sau đó không còn tin nào nữa.

Không có tin nhắn nào nữa, hôm qua trong miệng Nặc Đình Sơn lặp đi lặp một câu như vậy. Dần dần câu "Không có tin nhắn nào để lại nữa, không có" tự lẩm bầm như vậy đã biến thành tiếng nước nở nghẹn ngào.

Suốt một tuần Trương Diệu Lệ không liên lạc được với cô đã tỏ ra lo lắng, mà người làm bạn trai của cô, người đàn ông Trình Diệp Qua của cô một tin nhắn lại cũng không có.

Lặng lẽ rời khỏi nơi luyện tập, đứng trong một góc khuất không người Nặc Đình Sơn rút thuốc ra, thuốc này là cô đã mang từ Đức về. Nặc Đình Sơn tự nói với chính mình, chỉ hút một điếu thôi.

Giống như lúc trước Nặc Đình Sơn cứ hút xong một điếu sau đó lại đốt thêm một điếu, hút xong điếu thuốc thứ hai cô lại nghĩ hay là cô có thể hút thêm một điếu nữa. Tay vừa định chạm vào bao thuốc Nặc Đình Sơn đã nghe thấy tiếng bước chân đi về phía cô, sau lưng là tấm màn của sân khấu kịch Nặc Đình Sơn lui về phía sau một bước về trốn vào sau tấm màn.

Nghe tiếng bước chân này chắc là của hai người. Hai người này một trước một sau đi gần tới chỗ Nặc Đình Sơn đang trốn thì ngừng lại, sau đó Nặc Đình Sơn nghe thấy giọng của Klein, giọng nói đó mang theo sự sợ hãi kèm theo ý tứ lay lòng: "Cô ơi, cầu xin cô".

"Klein". Giọng nói này cực kỳ thiếu kiên nhẫn, giọng nói này nếu như Nặc Đình Sơn không đoán sai thì hẳn là của người phụ nữ phụ trách sắp xếp sân khấu kịch tên là Mary.

Quả nhiên.

"Cô Mary, em xin cô để cho em làm cây nấm nhỏ trong rừng sâu một lần đi, lúc trước cô đã nói để cho em làm cây nấm rồi mà. Em đã nói chuyện này với Nặc Nặc rồi, nếu Nặc Nặc biết em từ cây nấm đổi thành quả thông thì trong lòng chị ấy rất khó chịu. Bởi vì cây nấm còn có thể di chuyển một lần, mà quả thông thì cơ hội di chuyển một lần cũng không có".

"Không được!". Người phụ nữ tên Mary cũng không vì giọng nói đầy vẻ cầu xin mà có nửa phần thông cảm.

"Lúc trước cô đã đồng ý để em đóng vai cây nấm rồi mà". Klein vẫn cố chấp nói.

Tiếng cười cực kỳ trào phúng vang lên, vừa cười vừa nói: "Klein, nếu như Nặc Nặc của em cũng giống như mẹ của Katy có thể quyên góp mười ngàn Bảng Anh thì tự nhiên có thể để cho em đóng vai cây nấm nhỏ mặc quần áo màu sắc rực rỡ. Nếu như Nặc Nặc của em cũng giống như nhà của Aiska quyên góp năm mươi ngàn Bảng Anh thì còn có thể để cho em đóng vai công chúa nữa kia".

Yên lặng ____

Trốn phía sau tấm màn Nặc Đình Sơn cảm thấy Klein yên lặng giống như một ngọn núi.

"Klein bây giờ em vẫn còn muốn làm cây nấm nhỏ di động nữa không?"

"Không muốn".

Bước chân từng người dời đi, một đằng là hướng về phía sân khấu, một đằng là hướng về phía phòng dành cho khách quý tiếp đãi một số phụ huynh đặc biệt. Cô đem điều thuốc còn chưa hút đang liên tục đánh bật lửa đồng thời ném vào thùng rác.

Lần nữa quay trở về chỗ ngồi dành cho người nhà, lần này Nặc Đình Sơn không còn mất tập trung nữa, cô yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn tới trên người một quả thông ở trong góc không được chú ý tới. Mỗi khi gương mặt bị bôi thành màu đen kia nhìn về chỗ này của cô, cô đều cười với con bé. Cô làm khẩu ngữ "Klein thật giỏi".

Dần dần gương mặt bị bôi thành đen kia cũng nở nụ cười, nhưng độ cong của nụ cười đó cũng chỉ để lộ ra bốn cái răng. Đứa nhỏ kia biết nếu như nụ cười nở ra quá lớn thì sẽ bị lộ ra phần lợi trơ trọi của những cái răng đã bị rụng mất, như vậy Nặc Nặc nhìn thấy sẽ khó chịu.

Trong thời gian 40 phút tập luyện đó quả thông từ đầu tới cuối đều yên lặng đứng ở chỗ đó, còn làm nghiêm túc hơn so với nhân vật đóng vai công chúa.

Kết thúc luyện tập Nặc Đình Sơn tranh thủ đi tới bên cạnh Klein, cô đem món điểm tâm Trung Quốc lần lượt bày ra trước mặt Klein, màu đỏ, màu xanh, màu cam.

Màu sắc món điểm tâm được chế biến màu sắc rực rỡ tinh tế làm cho Klein như nở hoa trong lòng. Trong tay con bé cầm món trắng miệng nhai nhồm nhoàm nhưng ánh mắt lại nhìn về phía sân khấu, một lượt tập luyện mới đã bắt đầu, cảnh sân khấu lúc trước là mùa đông giờ đã đổi sang mùa xuân. Quả thông đó đã bị mục nát trong bùn đất ở mùa đông rồi, bây giờ hiện trên sân khấu là cảnh tượng trăm hoa khoe sắc của mùa xuân. Bọn trẻ vận lên những bộ quần áo tươi đẹp nô đùa trong mùa xuân.

Tay giữ lấy mặt Klein xoay qua, Nặc Đình Sơn để Klein đối mặt với cô, hỏi: "Klein, em có muốn giống như họ không?"

"Em một chút cũng không muốn". Con bé lắc đầu.

"Klein". Nặc Đình Sơn học theo giọng điệu của Susan: "Ở trước mặt của Nặc Nặc Klein có thể yêu cầu bất cứ thứ gì mà em muốn".

"Nặc Đình Sơn" Susan cũng đã từng nâng mặt cô lên như vậy nói với cô của thời niên thiếu: "Ở trước mặt Susan Nặc Nặc có thể yêu cầu bất cứ thứ gì mà con muốn".

Klein nhìn cô giống như cô lúc đó của thời niên thiếu nhìn Susan.

Klein chậm rãi đưa tay ra ôm lấy Nặc Đình Sơn.

"Nặc Nặc, em muốn, cực kỳ muốn, em muốn được mặc quần áo bảy sắc cầu vồng hóa thành tiên tử treo giữa bầu trời".

"Được!" Nặc Đình Sơn ôm lại Klein, dùng lực càng thêm chặt chẽ.

Cuối cùng cũng có một ngày việc cô muốn làm là cho dù không quyền góp một phần tiền nào cũng sẽ khiến cho loại người giống như Mary ở trước mặt cô phải ăn nói khép nép "Tôi có được vinh hạnh mời Klein không?" như thế nói với cô.

Cuối cùng có một ngày cô muốn để cho Klein mặc quần áo sắc sảo xuất hiện trước mặt rất nhiều người, cho dù nó biểu diễn có không tốt như thế nào đi nữa thì những người kia vẫn phải tươi cười, phải vỗ tay vì Klein.

Đó là một ngày giữa tháng tám, ngày chủ nhật.

Đêm đó từ xa xa Nặc Đình Sơn nhìn thấy cửa sổ căn hộ của Trình Diệp Qua còn chiếu ra ánh đèn, cô đứng ở nơi đó một lúc lâu. Xuyên qua tấm rèm cửa, từ bên trong cửa sổ hiện lên bóng dáng của hai người, một là hình dáng cao gầy, một là hình dáng kiêu diễm mong manh. Hai hình bóng đó lộ ra đáng vẻ cực kỳ bận rộn. Ừ, đầu lại một lần nữa gần như chạm vào nhau rồi.

Đúng bảy giờ Nặc Đình Sơn đứng trước cổng căn hộ của Trình Diệp Qua. Lúc đến cô không có gọi điện cho Trình Diệp Qua, mà Trình Diệp Qua cũng vẫn chưa gọi điện cho cô.

Thời gian họ nói chuyện với nhau là mười ngày trước. Đêm trước họ còn nói chuyện với nhau, cô với anh vẫn còn liêu mạng triền miên trên giường. Lúc đó anh hận không thể nuốt chửng cô, mà cô cũng hận không được bị anh ăn mất.

Bây giờ sở dĩ Nặc Đình Sơn đứng ở nơi này là vì một chuyện, một chuyện bắt buộc phải làm: Cùng Trình Diệp Qua chia tay, hay là có thể nói chính xác hơn một chút là ngã bài.

Văn phòng thám tử thứ hai được Nặc Đình Sơn ủy thác đã đưa ra tư liệu rõ ràng về Trình Diệp Qua. Những tài liệu này cung cấp đầy đủ mọi thông tin về ngày sinh, nơi sinh, cha mẹ.

Trình Diệp Qua sinh ra tại Bắc Kinh, cha mẹ anh là công chức bình thường. Lúc Trình Diệp Qua bốn tuổi cha mẹ anh đã bị chết trong một vụ tai nạn. Tổ tiên của Trình gia và tổ tiên của Vinh gia là bạn thân giao. Vinh Mộ Minh nhận được giao phó của cha mình mang Trình Diệp Qua bốn tuổi từ Bắc

Kính tới Macao. Đối với bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện một đứa trẻ ở Vinh Gia làm dấy lên chuyện kỳ kỳ hứng thú. Có lẽ là sợ làm tổn thương tới Trình Diệp Qua, Vinh gia vẫn luôn giữ thái độ im lặng đối với mấy loại suy đoán ở bên ngoài. Lâu dần lời xì xào "Đứa trẻ đó nhìn kỹ thì cũng thấy giống Vinh Mộ Minh" truyền đi trong xã hội đã trở thành một loại kết luận.

Căn cứ vào bản điều tra, mối quan hệ của Trình Diệp Qua và Vinh Mộ Minh cũng không được tốt lắm, Vinh Mộ Minh dùng loại điệu bộ của thương nhân mà đối xử với Trình Diệp Qua, một số giúp đỡ vật chất dành cho cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Ngược lại quan hệ tốt hơn với Trình Diệp Qua lại là vợ của Vinh Mộ Minh, mà có người còn nói Trình Diệp Qua cũng không có dự định ở lại Vinh Gia, lúc anh mười tám tuổi đã từ chối giúp đỡ của Vinh gia dành cho anh. Anh vừa học vừa làm để hoàn thành việc học, hành động này đã bị bên ngoài hiểu thành Vinh Mộ Minh có ý định để người con riêng là anh có cơ hội rèn luyện, để sau này có thể kế thừa lại sự nghiệp khổng lồ của gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2: (2)

Bây giờ mười Nặc Đình Sơn đứng ở cửa nhà Trình Diệp Qua, chìa bàn tay đang cầm chìa khóa ra. Đây sẽ là lần cuối cùng cô dùng chiếc chìa khóa này để mở cánh cửa này. Nặc Đình Sơn cũng không biết thế nào mà ngày hôm nay cô chỉ cảm thấy thân thể mình so với ngày thường lại trở lên trống rỗng. Cứ như vậy cho đến khi Nặc Đình Sơn tốn một chút sức để mở cửa ra.

Cửa chậm rãi mở ra để lộ ra một phần ba khe cửa.

Hai thân ảnh đã in dấu phía trước cửa sổ trở lên rõ ràng. Một nam một nữ đứng quay lưng về phía cô. Người con gái đang kẻ sát lại tiếp nhận tài liệu trong tay người đàn ông. Mặc dù không nói gì nhưng từ hành động trên đã có thể đoán được hai người này có một loại ấn ý với nhau.

Tay đang đặt trên cánh cửa đẩy ra, cánh cửa có chút cũ kỹ phát ra một âm thanh kêt kêt.

Hai người nghe được âm thanh đó không hẹn mà cùng quay mặt về phía cô, ánh mắt chuyển từ mặt Trình Diệp Qua chuyển sang mặt người phụ nữ. Người phụ nữ khoảng hai bảy hai tám tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, khí chất tốt. Cô ấy cũng đang nhìn cô.

Chỉ cần nhìn qua Nặc Đình Sơn có thể biết cô gái này không phải là Tiểu Hồ Ly. Tiểu Hồ Ly năm nay hai mươi bốn tuổi, Trình Diệp Qua năm nay hai mươi năm tuổi, Tần Việt hai mươi sáu tuổi.

"Nặc Nặc?" Âm thanh của Trình Diệp Qua mang theo sự kinh ngạc.

Nặc Đình Sơn đang đứng ở cửa. Con gió thảng tám từ ngoài cửa thổi vào thổi tung cái áo khoác bằng vải canvas của cô phồng lên. Cô cứ như vậy đứng bất động tại đó, trong lòng đang sắp xếp lại những lời chuẩn bị nói với Trình Diệp Qua, phải nhanh gọn lẹ, phải giải quyết triệt để.

"Sao không vào?" Trình Diệp Qua đi về phía cô, lướt qua cô đóng cửa lại.

Con gió thảng tám đã bị chặn lại đằng sau. Chiếc áo khoác bằng vải canvas trong chớp mắt giống như quả kính khí cầu bị xì hơi xẹp xuống ngoan ngoãn trở nên yên lại người cô. Tay của Trình Diệp Qua đặt lên vai cô, lực tay thu lại một chút cô liền bị anh ôm vào trong lòng. Cứ như vậy Nặc Đình Sơn đã bị Trình Diệp Qua dẫn tới trước mặt người phụ nữ có khuôn mặt trắng trẻo kia.

"Chu Mỹ Bảo, là đàn chị khóa trên của tôi, bây giờ là thư ký của tôi". Trình Diệp Qua cứ như vậy ôm eo cô mà giới thiệu hai người phụ nữ ở trong phòng với nhau: "Nặc Đình Sơn, bạn gái tôi".

Nặc Đình Sơn, bạn gái tôi. Mấy từ ngắn gọn lại khiến lòng cô thất lại. Trình Diệp Qua, rất nhanh thôi sẽ không còn là vậy nữa. Nếu như vài năm nữa có thể gặp lại thì sẽ biến thành như thế này: Nặc Đình Sơn, bạn gái trước của tôi.

Chu Mỹ Bảo cười với Nặc Đình Sơn, trong nụ cười toát ra đầy thiện ý, đưa tay về phía Nặc Đình Sơn. Do dự một lúc, Nặc Đình Sơn cũng đưa tay ra với Chu Mỹ Bảo.

"Rất hân hạnh được biết cô".

"Tôi cũng vậy". Nặc Đình Sơn nghe rất rõ ràng âm thanh khi mình nói câu này có mang theo sự lấy lòng.

Sự lấy lòng như vậy nghĩ ra thì ý tứ của nó hẳn là thế này: Chu Mỹ Bảo là đàn chị của Trình Diệp Qua, từ trong ngữ khí của Trình Diệp Qua khi giới thiệu là có thể thấy được anh rất xem trọng cô ấy.

Thật là hết thuốc chữa rồi! Việc hết thuốc chữa của cô không chỉ biểu hiện ở trong việc lấy lòng Chu Mỹ Bảo mà còn biểu hiện ở việc lúc biết cùng ở chung ở trong phòng này với Trình Diệp Qua là Chu Mỹ Bảo mà không phải là Tiểu Hồ Ly thì trong lòng có một loại tâm trạng vui thầm trong lòng.

Sau khi Chu Mỹ Bảo nhận được một cuộc điện thoại thì đã vội vàng rời khỏi nhà Trình Diệp Qua. Về việc tại sao Chu Mỹ Bảo lại xuất hiện ở chỗ này Trình Diệp Qua đã giải thích ngắn gọn với Nặc Đình Sơn. Bởi vì anh là một người bận tối mắt tối mày hơn nữa cô không ở đây vì vậy anh nhờ Chu Mỹ Bảo tới đây giúp anh một tay.

Nặc Đình Sơn quan sát phòng của Trình Diệp Qua, tất cả đều đầu vào đây. Như bị một sợi dây thắt chặt lại làm cho Nặc Đình Sơn cảm thấy có thêm mình hay thiếu đi mình đối với Trình Diệp Qua mà nói đều không quan trọng.

Như vậy là tốt rồi.

Nặc Đình Sơn thở ra một hơi thật dài, trong lòng lại tập lại những lời sắp nói ra với Trình Diệp Qua.

"Trình Diệp Qua, chúng ta chia tay đi". Đây là câu đầu tiên Nặc Đình Sơn định nói với Trình Diệp Qua.

Lại hít thở ra một hơi thật sâu Nặc Đình Sơn quay mặt về phía Trình Diệp Qua đang xem tài liệu đang chất thành đống, chậm rãi nói: "Trình Diệp Qua...".

Trình Diệp Qua không để cho câu mở đầu của Nặc Đình Sơn nói hết lời, đẩy đống tài liệu đang chất đống vào trong lòng cô. Anh nhìn cô, nét mặt rạng rỡ kêu lên: "Nặc Nặc".

Dường như trên người Trình Diệp Qua có một loại ma lực nào đó, anh gần gũi ra. Trong chớp mắt thế giới đã bừng sáng lên, giống cô đã từng ở chỗ lỗ thông gió dưới tầng hầm đó. Nhìn thấy vậy thì cô không còn sợ sệt bóng tối ám ảnh nữa.

"Ừ". Xuất thần nhìn anh, trong lòng bỗng hoảng hốt.

Bàn tay anh xoa lên gò má cô, tay của anh áp lên mặt cô, âm thanh dịu dàng: "Gần đây tôi bị tay nghề bếp núc của Chu Mỹ Bảo dạy và quá, vẫn là Nặc Nặc tốt hơn".

Lòng lại hoang mang, chỉ cảm thấy nếu như trong giây phút này có thể dừng lại tại đây thật tốt, cứ như vậy cô có thể cảm nhận bàn vuốt ve của anh, nhẹ nhàng cọ má vào bàn tay của Trình Diệp Qua, cứ như vậy lại càng có thể gần anh thêm chút rồi.

Chỉ tiếc rằng bàn tay của Trình Diệp Qua đã nhanh chóng buông ra khỏi khuôn mặt cô, anh cầm một xấp tài liệu nhét vào trong lòng cô nói: "Đem mấy cái này chỉnh sửa một chút rồi lưu lại, tuần sau tôi phải dùng tới".

Trọng lượng của xấp tài liệu mà Trình Diệp Qua nhét vào lòng cô chắc cũng không dưới ba cân. Tên khốn này luôn luôn làm cái chuyện như vậy, cô là bạn gái của anh chứ không phải lao công của anh.

Rất tốt, rất tốt! Nặc Đình Sơn cảm thấy có một tiếng trống thúc giục chính mình, để lời nói này phát ra. Cô muốn đem đống tài liệu chết tiệt trong lòng kia ném lên đầu Trình Diệp Qua, sau đó dùng giọng điệu của Trương Diệu Lệ mà hét vào mặt Trình Diệp Qua: "Người đàn ông như anh thật là làm cho người ta tụt cả hứng thú, tôi đã nhìn anh đủ rồi!"

Sau đó đầu cũng không thèm ngoảnh lại. Vì cuộc chia tay ngày hôm nay Nặc Đình Sơn đã đi giày cao gót. Đôi giày cao sáu tấc có thể khiến cho lưng của cô uốn thẳng, sau đó đầu không ngoảnh lại, Vĩnh biệt!

Nhưng, trên thực tế thì cô thật sự cứ thế mà nghe theo lời của Trình Diệp Qua, ngoan ngoãn sửa lại chồng tài liệu đó, đem tài liệu lưu trữ lại từng cái một theo thứ tự.

Mười giờ Nặc Đình Sơn làm xong việc mà Trình Diệp Qua giao cho cô, giống như bị mộng du Nặc Đình Sơn tựa khung cửa nhìn Trình Diệp Qua đang làm việc.

Nặc Đình Sơn không phải là đầu gỗ. Tất cả tràn ngập trong quá trình trưởng thành của cô ngoại trừ lo được lo mất vẫn là lo được lo mất. Tháng ngày trải qua của Susan vô cùng khốn khổ, cô luôn sợ có một ngày Susan sẽ vì cuộc sống nghèo khổ mà vứt bỏ cô. Trưởng thành trong hoàn cảnh lo được lo mất lòng của Nặc Đình Sơn mãi cảm hơn so với bất kỳ ai.

Vào giờ phút này Nặc Đình Sơn biết cô cũng không có đi vào trong lòng của người đàn ông đang vui đầu làm việc kia được. Không cần tìm chứng cứ cô cũng biết được.

Trình Diệp Qua một mình một cỏi nhìn giống như là anh đang ở trong thế giới của anh, mà cô chỉ là một người đứng xem mà thôi.

Một cơn gió thổi qua tạo thành một luồng khí lạnh làm cho Nặc Đình Sơn không tự chủ được mà run lên một cái. Thu lại tâm tình Nặc Đình Sơn chậm rãi đi về phía Trình Diệp Qua.

Thời gian cô đứng cạnh anh khoảng năm phút đồng hồ, trong năm phút này người đàn ông đó vẫn chưa có ý thức được cô đã đi tới.

Trước khi đem chìa khóa trả lại cho Trình Diệp Qua cô rất muốn hỏi anh hai vấn đề.

"Trình Diệp Qua". Nặc Đình Sơn nhàn nhạt gọi tên anh.

Trình Diệp Qua ngẩng đầu lên.

"Từ lúc tôi nói với anh tôi muốn tới Đức sau đó anh có gọi qua cuộc điện thoại nào cho tôi không?" Mắt nhìn thẳng vào mắt anh, Nặc Đình Sơn hỏi Trình Diệp Qua.

Bốn mắt nhìn nhau, cô đứng anh ngồi. Sau mấy phút ngán ngùi Trình Diệp Qua né tránh ánh mắt của cô, thế là Nặc Đình Sơn đã biết được đáp án rồi.

"Anh không lo lắng tôi một mình ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện gì sao?" Nặc Đình Sơn lại hỏi.

Mấy giây sau đó Trình Diệp Qua đứng lên, tựa hồ như hai vấn đề cô vừa hỏi mới làm cho anh nhớ ra kỷ thực mối quan hệ của họ là bạn trai bạn gái.

"Xin lỗi". Ngực khí của anh có chút áy náy: "Vấn đề này tôi chưa có nghĩ qua, một là vì gần đây tôi bận quá, mà một mặt khác là..."

Tay của Trình Diệp Qua chạm vào tóc của Nặc Đình Sơn giọng nhỏ hơn một chút so với lúc trước: "Tôi cảm thấy em sẽ không xảy ra chuyện gì, ít nhất thì trực giác của tôi nói cho tôi biết rằng Nặc Nặc là cô gái có thể tự chăm sóc tốt cho chính mình, trong cuộc sống, trong phán đoán".

Đúng, đúng! Nặc Đình Sơn ngẫm nghĩ lại lời của Trình Diệp Qua, cảm thấy lời của anh dường như cũng có lý. Trên danh thiếp của cô không phải đã viết sao, cô có thể làm rất nhiều rất nhiều việc. Cô đã từng cùng một đám đàn ông làm việc trên công trường đồn cũi, huấn luyện ngựa, chẻ củi, mấy việc đó một lần cô cũng không phải chưa từng trải qua.

Vấn đề này có thể cho qua, kế tiếp là một vấn đề khác.

"Trình Diệp Qua trong khoảng thời gian này anh có từng nghĩ qua chuyện của Klein không?" Nặc Đình Sơn hỏi tiếp.

Đáp lại câu hỏi của Nặc Đình Sơn là bóng lưng của Trình Diệp Qua, anh quay lưng về phía cô nói: "Nặc Nặc, Khoảng thời gian gần đây tôi e rằng không có sức để nghĩ tới chuyện của Klein, chuyện của Klein em hãy cho tôi một chút thời gian".

Người đàn ông này đang trốn tránh vấn đề đây mà.

"Tôi hỏi là trong khoảng thời gian này anh có nghĩ tới chuyện của Klein không? Dù chỉ một lần". Nặc Đình Sơn thần thờ hỏi.

Trầm mặc ____

Sau đó.

"Không có". Anh trả lời.

Cho dù trong lòng Nặc Đình Sơn đã sớm đoán được, nhưng câu nói "Không có" của Trình Diệp Qua vẫn khiến cho trái tim của cô không ngừng rung rói.

Như vậy cũng tốt, không phải sao?

Nặc Đình Sơn lấy ra cái chìa khóa vẫn được cô nắm chặt trong lòng bàn tay. Chiếc chìa khóa đó đã bị thấm đầy mồ hôi trong lòng bàn tay của cô.

Cái chìa khóa đó được đặt vị trí dễ thấy ở trên bàn, vào lúc thả chìa khóa Nặc Đình Sơn không có tạo ra một tiếng động nào. Nhìn bóng lưng Trình Diệp Qua cô họng Nặc Đình Sơn khó khăn phát ra: "Tôi đi đây".

Toàn bộ những lời đã được chuẩn bị xong được cô rất nhiều lần luyện tập qua trong lòng cuối cùng cũng chỉ biến thành câu "Tôi đi đây" kia.

Chung quy thì Nặc Đình Sơn vẫn không nỡ nói ra với Trình Diệp Qua câu như vậy. Bởi vì mấy lời đó quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình. Cô luôn sợ sau khi anh nghe xong sẽ cảm thấy khó chịu.

Người đàn ông tên Trình Diệp Qua cũng giống như cô có một tuổi thơ không trọn vẹn. Lúc Nặc Đình Sơn lấy được những tư liệu đã ghi lại lúc nhỏ của Trình Diệp Qua, sau khi tận mắt chứng kiến tai nạn bất ngờ của cha mẹ mình đã có thời gian khoảng nửa năm đã từ chối giao tiếp với bên ngoài.

Cô vẫn muốn cùng với người đàn ông này quan hệ thật tốt, cho dù rất ngán ngùi nhưng cũng có một chút tốt đẹp hiếm hoi. Ví dụ như buổi tối hôm đó cô khiêu vũ với anh, cái gì cô cũng không biết, đã nhiều lần chân cô đạp lên chân của anh, anh cũng không vì điều này mà cười nhạo cô. Anh dễ dàng nhắc cô lên, để chân cô đặt lên chân anh, cứ như vậy mà xoay chuyển. Anh nói bên tai cô, âm thanh dịu dàng.

Nặc Đình Sơn xoay người vừa định chuyển bước thì tay đã bị nắm lấy, Trình Diệp Qua chặn ở trước mặt cô.

"Nặc Nặc, xin lỗi". Anh lại nói xin lỗi với cô.

"Tôi đi đây. Tôi hơi mệt, tôi muốn về nghỉ ngơi". Nặc Đình Sơn cúi đầu muốn tránh khỏi tay của Trình Diệp Qua nhưng tay lại bị bàn tay của Trình Diệp Qua vững vàng nắm chặt".

Trình Diệp Qua nắm chặt tay của cô, nói: "Muốn nghỉ thì ở đây vẫn có thể nghỉ được mà".

Nặc Đình Sơn ngẩng đầu lên nhìn Trình Diệp Qua, ngực khí tăng thêm ý nhấn mạnh: "Không, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi".

"Nặc Nặc..."

Nặc Đinh Sơn nhìn chăm chăm vào Trình Diệp Qua.

"Thôi được, tôi đưa em về nhà". Ngữ khí của Trình Diệp Qua bắt đầu dẽ.

Ah! Người cuồng công việc cuối cùng cũng nhớ ra trong tủ quần áo vẫn còn có từ "Đưa em về nhà" như vậy.

"Không cần!" Nặc Đinh Sơn tiếp tục cao giọng.

Sự kiên trì của cô làm cho Trình Diệp Qua hơi nhăn mày: "Muộn như vậy rồi một cô gái về nhà sẽ không an toàn".

Lời nói này của Trình Diệp Qua khiến cho Nặc Đinh Sơn muốn cười ha ha, ngay sau đó cô nhắc nhở anh: "Anh quên rồi à, rất nhiều lần tôi đều trở về như vậy, nhiều đêm còn muộn hơn đêm nay nữa kia".

"Nặc Nặc!". Trình Diệp Qua cũng tăng âm thanh, rất rõ ràng, trong mắt anh người bạn gái vẫn luôn nhìn nhin mà biết điều kia tôi nay lại như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, vì vậy biểu cảm biểu hiện trên mặt của Trình Diệp Qua là không quen cùng bài xích!

"Không phải là anh rất bận sao? Không phải là anh bận tới nỗi không có thời gian gọi được một cuộc điện thoại sao? Không phải là anh bận tới nỗi cũng không có nghĩ tới chuyện của Klein sao? Anh Trình, tôi muốn nhắc nhở anh là từ nơi này tôi chờ ở của tôi rồi quay về cũng phải mất của anh 90 phút đi xe đó".

"Em đang tức giận sao?" Chân mày Trình Diệp Qua càng nhíu chặt lại: "Nặc Đinh Sơn, tôi bận như thế nào em còn chưa biết rõ sao".

"Vì vậy tôi vừa rồi là đang dùng hành động thực tế để giúp anh Trình tiết kiệm thời gian quý báu". Nặc Đinh Sơn quay về phía Trình Diệp Qua cười.

Trình Diệp Qua nhìn cô, mấy giây sau đó anh buông tay cô ra, âm thanh lạnh nhạt: "Nặc Đinh Sơn, rất nhiều lần ông chán ghét loại phụ nữ cứ bám lấy đàn ông, động tí là bới móc nguyên do làm ra lỗi rồi lại nhai không thôi, mà tôi cũng là một trong rất nhiều người đàn ông đó".

"Đã biết, Anh Trình". Nặc Đinh Sơn gật đầu với Trình Diệp Qua, sau đó xoay người tiếp tục đi về phía cửa. Lần này Trình Diệp Qua không cản cô lại nữa.

Tay vừa chạm vào cánh cửa Nặc Đinh Sơn đã nghe thấy Trình Diệp Qua hỏi một câu thế này: "Có còn nhớ Emily không?"

Nặc Đinh Sơn xoay cánh cửa, mở ra.

"Tôi không hy vọng em trở thành cô gái giống như Emily, nếu như giống như vậy thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ rất lấy làm tiếc". Âm thanh của Trình Diệp Qua lại lạnh thêm mấy phần.

Nặc Đinh Sơn mở cửa ra, Trình Diệp Qua bị chặn lại ở ngoài kia cánh cửa.

Đêm nay Nặc Đinh Sơn đi rất chậm, từ căn hộ của Trình Diệp Qua tới trạm xe Bus mất 10 phút mà Nặc Đinh Sơn đã đi mất nửa tiếng đồng hồ. Sau đó cô lên xe, tiếp sau đó nữa cô đứng ở vị trí thứ hai tính từ cuối xe tính lên. Cô cứ như vậy đi trên đường. Thình thoảng có người đàn ông tới bắt chuyện với cô, trước khi tới gặp Trình Diệp Qua Nặc Đinh Sơn đã làm một chuyện ngu ngốc, cô đi làm tóc, hơn nữa còn đi tới một tiệm làm tóc đắt cắt cổ nữa chứ.

Tới bây giờ Nặc Đinh Sơn cũng không biết vì sao lại muốn làm như vậy, có lẽ là do tính hư vinh chăng? Muốn để cho Trình Diệp Qua nhìn thấy thật ra cô cũng là người phụ nữ thú vị, vì để cho bản thân mình thoát ra chút ý vị của phụ nữ Nặc Đinh Sơn còn mang gày cao gót nữa.

Từ việc mấy người đàn ông kia bắt chuyện với cô, trong mắt Nặc Đinh Sơn đã biết cô bây giờ đã rất có ý vị của phụ nữ, nhưng mà Trình Diệp Qua căn bản là không có chú ý tới.

Nặc Đinh Sơn dừng bước lại, cứ như vậy đứng ở nơi đó mặc cho nước mắt chảy đầy gương mặt của cô. Tiếp sau đó lặng thinh đợi cho gió đêm lau khô nước mắt vương trên gương mặt cô, tiếp sau đó lại tiếp tục đi.

Dừng lại ở nơi cô quen thuộc, Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy Trình Diệp Qua. Anh đã đứng ở bên ngoài cánh cổng sắt, đứng ở nơi lần đầu tiên anh đã đụng phải cô.

Khi cô đang nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô. Gần tới nửa đêm, trong không khí có mùi của chiến tranh đang áp tới gần.

Sau đó Trình Diệp Qua giờ tay lên.

Kèm theo đó là một âm thanh giòn tan vang lên. Đó là chiếc chìa khóa mà không lâu trước đó cô đã đặt ở trong nhà của Trình Diệp Qua, sau khi bay theo một đường parabol thì nằm im lặng bên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

Trình Điệp Qua gio tay lên, đó là chiếc chìa khóa mà không lâu trước đó Nặc Đình Sơn đã đặt ở trong nhà Trình Điệp Qua, sau khi đã bay theo một đường parabol thì đã lạng lẹ nằm ở dưới chân cô.

Anh nghiêng người dựa trên cánh cổng, cô thẳng người. Hai người cách nhau khoảng mười mấy bước chân.

"Tôi muốn nghe em giải thích một chút liên quan tới chiếc chìa khóa?" Ánh mắt Trình Điệp Qua chiếu lên trên chiếc chìa khóa rơi trên mặt đất đó.

Nặc Đình Sơn cũng cúi đầu nhìn xuống. Nhấc chân bước qua chiếc chìa khóa bên cạnh đó, trực tiếp vượt qua thân thể Trình Điệp Qua, lấy chìa khóa mở cánh cổng sắt ra.

"Ra oai phủ đầu?" Ngực khí của Trình Điệp Qua có phần trào phúng: "Tôi nghe nói đó là thủ đoạn mà mấy phụ nữ thường dùng để đối phó với bạn trai của mình".

Lời nói của Trình Điệp Qua làm cho Nặc Đình Sơn dừng lại bước chân đang định bước vào cổng.

"Không. Không phải như vậy". Nặc Đình Sơn dùng ngực khí bình tĩnh ngay cả cô cũng cảm thấy kinh ngạc để nói ra: "Chiếc chìa khóa đó chỉ là vật hoàn cổ chủ mà thôi".

Sau khi nói xong Nặc Đình Sơn một chân vừa bước vào trong cổng, thì bị một bàn tay ngăn cản thân thể cô đang muốn vượt qua cánh cổng: "Có ý gì?"

"Có ý gì?" Nặc Đình Sơn lặp lại lời của Trình Điệp Qua, nghiêng mặt về phía Trình Điệp Qua mỉm cười: "Tôi cho rằng Trình Điệp Qua là một người thông minh".

"Nặc Đình Sơn!" Âm thanh của Trình Điệp Qua có phần ân hận, trong ân hận còn mang theo ý cảnh cáo.

"Anh Trình, tôi hy vọng chúng ta quen biết vui vẻ chia tay bình yên". Nặc Đình Sơn nói.

Ở khoảng cách rất gần ánh đèn mờ mịt chiếu lên gương mặt của Trình Điệp Qua, Nặc Đình Sơn nhìn thấy rất rõ ràng trên mặt của Trình Điệp Qua bởi vì lời nói của cô mà xuất hiện nét mặt đờ đẫn. Cái dáng vẻ đờ đẫn đó cũng chỉ duy trì trong nháy mắt, sau đó anh lại bắt đầu nhủ thầm theo thói quen.

Nặc Đình Sơn gỡ cánh tay đang ngăn cô lại của Trình Điệp Qua ra. Sau khi vào cổng định cầm chìa khóa định khóa cổng lại, lại bị Trình Điệp Qua đã dễ dàng giật chiếc chìa khóa lại, sau đó đem cái thứ vướng víu này biến thành công cụ trút giận mà ném mạnh xuống đất. Cách khe hở của cánh cổng sắt Trình Điệp Qua nhìn cô, đó là loại ánh mắt chất chứa đầy ý nghiền ngẫm.

Nhìn thấy bên trái là máy camera đang chiếu thẳng vào, Nặc Đình Sơn từ bỏ ý nghĩ tìm lại chiếc chìa khóa về, Camera sẽ thu lại rõ ràng tất cả việc này. Bà chủ nhà hẳn là sẽ không đem món nợ này tính lên người cô. Nếu như bà chủ nhà có tới truy cứu trách nhiệm thì lúc đó Nặc Đình Sơn nghĩ cô sẽ rất vui sướng mà nói cho bà ấy biết cách thức liên lạc với Trình Điệp Qua.

Không thèm để ý tới Trình Điệp Qua nữa, Nặc Đình Sơn đi về nơi ở của cô. Theo sau đoạn hành lang nhỏ hẹp, tối tăm là cầu thang dẫn tới chỗ ở của cô, Nặc Đình Sơn bước lên bậc cầu thang mà đi lên. Sau khi nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đang vội vàng đi tới cô lại càng bước nhanh hơn.

Mở cửa ra, Nặc Đình Sơn đi vào phòng của mình.

Cánh cửa lại bị một nguồn sức mạnh rất lớn đá văng ra.

Cánh cửa thành công được đóng lại, nhưng Nặc Đình Sơn lại không thành công chặn Trình Điệp Qua ở bên ngoài.

Chỗ ở của Nặc Đình Sơn cách Khu số bảy một tòa giáo đường cũ, giáo đường cũ đó còn có một chiếc chuông rất tốt, âm thanh vang dội. Tiếng chuông lúc nửa đêm cùng không vì ngày tháng chuyển biến theo thời gian mà ngừng nghỉ hoạt động. Nó luôn luôn vang lên lúc nửa đêm, ngày qua ngày nhắc nhở mọi người dân Notting Hill thời khắc nửa đêm đã kết thúc, một ngày mới lại sắp bắt đầu.

Tiếng chuông giữa đêm vang lên, cơ thể Nặc Đình Sơn dán sát lên cánh cửa, thân thể Trình Điệp Qua dính sát vào cô. Anh lợi dụng ưu thế về hình thể làm cho cô không tài nào ngo ngoáy được.

Không khí kìm nén nặng nề.

Rất lâu sau, Trình Điệp Qua mở miệng: "Nặc Nặc".

Hơi thở càng ngày càng gần, lúc môi của Trình Điệp Qua gần như chạm vào môi cô, Nặc Đình Sơn đã quay mặt đi.

"Nặc Nặc". Anh tiếp tục kêu lên, anh dùng giọng nói cực kỳ trầm thấp: "Tôi xin lỗi vì đã nói những lời đó với em, hãy tin tôi, mấy lời đó đều là lời nói vô

ý mà thôi".

Chóp mũi anh cọ lên tai cô, thì thầm nói: "Nặc Nặc, em cũng biết là thời gian làm việc của tôi dày đặc, thời điểm em ở Đức tôi cũng muốn gọi điện cho em. Chỉ là mỗi khi tôi cầm điện thoại lên thì mới phát hiện ra thời gian đã rất muộn rồi, tôi nghĩ thời điểm này chắc hẳn là em cũng đã ngủ rồi. Thế là tôi đành bỏ ý định gọi điện cho em".

"Nặc Nặc, tôi thừa nhận thực sự là tôi vẫn chưa nghĩ tới chuyện của Klein, có điều trước đó không lâu tôi đã gọi điện thoại. Em vừa rời nhà của tôi, tôi đã gọi điện thoại. Tôi đã vay tiền mấy người bạn của tôi, hai mươi triệu Bảng Anh không phải là con số nhỏ. Em hãy cho tôi một chút thời gian, tôi cần phải có khả năng để thu xếp khoản tiền kia".

"Nặc Nặc, tôi không muốn nói dối em, cũng không muốn nói mấy lời sáo rỗng. Liên quan tới việc thu thập được chữ ký của năm Vị Nghị Sĩ Đức, việc này tôi nghĩ là tôi không có cách nào. Việc truyền ra ngoài cùng kết liên minh với nước Đức chỉ là một loại tuyên truyền mà chúng tôi bày ra. Rất nhanh người Đức sẽ phơi bày ra thôi, vì vậy vào lúc này chúng tôi không thể có bất kỳ manh động nào được. Em hiểu không?"

Nặc Đình Sơn cố gắng để cho bản thân mình vẫn còn duy trì trạng thái đứng bất động. Giữa đêm thế này không thể chịu được đã bị giọng nói này mê hoặc, sau đó đã nhận lại chiếc chìa khóa mà Trình Điệp Qua muốn nhét vào trong tay cô.

Vào giờ phút này Trình Điệp Qua vừa nói bên tai cô vừa muốn đem chiếc chìa khóa mới còn bị vứt bỏ trên đường nhét vào trong lòng bàn tay cô.

"Chuyện của Klein chúng ta có thể tìm cách khác, tôi hứa lần này tôi sẽ suy nghĩ. Nặc Nặc. Hử?" Anh thổi hơi bên tai cô, chóp mũi của anh cọ thái dương của cô chuyển thành cọ vào vành tai cô.

Sau tất cả mọi thứ đều bị tan chảy, giống như giọt sương ban mai gặp ánh nắng mặt trời, giống như là băng tuyết tao ngộ với gió xuân.

Sau đó Nặc Đình Sơn nghe thấy âm thanh của chính mình, đang run rẩy lo lắng.

"Thật là có cách khác sao?"

Lời nói trong chóp mắt đó càng giống như là đang lừa dối chính mình. Cô như thế là không nỡ bỏ anh. Anh nói kỳ thực anh đã muốn gọi điện cho cô, anh nói anh sẽ thật lòng suy nghĩ việc của Klein. Kể cả những lời anh nói không muốn lừa dối cô cũng làm dấy lên men say hạnh phúc. Tận trong sâu thẳm đáy lòng cô không ngừng lên men.

"Ừ, tôi nghĩ sẽ có cách, thế giới này rộng lớn như vậy mà". Anh vừa nói vừa ngậm lấy vành tai cô.

Đúng vậy, thế giới này rộng lớn như vậy mà!

Trong ánh sáng mờ ảo vang lên tiếng ma sát sột soạt của Quần áo. Cúc áo ngực sau lưng đã bị cởi ra, bàn tay anh đã nắm lấy nơi mềm mại trước ngực cô, nắn bóp, vắn vẽ, dòn ép.

Nặc Đình Sơn bị đau, đồng thời cũng khôi phục lại mấy phần tỉnh táo.

"Trình Điệp Qua, tôi muốn yên tĩnh một chút". Cổ họng Nặc Đình Sơn khó khăn bật ra, giọng nói thốt ra giữa đêm càng làm kích thích người ta.

Anh dừng lại động tác vuốt ve ngực cô, mặt kề sát trên tóc cô, hơi thở hỗn hển.

"Nặc Nặc".

Lòng Nặc Đình Sơn run rẩy.

"Đêm nay tôi muốn ở lại đây". Âm thanh của anh cũng run lên.

"Không phải anh nói giường của tôi quá nhỏ sao?" Lời nói cự tuyệt như thế nói ra lại không có lực sát thương nào, không những không cự tuyệt mà còn ngênh đón.

Anh mỉm cười, hơi thở nhẹ nhàng, ấm nóng giống như nói mê: "Nhỏ càng tốt".

Nửa đêm, trong phòng không có mở đèn, ánh huỳnh quang của món đồ trang sức phát ra hào quang, ở bên ngoài đường phố ánh sáng của ngọn đèn đường xuyên qua hai lớp rèm cửa sổ, hai nguồn ánh sáng này hòa vào nhau tạo thành ánh sáng nhàn nhạt rải khắp phòng, tất cả mọi đồ vật bị biến thành cái bóng.

Trong tay Nặc Đình Sơn nắm thật chặt chiếc chìa khóa mà Trình Điệp Qua đưa cho cô, tay còn lại cùng tình trạng với khuôn mặt của cô dán lên trên cánh cửa. Bên chân của cô là cái áo ngực bị vắt trên mặt đất, cái áo này có thể làm nổi lên ý vị phụ nữ của cô, chiếc váy bị vén tới eo, tất ren mỏng manh bị cuốn xuống phía dưới, khi bị cuốn tới cổ chân, mặt của cô nóng rực tới nỗi giống như sắp bốc cháy tới nơi rồi. Cho dù như vậy thì cô vẫn ngoan ngoãn nhắc chân.

Sau đó lại là một loạt tiếng ma sát quần áo sột soạt vang lên. Tay của anh từ phía sau tìm kiếm tới eo của cô, cứ dây dưa như vậy làm cho cô chỉ có thể bị động mà dán chặt vào thân thể anh.

Phía sau của cô dán chặt vào phía trước của anh.

Việc cô dán sát vào anh biến thành anh chống đỡ cho cô. Họ như thế nhưng lại không giống nhau, anh cứng rắn, cô mềm mại, điểm giống nhau của họ là thân thể run rẩy.

Một tay của anh vòng qua eo cô, một tay khác xoa nắn bộ ngực cô. Gò má anh dán lên bên thái dương cô, trong mũi phát ra: "Hử?"

Cô nghe theo anh, phối hợp với tư thế mà anh muốn.

Cùng với âm thanh của đàn ông là âm thanh của phụ nữ phan trộn vào nhau, trong tiếng thở gấp trầm thấp cánh cửa đón nhận một loạt tiếng dội lại nặng nề. Cánh cửa không được chắc cho lắm, sẽ không thể chịu được sức nặng như vậy. Âm thanh phát ra cực kỳ nặng nề, âm thanh vang lên đồng thời cùng với cánh cửa còn có tiếng vang giòn tan của vật thể bằng kim loại rơi xuống đất.

Anh tiến vào, mạnh mẽ như muốn trêu chọc cho chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay của cô bị rơi xuống đất.

Đây là lần thứ hai cô dùng tư thế này để cho anh tiến vào từ phía sau của cô.

Nhưng anh lại không để cho cô một chút cơ hội thích ứng nào, liên tục dùng tiết tất nhanh hết sức va chạm vào cô. Khi sức mạnh to lớn của anh xông tới làm cho cô càng thêm đau đớn khó chịu, lại còn phải lo lắng cho cánh cửa phải chịu trọng lượng quá mức.

"Trình, Trình Điệp Qua?" Âm thanh của cô vô lực, cô không cách nào tập trung được, bị sự tấn công của anh lần lượt làm cho rối ròi.

"Hử?" Người đàn ông đang lao động chăm chỉ không tình nguyện hừ ra một câu.

"Cửa". Tạm thời cô đem mọi đau đớn dồn vào cánh cửa.

Đáp lại cô chính là nụ cười đắc ý khúc khích như trẻ con. Ah ah, nhột. Rất đáng yêu, đáng yêu mà quyến rũ. Tất cả những điều này làm cho thân thể của cô càng ngày càng mềm nhũn, mà ở một chỗ khác trong cơ thể đã co rút lại tạo thành độ tương phản mãnh liệt. Như vậy lại giống như càng chặt chẽ... cắn chặt anh.

Sau đó giọng của người đàn ông ngày càng trở lên sung sướng, bàn tay lại càng không kiêng dè gì mà nắm chặt bộ ngực cô hơn. Trêu chọc cho tới khi cô rên khẽ. Trình, Trình Điệp Qua.

Âm thanh chói tai của tiếng xe mô tô khi tiến vào hầm đậu xe làm cho Nặc Đình Sơn đột nhiên bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn chăm chú vào người đàn ông sát bên cạnh cô. Trong lòng thầm thở phào một hơi, cũng may Trình Điệp Qua không bị tiếng xe Moto đánh thức.

Liếc nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ sáng. Khiến cho Nặc Đình Sơn có chút hối hận chính là tối hôm qua anh không có dùng bất kỳ biện pháp an toàn nào mà tiến vào cô. Nặc Đình Sơn ghét uống thuốc.

Ba giờ sáng toàn bộ người dân Notting Hill vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng. Nặc Đình Sơn lại yên lặng nhìn trần nhà, nghe tiếng hít thở đều đều của Trình Điệp Qua phát ra.

Mọi chuyện trên thế gian này, yêu ai yêu cả đường đi có lẽ cũng giống như tâm tình của cô trong thời khắc này. Tiếng hít thở vào lúc ba giờ sáng của Trình Điệp Qua giống như là giai điệu động lòng người nhất.

"Giường quá nhỏ". Nặc Đình Sơn nghĩ tới câu nói này của Trình Điệp Qua, sau đó mỉm cười. Giường của cô đúng là rất nhỏ, Trình Điệp Qua tay chân dài, từ tư thế ngủ của anh cũng có thể thấy được anh phải chịu khó co quắp trên giường như thế nào.

Sau khi muốn cô xong anh có chút lo lắng hỏi cô có khi nào nửa đêm đang ngủ sẽ bị rơi xuống giường không. Người đàn ông được thỏa mãn trong lời nói lúc nói ra có chút trẻ con.

Một lúc Nặc Đình Sơn xoay người mặt đối mặt với Trình Điệp Qua, mở đèn trên tủ đầu giường lên, chỉnh cho ánh sáng ở mức thấp nhất.

Ba giờ sáng này không có việc gì, người đàn ông đang ngủ sát bên cô làm cho cô nhìn đến say mê, nhìn một lúc lâu lại muốn trêu chọc anh, giống như là trêu con mèo nhỏ.

Nóng tay phải bắt đầu từ nơi nào nhỉ? Từ tóc đi. Nặc Đình Sơn lẩm bẩm nói, chờ tới khi ngón tay đặt trên môi anh tìm của Nặc Đình Sơn đập lên liên hồi.

Người đàn ông này đã từng dùng đôi môi này của anh hôn lên môi cô, còn dùng môi ngậm lấy môi cô. Nghĩ tới cảnh lúc bị anh đưa vào trong miệng cùng với lưỡi của anh quấn lấy, bản thân đã phát ra những âm thanh kia. Mặt Nặc Đình Sơn ửng hồng, gương mặt ửng hồng phát giãn: Đồ khốn.

Ngày đó gặp nhau vào đầu tháng tư Nặc Đình Sơn thế nào cũng không nghĩ tới sẽ thời khắc phát sinh như vậy, Lòng cô vô có trở lên ngọt ngào.

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam đỏ tối hôm qua thể nhưng lại khiến cho cô ăn phải quả đắng. Nghĩ tới đây trong lòng lại sôi lên, tay thân thiết nhích xuống sợi tóc phủ trên trán của Trình Điệp Qua, sau đó dùng một chút sức lực mà giật. Tên khốn kiếp này, anh làm cho cô đau, cô cũng phải khiến cho anh đau mới được.

Cô nhìn thấy anh bởi vì động tác của cô mà hơi nhú đôi mày.

Nặc Đinh Sơn cảm thấy việc cô vừa mới làm cũng chỉ đạt tới trình gãi ngứa mà thôi. Thế là lại dùng thêm một chút lực.

Đôi mày hơi nhú lại càng nhú chặt hơn nữa, kèm theo đó còn có tiếng lẩm bẩm: Đừng nghịch...

Đừng nghịch đúng không? Nặc Đinh Sơn cảm thấy lực của cô cần phải tăng thêm chút nữa. Tay của cô còn chưa tăng lực thì đã bị bàn tay to lớn kéo lại, bàn tay to lớn lại bao trùm lấy tay của cô, âm thanh lẩm bẩm to hơn một chút cũng rõ ràng hơn một chút. Nghe thấy rõ ràng là sự cung chiêu cùng trân trọng. Thì thầm lặp lại: Còn làm ồn nữa là ném em xuống dưới lầu đấy.

Lời thì thầm lúc ba giờ sáng của người đàn ông này làm cho lòng Nặc Đinh Sơn trở lên ấm áp.

Cô ngoan ngoãn chui vào trong lòng anh, thanh âm dịu dàng: Được, em không ồn nữa.

Khóe miệng người đàn ông giương lên, đưa tay qua. Khoảng cách cô vừa kéo ra với anh lại không còn nữa, cơ thể họ dán chặt vào nhau. Cô ngậy ngậy nâng lên nhìn khóe miệng đang giương lên của anh.

Khóe miệng của anh hơi nhếch lên kéo lên độ cong lại càng rộng hơn. Nhìn qua vui vẻ như vậy, giọng nói thì thầm cũng tràn đầy vui vẻ: Ừ, ngoan.

Trong lòng Nặc Đinh Sơn cảm thấy xấu hổ, cô thế nào cũng cảm thấy Trình Diệp Qua giống như đang coi cô thành con chó con mèo nhỏ vậy. Nhưng làm sao bây giờ, ở một chỗ nào đó trong lòng của cô lại giống như đang lên men, khiến cho cô muốn cười, muốn đem khuôn mặt đang vui trong ngực của anh nở nụ cười khe khẽ.

Mặt của Nặc Đinh Sơn dán chặt trong lòng của Trình Diệp Qua, khóe miệng vừa giương lên.

Một giây sau!

Khóe miệng nhếch lên trở lên cứng đờ.

Lời nói Ấm áp, thì thầm, dễ nghe, giọng nói tràn đầy cung chiêu chan chứa bên tai của cô.

"Tiểu Hồ Ly thật ngoan..."

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-2: (2)

Âm thanh ấm áp, thì thầm, dễ nghe, tràn đầy cung chiêu chan chứa bên tai của Nặc Đinh Sơn.

"Tiểu Hồ Ly thật ngoan..."

Âm thanh này chính là của Trình Diệp Qua.

Sau khi lẩm bẩm nói với chính mình anh lật người đè lại cô. Cơ thể của cô bị anh đè sát ở dưới thân. Trong chớp mắt đó cảm xúc trong lòng của cô đang như sóng biển trào dâng.

Thật không giống nhau, một giây trước và một giây sau bị xé ra thành hai đầu của hai ranh giới. Nếu như nói một giây trước là thiên đường vậy thì một giây sau nhất định chính là địa ngục.

Bị Trình Diệp Qua đè ở dưới thân, Nặc Đinh Sơn không dám nhúc nhích, chỉ sợ vừa động dậy sẽ làm cho anh lại phát ra âm thanh lẩm bẩm. Cô sợ, sợ lại nghe thấy cái tên đó. Cuộc sống của cô đã đủ khó khăn lắm rồi.

Ánh mắt của Nặc Đinh Sơn nhìn đắm đắm qua vai của Trình Diệp Qua. Cô ngẩn ngơ, ngẩn ngơ nhìn trần nhà. Trái tim đang trở lên đông lạnh, mãi cho tới khi tin chắc rằng người đàn ông đang đè trên người cô đã chìm vào giấc ngủ rồi lúc này Nặc Đinh Sơn mới đưa tay đẩy anh ra.

Nặc Đinh Sơn thần thờ rời khỏi giường, Nặc Đinh Sơn thần thờ di chuyển bước chân, từng bước một đi tới phòng tắm, tìm công tắc, mở đèn. Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là tấm gương treo ở trên tường. Trong gương phản chiếu lại gương mặt của cô, gương mặt tái xanh giống như là năm đó ở trong phòng của bệnh viện tại Nam Phi khi nhìn thấy Susan. Gương mặt tái xanh kết hợp với đôi mắt vô hồn giống như là một con rối.

Người ở trong gương nhấp nháy môi: Vì một người đàn ông mà để cho bản thân mình thê thảm đến như vậy sao?

Câu hỏi như vậy để không cho phép trái tim vẫn đắm chìm trong hầm băng, phải thức tỉnh lại.

Nặc Đinh Sơn ngẩn ngơ nhìn chính mình ở trong gương.

Môi lại mấp máy một lần nữa: Tỉnh lại đi, Nặc Đinh Sơn!

Trái tim của cô vẫn cứ như chết lặng.

Một giây, hai giây, ba giây. "Cầu xin người đấy, Nặc Đinh Sơn, hãy tỉnh lại đi".

Nặc Đinh Sơn giờ tay lên, bàn tay hướng về phía hai má của mình ra sức giáng xuống. Âm thanh giòn tan của bàn tay đập xuống cùng với tiếng cầu xin tuyệt vọng của cô. Cô cầu xin với chính mình ở trong gương.

Bình minh đang ló dạng, nước mắt nóng bỏng bởi vì một cái tát giáng trên mặt cô mà ào ào tuôn chảy, rất đau, rất nóng bỏng.

Trong mơ màng có một âm thanh giòn tan vang lên rót vào tai của anh, âm thanh mơ hồ khiến cho trái tim của Trình Diệp Qua thất lại. Đầu mày nhú lại, muốn mở mắt ra để coi đó rốt cuộc là âm thanh gì, tiếc rằng quá buồn ngủ, cố gắng mấy lần mà không tài nào mở mắt ra nổi nên dứt khoát từ bỏ luôn.

Sau khi Âm thanh đó vang lên thì xung quanh lại yên tĩnh trở lại. Trình Diệp Qua lại nặng nề chìm vào trong mộng. Trong mơ màng lại có âm thanh nhỏ bé lộn xộn truyền tới bên tai anh, lắng tai nghe, phảng phất như có tiếng ai đang khóc, như gần như xa. Lúc anh đang muốn phân biệt đó là âm thanh của ai thì nó lại yên tĩnh trở lại, giống như đang cùng anh chơi trò cút bắt vậy. Sau mấy lần anh cảm thấy nhàm chán, chán tới nỗi anh dứt khoát xoay người qua, tay theo thói quen muốn tìm kiếm cái gì đó.

Nhưng mà không có kết quả.

Trong mơ màng Trình Diệp Qua cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng anh không muốn phí sức suy nghĩ, tối hôm nay mỗi cái xương trên người anh và tâm tư bị một loại tâm tình lười biếng chi phối.

Nguyên nhân có lẽ là do chiếc giường nhỏ, so với thường ngày thời gian dậy của Trình Diệp Qua sớm hơn nửa tiếng. Sau khi tỉnh lại thì ánh mặt trời chiếu rọi ánh sáng trắng mới được ba phần tư, trời chưa hoàn toàn sáng hẳn.

Đây là lần thứ hai Trình Diệp Qua tỉnh lại ở căn phòng này. Điều khiến anh cảm thấy kinh ngạc chính là anh lại thích ứng với hoàn cảnh ở nơi này lại nhanh như vậy. Anh nhớ lại khi lần đầu tiên tỉnh lại ở nơi này tâm tư thật rối rắm, chán nản, không giải thích được, lúng túng. Mấy loại tâm tình này gộp lại với nhau trở thành một loại tâm tình phức tạp.

Lần này so với lần đầu tiên anh đã thân thiện hơn rất nhiều. Thậm chí anh sợ làm người bên cạnh thức giấc nên đã để cho động tác của mình cẩn thận từng li từng tí.

Cẩn thận đi tới toilet, anh rất dễ dàng tìm được chiếc bàn chải đánh răng, cái ly, khăn mặt tối màu. Bàn chải đánh răng màu lam đậm được cầm trên tay, lần trước cô đã từng nói nhỏ cho anh biết lúc đi mua sắm cô đã "tiện tay" mua đồ dùng vệ sinh cho anh.

Khi đó lúc anh nghe những lời này cũng không quá để tâm, nhưng có chút kỳ quái là khi đó trong buổi sáng sớm cực kỳ an tĩnh lời cô nói, thậm chí về mặt của cô khi nói vào giờ phút này thể mà lại vô cùng hiện rõ trong đầu của anh. Rõ ràng tới nỗi anh biết khi cô nói những lời đó gương mặt của cô đã ửng hồng vì xấu hổ.

Cô là Nặc Đinh Sơn.

Sau mấy giây ngẩn ngơ Trình Diệp Qua đã ý thức được bây giờ không phải lúc anh ngây người. Hôm nay là thứ hai, cần phải mặc áo giáp dày để đối mặt với đủ loại khả năng có thể gặp phải vào thứ hai.

Thở ra một hơi thật dài, Trình Diệp Qua bắt đầu đánh răng.

Sau khi chuẩn bị tất cả thật tốt, Trình Diệp Qua cầm chìa khóa xe đứng trước cửa phòng, trước lúc sắp mở cửa phòng ra thì chân của anh đã dẫm lên một thứ. Cúi đầu, chiếc chìa khóa căn hộ của anh hiện tại đang bị dẫm một nửa ở dưới gầm còn một nửa lộ ra ngoài.

Chiếc chìa khóa này tối hôm qua đã làm dấy lên một cơn giận giữ vô cớ trong anh. Tối hôm qua lúc Trình Diệp Qua nhìn thấy trên bàn sách, lúc đó không biết cái thứ này làm sao mà bỗng chốc lại trở lên chúm chực như vậy. Chúm chực tới nỗi cần phải tìm một chỗ để phát tiết. Sau đó anh lái xe lao thẳng tới chỗ của Nặc Đinh Sơn.

Trình Diệp Qua cúi người nhặt chiếc chìa khóa đó lên, anh cầm chìa khóa đặt lại trên cái ghế sofa. Sau khi đặt xong chìa khóa Trình Diệp Qua lại cảm thấy không thích hợp, cụ thể chỗ nào không thích hợp anh cũng không được rõ lắm, anh chỉ cảm thấy để không đúng chỗ, không đúng ở chỗ không được để thấy.

Ngay sau đó Trình Diệp Qua lại lần nữa cầm lấy chìa khóa rón rén đi tới trước giường, anh cầm chìa khóa đặt trên tủ đầu giường. Bây giờ chìa khóa đã được đặt ở vị trí nhìn vừa mắt hơn nhiều.

Vị trí của nó rất dễ thấy, rất dễ dàng nhìn một cái là có thể phát hiện ra.

Sáng sớm hôm nay Trình Diệp Qua cảm thấy bản thân mình dường như trở nên thật là nề. Ví dụ như sau khi bỏ xong chìa khóa anh cần phải rời khỏi

chỗ này, nhưng chân của anh dường như lại cứ như bị mọc rễ dính chặt ở trước giường. Lúc anh nhìn người phụ nữ cuộn tròn người đang ngủ say, cô nằm nghiêng đưa lưng về phía anh. Mái tóc Thường ngày luôn ngay ngắn vén ở sau tai của cô thì lúc này lại che hết khuôn mặt cô. Đưa tay ra, ngón tay cứ như vậy nhẹ nhàng quấn lấy tóc của cô, lại nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc toán loạn trên mặt cô ra sau tai. Khuôn mặt của cô không bị che lại được hiện ra phía trước.

Gương mặt đỏ có chút nhợt nhạt, nhợt nhạt không có chút máu nào.

Nhìn chăm chú gương mặt đó, mấy giây sau trong lòng Trình Diệp Qua cảm thấy áy náy. Tội qua lúc anh tiến vào cô đã không có trải qua bất kỳ màn dạo đầu nào.

Anh biết cô đau, chỉ là anh không sao không chế được, lúc muốn cô anh đã cố ý trừng phạt cô một chút, trừng phạt việc cô không nói tiếng nào đã trả lại chìa khóa, trừng phạt cô đến chết cũng không đổi lại cử động tí là lại gọi anh là "Anh Trình".

Có thể đó hẳn là ảnh hưởng của chủ nghĩa đàn ông vậy. Bất mãn, khó chịu! Trình Diệp Qua giải thích cho hành vi tội qua của mình như thế.

Chắc là cô đã rất mệt rồi?

Ánh mắt chăm chú từ đôi mắt đang khép chặt của cô dòi xuống dưới một chút, rơi vào trên môi cô. Cùng với sắc mặt trắng như tuyết của cô tạo thành mảng đối lập rõ ràng chính là màu sắc của đôi môi cô, hồng như màu của hoa hồng trong thời khắc rạng rỡ nhất, kiều diễm, lóa mắt!

Làm cho người ta muốn hôn lên nơi mềm mại đó.

Có cái gì đó đang rung động trong lòng của anh, như cơn gió cuối mùa đang bay lượn trong lòng của anh.

Cúi đầu.

Lúc môi của anh sắp chạm vào môi cô.

Bỗng nhiên giống như chiếc quạt giấy phe phẩy kéo theo một làn gió thoảng qua, cơn gió nhẹ này kéo theo một chút ớn lạnh.

Trong khoảng cách gần trong gang tấc, Trình Diệp Qua nhìn thấy Nặc Đình Sơn mở mắt ra, cô đang nhìn anh.

Trình Diệp Qua tự nhiên cảm thấy chột dạ, trong ánh sáng lóe ra nhìn thấy chiếc đồng hồ của mình đặt trên tủ đầu giường. Như trút được gánh nặng, mặt theo hướng của cánh tay rời đi, tay lướt qua cô, cầm lấy cái đồng hồ đó.

Động tác này của anh rất rõ ràng như muốn nói: Đây, đừng có hiểu lầm, tôi không phải là muốn thừa dịp lúc em ngủ mà lên lút hôn em đâu, tôi chỉ muốn lấy lại đồng hồ của tôi.

Đeo xong đồng hồ, tay của Trình Diệp Qua vuốt mặt của cô, âm thanh dịu dàng nói ra: Bây giờ vẫn còn sớm, em có thể ngủ thêm chút nữa, tôi về lại London đây.

"Ừ".

"Ngoan". Anh xoa đầu cô.

Không thể diễn tả, Trình Diệp Qua cảm thấy gương mặt đỏ của Nặc Đình Sơn hình như lại tái mét thêm mấy phần. Vào lúc này anh đã nhớ lại là tối hôm qua cô có nói qua với anh mình không thoải mái. Tay đặt lên trán cô, tất cả đều bình thường.

"Có muốn tôi gọi điện cho bác sĩ tới không?" Trình Diệp Qua vẫn cảm thấy có chút không yên lòng.

"Không cần". Tay của cô gạt bàn tay đang đặt trên trán cô ra: "Tôi ngủ một giấc sẽ tốt thôi".

Gật đầu, Trình Diệp Qua đứng thẳng người dậy, tiếp tục kéo dài thêm nữa thì anh sẽ bị trễ giờ đi làm mất. Vừa quay người đã nghe thấy cô gọi anh ở sau lưng.

"Trình Diệp Qua".

Trình Diệp Qua dừng bước lại, liếc mắt nhìn đồng hồ.

"Tuần sau là lễ hội Carnival của Notting Hill, đường Ladbroke Jungle có ba cái buổi điện thoại màu đỏ, tám giờ chủ nhật tuần sau chúng ta gặp nhau ở cái buổi điện thoại màu đỏ thứ nhất trên đường Ladbroke Jungle".

Đây là lần đầu tiên Trình Diệp Qua nghe thấy Nặc Đình Sơn dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh. Âm thanh đó ở phía sau lưng tràn đầy ý không cho từ chối.

"Chủ nhật tuần sau? Tôi phải kiểm tra lại lịch trình của tôi, nếu như..."

"Tám giờ sáng chủ nhật tuần sau ở buổi điện thoại màu đỏ thứ nhất trên đường Ladbroke Jungle, chúng ta không gặp không về!" Cô tăng giọng.

Rời khỏi căn phòng cũ đã tồn tại gần nửa thế kỷ, trời đã sáng hẳn. Xe của Trình Diệp Qua còn chưa ra khỏi khu Notting Hill, so với ngày thường Notting Hill tắc không ít. Đường xá thế này đã khiến anh không có thời gian quay lại căn hộ để thay quần áo. Trình Diệp Qua chỉ có thể vừa lái xe vừa gọi điện cho Chu Mỹ Bảo nhờ cô chuẩn bị giúp anh một bộ quần áo. Giống như anh dự liệu, cuộc điện thoại đó của anh đã rước lấy một trận trêu chọc của Chu Mỹ Bảo. Người phụ nữ đó không chút kiêng kỵ mà hỏi anh: Mấy lần.

Giả bộ không nghe thấy gì Trình Diệp Qua cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại Trình Diệp Qua mới phát hiện ra khắp hang cùng ngõ cụt bên đường đã bị các loại quảng cáo tuyên truyền cho lễ hội Carnival của Notting Hill sắp diễn ra chiếm chỗ, một số khách sạn cũng treo trên cửa đầy lời nhắc nhở cho khách.

Xe đi qua đường Ladbroke Jungle, Trình Diệp Qua cho xe đi chậm lại, anh thật sự nhìn thấy trên đường có ba buồng điện thoại màu đỏ đặt song song nhau. Bên cạnh buồng điện thoại thứ nhất đặt một biển quảng cáo lớn, trên biển quảng cáo có dòng chữ Notting Hill.

Cô nói với anh: "Tám giờ sáng chủ nhật tuần sau, ở buồng điện thoại màu đỏ thứ nhất trên đường Ladbroke Jungle, chúng ta không gặp không về!"

Lúc xe đi qua biển quảng cáo, anh đọc dòng chữ trên biển quảng cáo: Notting Hill.

Tên của cô cũng là Nặc Đình Sơn.

Sau khi Phát ra âm thanh cực kỳ đơn giản này, Trình Diệp Qua lại cảm thấy được cổ họng của mình khàn khàn. Trong đầu lại vô cớ nhớ tới gương mặt tái mét kết hợp với đôi môi kiều diễm như cánh hoa hồng cùng với lời nói trong điện thoại của Chu Mỹ Bảo.

Làm mấy lần!

Gặp quý, trong lòng Trình Diệp Qua gào to không ổn. Cúi đầu. Quả nhiên!

Chu Mỹ Bảo chết tiệt. Tay đập mạnh lên tay lái.

Vào giờ phút này Trình Diệp Qua không thể phủ nhận, đó là, anh nhớ cô. Nhớ lúc anh tiến vào thân thể cô, trong thời khắc đó, cô bao dung anh.

Vào thời khắc đó, anh rất dễ dàng có thể đã làm tới quên mất rằng trong sinh mệnh của anh vĩnh viễn không cách nào có cái loại mong nhớ kia.

Nặc Đình Sơn lười biếng nằm trên giường, cô một chút cũng không muốn cử động.

Dần dần nắng ban mai bị ánh mặt trời thay thế, cô vẫn còn lười biếng không muốn nhúc nhích, mãi cho tới khi bụng cô bắt đầu kêu lên ừng ực.

Ngày đó Nặc Đình Sơn đã ở đó cũng không rời đi, cô lấp đầy cái bụng sau đó bắt đầu tập trung tinh thần suy nghĩ cho sau này của cô sẽ đối mặt với mấy loại khả năng.

Ngày đó Nặc Đình Sơn cảm thấy mình giống như vừa tỉnh dậy từ một cơn bạo bệnh. Sau khi tỉnh lại tinh thần của cô dường như không tệ, thậm chí cô còn kiếm một tờ giấy. Trên giấy cô lập ra từng kế hoạch, tháng sau, năm sau, Klein 15 tuổi, Klein 16 tuổi...

Trên kế hoạch của cô có ghi tới năm Klein 20 tuổi.

Nặc Đình Sơn muốn mang Klein 20 tuổi đi Bắc Kinh, họ muốn chụp hình chung trên Trường Thành, lúc chụp hình chung họ muốn cùng nhau nói "Cheese".

Kế hoạch đầu tiên Nặc Đình Sơn ghi trên giấy đó là: Chia tay với Trình Diệp Qua.

Lần này là chia tay thật sự. Thời gian chia tay là 8 giờ sáng chủ nhật tuần sau, địa điểm chia tay là bên buồng điện thoại màu đỏ thứ nhất Đường Ladbroke Jungle.

Emma là cô gái yêu đương sớm nhất ở Khu thứ Bảy tại Notting Hill. Mười tuổi cô đã cùng với chàng trai tên là John đã xác định trọn đời, mười hai tuổi hôn mê, mười ba tuổi đã vọng tưởng sinh con cho đối phương.

Mười bốn tuổi Emma chia tay với John, họ chọn thời điểm chia tay là chủ nhật cuối cùng của cuối tháng tám. Ngày đó cũng là lễ hội Carnival của Notting Hill.

Gương mặt được tô vẽ màu của Emma bị nước mắt làm cho lem lố, nhìn trông thật buồn cười, nhưng không có người nào cười cô ấy. Âm thanh gào khóc của cô ấy bị âm nhạc sôi nổi của vùng biển Caribbean che giấu. Không có người nào biết cô gái đáng thương đó đã bị bạn trai phản bội.

Kết thúc lễ hội Carnival Emma đứng trên đường phố vắng tanh, dùng gương mặt như diễn viên tuồng đó nhìn Nặc Đình Sơn nói một câu "Thật là kỳ diệu quá đi, Nặc Nặc, chị rất ổn, chị cũng quên mất là mình vừa bị thất tình rồi".

Thời khắc đó lưu lại trong đầu Nặc Đình Sơn quá sâu sắc, đến nỗi trở thành một lại mê tín.

Cô cũng sẽ giống như Emma, trong thời gian một ngày là sẽ ổn thôi, sẽ quên sạch tất cả mọi thứ thôi.

Lời tác giả muốn nói: Lần này là thật sự chia tay ~~~

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28-1

Năm 1959 ở vùng Notting Hill xảy ra một sự kiện bạo lực nhằm vào dân tộc người da đen. Sự kiện này đồng thời khiến một người Anh tên là Claudia Jones đã xuống phố, cô ấy dùng hoạt động điều hành để tuyên truyền cho văn hóa xuất sắc của vùng Caribbean. Lời kêu gọi hòa bình bình đẳng dân tộc thế giới, năm năm sau Jones mất. Sau khi Jones qua đời một số người mặc trang phục truyền thống của vùng Biển Caribbean điều hành trên đường phố Notting Hill. Họ lấy hoạt động này để tưởng niệm và kế thừa lại hoạt động của Jones. Hoạt động này được phía chính phủ đặt tên lễ hội Carnival Notting Hill.

Sau khi trải qua hơn nửa thế kỷ lễ hội Carnival Notting Hill đã trở thành lễ hội Carnival đứng thứ hai thế giới chỉ sau Rio De Janeiro. Notting Hill được tổ chức hàng năm vào ngày chủ nhật cuối cùng của tháng tám, theo sự nổi tiếng của lễ hội Carnival Notting Hill càng ngày càng nhiều người đổ bộ vào vùng Notting Hill phía Tây của London vào cuối tháng tám.

Năm 2010 mọi người dự tính năm nay số người tham dự tới lễ hội Carnival Notting Hill sẽ đột phá đến một triệu người.

Sáng chủ nhật cuối cùng của tháng tám năm 2010 Trình Diệp Qua bị vây ở trên đường, theo hướng đi về vùng Notting Hill. Xe của anh đã bị kẹt ở trên đường tới bốn tiếng, trong thời gian bốn tiếng này xe của anh dùng tốc độ của con rùa để nhích từng chút một về phía trước. Bị kẹt trên đường cùng với anh còn có đến mấy chục ngàn người vội vàng đi tham gia lễ hội Carnival. Trong khoảng thời gian này liên tục có người xuống xe vội vàng chạy tới tụ tập ở khu đường Ladbroke Jungle trước Carnival.

Theo Trình Diệp Qua biết những người xuống xe đó có mấy người đã hẹn gặp mặt với bạn gái của mình trên đường Ladbroke Jungle.

Nặc Đinh Sơn đang chờ anh ở buồng điện thoại màu đỏ thứ nhất trên đường Ladbroke Jungle, mà bây giờ cách thời gian hẹn với cô đã qua ba tiếng rồi.

Theo phân tích tình hình đường xá hiện giờ nếu như Trình Diệp Qua cũng xuống xe giống như những người kia thì có lẽ sẽ tới chỗ đó sớm hơn một chút. Nhưng ý nghĩ như vậy lập tức bị anh bác bỏ, những người xuống xe đó đều là đang ngồi Taxi mà anh thì không phải thế. Nếu như anh cũng như những người đó cứ như vậy mà bỏ xe lại thì sẽ dẫn tới tình hình giao thông càng tệ hại hơn, cũng giống như hiệu ứng Domino vậy.

Trình Diệp Qua cũng không gấp lắm, bởi vì lễ hội Carnival sẽ kéo dài tới 11 giờ tối. Anh vẫn còn thời gian, hơn nữa anh tin Nặc Đinh Sơn không phải là loại con gái vô cơ sinh sự, chắc chắn cô cũng phải đoán được anh bị kẹt ở trên đường. Điều khiến Trình Diệp Qua cảm thấy hài lòng với Nặc Đinh Sơn chính là suốt đường đi Nặc Đinh Sơn không gọi một cuộc điện thoại nào tới máy di động của anh. Trình Diệp Qua ghét loại con gái cứ liên tục gọi tới điện thoại của người yêu chỉ vì tới trễ có nửa tiếng đồng hồ.

Mười hai rưỡi trưa Trình Diệp Qua rốt cục cũng đến đường Ladbroke Jungle, đồng thời cũng tìm thấy cái buồng điện thoại thứ nhất. Một khoảng đất trống hai bên đường Ladbroke Jungle đứng đầy người, quần áo kỳ quái, trên mặt tô đủ loại màu vẽ. Trình Diệp Qua tính tìm Nặc Đinh Sơn trong đám người đó. Tìm qua một lần không có kết quả. Chung quanh những người đó là âm thanh khuếch đại kỳ quái cùng với tiếng trống đéck tai khiến cho Trình Diệp Qua cảm thấy khó chịu. Khiến anh cảm thấy khó có thể chịu được chính là mấy người bôi trét màu trên quần áo vẫn còn sạch sẽ kia, áo sơ mi trên người anh đã bị dính mấy chỗ.

Trình Diệp Qua cầm điện thoại lên gọi, điện thoại đã được thông chỉ là chủ nhân của chiếc điện thoại không muốn trả lời lại. Cúp điện thoại anh bắt đầu dùng cách đơn giản nhất. La lên --

Chỉ là câu gọi "Nặc Đinh Sơn" của anh bị chìm trong các loại nhạc cụ.

Trình Diệp Qua đứng ở chỗ đó, anh quyết định cho Nặc Đinh Sơn thời gian mười phút. Nếu như trong thời gian mười phút mà Nặc Đinh Sơn không xuất hiện vậy thì anh sẽ rời khỏi chỗ này. Ý nghĩ trong lòng của Trình Diệp Qua lúc này là: Anh tới rồi, anh căn bản không có chút xiu hững thủ nào với lễ hội Carnival Notting Hill, vì vậy việc anh rời khỏi đây có thể hiểu được.

Lúc người hai bên đường nhìn hàng xe hoa chạy trên đường phố, phần lớn thời gian Trình Diệp Qua đang nhìn đồng hồ. Mùi son, mùi thực phẩm dầu mỡ, hỗn hợp nước sốt khó ngửi còn có tạp âm của tiếng nhạc to lớn đã khiến anh ước sao thời gian mau trôi qua mười phút.

Hết thời gian mười phút dành cho Nặc Đinh Sơn Trình Diệp Qua như vừa trút được gánh nặng. Quay người định rời đi, sau đó anh nghe thấy một tiếng gọi "Trình Diệp Qua".

Tạp âm xung quanh khi đó quá lớn, nhưng Trình Diệp Qua vẫn nghe thấy rất rõ ràng, âm thanh lớn đó gọi anh lại, thậm chí trong trực giác cảm thấy âm thanh kêu lớn đó chứa đầy bi thương.

Ánh mắt lần theo âm thanh đó, sau khi nhìn rõ ràng, trong lòng Trình Điệp Qua kích động tới nỗi muốn chửi người. Cái ý nghĩ đầu tiên là: Sao đáng về của Nặc Đình Sơn cũng biến thành quỷ như vậy.

Nặc Đình Sơn đứng trước mặt anh, trên mặt tô vẽ màu đỏ lục lam được chào đón nhất trong lễ hội Carnival Notting Hill. Màu đỏ tượng trưng cho tình yêu, màu lục tượng trưng cho sự sống, màu lam tượng trưng cho đại dương.

Theo gương mặt đỏ lục lam kia tiếp tục nhìn xuống phía dưới, những món đồ Nặc Đình Sơn mang trên người khiến cho Trình Điệp Qua ấn tượng nhất chính là giống như một con công xoe đuôi. Hôn nữa!!

Hôn nữa bộ ngực còn bị lộ ra không ít.

Với một tay qua, ý nghĩ đầu tiên của Trình Điệp Qua là làm thế nào cũng phải lôi cô ra khỏi chỗ này, sau đó người bị tay anh khóa lại không cho nhúc nhích nữa.

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng tám năm 2010, bên cạnh buồng điện thoại màu đỏ thứ nhất trên đường Ladbroke Jungle Nặc Đình Sơn đã đợi Trình Điệp Qua suốt bốn tiếng ba mươi phút. Từ 8 giờ sáng tới 12 giờ 30 phút trưa. Trong bốn tiếng rưỡi cô chờ anh cô đã làm những gì nhỉ?

7 giờ cô đã tới đường Ladbroke Jungle, viền mắt thâm đen. 8 giờ, giống như cô đoán, Trình Điệp Qua vẫn chưa xuất hiện. Cô cố chấp đứng đợi ở nơi đó.

Mười vạn người tạo thành một đám hỗn độn, dòng người xuất hiện nhiều vô kể đã biến toàn bộ con đường Ladbroke Jungle thành một bữa tiệc lớn hết sức vui vẻ.

Tình yêu cũng là giai điệu chính của bữa tiệc này: Đôi vợ chồng có tuổi cũng đã hoà chung vào giai điệu của điệu múa đầy sống động đó, rất ăn ý. Đôi tình nhân gần cô nhất đã không kìm được lòng mình mà ôm hôn nhau. Cặp vợ chồng mặc trang phục truyền thống của vùng biển Caribbean đang ôm nhau đắm thiết. Cô gái đang đứng ở khu vực quy định đang ra sức gửi một nụ hôn gió về phía một người thanh niên trong đám hàng ngũ lộn xộn đó. Một thiếu niên hơi mập cùng với cô bé có thân hình xinh xắn đang uống Cola, hai cái ống hút cùng cắm chung trong một ly cola, ánh mắt của cậu thiếu niên và cô gái đang đắm đuối nhìn nhau.

Mấy triệu người tham gia vào lễ hội cuồng loạn trên phố này đối với Nặc Đình Sơn đứng đợi Trình Điệp Qua một tiếng đồng hồ ở nơi đó mà nói càng giống như một ngày tận thế. Trong cảnh tượng chẳng khác nào ngày tận thế này Nặc Đình Sơn đang ngẩn ngơ nhìn cậu bé và cô bé cùng nhau uống chung một ly cola, bỗng nhiên nghĩ tới tới --

Anh là mối tình đầu của cô, Trình Điệp Qua là mối tình đầu của Nặc Đình Sơn.

Đúng 9 giờ, lễ hội bắt đầu. Nặc Đình Sơn hốt hoảng đẩy đoàn người ra, tìm đến người họa sĩ đứng gần chỗ buồng điện thoại kia nhất. Cô yêu cầu người họa sĩ vẽ lên mặt của cô màu đỏ, lục, lam. Đó là ba loại màu sắc đã nhận được sự chào đón nhất của các cặp tình nhân tới tham gia lễ hội Carnival. Sau khi mặt được vẽ xong Nặc Đình Sơn lại mua một bộ trang phục từ trong tay một người bán hàng rong để kết hợp với màu sắc của vùng biển Caribbean trên gương mặt, kiểu cô chọn là kiểu tình nhân, cô đã chọn loại đắt nhất có giá 120 Bảng Anh. Trong giây phút đó kỳ thật Nặc Đình Sơn cũng không biết vì sao mình lại muốn xài khoản tiền đó. Cô đem mặt của mình biến thành như vậy lại là vì cái gì?

Là muốn để cho mối tình đầu tâm tới đã định trước cuối cùng cũng kết thúc này có một chút màu sắc tươi sáng hơn một chút sao?

Chắc có lẽ vậy, cũng có thể là để cho nhiều năm sau khi nhắc tới hồi ức này có thể có một chút tự mãn, cô có thể nhàn nhạt mà nói: "Tôi và anh ấy đã từng cùng nhau tham gia lễ hội Carnival Notting Hill, ngày đó chúng tôi đã bôi màu đỏ lục lam lên trên mặt, mặc trang phục tình nhân".

Mười giờ Nặc Đình Sơn mặc bộ trang phục tượng trưng cho người con gái Caribbean đứng trước buồng điện thoại. Trình Điệp Qua vẫn chưa xuất hiện.

Mười một giờ, túi quần áo được cô cầm trong tay là bộ trang phục tượng trưng cho chàng trai vùng biển Caribbean đã trở lên nặng trĩu. Mười hai giờ, Nặc Đình Sơn cảm thấy cực kỳ đói bụng, cô đã mua hotdog và nước ngọt.

Sau khi ăn xong hotdog và nước ngọt Trình Điệp Qua vẫn chưa xuất hiện. Cùng một chuyến xe điều hành đã đi qua trước mặt cô lần thứ hai trên đường Ladbroke Jungle.

Mười hai giờ ba mươi phút rốt cục Nặc Đình Sơn cũng đã nhìn thấy Trình Điệp Qua. Trình Điệp Qua mặc áo sơ mi màu lam nhạt xen lẫn trong một đám người mặc trang phục kỳ quái nhìn thế nào cũng không ăn nhập gì với nhau.

Trình Điệp Qua đứng ở nơi đó. Lúc cô trông thấy Trình Điệp Qua, Trình Điệp Qua cũng không nhìn thấy cô. Anh chỉ đứng bất động ở đó chờ đợi khiến cho cô dường như trở lên buốt lạnh. Cô cũng tò mò xem Trình Điệp Qua sau khi không tìm thấy cô trên mặt sẽ lộ ra biểu cảm như thế nào.

Cô chỉ cách anh có mười mấy bước chân, trong khoảng cách mười mấy bước này còn ngăn cách bởi một số người. Xuyên qua khe hở giữa một đám người Nặc Đình Sơn nhìn thấy biểu cảm xa cách không kiên nhẫn trên mặt Trình Điệp Qua, chuyển thành vẻ chán ghét, nhưng lại không có sự lo lắng.

Sau đó Nặc Đình Sơn nhìn thấy Trình Điệp Qua đang nhìn đồng hồ. Trong giây phút đó, điều khiến Nặc Đình Sơn cảm thấy vô cùng kỳ lạ chính là tâm tư của cô là một khoảng thanh thản, thanh thản tới nỗi cô có thể dễ dàng thấu hiểu được tâm tình của người đàn ông kia trong giây phút đó.

Nhìn đi, anh ta đã không thể kiên nhẫn được rồi: Dựa theo suy nghĩ logic của anh thì anh sẽ dành ra một chút thời gian để chờ đợi người gọi là bạn gái. Ừ, vậy thì bắt đầu từ thời khắc này đi. Đối với cái người đã để màu trên quần áo trên người làm dính lên áo sơ mi của anh, anh cố hết sức tỉnh để tránh ra, cho dù chán ghét cũng không có biểu lộ trên nét mặt. Đối với người đàn ông hỏi anh có mang theo bật lửa trên người không anh đưa ra nhắc nhở thiện ý, ở đây có nhiều người, tồi nhất là không nên hút thuốc để tránh gây ra nguy hiểm. Đối với mấy người phụ nữ muốn bắt chuyện với khuôn mặt đẹp của anh, anh lại thẳng thắn dứt khoát trả lời "Bạn gái của tôi đang trên đường tới đây".

Nhìn xem, anh càng ngày càng không thể chịu nổi rồi. Anh lại một lần nữa đang xem đồng hồ, sau khi xem xong đồng hồ anh bỏ tay vào trong túi quần để tránh bị người khác đụng vào.

Đứng lặng ở nơi đó Nặc Đinh Sơn càng ngày càng hiểu kỳ xem Trình Diệp Qua sẽ đợi cô được bao lâu.

Đáp án rất nhanh đã được đưa ra. Mười phút. Mười phút!

Anh cũng chỉ sẵn lòng cho cô có mười phút. Thời khắc đó Nặc Đinh Sơn lại tò mò rồi. Nếu như đổi lại là Tiểu Hồ Ly vậy thì anh sẽ cho cô ấy thời gian bao lâu?

Vào lúc này Nặc Đinh Sơn cảm thấy câu hỏi này của mình thật ngớ ngẩn. Hôm nay cô phải chia tay với anh cơ mà.

Sau khi nhìn xong đồng hồ về mặt của Trình Diệp Qua như trút được gánh nặng. Cát bước định rời đi, Nặc Đinh Sơn mở miệng gọi "Trình Diệp Qua".

Anh quay đầu lại.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô rồi. Sau khi ánh mắt dò xét trên người cô, sự bất mãn trong ánh mắt cực kỳ rõ ràng. Anh đưa tay qua kéo tay cô lại.

Nặc Đinh Sơn không nhúc nhích.

Ah! Cảnh vật huyền ảo xung quanh làm cho Trình Diệp Qua cũng lười phải bày ra bộ dáng khí chất nho nhã. Thậm chí anh còn không thèm xin lỗi vì kháng thời gian anh đến muộn lâu như vậy. Ngửi khí như mang theo ý ra lệnh của anh để bắt cô về nhà cùng anh, bắt cô ngay lập tức đổi bộ trang phục trên người đi, cũng như phải tẩy rửa những vết màu trên mặt đi.

"Tôi sẽ không". Nặc Đinh Sơn cao giọng nói.

Trình Diệp Qua lại đang cau mày rồi.

"Trình Diệp Qua, chúng ta cũng giống như bọn họ đi". Nặc Đinh Sơn nhìn chằm chằm gương mặt của Trình Diệp Qua, tay chỉ về phía bên trái. Bên trái của cô tụ tập rất nhiều đôi tình nhân trẻ về màu đỏ lam lục trên gương mặt.

Ánh mắt của Trình Diệp Qua thuận theo ngón tay của cô chỉ, sau đó nhanh chóng thu hồi lại. Biểu tình hiện ra trên mặt anh rất rõ ràng. Không thể!

Không để cho Trình Diệp Qua có cơ hội cự tuyệt Nặc Đinh Sơn nói: "Trình Diệp Qua, tôi đã đợi anh ở đây bốn tiếng rồi. Ngày này năm ngoái tôi đã mặc bộ trang phục của thằng hề nặng mười kilogam, mỗi lần có người muốn chụp ảnh với tôi thì phải trả một Bảng Anh, hoặc là một Euro, một USD. Ngày đó có hơn hai ngàn người chụp hình với tôi".

Bàn tay đang giữ cô tay của cô đã buông ra.

Nặc Đinh Sơn tiếp tục nói: "Trình Diệp Qua, tôi lớn lên ở vùng Notting Hill, đây là ngày lễ của chúng tôi".

Sau khi nói xong Nặc Đinh Sơn nhìn Trình Diệp Qua, cô nhìn thấy vẻ mặt của anh nhu hòa hơn một chút.

Nặc Đinh Sơn dẫn Trình Diệp Qua tới trước mặt người họa sĩ, Trình Diệp Qua không mấy tình nguyện ngồi trên băng ghế nhỏ. Họa sĩ bắt đầu mài màu vẽ. Tay họa sĩ này là một người nói nhiều, ông ta vừa mài mực màu vừa giới thiệu với họ số lần ông ta liên tiếp tham gia vào lễ hội Carnival Notting Hill, cùng với khoảnh khắc tuyệt vời trong mùa lễ hội Carnival Notting Hill kỳ trước.

Ông họa sĩ này chắc là một người có bệnh về răng. Khi ông ta nói chuyện miệng có mùi hôi. Hôi miệng lại thêm nguyên nhân hút thuốc thời gian dài, mỗi lần ông ta nói chuyện đều có mùi khá nặng.

Thật vất vả mới mài xong màu vẽ, bút vẽ dính màu từng chút một tới gần gương mặt của Trình Diệp Qua, ông ta vừa khoe với anh có một lần may mắn đã được vẽ màu cho Cựu Thị Trường London.

Khi cô về sắp chạm lên mặt của Trình Diệp Qua thì bị ngăn lại. Cô về một lần nữa được thả về chỗ cũ. Trình Diệp Qua đứng lên, từ trong bóp da rút ra mấy tờ tiền giấy. Tờ tiền nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt của người họa sĩ đó.

Anh từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt ngạc nhiên của người họa sĩ, giọng nói cũng nhẹ nhàng: "Này ông, ông không biết ở cửa quầy thuốc trong siêu thị cũng có bán một loại kẹo có thể giúp ngăn ngừa bệnh hôi miệng hả? Mặc dù giá có đắt hơn bình thường một chút nhưng cũng không quá đắt. Lần sau mà ông có đi siêu thị mua sắm thì có thể cân nhắc tới đề nghị của tôi. Như vậy thì tôi có thể đảm bảo rằng quầy hàng của ông sẽ náo nhiệt hơn đó".

Lời nói này của Trình Diệp Qua đầy chân thành đến nỗi làm cho người họa sĩ thật thà đó bị làm cho mơ hồ.

Sau khi Trình Diệp Qua nói xong thì kéo lấy tay của Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn để mặc cho Trình Diệp Qua kéo tay của cô đi, sau đó tới chỗ rẽ tương đối ít người chen lấn thì cô mới giẫy khỏi tay của anh.

Cô dùng lực vừa mạnh mẽ vừa dữ dội.

Chương sau:

Nhìn vào Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn chậm rãi nói: "Chúng ta chia tay đi".

Ánh mắt đỏ chiếu lên trên gương mặt cô. Một giây, hai giây, ba giây, sau đó anh gật đầu.

Gật đầu sau đó buông tay: "Được. Như em mong muốn!"

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-2: (2)

Nặc Đình Sơn để mặc cho Trình Diệp Qua kéo tay của cô đi, khi tới chỗ rẽ tương đối ít người chen lấn thì cô giẫy ra khỏi tay của anh.

"Nặc Nặc, cái người họa sĩ đó có bệnh về răng miệng, em cũng biết là anh không chịu được những thứ này mà". Trình Diệp Qua nói, nét mặt vẫn xem là còn tốt.

"Vậy chúng ta tìm một người khác". Nặc Đình Sơn nói.

Trình Diệp Qua cau mày tỏ ý cự tuyệt.

"Tôi có thể tìm một người khác không có bệnh về răng miệng". Nặc Đình Sơn nói tiếp.

Ánh mắt chuyển từ trên mặt của cô dời xuống tay của cô, sau đó đảo qua trước ngực của cô. Trình Diệp Qua miễn cưỡng dè một tia biểu cảm không kiên nhẫn xuất hiện trên mặt xuống. Sau đó anh trực tiếp cầm lấy cái túi trên tay cô, sau khi nhìn thấy rõ ràng đồ đạc bên trong túi, anh hỏi cô: "Có phải sau khi bôi lên màu sắc này em còn muốn cho tôi mặc lên cái món đồ kỳ quái này nữa".

"Đó không phải là món đồ kỳ quái, đó là đồ tôi bỏ ra sáu mươi Bảng Anh mua lại, mua cho anh đó". Nặc Đình Sơn nói, khi nói lời này cô cúi thấp đầu xuống.

Trình Diệp Qua dè lại tiếng mắng chửi vào trong cổ họng, sau đó tay của anh kéo tay cô lại, không cho giật ra, nắm chặt tay của cô trong tay anh, lời của anh rất ngắn gọn "Về nhà".

Lần này Nặc Đình Sơn không nhúc nhích, thẳng người nói: "Trình Diệp Qua, cho dù tôi có dẫn tới người họa sĩ không có bệnh răng miệng tới trước mặt anh, thì anh cũng không muốn đứng không. Anh không chỉ sẽ không tỏ lên mặt màu vẽ mà anh còn không mặc cái món đồ kỳ quái như anh nói kia, đúng không?"

"Ừ!" Trình Diệp Qua đưa ra câu trả lời gòn gàng lưu loát: "Đúng vậy, tôi không thích mấy cái đó, tôi cho rằng việc không thích mà lại phải hòa theo thì chính là làm trái với lương tâm".

Ừ, dựa theo đạo lý mà Trình Diệp Qua nói thì đúng là rất có đạo lý. Vậy thì cô còn đang mong muốn cái gì đây? Đầu này giờ vẫn luôn rũ xuống đã ngẩng lên.

Nhìn vào Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn chậm rãi nói: "Chúng ta chia tay đi".

Có lẽ là do tạp âm ở đây quá lớn, Trình Diệp Qua không nghe rõ được lời cô nói. Anh nhìn vào cô.

"Trình Diệp Qua, chúng ta chia tay đi!" Nặc Đình Sơn nâng giọng cao hơn.

Lần này anh đã nghe đủ rõ rồi, anh lạnh lùng nhìn cô, lời nói liên tục phát ra từ trong miệng anh:

"Phía sau lần chia tay này là lại muốn cái gì, muốn đạt được cái gì, muốn tôi thỏa mãn cô những gì? Hả? Có phải là bôi lên mặt màu vẽ giống như của cô, mặc bộ trang phục hóa trang sáu mươi Bảng Anh cô mua. Sau đó giống như rất nhiều người ở đây tay trong tay, treo trên mặt nụ cười dân đen. Thể hiện ra chúng ta là tình nhân, hoặc là dùng vẻ mặt giống như ngu xuẩn kia truyền đạt tới những người xung quanh rằng tôi rất vui vẻ, tôi rất yêu cuộc sống này?"

"Không. Không, Nặc Đinh Sơn tôi sẽ không làm chuyện như vậy, bởi vì việc như vậy đối với tôi mà nói không có chút ý nghĩa nào. Nếu như tôi làm theo như lời em nói vậy thì tôi đoán là tiếp theo nữa có lẽ là lại sẽ có lần thứ ba, lần thứ tư chia tay. Sau đó sẽ biến thành một loại tuần hoàn vô hạn trong cuộc sống".

Xe điều hành cùng đội kèn trống từ từ đi xa, để lại sự yên tĩnh ngán ngùi. Khi Trình Diệp Qua nói những lời đó mặc dù thanh âm không quá lớn nhưng Nặc Đinh Sơn vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Trái tim đau nhói đến nỗi một câu cũng không nói lên lời, đến nỗi cô chỉ có thể ngo ngác nhìn vào mặt Trình Diệp Qua. Gương mặt đó mang theo vẻ lạnh nhạt, trào phúng.

"Nặc Đinh Sơn, đáp án tôi đưa ra đã rất rõ ràng rồi, vậy thì em còn muốn dẫn tôi đi gặp người họa sĩ không có bệnh răng miệng nữa không?"

Không muốn nữa. Nặc Đinh Sơn lắc đầu.

"Vậy em còn kiên quyết muốn chia tay với tôi nữa không?"

Vốn là ngày hôn nay đến là để chia tay với anh. Nếu như dựa theo kế hoạch lúc trước gọn gàng dứt khoát thì tốt rồi. Tại sao phải nảy sinh ra lòng hờn vênh như vậy làm gì. Nhìn đi, bây giờ lại càng thêm khổ sở nữa chứ?

Trình Diệp Qua, cái tên khốn kiếp này. Đến thời khắc cuối cùng vẫn còn khiến cho cô khổ sở.

Dưới ánh mắt dò hỏi của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn gật đầu. Lời từ trong khí quản đẩy ra: Có, Chia tay!

Ánh mắt đó chiếu lên trên gương mặt cô. Một giây, hai giây, ba giây, sau đó anh gật đầu.

Gật đầu sau đó buông tay: "Được. Như em mong muốn!"

Nói như vậy là anh và cô đã hoàn toàn chia tay rồi? Thật rất đơn giản. Sau đó thì sao? Tha thứ cho sự ngu dốt của cô lần này đi, suy cho cùng thì cô cũng chỉ là một người mới bước vào yêu thôi mà thôi.

Như vậy là sau khi chia tay xong thì chính là đường ai lấy đi thôi. Nếu như Trình Diệp Qua đi về hướng đông vậy thì nặc Đinh Sơn lựa chọn đi về hướng Tây. Nếu anh đi về hướng Nam thì cô sẽ đi về hướng Đông. Không đúng, không đúng rồi. Hướng cô vừa nghĩ tới không đúng rồi. Trình Diệp Qua đi về hướng Nam thì cô cần phải đi về hướng nào nhỉ.

Phải đi về hướng nào mới không phải gặp lại nữa đây?

Nặc Đinh Sơn là một học sinh xuất sắc mà, thế nào mà vào lúc này đầu óc của cô lại không thể sử dụng được như vậy? Có điều còn có một cách không cần phải dùng tới đầu óc, đó là để cho Trình Diệp Qua đi trước, cô đi về hướng ngược lại với anh là được rồi.

Đứng ở chỗ đó, Nặc Đinh Sơn chờ Trình Diệp Qua rời đi.

Nhưng, dường như Trình Diệp Qua không có ý muốn rời đi ngay, anh đang nhìn cô. Anh đang quan sát cô, dường như đang đánh giá xem việc chia tay trong miệng của cô độ tin cậy được mấy phần.

Ngay sau đó vì để chứng tỏ sự quyết tâm Nặc Đinh Sơn mở miệng: "Trước khi chuyển nhà tôi sẽ mang chìa khóa và thẻ gửi lại cho anh. Lần trước ở London tôi đã xài một ít tiền trong thẻ anh đưa, tiền đã xài này là dùng để mua đồ tới nhà anh, vì vậy chỗ tiền này tôi sẽ không trả lại".

Sau khi nghe được những lời này thì cuối cùng Trình Diệp Qua đã xác thực được rằng người con gái đứng trước mặt anh đây quả thật là đang rất nghiêm túc nói chia tay với anh. Sau khi xác nhận được thông tin này thì khóe miệng của anh hơi nhếch lên.

Anh nhìn cô cười, vừa cười vừa nói: "Nặc Đinh Sơn, cô chẳng qua cũng chỉ có vậy, nếu như một tuần trước lần đầu tiên cô nói chia tay với tôi là mưu tính của cô, vậy thì vẫn xem như là đã thành công. Tôi cho là cô là một cô gái thông minh, một cô gái thông minh thông thường nên biết học hỏi cái hay. Nhưng đáng tiếc là xem ra tôi đã hiểu lầm cô rồi".

"Có nhớ khi đó tôi đã nói gì với cô không? Tôi sẽ cố gắng, khi đó cố gắng của tôi chính là dựa trên việc xây dựng phát triển thái độ. Nhưng loại phụ nữ cứ động tí là mở miệng ra nói chia tay để đạt được mục đích thì không hợp với tôi".

Lời của Trình Diệp Qua từng câu từng chữ chui vào trong tai của Nặc Đinh Sơn, nhưng dường như anh còn sợ cô chưa đủ khổ sở.

"Mà loại con gái động một tí lấy việc chia tay để đạt được mục đích không phù hợp với tôi".

Mùi của thức ăn cùng với thuốc màu khiến cho Nặc Đinh Sơn hoa mắt chóng mặt. Năm màu sắc rực rỡ cấu tạo của thế giới hiện ra như một màn ảo ảnh. Cô nhìn thấy trong màn ảo ảnh ấy anh đang quay đầu đi. Anh đang vượt qua từng người, đang dần dần rời xa.

Bàn tay nắm lại thật chặt, Nặc Đinh Sơn dùng hết toàn bộ sức lực trên người.

"Trình Diệp Qua, anh đứng lại!"

Câu nói đứng lại của Nặc Đình Sơn cùng với màn pháo mừng của lễ hội Carnival bước vào đỉnh điểm cùng lúc vang lên. Trình Diệp Qua dừng bước, cũng không biết là vì câu nói "Trình Diệp Qua, anh đứng lại" kia hay là tiếng pháo mừng đột nhiên vang lên khiến cho anh cảm giác được trái tim của anh vào thời khắc đó đập vô cùng kỳ lạ. Mảnh liệt mà kỳ quái xen lẫn một chút chờ mong.

Nhìn theo bóng lưng của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn nhếch miệng. Âm nhạc Caribbean vui vẻ vào lúc này dường như đã cho cô thêm chút sức lực. Yêu càng sâu thì tim càng đau. Loại đau đón đó đang thét gào.

Đau đón khiến cho thanh âm của cô vào lúc này vô cùng chói tai. Giống như là cảm cây thương dễ dàng đâm thủng vào lá chắn, một cây thương sắc bén.

"Anh Trình hình như vẫn luôn tin tưởng vào trực giác của anh, nếu như những lời anh vừa nói cũng xuất phát từ trực giác của anh. Vậy thì để tôi cho anh biết. Trực giác lần này của anh đã sai hoàn toàn!"

Trình Diệp Qua đã nghe được lời của cô rồi. Anh quay đầu lại.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn nghe thấy âm thanh của chính mình dễ dàng bị át bởi tiếng nhạc Caribbean.

"Tôi chỉ là không còn hứng thú với anh nữa, anh có rất nhiều chỗ khiến tôi cảm thấy chán ngán. Anh luôn tự cho là đúng, cuộc sống của anh nhàm chán nhạt nhẽo. Anh luôn quy định thời gian làm việc theo quy tắc. Quần áo trong tủ của anh ngoài màu lam ra thì là màu trắng với đen, anh chưa bao giờ thoải mái thử quần áo màu khác. Vóc của anh cũng chỉ có hai loại hết đen thì cũng xám. Anh chưa khi nào xem tiết mục giải trí. Trừ khuôn mặt vẫn tỉnh là có thể chấp nhận được đó của anh ra thì anh chẳng có cái gì phù hợp với hình tượng người yêu trong lòng của các cô gái cả. Đây chính là nguyên nhân tôi muốn chia tay với anh".

"Trình Diệp Qua, tôi đã quá chán anh rồi".

Đúng như suy nghĩ của Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua lại đang nhú mảy rồi.

Tay Nặc Đình Sơn chỉ vào hướng giữa hai đầu mảy của anh: "Đây cũng là một nguyên nhân tôi chán anh, anh luôn cau mày. Mỗi lần anh nhú mảy là lại làm cho trong lòng người ta phát chán. Trình Diệp Qua, tôi cho anh biết, cho dù bình hoa nhìn có đẹp thế nào thì cũng có ngày khiến cho người ta chán thôi."

Trình Diệp Qua càng nhú mảy chặt hơn.

"Lúc này trong lòng anh nhất định đang nghĩ, bình hoa trong miệng người phụ nữ kia nói không phải là đang nói mình đây chứ? Đúng vậy. Anh Trình, bình hoa tôi vừa nói chính là anh đó". Quay về phía Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn nở nụ cười: "Càng khiến cho người ta tiếc nuôi chính là!".

Đầu mảy của Trình Diệp Qua càng ngày càng nhú chặt. Nụ cười của Nặc Đình Sơn lại càng ngày càng đậm, đậm tới nỗi bật thành tiếng. Bật cười ha ha.

Cười ha ha, nói: "Khiến cho người ta càng tiếc nuôi chính là! Anh thân là bình hoa nhưng kỹ thuật ở trên giường không làm người ta vừa lòng lắm. Anh chính là nguồn tài nguyên có tương mạo tốt trong giới Showbiz, nhưng không có kỹ năng biểu diễn tốt của một nhân vật hư hỏng".

Rất kỳ quái, xung quanh vì một câu nói như vậy của Nặc Đình Sơn mà trở lên yên tĩnh. Âm thanh của tiếng trống không còn nữa, mọi người dừng lại ồn ào, họ tròn mắt nhìn, vênh tai nghe.

Cuối cùng thì gương mặt vẫn luôn cao cao tại thượng kia giống như từ trên tầng mây rơi xuống thế tục. Lúng túng, tức giận, trên trán vẫn luôn duy trì vẻ tao nhã xa cách đã bị thay thế bởi sự tàn nhẫn.

Đứng bên trái Nặc Đình Sơn là mấy người trẻ tuổi trên mặt còn có tàn nhang. Nặc Đình Sơn chỉ vào mấy thiếu niên đó: "Anh Trình, trực giác của tôi thật ra cũng không kém, trực giác của tôi nói cho tôi biết đám trẻ kia tùy tiện chọn ra một đứa về phương diện kia so với kỹ thuật cũng mạnh hơn anh. Ừ, đây cũng là một phần nguyên nhân để tôi chia tay với anh".

Nặc Đình Sơn vừa dứt lời thì xung quanh liền vang lên tiếng cười trộm. Trong những tiếng cười trộm đó Nặc Đình Sơn vênh mặt nhìn Trình Diệp Qua.

Đã được giáo dục tốt từ nhỏ làm cho ngài đàn ông đó ở vài phương diện dĩ nhiên là thu lại dễ dàng. Về mặt của anh nhanh chóng trở lại sự trầm tĩnh, cùng trầm tĩnh giống vẻ mặt của anh còn có giọng nói của anh.

Anh nhàn nhạt hỏi cô: "Nói xong chưa?"

Từ đám đông kia, màu vẽ, sự huyền ảo tạo thành một thế giới cuồng loạn, cô lắc đầu. Qua người. Rồi đi. Đi xa.

Sau khi những lời chế giễu của cô nói ra trong lòng Trình Diệp Qua có chút hối hận. Anh biết lời nói của anh có chút quá đáng. Anh thừa nhận trong một tuần sau đó một lần nữa nghe được chữ chia tay như vậy từ trong miệng của cô làm cho anh vô cùng tức giận, tức giận làm cho tâm tình của anh mất không chế. Sau đó những câu nói kia cũng rất tự nhiên mà nói ra từ trong miệng anh.

Nhưng lời nói làm sinh ra một chút cảm giác áy náy cũng vì một câu nói khàn khàn vạch rõ ngọn ngành của cô bị bốc hơi hết sạch. Trình Diệp Qua tự nói với chính mình, như vậy cũng tốt. Cứ như vậy thì anh không cần phải áy náy nữa. Sau khi cô lắc đầu quay người rồi đi Trình Diệp Qua tự nói với chính mình, cần phải di chuyển bước chân của mảy rồi khỏi chỗ này thôi.

Đây là lần đầu tiên anh tham gia vào lễ hội Carnival Notting Hill. Giống như miêu tả của đám bạn của anh, đám đàn ông nhếch nhác cùng với cái mông to của đám phụ nữ từ đầu đến cuối sẽ biến thành một con ác mộng.

Đúng thật là kinh khủng!

Nhưng trái ngược với suy nghĩ của anh chính là đôi chân anh. Không biết vì sao mà thế nào cũng không chịu rời đi. Ánh mắt của anh dường như cũng bị một loại ma lực nào đó cưỡng chế, cứ như vậy chịu sự chi phối của ma lực đó đi theo cái bóng lưng đang rời xa kia.

Từ đám người kia, thuốc màu, sự huyền ảo tạo thành một thế giới cuồng loạn, cô đội lên mái tóc giả hai màu đỏ lam. Tóc dài tới eo, đuôi tóc dài màu đỏ bởi vì cô chạy nhanh mà tung bay trong gió. Như ngọn lửa đi theo ánh mặt trời giữa trưa Notting Hill, vô cùng rực rỡ. Hình dáng rực rỡ kia lần lượt đầy dòng người ra, tiến về phía trước.

Lúc sắp bị đám người che lấp, cô ngừng lại. Sau đó quay đầu.

Trình Diệp Qua biết cô đang nhìn anh. Khoảng cách của anh và cô đã rất xa rồi. Anh cũng không có ý định rút ngắn khoảng cách của họ lại, anh chỉ chăm chú nhìn hình bóng của cô. Gương mặt của cô bởi vì khoảng cách mà trở lên mờ hồ không rõ. Chỉ có thể đoán chính lời trong miệng cô nói. Có phải là đang nói với anh, với lại đã nói những gì Trình Diệp Qua không quan tâm.

Sau khi dừng lại một chút ngăn ngui, cô liền rời đi. Lúc xoay người, hình bóng của cô nhanh chóng bị biển người vùi lấp. Sau cho biến mất hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Âm nhạc Caribbean vui vẻ lại một lần nữa vang lên. Người vây xem cũng nhanh chóng giải tán, Trình Diệp Qua vẫn như cũ đứng ở chỗ đó. Anh cũng không biết vì sao anh lại ngây ngốc đứng ở đó, anh nghĩ lúc này hình như là anh lại tái phát loại bệnh tên là lười biếng rồi. Sau đó một cô gái trẻ đi tới trước mặt anh.

Đó là một cô gái da trắng. Vừa rồi lúc Nặc Đình Sơn quay đầu dừng lại nói chuyện, cô gái da trắng đó đã đứng bên cạnh cô.

Cô gái da trắng đứng ở trước mặt anh, hỏi anh: Anh tên Trình Diệp Qua phải không?

"Đúng vậy". Anh đáp lại, sau đó cất bước định rời khỏi nơi này.

Cô gái da trắng nhẹ giọng nói với anh: "Tôi đoán, vừa rồi cô ấy đã khóc. Mặc dù tiếng khóc của cô ấy không phát ra ngoài nhưng tôi biết nhất định lòng của cô ấy đang khóc, hơn nữa khóc rất thương tâm".

"Vừa rồi cô ấy nói. Trình Diệp Qua, tình yêu của người ta cũng là yêu".

Mấy giây sau Trình Diệp Qua đáp lại ý tốt của cô gái da trắng một câu thể này "Tôi nghĩ nhất định là cô đã nghe lầm rồi".

Chương sau:

"Susan, con đã bị Emma lừa là chia tay vào ngày hôm nay sẽ rất dễ dàng quên đi, bởi vì khi chia tay bị thương sẽ được nụ cười của rất nhiều người chia sẽ bót, bóc hơi hết, nhưng thực tế không phải như vậy, chia tay ở đây vào ngày này con thấy giống như là một lựa chọn sai lầm. Susan, hôm nay con thấy rất nhiều người yêu nhau, lòng con rất hâm mộ họ, bởi vì lúc cô ấy yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu cô ấy. Điều này làm cho lòng con vô cùng khổ sở. Người con yêu, lúc con yêu ấy mà anh ấy lại không yêu con".

"Susan, con rất yêu anh ấy. Thời điểm con nói chia tay với anh ấy con đã biết con yêu anh ấy thế nào rồi. Bởi vì câu chia tay kia ngay khi nói ra từ miệng con thì con phát hiện ra con đã bắt đầu nhớ anh ấy rồi".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Năm 2010 ngày đầu tiên của lễ hội Carnival Notting Hill có một cô gái tên Nặc Đình Sơn và một người đàn ông tên Trình Diệp Qua chia tay vào ngày đó. Giống như rất nhiều nam nữ sống ở thành phố này, yêu đương ngăn ngui, sau đó chọn cách cùng chia tay khá ôn hòa.

Mười một giờ tối, người tới tham gia lễ hội Carnival tràn vào quán Bar, cửa hàng bia. Khắp nơi trên đường phố Notting Hill có thể nhìn thấy người ta vất rác bừa bãi. Công nhân vệ sinh và tình nguyện viên đang tranh thủ thời gian để quét sạch mặt đường, bởi vì lễ hội Carnival vẫn còn một ngày nữa.

Trên đường phố Ladbroke Jungle còn có một người đứng ở đó. Một người phụ nữ. Từ quần áo của người phụ nữ có thể đoán ra đó là một cô gái trẻ.

Trên mặt cô ấy vẽ ba màu đỏ lam lục, người cũng mặc hóa trang màu giống như vậy. Cô ấy cứ ngơ ngác đứng ở giữa đường. Nhìn xa xăm giống như vẫn còn đang chìm đắm trong trận cuồng hoan này không muốn rời đi. Lại giống như cô ấy đã bị bỏ lại một mình ở trong trận cuồng hoan này, cô ấy đã không tìm được đường về.

Một tình nguyện viên đi về phía cô gái trẻ đó, khi người tình nguyện viên này nhìn rõ ràng cô gái trẻ đó thì đã loại bỏ suy đoán đầu tiên đi.

Bởi vì gương mặt của cô gái nhìn qua vô cùng kinh khủng. Nước mắt chảy ra từ trong khóe mắt làm cho ba màu sắc trên gương mặt trộn lẫn với nhau, tạo thành màu sắc vô vùng xấu xí mà khôi hài. Giống như màu sắc mà đám trẻ vẽ lung tung nguệch ngoạc nhìn rất buồn cười. Nhưng lúc đó, người tình nguyện viên kia không có chút buồn cười cả.

Ánh mắt cô gái nhìn qua thật là bi thương.

"Có cần tôi giúp không?" Người tình nguyện viên nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt cô gái rơi trên gương mặt người tình nguyện viên rất lâu. Dè dặt kèm theo cố gắng lấy lòng hỏi bà ấy: "Có thể tạm thời gọi bà là Susan được không?"

"Đương nhiên có thể". Người tình nguyện viên trả lời.

Cái đầu đội bộ tóc giả hai màu Đỏ lam từ từ dựa lên trên vai của người tình nguyện viên, cô ấy đang khe khẽ nói chuyện.

"Susan, con đã bị Emma lừa là chia tay vào ngày hôm nay sẽ rất dễ dàng quên được, bởi vì bi thương khi chia tay sẽ được nụ cười của rất nhiều người chia sẻ bớt, bớt hơi hết, nhưng thực tế không phải như vậy, chia tay ở đây vào ngày này con thấy giống như là một lựa chọn sai lầm. Susan, hôm nay con thấy rất nhiều người yêu nhau, lòng con rất hâm mộ họ, bởi vì lúc cô ấy yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu cô ấy. Điều này làm cho lòng con vô cùng khổ sở. Người con yêu, lúc con yêu anh ấy nhưng anh ấy lại không yêu con".

"Susan, con rất yêu anh ấy. Thời điểm con nói chia tay với anh ấy con đã biết con yêu anh ấy đến thế nào rồi. Bởi vì câu chia tay kia ngay khi thốt ra từ miệng con thì con phát hiện ra con đã bắt đầu nhớ anh ấy rồi".

Dừng lại một chút, cô gái lại tiếp tục nói:

"Xin lỗi, Susan, ngày mai con muốn rời khỏi chỗ này. Đừng lo, con sẽ chăm sóc tốt cho mình, nhưng một ngày rất rất lâu sau này con vẫn sẽ trở lại đây".

"Hơn nữa, Susan, con bảo đảm, con hứa con sẽ chăm sóc cho Klein thật tốt!"

Sau khi nói xong những lời đó cô ấy rời khỏi bờ vai người tình nguyện viên. Ánh đèn hai bên đường soi rất rõ ràng vệt nước mắt còn mới trên khóe mắt của cô ấy. Nước mắt còn chưa khô cô lại bắt đầu mỉm cười.

"Cám ơn". Cô gái trẻ nói với người tình nguyện viên.

Đêm khuya, màu Lam Đỏ Lục làm cho bóng dáng trắng tắp kia trở lên duyên dáng đi trên đường phố. Đi xa dần. Cuối cùng bị chìm hẳn vào trong ánh hoàng hôn.

Mặt trời đỏ ở đế quốc mặt trời không bao giờ lặn đang từ từ lên cao. Một ngày mới sắp bắt đầu.

Phía Tây London một tòa kiến trúc có thể chứa gần năm mươi ngàn chỗ trong văn phòng lúc này vắng lặng như tờ. Hôm nay là ngày nghỉ bắt đầu cho ngày nghỉ của toàn nước Anh. Ngày nghỉ này vừa đúng vào dịp lễ hội Carnival Notting Hill, vì vậy người mong muốn được tăng ca ở nơi này lại càng ít hơn. Ngày đó người xuất hiện ở chỗ này được chia làm hai loại: Hoặc là có chức vụ cao, hoặc chính là ghét cảnh náo nhiệt hơn nữa còn bị hấp dẫn bởi tiền tăng ca so với ngày thường cao hơn mấy chục lần.

Chu Bảo Mỹ đang ấn mạnh nút bấm thang máy không phải là hai loại này. Một tiếng trước cô ấy đã xui xẻo nhận được điện thoại từ sếp của mình. Trước đây cái người kia khi gặp mặt ở trường học vẫn ngoan ngoãn gọi cô một tiếng chị đã dùng giọng điệu mệnh lệnh không cho phép từ chối với cô: Một tiếng nữa tới phòng làm việc của tôi.

Địch! Đám bạn của cô đang đợi cô ở Notting Hill, Lễ hội Carnival, bia, thịt nướng đang đợi cô!

Bước vào thang máy, thang máy chậm rãi đi lên tầng năm mươi. Trên bức tường của thang máy chiếu lên gương mặt buồn bực của cô. Cầm trên tay cô còn có một cái hộp vuông. Trước khi đi vào Chu Mỹ Bảo gặp phải một nhân viên chuyển phát bị bảo vệ chặn lại bên ngoài. Sau khi biết rõ được tình hình cô tiện thể giúp cho nhân viên chuyển phát một tay.

Năm phút sau Chu Mỹ Bảo đem cái hộp chuyển phát nhanh giao tới tay Trình Điệp Qua: "Cái này là của cậu".

Sau khi nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của Trình Điệp Qua Chu Mỹ Bảo không dám phát ra bất kỳ nổi bực tức nào nữa. Rất dễ nhận thấy tâm tình của sếp cô cũng không được tốt cho lắm. Trên người của anh đang tỏa ra một làn khí làm người ta phải tránh xa ngàn dặm.

Khiến Chu Mỹ Bảo không hiểu chính là cô biết ngày hôm qua Trình Điệp Qua tới tham gia lễ hội Carnival Notting Hill. Dựa vào sự quan sát của cô thì người từ chỗ đó trở về phần lớn tinh thần đều sẽ tỏ ra phần chán.

Vậy mà Trình Diệp Qua thì hoàn toàn ngược lại, dường như lễ hội Carnival Notting Hill là một thảm họa khủng khiếp vậy.

Ngay khi trời vừa sáng sau khi bị tăng áp thấp thay thế sự ảm ỉ được bồi dưỡng trong thời gian dài ở văn phòng của Chu Mỹ Bảo và Trình Diệp Qua thì công việc của họ trở lên vô cùng tồi tệ. Sau khi lại một lần nữa xuất hiện một lỗi hết sức cơ bản, Trình Diệp Qua chán nản lắc đầu đi về phía cái ghế ở phòng làm việc ngửa mặt lên, tay day day trán. Dường như muốn dùng hành động này để cho tâm trạng được tốt hơn.

Đứng ở một bên, Chu Mỹ Bảo gọi ra cái tên mà ngày xưa cô hay gọi anh ở trong sân trường: "Diệp Qua".

"Trình Diệp Qua, có phải là đã xảy ra chuyện gì không vui không?" Chu Mỹ Bảo hỏi một câu thăm dò. Mặc dù họ đã làm việc chung với nhau mấy tiếng mà dáng vẻ của Trình Diệp Qua vẫn như trước. Nhưng hiệu quả tồi tệ của công việc vẫn để lộ ra tâm trạng xấu của anh. Nếu như Trình Diệp Qua thật sự giống như dự đoán của Chu Mỹ Bảo đã xảy ra chuyện không vui, vậy thì chuyện không vui này căn bản có thể kết luận đó là chuyện cá nhân. Bởi vì biểu hiện trong công việc gần đây của Trình Diệp Qua không có cái gì có thể chê được. Một tuần trước kế toán đã đưa ra con số lợi nhuận của công ty cũng thành công khiến cho mấy người kia ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trình Diệp Qua dường như không nghe thấy lời của cô vậy.

"Trình Diệp Qua, có phải là bởi vì Nặc..."

"Chu Mỹ Bảo, cô có thể tan ca rồi". Trình Diệp Qua cắt ngang câu hỏi của Chu Mỹ Bảo.

Lúc Chu Mỹ Bảo rời đi Trình Diệp Qua vẫn giữ nguyên tư thế như vừa nãy ngồi ở bên bàn làm việc.

Văn phòng chỉ còn sót lại một mình Trình Diệp Qua. Một buổi sáng bận rộn cùng với tâm trạng trì trệ làm cho không cách nào nhập tâm vào công việc được khiến cho Trình Diệp Qua có chút mệt mỏi. Đồng thời anh cũng cảm thấy buồn ngủ. Anh cảm thấy có thể để cho mình nghỉ ngơi một chút thì sẽ tốt hơn.

Cũng khoảng mười mấy phút Trình Diệp Qua tỉnh lại trong cơn mơ màng. Sau khi tỉnh lại ánh mắt của anh ngay lập tức dừng lại ở cái hộp nhỏ đang nằm lặng lẽ ở một góc kia. Cái hộp này mấy tiếng trước đã bị anh tiện tay ném ở chỗ thường đặt ly cà phê.

Cái hộp kia cũng chỉ to bằng bàn tay, màu vàng nhạt. Nếu Trình Diệp Qua đoán không sai thì đây chắc là của Nặc Đình Sơn gửi cho anh. Hôm qua cô nói sẽ đem chìa khóa và thẻ chuyển phát nhanh tới cho anh.

Có lẽ là đã qua nghỉ ngơi được mười mấy phút nên Trình Diệp Qua cảm thấy bản thân rất nhanh đã khôi phục lại. Thờ ơ mở giấy bọc của cái hộp ra. Sau lớp giấy bóng bình thường không thể bình thường hơn là lớp da cứng của cái hộp. Mở hộp ra, đúng như Trình Diệp Qua suy đoán, anh đã nhìn thấy trong cái hộp là một chiếc chìa khóa và một cái thẻ.

Chìa khóa và thẻ được anh bỏ lại vào trong ngăn kéo phòng làm việc. Dưới đáy hộp còn lòi ra một vật ngoài dự liệu của Trình Diệp Qua, đó là một tấm thiệp, tấm thiệp hình vuông màu lam nhạt.

Trình Diệp Qua tiếp tục suy đoán. Đoán không sai, sau khi mở tấm thiệp ra anh thấy được mấy chữ. Là chữ tiếng Anh hay là tiếng Trung anh cũng không biết nữa.

Tấm thiệp màu lam nhạt bị kẹp lại lòi ra một góc ở trên bàn làm việc, ngón tay giữa và ngón trỏ đang đánh nhịp ra trên tấm thiệp, có nên xem qua một chút không.

Cuối cùng Trình Diệp Qua vẫn mở tấm thiệp ra.

Kiểu chữ hơi nhỏ màu xanh bằng bút máy, viết:

Hai giờ chiều ngày 3 tháng 4 năm 2010. Đường New Garden, một người đàn ông đã va phải một cô gái, người đàn ông vì làm đổ ly cà phê lên người cô gái mà phải bỏ ra hai mươi Bảng Anh trả cho phí giặt quần áo. Tấm thiệp sau người đàn ông và cô gái trong cùng một ngày đã gặp lại nhau một lần nữa. Tên của người đàn ông là Trình Diệp Qua, tên của cô gái là Nặc Đình Sơn. Em không biết tại sao phải nói cho anh biết chuyện này, cho dù lần đầu tiên và lần thứ hai chúng ta gặp nhau đều rất tồi tệ, nhưng em vẫn cảm thấy lần đầu gặp mặt so với lần thứ hai vẫn tốt hơn một chút. Sau khi nói xong những điều này em muốn nói với anh: Tạm biệt, Trình Diệp Qua.

Tạm biệt, Trình Diệp Qua.

Tờ giấy một lần nữa được bỏ vào trong hộp.

Trình Diệp Qua dựa đầu vào sau ghế trong phòng làm việc.

Khép mắt lại. Ngày 3 tháng 4?

Ngày 3 tháng 4 lần đầu tiên Trình Diệp Qua tới Notting Hill, anh và bạn của anh tính đi tới chỗ người môi giới. Anh muốn thuê căn phòng phản ánh lên đặc sắc của bản xứ tốt nhất ở Notting Hill.

Họ đi trên đường, ngày hôm đó ánh mặt trời rực rỡ, đường phố vô cùng yên tĩnh. Đang so sánh với vị trí của chỗ cũ thì bạn của anh nhận được một cuộc điện thoại. Ông anh đó đang khoa chân múa tay loạn xạ. Anh cảm ly cà phê vừa mới mua giúp bạn anh.

Lúc bạn anh nhận điện thoại Trình Diệp Qua nhìn thấy cách anh mấy bước chân có một quầy sách, báo bày ra trên hàng thứ nhất bị gió thổi bay lên. Sau đó trên tờ báo bị gió thổi bay lên anh đã nhìn thấy tên của Vinh Tuấn. Anh đi về phía quầy sách. Sau đó...

Nếu như không có tấm thiệp kia thì Trình Diệp Qua nghĩ có lẽ cái khúc nhạc dạo phát sinh một tháng trước đó chắc cũng sẽ bị anh lãng quên không còn sót lại.

Theo trí nhớ mơ hồ, Trình Diệp Qua nhớ lại một buổi chiều ngày 3 tháng 4: Đúng hai giờ ngày 3 tháng 4, anh đã va phải một người, là một cô gái trẻ. Vào ngày đó, gương mặt của cô gái đó còn có quần áo, thậm chí ngày ấy cô ấy nói cái gì anh cũng không có chút ấn tượng nào. Trình Diệp Qua chỉ nhớ là anh đã đưa cho cô ấy hai mươi Bảng Anh, bởi vì cô gái đó đã nói với anh rằng vì lỗi của anh sẽ làm cho cô ấy tới trễ hai mươi phút. Chỗ làm của cô ấy có quy định tới trễ một phút sẽ bị phạt một Bảng Anh. Cô ấy nói bao gồm cả quần áo trên người của cô ấy cộng lại thì anh phải trả cho cô ấy hai mươi Bảng Anh.

Ngay sau đó anh đã đưa cho cô ấy hai mươi Bảng Anh.

Sau khi người bạn nói chuyện điện thoại xong đã hỏi Trình Diệp Qua đã xảy ra chuyện gì. Trình Diệp Qua kể lại đại khái một chút cho anh ấy.

Cũng không biết vì sao mà càng về sau Trình Diệp Qua lại càng nhớ lại rõ ràng. Anh đã nhớ rõ lời của bạn anh đã nói với anh "Tôi biết cô ấy, tất cả mọi người ở đây đều nói cô ấy là một cô gái tốt, người quen biết cô ấy đều biết cô ấy không biết nói dối".

Người bạn đó của Trình Diệp Qua đã sống ở Notting Hill từ nhỏ, sau khi trưởng thành mới chuyển tới London.

Về khúc nhạc dạo ngắn kia rất nhanh đã bị họ cho vào quên lãng. Xe đi tới chỗ môi giới, lúc họ đang đợi đèn xanh đột nhiên người bạn của Trình Diệp Qua chỉ tay về phía trước: "Cô gái vừa rồi cậu mới va phải chính là cô ấy".

Theo ngón tay chỉ về phía trước, Trình Diệp Qua nhìn thấy trang phục rất trung tính của cô gái trẻ, đạp xe ngang qua vạch dành cho người đi bộ đi qua trước mặt họ.

Ngày hôm đó người con gái tên Nặc Đình Sơn đã để lại cho người đàn ông tên Trình Diệp Qua dĩ nhiên rất mơ hồ.

Cho dù buổi sáng hôm nay vô công rồi nghề thì Trình Diệp Qua cũng bằng lòng sử dụng hết trí tuệ của mình để nhớ lại ngày 3 tháng 4 mà anh đã gặp Nặc Đình Sơn đó nữa. Nhưng ngày đó chỉ lưu lại một hình bóng mơ hồ trong anh.

Sau đó Trình Diệp Qua đã quên đi cái ngày 3 tháng 4 đó, bởi vì cho dù có nghĩ tới thì cô với anh mà nói cũng không có chút ý nghĩa nào. Ký ức nhất thời vừa rồi cũng bị xem như là một loại ký ức nhỏ mà thôi.

"Công bằng nghĩ lại một chút thì nên tôn trọng với một người nào đó đã từng dừng lại trong cuộc đời của bạn, sự tôn trọng này sẽ làm phát triển tình cảm của bạn, đồng thời cũng có thể khiến cho bạn ở trong mắt người khác trở nên chân thành hơn. Mọi người sẽ vì sự chân thành mà bạn thể hiện ra mà sẽ tin tưởng bạn. Sự chân thành và tin tưởng là vô cùng quý giá". Người đàn ông Anh Quốc tên là Jack đã từng nói với anh như vậy.

Người đàn ông tên là Jack đã từng phục vụ nhiều năm cho Hoàng Gia Anh. Sau đó người đàn ông tên là Vinh Mộ Minh đã mời người đàn ông Anh Quốc đó. Tiếp sau đó Người đàn ông Anh Quốc này đã trở thành thầy của anh.

Trình Diệp Qua đứng trước cửa sổ sát đất nhìn xuống từ vị trí trên cao của tầng năm mươi. Đây là khu văn phòng phen hoa nhất phía Tây London. Ngày thường luôn bị cảnh tượng người ăn vận âu phục vội vã chiếm cứ trên đường thì vào giờ phút này lại vắng tanh.

Là bởi vì khu Notting Hill kia hoàn toàn không giống với phía tây London sao? Tất cả mọi người đều đi tham gia vào cái lễ hội Carnival Notting Hill chết tiệt đó sao?

Tối hôm qua tất cả các đài truyền hình lớn của London đều thông báo về lượng người tham dự lễ hội Carnival Notting Hill lần này đã đột phá tới con số một triệu người. MC thông báo tin tức này đã xem việc được thông báo ra tin tức như vậy là một vinh dự to lớn.

Tối hôm qua người phát thanh viên kia run tới nỗi môi đã run lên cầm cập, còn làm cho đám bạn của anh ta cười nhạo một hồi. Họ cầm cái bàn chải chà lên cái môi thâm điển hình của người Ấn Độ của người phát thanh viên lai Ấn kia.

Đường phố vắng lặng khiến cho Trình Diệp Qua cảm thấy có chút buồn phiền.

Đột nhiên như có thứ gì đó mọc rễ ăn sâu trong lòng anh, cứ như vậy lay động. Có lẽ...

Có lẽ anh anh cần phải tới một nơi nào đó náo nhiệt hơn một chút. Lái thẳng xe tới phía Tây, đi thẳng tới phía tây. Nơi đó có một khu tên là Notting Hill, nơi đó mỗi năm vào chủ nhật cuối cùng của tháng tám đều sẽ tổ chức một bữa đại tiệc vô cùng say sưa. Hôm nay là ngày cuối cùng.

Lễ hội Carnival Notting Hill!

Lời tác giả muốn nói: Cuối cùng thì vào hai giờ chiều ngày 3 tháng 4 kia Nặc Đình Sơn không còn là một người nhất kiến chung tình nữa. Giống như lời bài hát kia: Còn bao nhiêu chuyện mà anh chưa biết.

Chương sau tới phiên nam nữ phụ lên sân.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Lễ hội Carnival Notting Hill năm 2010. Một họa sĩ lai Ấn đã tham gia liên tiếp ba mươi mốt kỳ lễ hội Carnival Notting Hill, ở trong kỳ lễ hội Carnival này lần đầu tiên trong đời đã nói dối. Ông ấy đã lừa người đàn ông Châu Á mà ngày hôm qua có ý giễu cợt ông ấy. Ông ấy lần đầu tiên nói dối mà mắt cũng không hề chớp một cái, giọng điệu ngữ khí chân thực tới nỗi khiến cho ông ấy cũng phải hoài nghi chính mình rằng phải chăng những lời trong miệng của mình có phải đúng là sự thật.

Dáng dấp của người đàn ông đó trông vẫn giống như ngày hôm qua. Áo sơ mi hàng hiệu, giày da thủ công sạch bóng không giống với toàn bộ mọi người ở đây.

Trông anh ta lại càng giống như người La Mã thời kỳ cổ đại ngồi trên voi lớn sánh ngang bầu trời.

Người đàn ông như vậy vừa nhìn đã biết là không phải đến để tham gia lễ hội Carnival, hơn nữa người đàn ông này vẫn đang đứng bên quầy hàng của ông. Là tới để xin lỗi cho hành vi ngày hôm qua sao?

Chắc không phải là vậy. Sự chú ý của anh ta đều tập trung trên người mỗi cô gái được vẽ màu ở phía trước. Khi người đàn ông này vừa xuất hiện trông có vẻ như bị mất tập trung.

Khiến cho người họa sĩ vô cùng thích thú là người đàn ông này vừa đi tới đứng một bên trước quầy hàng của ông thì số người tới yêu cầu tiếp nhận vẽ màu tăng lên dữ dội. Tất cả đều là các cô gái trẻ gọi cảm, hơn nữa số người vẫn đang không ngừng tăng lên liên tục. Nhìn qua hàng ngũ dài đã sắp nhìn không thấy đuôi rồi.

Người họa sĩ cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì chắc là ông sẽ chết vì mệt mỏi. Thế là ông ấy đã hỏi người đàn ông đó: "Có phải là cậu đã hẹn gặp ai ở đây không?"

Người đàn ông không thèm để ý tới câu hỏi của ông.

"Vậy có phải cậu tới đây tìm người không?" Người họa sĩ tiếp tục hỏi.

Lần này người đàn ông trả lời câu hỏi của ông một cách nhanh chóng. Không!

Sau đó là "Không phải! Tuyệt đối không phải! Tôi tới đây không phải là để tìm người!"

Thật thú vị, người họa sĩ nghĩ trong lòng. Để màu xuống, ánh mắt của ông hướng lại nhìn về một hướng, lầm bầm nói: "Tôi cho là cậu tới tìm cô gái ngày hôm qua tới tìm tôi vẽ màu, hơn một tiếng trước tôi đã gặp cô ấy. Cô ấy vừa rời khỏi quầy hàng của tôi năm phút thì cậu tới".

Nói tới đây thì người họa sĩ lại tiếp tục khuấy màu vẽ. Người đàn ông đi mấy bước về phía chỗ ông ngồi, dường như là đang đợi ông nói tiếp. Người họa sĩ vẫn chậm rãi khuấy màu vẽ.

Sau đó...

"Có thật vậy không? Một tiếng trước cô ấy thật sự đã tới đây? Ông xác định là mắt ông không già rồi bị mờ chứ?" Cậu ta hỏi.

Nhìn đi, ngay cả phép khích tướng cũng dùng cả rồi.

Họa sĩ ngẩng đầu lên, sau đó gật đầu mở miệng "Tôi khẳng định".

Người đàn ông ngồi xỏm xuống đôi mắt với ông. Lần này xem ra là đã quên ông có bệnh về miệng rồi.

"Một tiếng trước cô ấy tới tìm tôi vẽ màu, vẫn chọn vẽ ba màu đỏ lam lục giống hôm qua. Cô ấy vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua. Sau khi vẽ màu xong thì cô ấy đã rời đi". Tay người họa sĩ chỉ về dòng người đang tụ tập nhiều nhất: "Tôi thấy cô ấy đã đi về hướng kia kia".

Sau đó người đàn ông rời khỏi quầy hàng của họa sĩ, đi về hướng mà tay ông ấy vừa chỉ. Người họa sĩ cho là ông ấy sẽ thấy bóng lưng người đàn ông chạy như điên, nhưng tiếc là bước chân của người đàn ông lại giống như lúc cậu ta tới. Không nhanh không chậm.

Mặc dù không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông chạy nhanh nhưng người họa sĩ vẫn vui vẻ. Ông tưởng tượng ra cái người đàn ông anh tuần kia tìm kiếm cái cô gái đã vẽ ba màu đỏ lam lục kia trong biển người. Ba màu đỏ lam lục đúng là một màu phối được ưa chuộng nhất. Cô gái trẻ vẽ ba loại màu,

mặc trang phục đại diện của con gái vùng Caribbean như vậy cũng không ít. Các cô ấy nhìn qua thì na ná giống nhau, hướng chỉ...

Họa sĩ không nhìn được cười phá lên. Những người phụ nữ bị người đàn ông nhận nhầm tuyệt đối sẽ không buông tha cho người đàn ông có một gương mặt đẹp như vậy được.

Đúng là phụ nữ hâm mộ chạy tới tham gia lễ hội Carnival Notting Hill không ít.

Lúc bàn tay lại lần nữa đặt trên vai cô, cô dừng bước chân lại để lấy hơi. Những tên khốn ở chỗ này rốt cục là muốn tiếp tục tới khi nào nữa đây. Bộ trang phục màu sắc kia làm tôn lên vô cùng gọi cảm làm cô rước lấy rất nhiều phiền toái. Đám đàn ông thừa dịp đường phố chật ních cũng không quên giờ trò sàm sỡ trên người cô.

Lần này cô sẽ không để cho những tên đàn ông xấu xa kia lợi dụng. Ở trường học cô đã được học qua thuật phòng chống biến thái. Cẩn rằng qua người lại, sau đó..

Bỗng nhiên gương mặt rơi vào trong tầm mắt của cô, đó là một gương mặt của một người đàn ông trẻ.

Gương mặt đó trong nháy mắt đã làm cho cô cứ như vậy mà say mê, sau khi say mê thì hít thở dồn dập.

Cô cứ như vậy đứng ngây ra tại chỗ. Tay của cô vẫn còn đặt trên vai anh, chỉ là quên sử dụng sức để quật vai anh lại.

Trong một khắc đó, trong cái chớp mắt đó tất cả xuyên qua cô thiếu nữ hiện đại đều là những ảo ảnh mơ hồ không rõ ràng, gương mặt trong giấc mộng của cô vào giờ phút này lại dần dần trở lên sáng rõ, sau đó cực kỳ rõ ràng.

Chính là khuôn mặt trước mắt này.

Chính là khuôn mặt trước mắt này. Đôi mắt này, Hàng mày này, sống mũi này, đường cong của chiếc cằm này, cùng với ánh mắt làm người ta chìm đắm này.

Tay quên thu hồi lại từ trên vai của anh. Đường như anh cũng quên bàn tay của người khác đặt trên vai của anh. Đường như trong lúc này họ ở trong đám người chen chúc, giống như phân cảnh trong phim cứ duy trì hình ảnh bất động như vậy.

Người phá vỡ hình ảnh đầu tiên là anh. Tay chậm rãi đẩy mái tóc màu đỏ lam ngăn ngang trán ra. Sau đó tránh ra. Sau đó là: Xin lỗi.

"Vừa rồi tôi nhận nhầm cô với một người bạn của tôi". Ánh mắt người đàn ông nhàn nhạt rơi trên gương mặt cô: "Bất luận từ dáng người tới khuôn mặt, cô và cô ấy đều rất giống nhau".

Sau khi nói xong thì anh lách người qua, tay cô đang đặt trên vai của anh xuôi theo vai của anh mà trượt xuống. Sau khi gật đầu chào hỏi rất lễ độ thì anh muốn quay người rời đi.

"Này anh". Cô theo bản năng mở miệng gọi anh lại.

Ánh mắt của anh lại lần nữa rơi trên mặt cô. Sau đó lại nhàn nhạt nói ra một câu "Xin lỗi".

Sau đó lúc cô lại gọi anh lại, anh cũng không tiếp tục dừng bước nữa.

Đứng ở nơi đó đưa mắt nhìn theo bóng lưng của anh, chờ tới khi hồi phục lại tinh thần thì bóng lưng của anh đã biến mất trong dòng người. Sau đó không biết bị cái gì thúc giục cô bắt đầu chạy như điên.

Áo sơ mi màu lam nhạt. Anh mặc chính là áo sơ mi màu lam nhạt. Người tới tham gia lễ hội Carnival rất ít ăn mặc giống như anh nên sẽ rất dễ dàng tìm ra. Nên sẽ tìm được thôi.

Thời gian trôi qua từng phút. Khi lễ hội Carnival tới buổi chiều là tới lúc kết thúc. Cô chạy loạn xạ tìm kiếm không có mục đích trên đường phố. Trong khoảng thời gian chạy tìm kiếm, trong lòng của cô đã tự nói với chính mình: Nếu như trước mười một giờ có thể tìm thấy anh, vậy thì sẽ ở lại Notting Hill, không đi nữa.

Cô là người tin tưởng về duyên số, cô tin tưởng vào tất cả các nhân duyên gặp gỡ. Cô tin cứ kiên trì là có thể giành được vận mệnh, cô lại càng tin một ngày nào đó khi người trong lòng của cô xuất hiện ở trước mặt thì cô nhất định sẽ biết.

Quan niệm về vận mệnh làm cho cô tin tưởng chỉ cần gặp lại lần thứ hai thì sẽ còn gặp lại nữa. Sẽ còn gặp lại chính là sự khởi đầu của vận mệnh.

Mười một giờ lễ hội Carnival sẽ kết thúc.

Lúc gần tới mười một giờ cô đã tìm được anh. Ở ngay cửa của một cửa hàng bách hóa dưới một tòa nhà cũ, anh dựa lưng trên một bức tường đã cũ, nghiêng mặt hút thuốc.

Bật lửa đánh ra một ánh lửa nhỏ nhảy nhót trên khuôn mặt anh, nhìn qua có chút cô độc. Cô độc nhưng mê người. Cô cứ đứng ngây ngẩn như vậy ở bên kia đường nhìn anh hút xong điếu thuốc kia. Nhìn vào chiếc xe Bentley màu đen dừng trước mặt anh.

Sau đó cô mỉm cười nhìn anh ngồi vào xe, chiếc xe dọc theo con đường dài sau đó biến mất trong màn đêm.

Cô là Chu Ly An. Nhiều năm trước cô đã theo cha mẹ từ Trung Quốc tới London, cha mẹ của cô thích gọi cô là Chu Chu hơn. Thời thơ ấu của cô đều trải qua trong những trận cãi vã không ngừng của cha mẹ. Lúc mười bốn tuổi cuối cùng cha mẹ cũng đã ly hôn, lúc tất cả mọi người đều tỏ ra thương tiếc quan tâm lo lắng cho cô thì cô lại không tìm không phôi cười với những người đó. Cô nói cảm ơn họ, bởi vì lúc đó Chu Ly An thấy không có cái gì phải lo lắng. Trời vẫn xanh, mây vẫn trắng, thân thể của cô khỏe mạnh, dung mạo của cô khiến cho người ta rất yêu mến.

Cô từng ngày lớn lên, đợi một ngày nào đó gặp được người trong lòng mình.

Cuối tháng tám năm 2010, tại Notting Hill Chu Ly An đã gặp được Trình Diệp Qua. Hơn nữa đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Sau đó Chu Ly An ở lại Notting Hill. Căn phòng cô thuê khiến cô rất hài lòng. Có ban công, có chậu hoa rất đẹp của người thuê phòng trước đó đã bỏ lại. Những chậu hoa đỏ treo ở dưới mái hiên của ban công, bày ra rất đẹp.

Chu Ly An còn ở dưới sự giúp đỡ của bạn cô tìm được một công việc có đãi ngộ rất tốt. Cô làm phục vụ trong một tiệm cà phê. Sau khi thu xếp ổn thỏa Chu Ly An bắt đầu chờ đợi.

Chờ đợi cuộc gặp gỡ với người đàn ông kia.

**Quan niệm về vận mệnh: Chỉ cần trao đi niềm tin chân thành thì sẽ nhận được sự báo đáp.*

Chu Ly An rất nhanh đã bắt đầu có lần thứ ba tao ngộ với người đàn ông kia. Bởi vì khi lần thứ ba gặp mặt có chút lúng túng, Chu Ly An không tìm được cơ hội hỏi tên của người đàn ông cùng với số điện thoại của anh.

Cuối tháng chín, lần thứ tư Chu Ly An gặp lại người đàn ông đó, địa điểm ở ngay trong tiệm cà phê chỗ cô làm việc:

Đó là vào một chủ nhật. Người đàn ông mặc áo sơ mi màu nâu phối với quần dài màu đen. Anh cùng một người đàn ông khác đi vào tiệm cà phê. Người đàn ông kia nhìn qua có quan hệ rất tốt với cửa hàng trưởng. Bọn họ chọn một chỗ ngồi có ký tự là AI.

Chu Ly An đã xung phong, thế là cô trở thành phục vụ cho khách ở chỗ AI.

Trong miệng rất nhiều người Chu Ly An là loại con gái thông minh. Cho dù thời gian cô làm phục vụ ở tiệm cà phê rất ngắn, nhưng sự phục vụ của cô không chê vào đâu được, từ nụ cười cho tới dáng vẻ.

Đây là hai người đàn ông mang công việc tới tiệm cà phê. Sau một tiếng đồng hồ dường như hai người đàn ông đã đạt được một loại hiệp nghị nào đó.

Chu Ly An mang hóa đơn cùng với một câu viết ở trên tờ giấy ăn "Thưa anh, anh hãy cho tôi biết số điện thoại của anh". Hóa đơn cùng với tờ giấy ăn đưa về phía người đàn ông mà cô ngưỡng mộ.

Lúc người đàn ông nhìn thấy chữ trên tờ giấy ăn thì đã nhíu lại hàng mày đẹp đẽ, hạ thấp giọng: "Hành vi này của cô đã đủ để cho cô nhận được khiếu nại với tội danh quấy rầy khách rồi".

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông thì trong lòng Chu Ly An đã kêu khóc. Người đàn ông này căn bản đã quên cô rồi.

Ngay sau đó Chu Ly An mỉm cười với người đàn ông: Thưa anh, hình như anh đã quên tôi rồi, hai tuần trước tôi không biết anh xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại xuất hiện trên ban công của tôi".

Hai tuần trước, thời gian khoảng ba giờ chiều, Chu Ly An đang ngủ trưa thì bị âm thanh ngoài ban công làm cho tỉnh lại. Cái ý nghĩ đầu tiên chính là cô đã gặp phải trộm. Cái ý nghĩ này làm cho Chu Ly An cầm lấy gậy bóng chày đi tới ban công. Kéo cửa ban công ra cô đã nhìn thấy một người đàn ông đang đưa lưng về phía cô đứng trên ban công nhà cô. Bóng dáng người đàn ông giống như đã từng quen biết. Chính vì loại giống như đã từng quen biết kia làm cho Chu Ly An không có hấp tấp đem gậy bóng chày đánh lên đầu người đàn ông.

Người đàn ông dường như chưa ý thức được phía sau có người, đầu của anh hơi ngửa lên trên. Trước đó không lâu Chu Ly An vừa mới giặt sạch cái áo sơ mi treo trên mái hiên đang tung bay trong gió.

Người đàn ông này có hứng thú với áo sơ mi?

Bóng lưng của người đàn ông này đẹp tới nỗi khiến cho người ta không nở xuống tay. Ngay sau đó Chu Ly An đem gậy bóng chày ném trên mặt đất, trong miệng quát lên to "Này!"

Bị bắt ngờ, người đàn ông quay đầu lại!

Chu Ly An thề rằng trong khoảnh khắc người đàn ông quay đầu lại cô đã nhìn thấy trong mắt của anh có từng tia hào quang rực rỡ. Trong khoảnh khắc lúc người đàn ông quay đầu lại Chu Ly An tin tưởng rằng thời khắc đó trong đáy mắt của cô nhất định đã lấp lánh giống y chang tia sáng tỏa ra từ người đàn ông.

Ba giờ chiều này, người đàn ông bắt ngờ tới ban công của cô này chính là người đàn ông Chu Ly An đã gặp được ở lễ hội Carnival.

Sau đó hai người cùng ngẩng ra.

Chu Ly An ngẩng ngực mở miệng: "Chào Anh, rất vui lại được gặp anh lần nữa".

Đường có tia sáng lóe lên thoáng qua trong đáy mắt người đàn ông, sau đó lại trở về đáng vẻ lạnh nhạt. Anh nói với cô "Xin lỗi đã làm phiền tới cô".

Sau đó Chu Ly An trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông ngang nhiên kéo cửa ban công ra, lại công khai mở cửa phòng đi ra khỏi phòng của cô. Khi đó biểu hiện của người đàn ông ấy là anh rất quen thuộc với nơi này, cũng quen thuộc với bố trí căn phòng này giống như anh đã biết rõ ở chỗ này là có thể mở cửa phòng để ra ngoài cầu thang rồi khỏi nơi này vậy.

Lúc Chu Ly An lấy lại tinh thần muốn đuổi theo người đàn ông đó thì mới phát hiện ra quả thực mình đã vô cùng tệ hại. Trên người cô chỉ mặc bộ váy ngủ màu nhạt, hơn nữa bên dưới bộ váy ngủ cô lại không mặc áo ngực. Chất vải của bộ váy ngủ rất mỏng, hơn nữa ánh sáng buổi chiều...

Người đàn ông kia nhất định đã nhìn thấy rồi.

Có điều Chu Ly An rất nhanh cũng không ảo não nữa, bởi vì đó là người đàn ông cô thích, cho dù bị nhìn thấy cũng không vấn đề gì.

Sau đó thời gian đã bị xoay chuyển qua hai tuần quay trở lại hiện tại.

Trong hương cà phê thơm mát Chu Ly An mỉm cười với người đàn ông: "Thưa anh, hình như anh đã quên tôi rồi, hai tuần trước tôi không biết anh xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại xuất hiện trên ban công của tôi".

Người đàn ông nhìn vào gương mặt cô, vẻ mặt của anh hiện ra nét phức tạp. Rất rõ ràng người đàn ông này đã nhớ lại chuyện đã phát sinh trong mấy phút ngắn ngủi ở trên ban công nhà cô hai tuần trước.

"Trong lúc anh trèo lên ban công nhà tôi đã làm hư mất mấy chỗ lan can, chủ nhà trọ của tôi đã ghi món nợ này lên đầu tôi. Đây cũng là lý do vì sao tôi lại muốn liên lạc với anh". Chu Ly An mỉm cười với người đàn ông.

Người đàn ông đưa tay móc bóp ra.

Sau khi tiếp nhận mấy tờ tiền mệnh giá trăm Bảng Anh, Chu Ly An hạ tầm mắt xuống nói: "Thưa anh, thật ra ngày đó ở ban công là lần thứ ba chúng ta gặp nhau, trước đó chúng ta đã từng gặp qua".

Người đàn ông đứng lên, dường như anh đối với đề tài chúng ta đã từng gặp qua trước đây trong miệng của cô không có bất kỳ hứng thú nào. Anh chỉ gật đầu chào cô sau đó người đàn ông qua vai của cô để lướt qua cô.

"Lễ hội Carnival Notting Hill hai tuần trước chúng ta đã gặp qua hai lần, lần đầu anh nhận nhầm tôi thành bạn của anh, lần thứ hai tôi đã đứng ở góc đường nhìn anh ở đối diện đường đang hút thuốc". Chu Ly An nói với bóng lưng của người đàn ông.

Lời nói của cô đã thành công khiến cho bước chân của người đàn ông dừng lại.

"Tôi là người vừa mới tới nơi này không lâu, ở đây tôi cũng không có người bạn nào. Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là tôi cảm thấy kết thêm một hai người bạn sẽ làm cho tôi càng thích ứng với nơi này nhanh hơn. Tôi thích Notting Hill".

Notting Hill. Nặc Đinh Sơn!

Thượng đế ưu ái Notting Hill, ánh mặt trời của Notting Hill luôn rực rỡ hơn ánh sáng của đường phố.

Ngày đó Chu Ly An đã thành công lấy được số di động của người đàn ông, đồng thời cô cũng đã biết được tên của người đàn ông.

Người đàn ông khiến cho Chu Ly An nhất kiến chung tình tên là Trình Diệp Qua.

Cùng một ngày sau bốn tiếng ở Scotland, bức màn che dưới bầu trời đêm đang từ từ kéo ra, mở màn cho một cuộc gặp gỡ khác ở Scotland.

Mỗi năm cuối tháng chín ở vùng ngoại ô Scotland, màn đêm vừa buông xuống mọi người sẽ nhóm lên đồng lửa lớn trên một bãi đất trống ở cánh đồng. Mỗi năm một lần, lúc nhóm lên đồng lửa là chính thức tuyên bố bắt đầu Lễ hội ca dao dân gian Scotland.

Tiền thân của lễ hội ca dao dân gian Scotland là lễ hội thu hoạch (Harvest Festival). Là những người chủ nông trường để ăn mừng cho cây nho trưởng thành vào tháng chín, ruộng lúa vào mùa thu gặt. Họ sẽ đốt lửa trại vào ngày cuối cùng của tháng chín, họ gặp nhau trước đồng lửa trại uống rượu do chính mình sản xuất hát những bài ca dao đã được truyền lại từ đời này qua đời kia.

Dần dần lễ hội thu hoạch của người Scotland càng ngày càng được nhiều người yêu thích biết đến. Về sau người tới từ Ireland, từ xứ Wales, họ đã mang theo âm nhạc của dân tộc mình tới. Tiếp sau đó lễ hội thu hoạch đã biến thành Lễ hội ca dao dân gian. Tiếp sau đó nữa có rất nhiều ca sĩ nhạc đồng quê trở lên nổi tiếng đã bước ra từ lễ hội ca dao dân gian.

Cho tới ngày nay lễ hội ca dao dân gian Scotland đã trở thành một loại tồn tại đặc biệt của thời đại này. Lữ khách thâm niên tới nơi này, lực lượng tìm kiếm ngôi sao mới triển vọng tới nơi này, người muốn tìm kiếm linh cảm âm nhạc tới nơi này, người thích nhạc đồng quê cũng tới nơi này.

Vinh Tuấn chính là một một trong số những đám người tới nơi này để tìm kiếm linh cảm âm nhạc.

Vùng ngoại ô Scotland là một cánh đồng lúa mạch vô tận. Một khoảng đồng lúa mạch lớn sau khi được thu hoạch đã hiện ra gốc lúa ngắn, cây cát cánh đã biến thành đồng cỏ, từng đồng giống như ngọn núi nhỏ. Trên cánh đồng lúa mạch vô tận là bầu trời đêm trong lành, những vì sao trên bầu trời đêm như những hạt trần châu.

Rất nhiều người tới nơi này cũng giống như Vinh Tuấn và đám bạn của anh, ngồi trên đồng cỏ nhìn những người kia dùng bản nhạc rất đơn giản biểu diễn ra giai điệu, hoặc bình thường, hoặc vẫn chấp nhận được. Làm cho Vinh Tuấn nghe tới say sưa chính là màn biểu diễn không được chuyên nghiệp, mặc tới nỗi có thể làm cho người ta dễ dàng quên đi yếu tố kỹ thuật.

Chén rượu của anh được bạn đồ đầy rượu vang mới ủ, đợi sau khi cạn chén rượu anh đã nhìn thấy một người, một người khiến người ta vừa nhìn qua đã có chút bất ngờ.

Đó là một người mắc chứng bệnh lão hóa sớm.

Người mắc chứng bệnh lão hóa sớm này là một phụ nữ, nhỏ nhắn, nhiều nếp nhăn, hình ảnh như vậy khiến cho người ta rất dễ liên tưởng tới nhân vật Yoda bậc thầy về linh cảm trong bộ phim Star Wars. Cô ấy đứng ở trước đồng lúa đang chủ trì điều khiển mọi người.

Trang phục của cô ấy nhìn qua rất đáng yêu, cái cổ buộc sợi dây của cái mũ rom, mũ rom phủ ở sau vai, áo sơ mi trắng, váy lật phong cách Scotland, cùng đôi tất màu trắng kết hợp với đôi giày mũi tròn. Từ việc cô ấy đang xoắn tay tại có thể thấy được cô ấy có hơi mất bình tĩnh. Sau khi quay mặt nhìn về hướng tây nam lúc này cô ấy mới bắt đầu tự giới thiệu về mình.

"Tôi là Klein, Nặc Nặc nói cho tôi biết nơi này đối với tôi rất quan trọng. Ba mẹ của tôi đã quen nhau ở nơi này, chính vì như vậy mà tôi đã xuất hiện trên cuộc đời này, tôi mới biết được cuộc đời xinh đẹp này. Cầu vồng, trời xanh, sao trời, trái đất. Mẹ tôi từ nhỏ đã lớn lên ở Ireland, bây giờ ở nơi này tôi sẽ chia sẻ bài ca dao bà ấy thích nhất với mọi người".

Klein nhăn nhoe đang hát lên bài dân ca Ireland cũ dưới nền nhạc organ Scotland. Chỉ là cô bé hát không hề tốt, hơn nữa còn rất dở. Từ phát âm của Klein Vinh Tuấn liền có thể dễ dàng đoán được rằng của đứa trẻ kia thiếu rất nhiều. Thiếu rằng làm cho ca từ của cô bé không được rõ ràng.

Cho dù Klein hát vô cùng tệ nhưng người ở đây không vì việc cô bé hát dở mà sinh ra bất kỳ bàn tán nào. Họ yên lặng nghe giọng hát của đứa trẻ đó.

Có thể thấy Klein rất muốn hát thật tốt, nhưng không được như mong muốn. Cô bé hát tới giữa chừng thì bị mất hơi nghiêm trọng.

Sau đó cô bé không hát nữa. Cô bé chỉ đứng ở đó mong chờ nhìn về hướng Tây Nam.

Sau đó một cô gái trẻ đi ra từ hướng Tây nam. Cô gái trẻ mặc một bộ trang phục giống y chang với Klein. Cô ấy đi về phía Klein. Trong tay của cô ấy cầm một chiếc kèn tây Ireland.

Cô gái trẻ đi tới bên cạnh Klein, nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô bé. Klein nhăn nhoe bé nhỏ dường như đã lấy được sức mạnh từ cái tay đó, cô bé nở nụ cười với cô gái trẻ. Giương mặt mỉm cười quay về phía khán giả.

Không cần lời nói mọi người đã đoán được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Mọi người tặng cho Klein một tràng pháo tay.

Tiếng kèn tây du dương vang lên. Klein lại bắt đầu lời ca, hát lên giai điệu mà mẹ yêu tha thiết.

Ánh mắt Vinh Tuấn bắt tri bất giác theo tiếng kèn tây càng ngày càng cao vút từ gương mặt của Klein rơi trên người của cô gái đang diễn tấu kèn tây Ireland.

Đàn Cello, violin, sáo pocollo những thứ này đều là nhạc cụ chung tình của các cô gái. Những nhạc cụ này không chỉ có thể tấu ra những giai điệu đẹp đẽ, cũng có thể khiến cho tư thái của các cô gái lúc biểu diễn nó lên rất tao nhã. Cho dù kèn tây có âm thanh tự nhiên, âm sắc của nó thường đẹp tới nỗi khiến cho người nghe rơi lệ. Nhưng cô gái sẵn lòng lựa chọn kèn tây cũng ít tới đáng thương, bởi vì tạo hình của kèn tây xem ra rất vương vãi và buồn cười. Muốn thổi được kèn tây thì âm thanh phải có đủ lực xuyên thấu, hơi sức càng phải đủ mạnh mẽ.

Cô gái trước mắt. Cô gái trước mắt đang thổi kèn tây Ireland này làm cho Vinh Tuấn tin tưởng. Hình ảnh này cùng với hình ảnh cô đang truyền tải âm thanh kèn tây Ireland sẽ khiến cho rất nhiều người ở đây nhớ kỹ cô. Mãi mãi nhớ tới cô.

Hai người đó kết thúc màn biểu diễn hoàn hảo của các cô ấy, họ một lần nữa cùng nắm tay nhau. Vào lúc này tia sáng của ánh lửa trại đang cháy rất mãnh liệt, ánh sao và ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt của cô và cô bé. Họ nhìn nhau nở nụ cười, trong đáy mắt có ánh lửa sáng lấp lánh như ánh sao, cứ như vậy làm cho lòng người lay động.

Đột nhiên một âm thanh vang lên: "Cô gái kèn tây Ireland, tôi thích cô".

Một chàng trai mặc bộ trang phục truyền thống Scotland đi về phía đồng lúa, anh ta đi tới trước mặt cô gái trẻ, nói: "Tôi thích cô cùng với chiếc kèn tây Ireland của cô".

Vào lúc này Vinh Tuấn cũng không biết xuất phát từ tâm tư gì đã đứng lên từ trên đồng cỏ, bạn của anh gọi anh lại từ phía sau "A Tuấn".

Không thêm đề ý tới bạn của mình, anh cũng làm một chuyện giống như chàng trai vừa nãy, đi về phía cô gái trẻ kia.

Càng lúc càng tới gần, cô gái đáng người thanh mảnh đứng ở đó. Trong ánh sáng phát ra từ đồng lửa cô gái đẹp tựa hình ảnh của lá phong đỏ in bóng trên mặt hồ mùa thu.

Tất cả cứ diễn ra như không một dấu hiệu báo trước. Một ngôi sao băng bay ngang qua bầu trời, rơi xuống, biến mất không còn tăm hơi. Bất quá thì thời gian trôi người cũng vậy, trôi qua trong chớp mắt.

Vài ngày cuối cùng của tháng chín năm 2010, tại lễ hội ca dao dân gian Scotland Vinh Tuấn đã biết tới một cô gái tên là Nặc Đình Sơn. Ngay khi ngôi sao băng xẹt ngang bầu trời anh đã nhất kiến chung tình với cô gái đó.

Rất nhiều năm sau này Vinh Tuấn vẫn luôn hoài niệm lại cái đêm hôm đó, hoài niệm lại bầu trời sao vô tận của vùng ngoại ô Scotland, hoài niệm lại giọt sương thấm trên đồng cỏ và rượu nếp, hoài niệm lại hình dáng giống như Yoda của Klein, hoài niệm lại tiếng kèn tây mà cô gái anh yêu thương mang đến, hoài niệm lại bài hát ca dao của Klein.

Ngày cuối cùng của tháng chín năm 2010, Lễ hội dân gian Scotland, trong tiếng nhạc đệm kèn tây Ireland của Nặc Nặc, cuối cùng Klein cũng hát xong một ca khúc mà Susan thích nhất. Trong tiếng hát nước mắt của Nặc Nặc tràn đầy trong hốc mắt.

Đó là bài hát mà Klein, Emma và Nặc Nặc dành tặng cho Susan:

Ngay trong vườn hoa Salley

Tôi đã gặp được tình yêu của mình

Em cất bước ngang qua vườn hoa Salley

Đôi chân như dính đầy tuyết trắng

Em bảo tôi phải yêu thật thoải mái

Tựa chồi non mới nhú trên cành

Nhưng năm đó tôi khờ dại

Không biết đã bắt cần gặt bừa

Trên cánh đồng cạnh bờ sông

Tôi và em đã dừng lại bên nhau

Em đặt ở trên bờ vai tôi

Là đôi tay dịu dàng trắng muốt

Em bảo tôi phải sống thật nhẹ nhàng

Như cỏ xanh mọc ở bờ đê

Nhưng năm đó tôi khờ dại ngô nghê

Lúc này nhớ lại lệ nóng tràn mi.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tôi tên là Diana, cùng tên với cô Vương Phi của Nước Anh. Ở Notting Hill tôi có một phần bất động sản, tôi đã mang phần bất động sản đó cho những người có nhu cầu thuê.

Theo dòng thời gian trôi qua, những khách trọ của tôi dễ thuận tiện cho công việc của họ, theo như cầu của cuộc sống mà thay đổi hết người này đến người khác. Dần dần trong miệng những khách trọ của tôi, tôi đã trở thành một bà già "không thể nói lý", có "chứng tự kỷ nóng nảy", "coi trọng đồng

tiền" khiến cho người ta ngán ngẩm. Khi nghe thấy điều này từ một người ta có thể cho qua, nhưng khi ta nghe thấy điều này từ một trăm người thì ta cần phải xem xét lại.

Đúng vậy, tôi đã ý thức được mấy lời này của khách trọ của tôi nói cũng rất có lý.

Rốt cuộc thì mọi việc đã thay đổi từ khi nào? Phải chăng là bắt đầu vào buổi sáng nhận được hung tin ngày hôm đó. Là việc phát hiện vết son trên cổ áo của chồng tôi? Là theo tốc độ thay đổi của vật chất từng ngày mà ký ức âm áp về những người bên cạnh mình ngày càng ít đi rồi dần dần biến mất? Những thứ này đã làm cho tôi thay đổi sao?

Cho dù biết những lời của khách trọ của tôi rất có đạo lý nhưng tôi phát hiện ra mình đã không còn sức thay đổi, cũng không muốn phí sức để thay đổi cái nhìn của họ về tôi nữa.

Chẳng lẽ lại muốn tôi nói với họ "Tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất, đã mất trong thời kỳ cuối do khó sinh. Bố của cháu tôi là ai đến giờ vẫn còn là một ẩn số". "Mà đứa cháu do tôi nuôi nấng đã chết trong trận chiến tranh Iraq. Lúc nó chết mới chỉ có hai mươi bốn tuổi". "Chồng của tôi đã làm trái lời thề trong hôn nhân của chúng tôi, đã bỏ tôi đi theo gái trẻ. Tôi chắc chắn về mặt điếm đàng đáng yêu cô cô gái trẻ kia là vì khoản tiền lương hưu kèch xù của ông ta".

Trên thực tế thì đúng như tôi dự đoán. Sau khi ông chồng của tôi bỏ tôi mấy năm thì đã chết trong một nhà trọ tồi tã. Cô gái kia đã bòn rút hết của cải của ông ta, làm cho cuộc sống của ông ta đi tới bước đường cùng.

Sau khi biết tin về cái chết của ông ta thì lòng của tôi đã tê dại. Tê dại khiến cho tôi làm ngơ với mọi việc xung quanh, tôi bắt đầu xa lánh với những người bạn trước đây của tôi.

Tôi cũng đã không thềm đề ở trong lòng với những người khách trọ của tôi đối với ánh mắt căm ghét của tôi thế nào.

Tôi đã không còn trẻ nữa, thời gian ở trên đời này cũng không còn nhiều, thời gian của tôi có thể bất định, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong ánh mắt căm ghét của tôi cũng bao gồm cả cô gái Trung Quốc tên là Nặc Đình Sơn kia. Tôi thừa nhận đã có chút hà khắc với cô ấy. Khi tâm tình của tôi không tốt thì sẽ soi mói khuyết điểm của cô ấy, bởi vì cô ấy luôn làm tôi dễ dàng nghĩ đến cô gái đã cướp mất chồng của tôi kia.

Tôi có biết một chút chuyện của Nặc Đình Sơn. Rất nhiều người mà tôi quen biết sau khi biết tôi trở thành chủ nhà của Nặc Đình Sơn luôn nói với tôi đó là một cô bé đáng thương, xin bà đừng làm khó cô ấy.

Ở thời điểm này tôi đã tiếng xấu đồn xa ở khu số bảy này rồi.

Đối với lời của họ tôi cũng chỉ hỉ mũi coi thường. Trên đời này còn đầy những đứa trẻ bị vứt bỏ huống chi không phải là cô ấy đã được nhà Susan nhận nuôi sao? Với lại cuối cùng thì người chết ở Nam Phi là Susan và Emma cơ mà.

Càng nhiều người tôi nói giúp cho Nặc Đình Sơn trước mặt tôi thì phản cảm đối với Nặc Đình Sơn bởi vì tình cảm yếu đuối của những người đó càng ngày càng tăng. Dưới cái nhìn của tôi thì những người lương thiện này đều bị cô bé kia lừa gạt rồi. Đó là cô gái điển hình khoác tấm áo của cô bé lọ lem bị lợi ích làm mê muội tâm can.

Tôi bắt đầu càng nghiêm khắc hơn với Nặc Đình Sơn.

Sau đó, có một ngày Nặc Đình Sơn tới trước mặt tôi nói cô ấy phải đi rồi.

Lúc đó tâm tình của tôi là phức tạp. Giống như phim hoạt hình kinh điển của Disney: Tom and Jerry. Tôi là con mèo kia còn Nặc Đình Sơn là con chuột kia.

Tuy nhiên những chuyện tế nhị trong lòng này tôi không thể bày ra trên mặt. Lời nói vẫn cay nghiệt trước sau như một: "Nặc Đình Sơn, cuối cùng thì mộng đẹp của cô cũng thành sự thực rồi, được vào ở trong căn nhà xinh đẹp có vườn hoa mà người đàn ông kia đã mua cho cô rồi hả?"

Tôi biết người đàn ông gần đây cô qua lại xem ra rất tốt, nhiều lần tôi đã nhìn thấy người đàn ông đó qua đêm ở trong nhà của cô.

Sắc mặt của cô ấy tái mét, một tuần này sắc mặt của cô ấy đều như vậy. Tôi nghĩ chắc đây vẫn là bởi vì nguyên nhân mấy ngủ của cô ấy? Một tuần này đèn trong phòng của Nặc Đình Sơn bật cả đêm. Những kẻ cô độc đều như vậy, thích ánh đèn sáng sủa và biến người mệnh mệnh. Tôi cũng thích ánh sáng của đèn và đám đông.

"Tạm biệt". Cô ấy thấp giọng nói với tôi.

Tôi bày ra một vẻ mặt quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, nhìn cô ấy từng bước rời đi.

Ngay khi thấy bóng dáng của Nặc Đình Sơn sắp dần biến mất không thể nhìn thấy, trong lòng tôi vô cớ có một nỗi mất mát. Có phải từ nay về sau tôi sẽ không còn gặp lại cô gái Trung Quốc khom lưng lén nút như con mèo trốn tới ban công của tôi sửa nắng nữa không?

Tôi gọi cô ấy lại.

Lần đầu tiên tôi và Nặc Đình Sơn ngồi cùng một chỗ hòa bình như vậy. Tôi pha cà phê cho cô ấy. Tôi bắt đầu bộc bạch chuyện cũ với cô ấy. Kể với cô

ấy về đứa cháu ngoại duy nhất của tôi Brian, kể Brian của tôi trước khi đi tới chiến trường tại Iraq, trước đó một ngày về mặt thoải mái giống như là nó chỉ đi du ngoạn tới một nơi xa. Nó đi tới trước giường của tôi từ rất sớm, hôn lên trán của tôi rồi nói, bà yêu dấu con phải đi rồi.

Brian làm cho nước mắt của tôi chảy giàn dụa. Ngồi ở đối diện, Nặc Đình Sơn đi tới trước mặt tôi. Ngày đó tôi ngồi ở trước mặt cô gái Trung Quốc mà tôi vẫn xem thường lần đầu tiên khóc ra hết tất cả.

Cũng đã rất nhiều năm rồi tôi đã quên mất mùi vị của nước mắt.

Tôi hỏi Nặc Đình Sơn muốn đi tới nơi nào. Cô ấy nói cho tôi biết cô ấy muốn dẫn Klein tới Đức. Có thể cô ấy sẽ dẫn Klein đi du ngoạn một lần, đi tới nơi mà mẹ của họ đã từng ở lúc nhỏ.

Sau khi nói xong những chuyện đó, cô ấy nói với tôi một câu thế này "Bà đã đoán đúng rồi, cháu là loại con gái giỏi tính toán cơ hội".

Lúc đó tôi bất chợt tin vào lời của mấy người đã nói với tôi "Nặc Đình Sơn là một cô gái tốt".

Tôi đã đem đủ số tiền thuê nhà thu được từ Nặc Đình Sơn trả lại cho cô ấy, tôi nói với cô ấy "Tôi không buôn bán với bạn của tôi".

Cuối tháng tám năm 2010, ngày cuối cùng của lễ hội Carnival Notting Hill, Nặc Đình Sơn đã đi. Hành lý của cô ấy ít tới đáng thương. Lúc sắp rời đi cô ấy đã đưa cho tôi một cái khăn quàng cổ đan thủ công, đó là một cái khăn quàng kiểu nam màu xanh đen. Lúc cô ấy đưa cái khăn quàng cho tôi, về mặt của cô ấy u ám "Cháu không biết nên xử lý với nó như thế nào".

Hai tiếng sau, một người đàn ông xuất hiện trước mặt tôi. Đó là người đàn ông hồi trước qua lại với Nặc Đình Sơn, cậu ta vội vã tới rồi vội vã rời đi, thậm chí ngay cả lời nói "Tôi không tìm thấy cô ấy, cô ấy đã đi đâu rồi" cũng chưa từng hỏi tôi.

Mấy ngày sau đó tôi đã cho một cô gái Trung Quốc khác thuê căn phòng của Nặc Đình Sơn. Tên của cô gái đó là Chu Ly An.

Tôi không biết trên đời này còn tồn tại loại chuyện tình cảm sâu đậm thiên định hay không. Hai tháng sau tôi lại có thể nhìn thấy người đàn ông đã từng qua lại với Nặc Đình Sơn xuất hiện trong phòng của Chu Ly An. Chu Ly An vẫn riu rít nói chuyện với người đàn ông đó, mà người đàn ông đó vẫn luôn trầm mặc không nói một lời.

Lại sau nửa tháng nữa tôi đã trông thấy người đàn ông đó ôm hôn Chu Ly An ở trước công.

Lại qua không lâu sau đó Chu Ly An chuyển đi. Tôi từ trong miệng một người khác mà biết được tin tức Chu Ly An phải trở lại London. Lúc rời đi tôi không biết Chu Ly An có ở cùng với người đàn ông đó hay không, hay là Chu Ly An cũng giống như Nặc Đình Sơn lựa chọn rời đi.

Năm 2010 đã trôi qua!

Ngày đầu tiên của năm 2011, theo thông tin hành lang của giới thượng lưu ở Notting Hill truyền ra: Một vị thương nhân Trung Quốc đã ký với chính phủ Anh bản hợp đồng đem Eo biển Anh cải tạo thành một trung tâm giải trí trên biển mang đậm phong cách của Notting Hill. Tới lúc đó những cư dân của Notting Hill được làm nhóm khách mời miễn phí đầu tiên tới Trung tâm giải trí. Tin tức này khiến cho người Notting Hill cảm thấy kích động. Khiến bọn họ kích động không phải bởi vì may mắn trở thành nhóm khách mời đầu tiên của Trung Tâm giải trí có vốn đầu tư gần mười tỉ kia, mà là văn hóa Caribbean của họ được thừa nhận quảng bá. Phải biết cho dù văn hóa Caribbean được phát triển hoan nghênh khắp Vùng Notting Hill, nhưng ở xã hội chính thống của nước Anh văn hóa biển Caribbean giống như là văn hóa Ấn Độ phía Đông London, cũng như là hòa thượng ngoại lai. Những người giàu của nước Anh đã ngầm phê phán những văn hóa ngoại lai này không đáng một xu.

Người dân Notting Hill khẩn thiết mong ngóng tin tức này nhanh chóng trở thành sự thật. Ở trong mắt họ tin tức này có căn cứ tin cậy, Từ trong miệng truyền thống Tây Âu có thể trong cuộc chiến nước bọt có chút ít chiến lược. Từ nửa năm trước truyền ra tin tức thương nhân Trung Quốc chọn ra một trong ba nước Anh, Pháp Đức cộng sự để hợp tác. Để chứng tỏ Nước Anh mới là nơi hợp tác ông ta vừa ý nhất. Không cam chịu bị lợi dụng trở thành công cụ tuyên truyền, truyền thông hai nước Đức, Pháp bắt đầu dùng ngòi bút làm vũ khí để khiêu khích.

Người dân Notting Hill rất mong ngóng sự việc kia nhanh chóng xảy ra để được chứng thực.

Tuần thứ ba của tháng một năm 2011, tại Châu Âu Doanh nghiệp Vinh Thị đã có tiếng tăm không nhỏ, đã bắt đầu được hơn nửa tiếng buổi họp báo tuyên bố tin tức sẽ cùng đại biểu của chính phủ nước Anh và đại biểu phía Vinh Thị hoàn thành nghi lễ ký kết.

Sau khi nghi lễ ký kết kết thúc đại diện bộ phận kỹ thuật của Vinh Thị đã dùng khoảng thời gian năm phút đồng hồ người thật kết hợp với kiến trúc kỹ thuật chiếu đoạn phim 3D cho giới truyền thông có mặt tại đây toàn cảnh Trung tâm giải trí sắp tới trên biển. Đoạn phim 3D trong năm phút đồng hồ đã khiến cho người dân Notting Hill theo dõi trước màn hình Tivi cười không khép được miệng lại: Đúng, đây chính là văn hóa của chúng tôi, đây chính là nền văn hóa mà chúng tôi muốn xem.

Ngày đó tôi cũng ngồi trước tivi xem buổi công bố.

Sau khi đoạn phim 3D được phát ra, người đứng đầu Vinh Thị, Vinh Mộ Minh lên sân khấu tuyên bố toàn bộ Trung Tâm giải trí trên biển đều do chính tay người thanh niên mới có hai mươi lăm tuổi thiết kế. Đồng thời cũng công bố tên người thanh niên này chính là người lập kế hoạch ra con tàu đầu tiên "Viking" chấn động một thời. Vốn đầu tư mười tỉ của Trung tâm giải trí trên biển sau này cũng để cho người thanh niên này toàn quyền quyết định.

Thương nhân Trung Quốc thông minh, hiểu rõ bản chất câu kết quả đạt được vẫn tốt hơn những lời ba hoa chích chòe. Sau đó đương nhiên là bắt đầu diễn ra tiết mục đã được chờ đợi từ lâu.

Gương mặt của người thanh niên trẻ kia xuất hiện trước ông kính khiến tôi giật mình. Tin tôi đi, rất nhiều người ở tại vùng Notting Hill có thể càng kinh ngạc hơn so với tôi. Trong đầu đều sôi sục nghĩ thế này: Tôi đã từng gặp qua người này ở trên đường, lúc đó tôi cho là anh ta chẳng qua là cán bộ cao cấp từ London tới nơi này vào mỗi cuối tuần. Rất nhiều người như vậy tại Notting Hill.

Người điều hành buổi lễ dùng câu "Tôi không dám để cho Quý Ngài đây xuất hiện quá sớm, bởi vì tôi đoán nếu như anh ấy xuất hiện ngay lúc trước khi đoạn phim chiếu ra cho mọi người vậy thì nỗ lực của bộ phận kỹ thuật của chúng ta trong gần một năm qua sẽ không được chú ý. Hôm nay cũng có mặt không ít phóng viên nữ" như vậy cho phần mở màn để giới thiệu người đàn ông bước ra.

"Anh ấy là Trình Diệp Qua, là người chịu toàn bộ trách nhiệm cho công trình lần này".

Vào lúc này ngồi trước tivi tôi chắc là cũng đoán ra được chuyện có lẽ là như thế này: Người đàn ông tên Trình Diệp Qua vì công việc của cậu ta mà phải tới Notting Hill. Tại Notting Hill cậu ta đã quen biết một cô gái tên là Nặc Đình Sơn, kể qua một cuộc tình ngắn ngủi.

Tôi đã tắt tivi đi, bởi vì tôi đã vẫn nhớ mãi tới sắc mặt của Nặc Đình Sơn lúc rời đi.

Ngày tiếp theo khiến cho tôi có chút không thể tưởng tượng nổi nhưng cũng là chuyện đã phát sinh như trong dự đoán. Nơi nào khác thì tôi không biết nhưng người đàn ông tên Trình Diệp Qua tại Notting Hill đã tạo ra một loại hiệu ứng. Rất nhiều cô gái trẻ đều chạy tới khu căn hộ mà Trình Diệp Qua đã từng ở, cho dù Trình Diệp Qua đã sớm rời khỏi chỗ đó nhưng các cô ấy vẫn rất hy vọng đi tới nhìn nơi cậu ta đã từng ở qua, tưởng tượng ra tình hình cuộc sống của cậu ta ở đó. Căn hộ ngày trước Trình Diệp Qua đã ở nghiêm nhiên trở thành một viện bảo tàng danh nhân.

Có người nói trên văn bản mới công bố ngày hôm qua biểu hiện của Trình Diệp Qua khiến cho cậu ta trong một đêm đã trở thành người tình quốc dân trí tuệ xuất chúng cùng với thân hình tao nhã. Truyền thông Anh chăm chỉ không biết mệt mỏi nhắc đi nhắc lại Trình Diệp Qua trên trang bìa của họ cậu ta đã dùng phương pháp như thế nào để cho những phóng viên Đức, Pháp tìm tới phải lúng túng. Đương nhiên đó là loại giết người không thấy máu. Họ lại một lần nữa bàn luận về cái đề tài cậu ta đã trưởng thành từ nhỏ tại London. Thực giác của họ đem biểu hiện ưu tú của người đàn ông ấy quy kết thành một loại cách thức giáo dục của London.

Sau ba ngày Trình Diệp Qua vẫn còn được đề cập tới một lần nữa.

Ba ngày sau đó Trình Diệp Qua có một biệt danh rất phù hợp với người tình quốc dân: Người tình Hennessy.

Ý tưởng của thương hiệu Hennessy: Tượng trưng cho sự sung túc đã qua và gắn kết với tương lai tốt đẹp vĩnh hằng, là một loại chủ nghĩa lý tưởng văn hóa tao nhã phát tán ra.

Một tháng sau Trung tâm giải trí trên biển của Vinh Thị khởi công đúng hạn. Ngày khởi công có mặt hơn một trăm người của giới truyền thông. Trước dự án Vinh Mộ Minh đã tới thăm ba nước, trong cuộc chiến nước bọt của đám truyền thông, cùng với ba chữ Trình Diệp Qua này nhất định sẽ thu hút con mắt của mọi người trong thời gian dài. Quan tâm của mọi người sau này sẽ vì hạng mục công trình này nổ pháo khánh thành mà nổi tiếng.

Trình Diệp Qua cũng hiểu nhập gia phải tùy tục. Một tới hai tháng cậu ta xuất hiện hai lần trên khán đài xem trận bóng, mà người chụp hình vừa vặn chụp được bóng dáng của "Người tình Hennessy" này. Liên quan tới hai lần xuất hiện trên khán đài xem trận bóng Trình Diệp Qua như muốn hỏi đáp "Từ nhỏ tôi đã fan hâm mộ của đội Manchester United, Arsenal bị giành mất thành tích cũng làm cho tôi kính phục". Chỉ một câu nói như vậy đã lấy lòng được người của hai thành phố lớn của nước Anh.

Người phương Đông tóc đen mắt đen này bởi thế mà càng giành được nhiều thiện cảm hơn, đương nhiên cũng giành được thiện cảm của toàn bộ người dân Notting Hill. Tôi nghĩ nếu như không phải vì Nặc Đình Sơn tôi cũng sẽ mang trong lòng thiện cảm với người đàn ông anh tuấn kia. Biểu hiện của cậu ta không thể chê vào đâu được, nhưng tôi vẫn luôn nhớ tới bi thương trong đáy mắt của Nặc Đình Sơn lúc rời đi, cùng với cái khăn quàng cổ nam của cô ấy để trong nhà tôi.

Tới tháng ba tôi đã đưa ra một quyết định. Ngồi du thuyền đi du lịch, thời gian của chuyến du lịch được định vào tuần cuối cùng của tháng ba, ngày xuân hoa nở. Một ngày trước khi rời đi tôi đã tới London. Sau khi tôi thăm một người bạn ở London, trời vừa sáng tôi đi tới trung tâm mua sắm đặt một chiếc vali du lịch tốt.

Trên phim một số biên kịch vì dễ làm nổi bật vị trí cho nhân vật chính xuất hiện ở trung tâm, sẽ diễn ra cảnh tượng tương tự như đang cổ thủ trấn áp đám đông. Không tưởng tượng được cảnh tượng thế này chỉ có thể xuất hiện ở trên phim ảnh, trên thực tế tình huống thế này tôi đã gặp qua một lần.

Hiện tại tôi lại gặp phải lần thứ hai. Không giống với sự xua đuổi khách hàng thái quá trên phim ảnh, đó là lời nói dối tới chân thành của nhân viên phục vụ của trung tâm được đào tạo chuyên nghiệp khiến cho những người nhận được thông tin phải nhất định phải rút lui, mà còn tin rằng trung tâm đã gặp phải sự cố cần phải đóng cửa để bảo trì.

Tôi lấy vali dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ rời khỏi trung tâm. Tôi đi theo dòng người xuất hiện ở cửa trung tâm, từ lối dành cho khách Vip của trung tâm đã nhìn thấy mấy chiếc xe hơi màu đen đậu ở cửa, lúc đó tôi đã biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Người có tiền chú trọng việc riêng tư, người có tiền không thích bị quấy rầy, việc chi tiêu của người có tiền lớn tới mức khiến người ta phải tặc lưỡi. Kết nối những nguyên nhân này lại với nhau thì trung tâm đang mùa ế ảm bào giờ cũng rất vui khi bật đèn xanh cho những người có tiền.

Xuất hiện trước tiên trong chiều xe màu đen ở giữa là một người đàn ông trẻ tuổi. Người đàn ông trẻ tuổi đi tới bên kia chiếc xe mở cánh cửa ra, từ trong xe xuất hiện một người phụ nữ trung niên đội mũ dạ. Sau đó hai người này cùng đồng hành với mấy giám đốc trung tâm đi về phía lối dành cho khách Vip.

Tôi đứng tại chỗ, sau mấy phút đồng hồ tôi đã buông ra một lời nói dối với người phục vụ. Tôi nói cho cô ấy biết tôi đã làm rơi một vật quan trọng ở trong trung tâm.

Người đàn ông vừa mới đi ra từ chiếc xe hơi màu đen chính là Trình Diệp Qua. Tôi không biết sau chuyến du lịch lần này của mình có thể trở lại Notting Hill nữa hay không. Không lâu trước đây tôi đã thăm người bạn kia, như vậy miêu tả chuyến đi xa lần này là: Có thể ăn tối xong rồi thì sẽ xem tivi, uống chút rượu rồi thay quần áo lên giường đi ngủ, nằm thoải mái trên chiếc giường một giấc thật dài cũng không tỉnh lại nữa.

Tôi cũng cảm thấy chuyện như vậy xảy ra cũng có khả năng lắm. Tôi quyết định gặp Trình Diệp Qua một lần.

Tôi phải mất rất nhiều công sức mới có thể tìm tới khu vực của Trình Diệp Qua, đáng tiếc là tôi lại bị chặn lại ngoài cửa. Tôi dùng dáng vẻ đáng thương của một bà lão để cầu xin mấy người đàn ông nhìn như vệ sĩ kia: "Xin các anh hãy giúp tôi, các anh chỉ cần giúp tôi chuyển lời tới Cậu Trình, hãy nói chủ nhà của Nặc Đình Sơn có chuyện muốn tìm cậu ấy".

Mười phút sau, ở trong phòng cao cấp được trang bị dành riêng cho hội viên cao cấp của trung tâm tôi đã gặp được Trình Diệp Qua.

Người thanh niên đã được chải chuốt tỉ mỉ này ngày trước đã từng tới trước mặt tôi nói muốn thuê lại căn phòng có ban công. Từ quần áo tới kiểu tóc. Trình Diệp Qua như thế này khiến tôi không khỏi cảm thán: Nếu như khi còn trẻ mà tôi gặp phải người đàn ông thế này, tôi nghĩ tôi cũng sẽ điên cuồng vì cậu ta mất.

Tôi nghĩ nhất định lúc này tâm tư trong lòng của tôi cũng đã truyền đạt cả ra trong ánh mắt của tôi rồi. Vẻ mặt lạnh nhạt trên gương mặt của Trình Diệp Qua đã chuyển thành thiếu kiên nhẫn.

"Xin hỏi bà muốn tìm tôi có chuyện gì?" Cậu ta hỏi lại một lần nữa.

Ừ. Cũng không tệ lắm. Cho dù thiếu kiên nhẫn như vậy vẫn không quên kính già yêu trẻ.

Thật sự nếu như không tỏ rõ mục đích tới thì tôi nghĩ tôi sẽ rất nhanh bị tổng ra khỏi cửa mất. Tôi lấy ra giấy bút và bắt đầu ghi ra mấy con số trên tờ giấy.

Lúc chắc chắn mấy con số viết ra không có bất kỳ sai sót nào tôi mới đưa tờ giấy cho Trình Diệp Qua.

"Diệp Qua, Cháu tới nhìn giúp đi xem bây giờ đi ăn vận trang phục thế này để đi gặp bạn gái của A Tuấn có thích hợp không?" Cách một tấm rèm bên ngoài căn phòng cao cấp, âm thanh từ ngoài bức rèm truyền vào.

"Dì!" Âm thanh âm áp đáp lại: "Vấn đề này nên nói phải là bạn gái của A Tuấn chứ!"

Có người nói cái lợi duy nhất của người già là có con mắt sáng. Khi đó tôi đã thấy rất rõ lúc Trình Diệp Qua đã dùng giọng nói âm áp để đáp lại người "Dì" kia, tan vào trong đáy mắt của cậu ta lại là tình cảm hoàn toàn bất đồng với giọng nói của cậu ta. Lạnh lẽo, cảm hận.

Trình Diệp Qua của lúc đó làm cho tôi liên tưởng tới con rắn Black Mamba. Có biểu tượng cực kỳ đẹp dễ nhưng hòa trong thân thể của nó lại là trí mạng. Tính xâm lược thêm với chất kịch độc trong thân thể của nó làm cho con rắn Black Mamba bị liệt vào một trong mười sinh vật nguy hiểm nhất toàn cầu.

Đây là một người đàn ông giỏi che giấu chính mình.

Tôi đứng ở một bên cách hai tầng rèm chờ đợi, kiểu đối thoại của hai người này giống như mẹ con. Bất quá cũng chỉ cần mấy câu nói ngắn gọn Trình Diệp Qua đã lừa được người phụ nữ trung niên đang thử trang phục bên ngoài chịu nghe theo.

Ngày đó tôi đã đưa số điện thoại của bạn tôi cho Trình Diệp Qua. Tôi đã nói cho cậu ấy biết lúc Nặc Đình Sơn rồi đi đã giao chiếc khăn quàng này cho tôi xử lý.

Tôi nhìn Trình Diệp Qua nói: "Đó là cái khăn quàng kiểu nam, tôi đã để chiếc khăn đó trong nhà bạn tôi".

Lúc tôi nói những lời này với Trình Diệp Qua về mặt của cậu ta vẫn duy trì một lại trạng thái nhàn nhạt. Sau đó cậu ta nhận lấy từ tay tôi tờ giấy viết số điện thoại của bạn tôi.

Ngày tiếp theo tôi đã rời khỏi Notting Hill. Tàu thủy chở khách xuất phát từ bến cảng London. Tôi sẽ dọc theo biển Caribbean đi tới Mũi Hảo Vọng. Đó là nơi Brian của tôi muốn đi nhất.

"Bà à, đợi cháu trở về chúng ta sẽ cùng đi tới Mũi Hảo Vọng, nếu bà đi một rồi thì để cháu công bà". Brian của tôi đã từng nói vậy với tôi.

Bây giờ tôi thay Brian đi tới Mũi Hảo Vọng. Tôi để hình của nó trong chiếc đồng hồ quả quýt, chiếc đồng hồ này được bỏ trong túi áo khoác của tôi. Ngày tôi rời đi thời tiết không quá tốt, sáng sớm mây đen đã dày đặc. Hai giờ chiều tàu thủy chậm rãi rời khỏi bến cảng London. Tôi đứng trên boong tàu nhìn chút ánh nắng chọc thủng tầng mây dày đặc. Từng chùm sáng tỏa ra trên biển, loại hào quang chói rọi đó vô cùng lóa mắt.

Trên đời này chỉ cần dừng cảm là có thể sinh động giống như ánh nắng rực rỡ này. Tôi đã nhớ tới lời của Brian đã nói với tôi rất lâu trước đây.

Lúc này tôi có chút nhớ Nặc Đình Sơn, cô bé đó thường lén lút chạy tới sưởi nắng trên ban công của tôi. Cái bóng lưng lén lút như con mèo đó luôn khiến cho người ta không nhìn được cười. Đó là một trong số ít thời gian vui vẻ của tôi.

Về chiếc khăn quàng kiểu nam để trong nhà bạn tôi, tôi cũng không tính hỏi về nó. Dưới cái nhìn của tôi, từ trong sâu thẳm tất cả mọi việc đều có sự an bài của nó.

Hết chương 31!

MM: Một tuần bận phờ rầu. Vật vả mãi mới hết được cái chương dài đằng đằng này.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Manchester, đó là biểu tượng cho một thế giới mới tốt đẹp ở thế kỷ trước, sự nổi dậy của cuộc cách mạng công nghiệp ở Manchester được xem như là một dấu hiệu cực kỳ quan trọng được cho một thành phố công nghiệp.

Ngày nay, ở thế kỷ hai mươi mốt, nói tới Manchester thì càng nhiều người sẽ liên hệ thành phố này với Old Trafford*.

**Old Trafford: Một sân vận động bóng đá nổi tiếng thứ hai của Anh Quốc, sau Wembley.*

Nếu như vẫn còn có du khách không biết tới Old Trafford thì vào một chủ nhật nào đó tới nơi này, có xu hướng hiếu kỳ bạo gan hỏi một câu đại loại như này: "Old Trafford là cái gì".

Có thể thấy những đứa trẻ ăn mặc quần áo cầu thủ màu đỏ ở khắp nơi trên đường phố sẽ ngừng bước nói cho những du khách hiếu kỳ biết.

Manchester có một sân vận động Old Trafford, đó là một sân vận động bóng đá lớn tọa lạc ở một quận phía Tây Manchester của nước Anh. Tuổi của nó so với Chiến tranh thế giới thứ hai còn già hơn ba mươi tuổi. Old Trafford chính là sân nhà của đội bóng Manchester United. Sân bóng này có thể chứa tới bảy mươi sáu nghìn người cùng lúc ngồi xem một trận bóng thi đấu. Old Trafford...

Xem ra cũng đã có những đứa trẻ khoảng bảy, tám tuổi làm công việc giới thiệu rất chi tiết, chuyên nghiệp tới nỗi khiến cho du khách phải tặc lưỡi.

Khi giới thiệu xong Old Trafford bọn trẻ dùng một khuôn mặt tôn kính mà nói với vị du khách kia "Cháu cùng với ông nội, và ba của cháu giống như một tên quý đỏ. Cháu cảm thấy cực kỳ tự hào về đội bóng của chúng cháu".

Sau khi nói xong những lời đó đứa trẻ chỉ vào dãy số in trên quần áo cầu thủ của mình, dùng giọng điệu vô cùng sùng bái nói đó là đó là số áo của thần tượng của nó.

Nhìn bóng lưng đứa trẻ rời đi, có thể Old Trafford ngay tức thì lưu lại trong lòng của du khách cũng chỉ vờn vờn dừng ở hình ảnh mờ nhạt rằng nó già hơn Cuộc chiến tranh Thế Giới thứ hai ba mươi năm. Nhưng câu nói kia của đứa trẻ "Cháu cùng với ông nội, và ba của cháu giống như một tên quý đỏ. Cháu cực kỳ tự hào về đội bóng của chúng cháu". Sẽ trở thành một loại thu hoạch của du khách trong cuộc hành trình tới thành phố Manchester, liên quan tới sự kế thừa truyền thống và lòng nhiệt tâm.

Manchester. Tháng tám năm 2012, Thứ tư. Ngồi ở trên ghế dành cho khách Vip của sân vận động Old Trafford, sau khi ngắm nhìn từ phía thì Vinh Chân cảm thấy ở trong mắt những người đang theo dõi, thì chắc có lẽ cô thật sự là một người khá lập dị. Chỗ lập dị là biểu cảm dừng đọng hiện ra trên bộ mặt của cô.

Không. Loại dừng đọng đó nói chính xác hơn một chút thì đó phải là mù mờ. Điều này làm cho Vinh Chân có chút chột dạ. Cô không phải là fan của bóng đá, cô đối với bóng đá lại càng mù tịt. Người mù tịt về bóng đá lại dám ngهنhngang ngồi ở chỗ này. Phải biết, vé của trận bóng tối nay phải khó khăn thế nào mới kiếm được. Ở ngoài Sân bóng Old Trafford có hàng ngàn người đang đưa ra rêu rao "Ai đồng ý nhượng lại vé trận bóng này, giá tiền đất thế nào cũng không thành vấn đề". Nhưng người đồng ý nhượng lại vé của trận bóng hầu như là không có.

Khi ánh đèn mới lên, lại qua tiếp nửa tiếng. Ở nơi này sắp diễn ra một trận thi đấu bóng đá. Một trận đấu vòng bảng của Cup C1 Châu Âu. Trận đấu vòng bảng này làm cho người dân Manchester mong chờ đã lâu: Real Madrid đấu với Manchester United.

Vòng bảng Cup C1 Châu Âu này còn có ý nghĩa đặc biệt: CR7 đã trở lại, tên đầy đủ của CR7 là Cristiano Ronaldo.

Cristiano Ronaldo của người Manchester đã trở về với Old Trafford của họ

Trên người mặc áo cầu thủ màu đỏ chói, người hâm mộ có thể đem khăn đài sân bóng chứa gần tám mươi nghìn người nhuộm thành một biển lửa. "Chào

mình Cristiano trở về nhà", "Chúng tôi mãi mãi yêu anh" những khẩu hiệu như vậy có thể thấy khắp nơi trên khán đài.

Cho dù Vinh Chân không hiểu bóng đá như thế nào đi nữa thì cô cũng biết Cristiano là ai. Với tướng mạo anh tuấn của Cristiano không chỉ là một cầu thủ, anh ấy còn là một người trong giới thời trang. Anh ấy thường xuyên xuất hiện trong một vài cuộc họp báo ra mắt sản phẩm, cũng sẽ xuất hiện định kỳ trên trang bìa tạp chí. Vinh Chân đã từng mấy lần gặp qua anh ấy trong bữa tiệc. Ấn tượng mà anh ấy để lại cho cô chính là: Phẩm vị cũng không tệ.

Sau khi tới Manchester Vinh Chân mới biết một ông lão tên là Ferguson đã đem Cristiano từ Lisbon* tới Manchester. Cristiano lần đầu tiên xuất hiện tại sân bóng Old Trafford chỉ mới mười bảy tuổi. Sau khi làm cho chàng trai thiên tài này tham gia vào Manchester United giành được một loạt vinh quang, thì chuyển nhượng từ Manchester United qua Real Madrid.

**Lisbon: Thủ đô của Bồ Đào nha*

"Cristiano của chúng ta đã trở về nhà rồi". Biểu ngữ này khiến cho trận đấu lẽ ra phải tràn đầy mùi vị của thuốc súng thì lời đối thoại lại trở nên dịu dàng ảm áp. Dưới sự dịu dàng ảm áp này Vinh Chân theo những người đó ngắm nga bài ca về đội Manchester United mà một chữ cô ấy cũng không biết.

Dàn đại hợp xướng gần tám mươi nghìn người vang vọng trên bầu trời ở Old Trafford.

Lúc này Vinh Chân đã có chút tin vào lời của bạn cô ấy đã nói vào ba tháng trước. Ở Manchester nếu như bạn không hiểu gì về văn hóa bóng đá thì chính là một chuyện rất đáng tiếc. Bởi vì bạn sẽ bỏ qua một số chuyện rất đáng yêu trong cuộc sống.

Ba tháng trước Vinh Chân đã tới Manchester, cô ấy đã nhận được lời mời trở thành người thực tập chủ trì cho kênh âm nhạc của đài truyền hình Manchester. Ba tháng trôi qua, lúc cô ấy đi trên đường thỉnh thoảng sẽ có người đi tới trước mặt cô ấy yêu cầu cô ấy ký tên, đồng thời biểu đạt sự yêu mến đối với cô ấy.

Hiện tại Vinh Chân vốn dĩ xuất hiện ở trên hàng ghế dành cho khách Vip ở Old Trafford nguyên nhân đến từ một người: Vinh Tuấn.

Sau khi lại qua tiếp nửa tiếng nữa, Vinh Tuấn với tư cách khách Vip duy nhất của trận đấu bóng, sẽ xuất hiện trên sân cỏ của Old Trafford, độc tấu một bản violon cho mọi người.

Vinh Tuấn ra đời sớm hơn Vinh Chân mười lăm phút. Đối với người anh sinh đôi này của mình, khi còn bé anh ấy đã để lại trong lòng Vinh Chân một nỗi ám ảnh. Đa số những người từng gặp qua họ đều sẽ nói ra những câu tương tự như "Hai người có thật sự là anh em sinh đôi không? Sao lại không có chút nào giống nhau vậy? Dung mạo của anh trai còn xinh đẹp hơn cả em gái". Khi đó hai đứa đều để kiểu đầu gáo dừa giống hệt nhau, đáng người cao xấp xỉ nhau.

Mỗi khi nghe thấy những lời như vậy thì Vinh Chân đều bày ra một bộ mặt ỉu xiu, còn gương mặt của Vinh Tuấn thì lại xụ xuống. Chẳng qua là vì con trai bị khen là "Xinh đẹp" cũng chẳng phải là chuyện về vang gì.

Lớn hơn một chút, phần lớn thời gian Vinh Tuấn đều ở nhà họ Lâm. Nhà họ Lâm là nhà ông ngoại, đó là một gia tộc nổi danh lừng lẫy trong giới chính trị ở Hongkong. Ông ngoại Lâm Kiến Đường là người có uy quyền cao nhất của Lâm gia. Vinh Tuấn từ nhỏ đã được ông ngoại yêu quý. Lớn hơn một chút, do mẹ lo lắng cho ông ngoại vừa mới về hưu sẽ bị cô đơn, đã để cho Vinh Tuấn theo ông ngoại tới Vienna*

**Vienna: Thủ đô của Áo.*

Tiếp sau đó, mỗi năm Vinh Tuấn đều sẽ trở về nhà đón sinh nhật. Mỗi năm trở về Vinh Chân đều phát hiện ra vóc dáng của Vinh Tuấn lại cao hơn mình thêm một chút. Theo thời gian thâm thoát trôi qua anh ấy đã trở thành một chàng thiếu niên, còn cô trở thành một cô thiếu nữ. Câu nói "Cặp nam nữ nhà họ Vinh nhìn trông rất đẹp" đã đổi thành "Họ có thật là cặp sinh đôi không? Sao lại chẳng có chút giống nhau nào vậy? Anh trai dung mạo còn xinh hơn cả em gái nữa".

Lúc đó người mẹ đã để cho Vinh Tuấn tới Vienna thế nào cũng không nghĩ tới hành động khi đó của bà sẽ làm cho quỹ đạo cuộc đời của người thừa kế của Vinh Gia trệch khỏi sự an bài của họ. Vienna hoàng kim đã khiến cho Vinh Tuấn trở lên yêu âm nhạc.

Trôi qua nhiều năm, hai nhà Vinh Lâm từ ban đầu là ra sức phản đối đến không thể làm gì được, tới bây giờ là không quan tâm nữa.

Vinh Tuấn hai mươi sáu tuổi đã trở thành một trong những lực lượng tiêu biểu mới của nền âm nhạc cổ điển.

Vinh Chân đã hai năm chưa được gặp người anh sinh đôi của mình. Vinh Mộ Minh chọn phương thức giáo dục của Phương Tây đối với họ. Khi họ trưởng thành thì có thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Họ được chia ra đưa tới những nơi không giống nhau để học. Khi trưởng thành, còn có một người khác nữa nhận được hình thức giáo dục giống như họ.

Người đó khi còn rất nhỏ đã được dẫn tới nhà cô, cô và người đó tình như thủ túc.

Trong nắng thủy triều rực đỏ tại sân vận động Old Trafford có một bóng dáng mạnh mẽ thẳng tắp đi tới trước mặt cô. Chiếc áo khoác tối màu cùng với chiếc mũ len màu xám đậm, phối với cặp kính đen to. Đi theo phía sau người này còn có mấy nhân viên bảo vệ sân bóng. Anh vẫn cúi đầu bước đi duy trì khoảng cách nhất định với nhân viên bảo vệ phía sau.

Bước chân của anh vội vàng.

Tiết tấu bước chân của anh cô vẫn luôn rất quen thuộc. Cô đoán từ khi cô nhìn thấy anh thì còn cần mất bao nhiêu bước nữa mới có thể tới trước mặt

cô.

Vinh Chân mở miệng bắt đầu đếm ngược bước chân của anh. Bắt đầu từ bước chân thứ ba mươi sáu.

Mười bước, chín bước... ba bước, hai bước.

Bước cuối cùng! Giày da màu cà phê đậm đã đứng trước mặt cô. Vinh Chân ngẩng mặt lên, nở một nụ cười dương dương tự đắc, người đó từ trên cao nhìn xuống cô. Vinh chân nhìn anh cùng với bộ trang phục không giống với thường ngày cười càng tươi hơn.

Lúc nụ cười của Vinh Chân không hề có chút ý tứ che giấu nào thì anh cúi chiếc mũ xuống giao cho người nhân viên bảo vệ đi theo phía sau, sau đó ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Chỗ ngồi dành cho khách VIP của Vinh Chân có sáu ghế. Hiện tại sáu ghế này đã tới hai người. Cô là người có mặt đầu tiên. Trình Diệp Qua là người thứ hai.

"Trình Diệp Qua, cô nàng kia cũng không tệ! Em cảm thấy cô ấy rất đáng yêu!" Vinh Chân quay người sang nói với Trình Diệp Qua.

Hàng ghế dành cho khách Vip được đặt một số đồ ăn vặt. Anh chọn một hạt hạnh nhân lớn nhất sau đó nhét vào miệng cô, ý đồ rất rõ ràng: Cầm miệng lại!

Vừa nhai hạt hạnh nhân vừa nhìn gương đeo cặp kính đen lớn nhìn như con mắt sách quê mùa của Trình Diệp Qua, Vinh Chân cười tới run cả vai.

Hôm nay Vinh Chân và Trình Diệp Qua cùng tới sân bóng. Xe vừa lái vào bãi đậu xe thì họ đã bị một vị khách không mời mà tới chặn lại. Sau khi nhìn rõ vị khách không mời kia thì Vinh Chân càng vui vẻ hơn.

Người kia lại có thể đuổi tới tận Manchester. Vinh Chân thế nào cũng không nghĩ tới Trình Diệp Qua sẽ gặp phải cách thức theo dõi giống như ngôi sao Hollywood thế này: Fan Điền cuồng theo dõi hành trình của thần tượng của mình tới mức biến thái như vậy.

Đuổi tới Manchester chính là một cô gái London có khuôn mặt ngọt ngào. Nửa năm trước cô gái London này đã tuyên bố là cô ấy đã không ngừng bám theo Trình Diệp Qua hai trăm bốn mươi tiếng. Đồng thời cô ấy cũng đăng lên trên mạng xã hội mấy tấm ảnh chụp Trình Diệp Qua. Cô ấy tuyên bố sau khi theo sát hành trình hai trăm bốn mươi giờ với Trình Diệp Qua thì cô ấy lại càng yêu anh hơn, bởi vì Trình Diệp Qua còn tốt hơn so trong tượng tượng của cô ấy.

Cô gái không biết trời cao đất rộng đã chuốc lấy một trận tranh luận gay gắt trên mạng xã hội của phần tử trí thức, đồng thời cô cũng bị dính tới kiện cáo. Luật sư của Trình Diệp Qua đã tự mình đem văn kiện giao tới tay cha mẹ của cô gái.

Sau đó mọi chuyện đã được chứng thực. Lần bàn luận của cô gái này với người khác ở trên mạng xã hội chỉ là muốn được Trình Diệp Qua chú ý tới. Cái gọi là trong hai trăm bốn mươi giờ không ngừng theo dõi toàn bộ hành trình chỉ là giả. Mấy tấm ảnh kia là cô gái này nhờ thám tử mới có được.

Nửa tháng trước, theo tin hàng lang, truyền thông đã mấy lần chụp được Trình Diệp Qua trong trường hợp đang ở cùng với một cô gái, vì vậy có một loại suy đoán là Trình Diệp Qua có bạn gái cố định.

Có thể bắt nguồn từ nguyên nhân này mà cô gái kia đã đuổi từ London tới tận Manchester, đồng thời xuất hiện trong bãi đậu xe của Old Trafford.

Cô gái từ chỗ tối vội vàng lao ra, tay giang ngang chắn trước xe của Trình Diệp Qua. Nếu như không phải kỹ thuật lái xe của Trình Diệp Qua quá tốt thì e rằng cô gái kia đã sớm bị bánh xe đè bẹp luôn rồi.

Còn chưa hết sợ hãi Vinh chân đã nhìn thấy ánh mắt tức giận của cô gái chắn ở trước xe nhìn cô trừng trừng. Xem ra người này cũng như những người không rõ chân tướng kia cho rằng cô là chân mệnh thiên nữ của Trình Diệp Qua rồi.

Cô gái liên tiếp mấy lần bị chụp cùng với Trình Diệp Qua chính là cô. Ở Manchester cô đang ở nhà của Trình Diệp Qua. Cùng chủ nhân căn nhà dùng cơm là chuyện kinh thiên động địa hay sao?

Cô gái cầm chiếc bánh kem ném mạnh về phía Vinh Chân. Bánh kem đập lên chiếc kính chắn gió làm mờ không thấy rõ. Vinh Chân thấy Trình Diệp Qua cau mày. Anh làm động tác cho cô gái kia tránh ra, thế là đồ vật trắng xóa lại càng liên tục đập về phía kính xe phía trước.

Trình Diệp Qua mở cửa xe, cùng lúc đó bãi đậu xe yên tĩnh truyền tới một loạt tiếng bước chân. Năm sáu nhân viên bảo vệ của sân bóng nhanh chóng chạy về phía họ. Khi mấy người này chạy tới nơi xảy ra chuyện thì Trình Diệp Qua đã như điều hâu bắt gả con nhấc cô gái kia lên.

Nhân viên bảo vệ rồi rút xin lỗi Trình Diệp Qua đồng thời còn liên tục bảo đảm sẽ truy cứu trách nhiệm sơ xuất lần này. Cần phải biết bãi đậu xe của nơi này là nơi đảm bảo an toàn nhất của Old Trafford, chỉ cho phép thành viên cao cấp của Câu lạc bộ cùng với khách đặc biệt mới có thể lái xe vào nơi này.

Đề cho một cô bé trà trộn vào nơi này nếu như bị truyền ra ngoài sẽ bị cười cho mất hết cả mặt mũi.

Trình Diệp Qua ném cô gái đó cho nhân viên bảo vệ. Cô gái kia bị bắt đi vẫn còn đang gào lên chửi bới. Bãi đậu xe yên tĩnh vọng lại tiếng của cô ấy "Trình Diệp Qua, em yêu anh". "Con đi này, mày đừng hòng mơ tưởng tới anh ấy, anh ấy là của tao".

Đó thật sự là một cô gái chưa ngoan. Khiến người ta đau đầu chính là họ vừa rời đi được mấy phút thì lại lần nữa nhận được điện thoại của nhân viên bảo vệ.

Cô gái kia lại một lần nữa trốn khỏi bọn họ, hơn nữa cô ấy còn trộm mất một con dao.

Sau khi cúp điện thoại, đầu tiên Trình Diệp Qua để nhân viên bảo vệ đưa cô vào sân bóng, còn anh theo một nhân viên bảo vệ khác rời đi.

Trình Diệp Qua không thêm phản ứng đối với nụ cười trên nỗi đau của cười khác của cô. Trong sự thờ ơ của người trong cuộc Vinh Chân cảm thấy nụ cười của mình có chút nhạt nhẽo. Thu hồi lại nụ cười, ánh mắt không tự chủ được mà rơi trên vị trí trái tim của chiếc áo khoác của Trình Diệp Qua. Vị trí đó có vết son môi đỏ chói.

Màu son môi của cô gái chắn trước xe của họ chính là màu đỏ chói đó.

Phía Bắc nước Anh, nụ hôn của các cô gái sẽ đặt lên vị trí trái tim trên áo của chiến sĩ tử trận. Nó có nghĩa là: Tạm biệt, người hùng của tôi.

Phụ nữ hôn lên vị trí trái tim của người đàn ông đại biểu cho việc vĩnh biệt tình yêu.

Rốt cuộc Trình Diệp Qua đã dùng phương pháp gì để cho cô gái điên cuồng như vậy hết hy vọng mà rời đi?

Vinh Chân đang chìm trong suy tư thì trước mặt tối sầm lại. Người thứ ba đã đi vào khu khách Vip. Người này che lại hơn một nửa ánh đèn, khiến cho cô không thể nhìn rõ để phán đoán ra được người tới.

Lan man:

Lần gặp mặt tại Old Trafford chắc chắn sẽ khiến cho Lão Qua phải tức tới tái mặt mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rời!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33-1

Đúng bảy giờ. Người thứ ba đi vào khu vực khách Vip. Người này che lại hơn một nửa ánh sáng khiến cho Vinh Chân không thể không căng mắt ra để nhìn cho rõ người tới.

Người đàn ông đi vào khu khách Vip tên là Brooks. Là một nhà phê bình nổi tiếng nước Anh. Một số tạp chí nghệ thuật đã từng đăng bài báo của anh ấy. Lần này Brooks tới vì Vinh Tuấn.

Brooks đưa tay ra với Vinh Chân.

"Rất hân hạnh được gặp em. Tôi rất thích chương trình do em chủ trì. Nhìn em ở ngoài còn xinh đẹp, dễ thương hơn so với trên tivi". "Cảm ơn, tôi cũng từng đọc qua bài báo của anh. Bài báo của anh đã giúp ích rất lớn cho chương trình của tôi chủ trì". Sau khi cùng tăng bốc lẫn nhau với Vinh Chân thì Brooks quay mặt về phía Trình Diệp Qua.

Lúc Brooks quay mặt về phía Trình Diệp Qua, Vinh Chân đã bắt được rất rõ ràng sự mất tự nhiên cùng với căng thẳng hiện ra trên mặt Brooks.

Lần này về căn bản thì Vinh Chân đã xác nhận được tin đồn đang lan truyền trên phố liên quan tới xu hướng tình dục của nhà bình luận âm nhạc có tài văn chương hơn người này.

Đứa trẻ luôn trầm mặc ít nói kia khi còn nhỏ đã được mang về nhà thật sự đã trở thành người tình trong mộng của rất nhiều người rồi. Không chỉ được các cô gái thầm yêu mến mà đám đàn ông cũng thầm sùng bái.

Sau khi lịch sự chào hỏi cùng Trình Diệp Qua thì Brooks đã chọn vị trí bên trái hàng phía trước ngồi xuống. Vị trí của anh ấy vừa vịn gối ở trước mặt Vinh Trân.

Sáu ghế ngồi của hàng ghế Vip được chia ra làm hai hàng. Mỗi hàng có ba ghế. Vinh Trân và Trình Diệp Qua ngồi ở vị trí hàng ghế phía sau, ba ghế ngồi phía trước còn trống hai chỗ. Đó là dành cho Vinh Tuấn và bạn gái của anh ấy. Đợt này Vinh Chân tới trên danh nghĩa là cô vũ cho Vinh Tuấn nhưng kỳ thực mục đích lớn nhất của cô chính là gặp bạn gái của Vinh Tuấn.

Về bạn gái của người anh sinh đôi của mình Vinh Chân cũng chỉ dừng ở trong một một vài điểm mà mẹ miêu tả cho cô: Tú ngoại tuệ trung*, rất thích hợp với A Tuấn.

**Tú ngoại tuệ trung: ý chỉ vừa xinh đẹp, vừa thông minh*

Cô gái tú ngoại tuệ trung rất thích hợp với A Tuấn, bởi vì thân thể bình thường mà vẫn rất không được thích. Nghe nói lúc Vinh Tuấn quen cô gái này đã hạ chiến thư với hai nhà Vinh Lâm: Con yêu cô ấy, con tuyệt đối không cho phép mọi người vì thân thể của cô ấy mà xem thường cô ấy, càng không thể bỏ qua cho mọi người đem những thủ đoạn dơ bẩn kia đối phó với cô ấy. Nếu để cho con biết được, con sẽ để cho luật sư của con tuyên bố công khai trên các tờ báo lớn.

Những thủ đoạn dơ bẩn mà Vinh Tuấn nói chắc là điều tra về thân thể của người ta. Dựng chuyện, hoặc là nắm được một chút sơ hở, bôi đen trắng trộn để tăng thêm hiệu quả. Từ đó gây ra áp lực dư luận khiến cho người không được hoan nghênh phải tự mình cuốn gói rời đi. Đến nỗi Vinh Tuấn phải nói tôi sẽ để cho Luật sư của tôi công khai giải thích rõ với các tờ báo lớn về căn bản có thể giải thích là: Vì người tôi yêu tôi không ngại đối đầu với toàn thể giới. Nếu như người thân của tôi xúc phạm tới người tôi yêu thì cũng vậy, sẽ là kẻ thù của tôi.

Chiến thư của Vinh Tuấn đã đạt tới hiệu quả đánh đòn phủ đầu. Chỗ này Vinh gia không có tỏ ra ý gì. Lâm gia vẫn luôn ôm ấp hy vọng rất lớn đối với Vinh Tuấn cũng không dám mạnh động. Nếu như Vinh Tuấn tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ trên báo chí thì danh tiếng của Lâm gia cũng bị mất hết cả mặt mũi.

Sau lời tuyên bố của Vinh Tuấn không lâu thì nữ chủ nhân của Vinh gia đã mua vé máy bay để tới Đức. Nói là nhớ con trai nhưng thật ra là muốn tới thăm dò chuyện cô gái mà con trai mình yêu là như thế nào.

Sau đó, vào một ngày Vinh Chân đã nhận được điện thoại của mẹ mình, trong điện thoại mẹ nói thế này "Cô ấy rất thích hợp với anh trai con". Mẹ còn nói với Vinh Chân những lời thế này: Nếu bữa nào tới Đức gặp Vinh Tuấn, tiện thể gặp bạn gái của anh con luôn.

Nguyên do từ cách thức giáo giục của Vinh Mộ Minh, Vinh Chân với Vinh Tuấn gần thì ít mà xa thì nhiều. Tình cảm anh em của cô và anh ấy cũng không có gần bó thân thiết giống như những gia đình bình thường, điều này khiến cho mẹ của họ vẫn luôn rất lo lắng.

"Được ạ. Mẹ, con biết rồi". Vinh Chân trả lời như vậy.

Khoảng cách của cuộc điện thoại đó cách thời gian hiện tại đã gần một năm, Vinh Chân vẫn lần nữa chưa có đi gặp Vinh Tuấn. Trước là bận bịu việc học, hiện tại là bận thích ứng với hoàn cảnh mới. Khoảng cách của nước Anh với nước Đức cũng không xa. Mấy ngày trước Vinh Chân còn muốn chờ tới cuối tuần sau sẽ tới Đức một chuyến. Chưa nghĩ tới thì Vinh Tuấn đã tới Anh rồi. Hơn nữa anh ấy còn mang bạn gái theo cùng.

Cho dù Vinh Tuấn có thể tính là một nửa nhân vật của công chúng nhưng anh ấy cực kỳ chú trọng tới chuyện cá nhân, do đó những hiểu biết về anh ấy ở bên ngoài cũng chỉ có dừng lại trên vài tư liệu được công bố, thậm chí cho tới bây giờ vẫn còn rất nhiều người không biết anh ấy là con trai của Vinh Mộ Minh, cháu ngoại của Lâm Kiến Đường, chưa kể bản thân bạn gái của anh ấy cũng thế.

Một ngày trước đó không lâu, trong điện thoại Vinh Chân tán gẫu cùng Vinh Tuấn, cô hỏi anh chuyện liên quan tới bạn gái của anh. Thái độ khi vừa tán gẫu còn vui vẻ, vậy mà bởi vì đề tài của cô ngay lập tức đã bị thay đổi. Giọng điệu của Vinh Tuấn trong điện thoại mang theo sự đề phòng giống như cô đã nhận được ủy thác của người ta, giống như có ý đồ muốn moi ra được chuyện gì từ trong miệng của anh.

Khi đó Vinh Chân đã nghĩ nhất định là Vinh Tuấn rất yêu cô gái kia.

Cuộc điện thoại ngày hôm đó kết thúc trong không khí chẳng vui vẻ gì. Mấy ngày sau đó Vinh Tuấn đã gọi điện thoại cho Vinh Chân: "Xin lỗi, hôm đó là anh không đúng. Trước đây cô ấy đã chịu quá nhiều đau khổ, anh luôn sợ có người sẽ làm tổn thương tới cô ấy. Cô ấy cùng tuổi với em, cũng giống như em, da vàng, mắt đen, tóc đen. Tối lúc gặp em sẽ thích cô ấy ngay". Trong điện thoại Vinh Tuấn đã nói với cô như vậy.

Bất ngờ trên sân bóng vang lên một âm thanh lớn đem tâm tư của Vinh Chân trở lại với thực tại, trở về Old Trafford, trở về trận thi đấu được hàng triệu người chú ý này.

Vừa nhai được một nửa hạt hạnh nhân bị Trình Diệp Qua nhét vào trong miệng cô, Vinh Chân liếc mắt nhìn Trình Diệp Qua đang ngồi bên cạnh mình. Anh dường như không chú ý tới tâm trạng thất thần vừa rồi của cô. Ánh mắt của anh cũng giống như gần tám mươi nghìn người hâm mộ ở đây, tập trung lên màn hình lớn.

Màn hình tivi tại Sân bóng Old Trafford đang phát trực tiếp hình ảnh chiếc xe của đội khách đang tiến vào. Theo khoảng cách xe của đội khách càng ngày càng gần Old Trafford, tiếng reo hò trên sân bóng cũng càng ngày càng lớn. Cristiano của họ đang ở trong chiếc xe đó. Real Madrid thường được ca tụng là Dải Ngân Hà. Vì lúc này đây màu sơn của chiếc xe Bus đưa đội khách vào sân đã được đổi thành màu trắng bạc.

Chiếc xe Bus màu trắng bạc chậm rãi dừng lại. Từng người của đội Real Madrid bước xuống xe Bus. Người đi xống cuối cùng chính là Cristiano Ronaldo.

Tiếng vang ở sân vận động Old Trafford lúc Cristiano đi xuống xe Bus gần như muốn lật tung mái che của sân bóng.

Qua đoạn quay trong tivi cầu thủ số bảy của Manchester United ngày xưa không có dừng lại lâu mà cùng với đồng đội của anh biến mất trong màn hình tivi. Có điều Fan bóng đá cũng không quá thất vọng, bởi vì rất nhanh là họ có thể thấy được anh ấy xuất hiện trên sân bóng. Truyền hình trực tiếp trên sân bóng bắt đầu giới thiệu sẽ xuất hiện ngay trên sân bóng màn biểu diễn của khách mời đặc biệt. Tiếp sau đó Vinh Chân đã nghe thấy tên của người anh trai sinh đôi của mình trên truyền hình được phát từ sân bóng.

Nếu như Vinh Chân nhớ không lầm thì Trình Diệp Qua đã có lần từng trả lời trong một lần phỏng vấn rằng anh chính là Fan của đội Manchester United. Đồng thời được xem là người hâm mộ của Cristiano, thì đại bản doanh của công trình trung tâm giải trí trên biển của Trình Diệp Qua cũng là ở ngay tại

Manchester.

Mặc dù Vinh Chân đoán Trình Diệp Qua sẽ nói trình độ tuyệt vời đến từ chính thành quả của họ. Nhưng vào lúc này cô vẫn không thể nhận được mà muốn thử trên choker quý ngài này. Fan của Cristiano sao?

"Này". Tay kéo anh qua, nghiêng mặt cười hì hì: "Nhìn thấy thần tượng của mình... cảm giác... thế nào..."

Nụ cười càng lúc càng nhỏ, giọng nói cũng ngày càng thấp... Ánh mắt không tự chủ được mà theo ánh mắt của người bên cạnh nhìn lên. Nhìn lên trên màn hình phía trên họ.

Lúc này, phía kia màn hình tivi sau khi cầu thủ của đội khách đã vào sân xong thì đã không còn ai còn chú ý nữa.

Vào lúc này xuất hiện trên màn hình tivi là khoảnh khắc tùy ý. Bình thường lúc này người quay phim bắt lấy hình ảnh tương đối thú vị. Fan nữ xinh đẹp, một quý ông đang lung tung móc mũi, hình ảnh người cha đang ôm ấp ôm con, cậu thiếu niên trông buồn cười với bộ trang phục kỳ quái.

Thế nhưng mọi người lại không được nhìn thấy hình ảnh như vậy. Ống kính cũng chỉ cố định trên một hình ảnh. Xuất hiện trên màn hình tivi chính là một chùm sáng tối vừa phải trên sân cỏ. Dừng trên sân cỏ là một chiếc xe.

Có lẽ người quay phim đang vướng phải một chút sự cố, hoặc có lẽ thiết bị truyền hình đã xuất hiện chút trục trặc nhỏ khiến cho màn hình tivi bị đứng hình.

Màn hình tivi dừng lại bất động.

Vào giờ phút này ánh mắt của Trình Diệp Qua vững vàng rơi trên màn hình tivi đứng im bất động, dường như hình ảnh kia xem ra có vẻ vô cùng khô khan mà mơ hồ không rõ như có một loại ma lực nào đó thu hút anh.

Trình Diệp Qua như thể ở trong mắt Vinh Chân trông thật là xa lạ.

Loại cảm giác xa lạ đó vô cớ khiến cho lòng Vinh Chân không hiểu sao lại "lộp bộp" rơi xuống. Đây là một dấu hiệu không tốt, nhất định có cái gì đó sắp xảy ra.

Sau đó Vinh Chân đã phát hiện ra một chuyện.

Trên màn hình tivi bị dừng lại trong cửa sổ của chiếc xe đó in lên hình dáng khuôn mặt nghiêng của một người. Trong ánh sáng không được rõ ràng cho lắm Vinh Chân đoán đó là hình bóng của một cô gái. Cô gái này đang nói chuyện điện thoại. Chờ tới khi Vinh Chân muốn nhìn rõ cô gái kia thì màn hình tivi bị dừng lại đã hoạt động trở lại. Xuất hiện trên màn hình tivi chính là sắc thái sáng rõ, một nhóm cô nàng thời thượng mặt mày hớn hờ hiện ra ở hàng khán giả phía trước.

Người đàn ông bên cạnh cũng không bị khuôn mặt của những mỹ nhân kia mê hoặc. Anh đứng lên, hơn nữa còn đứng lên bất thành lĩnh. Vừa rồi âm thanh trong lòng còn bắt gặp rơi "lộp bộp", vẫn còn ngọt ngào bất an. Trong lúc không thể nào nói rõ được thì tay Vinh Chân theo bản năng đưa ra, kéo lại bàn tay của người đang muốn rời đi. Ngắt đầu: "Trình Diệp Qua, đừng đi".

Anh cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống cô.

"Màn biểu diễn của Vinh Tuấn sắp bắt đầu rồi". Khi nói những lời này âm thanh của Vinh Chân khô khốc.

"Anh sẽ trở lại nhanh thôi". Anh nói với cô, âm thanh vẫn duy trì một loại thân thiết mà dịu dàng giống như đối xử với cô em gái đáng yêu của mình.

Vạt áo của chiếc áo gió của anh cọ vào làn tóc mai của cô. Tần suất kiểm soát bước chân rời đi vẫn là điểm cô quen thuộc. Không. Không đứng. Đã xảy ra một chút thay đổi nhỏ.

Cùng một khoảng cách lúc tới anh đã dùng ba mươi sáu bước chân, lúc rời đi anh lại chỉ dùng có ba mươi bốn bước. Nhanh hơn hai bước. Vinh Chân đưa mắt ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Trình Diệp Qua mãi cho tới khi anh biến mất. Ánh mắt của cô vẫn còn hướng về phía đó, mãi cho tới...

"Anh của em ra sân rồi". Một đôi tay đưa ra trước mặt Vinh Chân. Một âm thanh nói cho cô biết.

Kéo ánh mắt trở về trên sân cỏ. Người đàn ông có dáng người thon dài đang đứng ở giữa sân bóng. Bộ lễ phục đơn giản sạch sẽ trên người lại không mất đi vẻ tao nhã. Trong tay anh ấy cầm cây đàn Violon.

Phong thái của người đàn ông được phóng đại chiếu trên màn hình tivi. Đó là một gương mặt ưa nhìn. Lúc mới nhìn mọi người chắc sẽ hình dung như thế này: Tướng mạo không tệ. Dưới cái nhìn thứ hai, thứ ba thì sẽ bị khi chất tự nhiên toát ra từ trên người anh hấp dẫn. Sau khi biết anh là một nghệ sĩ Violon kiêm luôn một nhạc sĩ thì sẽ nói một câu thế này: "Thảo nào".

Đó là Vinh Tuấn, anh trai sinh đôi của cô. Đáng mừng chính là Vinh Chân lớn lên không giống Vinh Tuấn. Vinh Chân cảm thấy nếu như cả ngày phải đối diện với một giới tính nữ có một khuôn mặt nam tính giống y chang mình thì cô nhất định sẽ vô cùng buồn bực.

Giữa sân bóng Vinh Tuấn hơi giương cây đàn lên. Tay cầm đàn dựng thẳng lên giữa không trung tượng trưng cho linh hồn của cây đàn violon. Cổ tay kéo cung đàn chào hỏi cùng với người hâm mộ bốn phía ở sân bóng. Sau khi nhận được hưởng ứng, cung đàn vẽ ra trong không trung một đường cong

hoàn mỹ đặt trên bả vai và cằm. Trong lúc đó trên cây violon gương mặt nghiêng một góc bốn mươi lăm độ. Cổ tay lắc lư từng nhịp.

Nếu như nói trước đây Vinh Chân vẫn còn lo lắng cho Vinh Tuấn vì bị máy liệt vào dạng có tài nên kiêu ngạo không hiểu chuyện nên làm, nhưng sau khi cũng theo cổ tay lay động của Vinh Tuấn tuân ra những giai điệu mà hoàn toàn buông lỏng tâm tư.

Vinh Tuấn đã chọn đoạn cao trào của giai điệu trong bộ phim "Giấc mơ bóng đá". Trên màn hình là tuyển tập bàn thắng của các cầu thủ xuất sắc qua nhiều thế hệ của Manchester United. Phối hợp với tiết tấu nhanh của giai điệu đầy cảm xúc còn có ngôn ngữ tay chân linh động của người biểu diễn bỗng chốc thu hút sự chú ý của mọi người. Mười mấy phút biểu diễn đã nhận được tràng pháo tay nồng nhiệt, đặc biệt trên khán đài còn có người bắt đầu hô tên của Vinh Tuấn.

"Anh ấy rất mê người đứng không?" Brooks bất ngờ nói.

"Ừ". Vinh Chân nhìn Vinh Tuấn trên màn hình tivi.

Có thể Vinh Tuấn không có ngũ quan tinh xảo, nhưng vào giờ phút này Vinh Tuấn xuất hiện trên màn hình lớn thật là mê người. Do vận động nhiều khiến cho trên mặt của anh ấy thấm ra một chút mồ hôi. Ngũ quan bị vệt mồ hôi thấm ra và chảy xuống những sợi tóc trên trán của anh ấy càng làm tăng lên sự hấp dẫn.

Sau một phút im lặng ngắn ngủi thì Brooks nói với Vinh Chân vừa rồi người anh ấy chỉ là một người khác.

Người mê người là một người khác? Ánh mắt của Vinh Chân rơi vào vị trí trống không bên cạnh cô kia. Nhìn vào chỗ ngồi trống trơn cũng không biết tâm tư thế nào lại bắt đầu trở lên bất an.

Tối hôm nay có phải là có chuyện gì sắp xảy ra không. Hoặc là, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đang trong một hình ảnh mơ hồ khó chịu thì Vinh Chân nhìn thấy hai bóng người tay trong tay đi về phía cô.

Chủ nhật cuối cùng của tháng tám năm 2010, Vinh Chân đã biết được một người thế này. Một cô gái, một cô gái có cái tên giống y chang một vùng ngoại ô của Nước Anh.

Nặc Đinh Sơn!

Nặc Đinh Sơn. Notting Hill!

Notting Hill, nơi đó Vinh Chân đã từng ở lại trong một thời gian ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33-2: (2)

Cách thời gian thi đấu còn mười mấy phút. Phóng viên đài truyền hình đang đuổi theo phỏng vấn các cầu thủ nổi danh trước đây được mời tới xem cuộc thi đấu. Người săn tin cùng người bị săn tin làm ra vẻ giọng điệu hài hước khiến cho Vinh Chân cảm thấy vô cùng tẻ nhạt. Tẻ nhạt tới nỗi ánh mắt của cô không tự chủ được mà nhìn sang bên trái. Chỗ ngồi phía bên trái vẫn trống không như cũ. Trình Diệp Qua đã rời đi một khoảng thời gian rất dài. Đặt trên chỗ ngồi của Trình Diệp Qua là cặp kính không biết lấy được từ đâu. Không lâu trước đó chính anh đã đeo cặp kính này đi vào. Vào lúc này Vinh Chân mới nhớ ra, trước khi chưa phẫu thuật mắt thì Trình Diệp Qua cũng là một người bị cận thị.

Vinh Chân lấy mắt kính đang đặt một bên đeo lên mắt. Chiếc kính này thật sự là kính cận một trăm phần trăm. Qua thấu kính tất cả mọi thứ trước mắt mơ hồ không thể tả được, chỉ còn lại là một mảng lớn màu đỏ. Những màu đỏ kia đang di chuyển. Sau đó có hai bóng người một trước một sau từ từ to ra. Đến gần. Trong phút chốc đã gần ngay trước mắt.

Sau đó, một bàn tay tháo cặp mắt kính đeo trên mặt của Vinh Chân xuống. Thế giới một lần nữa trở lại rõ ràng. Gương mặt đó gần ngay trước mắt, như cười như không.

Gương mặt này nếu như nhìn kỹ lại thì có mấy phần giống với cô.

"A Tuấn". Vinh Chân mở miệng gọi.

Hồi bé cô thế nào cũng không cách nào chấp nhận được cái tên gần như chỉ tới thế giới này sớm hơn mình có mấy phút làm anh, Vinh Tuấn. Khi đó trong suy nghĩ của Vinh Chân thế này: Bị chiếm mất món hời lớn. Cho nên cô cũng theo ông ngoại và mẹ gọi anh ấy là "A Tuấn".

Cái từ "A Tuấn" kia cũng không đổi lại được nữa rồi.

"Vẫn thật ngọc". Anh ấy xoa xoa đầu cô, vẫn giống như rất lâu trước kia lúc nào cũng chế nhạo cô như vậy.

"Màn biểu diễn vừa rồi của anh làm cho người ta buồn ngủ muốn chết". Cô phản kích. Miệng thì đối đáp với anh, còn mắt thì lại dừng ở phía sau người Vinh Tuấn.

Cô gái đứng phía sau người Vinh Tuấn có dáng người thon thả, mắt ngọc mây ngài, áo len mỏng cổ cao màu xanh ngọc, trong chiếc váy màu trắng ôm sát cơ thể, phía dưới chiếc váy để lộ ra một cặp chân thon dài. Màu sắc của đôi giày cao gót là màu nâu nhạt. Sắc thái như vậy kết hợp với thân phận bạn gái của một nghệ sĩ Violon nổi tiếng mà nói thì đúng là đạt tiêu chuẩn.

Ấn tượng đầu tiên cô gái cho người ta đó là rất gầy, mà ở cái nhìn thứ hai..

Aiz! Chỗ không cần gầy thì quả thật không gầy. Anh trai cô thật là có điểm phúc rồi. Theo như sự nắm bắt tình hình của mẹ thì quả thật hai người này đã ở cùng nhau rồi.

Bật cười ha ha. Nụ cười này của Vinh Chân là muốn truyền đạt với Vinh Tuấn: Anh cùng lắm cũng chỉ tới thể mà thôi, thích phụ nữ ngực to.

Sau khi đánh giá xong dáng người là tới khuôn mặt.

Thẳng thắn mà nói so với dáng người thì khuôn mặt thua kém không ít. Đường nét không có bao nhiêu hấp dẫn, nhưng trông có vẻ cũng đạt tới độ đoan trang tú lệ. Bất quá Vinh Chân cảm thấy gương mặt chính là đoan trang tú lệ cùng với dáng người như thế kết hợp với nhau thì thật là có chút ý vị.

Dáng người tốt hơn chính mình. Khuôn mặt không xinh bằng mình. Đây cũng là tỷ số trận đấu đang san bằng 1:1. Vinh Chân cảm thấy trong tình huống so sánh thế này chỉ cần ngực cô độn nhiều hơn mấy thứ... thì cô thể chiếm được thể thượng phong.

Ý nghĩ thế này khiến cho Vinh Chân cười tới vô cùng chân thật. Đứng dậy, đưa tay vượt qua Vinh Tuấn: "Rất vui được gặp cô".

Bàn tay kia buông tay của Vinh Tuấn ra, bắt tay cùng cô. Chủ nhân bàn tay này mỉm cười lại với cô.

"Nặc Đinh Sơn, bạn gái của anh". "Vinh Chân, em sinh đôi của anh". Trong không gian vô cùng có hạn, Vinh Tuấn giới thiệu hai cô gái với nhau.

Nghe rõ ràng lời giới thiệu của Vinh Tuấn, Vinh Chân không tự chủ được mà lầm bầm theo lời giới thiệu của Vinh Tuấn "Nặc Đinh Sơn. Không phải là Nặc Nặc sao?"

Vinh Chân đã nhiều lần nghe được trong điện thoại từ mẹ cô cái tên "Nặc Nặc" này. Khi đó cô cho là tên của bạn gái Vinh Tuấn hẳn phải là "Nặc Nặc".

Ở phía tây London có một quảng trường tên là Notting Hill. Năm 1999 có một bộ phim tên là "Notting Hill" thịnh hành lúc đó, mà thế giới này cũng có một quảng trường như thế. Người có tên giống y như tên của bộ phim, hơn nữa lại còn là một cô gái. Ở Trung Quốc cái tên Nặc Đinh Sơn này thích hợp với con trai hơn.

Mà Trình Diệp Qua từng ở qua nơi đó. Nơi đó là Notting Hill, Trình Diệp Qua còn giữ lại chìa khóa căn phòng khi đó anh ở.

Vinh Chân không biết vì sao thời khắc đó lại chấp nhất với cái tên này như vậy. Cô dùng hai giọng London và giọng Oxford để ghi nhớ phân biệt phát âm của địa danh đó. Điều bộ rất muốn truy cứu tới cùng.

"Đúng vậy. Nặc Đinh Sơn". Cô ấy trả lời cô.

"Xin lỗi. Tôi..." Sau đó Vinh Chân dùng ngôn ngữ tay chân để thay thế cho sự đường đột của cô. Kỳ thực thì cô cũng không biết nên dùng lời nói thế nào để hình dung cho tâm tình của mình lúc này. Thật là không thể nói sao cho rõ.

Đó là một cô gái hiểu biết. Cô ấy dùng câu "Cô còn nhìn đẹp hơn so với trong ảnh" để đổi chủ đề, gạt bỏ được lúng túng của cô. Hơn nữa Vinh Chân thích từ "nhìn đẹp" mà cô ấy dùng thì còn chân thật hơn so với từ "diễm lệ" và "xinh đẹp".

Tay của Nặc Đinh Sơn trở lại nắm tay của anh trai cô. Vinh Chân ngồi lại chỗ của mình. Ánh mắt của Vinh Tuấn rơi trên vị trí ngồi bên cạnh cô, hỏi một câu "Trình Diệp Qua vẫn chưa tới sao? Trước đó bọn anh đã nói qua điện thoại là nhất định phải tới đúng giờ mà".

"Anh ấy vừa mới đi ra ngoài, em đảm bảo anh ấy sẽ quay trở lại nhanh thôi". Sau khi nói xong câu này Vinh Chân căn bản có thể xác định Trình Diệp Qua đã rời khỏi chỗ của anh đã quá nửa tiếng rồi.

Tên khốn này không phải nói rằng sẽ trở lại ngay sao? Tên khốn này để cho cô ở lại nhà của hắn nhưng từ sáng tới tối lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Cặp mắt kính này trở thành công cụ cho Vinh Chân trút giận. "Rắc" một tiếng đã gây làm hai.

Vinh Tuấn dẫn bạn gái của anh ngồi ở chỗ trên hàng ghế phía trước. Blook ngồi ngay ở vị trí lô ghế bên trái sát bức tường. Vinh Tuấn ngồi ở giữa. Nặc Đinh Sơn ngồi sát vị trí bên phải.

Trên màn hình tivi còn đang phát hiện trường phỏng vấn của phóng viên với các danh thủ bóng đá trước đây. Ngài Brooks bị lãng quên từ lâu đã thừa cơ hội này xin sắp xếp một cuộc phỏng vấn với Vinh Tuấn. Vinh Tuấn cũng không chấp nhận.

"Hiện tại không nhắc tới công việc. Tôi muốn tập trung xem trận bóng bởi vì trận bóng này rất quan trọng đối với tôi". Anh ấy nói với Brooks.

Sau khi nghe xong nguyên nhân của Vinh Tuấn "Trận bóng này rất quan trọng đối với tôi" thì Vinh Chân cảm thấy người anh trai sinh đôi của mình giống như mẹ nói "Lần này A Tuấn bị đeo gông rồi".

Vinh Tuấn từng trải qua mấy đoạn tình sử, vì vậy bình thường đã nhận được sự giáo dục cao thế nào để duy trì tình yêu nam nữ. Hẹn hò, cùng nhau ăn cơm. Cảm thấy bình thường khi vào tuần cùng nhau qua đêm, có phạm vi cuộc sống của riêng mỗi người. Một khi tình cảm phai nhạt thì chia tay trong êm thấm.

Từ nơi này Vinh Chân có thể thấy được rõ ràng Vinh Tuấn và Nặc Đình Sơn vẫn nắm tay nhau thật chặt.

"Trận bóng này rất quan trọng đối với tôi" quan trọng mà Vinh Tuấn vẫn kiên trì là chỉ CR7 vào bóng thì anh ấy sẽ được bạn gái chủ động tặng cho nư hôn. Vinh Tuấn hai mươi sáu tuổi lúc này đang nói giống hệt như giọng điệu của một tên trẻ trâu mười mấy tuổi. Có người nói trận bóng này làm cho gần một trăm cô gái đồng ý với bạn trai của mình chỉ cần CR7 vào bóng thì sẽ chủ động dành tặng nư hôn. Sau khi biết có hoạt động như vậy Vinh Tuấn đã thuyết phục bạn gái của mình gia nhập vào đội ngũ tặng nư hôn.

Cuối cùng đã tới lúc cầu thủ ra sân. Trình Diệp Qua vẫn chưa trở lại chỗ ngồi của anh. Nghĩ một chút, Vinh Chân đứng lên, cô quyết định đi tìm Trình Diệp Qua.

Quét qua bóng dáng lướt qua trước mặt anh kia, hình dáng mảnh mai. Cô bé tay sai đắc lực ngày xưa đã trưởng thành, độc lập, xinh đẹp, có mị lực. Vinh Tuấn nhìn theo bóng dáng Vinh Chân từ từ biến mất không tự chủ được nhếch miệng nói với người bên cạnh "Sau này em sẽ trở thành bạn tốt với em ấy thôi".

Gần đây Vinh Tuấn luôn có loại thăm dò như vậy với Nặc Đình Sơn. Nhắn cầu hôn anh đã chuẩn bị xong. Cũng không biết có phải là bởi vì nguyên nhân lần đầu cầu hôn với con gái nên sợ bị từ chối hay không mà anh vẫn lần nữa không dám lấy nhả ra. Tình cờ anh có được cơ hội dùng lời nói thăm dò để dò xét Nặc Đình Sơn. Sự Thăm dò trong lời nói đoán rằng màn cầu hôn của mình có thể đạt được tỉ lệ thành công là bao nhiêu.

Nếu như lúc này có người vì sự rối rắm của Vinh Tuấn mà hỏi anh "Nặc Đình Sơn là loại con gái cao ngạo thì hứng thú có bị thay đổi không?" Vinh Tuấn sẽ nhanh chóng mà trả lời thế này: "Không. Sẽ không. Cô ấy không có chút nào kiêu căng, cô ấy dịu dàng hiểu biết hơn so với bất kỳ ai".

Nặc Đình Sơn dịu dàng hiểu biết gần như đối với mình muốn gì được đó. Nhưng càng tiếp xúc thân thiết thì Vinh Tuấn lại càng phát hiện ẩn dưới vẻ dịu dàng của Nặc Đình Sơn lại là một điệu bộ khác.

Vinh Tuấn vẫn mơ hồ linh cảm được nếu như mình cầu hôn không thành thì vĩnh viễn sẽ không thành công.

Vào lúc này đối với sự thăm dò của anh cô cũng chỉ dùng nụ cười để đáp lại anh. Không nói được, cũng không nói không được. Lúc này Vinh Tuấn mới phát hiện ra bàn tay được anh nắm trong tay có chút lạnh. Nắm chặt hơn một chút, sau đó lại nhìn qua cô. Ý cười nhẹ vẫn còn treo trên khóe miệng cô, có chút xa xăm, có chút lay động.

Nặc Đình Sơn đã bỏ quên áo khoác trong quán rượu, bây giờ cô có chút lạnh. Cầm lấy khăn quàng mà Fan bóng đá vừa đưa cho anh.

Khăn quàng in biểu tượng của đội Manchester United bị rơi ở trên đất. Vinh Tuấn có chút ngạc nhiên. Khăn quàng vừa mới chạm vào cô thì đã bị bàn tay ngăn lại, hơn nữa sức lực ngăn anh lại còn rất lớn. Lớn tới nỗi khiến cho người ta cảm thấy đó là một loại phòng bị ý thức theo bản năng.

Cô nhặt khăn quàng bị rơi trên mặt đất lên, đồng thời ở ngay trước mặt anh đem khăn quàng quàng lên cổ. Liếc mắt nhìn anh áp ứng "A Tuấn...".

Rũ mắt xuống giọng cô thì thầm "Em... vừa rồi đang nghĩ một chuyện, nhưng... ở đây rất ồn ào, lại thêm việc tôi qua..."

Nói tới đây cô không tiếp tục nói thêm nữa. Quấn trên cổ cô là chiếc khăn quàng màu đỏ, màu đỏ của chiếc khăn quàng làm tôn lên gương mặt của cô càng thêm đỏ.

Tôi hôm qua... tôi hôm qua ahhhh. Lý do tôi hôm qua này làm liên tưởng tới một mặt khác. Khuôn mặt hồng hồng trước mắt làm cho Vinh Tuấn không thể chờ đợi được mà muốn ngậm lấy môi cô.

Nghiêng người, tay chạm vào gương mặt cô. Ánh mắt của cô ra hiệu với anh rằng ở đây còn có người khác.

Ừ, nơi này còn có một vị Brooks.

Nặc Nặc của anh vẫn luôn bị xấu hổ hơn so với các cô gái khác, vì vậy mà anh thật là đã bị ăn qua không ít quả đắng. Vinh Tuấn quả nhiên ngứa ngáy ngồi lại chỗ ngồi.

Vừa rồi tìm cách hôn không thành cũng khiến cho không khí chung quanh có chút lúng túng. Để đánh vỡ loại lúng túng kia Vinh Tuấn tìm chuyện để nói: "Nặc Nặc, lát nữa có thể sẽ có người tới, là Trình Diệp Qua. Người mà tôi hôm qua anh đã cho em nói chuyện với anh ấy trong điện thoại".

Tôi hôm qua Vinh Tuấn mới tới Manchester. Tối đó họ đã ở khách sạn do sự sắp xếp của bên đơn vị tổ chức. Thời gian khoảng chín giờ tối Trình Diệp Qua đã gọi tới điện thoại của anh. Khi đó Nặc Đình Sơn vừa vặn ở bên cạnh anh. Thế là Vinh Tuấn đã kéo Nặc Đình Sơn tới để cho cô chào hỏi với Trình Diệp Qua trong điện thoại.

Tay bị người ta mạnh mẽ nhét điện thoại vào, về mặt có vẻ hơi mất tự nhiên. Dưới ánh mắt thúc giục của anh, Nặc Đình Sơn cầm điện thoại nói một câu

đơn giản với Trình Điệp Qua "Hi"

Sau đó điện thoại một lần nữa đưa trở lại tay của Vinh Tuấn.

Trước đó Vinh Tuấn tán gẫu với Trình Điệp Qua rất trôi chảy dường như cũng bởi vì hành động kia của anh dường như bị cắt đứt. Ở đầu kia điện thoại Vinh Tuấn cảm thấy Trình Điệp Qua bị mất tập trung. Sau khi Trình Điệp Qua đáp lại rằng sẽ tới Old Trafford xem màn trình diễn của anh, sau đó lại vội vàng cúp điện thoại.

Vinh Tuấn cảm giác được dường như bạn gái của mình cũng bị sự mất tập trung của Trình Điệp Qua truyền nhiễm. Hôm nay không chỉ bỏ quên áo khoác trong quán rượu, mà trước đó không lâu lại còn lái xe tới sân huấn luyện của sân bóng. Tiếp đó lại bị bảo vệ trục xuất.

Loại mất tập trung này dường như vẫn còn đang quán lấy người cô. Làm cho Vinh Tuấn cảm thấy vừa rồi mình giống như đang nói chuyện cùng với không khí.

"Nặc Nặc". Vinh Tuấn gọi một câu.

"Đang nghe này". Cô dịu dàng trả lời một câu. Tay ngoan ngoãn đặt lại trong tay anh.

Hóa ra là anh vẫn chưa phải nói chuyện với không khí. Khóe miệng Vinh Tuấn cong lên, tiếp tục: "Điệp Qua là trong số không nhiều bạn của anh cho dù xa cách mấy năm tụ tập lại cũng có thể tán gẫu thâu đêm cùng nhau".

"Ừ! Em biết rồi".

Do cái tên Trình Điệp Qua này làm liên tưởng tới chuyện ở sau cái người này. Sau đó Vinh Tuấn không thể không bổ sung thêm: "Cậu ấy lớn lên còn đẹp trai hơn anh một chút xiu".

Trên thực tế thì không chỉ là đẹp hơn một chút xiu. Lúc còn rất nhỏ Anni khiến Vinh Tuấn có ấn tượng tốt thích Trình Điệp Qua. Lúc lớn hơn một chút Lạc Nhi khiến Vinh Tuấn có thiện cảm cũng thích Trình Điệp Qua.

Tiếp sau đó, Vinh Tuấn đã đi tới Vienna, Trình Điệp Qua đã tới London. Có cô gái nào khiến Vinh Tuấn có thiện cảm sẽ lần lượt thích Trình Điệp Qua hay không đã thể biết được.

Vinh Tuấn chỉ biết tất cả mọi người đều lớn cả rồi.

Đáp lại anh vẫn là một câu nhàn nhạt "Ừ".

Một lần nữa nắm chặt tay của cô. Anh tin tưởng người con gái anh yêu sẽ không là loại dễ dàng bị những thứ có vẻ bề ngoài kia mê hoặc. Đó là tự tin bắt nguồn từ việc trưởng thành dành cho anh.

Bên này Vinh Chân đã tìm được Trình Điệp Qua. Ở trên một sân huấn luyện nhỏ, anh đang tựa vào khung cầu môn hút thuốc.

Hết chương 33!

Chương sau hai anh chị sẽ gặp lại nhau ^^!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Trên sân huấn luyện không một bóng người. Sân bóng ở trung tâm sân vận động Old Trafford liên tiếp truyền tới tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc. Tiếng ồn được tạo ra bởi gần tám mươi nghìn người đối với Trình Điệp Qua đứng một mình tựa người trên khung cầu môn hút thuốc mà nói dường như không hề tồn tại chút nào.

Chỗ Vinh Chân đang đứng cách Trình Điệp Qua khoảng gần ba mét. Vỗ trán: Cái tên khốn kiếp này!

Cái tên khốn kiếp này. Không phải đã nói là cai thuốc thành công rồi sao?

Vinh Chân vẫn còn nhớ cái giáng sinh năm 2010. Năm đó Trình Điệp Qua lấy lý do bận công việc nên đã một mình ở lại London. Mẹ đã nhận một cuộc điện thoại gọi tới từ London, quản gia Lâm đã gọi tới điện thoại của mẹ để truyền đạt lại lời của bác sĩ: Điệp Qua nhất định phải cai thuốc, có một thời gian cậu ấy hút thuốc rất nhiều. Bác sĩ còn nói nếu như còn tiếp tục hút thuốc nữa thì hậu quả là tới năm năm mươi tuổi Trình Điệp Qua có thể chuẩn bị

làm đám tang đi là vừa.

Mẹ đã gọi cho Trình Điệp Qua ngay lập tức.

"Dì à, quản gia Lâm đã nói quá lên rồi. Chỉ là gần đây con bị áp lực từ công việc nên có hút một chút thôi. Sau này con sẽ chú ý hơn". Anh ấy nói như vậy qua điện thoại.

Sau đó mẹ đã gọi điện thoại cho bố, bà đã nói bố tới London một chuyến. Mặc dù Vinh Mộ Minh rất ít khi quản chuyện riêng của Trình Điệp Qua, nhưng dưới sự cầu khẩn của mẹ ông đã đặc biệt bay một chuyến tới London. Một tháng sau đã truyền tới tin tức là Trình Điệp Qua đã cai thuốc thành công.

Không phải đã nói là cai được thuốc rồi sao? Cuộn chặt tay lại, Vinh Chân đi về phía Trình Điệp Qua sau đó giật mạnh điều thuốc của anh ra. Dập tắt.

"Không phải đã nói là cai được thuốc lá rồi sao?" Vinh Chân lạnh lùng nói.

Trình Điệp Qua hững hờ nhìn cô một cái rồi nói: "Anh chỉ thỉnh thoảng hút một điều thôi, điều thuốc vừa rồi là của nhân viên bãi xe nhét cho anh".

Vinh Chân khoanh tay suy ngẫm, cô đang phân tích lời nói vừa rồi của Trình Điệp Qua xem có đáng tin không. Cuối cùng ánh mắt nhìn tới trong túi của cái áo khoác của anh:

"Trình Điệp Qua, em muốn khám người. Em muốn thay mẹ kiểm tra xem trong người anh có giấu thuốc lá hay không".

Sau khi nói xong Vinh Chân liền bỏ nhào về phía Trình Điệp Qua. Nhưng bởi vì cô xông lên với một lực quá lớn, nên ngay lập tức... Vinh Chân phải trợn mắt há mồm. Hơn nửa hôm nay cô lại mặc váy ngắn.

Thật may mắn là cô đã lớn lên từ nhỏ với Trình Điệp Qua nên vẫn còn có một loại ấn ý. Tay của anh đã nhanh chóng ngăn cho cô tránh ngã sấp mặt trên đất. Nhưng cũng bởi vì vậy mà cả hai người họ cùng ngã sòng soài xuống. Vinh Chân có cảm giác mình mới vừa thoát khỏi miệng sói lại bị rơi vào miệng cọp. Có điều, may mắn vạn phần là họ đã được lưới của Khung thành đỡ lại.

Người của Trình Điệp Qua đè lên khung lưới, còn người của Vinh Chân lại đè lên Trình Điệp Qua. Từ nhỏ tới lớn chỉ cần Trình Điệp Qua không muốn thì Vinh Chân đừng có mơ mà bắt được anh.

Lần này... Ngẩng mặt lên nhìn anh: Lần này em đã bắt được anh rồi nhé.

Sau đó Vinh Chân cảm thấy mình cần phải thừa cơ hội này mà thực hiện hành vi khám xét người Trình Điệp Qua. Dường như biết được ý đồ của cô, anh đã nắm lấy vai cô rồi đẩy ra.

Trong phút chốc, hai cơ thể vừa rồi còn dựa sát vào nhau đã bị tách ra.

Trình Điệp Qua cởi áo khoác ra ném vào lòng của Vinh Chân. Vinh Chân lục soát áo khoác một lượt. Đúng thật là không có thuốc lá thật.

Vừa rồi hai cơ thể giữa nam và nữ tiếp xúc làm cho bầu không khí xung quanh có chút ngượng ngùng.

"Trận đấu bắt đầu rồi". Cô cao giọng nói với anh.

"Ừ" Anh vẫn như cũ đứng ở chỗ đó.

"Vinh Tuấn đang tìm anh đó".

"Ừ".

"Vừa rồi anh đã bỏ lỡ màn trình diễn của anh ấy rồi".

"Anh sẽ tới giải thích với cậu ấy".

"Vinh Tuấn còn dẫn bạn gái của anh ấy theo, bạn gái anh ấy đáng đáp cũng không tệ".

"Ừ".

"Trình Điệp Qua! Còn không chịu đi!"

"Em đi trước đi, bây giờ trên người anh vẫn còn mùi thuốc lá".

Trên người anh căn bản là không có mùi thuốc lá. Vinh Chân rất không vừa lòng với lời giải thích của anh, nếu để cho Vinh Tuấn biết được cô đã không thành công xách được Trình Điệp Qua trở vào nhất định sẽ bị anh ấy cười cho thối mặt mất.

Vinh Chân đưa tay ra kéo Trình Điệp Qua, muốn dùng lực của cô để kéo anh đi nhưng người này vẫn không nhúc nhích. Trong lúc đang lờ lợc kéo loạn xạ thì móng tay của cô vô tình cào một vết lên mặt anh.

"Xin lỗi". Vinh Chân thu tay về, ảo não vò đầu.

Anh kéo tay cô từ trên đầu xuống:

"Bây giờ mùi thuốc lá trên người anh không còn nữa rồi, có thể cùng nhau trở lại".

Họ một trước một sau rời khỏi sân huấn luyện. Biết mình không đúng nên Vinh Chân đành ảo não đi theo phía sau Trình Diệp Qua. Đi được một lúc thì cô cảm thấy bầu không khí có chút bí bách, ngay sau đó Vinh Chân bắt đầu bắt chuyện với Trình Diệp Qua về một vài chuyện của Vinh Tuấn với bạn gái của anh ấy.

Cả một quãng đường đi vào chỉ có một mình cô nói, thế là Vinh Chân Vinh Chân có chút bất mãn dừng chân lại rồi cao giọng: "Trình Diệp Qua, anh có nghe thấy em đang nói gì không vậy?"

"Đang nghe mà". Anh cũng dừng bước quay đầu lại.

"Vậy nội dung vừa rồi em nói gì?"

"Em vừa nói nếu CR7 mà vào một quả thì bạn gái của A Tuấn sẽ hôn cậu ấy, vào một quả hôn một lần". Trình Diệp Qua bày ra bộ mặt hết cách nhắc lại nội dung cô vừa nói.

Thật sự là vẫn đang nghe cô nói. Vinh Chân mặt mày rạng rỡ.

Hai người lại tiếp tục đi, Vinh Chân lại tiếp tục nói.

Họ rất nhanh đi tới khu vực thi đấu. Nơi thi đấu đang truyền tới bài hát của đội Manchester United. Ngay khi đội vừa hát xong thì trận đấu lập tức bắt đầu. Vinh Chân bước nhanh chân, họ đã đi vào khu vực khán đài của người hâm mộ bóng đá. Dọc theo lối đi lại ở bên phía trái chính là chỗ của khu vực khách Vip của họ rồi.

Cách khu vực khách Vip còn khoảng mười mấy bước thì lúc này Vinh Chân mới nhớ tới là cô vẫn chưa có nói cho Trình Diệp Qua biết là bạn gái của Vinh Tuấn có một cái tên khá kỳ lạ. Vinh Chân bước nhanh rút ngắn khoảng cách của cô với Trình Diệp Qua một chút. Lúc đội bóng đang hát bài hát của đội thì khu vực của người hâm mộ cần phải yên tĩnh, cho nên cô nhỏ giọng nói ở sau lưng Trình Diệp Qua "Tên của cô ấy là Nặc Đình Sơn".

"Cái gì?" Anh quay đầu lại không rõ hỏi một câu.

Hiển nhiên là anh vẫn chưa nghe rõ lời của cô nói. Bây giờ họ cũng chỉ cách chỗ khách Vip có mấy bước thôi. Vinh Chân nghĩ vẫn nên đề cho Vinh Tuấn giới thiệu đi. Thế là cô lắc đầu với Trình Diệp Qua.

Anh và cô vẫn như cũ tiếp tục như vừa rồi, anh đi trước cô theo sau. Vinh Chân vừa đi vừa nhìn qua sân bóng đá muốn tìm ra vị trí của CR7, sau đó trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị thì Vinh Chân đã bị va phải một bức tường người.

Người chắn đường đi của cô chính là Trình Diệp Qua. Cô và anh đã đi tới khu vực khách Vip, nhưng anh vẫn chưa có ý muốn đi vào trong khu vực khách Vip mà vẫn đứng nguyên ở lối vào xoay mặt nhìn qua khu khách Vip.

Xoa xoa chỗ mũi đau bị va phải, Vinh Chân lùi về sau một bước để nhìn Trình Diệp Qua. Tâm trạng của Trình Diệp Qua vào giờ phút này biểu hiện ra giống như khu vực khách Vip có một loại từ trường nào đó, loại từ trường đó như hút chặt lấy anh khiến cho anh không thể chớp mắt dù chỉ một cái.

Vinh Chân nhìn theo ánh mắt của Trình Diệp Qua: Chỗ sáu ghế ngồi của khu vực Vip ngồi ba người, ba người đang ngồi đó cũng đang nhìn lại họ. Brooks đang ngồi ở hàng ghế bên trái gần bức tường, Vinh Tuấn ngồi ở giữa, Nặc Đình Sơn ngồi bên cạnh Vinh Tuấn. Bên tay trái Nặc Đình Sơn là lối đi khoảng nửa mét.

Vinh Tuấn đứng lên nở nụ cười đi về phía họ.

Làm hành động giống như con hổ vồ. Vinh Chân đã được chứng kiến tình bạn của Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua từ đầu cho tới khi thân thiết, nhìn họ từ thời niên thiếu cho tới khi trưởng thành. Cho tới bây giờ họ đều là những thanh niên kiệt xuất có biểu hiện xuất sắc trong lĩnh vực của riêng mình.

Vinh Chân đứng phía sau Trình Diệp Qua cười ngây ngô, nhìn hai người đàn ông xa cách đã lâu làm động tác chào hỏi rất tàn bạo. Hai bàn tay cùng vung lên, làm động tác đánh trong không trung. Giống như là lúc đó họ đã trở lại Lễ Noen đã qua ở Macao. Họ lên lút trốn lễ Noen để chạy tới sân bóng rổ. Thiếu niên vốn không quen biết ngẫu nhiên đến trận bóng rổ trên phố, đánh tới nhiệt huyết tăng trào: Lừa bóng, chuyển bóng, vượt người, bám theo. Người họ phóng lên vùng vàng tấn công về phía rổ bóng. Tiếp tục chuyển bóng, tiếp tục đón bóng, ba bước bật lên cao theo đường bóng tuyệt đẹp rơi vào trong rổ. Hai người thanh niên làm xong một loạt những phối hợp hoàn mỹ, lúc bóng vẫn chưa rơi vào rổ thì tiếng vỗ tay chúc mừng đã bắt đầu vang lên. Họ đều biết bóng vào là một điều chắc chắn.

Động tác này mặc dù đã được sử dụng phổ biến nhưng ở trong mắt Vinh Chân trên đời này cũng không ở đâu có hai người đàn ông có thể làm động tác này mà được soái tới như vậy. Động tác như vậy thật là tự nhiên mà kiểu cách. Thời niên thiếu cũng vậy mà lúc thanh niên cũng thế!

Sau khi Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua làm xong động tác đập tay thì bài hát của đội Manchester cũng vừa hết thúc. Phát thanh của sân bóng đang nhắc nhở người hâm mộ ổn định chỗ ngồi để tránh làm phiền tới khán giả đang xem bóng.

Ngay tại thời khắc buông tay xuống thì trong lòng của Vinh Tuấn đã cảm nhận được sự khác lạ. Trình Diệp Qua của hôm nay đã không có sự ăn ý với anh như hồi trước, nghĩ tới đây Vinh Tuấn không tự chủ được mà nhìn Trình Diệp Qua một cái. Ánh mắt của Trình Diệp Qua lướt qua vai anh mà nhìn ra sau người anh. Vị trí ánh mắt Trình Diệp Qua nhìn tới là chỗ ngồi của Nặc Đình Sơn.

Vốn dĩ là...

"Đợi sau khi trận đấu kết thúc tôi sẽ giới thiệu hai người với nhau". Vinh Tuấn cười cười với Trình Diệp Qua rồi nói.

Lại một lần nữa Vinh Tuấn không nhận được sự hồi đáp của Trình Diệp Qua, nhất định là do tiếng ồn của sân bóng quá lớn. Vinh Tuấn tăng giọng lên lặp lại vừa nói, lần này anh đã nhận được sự hồi đáp từ phía Trình Diệp Qua.

"Được!"

Vinh Tuấn ngồi trở lại vị trí của mình. Trình Diệp Qua và Vinh Chân một trước một sau đi qua theo lối đi nhỏ hẹp. Lần lượt trở lại chỗ ngồi của mỗi người.

Tay vừa tìm kiếm tay của Nặc Đình Sơn vừa đem tay cô bao bọc trong tay mình. Sau đó Vinh Tuấn cau mày, sao lại lạnh như đá thế này.

"Có phải không thoải mái không, nếu không thoải mái thì mình về khách sạn". Anh dựa sát vào cô thêm một chút hỏi bên tai cô.

"Không cần, em vẫn khỏe". Cô nhỏ giọng trả lời lại anh.

Vinh Tuấn còn muốn nói thêm cái gì nữa thì đã nghe thấy cô nói trận đấu bắt đầu rồi.

Trận đấu đúng là đã bắt đầu. Tiếng còi mở màn vang lên. Hiệp đầu được chạm bóng trước là đội khách Real Madrid. Trung vệ Real Madrid bắt được bóng đã trực tiếp truyền bóng cho CR7, CR7 dẫn bóng vào sâu trong sân phía trước.

Bóng vẫn trong chân CR7. Miệng Vinh Tuấn hò hét lên. Từ lúc bắt đầu mắt của anh vẫn liên tục dán chặt theo người của CR7, bởi vì có một chuyện liên qua tới việc CR7 sút vào: Nặc Đình Sơn phải chủ động hôn anh.

Vẫn luôn là Vinh Tuấn chủ động hôn Nặc Đình Sơn, cho tới bây giờ vẫn chưa có lần nào là cô chủ động hôn anh! Ban đầu anh cho là hành động này của cô là vì sự rụt rè của phụ nữ, dần dần anh cảm thấy dường như suy nghĩ anh có chút gì đó sai sai.

Nhìn vào vị trí của mỗi chủ nhân của chiếc ghế trong khi vực khách Vip Vinh Chân không hiểu sao lại có chút vui vẻ, mọi người đều vào đúng vị trí dành cho mình.

Do khoảng cách khu khách Vip cách sân bóng tương đối xa, nên Câu Lạc Bộ đều để ở mỗi ghế ngồi một cái ống nhòm cùng với tai nghe Bluetooth. Nhưng khắp nơi mỗi góc của sân bóng có thể thấy được màn hình kết nối trực tiếp khiến cho ống nhòm cũng không có nhiều công dụng lắm. Nhưng tai nghe bluetooth thì không như vậy, chất lượng âm thanh của tai nghe bluetooth ở khu vực khách Vip vô cùng tốt. Đeo tai nghe còn có thể giảm bớt tiếng ồn có độ ồn cao của người hâm mộ. Vinh Chân đưa tai nghe bluetooth cho Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua không đeo tai nghe lên, tai nghe đã bị trả về vị trí cũ.

Thật ra mà nói thì cho dù những người hâm mộ bóng đá có mang khán đài Old Trafford trở thành biển đỏ, cho dù biển đỏ cùng với tiếng trống reo hò của đội chủ nhà có tăng thêm âm thanh khiến có cảm xúc mãnh liệt tới hôm nay sôi sục thì Vinh Chân vẫn không có hứng thú lắm đối với trận đấu. Dưới con mắt của cô, mười mấy người tranh một quả bóng là chuyện chả có gì thú vị. Nhàm chán tới nỗi ánh mắt của cô bắt đầu đảo xung quanh. Ánh mắt chăm chú chiếu vào trên đầu của anh trai sinh đôi với mình. Ủ, kiểu tóc trông có vẻ rất thanh lịch. Kiểu tóc thanh lịch như vậy phù hợp với mái tóc đen như tơ lụa khiến cho người ta có ý nghĩ muốn nhìn thêm mấy lần nữa.

Sau khi nhìn thêm vài lần Vinh Chân thu ánh mắt lại, cô lại thấy được khuôn mặt nghiêng của Trình Diệp Qua. Đó là tóc mai của anh. Nhà tạo mẫu tóc đã sửa sang lại tóc mai của Trình Diệp Qua thành kiểu của người đàn ông Tây Âu mỗi lần cắt tóc đều đặc biệt giao cho nhà tạo mẫu tóc phải làm cho vừa kín đáo, đơn giản lại không kém phần gợi cảm.

Vinh Chân nghĩ, tóc mai thế này lúc sáng mới thức dậy nhất định là càng thu hút người ta. Gội đầu nhất định sẽ khiến cho những chân tóc ngắn kia trở lên mềm mại như nhung.

Sân bóng đột nhiên truyền tới tiếng reo hò làm cho Vinh Chân giật bản mình. Giống như có tát giạt mình, đưa ánh mắt ném tới sân bóng: Manchester United đã vào trước một quả.

Nhìn bốn phía xung quanh, dường như toàn bộ SVĐ Old Trafford cũng chỉ có chỗ này năm người bọn họ không có hứng thú với việc Manchester United vào được quả này.

Không đúng, không phải là Trình Diệp Qua cần phải giả bộ biểu đạt một chút tinh thần hưng phấn sao? Quý đỏ đúng là có người hâm mộ siêu cấp như Trình Diệp Qua thế này mà vô cùng tự hào. Loại cảm giác tự hào này có thể không thua gì Chicago Bulls* có được Barack Obama là người hâm mộ.

**Chicago Bulls: Là một đội bóng rổ chuyên nghiệp Mỹ có trụ sở tại Chicago*

Danh hiệu người tình Hennessy của Trình Điệp Qua đã đi sâu vào lòng người trên lãnh thổ nước Anh này.

Tiếp tục xoay mặt, Vinh Chân lại nhìn qua Trình Điệp Qua.

Gương mặt kia gần trong gang tấc. Cái người gần trong gang tấc đó giống như đang rơi vào trong một thế giới khác, chỉ có ánh mắt của anh là nhìn về phía trước. Về mặt anh tuân nhưng lại lạnh lẽo không có sinh khí giống như một bức tượng đá cẩm thạch.

Không tự chủ được đưa tay ra, bàn tay còn chưa kịp đưa đến trước mặt anh thì đã nghe thấy âm thanh của anh với mình: Không xem bóng à?

Đứng. Đứng. Cần phải xem bóng. Vinh Chân làm ra điệu bộ nghiêm chỉnh. Cái gì mà tượng đá cẩm thạch, nhất định là của cô bị ảo giác.

Thời gian theo quá trình diễn biến của trận đấu, cái tên Cristiano này lại càng được xuất hiện nhiều lần trong miệng của bình luận viên của trận bóng. Thông thường thì trạng thái của tình huống như vậy càng chứng tỏ cầu thủ này càng ngày càng tốt lên: Cristiano đã cắt được màn cướp bóng, Cristiano khéo léo thoát khỏi màn cản đường của cầu thủ đội chủ nhà ở giữa sân, Cristiano đã dẫn bóng sang bên trái, tấn công từ chính giữa hai cách, hậu vệ của đội chủ nhà lại tới cản đường, Cristiano đã lừa được tên hậu vệ đó. OMG, OMG. Cristiano tăng tốc kinh người. OMG. OMG... Ôi trời ơi!!! Anh ấy đã bỏ xa hậu vệ của đội chủ nhà. Bóng và người đồng thời tiến vào khu vực cấm địa.

Dưới sự cổ động của bình luận viên, tất cả mọi người đều đứng lên, trong đó bao gồm cả Vinh Tuấn!

Bóng bị dẫn tới trước cầu môn, bây giờ chắn trước mặt Cristiano cũng chỉ có thủ môn của Manchester United thôi.

Bóng tiếp tục lăn trên sân cỏ. Dừng lại. Đề bóng dừng lại.

Số 12! Chạm bóng!

Bóng dừng ở vạch 11 mét! Sút tttt.

Bóng bay lên cùng với mạng cỏ, sượt qua má trái cầu môn. "Bốp" một tiếng đập trên khung cầu môn. Đổi hướng, tọt vào lưới khung thành. Bóng vào rồi!!!

Tất cả mọi người yêu thích CR7 đều reo hò vì quả bóng vào này! Vinh Tuấn cũng reo hò vì quả bóng vào này!

Bởi vì...

Tiếp đón anh là thời khắc vô cùng tốt đẹp. Một tiếng rười rượi trước cái âm thanh tuyệt vời kia nói bên tai anh.

Nếu như Cristiano đá bóng vào lưới thì em cam kết: Nặc Đinh Sơn sẽ hôn Vinh Tuấn, vào một quả hôn một lần, vào hai quả hôn hai lần, vào ba quả thì hôn ba lần.

Lan man: Không biết vào bao nhiêu quả nhỉ kkk ^^!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35

Quả bóng cao su từ chỗ số mười hai bắn mạnh tới, rơi vào lưới! Trên bảng đếm tỷ số của Real Madrid và Manchester United đã đổi thành 1-1.

Phía trước khán đài phía Tây Bắc mấy ngàn người mặc áo cầu thủ màu trắng. Phần lớn thời gian bị cơn thủy triều sôi trào màu đỏ của người hâm mộ Real Madrid nhấn chìm. Sự bùng nổ của màu trắng cùng sự tĩnh lặng của màu đỏ đã tạo lên một sự chênh lệch rõ ràng. Hòa với một mảng ô màu trắng đó cùng nhảy dựng lên gào thét còn có vị khách đặc biệt được mời biểu diễn ở khu khách Vip. Ông kính Máy quay vừa vận bắt được dáng vẻ mất hết hình tượng của Vinh Tuấn. Người bị ông kính máy quay bắt được vô cùng nổi bật mà không hề hay biết. Miệng còn nói không ngừng lộ rõ vẻ vui sướng.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Vinh Tuấn trên màn hình Tivi mà Vinh Chân cảm thấy đau đầu. Dù sao chỗ này cũng là SVD Old Trafford, hơn nữa Vinh Tuấn vẫn phải ở lại Manchester hơn một tháng nữa. Vinh Chân cảm thấy nếu như Vinh Tuấn không bỏ về hòn hờ này xuống thì tháng ngày anh ấy ở Manchaester nhất định sẽ không được dễ chịu đâu, mỗi con quỷ đỏ ở đây sẽ coi anh như quân địch cho xem.

Đưa tay ra, Vinh Chân cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Vinh Tuấn. Nặc Đinh Sơn còn nhanh hơn cả Vinh Chân kéo anh ấy lại. Cô ghé sát tai anh ấy thì thầm. Vinh Tuấn đã rất nhanh bình tĩnh lại. Màn hình Tivi bỏ qua khu khách Vip.

Old Trafford vẫn chìm lặng thì tới gần lúc kết thúc hiệp một đã có một bàn thắng đặc sắc kia của CR7. Sau khi ghi bàn thì Cristiano cũng không có ăn

mừng, anh chỉ ôm đồng đội làm một cái ôm nghi thức ngắn ngủi. Thành viên đội Manchester đứng ở một bên, tiếng hò reo của người hâm mộ bóng đá Real Madrid trên khán đài như dậy sóng. Một vài mười năm mộ bóng đá cũ của Manchester cũng dành một tràng pháo tay cho cầu thủ áo số bảy ngày xưa của Manchester United. Nhưng chỗ khu khách Vip...

Trong chỗ Khách Vip có người đang phải thực hiện lời hứa của cô ấy.

Có thể nhìn thấy người nhận lời nếu CR7 đá vào sẽ hôn bạn trai của mình vẫn còn chưa chịu thực hiện. Chưa chịu thực hiện ở việc cô ấy đã liên tiếp hai lần vẫn chưa chịu hôn xuống. Cũng đúng, ở chỗ này còn có ba người khác. Cô, Brooks, Trình Diệp Qua. Hơn nữa ba cặp mắt ấy còn trong trạng thái đang nhìn chăm chăm vào nữa.

Kết thúc nghi thức ăn mừng bóng vào ngắn ngủi, quả bóng cao su lại một lần nữa trở về tay trọng tài, bóng cao su một lần nữa đặt lại ở trên vạch giữa sân. Trận đấu lập tức lại bắt đầu.

Lần thứ ba môi của Nặc Đình Sơn cuối cùng cũng hôn lên môi Vinh Tuấn.

Từ góc độ này Vinh Chân nhìn thấy nụ hôn kia vô cùng đẹp. Cô ấy xoay người, nghiêng mặt qua, mái tóc dài mềm mại như dải lụa cũng theo động tác đó của cô ấy mà xoắn xuống. Những sợi tóc buông xuống bờ vai của cô ấy giống như là phần đuôi của chiếc quạt xếp. Độ cong cực kỳ đẹp. Đẹp mà quyến rũ.

Một tay Nặc Đình Sơn đặt trên vai Vinh Tuấn, môi chạm lên môi anh. Khi môi vừa chạm lên thì đã nhận được sự đáp lại nhiệt tình của bạn trai. Hai tay của anh ấy nâng mặt cô ấy lên như bắt được vật báu. Còn cô ấy thì bày ra bộ dáng đáng yêu như chú chim nhỏ nép người vào, tiếp nhận, hiến dâng.

Trong khoảnh khắc đó Vinh Chân cảm thấy toàn bộ SVD Old Trafford cũng chỉ còn hai người họ, họ ở trong thế giới của nhau, không thể tách rời.

Trong khoảnh khắc đó Vinh Chân lại cảm thấy mặt đỏ, tim đập dồn dập.

Ánh mắt không tự nhiên quay đi theo quán tính tìm kiếm một người. Sau đó cô chạm phải một gương mặt không chút biểu cảm, lạnh lẽo đang nhìn một màn phía trước. Có thể đang đối diện với sân cỏ, có lẽ đang nhìn màn hình tivi, cũng có thể đang nhìn màn hôn của đôi tình nhân ở gần trong gang tấc kia.

Quý Ông này cũng không biết là phải tránh đi sao?

Người đang trong cảnh không thể chia lìa kia đúng là bạn tốt của anh! Vinh Chân dùng vai của mình huých lên vai Trình Diệp Qua. Đáp lại cô là một màn bất động, lặng im giống như ngọn núi, sâu lắng giống như biển cả.

Lúc tiếp tục muốn mở miệng nhắc nhở thì tiếng còi của trọng tài vang lên, trận đấu lại tiến vào một trận tranh đoạt mới.

Tạ ơn trời đất, tiếng còi của trọng tài cuối cùng cũng làm cho hai người kia rời ra rồi. Tính thời gian thì nụ hôn kia của Nặc Đình Sơn và Vinh Tuấn kéo dài cũng không đến mười mấy giây. Vinh Chân cảm thấy không biết vì sao mà toàn bộ không gian của chỗ khách Vip lại xuất hiện một bầu không khí: Hai người kia, mẹ nhà nó, đã hôn đủ chưa vậy!!

Hai người vừa dành tặng mọi người một màn hôn ngọt ngào đã trở lại dáng vẻ trước kia. Kề vai ngồi sát nhau.

Sau khi tiếng còi khai trận vang lên thì tiếng còi kết thúc hiệp đầu đã nhanh chóng vang lên. Thời gian tạm dừng mười lăm phút nghỉ ngơi để tiếp tục cho trận đấu. Cầu thủ hai đội quay trở lại phòng thay quần áo, trên sân bóng lại trở về loại huyền ảo lúc trước khi bắt đầu trận đấu.

So với Bầu không khí náo nhiệt xung quanh thì chỗ khu Khách Vip của Vinh Chân dường như vắng lặng hơn rất nhiều. Brooks đang sửa bản thảo, Nặc Đình Sơn vai kề vai ngồi bên Vinh Tuấn không nói không rằng. Từ chỗ này Vinh Chân không nhìn thấy được về mặt của họ. Mà chỗ của Trình Diệp Qua thì vẫn trong trạng thái như bức tượng thạch như trước, dường như toàn bộ thế giới này không có quan hệ gì với anh.

Trong lòng Vinh Chân có chút thất vọng, cô cảm thấy Trình Diệp Qua và Vinh Tuấn đã lâu như vậy vẫn chưa gặp nhau không phải là nên bày tỏ ra cái loại nhiệt tình cửu biệt trùng phùng hay sao?

Tình bạn của Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua, có thể gắng gượng là do sợi dây ảm áp nhỏ bé của Vinh Chân ở nơi đất khách quê người. Hai cậu thiếu niên đó vẫn còn có con ốc sên là cô sẽ vẫn luôn đi theo tới chân trời góc bể.

Các cặp sinh đôi có một loại từ trường quả là kỳ diệu. Dường như biết được tâm hồn cô đang đi hoang Vinh Tuấn quay đầu lại cười với Vinh Chân. Sau đó ánh mắt của Vinh Tuấn chuyển hướng về phía Trình Diệp Qua. Sau đó...

Lại nữa rồi. Lại bắt đầu tô vẽ cô với Trình Diệp Qua rồi.

Anh ấy nghiêm chỉnh hỏi một một câu: "Trình Diệp Qua, tớ chắc chắn là lúc Vinh Chân đi tìm cậu đã xảy ra vài chuyện".

Đề tài liên quan tới Trình Diệp Qua và Vinh Chân. Vinh Tuấn thường đoán không sai. Trình Diệp Qua vẫn trước sau như một dùng sự lạnh lùng xử lý, mặc kệ anh ấy không thêm phần bác, mà Vinh Chân cũng từ một cô nàng với tâm tính của một con nhóc vừa vội vàng vừa nóng nảy lại có thể rất tự nhiên như bây giờ mà làm mặt quỷ với anh.

Vinh Chân làm một câu với Vinh Tuấn "Anh thật vô vị, đồ nhiều chuyện" sau đó khoanh tay lại.

"Lần này là anh có bằng chứng hẳn hoi nhá". Ánh mắt của Vinh Tuấn chuyển từ trên cánh tay của Vinh Chân qua tới mặt của Trình Diệp Qua. Giọng điệu nghiêm túc, chậm rãi nói: "Vinh Chân, vậy em hãy nói cho anh biết vì sao trên tay của em lại cầm quần áo của Trình Diệp Qua. Còn nữa, Trình Diệp Qua sao trên mặt cậu lại có dấu vết bị móng tay cào vậy? Nếu như tách hai chuyện này ra thì sẽ không có bất kỳ điểm đáng ngờ gì, nhưng đem chuyện này đánh chung một chỗ thì lại có điều gì đó sai sai. Hơn nữa tớ có thể chắc chắn trăm phần trăm là vết móng tay cào trên mặt cậu là của Vinh Chân".

Lời nói nghiêm túc của Vinh Tuấn đã làm thu hút hai người ở hàng trước. Ánh mắt của Brooks và Nặc Đình Sơn không hện mà cùng nhìn mặt của Trình Diệp Qua trước rồi chuyển qua mặt Vinh Chân lại tới móng tay của cô, sau đó dừng lại tên chiếc áo khoác trên tay cô.

Tới lúc này Vinh Chân mới nhớ ra là không lâu trước đó ở trên sân huấn luyện Trình Diệp Qua đã ném áo khoác cho cô mà cô lại quên trả lại. Sau đó thì áo khoác vẫn ở trên tay cô.

Dưới ánh mắt của hai người kia, đặc biệt là ánh mắt của Nặc Đình Sơn làm cho Vinh Chân không được tự nhiên. Cô lắp bắp nói: "Mấy người... mấy người hiểu nhầm rồi..."

Nói tới đây trong đầu Vinh Chân mới nhớ ra cô đang dựa sát vào người Trình Diệp Qua. Hồi trước dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của cô cậu thiếu niên có một thân hình hoàn hảo đã công cô trên lưng. Nghĩ tới đây không biết làm sao mà Vinh Chân càng ngày càng nói cà lăm, đồng thời cô cảm thấy mặt của mình nhất định là đã đỏ bừng lên rồi.

"Không... bọn em..." Tiếp tục nói lắp.

"Bọn em?" Giọng điệu của Vinh Tuấn không những mờ ám mà còn nghi ngờ cất câu lấy nghĩa.

Người vẫn luôn im lặng không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, hơn nữa lại còn dùng thái độ không để cho người khác nghi ngờ: "Bởi vì vấn đề sức khỏe lúc trước bác sĩ buộc tớ không được hút thuốc, trước đó không lâu tớ hút thuốc bị Vinh Chân bắt được nên cô ấy nghi tớ lên giấu thuốc trong áo khoác, vì vậy tớ đã đưa áo khoác cho cô ấy. Còn vết móng tay cào trên mặt tớ quả thực có liên quan tới Vinh Chân, tớ có thể đảm bảo sự xuất hiện của nó chỉ là lỗi tay chứ không có ý nghĩa đặc biệt nào hết!"

Khi nói ra lời này ngữ khí của Trình Diệp Qua rất nghiêm túc, giống như là kẻ tình nghi ở trên phiên tòa cố gắng giải thích sự trong sạch với thẩm phán, hơn nữa kẻ tình nghi cần phải làm bất cứ cái gì từ giọng điệu hay là lời khai đều muốn làm để thuyết phục người ta.

Ở đây chỉ có một mình Vinh Tuấn là không tin vào việc này, anh ấy nhẹ nhàng buông ra một câu "Tớ cũng hút thuốc vậy mà Vinh Chân chưa một lần kiểm tra người tớ".

Lời ấy của Vinh Tuấn vừa buông ra thì cổ áo của anh ấy đã bị túm chặt lại. Từ nơi này Vinh Chân có thể thấy được rất rõ ràng biểu cảm trên mặt của anh trai mình: Là Kinh ngạc!

Bởi vì người túm chặt cổ áo của anh ấy chính là Trình Diệp Qua.

Vào thời khắc đó Vinh Chân tin là biểu cảm thể hiện trên khuôn mặt của mình cũng là đầy vẻ kinh ngạc. Trước đây khi Vinh Tuấn trêu đùa cùng với Trình Diệp Qua còn quá đáng hơn lần này cũng chưa từng thấy hai người này trở mặt.

Trong nháy mắt bầu không khí ở đây dường như bị ngưng lại, biến cảm của hai người trong cuộc một đằng là kinh ngạc, một đằng là lạnh lùng. Mặt của Nặc Đình Sơn ở gần khoảng cách hai gương mặt đó nhất, gương mặt đó từ đầu đến cuối vẫn luôn rất yên lặng.

Vinh Chân ngây ngốc đứng ở đây! Vì tình huống đột ngột này mà miệng của cô vẫn đang lẩm bẩm nói: Trình Diệp Qua. A Tuấn...

Người thoát khỏi sự lúng túng này trước là Vinh Tuấn. Bỏ qua sự kinh ngạc giọng điệu nói ra có chút tự giễu: "Cũng đúng, cùng một trò đùa mà mức độ dùng càng nhiều thì càng nhầm lẫn".

Lời của Vinh Tuấn vừa nói xong thì Trình Diệp Qua đã buông Vinh Tuấn ra, nhàn nhạt nói một câu: "A Tuấn, tớ là Fan chân chính của Manchester United".

Ngay sau đó việc xung đột phát sinh giữa hai người bạn tốt vì câu nói của Trình Diệp Qua "Tớ là Fan chân chính của Manchester United" thì ý tứ đó đã biến thành: Vì quả vào của CR7 làm tớ khó chịu, mà cậu lại còn thêm dầu vào lửa!

Lời giải thích thế này được thông suốt, Vinh Chân cảm thấy lòng mình không hiểu sao lại được thả lỏng thở phào một hơi. Sau đó cô nhìn thấy ánh mắt của Trình Diệp Qua hồ hững roi trên mặt mình, nói "Vinh Chân đã hai sáu tuổi rồi, tuổi đã không thích hợp để đùa kiểu này nữa, cậu nói vậy sẽ khiến nhiều người sinh ra hiểu lầm đấy".

"Nói rất đúng!" Vinh Chân nhanh chóng tiếp lời, ánh mắt chậm rãi xoay chuyển trên người Trình Diệp Qua, giọng điệu cũng chậm rãi nói: "Hơn nữa tình địch giả tưởng giống như anh sẽ khiến rất nhiều người phải chùn bước đấy".

Vinh Chân vừa tiếp lời, cô vừa nghe được âm thanh trong nội tâm của mình: "Các anh đừng có âm ỉ nữa, các anh đã quên là em đã có bạn trai rồi à, em đang ở cùng với anh ấy rất tốt đấy".

Mấy phút sau hiệp hai của trận đấu lại bắt đầu. Năm người trong hàng ghế lại một lần nữa quay trở lại vị trí ngồi của riêng mình. Vinh Chân đưa áo khoác vẫn cầm đưa cho Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua mặc áo khoác vào, Vinh Chân thấy anh cầm khăn giấy lau đi vết son môi mà cô gái London kia để lại

ở trước ngực trên áo khoác của anh.

Giống như là để xác minh cho câu nói "Tôi là Fan chân chính của Manchester United", khi tiếng còi vừa vang lên bắt đầu hiệp hai Trình Diệp Qua đã đeo tai nghe lên, ánh mắt chăm chú nhìn lên màn hình Tivi.

Mười lăm phút đầu của hiệp hai trên sân bóng hơi nặng nề, trên bảng tỷ số từ đầu tới cuối dừng lại ở điểm số 1-1. Dần dần đội Manchester United tác chiến trên sân nhà bắt đầu không chế trận đấu, bóng nhiều lần vào chân của cầu thủ đội Manchester United. Vào phút thứ ba mươi lăm một lỗi của đội Manchester United đã để cho Cristiano có cơ hội phản công tuyệt đẹp, Cristiano bắt đầu dẫn bóng liên tục trên toàn trận. Tốc độ của anh ấy khiến anh ấy thành công bỏ lại người đuổi theo anh ấy ở phía sau. Vào thời khắc này bình luận viên cũng bắt đầu bản loạn cả lên, miệng của anh ta liên tục nói ra cái tên của Cristiano.

Tất cả mọi người đều không dám hít thở, sự háo hức của Vinh Chân cũng bị bầu không khí của SVD Old Trafford truyền nhiễm. Tay cô xoắn chặt lại, khi Cristiano dẫn bóng tiến vào khu vực cấm địa làm cho Vinh Chân cảm thấy bất ngờ chính là Trình Diệp Qua đứng lên còn nhanh hơn cả Vinh Tuấn. Vinh Chân thấy rõ ràng gân xanh trên huyết thái dương của Trình Diệp Qua nổi lên lúc ẩn lúc hiện. Sự nhấp nhô ẩn dưới lớp da là tâm tình của chủ nhân của nó.

Nếu như để CR7 vào bóng nữa thì Manchester United rất khó lật lại thế trận, bởi vì thời gian dành cho họ không còn nhiều nữa. Sự căng thẳng của Trình Diệp Qua là chính xác. Vinh Chân nghĩ, xem ra Trình Diệp Qua đúng là Fan của Manchester United.

CR7 nhắc chân ở khu vực cấm địa, quả bóng cao su hiện lên đường cong của cái thìa bay thẳng tới cầu môn. Ngay lập tức...

Tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn theo...

Trước khung thành một bóng đáng nhảy vọt lên cao, tay mang bao tay màu trắng hiện ra với tư thế che cả bầu trời. Đốc sức chặn lại, quả bóng cao su bay thẳng tới cầu môn sau khi bị phản kích đã thay đổi đường bay theo đường vòng cung, quả bóng hướng về bầu trời. Hai phân. Hai mươi phân... Khoảng cách của quả bóng cao su cách cầu môn đã càng ngày càng xa.

Bóng bay về phía khán đài.

SVD Old Trafford bị làn sóng màu đỏ bao trùm: Thủ môn của họ đã bảo vệ được vinh quang thuộc về đội Manchester United, đã ngăn lại bàn thắng của quân địch!

Trên danh nghĩa là Fan của Manchester United Trình Diệp Qua cũng là một thành viên trong làn sóng này. Tuy anh không mặc áo đỏ cầu thủ nhưng tinh thần hưng phấn của anh cũng không ít hơn so với những người đó.

"Yes!" Bàn tay vừa rời còn mở ra căng thẳng thì giờ đã biến thành nắm đấm. Vung cao giờ lên không trung tỏ rõ sức mạnh. Miệng lặp lại mấy lần "Yes! Tuyệt!"

Vinh Chân nghĩ con người của Trình Diệp Qua thế này phải gọi là bột sắt nha.

So với sự hưng phấn rõ nét của Trình Diệp Qua chính là nỗi phiền muộn của Vinh Tuấn, anh ấy đã bỏ mất cơ hội màn dâng hiến nụ hôn của giai nhân rồi. Tên thủ môn Manchester United chết tiệt đã đánh nát mộng đẹp của anh ấy rồi.

Quả đi bóng đơn độc của CR7 không vào kia dường như cũng làm thay đổi tiết tấu của trận đấu. Sau đó Real Madrid tăng cường tấn công, Manchester United ở vào trạng thái chịu trận. Trận đấu tạo ra bầu không khí làm cho thần kinh của tất cả mọi người thắt chặt lại. Cách thời gian kết thúc còn ba phút, thành viên của đội Real Madrid ngã ở trong khu vực cấm địa của đội Manchester United. Tiếng còi của trọng tài vang lên. Sân bóng Old Trafford lần thứ hai sôi trào. Lần này là âm thanh ồn ào chủi rủa bởi vì trọng tài đã xử cho đội Real Madrid quả phạt đền.

Trong âm thanh ồn ào trước sân ngón tay của trọng tài chỉ về phía điểm phạt đền! Qua Một phút, CR7 đi về phía điểm phạt đền, lần này quả phạt đền để cho CR7 đá phạt!

Một tiếng "Uỳnh" ở chỗ ngồi khách VIP đem sự chú ý của Vinh Chân từ trên sân đấu quay trở lại. Theo âm thanh vang lên đó Vinh Chân nhìn thấy chiếc tai nghe bị vỡ tan tành ở trên mặt đất.

Trình Diệp Qua ném tai nghe xuống đất. Ánh mắt của Vinh Chân chuyển từ mảnh vỡ tan tành của chiếc tai nghe trên đất lại quay lại trên người Trình Diệp Qua. Anh ngồi trên chỗ ngồi, đang khoanh tay nhắm chặt mắt lại.

Trình Diệp Qua thế này là sao? Bị làm sao vậy?

Trình Diệp Qua nhắm chặt mắt ngồi trên chỗ ngồi, anh cũng không biết mình bị làm sao nữa? Tai nghe có thể là trong lúc vô tình bị anh làm rơi trên mặt đất.

Đúng vậy. Chắc là như vậy. Nhất định là như vậy.

Mắt nhắm lại có thể là do mắt không thấy thì tâm không phiền. Nhưng còn tai thì sao? Vì sao vào giờ phút này tai lại tràn đầy sức chiến đấu. Nó tiếp thu rõ ràng âm thanh của bốn phương tám hướng. Trong tin tức từ những âm thanh này dễ dàng thấy được: Quả phạt đền đó bị sút vào rồi. Người đá vào quả phạt đền là CR7.

Như vậy là cậu ta lại bắt đầu hơn cô ấy rồi sao?

Thế giới này thế mà lại nhỏ thật. Cô ấy đã từng là bạn gái của anh vậy mà bây giờ lại trở thành bạn gái của bạn tốt nhất của anh. Nặc Đinh Sơn đã từ bạn gái của Trình Diệp Qua trở thành bạn gái của Vinh Tuấn!

Nội dung của vở kịch này thật là sáo rỗng!

Nhưng dù nội dung vở kịch tầm thường như vậy lại để anh gặp phải. Không liên quan. Trình Diệp Qua nói với chính mình. Bây giờ anh muốn làm là tiếp nhận chuyện này, cho mình một chút thời gian để thích ứng với sự thật này. Coi như là tình tiết câu chuyện lỗi thời này vẫn xảy ra trong cuộc sống. Sau khi Giáp chia tay với Át thì ở cùng với Bính, không khéo chính là Át lại quen với Bính, mà quan hệ cũng không tệ lắm.

Cuối cùng thì trận đấu vạn người chú ý này cũng kết thúc. Tỷ số 2-1 khiến cho Real Madrid đã mang đi ba phần thành công từ sân khách của đội Manchester United. Tất cả mọi người đều lục tục tản đi.

Trong khu vực khách VIP, sau lời giới thiệu của Vinh Tuấn, Nặc Đinh Sơn chậm rãi quay mặt về phía Trình Diệp Qua.

"Trình Diệp Qua, bạn tốt nhất của anh. Nặc Đinh Sơn, bạn gái của tớ".

Nặc Đinh Sơn mỉm cười với Trình Diệp Qua. Nụ cười như vậy cô đã luyện tập rất nhiều lần rồi. Thành thạo tới mức giống như cái máy vậy. Độ cong của biểu cảm của nụ cười đều lạnh nhạt giống như là hai người lần đầu gặp mặt vậy.

Nặc Đinh Sơn nhìn Trình Diệp Qua. Đã bao lâu cô chưa gặp người này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Nhìn thoáng qua đồng hồ, lúc này là ba giờ rưỡi chiều. Ánh nắng nhàn nhạt tỏa ra một góc bốn mươi lăm độ từ nóc nhà chiếu xuống. Một nửa rơi trên vị trí bệ cửa sổ chỗ của Nặc Đinh Sơn đang ngồi, một nửa rơi trên đường phố phía trước. Cách con phố kia là đường ray xe lửa đang chạy.

Vị trí hiện tại Nặc Đinh Sơn đi tới là phía Nam của Manchester. Hôm nay khi trời vừa sáng cô đã xuất phát, cô nói với Vinh Tuấn là cô muốn đi tới thị trấn Stratford. Thị trấn Stratford là quê hương của Shakespeare, quãng đường cách Manchester chín mươi cây số.

Thôi được rồi, Nặc Đinh Sơn lại nói dối Vinh Tuấn nữa rồi.

Sau khi rời khỏi khách sạn Nặc Đinh Sơn bắt chuyến tàu xuôi về phía Nam, sau đó ở giữa đường thì xuống tàu. Cô không biết đây là chỗ nào. Chỗ này khắp nơi đều là đường ray giao nhau, thỉnh thoảng còn có chuyến tàu đi qua đường ray. Sau khi xuống tàu Nặc Đinh Sơn dựa vào những tấm bảng chỉ đường kia mà đi theo. Sau một đoạn đường ngắn cô nhìn thấy một nhà hàng giống như một quán rượu. Đây là một quán bán ngày bán cà phê, buổi tối là nhà hàng bán rượu. Trên bảng thông báo ngoài cửa nhà hàng ghi rõ có rượu vừa mới nhập về. Nặc Đinh Sơn đứng tại bảng thông báo một lúc thì đây cửa nhà hàng ra.

Thời điểm Nặc Đinh Sơn đẩy cửa nhà hàng ra đã là mười giờ sáng. Cô chọn vị trí cạnh cửa sổ tại tầng hai của nhà hàng rồi ngồi xuống. Chỗ ngồi này coi như tương đối khuất. Khiến Nặc Đinh Sơn tương đối hài lòng chính là vị trí khu vực nhà hàng này cách chỗ làm việc của Trình Diệp Qua khá gần. Cô dò hỏi với chủ nhà hàng này thì từ chỗ làm việc của Trình Diệp Qua tới chỗ này khoảng mười mấy phút.

Nặc Đinh Sơn cho là chẳng mấy chốc cô sẽ gọi điện cho Trình Diệp Qua, nhưng cuộc điện thoại mà nhất định phải gọi cho Trình Diệp Qua này cô đợi tới hai rưỡi chiều mới gọi đi. Cho tới hôm nay Nặc Đinh Sơn mới phát hiện ra rằng muốn dựa vào một cuộc điện thoại để tìm được Trình Diệp Qua là rất khó khăn. Cô dựa vào phương thức thông thường mà liên hệ với Trình Diệp Qua, kết quả là mỗi cuộc gọi đều bị chặn lại. Điều này Nặc Đinh Sơn không hề nghĩ tới.

Ba giờ Nặc Đinh Sơn dựa vào trí nhớ ấn xuống dãy số cá nhân mà hai năm trước ở Notting Hill Trình Diệp Qua đã cho cô. Thật may là số điện thoại kia vẫn còn, hơn nữa điện thoại rất nhanh đã được tiếp nhận, nhanh tới nỗi khiến Nặc Đinh Sơn không có chút chuẩn bị tâm lý nào. Trong lòng cô luôn nghĩ số điện thoại mà ngày xưa Trình Diệp Qua cho cô e là đã trở thành một dãy số bị lãng quên rồi, giống như cô của lúc đó vậy.

Lúc rời khỏi Notting Hill Nặc Đinh Sơn đã thay số điện thoại.

"Trình Diệp Qua, buổi chiều anh có rảnh không?" Sau thoáng chốc ngẩn ngơ Nặc Đinh Sơn đã tìm lại được âm thanh của chính mình. Cô nói với Trình Diệp Qua trong điện thoại.

Trầm mặc ----

"Tôi là Nặc Đinh Sơn". Nặc Đinh Sơn bổ sung thêm một câu.

Sau đó Trình Diệp Qua đáp lại cô một câu: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

Bây giờ đang ở đâu? Nặc Đinh Sơn không biết bây giờ mình đang ở nơi nào, cô khô khan đáp lại: "Tôi cũng không biết bây giờ tôi đang ở chỗ nào nữa".

Nặc Đinh Sơn chỉ biết chỗ bây giờ của cô cách nội thành Manchester khoảng mười mấy km. Thời gian Trình Diệp Qua tới nơi này chỉ mất mười mấy phút.

Theo lời của Trình Diệp Qua cô tìm tới chủ nhà hàng. Đó là một phụ nữ Ireland. Sau khi cô ấy nói rõ địa điểm với Trình Diệp Qua thì điện thoại một lần nữa trở về tay Nặc Đinh Sơn.

"Tìm tôi có chuyện gì không?" Trình Diệp Qua hỏi một câu qua điện thoại, giọng điệu lạnh nhạt.

Vào lúc này Nặc Đinh Sơn cũng hồi phục lại tinh thần từ trong bối rối lúc ban đầu. Nắm chặt điện thoại, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của anh đâu".

Dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Trình Diệp Qua, tôi cảm thấy chúng ta cần phải có một lần nói chuyện thẳng thắn".

Tối qua ở khu Khách Víp tại Old Trafford, sau khi Vinh Tuấn giới thiệu họ với nhau cô với anh giống như là hai người lần đầu gặp mặt vậy. Sau khi hỏi họet giao lưu cô và Vinh Tuấn đã quay về khách sạn. Còn Anh mang theo Vinh Chân rồi khỏi hướng ngược lại với họ.

Vinh Tuấn với Trình Diệp Qua cũng không phải là bạn bè bình thường. Vinh Tuấn còn phải ở lại Manchester hơn một tháng nữa, vì vậy sau một buổi tối suy nghĩ ngày hôm sau cô nói với Vinh Tuấn cô muốn một mình tới thị trấn Stratford một chuyến.

Sau khi cúp điện thoại Nặc Đinh Sơn bắt đầu đợi Trình Diệp Qua. Dường như Trình Diệp Qua đã bị cô thuyết phục, anh nói anh sẽ tới ngay.

Vừa cúp điện thoại thì điện thoại của Vinh Tuấn đã gọi tới. Nặc Đinh Sơn nói với Vinh Tuấn cô đã tới thị trấn Stratford, bây giờ cô đang thưởng thức món trà chiều ngon miệng.

Vốn là Vinh Tuấn dự định đi cùng với cô nhưng bị cô cự tuyệt, tay của cô vòng qua cổ của anh, giọng nói mềm mại: "A Tuấn, cả ngày anh ở cùng với em rồi mà không thấy chán sao?" "Không chán chút nào". "Anh không chán nhưng em chán". "Vậy sao, vậy phải làm thế nào nhỉ?" Sau đó cô nhón chân lên hôn vào môi của anh.

Lúc rời đi Vinh Tuấn còn nhét vào túi cô một cây dù. Đây là thành phố thường có lượng mưa nhiều nhất của nước Anh.

Lúc này cây dù kia vẫn đang ở trong túi của cô, cả ngày nay cây dù ấy khiến Nặc Đinh Sơn cảm thấy túi của cô nặng trĩu. Hôm nay không có mưa, trời hôm nay có nắng đẹp.

Dù và điện thoại đặt một bên trên bàn, Nặc Đinh Sơn chống tay trên mặt bàn, qua cửa sổ của nhà hàng nhìn ra con đường ở trước cửa. Phần lớn đi qua trên đường là cảnh tượng những lũ khách lái xe vội vã, cũng có một số học sinh và công nhân nhà máy ở gần đây về sớm.

Thời gia từng chút trôi qua, Nặc Đinh Sơn lại một lần nữa giờ cô tay lên. Đồng hồ đang chỉ đã qua nửa tiếng. Thời gian đồng hồ đang chỉ đã là ba giờ rưỡi.

Ánh mắt lại quay lại nhìn trên đường, Nặc Đinh Sơn đã thấy được Trình Diệp Qua. Áo choàng sẫm màu đang băng qua đường đi tới. Đúng lúc này một quả cam tui lăn tới dưới chân anh. Anh dừng bước lại, cúi người nhặt lên. Sau đó quả cam lại một lần nữa quay trở lại trong túi giấy của bà lão kia.

Lúc Trình Diệp qua làm động tác nhặt quả cam lên đẹp mà phóng khoáng làm cho hai nữ sinh về sớm kia phải dừng chân lại.

Người đàn ông này Luôn như vậy.

Nặc Đinh Sơn thu hồi tầm mắt, ánh mắt rơi lên tách cà phê trước mặt cô. Tách cà phê vẫn còn đang bốc lên hơi nóng, uống một ngụm nhỏ. Cà phê đắng tới nỗi cô phải nhăn mày. Cô đã quên bỏ đường rồi.

Sau khi bỏ thêm đường một lần nữa, ánh mắt của Nặc Đinh Sơn cũng không có nhìn lại ra ngoài đường nữa. Cúi đầu lắng nghe một chuỗi bước chân của người đang bước lên lầu. Chờ tiếng bước chân không nhanh không chậm bước về phía này.

Ngay thời điểm đó Nặc Đinh Sơn nghiêng mặt mỉm cười, không quá thân thiện cũng không quá xa cách. Cô dùng nụ cười để biểu đạt: Chào, đã lâu không gặp.

"Chào, đã lâu không gặp". Có người nói rất nhiều tình nhân chia tay khi gặp lại nhau cũng sẽ chào hỏi nhau như vậy.

Nụ cười của cô làm cho Trình Diệp Qua hơi dừng bước, nhìn cô một cái sau đó anh ngồi vào vị trí đối diện với Nặc Đinh Sơn.

Buổi chiều tháng tám này, nhiệt độ bên ngoài vẫn duy trì ở khoảng 200C. Đây là thị trấn hiếm thấy có khí hậu tốt ở Manchester. Trình Diệp Qua ngồi vào chỗ liền cơ áo khoác ra, trong áo khoác là áo sơ mi màu lam nhạt.

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua trên người anh, Nặc Đinh Sơn lại lần nữa đem sự chú ý tập trung lên tách cà phê ở trước mặt. Bên tai vang lên âm thanh sột soạt, Đó là âm thanh lúc anh cởi bỏ áo khoác ra.

Nắm chắc thời gian gần như vừa đúng Nặc Đinh Sơn vừa khuấy cà phê vừa hỏi: "Muốn uống chút gì không? Nếu như bây giờ anh muốn uống rượu thì sợ là hơi khó, ở đây ban ngày chỉ bán cà phê buổi tối mới bán rượu".

Không có câu trả lời!

Quý ngài này thật là không nề mặt gì cả.

Nặc Đinh Sơn ngẩng đầu, chiếu vào trước mắt cô là khuôn mặt của Trình Diệp Qua. Ánh nắng lúc ba giờ rưỡi từ trên bệ cửa sổ khúc xạ chiếu lên khuôn mặt anh. Khuôn mặt được chạm khắc hoàn mỹ tinh tế của người đàn ông này cũng không bị năm tháng mài mòn hao tổn. Mẽ người mà cuốn hút.

Hai người cách nhau khoảng một mét. Anh nhìn qua cô, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn bộ dáng không còn chút thân thiện nào như vừa rồi giúp bà lão nhặt cam ở trên đường. Anh cũng không thêm thêm xia tới đáng về lấy lòng của cô.

Thật là xấu hổ!

May mà bà chủ nhà hàng tới đúng lúc đã phá vỡ sự lúng túng đó. Đối với câu hỏi của bà chủ quán Trình Diệp Qua buông một câu: "Không cần đâu, tôi sẽ đi ngay thôi".

Lời này của Trình Diệp Qua nghe qua vừa giống như là trả lời cho chủ quán vừa hỏi order nghe, vừa giống như là nói cho Nặc Đinh Sơn nghe: Tôi không muốn lãng phí thời gian.

Không muốn lãng phí thời gian đúng không? Cũng tốt, kỳ thực thì Nặc Đinh Sơn cũng không muốn lãng phí thời gian.

Chủ quán quay trở vào.

Nặc Đinh Sơn lại ngẩng đầu lần nữa, định mở miệng nói ra ý định tới của mình thì Trình Diệp Qua đã mở miệng nhanh hơn cô.

"Chọn một nơi như thế này để nói về đề tài này đúng là không tệ, cô rất biết chọn địa điểm. Phẩm chất tốt nhất của người Ireland là họ không thích dòm ngó tới chuyện của người khác".

Tối hôm qua, trận đấu bóng ở Old Trafford đã khiến bạn gái của Vinh Tuấn nổi lên. Vinh Tuấn cũng thông qua người quản lý của anh ấy xác minh việc này. Cô gái tóc dài ngồi bên cạnh anh ấy chính là bạn gái của anh ấy. Hiện giờ tình cảm của anh ấy và bạn gái đang rất tốt.

Giọng điệu nói chuyện của Trình Diệp Qua lại càng lạnh nhạt hơn so với vẻ mặt của anh. Không chỉ lạnh nhạt mà còn đầy vẻ châm biếm: "Nặc Đinh Sơn, cô luôn có bản lĩnh khiến người khác phải kính ngạc đấy".

Chọn cách không chú ý tới lời nói của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn thời dài một hơi, nói: "Lúc lần đầu gặp Vinh Tuấn tất cả mọi người đều gọi anh ấy là A Tuấn, tình hình này vẫn tiếp diễn tới nửa năm sau đó. Sau nửa năm em mới biết anh ấy có một người bạn tên là Trình Diệp Qua. Lúc đó em đã nghĩ tới việc đem chuyện của em với anh nói cho anh ấy biết, nhưng do một vài nguyên nhân cá nhân cuối cùng vẫn chưa nói cho anh ấy biết. Nhưng em có thể đảm bảo là em sẽ tìm thời điểm thích hợp để nói cho anh ấy biết, mà thời điểm này sẽ tới nhanh thôi".

Tay Trình Diệp Qua đặt trên bàn, người hơi tiến gần về phía Nặc Đinh Sơn hơn một chút. Anh nhìn vào cô, ánh mắt lóe sáng.

Nặc Đinh Sơn nhìn lại anh: "Đối với việc tới qua, anh và em đã chọn cách làm giống nhau, vì vậy em cảm thấy có lẽ chúng ta cần phải có một cuộc gặp mặt riêng".

Tối qua ở hàng ghế khách Vip tại Old Trafford cô và anh đứng giữa Vinh Tuấn, để Vinh Tuấn giới thiệu họ với nhau. Sau khoảnh khắc đó họ giống như người lần đầu gặp gỡ, màn chào hỏi như vậy nói qua tương tự như lời nói "Rất vui được biết anh".

Cơ thể Trình Diệp Qua tiến lại gần Nặc Đinh Sơn hơn một chút. Khoảng cách một thước biến thành còn nửa thước. Tia sáng rực rỡ trong đáy mắt của anh làm bốn bề xung quanh anh trở lên sáng chói.

Vào giờ phút này tia sáng chói mang theo hơi thở bức người của Trình Diệp Qua tràn đầy tính chiếm hữu dù cho màu lam nhạt của áo sơ mi anh mặc đại diện cho sự tươi sáng nhẹ nhàng. Một vài chuyện của Trình Diệp Qua Nặc Đinh Sơn đã được nghe qua, vài người bị ăn qua quả đắng của Trình Diệp Qua, ở sau lưng đã gọi anh là "Black Mamba".

*Black Manba: Một loại rắn độc màu đen tại Châu phi

Nặc Đinh Sơn cố gắng để cho ánh mắt của mình không được nhìn vào gương mặt của Trình Diệp Qua, cố gắng để cho mình không làm động tác khuấy cà phê nữa.

Cô nhẹ nhàng nói với anh: "Trình Diệp Qua, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, có phải không?"

Lời này hai năm trước Trình Diệp Qua cũng từng nói với cô.

"Rồi sao?" Lời ít mà ý tứ sâu xa.

"Em với A Tuấn". Nặc Đinh Sơn vừa mới mở miệng đã nhìn thấy đầu mày của Trình Diệp Qua hơi nhíu lại. Dừng lại một chút rồi Nặc Đinh Sơn tiếp tục nói: "Lần này thời gian bọn em sẽ ở Manchester khoảng một tháng, anh là bạn tốt của A Tuấn, em nghĩ trong một tháng này chúng ta sẽ thường xuyên chạm mặt. Không chỉ như vậy, chắc chắn sau này chúng ta cũng sẽ thỉnh thoảng có dịp chạm mặt nhau. Em biết A Tuấn ..."

"Em biết A Tuấn đã mua xong nhẫn cầu hôn rồi". Lời này đã bị cắt đứt chặn lại trong cổ họng dưới cái nhìn càng ngày càng chặt của Trình Diệp Qua. Không biết vì sao lời này cô không thể nói ra được.

Đợi tới khi lấy lại được ý thức thì Nặc Đinh Sơn lại phát hiện ra mình lại đang làm động tác khuấy cà phê. Vào lúc này trong lòng Nặc Đinh Sơn giận bản thân mình ghê gớm.

Tại Sao ... Tại sao mà cho tới bây giờ trong vô thức cô vẫn kiên trì theo mỗi lời nói, cử động của người đàn ông này như vậy. Người đàn ông này đã không còn là chủ của cô nữa. Không còn nữa rồi.

Nặc Đinh Sơn uốn thẳng lưng, muốn nói rõ ràng một lần nữa.

"Tôi hiểu ý của cô". Trình Diệp Qua lại một lần nữa cướp lời trước khi Nặc Đinh Sơn kịp mở miệng, hơi hột nói: "Lên giường cùng với bạn của bạn trai đúng là một chuyện khá là lúng túng".

Trong nháy mắt suýt nữa Nặc Đinh Sơn muốn cầm tách cà phê trong tay mà hất thẳng vào mặt Trình Diệp Qua. Tay cô nắm chặt cái tách.

Ánh mắt của Trình Diệp Qua vẫn như cũ dán chặt trên mặt cô: "Thế nào? Muốn hất cà phê vào tôi à? Nặc Đinh Sơn, đừng quên người đề nghị chia tay là cô. Vì vậy giữa tôi và cô không tồn tại cái vấn đề như tôi phụ cô, mà ngược lại là cô đó!"

Nói tới đây Trình Diệp Qua lại cao hơn: "Sau khi chia tay với tôi ba tháng đã đan dúi với bạn tốt nhất của tôi. À, không. Nói như vậy hình như là đã nhẹ nhàng cho cô rồi, trước Vinh Tuấn còn có người đàn ông người Đức Cohen. Nghe nói Vinh Tuấn đã cướp được cô từ trong tay người đàn ông tên Cohen. Trong tháng chín cô và người đàn ông tên Cohen đã có một thời gian mập mờ. Cuối tháng chín cô đã quen được Vinh Tuấn, sau một hồi đùa đây thì tháng chín cô đã chấp nhận sự theo đuổi của Vinh Tuấn mà đá văng cái người tên Cohen xui xẻo kia đi".

"Cho nên như tôi đã nói. Nặc Đinh Sơn, cô luôn có bản lĩnh khiến người ta phải kinh ngạc đấy".

Thả lỏng cái tách đang cầm nắm chặt trong tay, động tác vô thức của cô đã rơi vào trong ánh mắt nhạy bén của gã thợ săn. Anh cười châm biếm mà coi thường.

"Voi bản lĩnh luôn khiến người khác phải kinh ngạc của cô, vì vậy tôi cần phải nghi ngờ động cơ mà cô đã gọi cuộc điện thoại này cho tôi. Có phải là Có phải là cô hẹn tôi tới chỗ này thực ra có ý muốn nhóm lại lửa tình với tôi không, Hử?"

Khoảng cách nửa thước lại một lần nữa bị rút ngắn lại. Anh nhìn vào cô, nói từng câu từng chữ:

"Hửm? Quý cô Cinderella yêu dấu?"

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Hai khuôn mặt cách nhau khoảng nửa thước. Người yêu cũ đang dùng ánh mắt tràn đầy sự coi thường để nhìn cô. Từ miệng của anh nói ra câu "Quý cô Cinderella yêu dấu" lại càng đầy vẻ trào phúng.

Nặc Đinh Sơn nghĩ có lẽ cô nên cầm tách cà phê kia mà hất thẳng vào mặt anh. Nhưng những lời nói ra từ miệng Trình Diệp Qua đều là sự thật.

Đúng vậy. Sau khi cô chia tay với Trình Diệp Qua thì lại nhanh chóng có mối quan hệ mập mờ với người đàn ông người Đức tên Cohen. Cái tay người Đức kia là một người dư giả, hơn nữa còn có gia thế nổi danh trong giới chính trị. Đó là một ứng cử viên không tồi. Cohen đã rất thẳng thắn tỏ rõ ý với cô rằng anh ta thích cô nhưng anh ta sẽ không cưới cô. Sau đó cô đã đáp ứng làm tình nhân của anh ta với điều kiện trước tiên là anh ta nhất định phải giúp đỡ cho Klein. Người đàn ông đó cũng biết chuyện của Klein, sau đó anh ta nói hãy cho anh ta thời gian một tuần để suy nghĩ.

Trong thời gian sau khi Cohen nói cho anh ta một tuần để suy nghĩ, thì Nặc Đinh đã dẫn Klein tới Scotland.

Trong lễ hội ca dao dân ca Scotland bất ngờ xuất hiện một người thanh niên lỗ mang tên A Tuấn, anh ấy không chỉ đem sự yêu thương của anh ấy bày tỏ thẳng thắn ngay trước mặt cô mà còn biểu đạt bằng hành động trực tiếp. Đối với sự theo đuổi của người thanh niên tên A Tuấn này Nặc Đinh Sơn chọn cách nhắm mắt làm ngơ, trong mắt cô khi đó thì đó cũng chỉ là một người nghệ sĩ chỉ lo đủ được ba bữa cơm. Sau đó lại thấy được người thanh niên tùy tiện mặc áo T-Shirt này đã từ Scotland theo tận tới Đức.

Rốt cuộc thì Nặc Đinh Sơn cũng bị làm phiền, cô đã nói với anh ấy chỉ cần anh ấy có thể giúp được Klein thì cô sẽ suy nghĩ tới sự theo đuổi của anh ấy.

Ba ngày! Người thanh niên tên A Tuấn chỉ dùng thời gian ba ngày đã biến giấc mơ của Nặc Đinh Sơn thành sự thật: Klein đã thật sự được tiếp nhận vào trung tâm nghiên cứu y học nước Đức mà Diệp Quang Trung nói.

Lúc Klein được nhận vào Trung Tâm nghiên cứu y học nước Đức thì ngay ngày hôm đó Nặc Đinh Sơn cũng bắt đầu có buổi hẹn hò đầu tiên cùng với người thanh niên tên A Tuấn kia. Họ tới một nhà hàng Buffet. Giúp Klein việc này anh ấy cũng chỉ qua loa nói cho cô biết là anh ấy đã gọi cho ông ngoại một cuộc điện thoại, mà vừa vặn trong tay anh cũng có một khoản tiền chưa dùng tới.

Trong lúc đó Nặc Đinh Sơn chỉ biết là bỗng nhiên xuất hiện ra một người thanh niên tên "A Tuấn", tính cách hiền hòa, một nhạc sĩ rất có tiền đồ. Bài hát anh ấy sáng tác rất được yêu thích, thù lao một buổi biểu diễn của anh ấy có thể nhận được mười mấy nghìn thậm chí mấy chục nghìn Bảng Anh. Đối với những thành tựu mà anh ấy đạt được thì anh ấy cũng chỉ nói như đó là một chuyện bình thường "Anh cũng chỉ may mắn hơn những người bình thường một chút thôi".

Điều này được Nặc Đinh Sơn hiểu rằng đây là một người thanh niên có tài lại được số phận chiều cố. Bởi vì Klein đã thành công được nhận vào bệnh viện nước Đức nên cô cũng chẳng muốn quan tâm tới những chuyện kia nữa.

Giống như lời của Trình Diệp Qua vừa nói lúc này. Tháng mười một, sau một hồi làm bộ làm tịch thì Nặc Đinh Sơn cũng đã chấp nhận Vinh Tuấn. Ngày hôm đó cô đã thôi việc để trở thành trợ lý riêng của Vinh Tuấn. Ngày đó, Nặc Đinh Sơn đã cho phép Vinh Tuấn hôn cô.

Nụ hôn kia rơi xuống giống như bị điểm chú, làm cho trái tim của Nặc Đinh Sơn bị rơi vào một giấc ngủ đông. Cô miễn cưỡng theo bên cạnh anh ấy, miễn cưỡng gọi anh ấy là "A Tuấn", miễn cưỡng chấp nhận nụ hôn của anh ấy khi anh ấy muốn hôn cô, miễn cưỡng nhìn mùa xuân đến, cũng miễn cưỡng gặp mẹ của "A Tuấn" vào cuối mùa xuân. Cô của khi đó cũng lười nghĩ tới vì sao người phụ nữ duyên dáng sang trọng xuất hiện trước mặt cô lúc đó nhìn lại có chút quen mặt như vậy. Cô chỉ quan tâm đến chuyện mùa hè thì cân nặng của cô lại tăng thêm bốn cân nữa rồi.

Thời kỳ ngủ đông một năm dài đằng đằng của Nặc Đinh Sơn lại bắt ngờ tỉnh lại vào đầu xuân. Gương mặt kia gần như đã phai nhòa trong trí nhớ của cô lại đang lấp lánh dưới ánh nắng đầu xuân. Tỉnh lặng như lá phong nhuộm đỏ bầu trời. Cho dù khuôn mặt Trình Diệp Qua xuất hiện trong bức ảnh có chút ngây ngô nhưng Nặc Đinh Sơn vẫn nhận ra anh khi vừa nhìn thấy.

Dưới cây phong, cậu thiếu niên Trình Diệp Qua đứng sòng đôi cùng cậu thanh niên Vinh Tuấn. Vinh Tuấn ở bên trái với nụ cười rạng rỡ, ở vị trí bên phải, Trình Diệp Qua đứng gần lá phong. Lá phong phủ rợp trời kín đất giống như áng mây đỏ tràn đầy ở đầu mảy cuối mắt của anh, khiến cho người ta mỗi khi nhìn vào người đều sẽ không kìm được mà nín thở.

Nặc Đinh Sơn cứ cảm bức ảnh mà đứng đờ người ở đó. Ngần ngợ... Trong lòng suy nghĩ tại sao Trình Diệp Qua lại xuất hiện ở trong này, tại sao lại ở cùng với "A Tuấn"... Tại sao?

Một bàn tay lấy đi bức ảnh từ trong tay cô. Bức ảnh một lần nữa được kẹp trong khung nhạc dày. Một đôi tay nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn trên môi cô, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trong đầu là một mảng hoang mang.

Sau nụ hôn dài tử tế, anh nói với cô: "Tên vừa rồi khiến em nhìn tới không chớp mắt là Trình Diệp Qua, cậu ấy là bạn tốt nhất của anh, là người bạn mà cho dù mấy năm không gặp vẫn có thể tán gẫu suốt cả đêm, em không thể thích cậu ấy đâu đó".

Sau đó dường như tất cả mọi cảm xúc của Nặc Đinh Sơn bỗng chốc chột ủa về: Mấy lần cô đã nghe thấy có người đã rất kính cẩn mà gọi bạn trai của cô là "Ngài Vinh". Mấy tháng trước ở thời điểm nào đó cô đã từng được xem một phần tài liệu về quý bà đã xuất hiện trước mặt cô kia, Vinh Lâm Bội Lan. Cô...

Cô đã từng ở qua căn nhà được quý bà này mua. Cô đã từng... ở trong căn nhà đó cùng với một người đàn ông khác...

Mà bạn trai cô tên đầy đủ chính là Vinh Tuấn.

Trong chớp mắt trong nội tâm của Nặc Đinh Sơn đang giằng xé giữa hai con đường: Nói hay là không nói!

Trong giai đoạn lúc đó Klein vừa mới hoàn thành xong giai đoạn trị liệu lần thứ nhất, móng tay Klein vẫn luôn bọt bọt đã có chút huyết sắc, bác sĩ nói điều này là dấu hiệu tốt. Cô yên lặng nhìn Klein có dấu hiệu tốt, móng tay của Klein có chút huyết sắc khiến cho ước muốn trở lên tràn trề như biển lớn.

Sau đó Nặc Đinh Sơn lựa chọn che giấu đi. Cô tự nói với chính mình, rồi một ngày nào đó sẽ nói ra. Suy nghĩ này cất giấu ở trong lòng cô theo từng ngày trôi qua.

Bây giờ, lại trở thành như trong lời của Trình Diệp Qua "Lên giường cùng với bạn của bạn trai mình đúng là một chuyện quá xấu hổ".

Lẽ ra phải hất tách cà phê vào mặt Trình Diệp Qua thì lại đổi thành một câu "Trình Diệp Qua, anh chả biết gì cả". Sau khi lời này được nói ra thì Nặc Đinh Sơn mới phát hiện ra giọng của mình thật là vô cùng đáng thương.

Thế là vẻ mặt kkinh bỉ coi thường đã biến thành chán ghét.

"Lại nữa rồi!" Tay anh bóp lấy cằm cô, ánh mắt chiếu thẳng vào cô, ép cô phải đối mặt với anh: "Tác phong vừa rồi của cô sao lại giống như trở thành người mà những ngày chúng ta ở bên nhau vậy nhỉ? Có phải là sau khi bị lật tẩy rồi lại muốn giả vờ cũ không?".

Anh nheo mắt lại nhìn cô: "Nặc Đinh Sơn, so với hai năm trước tôi cảm thấy mặt này của cô tiến bộ không ít đó. Nghe nói thân phận bây giờ của cô là trợ lý của A Tuấn, sao tôi lại cảm thấy nghe rất quen tai nhỉ. Sao? Cô có cảm thấy nghe quen không?"

Trình Diệp Qua của thời khắc đó giống như một vị công tố viên với kinh nghiệm dày mình. Một bên im lặng, còn một bên thì chờ đợi.

Cuối cùng Nặc Đinh Sơn đã ép mình nói ra một câu: "Trình Diệp Qua, anh có tư cách gì mà nói mấy lời đó với tôi".

Anh mặc kệ chất vấn của cô. Trong đáy mắt của anh có một ngọn lửa: "Tôi biết trong tâm lý học có một chứng bệnh, chứng bệnh này có tên gọi chung là "Khát vọng chinh Phục". Một trong loại khát vọng chinh phục đó là biểu hiện khát vọng chinh phục của phụ nữ đối với đàn ông. Dựa vào số liệu điều tra, phụ nữ mắc chứng khát vọng chinh phục thì 60% có tình trạng sau: Có chút sắc đẹp, có chút ít thông minh, cảm giác tồn tại trong cuộc sống không cao. Loại phụ nữ này sẽ thông qua việc chinh phục đàn ông để đạt được khoái cảm về mặt tâm lý, lấy việc này để chứng minh mình với những người xung quanh".

"Có chút nhan sắc, có chút ít thông minh, cảm giác tồn tại trong cuộc sống không cao. Nặc Đinh Sơn, ba đặc điểm ở trên thì cô có đủ cả đấy!"

Nặc Đinh Sơn nắm chặt ly cà phê trong tay, nhấc mạnh lên. Người cũng theo động tác trong tay mà đứng lên, nhưng đã nhanh chóng bị một nguồn sức mạnh ngăn lại. Trình Diệp Qua cũng từ chỗ ngồi của anh đứng lên. Anh nhìn cô chăm chăm.

"Những lời vừa rồi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn cho cô biết không nên tùy tiện lừa gạt người ta, càng không nên dùng chút khôn lỏi kia của cô mà dùng với A Tuấn".

Một giây. Hai giây. Ba giây! Sau đó Nặc Đinh Sơn mỉm cười. Lần này là cô chủ động tiến lại gần Trình Diệp Qua, nhướn mày: "Những lời vừa rồi của anh cùng với biểu hiện của anh khiến tôi có một loại ảo giác là anh vẫn còn canh cánh trong lòng đối với việc chia tay của chúng ta. Anh Trình à, tôi đã buông xuôi rồi nhưng hình như anh vẫn chưa buông được. Người ta thường nói chuyện cũ giống như một con khỉ cưỡi trên vai của người ta vậy, người chìm đắm với chuyện cũ thì sẽ luôn mang con khỉ trên vai, sẽ vô thức mà nghe theo lời sai khiến của con khỉ đó mà thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại. Cứ như vậy những người này sẽ bối vì thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại mà trì hoãn bước về phía trước".

"Nếu như trên vai của Anh Trình có tồn tại con khỉ đó, vậy thì hãy để cho con khỉ đó rời khỏi vai của anh đi. Đây là lời khuyên chân thành đó".

Một giây. Hai giây. ba giây! Sau đó anh hơi cup mắt xuống. Tiếp sau đó là loại hồ hững mà Nặc Đinh Sơn quen thuộc. Biểu cảm điềm đạm đã khôi phục lại trong đáy mắt của Trình Diệp Qua. Anh cứ như vậy nhìn vào cô, tay buông tay cô ra. Tiếp sau đó, dường như anh bị chìm đắm trong thế giới của anh.

Tiếp sau đó, ánh mắt lại một lần nữa chăm chú nhìn vào cô, nói.

"Cũng có thể là vậy. Nặc Đinh Sơn, khi đó cô đề xuất chia tay khiến tôi không chuẩn bị trước. Người ta đối với những điều bất ngờ thường rất khó thích ứng kịp. Nếu như vừa rồi tôi còn có chút đề ý vậy thì từ giờ phút này trở đi tôi sẽ xử lý sạch sẽ hết".

"Tốt nhất là như vậy". Nhếch khóe miệng còn đang cứng ngắc lên. Tuy vẫn đang cười, nhưng giọng nói của cô thì đã trở lên hồ hững, cũng có thể là thần thờ.

"Ừ". Trình Diệp Qua đáp lại, tay cầm lấy áo khoác đang đặt trên một cái ghế khác. Áo khoác vắt gọn trên tay anh, anh điều chỉnh lại tư thế rồi đứng lên.

Đây là dạng nhà được thiết kế theo kiểu gác lửng, mái nhà tương đối thấp. Anh đứng ở đó cao lớn kiên cường, dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói với cô: "Cứ làm theo như cô nói đi, tôi sẽ tìm mọi cơ hội thích hợp nói chuyện của chúng ta với A Tuấn, ở chỗ công cộng tôi cũng sẽ phối hợp với cô".

"Cảm ơn". Nặc Đinh Sơn mở miệng.

Trình Diệp Qua gật đầu, đem ghế dịch về sau một chút, nghiêng người qua. Dừng lại một chút, anh rướn người tới: "Nặc... Nặc Đinh Sơn".

Nặc Đinh Sơn cup mắt xuống.

"Những lời tôi vừa nói, thậm chí hành vi của tôi hãy coi như là vì lời đề xuất chia tay bất ngờ của cô, lại còn thêm một lần nữa bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi làm tôi không kịp chuẩn bị trước dẫn tới cảm giác khó chịu mà gây ra hậu quả sau đó đi".

"Được".

"Còn vì sao biết những chuyện của cô, thì tôi cũng là trong lúc vô tình mà biết được thôi, chỉ là lúc đó tôi cũng không biết cô gái trong miệng A Tuấn tên là Nặc Đinh Sơn".

Nặc Đinh Sơn yên lặng.

"Vậy tôi đi trước đây".

"Được. Tạm biệt".

Nặc Đinh Sơn cúi đầu nhìn tách cà phê, nghe một chuỗi tiếng bước chân giẫm lên sàn nhà bằng gỗ. Nghe tiếng bước chân đi xa, dần tan biến. Sau đó ngồi lại chỗ ngồi. Cúi đầu, khuấy cà phê. Cà phê đã hoàn toàn lạnh ngắt.

Đi xuống cầu thang, nối tiếp cầu thang là tới cái cửa hơi thấp kê quầy tính tiền của nhà hàng. Cô gái đứng trong quầy tính tiền đưa ra lời nhắc nhở với anh: "Thưa anh, tốt nhất là anh nên cúi thấp đầu xuống một chút".

Sau khi nói xong câu "Cảm ơn" thì Trình Diệp hơi cúi người xuống. Lướt người qua cánh cửa kia thì lại nghe thấy lời nói của cô gái kia nói tới: "Rất ít người Châu Á có được vóc người cao như anh vậy".

Lần này Trình Diệp Qua không tiếp tục đề ý tới nữa, đi được mấy bước lại quay lại quầy tính tiền.

Lúc tính tiền Trình Diệp Qua nhìn thấy mức độ kêu cà phê vào lúc năm giờ thì đã nhiu mày.

"Cô á y đã tới từ sáng sớm". Cô gái đó lại nói với anh.

"Trừ cà phê ra thì không uống gì sao?"

"Đúng vậy".

Trình Diệp Qua lấy tờ mười Bảng Anh từ trong ra đặt lên trên quầy: "Để cho cô ấy ăn một chút gì đó, cứ nói là quà tặng. Vị khách nữ ở trên lầu kia sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội tham món lợi nhỏ nào đâu".

Ra khỏi nhà hàng, đi tới phía xe của anh. Xe đã dừng ngay trước mặt anh, mở cửa xe ra. Chỗ này quá nhỏ, quay xe quả thật không dễ dàng. Trong lúc anh đang nghiêng người quay xe thì ánh mắt vô tình rơi trên căn cửa sổ có hai màu xanh vàng trên lầu hai kia. Khoảng bốn giờ chiều, ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên kính cửa sổ làm cho ánh nắng bị chiếu phản lại, ánh nắng phản chiếu in lên hình dáng mờ hồ không rõ của người phụ nữ trên cửa sổ.

Chiếc xe rẽ qua khúc cua, Nhà hàng hai màu vàng xanh cùng với bóng người chiếu trên cửa sổ dần dần biết mất. Phía trước là con đường thẳng tắp, Trình Diệp Qua tăng tốc độ chạy xe. Mặc dù cảnh vật ngoài cửa xe bởi vì chạy nhanh đến nỗi không thể nhìn ra được, nhưng anh vẫn cứ cảm thấy chưa đủ nhanh. Thế là Trình Diệp Qua mở nhạc lên. Đến khi trong buồng xe tràn đầy loại nhạc đỉnh tai nhức óc thì anh mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Sau đó Trình Diệp Qua nhớ tới một chuyện: Sau thời niên thiếu thì hình như anh đã không còn nghe loại nhạc này nữa rồi, thầy hướng dẫn của anh đã cấm anh nghe loại nhạc này. Ông ấy nói đó là thứ sẽ làm sinh ra một loại hooc-mon có ảnh hưởng tiêu cực.

Bốn giờ rưỡi Nặc Đình Sơn rời khỏi nhà hàng. Dọc theo con đường lúc tối, tìm chuyến tàu mà cô đã đi tới nơi này. Chọn vị trí sát cửa sổ, ngồi xuống. Trong âm thanh xình xịch của đoàn tàu, cô nhắm mắt lại. Cô nghĩ, mặc dù gặp Trình Diệp Qua có thể nói là không có vui vẻ gì, nhưng mục đích của cô đã đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Thứ bảy là Ngày thứ ba Nặc Đình Sơn tới Manchester. Buổi chiều, Nặc Đình Sơn ngồi một mình ngẩn ngơ ở trong phòng nghỉ, đặt trước mặt là lịch trình vào cuối tuần này của Vinh Tuấn.

Vì phần lịch trình này mà đã khiến Nặc Đình Sơn mất ngủ cả tối hôm qua. Tối thứ sáu Vinh Tuấn sẽ liên hoan cùng đám bạn của anh ấy, những người bạn này bao gồm cả Trình Diệp Qua. Sau bữa tối thứ sáu vẫn còn có buổi tụ họp vào tối chủ nhật, buổi tụ họp này Trình Diệp Qua cũng sẽ tham gia. Nói cách khác thì liên tiếp hai buổi tối Nặc Đình Sơn đều phải chạm mặt với Trình Diệp Qua. Mặc dù đã sớm chuẩn bị, mặc dù trong lòng của Nặc Đình Sơn đã đạt được thỏa thuận ngầm với Trình Diệp Qua, nhưng...

Nặc Đình Sơn tựa đầu trên ghế sofa, nhắm hai mắt lại. Cô cảm thấy mệt. Một tối rồi không muốn nghĩ tới bất cứ cái gì nữa. Chiếc đệm của ghế sofa này thật là mềm mại.

Trong cơn hỗn độn có cái gì đó đã đánh thức cô dậy. Bất ngờ mở mắt ra, hai gương mặt có mấy phần giống nhau hiện ra trước mắt cô. Một là vẻ mặt dịu dàng mà cô quen thuộc, còn một gương mặt khác lại tràn đầy vẻ tò mò quan sát.

Là Vinh Tuấn và Vinh Chân.

Tỉnh lại từ trong cơn hỗn độn ý thức đầu tiên Nặc Đình Sơn là đưa tay nhanh chóng xoa mặt của mình, điều này giống như người đang ngủ gật dùng động tác này để xua tan cơn buồn ngủ đi.

Thật ra thì không phải vậy, đó là cô đang che giấu biểu cảm của mình. Cô không xác định được trong lúc đang chìm trong thế giới hỗn độn kia thì biểu hiện có viết rõ ra trên nét mặt của cô hay không. Cô vẫn còn rơi vào trong hồi ức ngày xưa, đường phố, xe đạp lướt nhanh, áo sơ mi màu lam nhạt.

Một tiếng rưỡi sau, Nặc Đình Sơn và Vinh Chân ở trong một cửa hàng ở trung tâm thương mại ở Manchester. Vinh Chân lấy lý do chọn quà cho bạn gái của anh trai thuận tiên bồi dưỡng tình cảm rồi mang Nặc Đình Sơn từ phòng luyện tập tới nơi này. Sau khi Nặc Đình Sơn tùy tiện chọn một món trang sức thì đứng ở bên cạnh nhìn Vinh Chân đang lựa chọn trong một đồng hồ lớn. Cuối cùng thì cũng chọn ra được một chiếc nhẫn màu xanh nước biển. Cô ấy đeo chiếc lên ngón tay, nhìn ngắm kỹ càng, vẻ mặt thỏa mãn.

Lúc tỉnh tiền, sau khi lật túi ra tìm một hồi thì vẻ mặt Vinh Chân có chút lúng túng, cô ấy đã quên mang bóp tiền.

"Để tôi tỉnh cho". Nặc Đình Sơn mở túi của mình ra, tay vừa mới tìm thấy bóp tiền thì đã bị một đôi tay ngăn lại.

"Đã nói là em muốn tặng quà cho chị mà". Vinh Chân thẳng thừng cướp lấy túi của Nặc Đình Sơn đi.

Sau đó Nặc Đình Sơn lại đứng một bên nhìn Vinh Chân tay chân bận rộn một hồi tìm điện thoại. Cô ấy vừa tìm điện thoại miệng vừa đảm bảo với Nặc Đình Sơn rằng Cô ấy sẽ giải quyết chuyện này ngay tức thì.

Vinh Chân đang tìm điện thoại kia khiến cho Nặc Đình Sơn cảm thấy cô gái này giống như là lớn lên từ một gia đình bình thường vậy. Ngơ ngơ, cầu thả, nhưng không kém phần đáng yêu. Nặc Đình Sơn nghĩ có lẽ đây chính là kết quả mà Vinh Mộ Minh muốn thấy được, ngăn chặn lại tất cả những thói xấu

của con gái nhà hào môn.

Cuối cùng trong một đồng hồ ồn lớn Vinh Chân cũng tìm thấy được điện thoại của cô ấy. Sau đó trong một chuỗi số tìm ra trong đó số của một người. Sau đó bấm xuống. Sau khi bấm xong thì nhanh chóng đưa điện thoại vào tay Nặc Đình Sơn. Cô dùng giọng điệu vô cùng chân thật mà dặn dò Nặc Đình Sơn: Sau khi kết nối điện thoại thì bảo anh ấy tới đây, cứ nói là quên mang tiền rồi.

Nặc Đình Sơn đã đoán chắc được chuyện này là thế nào rồi, do dự một hồi rồi cô dựa theo như lời Vinh Chân nói. Điện thoại bên kia vẫn kéo dài âm thanh đơn điệu chứng tỏ chủ nhân của nó đang trong tình trạng bận. Vừa rồi trong ánh sáng còn sót lại Nặc Đình Sơn nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên một cái tên thân mật "Quả dưa nhỏ".

Nói cách khác bây giờ người đang duy trì cuộc trò chuyện với Nặc Đình Sơn chính là người được Vinh Chân xưng là "Quả dưa nhỏ". Quả dưa nhỏ? Cái này nghe ra lại giống như là một cô gái. Nặc Đình Sơn vừa vô thức nghe âm thanh đơn điệu phát ra trong điện thoại, vừa mơ hồ suy nghĩ.

Lúc gần ở một giây cuối cùng thì điện thoại được kết nối. Sau khi điện thoại được kết nối thì đối phương cũng không có mở miệng. Dưới cái nhìn chăm chú của Vinh Chân Nặc Đình Sơn đành nhắm mắt mà mở miệng "Chào".

Đầu kia điện thoại vẫn im lặng như cũ, Nặc Đình Sơn chỉ có thể kiên trì mở miệng lần thứ hai "Hi, xin chào".

Lần này giọng của cô cao hơn lần thứ nhất một chút.

Sau câu xin chào của Nặc Đình Sơn đối phương đã mở miệng "Nặc Đình Sơn?"

Điện thoại suốt chút nữa thì rơi từ trong tay Nặc Đình Sơn xuống. Trình.... Trình Diệp Qua?

"Quả dưa nhỏ" chính là Trình Diệp Qua? Lúc xác nhận mình không có nghe lầm thì Nặc Đình Sơn theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước. Vinh Chân đang đứng gần kề trong gang tấc, cô ấy đang nhìn cô. Thật may mắn là mấy bước chân theo bản năng kia của Nặc Đình Sơn cũng không làm Vinh Chân chú ý tới. Cô ấy đang dùng tay ra hiệu cho Nặc Đình Sơn hãy tiếp tục nói theo những gì cô ấy vừa nói.

Thế là Nặc Đình Sơn theo như những gì Vinh Chân vừa nói mà đơn giản tỏ rõ qua điện thoại với Trình Diệp Qua: Cô và Vinh Chân đang gặp một chút phiền phức nhỏ ở ngoài cửa hàng.

Sau khi truyền đạt xong những lời đó thì Trình Diệp Qua ở đầu bên kia hỏi một câu "Bây giờ các cô đang ở đâu?"

Người nhân viên của cửa hàng đang bị Vinh Chân thuyết phục giúp đỡ ở bên cạnh đã viết ra địa chỉ lên trên tờ giấy. Nặc Đình Sơn đọc địa chỉ lên, khi Nặc Đình Sơn vừa đọc xong địa chỉ thì điện thoại đã bị Vinh Chân đoạt mất.

Điện thoại vừa về tới tay Vinh Chân thì cô ấy đã dùng một tốc độ nói cực kỳ nhanh mà nói liên tiếp "Vừa nói điện thoại cùng anh chính là bạn gái của anh trai em, thế nên chứng minh em không có lừa anh nhé". "À, bạn gái của anh trai em anh cũng biết đó, người mà anh mới gặp lần trước đó, dù sao cũng sẽ không liên hợp với em mà lừa mất thời gian quý giá của anh đâu nhỉ?" "Thật sự là em đã quên mang theo bóp tiền. Trình Diệp Qua, anh cũng biết là việc quên mang theo bóp tiền đối với em mà nói căn bản là chuyện vặt thường xảy ra mà". "Trình Diệp Qua, anh cũng không thể để cho người nhận quà trả tiền cho món quà đó chứ, như vậy há chẳng phải sẽ trở thành tôi mới còn anh chi sao, đây là một chuyện rất xấu hổ".

Sau khi nói ra liên tục Vinh Chân lại mềm giọng nói tiếp, dẹo tới phát ngán "Trình Diệp Qua, anh tới nha. Em biết hôm nay anh có hẹn với khách hàng ở gần đây, em cũng chỉ làm lỡ của anh một chút thời gian thôi. Nha? Nha? Đi mà? Có được không?"

Toàn bộ cuộc nói chuyện của Vinh Chân với Trình Diệp Qua không dưới năm phút. Trong thời gian không dưới năm phút đó chân của Nặc Đình Sơn như mọc rễ dính chặt trên đất. Cô cách Vinh Chân khoảng mấy bước chân. Khoảng cách gần tới nỗi cô đã nghe rất rõ ràng không sót một chữ tất cả nội dung cuộc trò chuyện của cô ấy.

Nội dung cuộc nói chuyện của Vinh Chân cũng thể hiện hết trên nét mặt của cô ấy. Trong thời gian không dưới năm phút, Ba loại biểu cảm: đáng yêu, trách mắng, giận dữ không ngừng thay đổi trên gương mặt ấy.

Gương mặt đó bắt đầu lẫn lộn cùng với một gương mặt khác ở trong đầu Nặc Đình Sơn. Trùng khớp với một khuôn mặt đã từng vô số lần tương tượng qua.

Có phải là gương mặt đó cũng có dáng vẻ giống như gương mặt trước mắt này không? Có phải là một vài thứ đã đã được miêu tả vô cùng sống động rồi không?

Cuối cùng thì gương mặt đó đã hiện ra rồi, là nét mặt cực kỳ hài lòng. Mặt mày hơn hờ cúp điện thoại, cô ấy cầm điện thoại ở trên tay, cô ấy xoay lưng qua, khiến cho Nặc Đình Sơn chỉ nhìn thấy được sau gáy.

Nặc Đình Sơn nhìn tới xuất thần. Nhìn vào đó. Rất nhiều thứ đã hội tụ lại thành một ý nghĩ, trong tâm niệm từ trong miệng cô vô thức nói ra: Tiểu Hồ Ly?

Cái gáy kia hơi nghiêng qua, dường như cô ấy đang lắng nghe âm thanh từ phía sau mình.

"Tiểu Hồ Ly?" Nặc Đình Sơn lại một lần nữa nghe thấy âm thanh của mình. Mơ hồ, cứng ngắc, trống rỗng.

Ngay sau đó cái gáy kia quay đầu lại, nụ cười vẫn còn đang giương cao trên khóe miệng của cô ấy. Âm thanh trong trẻo giống như tiếng chuông: "Làm sao chị lại biết tên em là Tiểu Hồ Ly?"

Trong chớp mắt đó Nặc Đinh Sơn đã hiểu rõ, vì sao lại có buổi chiều này, vì sao lại chọn một cửa hàng bình thường như thế này để mua sắm? Vì sao cô ấy lại muốn tặng quà cho cô? Vì sao cô ấy lại quên mang theo bóp tiền?

Tiểu Hồ Ly! Vinh Chân chính là Tiểu Hồ Ly của Trình Diệp Qua, và Tần Việt. Thế giới này lại náo nhiệt hơn rồi, đã chạy tới thành phố Manchester hết rồi.

Dưới vẻ mặt nghi hoặc của Vinh Chân, Nặc Đinh Sơn nở nụ cười. Dùng nụ cười mà kéo giãn thời gian để tìm ra một lý do. Vừa rồi không phải là Vinh Chân đã hỏi cô làm sao lại biết tên cô ấy là Tiểu Hồ Ly hay sao? Đáp án này của cô là từ Trình Diệp Qua mà biết được. Nặc Đinh Sơn không chắc là Vinh Tuấn cũng có biết Vinh Chân được gọi là Tiểu Hồ Ly không nữa.

Đề không phạm sai lầm cô cần phải suy nghĩ cẩn thận hơn, nghĩ lại xem cô có từng nghe được từ trong miệng Vinh Tuấn về cái tên thân mật "Tiểu Hồ Ly" này không. Chắc là không có rồi. Nếu như có thì chắc chắn Nặc Đinh Sơn nghe qua một lần sẽ nhớ ngay, vì cái tên "Tiểu Hồ Ly" là một nút thắt đã buộc chặt ở trong lòng của cô.

Thật may là Vinh Chân là một cô gái có chút tự đắc, cô ấy đã phản ứng lại ngay lập tức, cô ấy rất tức giận mà nói: "Vinh Tuấn! Nhất định là cái tên Vinh Tuấn!! Chỉ có anh ấy!! Tại sao anh ấy lại đem chuyện như vậy mà nói với chị?! Có trời mới biết là em ghét cái biệt danh này tới cỡ nào!!"

Hóa ra là Vinh Tuấn cũng biết Tiểu Hồ Ly.

Chỉnh lại tóc, Nặc Đinh Sơn rất tự nhiên nói: "Anh ấy chỉ là do vô tình mà nói ra thôi, lúc đó tôi đã nhớ được".

Không có, Vinh Tuấn căn bản là chưa từng nói qua với cô những chuyện này, bình thường Vinh Tuấn hay nói những câu thế này: "Anh có một cô em gái sinh đôi khiến người ta đau đầu". "Em gái sinh đôi của anh là người có thù tất báo, sau này em phải cẩn thận một chút, con bé đó rất khó đối phó đấy".

Lúc Vinh Tuấn nói những lời này trong giọng nói không che giấu được vẻ cưng chiều.

Giống như Vinh Tuấn đã nói, cô em gái có thù tất báo của anh cảm thấy cái biệt danh "Tiểu hồ Ly này khiến cho cô ấy mất hết cả mặt mũi, thế là cô ấy thấy cần phải phản kích lại. Đòn phản công này đã bị Cô ấy châm một ngòi nổ khốc liệt vào anh trai của mình. Chẳng hạn như những chuyện xấu hổ của anh ấy lúc bé. Lúc bé Vinh Tuấn cắt đầu gạo dừa, người gầy bé, hơn nữa mặt mày xinh xắn luôn bị mọi người nhầm thành con gái. Vì vậy lúc nhỏ nhỏ Vinh Tuấn có một biệt danh.

"Em gái". Vinh Chân hả hê mà tuôn ra cái biệt danh của anh trai mình.

Trên mặt tràn đầy vẻ tự đắc "Đúng vậy, chị không có nghe lầm đâu, biệt danh lúc nhỏ của anh trai em chính là em gái".

Nặc Đinh Sơn gượng cười, dáng vẻ giống như bị cái biệt danh kia của Vinh Tuấn làm cho buồn cười.

Sau đó Vinh Chân lại bắt đầu tiết lộ ra cái biệt danh của đứa trẻ thứ ba của Vinh Gia.

"Nặc Đinh Sơn". Vinh Chân dùng giọng điệu vô cùng tự nhiên gọi tên của cô: "Chị biết Trình Diệp Qua chứ?"

Nặc Đinh Sơn gật đầu, sau đó thêm vào một câu: "Tối đó, anh ấy soái tới nỗi khiến cho cả Old Trafford đều phải lu mờ".

Người chột dạ luôn tìm ra đủ mọi cách để che đậy cho chính mình. Klein đã từng nói Trình Diệp Qua soái tới nỗi khiến cả thế giới phải lu mờ. Nặc Đinh Sơn đã đem lời của Klein dùng vào lúc này.

Lời của cô khiến Vinh Chân bật cười, sự vui sướng hiện rõ trong ánh mắt nét mặt của cô ấy. Cứ giống như người được khen là cô ấy vậy.

"Biệt danh của Trình Diệp Qua chắc chắn chị không đoán được đâu". Vinh Chân tràn đầy tự tin nói.

Trước đây có lẽ đoán không được, nhưng hiện tại thì Nặc Đinh Sơn nghĩ là mình đã đoán được rồi. Tất nhiên Nặc Đinh Sơn không thể hiện suy nghĩ của mình ra ngoài, biểu cảm của cô tỏ ra là mình đang rửa tai lắng nghe.

"Quả dưa nhỏ".

Quả nhiên là vậy.

"Lúc nhỏ Trình Diệp Qua là một đứa trẻ vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi lúc đó em đã nghĩ không ra tại sao anh ấy lại có cái biệt danh "Quả dưa nhỏ" này. Không giống dáng tùy tiện như khi phát nổ ra biệt danh của Vinh Tuấn như lúc trước: "Sau này thông qua bạn của ba em mới biết được trước khi tới nhà của bọn em anh ấy còn có cái biệt danh Quả Dưa Nhỏ này. Trình Diệp Qua khi vừa sinh ra đã nở nụ cười, nụ cười ngọt ngào tràn đầy trên mặt. Nhưng mà sau này anh ấy rất ít khi cười. Không, anh ấy dường như không cười nữa".

Lúc Vinh Chân nói những lời này ánh mắt xuyên qua cửa kính của cửa hàng nhìn ra bên ngoài, hơi lay động sau đó lại thu hồi lại.

"Có phải biệt danh rất khó để liên hệ với một người như Trình Diệp Qua không?" Cô ấy tiếp tục hỏi cô.

Nặc Đình Sơn không nói gì.

Dường như nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt của Vinh Chân có chút ảo não: "Xin lỗi, em quên mất là chị không quen anh ấy".

"Xin lỗi, em quên mất là chị không quen anh ấy". Nghe thấy lời này trong lòng Nặc Đình Sơn đó giống như một chuyện cười vô cùng trào phúng. Nghe qua có chút buồn cười nhưng lại cười không nổi.

Lời tiếp theo của Vinh Chân lại càng giống như nói với chính mình: "Người có biệt danh là Quả dưa nhỏ nghe giống như là người rất dễ gần gũi, đúng không? Nhưng Trình Điệp Qua lại không dễ gần gũi chút nào. Trình Điệp Qua lúc nhỏ với hiện tại không giống nhau, một chút cũng không giống. Anh ấy luôn rất yên lặng. Sau đó, khi anh ấy ở cùng với anh trai em, ánh mắt của đám con gái đó đều nhìn về anh ấy, đám con gái đó đều nói Trình Điệp Qua giống Hoàng Tử hơn anh trai em".

Đúng vậy. Trình Điệp Qua giống Hoàng Tử hơn so với Vinh Tuấn. Điều này không ai có thể lĩnh hội sâu sắc bằng Nặc Đình Sơn, hơn nữa còn là lĩnh hội một cách đau đớn.

Người đang tự nói với chính mình dường như đang chìm đắm trong ngày tháng cùng thanh mai trúc mã của ngày xưa. Ánh mắt của cô ấy một lần nữa quay trở về cái thế giới bên ngoài từ kính kia: Rất nhanh thôi, cái biệt danh "Quả dưa nhỏ" của người đàn ông sẽ lại xuất hiện trên đời này. Cho dù biết là giả dối nhưng vẫn nguyện tin là như vậy.

Vào giờ phút này, Nặc Đình Sơn mới nhớ ra là cô không nên ở chỗ này, tiếp tục ở lại đây nữa thì e rằng sẽ chạm mặt với Trình Điệp Qua tới trả tiền cho Vinh Chân mất. Hai lần gặp mặt của tối nay và tối mai cũng khiến cô chịu hết nổi rồi.

Nặc Đình Sơn lấy lý do còn có chuyện để rồi đi trước với Vinh Chân. Đem món quà Vinh Chân chọn cho cô, Nặc Đình Sơn vội vã bước đi. Các quầy hàng trong cửa hàng trưng bày đủ loại hàng hóa rực rỡ muôn màu, mỗi một quầy hàng đều cao gần bằng đầu người, trong lúc vội vàng suýt chút nữa Nặc Đình Sơn đã đụng phải quầy hàng bày kín đồ kia. Sau khi cố gắng tránh được quầy để đầy bưu thiếp thì cơ thể của cô lại đụng phải một bức tường người khác. Từ hơi thở thì Nặc Đình Sơn đã biết được cô đã đụng phải ai rồi.

Đúng là rắc rối! Sao cô lại không rời khỏi đây sớm hơn cơ chứ, nếu rời đi sớm thì có thể đã tránh được anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Sau khi cố gắng tránh cái quầy hàng kia thì cơ thể của Nặc Đình Sơn lại bị đụng phải một bức tường người khác, tay của người đó kéo cánh tay trái của cô lại.

Nặc Đình Sơn không ngần đầu ngay lập tức, điều khiến cô ảo não chính là dường như lúc người đàn ông này đang tới gần thì cô đã biết được anh là ai.

Trình Điệp Qua!

Sau khi điều chỉnh tốt lại nét mặt, Nặc Đình Sơn đứng thẳng người, tay vừa muốn giãy ra thì Trình Điệp Qua đã buông cô ra. Tay vừa được thả ra đã lạng lẹ buông xuống phía trước nắm chặt lấy túi xách, Nặc Đình Sơn ngẩng đầu nhìn Trình Điệp Qua.

"Cảm ơn". Cô lịch sự nói cảm ơn với anh.

"Nặc Đình Sơn, chỗ này không có người khác, không cần phải giả bộ". Anh hừ nhẹ.

"Tạm biệt, anh Trình". Sau khi nói xong lời cảm ơn Nặc Đình Sơn không thể chờ đợi được mà muốn rời đi ngay.

Khoảng cách giữa các quầy hàng cũng chỉ có thể chứa được cho một người đứng, Trình Điệp Qua đứng chặn ở chỗ đó, nếu như Nặc Đình Sơn muốn rời khỏi chỗ này thì phải lách qua người anh.

Không biết làm sao, mà Trình Điệp Qua đứng ở đó không buồn nhúc nhích.

"Tạm biệt, anh Trình". Nặc Đình Sơn lại một lần nữa tăng giọng nói. Ý tứ của cô rất rõ ràng: Trình Điệp Qua, mời anh tránh ra.

Trình Điệp Qua vẫn không nhúc nhích.

"Trình Điệp Qua". Nặc Đình Sơn hạ thấp giọng nhắc nhở.

"Sao không giả bộ nữa? Hừ?" Anh nói.

Nặc Đinh Sơn không cần nhìn cũng biết vào giờ phút này biểu hiện trên mặt của Trình Diệp Qua cũng giống như giọng nói của anh, vô cùng trào phúng. Bàn tay nắm thật chặt túi xách, Nặc Đinh Sơn muốn vượt qua từ mé bên người Trình Diệp Qua.

"Nặc Đinh Sơn". Âm thanh trong trẻo vang lên ở sau lưng cô.

Nặc Đinh Sơn buông lỏng nét mặt, quay đầu lại. Vinh Chân đã đứng ở sau lưng cô. Vinh Chân nói với cô khu vực này rất khó gọi xe. Không lâu trước đó Vinh Chân vì dễ thành công khiến Trình Diệp Qua đưa cô ấy trở về, cô ấy đã tìm một cái cớ khiến cho Vinh Tuấn đưa các cô tới nơi này đi về trước rồi.

"Tôi sẽ bảo A Tuấn tới đón tôi". Nặc Đinh Sơn nói với cô ấy.

"Hôm nay anh trai em phải vào phòng thu âm". Vinh Chân vừa nói vừa đi về phía Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua đang đứng. Cô ấy tự mình đi tới bên cạnh Trình Diệp Qua, nghiêng đầu nhìn Trình Diệp Qua dùng giọng điệu vô cùng tự nhiên nói: "Em sẽ bảo Trình Diệp Qua đưa chị về".

Sau khi nói xong Vinh Chân huych huych Trình Diệp Qua, nhưng dường như Trình Diệp Qua không có ý định sẽ thuận theo ý của cô ấy mà nói ra lời tương tự như đề tài đưa cô về.

"Không cần phiền toái như vậy đâu". Nặc Đinh Sơn cười cười.

Vinh Chân lại lần nữa dùng cùi chỏ huych Trình Diệp Qua, lần này Trình Diệp Qua mới miễn cưỡng mở miệng: "Đề tài đưa cô về".

"Không cần phiền đâu". Nặc Đinh Sơn nhìn ra ngoài cửa kính nói: "Tôi vừa tới nơi này vẫn chưa có thời gian rảnh đi tham quan ở đâu, bây giờ vừa đúng dịp, sau đó tự tôi sẽ liên lạc với A Tuấn"

Vừa nói xong Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy Trình Diệp Qua nghiêng nửa người qua, ý tứ rất rõ ràng là tùy theo như ý của cô.

Nặc Đinh Sơn giờ một tay đang trống ra chào tạm biệt với hai người đó.

Trình Diệp Qua đứng ở giữa, Nặc Đinh Sơn đứng bên trái Trình Diệp Qua, Vinh Chân đứng ở bên phải Trình Diệp Qua. Vinh Chân với tay ngang qua Trình Diệp Qua muốn kéo Nặc Đinh Sơn lại.

Cánh tay bắt ngang của Vinh Chân bị Trình Diệp Qua kéo lại, anh nói: "Hôm nay thời tiết không tệ, rất thích hợp đề tài đi dạo".

Người Nặc Đinh Sơn vượt qua Trình Diệp Qua, đi mấy bước dọc theo quầy hàng, khi vừa vượt qua quầy hàng Nặc Đinh Sơn đã nghe thấy lời oán trách của Vinh Chân: "Trình Diệp Qua, nhất định vừa rồi biểu hiện của anh quá dữ dằn, đã dọa cho Nặc Đinh Sơn chạy mất".

"Anh không có, vừa rồi lúc cô ấy sắp té ngã anh đã kéo cô ấy lại đó, hôm nay cô ấy ăn vận như vậy nếu mà bị ngã thì chắc là không hay rồi".

Nặc Đinh Sơn tiếp tục đi, hai âm thanh ở phía sau càng lúc càng nhỏ "Trình Diệp Qua, em đã mua được chiếc nhẫn rất đẹp". "Vinh Chân, anh cảnh cáo em, đây là lần cuối cùng". "Biết rồi, biết rồi. Nhớ rồi, đây là lần cuối cùng".

"....." "....."

Đến lúc người Nặc Đinh Sơn đi qua cửa của cửa hàng, hai âm thanh phía sau kia cũng dần dần mất hẳn. Trình Diệp Qua nói với Vinh Chân "Đây là lần cuối cùng". Trình Diệp Qua nói lời này giọng điệu lại càng giống như một lời than phiền quen miệng vậy.

Lúc này Nặc Đinh Sơn cũng đã hiểu rõ vì sao Vinh Chân chỉ chọn nhẫn. Nhẫn và vòng tay gần như cùng một ý nghĩa. Tâm tư nhỏ này thật dễ thương biết bao, giống như lúc đó ở hoa viên Hyde, giống như cô đã bảo Trình Diệp Qua mang hoa về vậy.

Không được. Không thể lại nghĩ tới chuyện lúc trước nữa. Ngoại trừ trong mơ thì đã rất lâu rồi Nặc Đinh Sơn không để cho những chuyện cũ có liên quan tới Trình Diệp Qua ở trong suy nghĩ của cô nữa.

Đây cũng là do bởi vì gần đây liên tục gặp phải Trình Diệp Qua. Nặc Đinh Sơn nghĩ sau này chắc cô phải tránh cơ hội gặp mặt với Trình Diệp Qua nhiều hơn mới được.

Bởi vì đây là khu trung tâm vừa mới khánh thành đang trong bước đầu thử nghiệm kinh doanh. Thật đúng như Vinh Chân nói vậy, rất khó gọi xe. Nặc Đinh Sơn đi được một đoạn đường lớn rồi mới tìm được một trạm xe buýt. Mấy ngày gần đây Manchester đều có ánh mặt trời nhàn nhạt. Ánh nắng dịu khiến cho Nặc Đinh Sơn đang đợi xe không chống lại được cơn buồn ngủ mà ngủ gật.

Xe đi qua trạm xe buýt Trình Diệp Qua giảm tốc độ xe chậm lại. Ánh mắt lần thứ hai tập trung vào người con gái đang ngồi ngủ gật trên ghế dựa ở trạm xe buýt. Ngồi bên cạnh cô gái đang ngủ gật có mấy người đàn ông, một người đàn ông trong số đó đang nghiêng mặt qua, ánh mắt nhìn vào một chỗ. Trình Diệp Qua biết người đàn ông đó đang nhìn cái gì.

Thở ra! Trình Diệp Qua tăng nhanh tốc độ xe. Trạm xe buýt, cô gái đang ngủ gật, cùng người đàn ông dùng ánh mắt sỗ sàng đều bị anh nhanh chóng bỏ lại phía sau.

Vinh Chân xòe bàn tay ra, cô ấy đang ngồi trên xe Trình Diệp Qua. Xòe bàn tay ra, lòng bàn tay quay về phía kính chắn gió, tia sáng đang chiếu lên

chiếc nhẫn mà cô ấy vừa mới mua. Sáng tới lóa mắt. Mở miệng, dùng giọng điệu vô cùng tự nhiên hỏi: "Trình Điệp Qua, anh thấy em mang cái này có đẹp không? Là ngón tay của em đẹp hay cái nhẫn này đẹp vậy".

Vinh Chân không đợi câu trả lời.

"Em thích anh tặng nhẫn cho em, vô cùng thích luôn đó". Vinh Chân tiếp tục nói. Nín thở, trong lòng cô lén giấu suy nghĩ.

Vì sao lại tới Manchester, vì sao lại vào ở nhà của Trình Điệp Qua, vì sao lại để anh mua nhẫn tặng cô. Đáp án trong lòng cô đều rõ ràng.

Bây giờ ở bên cạnh Trình Điệp Qua không có bất kỳ người nào, mà cô cũng đã chia tay với Tần Việt rồi. Có người nói tình duyên trên đời này là một vòng tròn, đi một vòng lại quay trở về điểm xuất phát.

Lúc Vinh Chân đang nín thở, xe đột nhiên dừng lại. Nhanh chóng lùi lại, lùi lại phía trạm xe buýt rồi xe dừng lại. Sau đó...

Tiếng còi xe đột nhiên vang lên. Âm thanh bén nhọn của còi xe dường như ngay lập tức đâm vào màng nhĩ của Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn lập tức mở mắt ra. Vừa liếc mắt đã nhìn thấy Trình Điệp Qua, lướt qua Trình Điệp Qua là Vinh Chân đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Họ đều nghiêng mặt nhìn qua cô.

Lại nữa. Lại chạm mặt nữa rồi!

Nặc Đình Sơn lấy lại tinh thần, mỉm cười với hai người kia.

Trình Điệp Qua kéo kính cửa xe xuống: "Lên xe!"

Từ chỗ này tới phòng luyện tập của Vinh Tuấn chẳng đường xe phải đi mất gần bốn mươi phút, nói cách khác nếu như lên xe của Trình Điệp Qua vậy thì nhất định là cô phải ở cùng với Trình Điệp Qua bốn mươi phút.

Cô không làm được! Thật may là cách đó không xa xe buýt đang đi tới phía này. Nặc Đình Sơn chỉ vào chiếc xe buýt cách đó không xa, còn chưa đợi cô mở miệng từ chối đã lại nghe thấy tiếng còi xe sắc bén vang lên một lần nữa. Tiếp sau đó là mấy âm thanh liên tiếp. Vinh Chân đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế đang nhìn cô, vẻ mặt tràn đầy mơ hồ.

Lại tiếp tục từ chối nữa thì có vẻ như quá khách sáo rồi. Nặc Đình Sơn đành lên xe của Trình Điệp Qua.

Ngồi ở vị trí phía sau xe, Nặc Đình Sơn phối hợp sấm tốt vai của nhân vật đi nhờ xe, thỉnh thoảng phối hợp một câu. Tất cả lời nói đều là mấy câu nói hỏi hột. Ba người trên xe phần lớn đều là Vinh Chân nói, Trình Điệp Qua còn kiệm lời hơn cả Nặc Đình Sơn. Lúc xe rẽ qua khúc ngoặt, bởi vì độ cua quá lớn đã làm cho chiếc nhẫn của Vinh Chân rơi xuống xe. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Vinh Chân Trình Điệp Qua chỉ có thể dừng xe lại.

"Trình Điệp Qua, anh phải tìm giúp em". Vinh Chân nói.

"Tự tìm đi". Trình Điệp Qua nhanh đáp lại.

"Hôm nay em mặc váy ngắn". Vinh Chân cũng không nhúc nhích.

Lý do Vinh Chân bảo Trình Điệp Qua tìm nhẫn rất hợp lý. Đúng là hôm nay cô ấy đã mặc váy tương đối ngắn. Trình Điệp Qua cúi người xuống bắt đầu tìm nhẫn, rất nhanh anh đã tìm được chiếc nhẫn.

Sau khi tìm được chiếc nhẫn Vinh Chân lại đưa ra yêu cầu tiếp theo. Bàn tay cô ấy đưa tới trước mặt Trình Điệp Qua, cười hi hi: "Cho anh cơ hội thực tập, một cơ hội luyện tập để sau này đeo nhẫn cho cô dâu của anh".

"Vinh Chân!" Âm thanh của Trình Điệp Qua mang theo cảnh cáo.

Vinh Chân chẳng mảy may để giọng điệu cảnh cáo của anh vào trong mắt. Cô quay đầu lại, đối mặt với Nặc Đình Sơn: "Nặc Đình Sơn, chị có bằng lòng cùng với em đánh giá không".

Rõ ràng là đã đem vấn đề đẩy qua cho cô. Tiểu Hồ Ly này đúng là giáo hoạt quá.

Ngay sau đó Nặc Đình Sơn mỉm cười nói: "Vô cùng tình nguyện".

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh được mang trở lại ngón tay của Vinh Chân, Trình Điệp Qua đã thỏa mãn yêu cầu của cô ấy. Anh đã đeo chiếc nhẫn lên cho cô ấy. Thời khắc đó trong buồng xe lâm vào một khoảng yên tĩnh. Dường như đôi nam nữ kia vẫn còn chìm đắm trong cảnh tượng như thật như ảo.

Khiến Nặc Đình Sơn bất ngờ chính là người xuống xe trước là Vinh Chân. Trước tiên Trình Điệp Qua đưa Vinh Chân tới cổng đài truyền hình, Vinh Chân dường như đối với sắp xếp như vậy cũng không có cảm thấy kỳ lạ chút nào. Có điều sau khi Nặc Đình Sơn ngẫm nghĩ một hồi cũng không cảm thấy có gì lạ. Vinh Chân làm việc ở đài truyền hình đúng là gần hơn phòng luyện tập của Vinh Tuấn.

Bây giờ trong buồng xe cũng chỉ còn lại hai người Nặc Đình Sơn với Trình Điệp Qua. Sau khi trong xe duy trì khoảng năm phút im lặng thì Trình Điệp Qua đã mở miệng.

"Cô tốn không ít tâm tư vào việc ăn mặc nhỉ?" Anh vừa chỉnh kính bên trong xe vừa hỏi như vậy.

Nặc Đinh Sơn cau mày, ánh mắt của cô đọng phải tia nhìn của Trình Diệp Qua trong kính xe, cô nhìn thấy rất rõ ánh mắt của Trình Diệp Qua chiếu tới chỗ xương quai xanh của cô. Nặc Đinh Sơn cúi đầu mới phát hiện ra hôm nay cô mặc áo len cổ chữ V hở ra hơi sâu. Bình thường áo len này cô đều phối hợp mặc với áo khoác, rời khỏi phòng luyện tập của Vinh Tuấn cô đã bỏ quên áo khoác lại. Gần đây trí nhớ của Nặc Đinh Sơn càng ngày càng tệ.

Tay không tự nhiên kéo lại cổ áo lên một chút, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Vấn đề này không phiền anh phải bận tâm".

"Mẹ của A Tuấn rất thương tôi, cho nên tôi cảm thấy tôi có nghĩa vụ lên tiếng thay cho bà ấy. Nghe nói hai người đã từng gặp mặt qua rồi, hơn nữa hiệu quả dường như không tệ. Cô cũng biết A Tuấn xuất thân từ gia đình thế nào rồi đó, ở đây tôi nghĩ tôi cần phải nhắc nhở cô một chút. Nếu như cô còn mang thân phận bạn gái của Vinh Tuấn, vậy thì xin cô cẩn thận khắc chế một chút, đừng có đi khắp nơi phô trương sự quyền rũ của cô".

"Trình Diệp Qua!" Cho tới bây giờ tâm tình bị áp chế rất tốt cứ như vậy dễ dàng bị lời của Trình Diệp Qua kích thích: "Anh không được nói vớ vẩn".

Trình Diệp Qua giảm tốc độ xe chậm lại, không có nói thêm nữa. Nhưng Nặc Đinh Sơn vẫn nhìn thấy trong kính chiếu hậu khoe miệng anh hơi nhếch lên một nụ cười trào phúng. Nặc Đinh Sơn lại lần nữa quay mặt đi chỗ khác.

Xe đã rất nhanh tới phòng luyện tập của Vinh Tuấn. Lúc xe dừng lại, lần này Nặc Đinh Sơn đến một câu "Cảm ơn" mang tính lịch sự cũng lười nói. Tay đặt ngay trên cửa xe.

"Nặc Đinh Sơn!" Trình Diệp Qua gọi cô lại.

Không thèm để ý tới, Nặc Đinh Sơn mở cửa xe ra. Âm thanh của Trình Diệp Qua vang lên sau lưng cô: "Tôi hy vọng cô hãy nhớ những lời tôi vừa nói".

"Phô trương sự quyền rũ sao?" Dừng lại động tác xuống xe, Nặc Đinh Sơn cười với Trình Diệp Qua: "Tôi nghĩ thế nào cũng không lý giải được những lời anh vừa nói với tôi, lời như vậy không phải là nên do bạn trai tôi nói ra sao? Mà anh Trình chỉ là bạn trai cũ. Còn anh nói cái gì mà mẹ của A Tuấn đối với anh rất tốt thì tôi nghe tới lại càng giống như là anh bị tôi vất bỏ, nên không được thoải mái ấy nhỉ?"

Trong buồng xe bởi vì một lời nói đó của cô mà bị ngưng đọng lại.

"Tôi nghe nói có một số phụ nữ luôn thích tưởng bở, bây giờ ngẫm lại thì lời này đúng là có lý thật". Trình Diệp Qua chìa tay đem túi xách của Nặc Đinh Sơn bỏ quên ở chỗ ngồi phía sau đưa vào tay cô, nhàn nhạt nói: "Cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Nhưng mà!"

Câu nhưng mà kia theo khẩu khí của anh mà tăng lên, ánh mắt của Trình Diệp Qua nhanh chóng chuyển từ lạnh nhạt thành lửa cháy: "Nặc Đinh Sơn, không nên cho rằng chút khôn vặt này của cô là có thể đem người ta đùa bỡn mà hênh hoang. Nặc Đinh Sơn, tôi cũng không phải là kẻ đần, cho nên tôi khuyên cô vẫn nên có quy củ đi, không nên tạo thêm một người đàn ông như Cohen nào nữa".

Cái tên khôn này!

Nhưng mà cũng đúng. Xem ra cô cũng giống như cái loại phụ nữ dựa vào một chút nhan sắc mà tính trăm phương ngàn kế. Ít nhất thì Nặc Đinh Sơn cảm thấy khi đó cô đúng thật không còn gì để nói.

Mở cửa xe ra. Xuống xe.

Chân vừa đặt trên mặt đất.

"Vừa rồi tôi nói cô hãy quy củ lại trong đó cũng bao gồm một chuyện: Nặc Đinh Sơn, sau này nếu không có việc gì thì đừng làm phiền tới Vinh Chân".

"Từ trước tới nay tôi luôn cho rằng câu nói gần mực thì đen gần đèn thì rạng vẫn luôn là một chân lý. Vinh Chân đơn thuần hơn bất kỳ ai".

Nặc Đinh Sơn cúi đầu nhìn xuống chân mình. Đóng cửa xe lại, thẳng người, đi về phía tòa kiến trúc mà phần lớn là chọn chất liệu pha lê phối hợp lại để tạo thành. Vinh Tuấn đang ở trong tòa kiến trúc đó. A Tuấn đang ở trong đó.

Vừa đi Nặc Đinh Sơn vừa tự nói với chính mình: Không được tức giận, tức giận chúng tôi vẫn còn quan tâm, vì vậy không thể tức giận.

Chiếc xe đạp thể thao loại nhỏ phía trước kia vẫn đang phô trương biểu diễn khiến cho Trình Diệp Qua phải ấn mạnh còi, theo tần số đề-xi-ben của tiếng kèn xe càng ngày càng cao thì một loại tâm tình nào đó ẩn náu trong cơ thể anh ngày càng tích tụ lại mạnh mẽ.

Loại tâm tình đó khiến anh khó mà phát ra được. Trình Diệp Qua dường như coi những cảm xúc đó nhạt như nước lã: Nặc Đinh Sơn đã biết cách ăn mặc, Nặc Đinh Sơn lại có thể bắt đầu ăn diện rồi!!

Lúc nghe thấy tiếng còi xe, chiếc xe trước mắt kia bất ngờ ngăn chiếc xe thể thao của anh lại ngày càng ngồng cuồng hơn. Mỗi lần đánh vòng đều thích thú mà gào rú lên!

Muốn chết à!

Nhấn chân ga xuống.

Rầm---

Trong nháy mắt đó, hai chiếc xe đụng vào nhau. Đạn xen trong đầu Trình Diệp Qua là một hình ảnh kỳ quái. Hình ảnh kỳ quái có một cái đuôi kéo dài, cuối cùng lại biến thành một bản nhạc vùng biển Caribbean nhẹ nhàng. Trong tiếng nhạc vùng biển Caribbean nhẹ nhàng đuôi tóc hai màu hồng lam bay lượn trong gió, rực rỡ giống như một ngọn lửa đang bùng cháy. Rõ ràng rực rỡ như thế nhưng lại bi thương đến vậy.

Dưới cú va chạm dữ dội, túi khí an toàn nhanh chóng bung ra. Túi khí an toàn bung tràn ra đập lên mặt Trình Diệp Qua. Trong một hồi chấn động não ập tới, trong đầu của anh là: Nặc Đình Sơn đã là bạn gái của Vinh Tuấn, giữa họ đã đề cập tới chuyện cưới gả rồi!

Mặt nằm nhoài trên túi khí an toàn, Trình Diệp Qua nghĩ: Có thể Nặc Đình Sơn nói rất đúng, có lẽ anh vẫn chưa hết khó chịu mà tỉnh lại từ cuộc chia tay đột ngột này, anh không thể tiếp tục như thế này được nữa, những tâm tình kia đã khiến anh nói không biết lựa lời.

Một tiếng sau, Trình Diệp Qua tạm thời bị tịch thu giấy phép lái xe ngồi đang ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế. Lái xe cho anh là Chu Mỹ Bảo, suy nghĩ một chút Trình Diệp Qua nói với Chu Mỹ Bảo.

"Chiều chủ nhật tuần sau sắp xếp cho tôi hẹn hò".

Vinh Mộ Minh không chỉ một lần nói với anh trưởng nữ nhà Howard là một ứng cử viên hẹn hò cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Thời điểm ánh đèn rực rỡ mới lên, chiếc xe lái vào một nhà hàng sân vườn được bao quanh bởi một bức tường thấp. Trong bãi đậu xe có lác đác vài chiếc xe. Chỗ đậu xe rộng rãi vắng vẻ, Vinh Tuấn chọn vị trí cuối cùng, chiếc xe lùi dần ẩn mình vào trong bóng tối.

Dừng xe xong thì trong xe chỉ còn giữ lại một ánh đèn nhỏ. Lúc Nặc Đình Sơn vừa định tháo dây an toàn thì Vinh Tuấn đã kéo tay cô lại.

Đề mặc cho anh chậm chạp giúp cô tháo dây an toàn ra. Sau khi tháo dây ra dường như Vinh Tuấn vẫn chưa có ý định xuống xe, Nặc Đình Sơn cũng không thể xuống xe ngay được.

Anh nhìn quanh bốn phía một lượt rồi chậm chạp nói: "Hình như chúng ta đã tới sớm rồi".

Đây là chủ nhật đầu tiên Nặc Đình Sơn tới Manchester, trước đây lúc Vinh Tuấn vẫn chưa tới nơi này thì mấy người bạn của anh ấy ở Manchester đã sớm sắp xếp bữa tiệc này rồi. Địa điểm bữa tiệc là Trình Diệp Qua sắp xếp, mà Nặc Đình Sơn cũng là lần đầu lấy thân phận là bạn gái của Vinh Tuấn xuất hiện trong buổi tụ họp này. Một tháng trước không biết Vinh Tuấn đã dùng biện pháp gì mà khiến cho ông ngoại của anh ấy đã có ý buông lỏng, Nặc Đình Sơn biết ông lão kia vẫn xem thường cô. Nặc Đình Sơn biết ông lão kia có ý buông lỏng là thể hiện cho cái gì.

Lúc Vinh Tuấn mang tin tức này nói cho cô biết thì Nặc Đình Sơn phát hiện ra mình đã không có chút vui mừng nào cả, phản ứng duy nhất của cô là tựa đầu lên vai của Vinh Tuấn, để cho anh không nhìn thấy được mặt của cô. Cô nói với anh: A Tuấn, em sẽ ghi nhớ kỷ việc anh đối tốt với em.

Câu "Nặc Nặc" kia của Vinh Tuấn khiến cho Nặc Đình Sơn thoát ra khỏi tâm tư phức tạp kia. Nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, tay của anh đặt lên bàn tay của cô nói một câu "Hôm nay em thật đẹp".

Bởi vì là lần đầu xuất hiện với thân phận là bạn gái của Vinh Tuấn nên Nặc Đình Sơn đã bỏ chút tâm tư vào cách ăn mặc. Bối cảnh của cô đã đủ tệ rồi nên cô không thể làm mất mặt của Vinh Tuấn trong cách ăn vận được. Mặc dù Vinh Tuấn chưa hề đề những việc này ở trong lòng nhưng Nặc Đình Sơn luôn biết đề trở thành bạn của Vinh Tuấn đều là những người như thế nào.

"Là quần áo đẹp hay là mặt đẹp". Nặc Đình Sơn mỉm cười với Vinh Tuấn, âm thanh mang theo một chút hờn dỗi.

"Quần áo đẹp, mà mặt cũng đẹp, giọng nói..." Vừa nói mặt của anh vừa tiến sát lại gần cô. Lúc chớp mũi gần chạm tới chớp mũi của cô thì mới dừng lại, thì thầm nói: "Giọng nói cũng đẹp nữa".

Sau đó chớp mũi đã chạm vào mũi cô.

Nặc Đình Sơn cụp mắt xuống, không có tránh né sự đụng chạm của Vinh Tuấn.

"Nặc Nặc".

"Uhm".

"Hình như họ chưa có tới".

"Hình như vậy".

"Nặc Nặc, không thì chúng ta làm một chút việc khác được không". Tay của anh nâng cả khuôn mặt của cô lên.

Nặc Đinh Sơn cup mắt xuống, môi của Vinh Tuấn liền hôn lên môi cô. Môi đang dừng lại trên môi cô, bỗng chốc đã rất tự nhiên mà dọc theo khóe miệng đi xuống. Đến cổ của cô, đầu hơi ngả về sau một chút khiến cho môi của anh thuận lợi rơi trên xương quai xanh của cô. Bàn tay sớm luôn vào trong quần áo của cô đã rời khỏi vị trí trước ngực cô từ từ đi xuống.

Tiếng thở dốc trầm thấp dần dần trở lên nặng nề. Bàn tay luôn vào phía trong đùi cô rồi từ từ tiến lên, lúc bàn tay còn muốn tiến lên thêm chút nữa thì tay của cô đã kịp thời ngăn anh lại.

"A Tuấn..." Phổi hợp với giọng nói là người của Nặc Đinh Sơn hơi gãy ra một chút.

Sau khi cô gãy ra thì bàn tay đang luôn ở trong váy cô đã thu về. Môi vẫn như cũ dán trên xương quai xanh của cô. Tay của cô khéo léo luôn vào trong tóc anh, môi của anh tiếp tục tiết tấu lúc trước mà tiếp tục đi xuống...

Bỗng nhiên một ánh đèn xe chiếu vào trong kính phía trước xe, mang theo tư thái không thể lẫn tránh. Ánh sáng đèn xe quá chói làm Nặc Đinh Sơn theo bản năng mà nhìn tới nguồn sáng đó. Hình ảnh của Mulsanne đen bóng giống như ma quỷ xẹt qua trước mặt của họ nhanh chóng rẽ qua, trượt vào vị trí đối diện. Chiếc xe đó đã xuất hiện ba lần lúc Nặc Đinh Sơn tới Manchester.

Thừa cơ hội này Nặc Đinh Sơn đẩy đẩy Vinh Tuấn, anh nằm sấp trên người cô điều chỉnh lại hơi thở. Vừa thấp giọng mắng chửi một tiếng, sau đó đứng dậy.

Nhất thời bộc lộ cảm xúc làm cho tóc, cổ áo của Vinh Tuấn hơi lộn xộn. Nặc Đinh Sơn chỉnh sửa đầu tóc, cổ áo của anh cho ngay ngắn lại. Lúc này anh ở trên đỉnh đầu cô cười, cười tới ngọt ngào dịu dàng.

Vừa giúp Vinh Tuấn chỉnh lại cổ áo ngay ngắn, thì truyền tới âm thanh đóng cửa xe không lớn không nhỏ đến chiếc xe ở vị trí đối diện. Tiếp đó là Nặc Đinh Sơn cũng theo Vinh Tuấn xuống xe. Sau khi xuống xe thì tay của Vinh Tuấn đưa qua, cô lập tức ngoan ngoãn đưa tay cho anh. Mặc cho anh dắt tay cô đi tới trước mặt Trình Diệp Qua và Vinh Chân đã xuống xe sớm hơn họ đang đứng chờ ở đó.

"Vừa rồi không phải cố ý quấy rầy hai người đâu". Vinh Chân chào hỏi họ bằng một câu trêu chọc xấu xa.

Vinh Tuấn nghiêm nghị không thêm chú ý tới lời nói của cô em gái sinh đôi của mình. Anh liếc mắt nhìn qua chỗ đỗ xe của Trình Diệp Qua, sau đó vuốt xoa cảm thán: "Xe không tệ nha, đợi sau này tó tích cốp đủ tiền cũng mua một chiếc".

Sau khi nói xong anh quay mặt qua hỏi nặc Đinh Sơn một câu: Thích không?

Theo lời của Vinh Tuấn, Nặc Đinh Sơn cũng đưa mắt nhìn qua chiếc xe. Mulsanne là kiệt tác mới nhất của Bentley, lấy cung đường đua huyền thoại Le-Mans của Pháp để đặt tên. Là vật sưu tầm được yêu thích nhất của một số người đam mê đua xe. Trong đó được yêu thích nhất là dòng hệ thống sườn gồm sứ màu đen. Tầm mắt Nặc Đinh Sơn chuyển tới chỗ chiếc xe, hừng hờ đáp một tiếng "Thích".

Theo một màn kẻ xường người họa của bọn họ thì sự lúng lúng bị bắt gặp vừa rồi cũng đã tan thành mây khói.

Tám giờ, tất cả mọi người đều tới đông đủ.

Nhà hàng lấy gốm sứ làm chủ đạo, dùng tường thấp và trần nhà bằng kính để mô phỏng lại theo phong cách nông thôn. Đồ gốm sứ thủ công để ngồn ngang khắp nơi, hoa tươi và bồn hoa đông một cái tây một cái. Dây leo của cây thủy sinh từ trên trần nhà rủ xuống. Bóng đèn rải rác xen kẽ khéo léo ở trong những dây leo kia khiến cho người ta rất dễ tìm lại được cảm giác thuộc về vùng nông thôn Scotland của thế kỷ trước. Một số bàn bệ vào lúc rồi rải trong ngày mùa đã tụ tập lại chia sẻ món ăn ngon, rượu ngon và tâm tình cùng nhau.

Bàn ăn mười sáu người chỉ còn trống ra một chỗ. Cho dù Đã lâu chưa gặp nhau, quen biết hay là không quen thì dưới hoàn cảnh như vậy cũng hòa nhập vào rất nhanh.

Sau mười lăm phút Vinh Tuấn ôm Nặc Đinh Sơn vào lòng tuyên bố cô gái đáng yêu trong lòng là bạn gái của anh. Dưới sự truy vấn của mọi người anh đã kể về tình sử của anh và cô. Đương nhiên mấy chuyện về Klien và Cohen đã bị anh lựa chọn bỏ qua.

Anh nói anh theo đuổi cô thẳng từ Scotland cho tới Nước Đức. Thậm chí anh đã không ngại mà kể cho họ nghe thời điểm lần đầu anh hôn cô.

Lúc Vinh Tuấn kể trong thời gian ba tháng anh đã hôn cô, Nặc Đinh Sơn cảm giác được mười lăm cặp mắt ở đây đều chiếu về phía cô. Trong số đó có ánh mắt đối diện bên trái là mạnh mẽ nhất, lạnh lẽo mà giễu cợt.

Ánh mắt đó là của Trình Diệp Qua. Vị trí của Vinh Chân được sắp xếp ở phía đối diện với Nặc Đinh Sơn, mà vị trí của Trình Diệp Qua là ngay bên cạnh Vinh Chân. Thành ra Anh và Vinh Tuấn là thành mặt đối mặt.

Ngoại trừ ánh mắt của Trình Diệp Qua còn có một vài ánh mắt khác cũng làm cho Nặc Đinh Sơn cảm thấy không được thoải mái. Những ánh mắt đó ngoài tò mò ra còn có một số là đã rõ ràng. Ánh mắt đã rõ ràng đến từ đám con gái trẻ trang điểm tình tẻ, bọn họ được mang tới nơi này chẳng qua là làm bạn gái tạm thời của người đàn ông nào đó. Trong ánh mắt đã rõ ràng còn có sự hâm mộ: Tại sao tôi lại không có may mắn và thủ đoạn giỏi như cô.

Nặc Đinh Sơn cúi đầu, trong lòng nghĩ làm sao để cho Vinh Tuấn đừng tiếp tục đề tài này nữa.

Đầu bếp và nhân viên phục vụ mang khay hải sản còn có đồ nướng đã kịp hồi cốt ngang việc Vinh Tuấn sắp kể chi tiết về lần hôn đầu tiên.

Lúc Vinh Tuấn bóc vỏ tôm hùm cho cô, môi Nặc Đinh Sơn kề sát bên tai Vinh Tuấn, thấp giọng nói khẽ: "Vinh Tuấn".

Một câu "Vinh Tuấn" ngắn gọn thể hiện việc Nặc Đinh Sơn đang tức giận.

Vinh Tuấn dừng lại động tác lột vỏ tôm hùm.

"Nếu như..." Nặc Đinh Sơn thì thầm bên tai Vinh Tuấn: "Anh có thể chịu được một tuần không hôn em vậy thì anh có thể tiếp tục đề tài vừa rồi của anh".

Lời vừa nói xong Nặc Đinh Sơn đã nghe thấy Vinh Chân ở phía đối diện với mình thốt lên kinh ngạc: "Váu của em, Trình Diệp Qua ----"

Lúc Trình Diệp Qua rót rượu cho Vinh Chân tay đã run lên một chút nên đã làm rượu bắn lên váy của Vinh Chân.

"Đồ nướng bỏ quá nhiều tiêu đen, mũi của tôi bị dị ứng với tiêu đen". Trình Diệp Qua giải thích cho sơ xuất của anh như vậy.

Sau đó anh kéo tay Vinh Chân lên. Từ nơi này Nặc Đinh Sơn có thể nhìn thấy rõ ràng được nét mặt của Vinh Chân khi Trình Diệp Qua kéo tay của cô ấy lên. Trong khoảnh khắc đó, đó là loại tình cảm hiển nhiên thuộc về thanh mai trúc mã ngấm vào trong người của hai người đó. Giống như họa sĩ tranh biếm họa giải thích cho nhất vật yêu thích nhất: Thiếu nữ nhí nhảnh hoạt bát cùng thiếu niên trầm tĩnh kiêu ngạo.

Chín giờ rưỡi, uống không ít rượu làm cho bầu không khí của buổi tụ họp càng thêm sôi nổi. Vinh Chân đã đổi cái váy mượn từ người phục vụ ở đây đã bắt đầu tham gia vào cuộc thảo luận của đám đàn ông, từ xe thể thao tới cuộc thám hiểm, tới ngôi sao nữ mới nổi, lại tới du thuyền vô cùng thông thạo. Giọng nói trong trẻo công thêm tiết tấu nó vô cùng nhanh khiến cho cô ấy trong một khoảng thời gian ngắn đã trở thành người sôi nổi nhất trên bàn ăn. Sau mỗi một câu mà cô ấy nói đều sẽ theo bản năng mà nói một câu thể này "Trình Diệp Qua, anh cảm thấy thế nào?" "Trình Diệp Qua, vừa rồi em nói có đúng không?"

Câu nói như vậy đều được trả lời ngay. Trình Diệp Qua sẽ mỉm cười nói với cô ấy: "Đúng vậy. Rất chính xác".

Trình Diệp Qua không thảo luận cùng đám đàn ông ở đây về đam mê xe hơi, gái đẹp, chỉ thỉnh thoảng sẽ ở trong bầu không khí thích hợp phối hợp một đôi câu đưa ra quan điểm của anh. Lời của anh luôn nhận được rất nhiều phụ họa theo. Năm 2012 độ hơn nửa năm Forbes vừa công bố ra mười thanh niên kiệt xuất trong hoạt động bỏ phiếu bầu chọn của Forbes, phiếu của Trình Diệp Qua đã vượt lên dẫn đầu. Lúc tham gia vào Trình Diệp Qua đã tình cờ nói ra chuyện này làm cho ánh mắt của đám phụ nữ ở đây đều không hề che giấu sự yêu mến cùng ham muốn. Mỗi lúc như vậy thì Vinh Chân ngồi bên cạnh Trình Diệp Qua đều sẽ dùng một vài động tác mờ ám tỏ ra sự thân mật giữa cô và Trình Diệp Qua.

Khoảng mười giờ, ánh đèn dịu dịu cùng với hoàn cảnh thư giãn xung quanh, còn có mấy đề tài mà Nặc Đinh Sơn nghe vô cùng tẻ nhạt làm cho mí mắt cô bắt đầu nặng trĩu. Lúc mí mắt sắp không nghe theo sự sai khiến mà khép lại thì Nặc Đinh Sơn không thể không lấy lại tinh thần, nhưng cũng chỉ duy trì được một lúc. Lúc mí mắt lần thứ n không nghe theo sự sai khiến thì một âm thanh trong trẻo bất ngờ vang lên "Bọn anh có đang tránh thai không vậy?"

Nặc Đinh Sơn chỉ có thể xốc lại tinh thần lần nữa.

Câu nói kia là của Vinh Chân đang ngồi đối diện với cô.

Vừa rồi bầu không khí còn rất sôi nổi, bởi vì câu hỏi bất ngờ kia của Vinh Chân "Bọn anh có đang tránh thai không vậy?" đã vô cùng kỳ diệu mà tĩnh lại.

Một loại yên tĩnh vô cùng quái dị.

Tất cả ánh mắt đều đang dò xét sau đó là đổ dồn lên trên mặt của cô. Vào lúc này Nặc Đinh Sơn mới ý thức được là lời vừa rồi của Vinh Chân có lẽ là nhắm vào cô. Không. Phải nói là nhắm vào cô và Vinh Tuấn.

Quả nhiên!

"A Tuấn, hỏi anh nhé, anh và Nặc Đinh Sơn có tránh thai không vậy?"

Hiện trường bởi vì một câu chỉ mặt gọi tên của Vinh Chân trông lại càng yên tĩnh hơn. Yên tĩnh tới nỗi mỗi một âm thanh nhẹ nhàng từ ống chuyển chất dinh dưỡng để nuôi cây xanh ở trần nhà cũng có thể nghe được.

Trong một mảng yên tĩnh, giọng nói trong trẻo vừa đưa ra câu hỏi với cô đã đưa ra giải thích: "Buổi chiều bọn em đã nhìn thấy Nặc Đinh Sơn ngủ gật ở trạm xe, vừa rồi đáng về của Nặc Đinh Sơn mấy lần nhìn muốn ngủ gà ngủ gật. Em nghe nói một trong triệu chứng của phụ nữ có thai là ngủ. Vì vậy em cảm thấy cần phải hỏi một chút, nếu như bọn anh không có áp dụng biện pháp tránh thai thì biết đâu bây giờ Nặc Đinh Sơn đã mang thai bé con rồi đó".

Sau khi nói xong Vinh Chân theo thói quen lại một lần niệm chú: "Trình Diệp Qua, anh cảm thấy sao?"

Lần này Vinh Chân không có đợi được bất kỳ câu trả lời nào.

Chờ không thấy câu trả lời, Vinh Chân quay mặt qua nhìn Trình Diệp Qua. Khoảnh khắc ấy, Vinh Chân cảm thấy gương mặt của người đàn ông ngồi

bên cạnh cô ấy có chút tái nhợt. Ánh mắt của anh nhìn chăm chăm về phía trước, giống như đá cẩm thạch. Trong lòng của Vinh Chân nổi lên một nỗi hoảng hốt không tên. Lòng của người đàn ông mà cô quen thuộc kia trong chớp mắt dường như biến thành đại dương sâu không nhìn thấu được.

Trong lúc hoang mang tay đã nắm lấy tay của anh. Phát hiện bàn tay mà cô chạm vào cũng giống như đá cẩm thạch vậy, lạnh lẽo, đầy sắc nhọn. Trong lúc hoang mang Vinh Chân lại mở miệng lần nữa: "Trình Điệp Qua, anh cảm thấy thế nào?"

"Ừ" Anh trả lời.

Thế là trong lòng Vinh Chân đã thổi phào một hơi cực kỳ nhẹ nhõm. Giống như đứa trẻ nhận được sự tán thành, gương mặt không khỏi đắc ý mà quay qua Vinh Tuấn.

Một vật thể bị vo thành hình tròn màu trắng nhẹ bay qua đập vào trước mặt cô ấy. Không cần đoán, Vinh Tuấn lại dùng giấy ăn tấn công cô rồi. Mặt tròn qua vai Trình Điệp Qua, giấy ăn sượt qua thái dương của cô.

Trốn ở phía sau vai Trình Điệp Qua, Vinh Chân lộ ra nửa khuôn mặt biểu lộ ra vẻ mặt khinh bỉ với Vinh Tuấn.

Âm thanh của Vinh Tuấn nhẹ nhàng truyền tới phía đối diện: "Này, đây là chuyện riêng tư. Chuyện riêng tư đây!"

Ánh mắt chuyển từ trên mặt của Vinh Tuấn qua một gương mặt khác. Không biết tại sao Vinh Chân cảm thấy gương mặt của Nặc Đình Sơn cũng có chút trắng bệch, lúc Vinh Tuấn định lấy giấy ăn thì Nặc Đình Sơn kéo tay anh lại.

Sau đó Vinh Tuấn đã cho Vinh Chân một vẻ mặt "Em may mắn đó".

Không đợi mặt Vinh Chân rời khỏi sau lưng Trình Điệp Qua, đã nghe thấy Trình Điệp Qua phán một câu thế này.

"Tôi cảm thấy vấn đề này của Vinh Chân cũng có lý đó". Người vừa nói dừng lại, âm thanh chậm rãi dường như sợ mọi người nghe không rõ, nhấn từng câu từng chữ: "Lúc cậu mười sáu tuổi cũng bởi vì không mang bao mà đã ầm ĩ nhầm lẫn một lần đó".

Ách ---

Bầu không khí bởi vì câu nói như vậy mà bỗng nhiên trở lên căng thẳng.

Lan man: Hình như là anh Trình đang ghen hay sao ấy nhỉ ^^!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Một phút trước bầu không khí của bữa tiệc còn rất thân thiện, bởi vì một câu của Trình Điệp Qua "Lúc cậu mười sáu tuổi cũng bởi vì không mang bao mà đã ầm ĩ nhầm lẫn một lần rồi đó" mà trở lên căng thẳng.

Thật ra, ngẫm nghĩ lại thì đề tài này trong bầu không khí như vậy vẫn có thể chấp nhận được. Buổi tụ họp lần này đã xác định là để ăn chơi ầm ĩ. Tuy nhiên không biết có phải là vì người nói là Trình Điệp Qua, hay là về mặt nghiêm túc lúc Trình Điệp Qua nói ra mà bầu không khí ngay lập tức bỗng trở lên căng thẳng. Trong sự căng thẳng còn mang theo sự gượng gạo. Trong sự gượng gạo còn bày ra một chút thâm sâu.

Trong bầu không khí như vậy có vài ánh mắt lảng lảng mà liếc nhìn lên mặt cô gái đang ngồi bên cạnh cái nhân vật chính mà khi mười sáu tuổi đã bởi vì quên mang bao mà đã ầm ĩ nhầm lẫn.

Dường như chỉ có người vừa nói ra lời này là chưa ý thức được bầu không khí của nơi đây, tiếp tục nói ra: "Cô bé kia tên là gì ấy nhỉ? Lộ Nhi? Bối Nhi? Có điều có thể khẳng định chính là đó là cô gái người Singapore, vào ngày lễ giáng sinh đã đáp máy bay từ Singapore tới Macau. Cô ấy đã tìm được A Tuấn, cô ấy nói có lẽ cô ấy đã mang thai rồi. Bởi vì từng triệu chứng mang thai đã biểu hiện trên người cô ấy, nhưng cô ấy không dám đề cho người trong nhà biết được. Phải biết là cô ấy mới tròn mười lăm tuổi. Lúc đó A Tuấn sợ tới tấp mặt, người cả ngày trong đầu chỉ có nốt nhạc căn bản không biết chuyện không mang bao sẽ làm cho con gái nhà người ta mang thai".

Câu nói cuối cùng kia khiến cho đám con gái ở đây vụng trộm cười thầm, tiếng cười đã phá vỡ bầu không khí lúng túng vừa rồi. Đám đàn ông cũng bật cười.

Ánh mắt của Trình Điệp Qua rơi vào chỗ ngồi đối diện anh. Nhìn qua giống như là đang nhìn Vinh Tuấn, lại giống như đang nhìn bạn gái của Vinh Tuấn. Bộ dáng như cười như không, ngữ điệu tiếp tục mà chậm rãi: "Lễ giáng sinh năm đó bởi vì tình cảnh bí thảm của cô gái Singapore kia, cuối cùng đã bị đi biết được".

Dường như sợ mọi người không hiểu rõ, Trình Diệp Qua giải thích: "Dì trong miệng tôi nói chính là chỉ mẹ của A Tuấn, cuối cùng đi đã mang cô bé Singapore kia tới bệnh viện. Sau một lượt kiểm tra mới biết được hóa ra đó là hiện tượng mang thai giả. Lễ giáng sinh đó thật là quá đặc sắc".

Sau khi nói xong ánh mắt của Trình Diệp Qua chậm rãi chuyển tới xoi mói trên mặt của người có liên quan tới vấn đề này, nói: "Vì vậy tôi cảm thấy lời của Vinh Chân vừa nói không phải không có lý. A Tuấn, mình cảm thấy cậu cần phải chú ý một chút, nếu như lại âm ỉ tới đi nữa vậy thì lấy tuổi tác của cậu bây giờ..."

Một âm thanh của chiếc ly nặng nề đặt lên bàn, tiếng vang của cái ly này đã cắt đứt lời của Trình Diệp Qua. Tiếng vang này là của Vinh Tuấn. Vinh Chân cũng ý thức được lời nói của Trình Diệp Qua vào lúc này có chút không thích hợp, bởi vì bạn gái thực sự của Vinh Tuấn hiện tại đang ngồi bên cạnh anh ấy. Vinh Chân vừa nháy mắt với Trình Diệp Qua vừa dùng chân ra hiệu cho anh đừng nói tiếp nữa.

Giống như bỗng nhiên hiểu ra, ánh mắt của Trình Diệp Qua lại lần nữa quay trở lại phía đối diện, quay về phía bên đương sự thứ ba kia bày ra bộ dáng vô tội thế nào, giọng điệu ấy náy: "Thật ngại quá, bình thường đùa giỡn với A Tuấn quen rồi, hơn nữa vừa rồi có uống một chút rượu trong nhất thời đã đánh mất lý trí, không chú ý tới cô. Có điều cô có thể yên tâm, lúc đó chính miệng A Tuấn đã thừa nhận với dì, lúc đó cậu ấy đối với cô gái kia chỉ là sự hứng thú nhất thời giữa hai giới tính mà thôi. Không thể nói là thích, càng không thể nói là yêu. Gắn liền với sự xao động thời thanh xuân của đám con trai cũng chỉ là một chút hiếu kỳ về người khác phái vậy thôi".

Dừng lại một chút, Trình Diệp Qua chuyển qua giọng điệu tiếu nuôi: "Cô bé kia sau khi biết được ý nghĩ của A Tuấn thì đã rơi mấy giọt nước mắt rồi chấp nhận chia tay với A Tuấn".

Trong lòng Vinh Chân kêu gào không ổn rồi. Trình Diệp Qua hình như bị ngốc rồi, những lời vừa nói kia nghe giống như là giải thích, nhưng thực ra lại tạo ra hiệu quả khác nữa, đó là Vinh Tuấn là một tên hư hỏng, không tôn trọng phụ nữ, mang tình yêu ra làm trò đùa. Hơn nữa lời của Trình Diệp Qua giống như còn có một ẩn ý khác nữa: Biết đâu có một ngày cô cũng sẽ trở thành như cô gái Singapore kia.

Xui hơn chính là hình như cô ấy đang là người nổ trong đề tài không vui này.

Vinh Tuấn đang gọi đối diện Trình Diệp Qua rõ ràng đang trên bờ sắp tức giận, mà Nặc Đình Sơn... Thật may là biến hiện trên mặt Nặc Đình Sơn nhìn qua vô cùng bình tĩnh. Thậm chí bình tĩnh tới nỗi giống như đang nghe chuyện của người khác vậy. Nhìn Nặc Đình Sơn như vậy trong lòng của Vinh Chân thật là bất phục, đồng thời cũng đã hiểu vì sao mẹ của cô lại nói đó là cô gái thích hợp với A Tuấn. Nếu như chuyện này mà xảy ra với mình thì...

Theo bản năng nhìn qua Trình Diệp Qua một cái, Vinh Chân nghĩ nếu như chuyện này xảy ra với mình thì nhất định cô sẽ rũ áo bỏ đi ngay lập tức. Có điều cũng may là Trình Diệp Qua từ trước tới nay đều không có sở thích ở phương diện này. Qua tất cả quá trình thời niên thiếu của Trình Diệp Qua ngoại trừ học ra thì vẫn chỉ có học mà thôi.

Trong thoáng chốc chiếc áo len cổ tim màu xanh lam đậm bị thay bởi chiếc áo sơ mi màu đen. Thiếu niên ngồi trên bãi cỏ đọc sách đã trở thành một thanh niên với vẻ mặt lạnh lùng. Bây giờ là say đắm, thu hút mê người.

Vinh Tuấn ở đối diện không có đi dỗ dành bạn gái đang bị rất nhiều ánh mắt thông cảm nhìn chăm chú, mà quay về phía Trình Diệp Qua lạnh lùng mở miệng: "Trình Diệp Qua, cậu thế mà lại còn nhớ tới chuyện như vậy, tôi gần như đã quên mất tiêu rồi. Giống như tất cả mọi người đều nói tôi chỉ nhớ tới mấy nốt nhạc, cậu chỉ nhớ tới số liệu phương trình, lẽ nào đó chỉ là cậu giả bộ cho người ta thấy? Ông ngoại tôi đã từng nói với tôi có một số người sẽ dùng vẻ mặt bề ngoài để che giấu đã tâm trong lòng của họ".

Bầu không khí bữa tiệc lại bởi vì một câu nói như vậy của Vinh Tuấn bỗng nhiên trở lên căng thẳng. Bầu không khí như vậy rất dễ khiến người ta liên tưởng tới việc liên quan xoay quanh đề tài về thân phận của hai người này.

Người vừa nói rằng mình đã uống hơi quá chén, hờ hững nói: "Tớ cũng gần như đã quên mất rồi, là vừa rồi Vinh Chân nhắc nhở nên tớ mới nhớ tới thôi. Dù sao thì khi đó cậu đã nói một câu với tớ "Tớ biết sử dụng nhạc khí tông cao với tông thấp, có thể khiến cho âm thanh hòa quyện trở lên rất rõ ràng, nhưng lại không biết là khi làm chuyện ấy với con gái mà không mang bao thì sẽ mang thai", câu nói này khi đó làm cho tớ có ấn tượng sâu sắc. Tin là các vị ngồi ở đây chắc cũng sẽ có cảm giác giống như tớ vậy".

Thế là bầu không khí của bữa tiệc lại vì một câu nói như vậy mà nhẹ nhõm hẳn. Mọi người đang ngồi ở đây bị nhắc tới đã đồng loạt dùng tới bộ dụng cụ ăn uống bằng sứ để che giấu đi biểu cảm không nhận được cười.

Bầu không khí nhẹ nhõm đó dường như cũng lay động tới Vinh Tuấn, anh hơi nghiêng mặt qua, âm thanh không lớn không nhỏ hỏi cô gái ở bên cạnh: Nặc Nặc em nghe xong lời này có tức giận không?

Vinh Tuấn nhận được câu trả lời thế này: "Khi đó anh đã nói với em, trước em thì đã từng qua lại với sáu cô gái. Em nghĩ cô bé Singapore kia nhất định là một trong sáu cô gái mà anh nói".

Lời của Nặc Đình Sơn khiến cho Vinh Chân dường như có thể thấy trước được vài năm sau nếu như Nặc Đình Sơn kết hôn với Vinh Tuấn thì sách báo tạp chí nhất định sẽ dùng mấy câu như "Đẹp đôi", "Vợ chồng hòa thuận" để gọi đôi nam nữ này.

Nhưng... Vinh Chân lại chán nản cụp mắt xuống, Vinh Mộ Minh và Lâm Bội Lan trên báo chí cũng là điển hình của đôi vợ chồng hòa thuận. Vinh Chân không muốn anh trai mình với Nặc Đình Sơn cuối cùng trở thành "Vợ chồng hòa thuận" như vậy.

Đàng gài tiếp tục dùng ngữ khí mềm mại nói: "A Tuấn, em cũng không tức giận".

Đàng trai sau khi nghe thấy lời này môi đã nhẹ nhàng đặt lên thái dương của đàng gái. Loại đề tài "Bọn anh có tránh thai không" khiến cho sự sai lầm lãng mạn cứ như vậy bị làm cho tiêu tan, sau đó đã trở thành một chủ đề vô thưởng vô phạt.

Lúc Vinh Tuấn lần thứ hai từ chối việc cô rót nước cho anh thì trong lòng Nặc Đình Sơn cười khỏ, cô dựa sát vào bên tai Vinh Tuấn: "A Tuấn, sao vậy?"

Vinh Tuấn tự mình bày ra vẻ mặt hấp dẫn mà được một trong đám bạn bày cho.

"Biểu hiện vừa rồi của em không tốt sao?" Nặc Đình Sơn lại hỏi.

"Em có tức giận không?" Lúc Vinh Tuấn hỏi câu này giọng điệu có chút lạnh nhạt.

Có tức giận không? Em có tức giận không? Nặc Đình Sơn ngẩn ngơ. Cô chỉ nhớ sấm tốt thân phận bạn gái của Vinh Tuấn mà đã quên là có nên tức giận không.

"Em không giận đúng không?" Lần thứ hai hỏi ra vấn đề này ngữ khí của Vinh Tuấn lại càng lạnh nhạt hơn, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng hừ lạnh phát ra từ mũi của anh ấy.

Nặc Đình Sơn không hề trả lời, cô đứng thẳng người, nghiêm chỉnh ngồi lại chỗ của cô. Vinh Tuấn cũng không tiếp tục vấn đề làm cho anh ấy bấn khoăn nữa. Tối nay tới tham dự buổi tụ họp có một cô ca sĩ vừa mới ký cùng với công ty âm nhạc. Anh ấy trò chuyện vui vẻ với cô gái này.

Mượn cớ đi tới phòng vệ sinh Nặc Đình Sơn rời khỏi bàn tiệc. Lúc rời đi đám đàn ông đang chia sẻ kinh nghiệm săn bắn với nhau. Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua dường như đã quên chuyện không vui trước đó, họ không hẹn mà cùng đưa ra loại súng săn mà chỉ cần một phát có thể hạ gục một con gấu đen, họ cho ra đáp án về loại súng săn giống y chang nhau. Vinh Chân ngồi bên cạnh Trình Diệp Qua thì lại vì sự ăn ý của hai người đàn ông mà reo hò như một người hâm mộ.

Cách bức tường thấp có sử dụng thực vật mà xanh lục để làm ra một mê cung mini. Cả một đêm mất ngủ hơn nữa còn thêm chất cồn vào trong người khiến cho Nặc Đình Sơn đi vào cửa mê cung, men theo lối đi chật hẹp từng vòng lại từng vòng. Lúc ra khỏi cửa con buồn ngủ kia không giảm đi trái lại càng trở nên trầm trọng. Đứng ở lối ra của mê cung, ánh mắt của Nặc Đình Sơn không tự chủ được mà rời rạc. Cuối cùng tập trung ở hai người trên ghế cách mười mấy bước chân, hai người ngồi trên ghế nhập thành một người. Đó là một người đàn ông, người đàn ông này đang hút thuốc.

Anh đang hút thuốc. Sao anh lại hút thuốc?

Lúc đi về phía anh bước chân lại vội vàng như vậy, trong vội vàng còn mang theo sự gấp gáp, trong gấp gáp còn mang theo một sự khẩn trương. Dường như nếu cô không nhanh lên thì sẽ không kịp mất.

Người ta nói, già đi cũng chỉ là chuyện trong thoáng chốc. Nặc Đình Sơn không muốn trong thoáng chốc đó, khi đầu bạc mà không tìm được Trình Diệp Qua, cho dù chỉ tình cờ gặp mặt ở trên đường cũng không có.

Lời nói ngày đó ở Old Trafford của Vinh Chân vào giờ phút này giống như một dấu ấn khó phai "Bác sĩ nói nếu như Trình Diệp Qua tiếp tục hút thuốc nữa thì tới năm năm mươi tuổi là có thể chuẩn bị chuyện hậu sự cho anh là vừa".

Nặc Đình Sơn hung hăng lấy điều thuốc của Trình Diệp Qua xuống, vút trên mặt đất, chân cứ như vậy mà giảm mạnh lên.

Có thể thấy được khắp nơi, ẩn trong một góc khuất ánh đèn bị màn đêm trao cho một ý nghĩa khác. Như một tấm lưới trải ra một lớp màn mỏng. Anh ngồi đó, ngẩng đầu nhìn cô. Cô đứng đó, cúi đầu nhìn anh.

Thời gian ngừng lại hợp thành một màn sương mờ, như mộng ảo.

Gió đêm như kéo theo một chiếc đuôi dài bất tận lọt qua giữa họ mang theo tiếng ồn ào nói cười cách một bức tường. Giống như tỉnh lại từ trong màn ảo ảnh, vừa rồi cô đã làm cái quái gì vậy?

Thu lại tầm mắt, máy móc quay người đi, ánh mắt và bước chân đều đi về phía trước.

Cổ tay bất ngờ bị nắm lấy. Nặc Đình Sơn không thể không dừng bước.

Đầu óc đang xoay chuyển dữ dội. Cần phải tìm ra một cái cớ cho thật hợp lý để giải thích cho việc cô vừa làm. Thân phận của người đàn ông này quá thực đã là bạn trai cũ của cô.

"Nặc Đình Sơn". Trình Diệp Qua mở miệng.

Cớ gì cũng tìm không được. Nặc Đình Sơn gãy bàn tay đang bị kéo lại ra, nói một câu: Tôi phải đi rồi.

"Quần áo trong tủ của cậu ấy có rất nhiều màu sắc sao? Tất của cậu ấy không chỉ có hai màu thôi sao? Cậu ấy có xem trưng trình giải trí sao?"

Một loạt câu hỏi cứ như vậy từng cái một giáng vào lòng Nặc Đình Sơn, cuối cùng đã biến thành câu nói mà ngày đó họ chia tay "Trình Diệp Qua, Tôi chán anh rồi".

"Trình Điệp Qua, tôi phải đi rồi". Âm thanh máy móc nói ra.

"Bản lĩnh trên giường của cậu ấy..."

"Đừng nói nữa!"

Theo câu nói "Đừng nói nữa" kia thì chiếc túi trên tay của Nặc Đình Sơn đã ném tới trên mặt Trình Điệp Qua, nhưng giống như ngày đó tại quán rượu của người phụ nữ Ireland kia mở ra, cô tay của cô dễ dàng bị anh trôi lại.

Họ giằng co.

"Tại sao?" Trong lúc giằng co, anh hỏi: "Người hút thuốc là Trình Điệp Qua chứ không phải Vinh Tuấn. Tại sao?"

Nặc Đình Sơn im lặng. Dùng sức tránh thoát khỏi sự khống chế của Trình Điệp Qua, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại, lực nắm chặt tay cô càng lúc càng lớn.

Giọng nói của anh càng lúc càng hùng hổ dọa người: "Nặc Đình Sơn, bộ dáng của cô lúc nào cũng như vậy. Lúc cô không thích, không trả lời được câu hỏi thì lúc nào cũng sẽ dùng cái kiểu im lặng như vậy để biểu đạt. Câu hỏi vừa rồi làm khó cô sao? Theo tôi thì câu hỏi đó không khó để trả lời, cô chỉ là không muốn trả lời mà thôi".

Trong khoảnh khắc đó Nặc Đình Sơn dường như đã quay trở lại những ngày tháng trước. Tại Notting Hill, anh là chủ của cô. Cái tên khốn này vẫn còn dùng giọng điệu như vậy mà nói với cô. Anh phải hiểu rõ, cô và anh đã không có bất cứ quan hệ gì nữa rồi. Đúng rồi, không lâu trước đó cái tên khốn này còn để cho A Tuấn bị khó chịu. Đôi chân vẫn được tự do, vào đúng lúc này đã tung ra. Tay đã không thể cử động, nhưng chân thì có thể cử động, nhưng hôm nay cô lại mặc váy ngắn.

"Nếu không thì để tôi đoán ra câu trả lời của cô nhé..."

Muốn đoán câu trả lời đúng không? Cúi đầu, răng ra sức in dấu trên cổ tay của Trình Điệp Qua. Cố gắng dùng hết toàn bộ sức lực trên người. Trình Điệp Qua, anh dựa vào cái gì mà cứ luôn vênh vào khinh người hết lần này tới lần khác như vậy, giống như tất cả mọi chuyện đều là cô sai vậy.

Nặc Đình Sơn nghĩ nhất định cô phải cần cho Trình Điệp Qua thật đau mới được. Bởi vì anh không nói thêm gì nữa, anh cũng không có giấy dựa, cứ như vậy để mặc cô.

Hàm răng dần dần buông ra. Rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào vậy? Vào lúc này Nặc Đình Sơn nghĩ, cô đã không phải là đứa trẻ mười mấy tuổi nữa, hành vi bây giờ của cô cần bản là việc của đứa trẻ mười mấy tuổi sẽ làm. Chẳng hạn như không suy nghĩ mà lấy thuốc của anh xuống, chẳng hạn như việc cô cần anh.

Bước chân đi về phía này nghe rất rõ ràng. Nặc Đình Sơn biết những tiếng bước chân kia là của ai. Thả Trình Điệp Qua ra, Nặc Đình Sơn hoang mang rối loạn muốn tìm một chỗ nào đó để trốn vào. Sau đó đụng vào trong một lồng ngực, Một bàn tay kéo cổ tay cô lại. Trong lúc hoang mang cô để mặc cho một nguồn sức mạnh kéo vào trong mê cung.

Vừa trốn vào trong đám thực vật màu xanh lục, Nặc Đình Sơn đã nghe thấy âm thanh của Vinh Tuấn, anh đang gọi cô "Nặc Nặc".

Tại sao phải hốt hoảng như vậy? Tại sao phải hốt hoảng tới nỗi trốn vào chỗ này như vậy? Cô không làm sai chuyện gì mà, nhưng tại sao cô lại không dám đáp lại. Tại sao cô lại vì sợ bị phát hiện mà liên tục co rúc người lại.

Người của cô đã rúc cả vào trong ngực của Trình Điệp Qua rồi.

Sau khi liên tiếp mấy tiếng "Nặc Nặc" không có kết quả, thì Vinh Tuấn lại vội vàng rời đi.

Thời tiết buổi tối tháng tám đã có chút lạnh, nhưng cái trán của Nặc Đình Sơn trong mấy phút đồng hồ gần ngủ mà chảy mồ hôi. Một cơn gió thổi qua ---

Nặc Đình Sơn trở lên run rẩy.

Trước mắt cô cần phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Đúng vậy, cần phải như vậy. Vừa định chuyển bước chân thì bị một nguồn sức mạnh ngăn lại. Anh đã hỏi cô một câu, giọng nói của anh vừa trầm, vừa âm u, lại nặng nề.

Câu hỏi mà anh hỏi cô kia cô nghe không được rõ ràng. Không. Cô nghĩ là cô đã nghe được rồi. Có điều cô cho là mình đã nghe sai, bởi vì nguyên nhân mất ngủ nên tình trạng của cô tối nay thật sự không tốt lắm.

Thế là cô hỏi: Trình Điệp Qua, anh nói cái gì?

"Đây là lần cuối cùng tôi hỏi em. Thật sự quyết định ở cùng với A Tuấn sao? Em đã nghĩ kỹ chưa? Em đã suy nghĩ rõ ràng chưa? Nặc Nặc".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

"Đây là lần cuối cùng tôi hỏi em, thật sự quyết định ở cùng A Tuấn sao? Em đã nghĩ kỹ chưa? Em đã nghĩ rõ ràng chưa, Nặc Nặc?" Thanh âm này gần trong gang tấc, gần tới nỗi quanh quẩn bên tai cô lâu thật lâu vẫn không muốn rời đi, gồm cả câu "Nặc Nặc" kia.

Chân đã đứng tới tê rần. Sau đó Nặc Đình Sơn nhắc chân, thân thể vừa lướt qua bờ vai anh.

"Nặc Đình Sơn!" Thanh âm này nghe có chút nôn nóng.

Nặc Đình Sơn dừng chân lại, rồi nói một câu: Tôi không biết vừa rồi anh nói mấy lời kia là có ý gì, tôi cũng không muốn biết.

Sau khi nói xong Nặc Đình Sơn cũng không dừng bước nữa. Giọng nói kia vẫn đang nói sau lưng cô: "Vậy thì xin em sau này đừng làm ra chuyện như vừa rồi nữa".

Nặc Đình Sơn nghe thấy âm thanh đánh ra ở sau lưng mình, đó là bàn tay đánh tới một vật nào đó có tiếng của vật thể dội lại. Sau âm thanh dội lại:

"Nặc Đình Sơn, em có biết là việc em vừa làm sẽ rất dễ gây hiểu lầm không?". Trình Diệp Qua lớn tiếng hét sau lưng Nặc Đình Sơn.

Là đang nói tới việc cô lấy xuống điều thuốc của anh sao? Chắc là vậy. Đến Nặc Đình Sơn cũng cảm thấy như vậy rất không thích hợp. Nhớ kỹ vào. Sau này cô phải nhớ thật kỹ. Sau này có lại nhìn thấy Trình Diệp Qua hút thuốc cô phải vờ như không thấy. Nhất Định phải như vậy!

Nặc Đình Sơn cất nhanh bước chân về phía mà Vinh Tuấn vừa rời đi.

Rẽ qua con đường có bức tường thấp kia, Vinh Tuấn đã nhìn thấy Nặc Đình Sơn đang ngồi trên chiếc đu quay. Khẽ thở phào một hơi, đi về phía cô, rồi ngồi ở trước mặt cô gọi một tiếng Nặc Nặc.

Không có hồi đáp. Cô nhìn giống như ngay cả liếc nhìn anh một cái cũng chẳng thèm. Nhất định là do cô tức giận chuyện ở bữa tiệc rồi.

Ngồi xuống bên cạnh cô, vai kề sát vai cô.

"Nặc Nặc". Tay nắm lấy bàn tay của cô: "Xin lỗi, anh biết là em đã rất nỗ lực sắm vai thân phận bạn gái của Vinh Tuấn, trước đó anh đã đồng ý cho em thời gian, đồng ý với em tiến từng bước một. Nhưng tới nay anh trông thể nào cũng thấy nóng vội. Anh xin lỗi".

Tay của cô để mặc cho anh nắm lấy, cũng không ai nói gì nữa.

Thời gian trôi qua một lúc.

"A Tuấn".

"Ừ".

"Thực ra là em có tức giận". Cô đặt đầu mình lên vai của anh.

"Hả" Âm thanh mừng rỡ của Vinh Tuấn: "Vậy nói nghe thử coi, Nặc Nặc đã tức giận chuyện gì, mà sao lại tức giận vậy".

"Khi đó sau khi nghe xong mấy lời như vậy em thật sự đã muốn đá bay cái mông của tên Vinh Tuấn của năm mười sáu tuổi". Cô thở phò nói, giọng điệu đáng yêu: "Cái tên quỷ nhỏ này, tại sao lại có thể làm một chuyện như vậy với một cô bé, sau đó lại còn nói ra những lời như vậy nữa".

"Cái gì mà chỉ là sự hấp dẫn về giới tính giữa hai người khác phái chứ?"

Sau khi nói xong những lời này, cô thật sự nhắc chân lên, gót giày cao gót đập xuống anh, đập thật mạnh.

Nặc Đình Sơn đang tức giận rồi, hơn nữa đáng về tức giận không giống như là đang đóng kịch. Bởi vì anh nghe được sự buồn phiền trong âm thanh của cô, cứ như cô chính là cô bé kia vậy.

Chờ chút. Sau khi Vinh Tuấn suy nghĩ kỹ lại thì cảm thấy sự tức giận của Nặc Đình Sơn có chút là lạ. Không phải là nên tỏ ra đáng về như là đang ghen sao? Thế nào mà nghe lại giống như là đang tức giận bất bình thay cho cô bé kia vậy.

"Nặc Nặc..." Vinh Tuấn cảm thấy mình cần phải hỏi kỹ lại một chút, về sự tức giận của cô là đang tức giận bất bình hay là đang ghen.

"Câm miệng lại". Cô quát anh ấy: "Còn nữa, vừa rồi chưa hiểu chuyện đã tức giận với em, lại còn cái tính khí công tử mà em vô cùng không thích nữa".

Quả thực vậy, trên bàn ăn anh đã vô duyên vô cớ tức giận với cô. Tự biết mình đuối lý, anh chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

Lúc Vinh Tuấn và Nặc Đình Sơn trở lại chỗ tụ họp, thì mười lăm người đã thiếu mất hai người. Trình Diệp vì còn có chuyện khác mà đã rời đi trước, Vinh Chân cũng theo Trình Diệp Qua rồi đi.

Khoảng mười một giờ buổi tụ họp kết thúc. Những người đó nói tạm biệt với Nặc Đình Sơn, nói cô rất xứng với A Tuấn, nói hy vọng lần sau có cơ hội có thể cùng nhau chơi đùa. Quả nhiên, những người này sau mấy tiếng quan sát thì cho rằng cô và Vinh Tuấn đúng thật là chuyện như vậy. Ngay sau đó những người thông thạo giao tiếp này trong đầu đã đưa ra đánh giá.

Xe trên đường quay trở về, Vinh Tuấn đã gọi điện cho Trình Diệp Qua. Trong điện thoại Vinh Tuấn hỏi Trình Diệp Qua nguyên nhân về sớm, nói mấy câu qua loa rồi cúp máy.

Trở lại khách sạn, sau khi tắm rửa xong thì đã gần sáng rồi. Phòng khách sạn họ chọn là kiểu phòng thông nhau. Nhìn từ bên ngoài thì thấy là một phòng, nhưng thật ra bên trong được chia ra thành hai không gian. Nụ hôn theo thường lệ đặt trên trán Nặc Đình Sơn, Vinh Tuấn nói chúc ngủ ngon với cô.

"Ngủ ngon". Tối qua mắt ngủ đã khiến Nặc Đình Sơn một tối không mở mắt ra được nữa.

Sau khi nói ngủ ngon xong Nặc Đình Sơn mở cửa phòng mình ra.

Ngày tiếp theo, Nặc Đình Sơn nhận được cuộc điện thoại của Vinh Chân gọi tới di động của cô. Vinh Chân bảo cô cùng cô ấy đi thử lễ phục mặc tham gia yến hội buổi tối. Nhà tổ chức đã tổ chức bữa tiệc chào đón cho Vinh Tuấn, Vinh Chân cũng ở trong danh sách khách mời.

Nặc Đình Sơn lầy lý do không đi được để từ chối Vinh Chân. Từ đầu tới cuối cô đều nhớ lời Trình Diệp Qua nói với cô khi đó: "Sau này nếu không có chuyện gì thì đừng làm phiền tới Vinh Chân".

Cho tới bây giờ đối với câu nói này của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn đã không còn tức giận nữa rồi, cô chẳng qua là chỉ cảm cực ở Manchester này trong khoảng một tháng thôi nên nhiều hơn một chuyện không bằng bỏ đi một chuyện. Vừa nhìn đã biết Vinh Chân là chúa hành người rồi.

Khi màn đêm buông xuống, bữa tiệc của thành phố Manchester thường có ánh đèn rực rỡ. Những người lập kế hoạch đã để cho những nghệ sĩ biểu diễn cùng Vinh Tuấn tụ tập tới thành phố này, bữa tiệc chào mừng này được trang trí tràn đầy cảm giác nghệ thuật. Trong bữa tiệc này, cũng ở trong danh sách khách mời của nhà tổ chức là Trình Diệp Qua đã vắng mặt. Anh để trợ lý của anh mang cho Vinh Tuấn chai rượu vang năm 1960, đồng thời còn tỏ ý xin lỗi về chuyện này.

Trong một tuần sau đó Nặc Đình Sơn cũng không nhìn thấy Trình Diệp Qua. Buổi hòa nhạc của Vinh Tuấn ở Manchester đang tới gần từng ngày làm cho Nặc Đình Sơn và người quản lý của Vinh Tuấn bận tới đầu xù tóc rồi.

Một chủ nhật nữa lại đến, Nặc Đình Sơn đã tới Manchester được mười ngày rồi. Trong mười ngày ở đây Nặc Đình Sơn phát hiện Trình Diệp Qua rất được người Manchester chú ý. Cô luôn nghe được những tin tức liên quan tới anh. Ở đầu đường cuối ngõ, ở trên những tạp báo chí, ở trong miệng những nhân viên chuẩn bị của buổi hòa nhạc.

Trình Diệp Qua đang hẹn hò cùng trưởng nữ nhà Howard, một trong những gia tộc nổi danh nhất ở Anh Quốc. Đây là tin hành lang đã lưu truyền rộng rãi khắp Manchester ba ngày trước.

Điều này đúng thật là có bằng chứng hẳn hoi: Trong một bức ảnh ở trường đua ngựa Trình Diệp Qua đã cùng trưởng nữ nhà Howard công khai cười một con ngựa, đã bị mọi người say sưa bàn tán. Nhà Howard ở Manchester có rất nhiều sản nghiệp, doanh nghiệp Vinh Thị sẽ tạo một tòa thành mộng ảo tương lai ở trên biển kia, phần lớn vật liệu đều tới từ chính gia tộc Howard. Trưởng nữ của gia tộc Howard vô cùng cảm mến Trình Diệp Qua, đây đã là bí mật công khai. Chính vì như vậy Doanh nghiệp Vinh Thị luôn có thể nhận được tài nguyên của gia tộc Howard cung cấp, cần bao nhiêu cho bấy nhiêu.

Cầm trang phục mẫu của nhà tài trợ, xa xa Nặc Đình Sơn đã nghe thấy âm thanh truyền tới qua cánh cửa từ trong phòng luyện tập. Nặc Đình Sơn rất hiếm khi nghe thấy mấy lời thô lỗ từ miệng của Vinh Tuấn. Đi tiếp mấy bước âm thanh của Vinh Tuấn lại càng trở lên rõ ràng. Nặc Đình Sơn đã nghe thấy anh ấy đang cùng ai phân cao thấp.

Tối hôm qua, tại hiện trường buổi hòa nhạc phát sóng trực tiếp Vinh Chân lần đầu tiên đã xuất hiện lời thông báo. Cô ấy đã đọc sai tên của "Thần tượng thế hệ mới", cô ấy tự bào chữa rằng chưa hiểu được cái tên "Thần tượng thế hệ mới" để lý giải với những người hâm mộ. Họ lại càng bắt lỗi trong lời giải thích của cô ấy. Mấy trăm fan âm nhạc đang có mặt ở đó chất vấn làm cho Vinh Chân sục đồ ngay tại chỗ. Vô số khán giả xem tivi đầu nhìn thấy khuôn mặt Vinh Chân nước mắt như mưa.

Nặc Đình Sơn cầm trang phục mẫu đứng ở ngoài cửa.

"Trình Diệp Qua, cậu lập tức quay lại đây. Tôi không tin là Vinh Chân sẽ vì một chuyện nhỏ như vậy mà khóc nức nở tại chỗ. Vì vậy cậu quay lại đây ngay lập tức, lập tức giải thích rõ ràng với Vinh Chân". Âm thanh của Vinh Tuấn càng ngày càng trở lên cao vút, gần như muốn chọc thủng cánh cửa.

Tiếp đó phòng luyện tập trở nên yên tĩnh. Mấy phút trôi qua, phòng luyện tập truyền tới một âm thanh nhỏ của vật thể rơi vỡ trên sàn nhà. Tiếp sau đó, lại một lần nữa khôi phục lại sự yên lặng như lúc trước.

Gần năm phút đồng hồ trôi qua, Nặc Đình Sơn đẩy cửa phòng luyện tập ra, vừa liếc mắt đã trông thấy chiếc di động tan tành trên mặt đất, còn có một số tờ giấy bị vò viên lại. Vinh Tuấn quay lưng về phía cô nằm trên ghế sofa.

Cẩn thận nhất từng thứ trên mặt đất lại, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vinh Tuấn, tay xoa tóc của anh ấy. Tay vừa mới chạm tới tóc của anh ấy thì đã bị nắm lại, theo nguồn sức mạnh ấy cô ngã trên người anh ấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, lưng của Nặc Đình Sơn dán trên ghế sofa, Vinh Tuấn nửa chống tay, người nửa áp trên người cô.

"Ấn tượng của Trình Diệp Qua đối với em thế nào?" Anh vừa quan sát vừa hỏi cô.

"Đẹp trai, anh tuấn, là người tình trong mộng của tất cả các cô gái". Nặc Đình Sơn dùng giọng điệu thành thật nói ra.

Sau đó nắm đầm của Vinh Tuấn rơi trên ghế sofa ngay bên tai cô, với bộ dạng: Em chết chắc rồi.

Nặc Đình Sơn đưa tay ra vòng qua eo của Vinh Tuấn, đem mặt cọ sát bên tóc mai của anh, nói: "A Tuấn, chúng ta đừng nói chuyện của người khác nữa, được không".

Không nói ngay chuyện giữa cô và Trình Diệp Qua cho Vinh Tuấn là cô sai. Như người vẫn luôn gầy dựa trong vũng bùn lầy, cuối cùng cũng đã chờ được một cánh tay có thể lôi cô ra khỏi vũng bùn, cô thận trọng bắt lấy.

Sau đó thì đã biến thành như thế này rồi. Càng lâu thì lời nói dối càng trở lên nghiêm trọng.

"Được. Không nói nữa". Anh ấy trả lời.

Đêm đó, Nặc Đình Sơn thu dọn hành lý. Ngày mai cô phải tới Đức một chuyến, ngày mai Klein có buổi biểu diễn. Đây chính là lần đầu tiên Klein được chính thức biểu diễn trên sân khấu cho mọi người. Cô phải ở Đức hai ngày. Vừa đem quần áo bỏ vào trong va ly, cô vừa tránh được Vinh Tuấn đang gặm cắn gậy cô như một chú chó con.

"Nhột.... Đùng... A Tuấn". Vừa liên tục né tránh vừa nói, Khóe miệng kìm chế không được mà cong lên, cô thật sự sợ nhột.

Vinh Tuấn biết nhất định Nặc Đình Sơn không biết bây giờ cô mê ngồi tới cỡ nào, mê người tới nỗi khiến cho người ta muốn lao vào cắn một cái. Ôm cô từ phía sau, tay quen đường quen lối mà tìm kiếm, mà nắm lấy. Nơi tròn trịa bị anh ấy nắm ở trong lòng bàn tay.

"Nặc Nặc". Anh ấy kêu cái tên này.

"Ừ".

"Đừng đi Đức nữa". Vinh Tuấn cảm thấy anh khó có thể chịu được khi phải xa cô hai ngày. Bình thường cô chỉ đi có một ngày, lần này là đi hai ngày.

"Không được". Cô dứt khoát từ chối khiến cho anh tức giận, thề là...

Cô bị đau la lên.

"Nặc Đình Sơn, anh hỏi em, là Klein quan trọng hay anh quan trọng".

"Anh nên đổi câu hỏi của anh thành: Nếu như anh và Klein cùng rơi xuống nước thì em cứu anh trước hay cứu Klein trước.... A.... Tuấn!" Nặc Đình Sơn nói tới đây thì bởi vì hành động của Vinh Tuấn mà kêu lên: "Đau. Tên khốn này".

"Có lý". Sức lực của anh ấy giảm một chút: "Vậy đáp án của em là?"

"Đương nhiên là cứu anh trước rồi". Nặc Đình Sơn đưa ra đáp án vô cùng chắc chắn.

Đêm lại sâu hơn một chút, thu dọn xong va ly hành lý để qua một bên. Trên giường, Nặc Đình Sơn liên tiếp đẩy người đang đè trên người cô ra. Âm thanh khe khẽ: "A Tuấn, bây giờ đã muộn rồi, em phải bắt chuyến bay sớm".

Cái tay kia từ trong quần áo của cô chui ra, nhưng chưa hề rời đi. Tay đặt trên eo của cô, giọng nói của anh ấy khàn khàn trầm thấp: "Nặc Nặc, khi nào mới... hả?"

Vừa nói, ngón tay vừa di chuyển tới một nơi nào đó của cô, không có thận trọng thăm dò như ngày thường, mà mang theo một sự cấp khách không cho từ chối.

"Nếu không thì, đêm nay, hửm?"

Ngón tay càng ngày càng tiến gần.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao mới được? Cô đã từ chối anh ấy rất nhiều lần rồi, cô đã tìm đủ mọi loại cớ rồi. Phải làm sao mới được đây? Cô luôn sợ cơ thể cô sẽ bán đứng suy nghĩ, linh hồn của cô. Vinh Tuấn sẽ phát hiện ra cái anh có chỉ là một thể xác. Một người đàn ông đối với một cái xác thì có thể say đắm được bao lâu, có thể là lại không lâu nữa, anh ấy sẽ nói cô ở trên giường giống như một con cá chết.

Quay mặt đi, âm thanh của Nặc Đình Sơn nguội lạnh: "Vinh Tuấn, anh không đợi được sao?"

Thân thể anh đang đề ở trên người hơi ngừng lại.

Sau đó buông cô ra, anh chỉnh đốn lại quần áo bị anh làm cho lộn xộn lại, mới đặt lên bên thái dương cô nói một câu "Xin lỗi".

Nặc Đinh Sơn không đáp lại.

"Ngủ sớm một chút, ngày mai phải bắt chuyến bay sớm". Anh ấy dặn dò bên tai cô.

Nặc Đinh Sơn vẫn không nói gì.

"Ngủ ngon". Môi của anh ấy chạm lên tóc mai của cô.

Chờ khi cửa phòng đóng lại, Nặc Đinh Sơn thở mạnh ra một hơi. Nhắm mắt lại, ngày mai cô phải bắt chuyến bay sớm, ngày mai là chủ nhật. Thứ ba cô sẽ quay lại. Thứ ba Vinh tuần có một buổi họp báo nhỏ.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Nặc Đinh Sơn rời đi Vinh Tuấn vẫn còn đang ngủ, trên giường vẫn còn bày bừa toán loạn những bảo thảo rác rưởi như lúc trước. Sau khi thu dọn ngăn nắp phòng của anh ấy lại thì Nặc Đinh Sơn mới kéo va ly rời đi.

Lúc này Nặc Đinh Sơn không nghĩ được là hai ngày sau cô sẽ gặp phải Trình Diệp Qua ở sân bay Berlin. Vẫn là dùng một loại gặp mặt giống như đã từng quen biết, giống như tái diễn lại cuộc gặp gỡ trong lịch sử.

Lúc nào cũng vậy, càng cố lãng quên thì lại càng trở lên rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Thứ ba, ba giờ rưỡi, sân bay quốc tế Brandenburg. Trình Diệp Qua được cho biết do nguyên nhân khí hậu chuyến bay từ Berlin tới Manchester bị delayed từ bốn giờ thành năm giờ rưỡi. Anh tính ở sân bay thuê một khách sạn mini dành cho hành khách để ngủ. Trình Diệp Qua đã liên tiếp ba mươi giờ rồi chưa ngủ.

Sau khi làm xong thủ tục, lúc đi qua đại sảnh sân bay anh đã nhìn thấy một người. Bạn gái cũ của anh, bạn gái hiện tại của Vinh Tuấn. Nặc Đinh Sơn.

Đứng ở trong một đám người. Lúc nhìn thấy những cảnh sát súng ống sẵn sàng, Trình Diệp Qua đã đứng lại. Người phục vụ hướng dẫn anh tới khách sạn mini nghỉ ngơi đã nói cho Trình Diệp Qua biết đó là diễn tập chống khủng bố của sân bay. Diễn tập chống khủng bố sẽ duy trì trong khoảng mười lăm tới hai mươi phút.

Nặc Đinh Sơn cùng mấy trăm hành khách đứng trong khu vực chỉ định. Vừa nhìn đã biết cô là người tình nguyện bị tạm thời kéo vào đảm nhiệm việc này.

Sau mấy phút, Trình Diệp Qua rời khỏi đại sảnh sân bay.

Khách sạn mini nhìn trông giống như một khoang tàu vũ trụ, bên trong không thiếu thứ gì. Trình Diệp Qua để cả quần áo nằm trên giường, anh gọi điện thoại cho người bạn làm việc tại Sân bay. Biết chuyến bay Nặc Đinh Sơn cũng nằm trong danh sách hành khách của chuyến bay đi tới Manchester lúc năm giờ. Làm cho Trình Diệp Qua vui mừng chính là chỗ ngồi Nặc Đinh Sơn mua là ở khoang phổ thông. Cửa anh là khoang hạng nhất. Điều này có nghĩa là chỉ cần anh cẩn thận một chút thì họ sẽ không có cơ hội chạm mặt nhau.

Khoang phổ thông? Cô gái này vẫn còn keo kiệt như trước.

Thoáng chốc, Trình Diệp Qua nhớ tới quãng thời gian lúc đó ở Notting Hill. Có lẽ là vào một buổi chiều chủ nhật nào đó cô và anh đi tới trung tâm mua sắm, cô luôn biết chính xác cửa hàng nào có thể chấp nhận giá rẻ. Lúc cô cò kè mặc cả với mấy chủ cửa hàng đồ ngừ khí lão luyện.

Vào giờ phút này hình dáng của anh đang in rõ lên trần nhà. Về mặt của người đàn ông nằm trên tấm đệm màu xanh đen phức tạp. Trình Diệp Qua nhắm mắt lại, ngừng nhìn lên trần nhà, trên mặt của người đàn ông ấy là vẻ phức tạp.

Trong mơ màng Trình Diệp Qua bị còi báo động của sân bay đánh thức. Ngay lập tức một tin tức vọt vào trong đầu của anh là: Nặc Đinh Sơn cũng ở trong sân bay này.

Lúc tay vừa chạm tới cánh cửa thì Trình Diệp Qua vừa nghe rõ phát thanh trong phòng. Phát thanh nhắc nhở tiếng còi báo động chỉ là đang phối hợp diễn tập chống khủng bố ở sân bay. Theo như nhắc nhở của phát thanh Trình Diệp Qua mở thét bị cách âm của căn phòng ra. Trong chớp mắt, diện tích

không gian không quá lớn vẫn thật sự giống như ở trong vũ trụ yên tĩnh. Căn phòng một trăm Euro một giờ, còn được trang bị hệ thống truyền hình khu vực công cộng của sân bay.

Trình Diệp Qua mở hệ thống truyền hình ra, dưới góc trái mình hình đang ghi lại hình ảnh hiện trường diễn tập chống khủng bố. Trình Diệp Qua không nhìn thấy Nặc Đình Sơn trong hình ảnh hiện trường, chỗ đứng của Nặc Đình Sơn trước đó không lâu đã bị một người khác thay thế. Tiếp theo trong màn ảnh là hình ảnh những cảnh sát súng ống sẵn sàng đang diễn tập hộ tống hành khách từ khu vực lối đi an toàn rời đi.

Trình Diệp Qua lại lần nữa bấm số cho người bạn đang trong ca làm việc tại sân bay của anh.

Kế hoạch hộ tống hành khách từ lối đi an toàn thành công thoát khỏi đã hoàn thành trong thời gian gian ba phút. Nặc Đình Sơn cũng ở trong tốp đó thoát đi từ lối đi an toàn. Đoán là tốp mấy chục người đã thành công đi qua lối đi an toàn rồi. Một nhóm người được bố trí rút lui hướng cầu thang, một nhóm người được bố trí bắt thang máy rời đi. Không chờ Nặc Đình Sơn làm ra bất cứ dấu hiệu nào cô đã bị nhét vào trong thang máy.

Nặc Đình Sơn bị đẩy tới cuối hàng, cửa thang máy đóng lại. Thang máy từ tầng bốn thẳng xuống tầng một. Tầng một nối tiếp với bãi đậu xe, nói cách khác chỉ cần cửa thang máy mở ra là bọn họ coi như đã thành công được cứu thoát.

Bốn tầng thang máy, cũng chính là một chút lỗ lự. Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại tự nói với chính mình. Không có gì hết, chỉ một lúc thôi. Nhắm chặt mắt lại Nặc Đình Sơn đón lấy thời gian dài đằng đẳng giống như bị chém thành từng đoạn. Chỉ là ở trong cái không gian giam cầm này thời gian trước sau như một giống như là chậm chạp tựa như không nhúc nhích. Còi báo động của sân bay cứ quanh quẩn trên đỉnh đầu của cô, làm cho cô buồn nôn, làm cho cô khó thở.

Trong khoảng thời gian ngắn Nặc Đình Sơn cảm giác mình bị người ta dùng túi ni lông trùm trên đầu, tâm tư cũng theo cái lớp túi ni lông càng bịt càng chặt kia mà rối loạn, bồng bềnh.

Trong sự hỗn loạn, mấy lời tới bên tai, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

"Nặc Nặc, hãy nhớ kỹ, đây là lời dành cho người bị chứng bệnh giam cầm. Sau này nếu như lúc không cẩn thận gặp phải một vài tình hình ngoài dự liệu, thì hãy nhắm mắt lại, tưởng tượng có một vật thể có hình dáng góc cạnh đặt ở trước mặt em, vật thể này tương tự như kim tự tháp. Em để cho ý nghĩ của em tập trung vào một điểm ở trên đỉnh nhọn của kim tự tháp".

Nặc Đình Sơn cố gắng ở trong đầu nghĩ tới vật thể có hình dáng giống như kim tự tháp. Trong bóng tối hình như cô đã nhìn thấy rồi, sau đó cô bắt đầu đi tìm cái đỉnh nhọn nhất kia. Mạch suy nghĩ rồi rạc bị kéo lại một chút, dần dần gắn kết lại thành một nguồn sức mạnh. Lớp túi ni lông bịt chặt cô lại kia dường như cũng không còn khó chịu như vậy nữa. Không còn nữa.

"Đỉnh" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Một cánh tay kéo cô ra ngoài từ trong thang máy, thanh âm xa lạ nói với cô cảm ơn đã hợp tác, sau đó âm thanh đó nói với cô: "Cô có thể mở mắt ra rồi, chúng ta đã thành công thoát khỏi khu vực nguy hiểm rồi".

Đúng rồi, lúc này Nặc Đình Sơn mới nhớ ra hiện tại cô đang tham gia buổi diễn tập chống khủng bố. Hôm nay cô sẽ đáp chuyến bay từ Berlin bay tới Manchester. Sau khi được cho biết vì nguyên nhân thời tiết nên chuyến bay đã bị delayed tới năm giờ rưỡi, cô bị kéo đi làm người tình nguyện diễn tập chống khủng bố.

"Cô có thể mở mắt ra rồi". Âm thanh đó nói với cô lần thứ hai.

Nặc Đình Sơn mở mắt ra, sau đó toàn bộ thế giới bắt đầu trở lên lay động. Vừa rồi trong thang máy tiếng còi báo động như một cơn ác mộng làm cho cô đã nhớ tới mấy ngày sống không bằng chết ở Nam Phi, cô cầu xin mấy người đó thể nào những người đó cũng không phản ứng.

Bãi đậu xe tăm tối, ánh sáng duy nhất chiếu tới từ một khe cửa. Ánh sáng yếu ớt giống như của đèn pin cầm tay, trong ánh sáng nhạt có một bóng người chạy về phía cô. Hình dáng của bóng người đó cô rất quen thuộc, ngay cả lúc anh đang chạy cũng quen thuộc như vậy.

Đó là ai vậy? Sẽ là ai nhỉ?

"Nặc Nặc!" Thanh âm quen thuộc đang gọi cô, đó giống như là đang lo lắng.

Là anh ư.

Nặc Đình Sơn cong cong khoe miệng, chìa tay ra. Cô cho là đưa tay ra là có thể với tới anh, nhưng tay chạm vào hư không. Định thần lại muốn nhìn xem anh cách cô bao xa.

Nhưng toàn bộ thế giới vẫn còn đang đung đưa. Cô lao đảo, thân thể cứng ngắc nhào về phía trước. Lúc thân thể cứng đờ nhào về phía trước Nặc Đình Sơn nghĩ thật là tồi tệ, mũi của cô sẽ không gặp xui xẻo đó chứ.

Thật may là người kia đã đón lấy cô, chính là người vừa rồi gọi cô "Nặc Nặc", chính là người đã nói cho cô biết nguyên lý về kim tự tháp.

Những lời dịu dàng đó gần tới nỗi dường như là chuyện của ngày hôm qua.

Không đúng, Nặc Đình Sơn nghĩ lại, ngay chiều ngày hôm qua, ánh nắng trải đầy ban công, cô tưới nước cho hoa ở ban công, anh ở một bên nhìn cô.

Sau khi tưới nước xong anh đã nói cho cô những lời đó, sau khi nói xong anh đã hôn cô ở ban công.

Trong không khí còn có mùi hương dễ chịu của ánh nắng ở Notting Hill. Thời gian lưu luyến.

Không biết tại sao, hình như trông anh rất tức giận. Anh đã mắng cho cô một trận. Nữa, lại nữa rồi. Lời mắng người của anh lưu loát tới mức xuất thần: Ngốc như một con lừa, còn ngốc nữa thì sẽ đem cô ném ra ngoài cửa sổ, nhớ sau này phải bỏ sung nhiều chất đạm vào.

Lúc này anh lại đang mắng cô rồi, anh nói có phải là cô bị những đồ ăn đầy dầu mỡ kia chứa đầy não rồi hay không. Một người bị mắc bệnh không gian giam cầm lại dám phối hợp diễn tập chống khủng bố.

Nặc Đinh Sơn luôn cảm thấy cách thức mắng người của anh không giống với cách thức mắng người lúc trước. Trước kia lúc cô bị anh mắng cô đã rất khô sở, nhưng lần này khi bị anh mắng hình như cô rất vui vẻ. Thật giống như bắt được nhược điểm của anh, lá gan lại to thêm. Vì vậy, khi anh công cô, cô đã dịch anh ra, dùng chân đá mạnh anh.

"Đừng cử động. Ngoan nào". Anh công cô.

"Vừa rồi anh đã mắng tôi". Cô lớn tiếng nói, cô cho rằng giọng của cô đã rất lớn, nhưng trên thực tế thì lại rất nhỏ.

"Tôi không mắng em". Anh cam đoan với cô.

Anh vừa cam đoan với cô vừa lao thẳng về hướng phát ra ánh sáng. Bước chân của anh cực kì vội vàng.

"Mấy ngày trước anh đã mắng tôi, anh nói nếu tôi còn tiếp tục ngốc nữa thì sẽ ném tôi xuống dưới lầu". Nặc Đinh Sơn nói.

"Nặc Nặc?" Anh đang gọi cái tên này, giọng nói vô cùng hoang mang.

"Câm miệng". Nữa, lại muốn mắng cô nữa chứ gì. Nặc Đinh Sơn dùng âm thanh lớn hơn nói: "Trình Diệp Qua, anh còn mắng tôi nữa là tôi sẽ ngắt xù đây".

Anh không biết cô đã dùng sức lực lớn thế nào để cho những tôi tám bắt tận kia đừng vây quanh cô quá lâu.

"Được, tôi không mắng em nữa". Anh nói, phát ra từng chữ một, nghe qua có vẻ vô cùng khó khăn.

Nặc Đinh Sơn gạt đầu trên lưng Trình Diệp Qua, có điều Nặc Đinh Sơn lại nhanh chóng nhớ tới chỗ không đúng của Trình Diệp Qua.

"Trình Diệp Qua. Anh!" Nặc Đinh Sơn gia tăng ngữ khí: "Sau đó anh không được để cho tôi dọn đồ đạc quá nặng lên trên gác lửng đây. Nếu như giúp người khác thì tôi tình nguyện, nhưng giúp anh thì tôi không tình nguyện đâu".

Đúng vậy, giúp anh tôi không tình nguyện. Phải biết, anh là bạn trai của tôi đó nha. Có thể vì anh mà không chớp mắt hiến dâng mạng sống, nhưng không muốn dọn đồ vật nặng như vậy cho anh tới gác lửng.

Bước chân của Trình Diệp Qua lại nhanh hơn.

Người này không có nghe nói sao?

"Trình Diệp Qua, anh có nghe thấy không?" Nặc Đinh Sơn lớn tiếng ồn ào. Cô cho rằng ở trong bãi đậu xe sẽ nghe thấy âm thanh dội lại của âm thanh ồn ào của cô, nhưng trên thực tế lại không có. Âm thanh phát ra của cô tựa như con kiến vậy.

"Tôi nghe thấy rồi, nghe thấy hết rồi". Anh trả lời, âm thanh lớn tới đáng sợ.

Ồ vuông vuông vức hình như càng ngày càng gần, bóng tối càng ngày càng đậm. Nặc Đinh Sơn lẩm bẩm nói: "Trình Diệp Qua, nhưng mà anh là..."

Cái tiếng "Bạn trai của tôi" bị một mảng bóng tối lớn nuốt chửng.

Ở thời khắc sau cùng lưu lại trong đầu của cô một số hình ảnh: Tường gạch đỏ, cây dây leo màu xanh lục không biết tên, bức rèm cửa hai màu đậm nhạt, ánh đèn ấm áp sáng sủa. Trình Diệp Qua bỏ mất kính xuống, mắt kính đặt ở trên bàn, tay hướng về phía cô. Cô mặc áo sơ mi của anh, chậm rãi đi về phía anh, tay anh kéo một cái cô liền ngã vào trong lòng ngực anh.

Một số âm thanh, một số tia sáng rơi trên mi mắt cô, tâm tư rồi rạc hỗn độn. Sau đó biến thành một loạt âm thanh đối thoại, đó là cuộc nói chuyện của hai người đàn ông. Một âm thanh xa lạ, một âm thanh quen thuộc.

Âm thanh xa lạ: "Tình huống anh nói đó là não của một người bị chịu lực cản mà xuất hiện tư duy đứt đoạn dẫn tới phản ký ức thiếu hụt".

Âm thanh quen thuộc: "Lời anh nó sẽ xuất hiện ảnh hưởng tiêu cực đối với cơ thể của cô ấy hay không".

Âm thanh xa lạ: "Sẽ không, tình huống của bạn anh như vậy cũng giống như lệch múi giò, chỉ cần được nghỉ ngơi một thời gian thì rất nhanh sẽ ổn thôi".

Thời gian trôi qua một lúc.

Âm thanh quen thuộc: "Ký ức thiếu hụt mà anh vừa nói tới sẽ duy trì trong thời gian bao lâu".

Âm thanh xa lạ: "Đối với bạn của anh là do chúng giam cầm dẫn tới xuất hiện bị choáng nhất thời, hơn nữa lúc đó không có bị bất kỳ va chạm nào thì tôi nghĩ lúc cô ấy tỉnh lại thì sẽ khôi phục lại thôi".

Thời gian lại trôi qua một lúc.

Âm thanh quen thuộc kia truyền tới bên tai cô, nói mấy lời với cô. Giọng nói của anh thấp tới nỗi càng giống như nói mê, là tự thì thầm. Cô cố gắng phân biệt nội dung lời anh nói. Cuối cùng không có kết quả.

Âm thanh đó khiến người ta say mê. Trong âm thanh khiến người ta say mê ấy cô chìm vào giấc ngủ.

Mờ mắt ra ngay lập tức, Nặc Đình Sơn gần như cho là cô đã không cẩn thận rơi vào trong cơn lốc xoáy của ngày xưa.

Ánh đèn nhỏ như hạt đậu, người đàn ông ngồi ở đó, cúi đầu.

Sau khi nhìn rõ ràng lại thì người đàn ông đó là Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn theo bản năng nhanh chóng muốn chạy trốn. Bởi vì trong suy nghĩ của cô cơ hồ lúc cô vừa mở mắt ra toàn bộ đã quay trở lại, Bao gồm cả...

Bao gồm cả câu nói quái đản kia của cô "Trình Diệp Qua, anh lại mắng tôi nữa là tôi sẽ ngắt xỉu đây".

Hiện tại cô đã hai mươi sáu tuổi chứ không phải mười sáu tuổi.

Nhìn quanh bốn phía, bây giờ Nặc Đình Sơn đang nằm ở trong không gian giống như khoang vũ trụ. Trình Diệp Qua cúi đầu nhìn như đang ngủ, cửa sổ hình bầu dục in sắc trời đen ngịt bên ngoài cửa sổ.

Đồng hồ đặt ở một bên cho thấy thời gian hiện tại đã là hai giờ sáng. Rõ ràng là cuộc diễn tập chống khủng bố khiến cho cô bỏ lỡ chuyến bay trở lại Manchester rồi.

Nhất định không thể để A Tuấn lo lắng, Nặc Đình Sơn cuống quýt tìm điện thoại. Điện thoại của cô đặt ở cạnh chiếc ghế chỗ Trình Diệp Qua ngồi.

Di chứng của sự không gian giam cầm còn lưu lại trong đầu cô. Nặc Đình Sơn không thể không tìm tới điểm chống đỡ, từng chút một di chuyển tới bên kia chiếc ghế.

Tay chạm tới điện thoại di động, di động hiện thị tình trạng đang tắt máy. Vừa định mở máy.

"Muốn gọi điện cho A Tuấn sao?" Giọng Trình Diệp Qua cứ như vậy bất ngờ vang lên.

Tay run lên, điện thoại rơi xuống đất. Nghiêng mặt, Nặc Đình Sơn chạm tới ánh mắt của Trình Diệp Qua.

"Tôi qua tôi đã dùng điện thoại của em gửi tin nhắn cho A Tuấn, nói cho cậu ấy biết ngày mai em mới quay trở lại". Trình Diệp Qua nhìn cô nói.

Nói một câu "Cám ơn" Nặc Đình Sơn quay người lại nhấc điện thoại. Di chứng chết tiệt này làm cho cơ thể cô mất thăng bằng.

Khi cơ thể của cô ngã vào trong lòng ngực của Trình Diệp Qua, mười mấy tiếng trước hình ảnh cuối cùng lưu lại trong đầu cô được kéo trở lại.

Trình Diệp Qua bỏ kính xuống, mắt kính đặt trên bàn, tay hướng về phía cô. Cô mặc áo sơ mi của anh, chậm rãi di về phía anh, tay anh kéo một cái cô liền ngã vào trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Nghe nói trong lúc thân thể con người bị mất cân bằng sẽ theo lực hút của trái đất theo thói quen mà nghiêng về bên trái. Lúc Nặc Đình Sơn khom lưng nhấc điện thoại trên đất lên trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị cơ thể đã bị mất cân bằng. Vị trí Trình Diệp Qua đang ngồi ở bên tay trái cô, anh đưa tay ra đón lấy cô.

Khi cô rơi vào trong lòng của anh, trong phút chốc "Đùng" một tiếng. Cũng không biết là tay cô trong lúc vô tình đã đụng tới công tắc chiếc đèn bàn, hay là có người đã tắt đèn đi.

Không gian không lớn bị chìm vào bóng tối, chỉ có mấy chỗ được ánh sáng mờ nhạt chiếu tới từ cửa sổ hình bầu dục.

Lần này phản ứng của Nặc Đình Sơn rất nhanh, lúc Trình Diệp Qua gần chạm tới tay của cô thì cô đã tìm điểm chống đỡ. Vừa định đứng dậy đã nghe thấy câu "Nặc Nặc" kia gần kề bên tai.

Trong lòng Nặc Đình Sơn luôn hoài nghi cái câu "Nặc Nặc" kia của Trình Diệp Qua rơi xuống có phải là câu thần chú hay không. Mỗi lần anh gọi "Nặc Nặc" thì lòng của cô sẽ trở lên mềm nhũn, dễ dàng trở lên vô cùng ngoan ngoãn.

Nhìn xem, Trình Diệp Qua lại đang niệm thần chú nữa rồi. Vì vậy bây giờ cô không lập tức rời khỏi lồng ngực của Trình Diệp Qua đều là do tiếng "Nặc Nặc" kia.

"Nặc Nặc, không lâu trước đây tôi đã nghe một câu như thế này "Não bộ của một người bị chịu lực cản mà xuất hiện tư duy đứt đoạn dẫn tới thiếu hụt một phần ký ức". Khi đó tôi đã nghĩ nghe vậy quả thật không sai". Anh nói, hơi thở mang theo sự mê hoặc hư ảo: "Tôi cảm thấy tốt nhất là nên dừng lại ở hai năm trước, nếu như dừng lại ở hai năm trước..."

Vào thời khắc này, không biết ai đã chạm vào công tắc chiếc đèn bàn. Theo chiếc đèn bàn được bật lên, phản ánh sáng dịu dịu rơi lên trên mặt của anh và cô. Mặt của anh và cô cách nhau rất gần, cô xiêu vẹo ngồi lên đùi anh, ánh mắt của anh đang rơi trên môi cô.

Dường như ánh mắt rơi trên môi cô của anh không muốn rời đi. Cô hình như cũng đã quên rằng mình nên rời khỏi người anh. Anh tiếp tục nói:

"Nếu như dừng lại ở hai năm trước, tôi nghĩ tôi cần phải nói lời cảm ơn với cô gái đã đặt cò tam điệp trên bệ của sổ của tôi".

Cò tam điệp. Đúng vậy, khi đó cô đã từng đặt một chậu cò tam điệp trên bệ của sổ của anh. Chờ đợi anh phát hiện ra, chờ đợi cho nó cành lá xum xuê, chờ đợi thứ tình cảm tự nhiên này nở. Tới một ngày có người nhìn thấy rồi hỏi, anh sẽ rất tự nhiên mà trả lời rằng: "À, đó là của bạn gái tôi đặt lên đó".

"Em còn là cô ấy không?" Âm thanh đó hỏi.

Như vừa tỉnh lại từ trong mộng!

Trong lúc như bừng tỉnh từ giấc mộng Nặc Đình Sơn không có rời khỏi từ trên người Trình Diệp Qua ngay mà điều chỉnh lại hơi thở, nhìn thẳng vào mắt anh, thanh âm trong trẻo, nói: "Không còn nữa rồi".

"Tôi cũng nghĩ như vậy!" Anh nói, giọng nói bình tĩnh đến mức khiến Nặc Đình Sơn sinh ra một loại ảo giác. Vừa rồi là giọng nói mang theo một loại sắc thái mộng ảo của người đàn ông này là ảo giác của cô, do hậu di chứng của người mắc chứng sợ không gian giam cầm gây nên.

Có điều, Nặc Đình Sơn thấy bây giờ không nên xoắn xuýt về cái vấn đề này. Bây tay đó cầm ở góc bàn đang dùng lực, Trình Diệp Qua nắm chặt vai cô giúp cô thành công rời khỏi trên người anh.

Lúc Nặc Đình Sơn đứng thẳng người dậy, Trình Diệp Qua cũng từ trên chỗ ngồi đứng lên. Anh đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài: "Tôi đã đặt xong chuyến bay lúc sáu rưỡi rồi, tôi ở căn phòng đã đặt trước ngay bên cạnh. Bây giờ em có thể nghỉ ngơi ở đây, nếu như cần gì có thể qua bên cạnh tìm tôi, hoặc là gọi điện thoại cho tôi".

Sau khi nói xong anh đi về phía cửa.

Nhìn theo bóng lưng của Trình Diệp Qua, thoáng cái, Nặc Đình Sơn đã hiểu những lời Trình Diệp Qua vừa nói với cô. Sau khi hiểu rõ ràng Nặc Đình Sơn muốn cười thật to, chẳng qua là lúc này những lời của anh là nhắc cô, giống như chuyện để cô không được đi tìm Vinh Chân, gần mực thì đen gần đèn thì rạng vậy đó.

Tên khốn này có phải là đang thăm dò cô vẫn chưa dứt tình với anh không. Tình yêu ngắn ngủi của anh và cô đặt trước thời gian xuất phát của tình bạn với Vinh Tuấn Vinh Chân thì không thể sánh bằng.

Sáu rưỡi, chuyến bay từ Berlin bay tới Manchester đúng giờ cất cánh. Vị trí Trình Diệp Qua mua là khoang hạng nhất, chỗ ngồi của anh cách cô hai hàng. Anh ở hàng đầu tiên, cô ở hàng cuối cùng. Thời gian bay từ Berlin tới Manchester mất hơn hai tiếng, Nặc Đình Sơn vừa lên máy bay đã bắt đầu ngủ.

Một cơn chấn động mạnh đã đánh thức Nặc Đình Sơn bừng tỉnh từ trong giấc mộng. Quang cảnh đường bay cho thấy họ đã ở trên bầu trời Manchester, mà vị trí ngồi bên cạnh cô đã đổi từ một ông chú mập thành Trình Diệp Qua.

Lúc cô nhìn qua anh thì anh cũng đang nhìn cô.

"Không cần phải sợ, một lúc rồi sẽ qua thôi". Âm thanh của Trình Diệp Qua cũng bình tĩnh như vẻ mặt của anh.

Mới vừa dứt lời thì một đợt chấn động nữa lại ập tới. Trong cabin vang lên mấy tiếng thét chói tai. Nặc Đình Sơn cũng là một trong số người la hét đó.

Trong tiếng thét chói tai, tay của Trình Diệp Qua đặt lên bàn tay của cô, Nặc Đình Sơn vội vàng tránh thoát.

Mười hai phút, mười ba phút, mười bốn phút. Phút thứ mười lăm! Phút thứ mười sáu, cuối cùng Nặc Đình Sơn không nhìn được mà nắm lấy tay của Trình Diệp Qua. Muốn chặt bao nhiêu thì chặt bấy nhiêu.

Vào giờ phút này, chuyến bay Nặc Đình Sơn ngồi do gặp phải luồng khí lưu mà không cách nào hạ cách được. Từ lúc nhân viên trên máy bay công bố tin tức thì máy bay đã lượn trên không trung được mười lăm phút rồi. Khi lưu dẫn tới thân máy bay chấn động càng lúc càng mạnh. Mười mấy hành khách ngồi ở khoang hạng nhất mới đầu còn bình tĩnh, tới bây giờ đang cầu nguyện. Không kìm chế được mà gào thét ầm ỹ.

Hai người nhân viên phục vụ cũng ngồi im ở vị trí của họ không dám nhúc nhích, nét mặt của họ cứng đờ. Cùng với chấn động của thân máy bay làm cho một số đồ vật ào ào rơi xuống đất tạo nên cảnh tượng giống như ngày tận thế. Đây là độ cao mười mấy ngàn mét trên bầu trời, nơi này không phải là đất liền sẽ không có người cứu viện, tất cả chỉ có thể dựa vào sự chiếu cố của ông trời mà thôi.

Lúc Nặc Đình Sơn nắm lấy tay của Trình Diệp Qua, thanh âm của Trình Diệp Qua bình tĩnh nói với cô: "Nhắm mắt lại, đừng suy nghĩ bất cứ cái gì cả, tôi tin tình huống như thế này nhiều nhất chỉ duy trì nửa tiếng thôi. Sau nửa tiếng tất cả sẽ kết thúc thôi".

Kết thúc? Trình Diệp Qua nói kết thúc? Không đâu. Nặc Đình Sơn lấy bình dưỡng khí xuống, cũng như những người kia hét lên: "Trình Diệp Qua, tôi không muốn kết thúc, không thể kết thúc. Nếu như kết thúc rồi thì Klein phải làm sao bây giờ?"

Vừa nói xong đầu của Nặc Đình Sơn đã nhận lấy một cú gõ: "Tôi vừa nói là chỉ tình huống máy bay gặp phải luồng khí lưu không cách nào hạ cánh bình thường duy trì khoảng nửa tiếng thôi".

Hóa ra là như vậy à. Nặc Đình Sơn thoáng thở phào một hơi. Vừa thở ra Nặc Đình Sơn đã nghe thấy âm thanh lớn kỳ lạ vang lên, toàn bộ thân máy bay nghiêng qua làm cho cơ thể của cô không thể không chế được mà ngã về phía của Trình Diệp Qua. Giọng nữ ngồi ở phía trước lớn tiếng hét chói tai, Nặc Đình Sơn cũng thét lên.

Cô nghe thấy âm thanh hoảng sợ của mình kêu lên "Klein!"

Ngày hôm qua Klein của cô đã quay gương mặt nhiều nếp nhăn ấy về phía cô nằm ra một nụ cười nhăn nhúm, nụ cười ấy rất ngọt ngào. Ở trước mặt mười mấy nghìn khán giả con bé đã hoàn thành màn biểu diễn của con bé, mọi người dành cho con bé tràng pháo tay nồng nhiệt nhất. Tiếng vỗ tay ấy thật sự cực kỳ vang dội. Chẳng bao lâu nữa con bé còn phải tới biểu diễn ở trên sân khấu lớn hơn nữa.

Không có cô Klein sẽ trợ trợ, giống như cô không có Klein cũng sẽ cô đơn vậy.

Một bàn tay đặt ở sau gáy Nặc Đình Sơn, ép gương mặt của áp vào trong ngực của anh: "Suyt, Nặc Nặc đừng ồn ào. Em nói ồn như vậy sẽ làm cho tôi thấy mất mặt đấy. Tôi vừa khoe với ông chủ mập kia rằng em nhất định là cô gái dũng cảm nhất ở đây. Nặc Nặc, em nghe tôi nói này, vẫn chưa qua ba mươi phút đâu".

Đúng vậy. Đúng vậy. Vẫn chưa qua ba mươi phút mà.

Chỉ là, thân thể cô run tới như vậy là vì cái giống gì? Đầu óc của cô không ngừng nghĩ tới trên báo chí, trên tivi đã nhìn thấy mấy kiểu tai nạn máy bay. Tai nạn máy bay ở càng cao thì kết quả là không có ai sống sót.

Đây là ở trên cao mười mấy nghìn mét.

"Nặc Nặc, bắt hôm nay cơ trưởng là ai không?"

Sau đó Trình Diệp Qua bắt đầu nói với Nặc Đình Sơn về vị cơ trưởng kia. Từ trong miệng Trình Diệp Qua vị cơ trưởng kia được nói ra dường như muốn cho Nặc Đình Sơn tưởng rằng hiện tại đang điều khiển chuyến bay này thực sự giống như là siêu nhân vậy.

Nhưng lại có càng nhiều thứ hơn bị rơi xuống đất, hơn nữa dây an toàn thắt ở trên người họ hình như cũng không an toàn nữa rồi, giống như ở trong lần chấn động tiếp theo sẽ đứt ra. Rồi sau đó thân thể của họ sẽ bị văng ra giống như tai nạn trong cảnh ở trên phim, sau đó sẽ giống như tờ giấy bay ra xa, rồi rơi xuống đáy biển sâu. Phải biết, Trên trái đất này, đại dương còn nhiều hơn so với đất liền. Klein sẽ phải liên tục đi tìm cô. Cô không dám tưởng tượng nước mắt chảy ra nơi khóe mắt của Klein có hình dáng thế nào nữa.

Sau đó Nặc Đình Sơn nghe thấy tiếng khóc tuyệt vọng, có vẻ rất thê lương. Gương mặt thoát khỏi từ trong ngực Trình Diệp Qua muốn nhìn xem là ai đang khóc. Sau đó Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy vẻ mặt của hai nhân viên phục vụ kia, họ ngồi trên chỗ ngồi của mình nhìn nhau. Cảm giác ấy, biểu cảm ấy... Rõ ràng là: Tạm biệt, bạn của tôi.

Nửa tiếng gần như đã trôi qua, nhưng chấn động vẫn kéo dài liên tiếp. Sự tuyệt vọng trên mặt của tiếp viên dường như cũng truyền sang trên người những người đó, từng diện mạo đều xám ngắt như tro tàn.

Sau đó Nặc Đình Sơn mở miệng, muốn kêu: Trình Diệp Qua.

Cũng không biết vì sao lại muốn gọi tên của anh.

Nhưng mà, một âm thanh cô cũng không phát ra được.

Tại sao vào lúc này cô lại nắc cụt. Cô cứ thế quay mặt qua nhìn Trình Diệp Qua, anh cũng đang nhìn cô. Quay về phía gương mặt đó của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn không ngừng nắc cụt. Dưới đáy mắt của Trình Diệp Qua cô nhìn thấy gương mặt ấy của mình đang đung đưa, trên gương mặt đó cho thấy sự hoảng sợ.

Tiếng ồn phát ra từ máy bay dường như muốn đâm thủng màng nhĩ của cô.

Làm sao đây, cô phải ra đi trước Klein sao?

Nặc Đinh Sơn dờ dẫm nhìn Trình Diệp Qua, trong tai đều là tiếng nắc cụt khó nghe. Đúng là mất hết cả mặt mũi. Nặc Đinh Sơn nhắm mắt lại. Mặc cho số phận thôi.

Một cái bóng che về phía cô, sau đó gương mặt của cô bị một đôi bàn tay nâng lên. Cản thân từng chút một nâng lên, sau đó cô nghe thấy tiếng nắc cụt khó nghe ấy bị chặn lại trong cổ họng.

Anh đang làm gì vậy, Trình Diệp Qua thế này là đang làm gì vậy? Lại đang thăm dò cô sao? Thăm dò xem có phải là cô vẫn chưa hết cảm xúc với anh hay không? Không. Cô không muốn mắc bẫy của anh.

Cô có gãy dựa. Cô có. Cô dùng răng cắn anh, cắn mạnh tới nỗi chảy máu. Đồ khốn, bây giờ chắc là rất đau nhĩ, biết đau thì hãy mau buông ra đi.

Nhưng dáng vẻ của anh dường như một chút cũng không sợ. Anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, ra sức mút lấy. Dường như muốn lỏi hết lực phủ ngũ tạng của cô ra mới cam lòng.

Đầu lưỡi của anh có một loại quyết tâm đến chết mới thôi. Thậm chí anh còn đem vị rỉ sắt trong khoang miệng của anh lợi dụng đầu lưỡi đẩy qua cho cô. Thế là, cô đã nếm trải được mùi vị rỉ sắt trong khoang miệng của nhau. Vị rỉ sắt đó tràn ngập làm cho vị giác của cô đắng chát như thuốc mà cũng ngọt ngào như mật.

Chóng mặt, choáng váng, bắt đầu mê muội. Cô nghĩ cô thật không còn hơi sức nữa rồi. Không còn nữa rồi.

Ngay sau đó, nhắm hai mắt lại. Mặc cho anh ngậm lấy đầu lưỡi của cô. Một hồi giống như trôi qua như cá nhỏ, một hồi lại như sóng biển cuộn trào muốn hủy diệt cô. Đã không còn con chấn động liên tiếp và tiếng ồn nữa rồi. Lòng được bình yên giống như đại dương, cô nằm trên bãi cát trắng nhìn anh ở bên cạnh. Lúc anh hôn cô, cô tiếp nhận. Đáp lại dùng răng môi quăn quýt, dùng đầu lưỡi linh hoạt truyền đạt lại nội tâm vui sướng của cô.

Trình Diệp Qua, anh có biết rằng anh là mối tình đầu của em.

Trình Diệp Qua, em rất vui, vào lúc này anh đã ở đây.

Dần dần, cơ thể nhẹ nhàng. Không biết muốn hướng tới nơi nào đó. Là muốn tới đám mây sao, hay là muốn tới đáy đại dương sâu thẳm. Có điều tới nơi nào cũng không quan trọng. Đưa tay ra, ôm lấy cổ của anh, giống như dây leo mọc đầy gạch ngói đỏ.

Âm thanh nhỏ hỗn loạn từ trong khoang mũi khẽ hừ phát ra. Tiếng "Hừ" đó kéo thật dài âm cuối, là âm thiết thứ tư, sau đó lại nhanh chóng hạ xuống, đạt tới hiệu quả khiến người ta đổ mồ hôi tim đập nhanh. Nó ở trong không gian yên tĩnh nghe qua cực kỳ cao vút. Đáp lại âm thanh khe khẽ đó là tiếng thở dốc của anh, tiếng thở dốc ấy như đến từ đêm hoang dã, khiến người ta không nhận được mà dừng lại suy nghĩ xa xôi.

Giọng nữ vui vẻ bắt đầu vang lên trên đỉnh đầu.

Sau đó anh buông cô ra, cũng trong lúc anh buông cô ra đó cô đã nghe thấy âm thanh trong loa phát thanh, âm thanh đó vẫn vui vẻ như vậy. Âm thanh vui vẻ tuyên bố máy bay đã hạ cánh hành công xuống một ngàn mét.

Không còn nữa rồi. Cái loại chấn động liên tục ấy đã không còn nữa rồi.

Nặc Đinh Sơn ngơ ngác nhìn xung quanh, cô đã nhìn thấy ánh nắng phản chiếu trên cánh máy bay, nhìn thấy dáng vẻ những người kia như trút được gánh nặng, nhìn thấy gương mặt lúng túng của người phụ nữ vừa rồi đang khóc, nhìn thấy hai người khác đang ôm nhau khóc trong sự vui sướng tột cùng, cuối cùng cô đã nhìn thấy Trình Diệp Qua.

Anh quay về phía cô nở nụ cười, nói: "Vừa đúng nửa tiếng".

Ánh mắt ngơ ngác rơi trên môi Trình Diệp Qua, nếu như không phải còn lưu lại màu đỏ đỏ dính trên môi anh suốt nửa Nặc Đinh Sơn đã phải nghi ngờ chuyện vừa mới phát sinh ở trên không trung mười mấy nghìn mét này là một giấc mộng. Kể cả lúc anh hôn cô cũng là một giấc mộng.

Dáng vẻ của anh giống như bị cô nhìn đến mức vô cùng lúng túng, sau đó nói một câu: "Nặc Đinh Sơn, giờ em không bị nắc cụt nữa rồi".

Tay không tự chủ mà sờ lên môi của mình. Đúng vậy, cô đã không nắc cụt nữa rồi.

Không nắc cụt nữa rồi!

"Vừa rồi... Có khi", Trình Diệp Qua dừng lại một chút: "Có khi nắc cụt cũng rất nguy hiểm, tôi không có ý gì khác".

Tay từ trên môi bỏ xuống, Nặc Đinh Sơn nói một câu: Tôi biết.

Đúng là như vậy. Có lúc nắc cụt cũng sẽ làm chết người.

"Cảm ơn". Nặc Đinh Sơn lại nói một câu với Trình Diệp Qua.

Sau đó Trình Diệp Qua trở lại chỗ ngồi của anh, ánh mắt của Nặc Đình Sơn dừng ở ngoài cabin.

Máy bay cuối cùng cũng hạ được trên đường băng.

Cho dù chân đã đặt vững chãi ở trên mặt đất, nhưng chân của Nặc Đình Sơn vẫn còn đang run. Cô đi rất chậm, Trình Diệp Qua giúp cô kéo hành lý điệu bộ giống như "Ưu tiên phụ nữ" tới không lộ ra dấu vết. Họ sóng vai đi tới, thỉnh thoảng anh sẽ quay mặt qua hỏi có cần tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát không, Nặc Đình Sơn nói không cần. Họ sóng vai đi tới giống như là hai người bạn quen biết sơ sơ.

Có âm thanh ấy xuyên qua dòng người truyền tới, âm thanh gọi rất lớn: "Nặc Nặc."

Theo âm thanh đó Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy Vinh Tuấn, anh ấy bước nhanh di chuyển đi về phía cô. Nặc Đình Sơn dừng lại đứng tại chỗ. Cứ như vậy ánh mắt nhanh chóng tìm tới người cùng sóng vai với mình, cô nghĩ chắc là cô đã hoảng hốt. Cô thế nào cũng không nghĩ tới Vinh Tuấn sẽ xuất hiện ở chỗ này, bình thường vào giờ này phần lớn Vinh Tuấn còn đang ngủ mê.

Trình Diệp Qua cũng dừng bước, anh cũng không nhìn lại cô. Ánh mắt của anh nhìn về phía trước, từ gương mặt nghiêng của anh cho thấy dáng vẻ hững hờ như gió thoảng mây trôi.

Sau đó Nặc Đình Sơn thấy mình có hơi ngốc. Rốt cuộc cô đang sợ cái gì vậy? Thở mạnh ra một hơi, ánh mắt Nặc Đình Sơn lại lần nữa lướt qua dòng người tìm tới Vinh Tuấn.

Vào lúc này Nặc Đình Sơn mới phát hiện ra đi theo sau Vinh Tuấn còn có một Vinh Chân. Họ một trước một sau đi về phía cô và Trình Diệp Qua.

Lúc cách khoảng mấy bước chân, Nặc Đình Sơn mở miệng: "A..."

Không chờ cô phát từ "Tuấn" kia ra tiếng, cô đã nhận được một cái ôm nặng trĩu. Anh ấy đã sắp ôm cô không thở nổi nữa rồi.

Khoảnh khắc này, khi Vinh Tuấn đem Nặc Đình Sơn ôm chặt trong lòng, khoảnh khắc này anh ấy đã quyết định phải làm một chuyện: Anh ấy phải nhanh chóng đem chiếc nhẫn anh ấy đã sớm chuẩn bị xong đeo lên ngón áp út của Nặc Đình Sơn.

Sáng sớm hôm nay, Vinh Tuấn đã bị tin tức: "Máy bay vì gặp phải luồng khí lưu mà không cách nào hạ cánh được" như vậy dọa sợ rồi. Chuyện như vậy lại có thể xảy ra trên người Nặc Nặc của anh.

Hết chương 44!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Khi đứng ở trước trước khu căn hộ tinh xảo đó Nặc Đình Sơn đã cảm nhận được đầy đủ định luật Murphy về sự vĩnh hằng và sự trường cửu. Càng sợ cái gì thì vận mệnh lại càng cho bạn cái đó.

Nặc Đình Sơn được Vinh Tuấn cho biết, trong hai mươi ngày tới họ không ở khách sạn mà họ sẽ ở trong nhà của Trình Diệp Qua. Nguyên nhân là do một nhân viên khách sạn đã lấy trộm đồng hồ của anh ấy. Lúc người nhân viên khách sạn kia lấy trộm đồng hồ của anh ấy chân còn đạp hồng bản thảo của anh ấy. Vinh Tuấn thấy đồng hồ bị trộm có thể không sao cả nhưng mà bản thảo bị đạp hồng thì có sao.

Anh ấy đã báo cảnh sát, sau khi xử khách sạn này máu chó đầy đầu thì đã chuyển ra khỏi khách sạn. Đồng thời theo đề nghị của Vinh Chân đã đem hành lý của họ chuyển tới nhà của Trình Diệp Qua. Trong thời gian này, hai anh em sinh đôi này cũng không có đánh tiếng qua với chủ nhân đang có chuyện bên ngoài. Chỉ trong thời gian một ngày Vinh Tuấn đã tự mình đem phòng giải trí của Trình Diệp Qua biến thành phòng làm việc của anh ấy. Anh ấy còn nói với Nặc Đình Sơn anh ấy đã chọn cho cô một căn phòng rất tuyệt.

Căn phòng rất tuyệt này cách ngay phòng Gym, nối liền với phòng Gym chính là thư phòng của Trình Diệp Qua. Sau khi thấy rõ ràng bố cục căn phòng của cô trong lòng Nặc Đình Sơn cười khò.

Nhưng, vào lúc này cùng cô nhìn căn phòng này, Vinh Chân đã hỏi một câu: "Không phải các cậu phải cùng dùng chung một phòng sao?"

Lời này của Vinh Chân làm cho hai người đàn ông đang đi ở phía trước đồng thời dừng bước lại.

"Trong thời gian A Tuấn có biểu diễn anh ấy đều ở tại phòng làm việc". "Trước khi biểu diễn anh ấy đều có thói quen ở lại phòng làm việc". Nặc Đình Sơn và Vinh Tuấn không hẹn mà cùng trả lời.

Nghe tới đây rất dễ dàng biến thành: Đôi tình nhân này thật sự là tương thông.

Tối đó, bàn ăn tám người Nặc Đình Sơn và Vinh Tuấn ngồi cùng nhau, Vinh Chân và Trình Diệp Qua ngồi ở đối diện họ. Có ánh nến, có rượu đỏ. Đầu bếp được mời tới từ phố người Hoa cùng với hai người giúp việc nhà Trình Diệp Qua đã vô cùng bận rộn. Đây là bữa tối được coi như là bữa tiệc an ủi. Người khởi xướng bữa tiệc an ủi này là mẹ của Vinh Tuấn. Sau khi biết được Trình Diệp Qua và Nặc Đình Sơn gặp phải chuyện bay kinh hồn Bà Vinh đã điều khiển tất cả mọi chuyện ở nơi này từ xa qua điện thoại. Thời gian, chỗ ngồi, vị trí, món ăn gì của bữa tiệc.

Bữa tiệc tối được sắp xếp trước càng giống như hồi trẻ xa cách đã lâu gặp lại. Đề tài xoay quanh đều là thời gian ngày xưa của hai đứa trẻ vô tư, phần lớn thời gian Nặc Đình Sơn sẽ vào lúc cần cô phụ họa tiếp lời thì tiếp lời.

Bầu không khí bữa tối hòa hợp tới nỗi làm Nặc Đình Sơn sinh ra ảo giác vậy. Có lẽ cũng giống như mối quan hệ của bốn người ở đây vậy: Vinh Chân và Vinh Tuấn là anh em sinh đôi, Trình Diệp Qua là bạn có tình cảm rất tốt cùng lớn lên với hai anh em sinh đôi này, cô là bạn gái của Vinh Tuấn. Cô lần đầu tới Manchester, lần đầu gặp được Trình Diệp Qua và Vinh Chân.

Đưa mắt nhìn Trình Diệp Qua, biểu hiện của Trình Diệp Qua rất tốt, anh sắm đúng vai nhân vật của anh, bạn tốt của anh trai, đối tượng yêu mến trong lòng của em gái, nhưng người đàn ông này đã hôn cô ở trên bầu trời cao mười nghìn mét ở mười mấy tiếng trước.

Không được. Cái này không tính. Đó là do cô bị nấc cụt. Đúng vậy. Ánh mắt Nặc Đình Sơn nhanh chóng rời từ trên mặt Trình Diệp Qua ra chỗ khác. Về mặt của cặp anh em sinh đôi kia càng vô tư thì lòng của cô lại càng khó chịu.

Nặc Đình Sơn lần lượt uống sạch từng ly rượu đỏ. Ly rượu vừa đặt lại trên bàn thì cô đã nghe được Vinh Chân đem đề tài tán dóc về kiểu con gái mà trước đây Vinh Tuấn thích. Vinh Tuấn thích con gái tóc dài, Vinh Tuấn duy chỉ có giao du với con gái tóc dài thôi.

"Tôi biết anh ấy là lúc tóc ngắn". Nặc Đình Sơn nói. Vào lúc này suy nghĩ của cô đã có chút phiêu rồi, lời này mang theo một chút giống như khiêu khích trong lòng.

Nói thật thì Nặc Đình Sơn không thích Vinh Chân, cái cô gái cùng tuổi với cô này quá ồn ào, hơn nữa bộ dạng trông như sống không tìm không phải. Vinh Chân như vậy đối với đám con trai mà nói hẳn là đại diện cho sự hồn nhiên, nhưng Nặc Đình Sơn nhìn qua thì đó là một loại tính cách vô cùng ích kỷ điển hình cho kiểu chỉ biết có mình. Mãi mãi là: "Tha thứ cho tôi đã tổn thương tới cô nhưng cô phải biết là do tôi vô ý, tôi không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào cả".

Hơn nữa, còn quan trọng hơn là cô gái này có một biệt danh, Tiểu Hồ Ly.

Tiểu hồ Ly của Trình Diệp Qua và Tần Việt.

OMG! Sau khi nghe Nặc Đình Sơn nói xong thì Vinh Chân kêu lên, bộ dáng như bị nghẹn thức ăn.

So với độ dài mái tóc của Nặc Đình Sơn lúc đó khi Vinh Tuấn gặp được, độ dài mái tóc của cô khi đó chẳng qua cũng chỉ tới bên tai mà thôi. Nhìn Vinh Chân, Nặc Đình Sơn nói: "Khi đó Vinh Tuấn cứ như vậy đuổi theo tôi, tóc ngắn từ Scotland tới Berlin".

Sau đó, bởi vì lời nói của Nặc Đình Sơn mà Vinh Chân đã đem Vinh Tuấn trên chộc một trận. Vinh Chân vừa nói ánh mắt vừa dò xét qua bộ ngực của cô, ý tứ rất rõ ràng.

Thế là Nặc Đình Sơn lại nghĩ tới khi đó ở Notting Hill đã phải chịu đựng uất ức. Cô uốn ngực về phía Vinh Chân: Sao nào. Dù sao thì vẫn lớn hơn cô, không phải khi đó cô đã nói như vậy: Ngực to nào nhỏ.

Đối với đề tài về tóc này Trình Diệp Qua vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng: "Nhưng không phải bây giờ cô đang để tóc dài sao".

Nghe qua khẩu khí của câu nói đó của Trình Diệp Qua là có thể nghe ra được ý tứ châm biếm: Chắc là cô cuối cùng không phải là vì người kia thích mà giữ lại tóc dài đó sao.

"Vì vậy bây giờ mình lại càng yêu cô ấy hơn". Câu trả lời của Vinh Tuấn rất thẳng thắn: "Bởi vì cô ấy đã vì mình mà giữ lại tóc dài, vì điểm này mà mình lại càng yêu cô ấy hơn".

Quả thực là vậy. Cảm giác áy náy đối với Vinh Tuấn ngày càng nặng nề, Nặc Đình Sơn giữ lại mái tóc dài mà Vinh Tuấn thích, mặc kiểu quần áo mà anh ấy thích.

Vinh Tuấn tràn đầy vui vẻ nói tiếp: "Hơn nữa đáng về lúc Nặc Đình Sơn để tóc dài càng đẹp hơn so với để tóc ngắn".

"Ngược lại mình lại cảm thấy khuôn mặt của ấy ấy hợp với tóc ngắn hơn". Lúc Trình Diệp Qua nói lời này khẩu khí cùng giọng điệu thật sự có chút tùy tiện.

Lời của Trình Diệp Qua khiến cho Vinh Tuấn chống tay trên bàn ăn cười, anh ấy vừa cười vừa nói: "Trình Diệp Qua, đó là bởi vì cậu chưa nhìn thấy bộ dạng lúc Nặc Đình Sơn để tóc ngắn".

Bàn ăn truyền tới một âm thanh khó chịu, đó là âm thanh bàn tay Trình Diệp Qua đặt trên bàn ăn. Việc này có vẻ có chút bất ngờ, bầu không khí vui vẻ áp áp vừa rồi dường như bởi vì việc đó không hiểu sao lại bất ngờ trở nên căng thẳng.

Cùng với việc này chính là tiếng chuông điện thoại của Trình Diệp Qua đang đặt ở bên cạnh vang lên. Anh đứng lên ra hiệu với mọi người rằng tôi xin

phép tạm thời đi nhận điện thoại một lúc.

Sau khi Trình Diệp Qua rời đi Vinh Tuấn vẫn còn đang tiếp tục đề tài của anh ấy, có điều nói hết xong đối tượng lại đổi thành em gái sinh đôi của mình. Anh ấy nói thế này: "Vinh Chân, nếu như em nhìn thấy Nặc Đình Sơn để tóc ngắn sau đó đem đáng về cô ấy khi đó liên hệ cùng với tên của cô ấy thì có lẽ em sẽ nghi ngờ về giới tính của cô ấy đấy".

Cái tên ngốc này, đúng thật là vẫn không biết nói mấy lời đường mật, nhưng thật may là từ khi Trình Diệp Qua rời đi Vinh Chân đã vô cùng mất tập trung cho nên cô ấy vẫn chưa chú ý tới lời nói của Vinh Tuấn.

Thời gian trôi qua một lúc lâu Trình Diệp Qua vẫn chưa có trở lại chỗ ngồi của anh. Tối nay Nặc Đình Sơn uống không ít rượu, Vinh Tuấn và Vinh Chân vẫn còn đang đầu vò mồm.

Rời khỏi chỗ ngồi, Nặc Đình Sơn đi tới bên cạnh Vinh Tuấn nói cô muốn quay về nghỉ ngơi trước.

Nặc Đình Sơn muốn quay trở lại phòng của mình nhất định phải đi qua thư phòng của Trình Diệp Qua. Cho dù bước chân của cô đã bị ép tới rất khê rồi, nhưng lúc cô đi qua thư phòng cánh cửa kia vẫn bị mở ra.

Trình Diệp Qua nửa tựa người trên khung cửa thư phòng nhìn cô đang rón rén đang nhấc làn váy.

Khi cánh cửa thư phòng mở ra Nặc Đình Sơn đã nghe thấy mùi cay cay như có như không. Khi xác định mùi cay cay này là mùi thuốc lá thì Nặc Đình Sơn bất giác nhũn mày.

Ánh mắt của Trình Diệp Qua nhìn vào trên làn váy đang kéo ở phía trước: "A Tuấn thích con gái mặc váy dài".

Ý tứ trong lời nói của anh Nặc Đình Sơn hiểu, chẳng qua là bởi vì Vinh Tuấn thích con gái mặc váy dài cho nên cô liền làm việc tốt đó.

Nặc Đình Sơn thả váy xuống, dựng thẳng lưng.

"Nặc Đình Sơn, tôi không nghĩ tôi là em mặc váy dài lại có dáng vẻ thế này". Anh tiếp tục giọng điệu vừa rồi.

"Dáng vẻ gì, thừa anh Trình?" Nặc Đình Sơn lạnh lùng hỏi.

Ý tứ chế giễu càng đậm. Ủ, là kiểu giọng điệu hồ hững hờ kiểu Anh, giống như là đưa ra lời khuyên rất chân thành: "Có chút buồn cười, giống như là... Nói thế này đi, dáng vẻ em mặc váy dài giống như là người giúp việc cho nhà giàu. Mặc quần áo mà chủ không cần huênh hoang đi trên đường, sau khi đi một vòng trên đường lại phát hiện ra trong mắt đám người đó em cũng chỉ là một người làm mà thôi".

Nghe xong lời của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn cất bước. Lần này cô không làm tiếp động tác rón rén nữa.

"Nặc Đình Sơn, tôi vẫn phải nói cho em biết, dáng vẻ em để tóc dài có thể nói là trông chẳng ra sao cả. Hơn nữa còn khó coi đến nỗi trông giống như một tên đàn ông đội tóc giả, như hải vậy". Trình Diệp Qua ở sau lưng cô nói như vậy.

Thật là! Hôm nay tóc của cô đã chọc tới ai vậy chứ!

Nặc Đình Sơn dừng bước, quay đầu lại. Quay về phía Trình Diệp Qua mỉm cười: "Anh Trình, hành vi vảy của anh sẽ rất dễ bị hiểu lầm là người đàn ông vẫn còn vương vấn với bạn gái trước đó".

Kèm với một tiếng cười chế nhạo là cửa thư phòng được nhẹ nhàng đóng lại. Nặc Đình Sơn đi về phía căn phòng của mình.

Ngày hôm sau Nặc Đình Sơn không nhìn thấy Trình Diệp Qua. Từ trong miệng Vinh Chân Nặc Đình Sơn được biết Trình Diệp Qua do yêu cầu của công trình gần tới giai đoạn cuối nên sẽ ở tại công trường.

Tin tức này làm cho Nặc Đình Sơn cực kỳ nhẹ nhõm, cô và Vinh Tuấn sẽ ở tới khoảng đầu tháng mười sẽ rời khỏi Manchester. Như vậy có nghĩa là cô và Trình Diệp Qua sẽ hiếm có cơ hội gặp mặt.

Tối hôm qua Nặc Đình Sơn lại mất ngủ. Lúc một mình đối mặt cùng Trình Diệp Qua cô sẽ luôn bị mất ngủ.

Buổi hòa nhạc của Vinh Tuấn ở Manchester đã bắt đầu đi vào thời kỳ đếm ngược rồi.

Một tuần sau đó, cách buổi hòa nhạc của Vinh Tuấn chỉ còn một ngày. Nặc Đình Sơn ngồi người tựa trong một góc, Trong một tuần này cô liên tục cảm nhận được có một vài chuyện sắp xảy ra. Ở nửa giờ trước linh cảm của cô đã được chứng minh từ trong miệng của nhân viên chuẩn bị âm nhạc. Không tới trăm phần trăm thì cũng tới tám mươi phần trăm.

Buổi hòa nhạc đã được sắp xếp phần cầu hôn.

Nặc Đình Sơn chưa hề nghĩ qua muốn kết hôn cùng Vinh Tuấn, giống như là không dám nghĩ hay là sợ nghĩ tới cô cũng không biết nữa. Một người đàn ông tốt như vậy thì không nên xuất hiện trước mặt cô, nếu như phải xuất hiện thì tại sao lại không xuất hiện trước Trình Diệp Qua. Nếu như vậy, cô muốn cho dù không có yêu cô như vậy thì cô cũng quyết một lòng với anh.

Nặc Đinh Sơn nặng nề tiến bước đi trên hành lang. Đi qua rồi lại đi lại. Sau đó ở ngay cửa lớn cô đã nhìn thấy Vinh Chân. Vị này cũng không biết gần đây làm sao lại hay tới tìm cô vậy nữa. Nhìn ra cô ấy thật đúng là coi cô như là bạn đời tương lai của anh trai mình rồi. Vị này đã đem hư tình giả ý của cô coi là thật rồi.

Cũng đúng, có những người rất dễ dàng được yêu mến, hơn nữa những ý thức đó đều là có ý tốt. Vì vậy những người này bình thường sẽ không phân biệt được sự yêu mến nào có chứa tạp chất, sự yêu mến nào có chứa mục đích.

Không biết hôm nay vị này lại đến tìm cô là vì sao nữa đây. Dốc bầu tâm sự sao? Dốc bầu tâm sự lúc nhỏ cô ấy cùng Trình Diệp Qua đã cùng trải qua đủ loại chuyện thú vị sao? Mỗi khi Vinh Chân nói với cô những chuyện này Nặc Đinh Sơn đều cảm thấy phiền.

Mấy phút sau Nặc Đinh Sơn đã biết được mục đích mà Vinh Chân tới tìm cô.

"Minh đã nói với A Tuấn cho mình mượn dùng cậu mấy tiếng". Vinh Chân mang theo dáng vẻ như chuyện đương nhiên tới kéo cánh tay của cô.

"Đi đâu vậy?" Nặc Đinh Sơn hỏi.

"Đi rồi sẽ biết". Vinh Chân đem áo khoác, túi xách của Nặc Đinh Sơn đặt ở trong phòng luyện tập từng cái một nhét vào trong tay cô, sau đó cô ấy lúi cô đi về phía bãi đậu xe.

Vinh Chân lái xe, Nặc Đinh Sơn ngồi ở chỗ ngồi kế bên nhìn dáng vẻ lúc Vinh Chân lái xe. Nặc Đinh Sơn vẫn cảm thấy lái xe là một chuyện cực kỳ vô vị, nhưng Vinh Chân thì lại không giống như vậy. Vinh Chân đem việc lái xe vui đùa thưởng thức giống như là một bộ môn nghệ thuật hành động. Giày cao gót bị đá sang một bên, bàn chân để trần đạp trên bàn thắng xe, cổ tay mang chùm lắc tay thạch anh rất đẹp. Xe vừa lắc lư thì những thạch anh của lắc tay kia liền va chạm vào nhau phát ra âm thanh vô cùng dễ nghe. Dáng đạp vô cùng rung động lòng người, động lòng tới nỗi Nặc Đinh Sơn nghĩ nếu như cô mà là đàn ông thì có lẽ vào giờ khắc này tâm tư cũng sẽ bị chìm đắm mất thôi.

Về mặt của cô ấy cũng sinh động, mắt của cô ấy sáng lấp lánh, dáng vẻ dường như chưa từng gặp phải đau thương, cũng chưa từng...

Cũng chưa từng vào một đêm mưa to như trút nước nào đó trông thấy người mình yêu tha thiết hôn một người phụ nữ khác ở ngay trước mặt cô ấy.

Trong lúc ngẩn ngơ, Nặc Đinh Sơn nghe thấy Vinh Chân nói với cô.

"Cái gì?" Nặc Đinh Sơn phục hồi lại tinh thần rồi hỏi một câu.

Vinh Chân quay mặt sang nhìn cô, ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, nói một câu: "Ngày mai mình cùng cậu đi làm tóc, chọn trang phục. Để mình trả tiền".

"Không cần đâu" Nặc Đinh Sơn đáp lại.

"Nên mà, ngày mai nhất định cậu phải xinh đẹp để vạn người phải chú ý". Vinh Chân toét miệng cười với cô: "Tạm thời ngày mai mình sẽ cho phép cậu xinh hơn đẹp mình".

Nặc Đinh Sơn quay đầu qua, ánh mắt nhìn ra thế giới bên ngoài cửa xe.

Hơn một tiếng đồng hồ sau đó, Nặc Đinh Sơn có một loại kích động muốn bỏ chạy.

Vinh Chân đã mang cô tới chỗ làm việc của Trình Diệp Qua, hơn nữa Vinh Chân lại lần nữa công khai bắt cô làm bia đỡ đạn.

Hết chương 45!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tám bảng cao mấy tầng vững chãi vây quanh một khoảng đất lớn nhìn giống như cảnh tượng xây dựng của Hollywood, giống như mô hình kiến trúc tòa tháp đôi vĩ đại mở ra che kín bầu trời. Xe cộ, máy móc thì công phát ra tiếng ồn lớn khiến cho đầu óc của Nặc Đinh Sơn kêu ong ong.

Không. Sau khi biết được Trình Diệp Qua ở trong những bức tường vây kiên cố kia thì những tiếng kêu "Ong ong" kia mới bắt đầu hình thành.

Xe đi khoảng hai giờ, Vinh Chân đã ép Nặc Đinh Sơn đi tới nơi làm việc của Trình Diệp Qua, nhưng cô và cô ấy đã bị chặn ở ngoài cổng. Hai nhân viên bảo vệ nói cho các cô biết muốn đi vào bên trong phải có giấy thông hành.

Mượn cơ hội này Nặc Đinh Sơn muốn lôi kéo Vinh Chân rời đi, Vinh Chân không thêm may mắn để lời khuyên can của Nặc Đinh Sơn để ở trong lòng.

Cô ấy nở nụ cười vui vẻ lấy lòng với hai người nhân viên bảo vệ trẻ tuổi, một người bảo vệ trong đó không chịu được nụ cười giống như mật ngọt ấy đã đồng ý anh ấy có thể chuyển lời cho cô ấy. Sau đó, Nặc Đình Sơn đã nghe thấy Vinh Chân nói như thế này: "Phiền anh nói với anh Trình rằng có Nặc Đình Sơn tới tìm anh ấy".

Muốn ngăn cản lại thì cũng đã không kịp nữa rồi. Vị tiểu thư này thật tùy hứng mà chỉ biết mình!

Nặc Đình Sơn thở dài một hơi khoanh tay nhìn Vinh Chân. Vinh Chân dường như cũng không có đề sự thờ ơ của Nặc Đình Sơn ở trong lòng. Cô ấy đưa ra lời giải thích thế này: "Nếu như Trình Điệp Qua biết người tới tìm anh ấy là mình thì chắc chắn anh ấy sẽ không cho mình vào. Ở trong mắt của anh ấy mình chính là người gây phiền phức, anh ấy sẽ nói nếu như để cho mình đi vào không phải mình xảy ra vấn đề thì là máy móc ở chỗ này xảy ra vấn đề, sau đó sẽ lấy sự an toàn của mình làm lý do để đuổi mình ra khỏi cửa".

Sau khi nói xong cô ấy lại dương dương tự đắc: "Nói ra tên của cậu thì sẽ không như vậy, Trình Điệp Qua càng ở trước mặt người lạ thì anh ấy lại càng giữ phép tắc".

Đặc điểm này của Trình Điệp Qua Nặc Đình Sơn đã quá rõ rồi.

"Vì vậy mình chắc chắn anh ấy sẽ xuất hiện, sau đó lúc cùng cậu nói rõ nguyên nhân một hồi thì sẽ hỏi cậu có lái xe tới không. Nếu có thì anh ấy sẽ để cậu lái xe trở về, nếu như cậu không lái xe tới thì anh ấy sẽ bảo tài xế đưa cậu về".

Lại cực kỳ chính xác rồi!

"Lúc cô làm mấy việc này không có hỏi ý kiến của tôi". Nặc Đình Sơn nhìn Vinh Chân lạnh lùng nói: "Cô không hỏi tôi có đồng ý tới nơi này hay không".

Vinh Chân vì lời nói của cô mà ngẩn người.

"Cô đều như thế này sao? Mấy bằng cấp với danh hiệu không có dạy cho cô cần phải tôn trọng ý kiến của người trong cuộc sao?"

Sau khi liên tục "Sorry" thì Vinh Chân thu hồi lại đáng vẻ đắc ý. Sau đó, sau một phút trầm mặc thì thấp giọng nói: "Mình nghĩ, chắc là mình đã bị chiều hư rồi. Bị họ, ba mình, mẹ mình, A Tuấn, còn có... còn có...".

Nặc Đình Sơn biết, trong mấy cái còn có kia tất nhiên có một người tên Trình Điệp Qua, một người tên Tần Việt.

Vinh Chân không tiếp tục nói nữa, cô ấy đứng ở chỗ đó, ánh mắt chân thành: "Vừa rồi cậu nói rất đúng, mình cũng không phải cố ý, mình chỉ là quen dựa vào suy nghĩ của mình mà làm việc".

"Nặc Đình Sơn, cảm ơn cậu, những lời đó của cậu sau này mình sẽ chú ý".

Sau khi nói xong, Vinh Chân cất bước đi tới gần Nặc Đình Sơn, tay nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo khoác của cô, mang theo nét mặt chỉ có động vật nhỏ mới có: "Nặc Nặc, mình đảm bảo, đây là lần cuối cùng".

Khoảng khắc đó Nặc Đình Sơn bỗng chốc hiểu được vì sao cô gái ở trước mắt lại được Trình Điệp Qua và Tần Việt thích. Không có người nào có thể chống cự lại được vẻ mặt như vậy, giống như là đứa trẻ vừa mới đến với thế giới này vậy.

"Nặc Nặc, cậu có đồng ý giúp mình không". Cô ấy lại một lần nữa lôi kéo vạt áo của cô.

Nếu như có thể Nặc Đình Sơn đương nhiên muốn cự tuyệt. Nhưng hình như đã muộn rồi. Qua con đường ở ngoài khoảng sân ngăn cách trong sân và hàng rào điện kia cô đã nhìn thấy Trình Điệp Qua.

Cho dù khoảng cách còn rất xa, nhưng cô chỉ vừa liếc mắt là đã nhận ra anh. Anh ngồi ở trên phương tiện giao thông trông giống như xe tải, đang theo đường ray đi về bên này.

Vinh Chân cũng đã nhìn thấy Trình Điệp Qua rồi. Dường như đã quên lời cô vừa nói, lại một lần nữa chưa thông qua sự đồng ý của Nặc Đình Sơn đã trốn ở sau lưng của cô. Đồng thời xoay thẳng người cô lại đối diện với Trình Điệp Qua.

Nặc Đình Sơn mặt quay về phía Trình Điệp Qua, cô liền dừng lại đứng ngay ở nơi đó. Nhìn Trình Điệp Qua xuống xe, nhìn anh từng bước đi về phía này của cô. Mà Vinh Chân đang trốn ở phía sau lưng cô khẽ cười, tiếng cười khe khẽ vẫn thật sự có chút giống Tiểu hồ ly.

Vào lúc này chắc chắn mình cực kỳ giống như một miếng sandwich, Nặc Đình Sơn nghĩ.

Trình Điệp Qua từng bước đi tới gần Nặc Đình Sơn, cách khoảng mười mấy bước anh mở miệng nói với cô. Trong tạp âm ở hiện trường thì công Nặc Đình Sơn lơ mơ nghe thấy Trình Điệp Qua kêu lên với cô: "Sao em lại tới nơi này?"

Nếu như hoàn cảnh ở đây cực kỳ yên tĩnh vậy thì vào giờ phút này sẽ rất dễ dàng nghe thấy. Cách bức rào chắn điện tử người đàn ông ấy quát lên với người phụ nữ ấy một câu "Sao em lại tới nơi này". Tình cảm cất giấu bên trong có lẽ cả người trong cuộc cũng không phát hiện ra: Kinh ngạc, vui mừng. Đó là một chút lo lắng xen lẫn là sự chờ mong rất nhiều.

"Sao em lại tới nơi này?"

Đáng tiếc là tiếng ồn của hiện trường thi công đã đem âm thanh chan chứa tình cảm ấy "Sao em lại tới nơi này vậy" che đi thành sự bình thản, không có gì khác lạ.

Nặc Đinh Sơn không để cho Trình Diệp Qua có cơ hội mở miệng nói ra câu thứ hai, cô đã tránh người qua để lộ ra Vinh Chân. Sau đó bước chân nhanh chóng hướng về phía này của cô đã bước chậm lại. Ở khoảng cách khoảng mười mấy bước đã hơi dừng lại một chút sau đó lại tiếp tục hướng về phía các cô.

Vinh Chân vừa rồi còn khom lưng đã thẳng lưng lên, bàn tay vung lên không tự nhiên hướng về phía Trình Diệp Qua, âm thanh ngưng ngừng: "Trình Diệp Qua, nhìn thấy em xuất hiện ở đây chắc hẳn là anh rất vui, đúng không?"

Tầm mắt Trình Diệp Qua vượt qua vai Nặc Đinh Sơn, cau mày.

Vẫn như trước Vinh chân nói thế này: "Thật sự em có chú ý nhưng mà do đủ loại tình hình của bản thân đã tìm tới em". Ba tiếng sau đó suy nghĩ chút nữa Vinh Chân đã té xuống từ trên băng ca của công trường, nếu như không phải là Trình Diệp Qua túm lấy tay của cô ấy sợ rằng cô ấy đã té xuống từ trên băng ca. Cô gái được kéo lên từ dưới băng ca không chút nào để việc nguy hiểm vừa rồi ở trong mắt.

"Trình Diệp Qua, em đã biết vào thời khắc nguy hiểm anh nhất định có thể phát ra năng lực giống như Spider Man". Thân thể vừa đứng vững Vinh Chân đã nói như vậy.

Vừa dứt lời, Trình Diệp Qua đã giống như điều hâu bắt gà con xách theo Vinh Chân không quay đầu lại đi về phía thang máy. Nặc Đinh Sơn đi theo phía sau Trình Diệp Qua và Vinh Chân.

Trong thời gian mấy tiếng đồng hồ này, hai người đó đã cho Nặc Đinh Sơn cảm giác giống như là oan gia hạnh phúc trong một bộ phim lãng mạn. Mặc kệ bắt đầu thế nào, quá trình âm ỉ ra sao cuối cùng cũng sẽ ở bên nhau.

Thang máy công trình tới thẳng xuống đất, Trình Diệp Qua hất mạnh tay của Vinh Chân ra: Trở về ngay lập tức!

"Lúc em tới đã quên đi đồ xăng cho xe rồi, lái tới đây thì trong bình cũng cạn khô rồi". Vinh Chân vừa chỉnh lại quần áo bị Trình Diệp Qua làm rối loạn vừa nói: "Không tin anh hỏi Nặc Đinh Sơn đi".

Lại nữa! Lại nữa rồi. Đóng vai chiếc bánh sandwich không có chút nào đáng yêu cả, không chỉ không đáng yêu mà còn làm cho cô rất phiền.

Được rồi!

Thở mạnh ra một hơi, Nặc Đinh Sơn nói với Trình Diệp Qua: "Đúng vậy. Xe chúng tôi lái tới đây đúng là đã hết xăng. Vinh Chân nói tới nay anh Trình sẽ quay về. Không bằng như vậy đi, chúng tôi tìm một chỗ yên tĩnh ở lại, đợi anh Trình làm xong mọi việc thì chúng tôi sẽ ngồi nhờ xe của anh Trình quay về. Anh thấy như vậy có được không?"

Sau khi nói một hơi xong những lời đó Nặc Đinh Sơn quay mặt qua Vinh Chân, làm ra vẻ mặt như "Chuyện tôi vừa làm cô có hài lòng không?" Đáp lại cô là vẻ đầy tán thưởng của Vinh Chân.

Sau đó Nặc Đinh Sơn và Vinh Chân được một công nhân dẫn tới phòng nghỉ trong lúc làm việc của Trình Diệp Qua. Từ sau khi Nặc Đinh Sơn nói ra lời đó Trình Diệp Qua cũng không nói một câu.

Nơi nghỉ ngơi của Trình Diệp Qua được bố trí vô cùng đơn giản. Vinh Chân đạt được mục đích ngược lại đã an tĩnh lại. Cô ấy ngoan ngoãn ngồi ở trên giường của Trình Diệp Qua chơi game, Nặc Đinh Sơn thì ngồi người ngồi ở một bên nhìn hoàng hôn từ từ chuyển thành màu đen ở bên ngoài cửa sổ. Ước chừng khoảng sáu giờ người nhân viên đã dẫn các cô tới nơi này đã đưa bữa tối tới đến cho các cô.

Sau bữa tối, Vinh Chân lấy lý do quá đầy bụng bảo Nặc Đinh Sơn cùng cô ra ngoài đi dạo. Lần này Nặc Đinh Sơn đã từ chối yêu cầu của Vinh Chân. Cô cũng không muốn tiếp tục làm cái Sandwich nữa. Nếu như đoán không sai thì Vinh Chân lại có ý nghĩ đi tìm Trình Diệp Qua.

Lúc Vinh Chân rời đi Nặc Đinh Sơn đã đưa áo khoác của mình cho cô ấy. Thời tiết tháng chín của Manchester đã chuyển lạnh, thỉnh thoảng mưa lại càng làm cho nhiệt độ buổi tối của Manchester trở lạnh. Vinh Chân chỉ mặc một cái áo sơ mi chất liệu mỏng manh.

Vinh Chân mặc áo khoác của Nặc Đinh Sơn đưa cho rồi đi.

Cảnh chiều bên ngoài càng ngày càng chìm vào mờ mịt. Nặc Đinh Sơn lại nhìn quanh bốn phía căn phòng một lần nữa. Sau đó đã nhìn thấy ở vị trí không bắt mắt sát cửa sổ đặt một chậu cỏ tam điệp. Chậu cỏ tam điệp đó trông có vẻ cành lá xum xuê.

Đi về phía đặt cỏ tam điệp. Khi đó Nặc Đinh Sơn cũng từng mua cho Trình Diệp Qua một chậu cỏ tam điệp, nhưng Nặc Đinh Sơn rất chắc chắn chậu cỏ tam điệp trước mắt này không phải là chậu cỏ tam điệp mà cô đã cho Trình Diệp Qua. Thứ nhất, chậu hoa không đúng. Thứ hai, lúc lần cuối cùng Nặc Đinh Sơn xuất hiện tại căn hộ của Trình Diệp Qua ở Notting Hill đã nhìn thấy cỏ tam điệp cô cho anh bởi vì bị chủ nhân lơ là một thời gian dài nên cỏ trông có vẻ đang thoi thóp.

Tay chạm vào trên lá cỏ tam điệp, trên bề mặt cửa sổ có một lớp bụi mỏng.

Nửa tiếng sau Nặc Đinh Sơn cầm trong tay máy hút bụi. Cô đau buồn phát hiện. Đợi sau khi cô ý thức được cô đã làm chuyện không nên làm thì cô đã đem chỗ ở của Trình Diệp Qua sắp xếp lại gọn gàng ngăn nắp rồi.

Đầu đất!

Trong giây phút đó Nặc Đình Sơn thật muốn cảm thứ gì đó đập mạnh lên đầu của mình rồi hét lớn: Nặc Đình Sơn, mày ngu tới không thể cứu chữa rồi!

Nặc Đình Sơn thật là đã tìm được một thứ để đập lên đầu của mình. Vẫn chưa đợi được cô cảm được thứ đó đập lên đầu thì bên ngoài đã vang lên một tiếng nổ thật lớn.

Tiếng nổ kia ở cách đó không xa.

Tay bỗng chốc run lên, quyền sách cứng ngắc kia rơi trên mặt đất. Bước chân hướng về phía cửa phòng, cái gì cũng rất nhanh. Nhanh chóng mở cửa, nhanh chóng chạy xuống bậc thang, nhanh chóng chạy về phía phát ra tiếng nổ lớn kia. Trong quá trình chạy nhanh, xuất hiện ở trong đầu của cô là một loạt từ ngữ: Sự cố công trình, nhân viên thương vong.

Nặc Đình Sơn không biết thời gian mình chạy là một phút hay là năm phút hay là lâu hơn nữa, cô chỉ biết lúc mình rẽ qua một khúc ngoặt đã nhìn thấy được mười mấy người vây quanh ở nơi đó. Ánh sáng không được sáng lắm, đó là loại ánh sáng mờ mờ có thể soi ra được hình bóng của sự vật. Trong những tia sáng đó có làn tro bụi lớn tản ra bốn phía, trong đám tro bụi đó lại có chiếc cần cầu to lớn đang giương nanh múa vuốt ở giữa không trung, chiếc cần cầu bị gãy ngang.

Chỉ nhìn qua Nặc Đình Sơn đã đoán được chuyện gì xảy ra. Chỗ này chính là khu vực làm việc của Trình Diệp Qua.

Đừng. Không thể. Không được.

Chân run rẩy bước từng bước về phía trước. Đây những bóng dáng ngăn cản cô ra, từng người từng người một. Phía trước dần dần đã rõ ràng.

Chân bước từng bước từng bước nặng tựa như núi, sau đó cô đi tới phía trước nhất.

Phía đông nam có một cơn gió thổi qua, đem những đám tro bụi lượn lờ trên không trung đẩy ra một chút.

Sau đó Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy bóng người đứng giữa đám tro bụi đang ôm chặt nhau. Bóng hai người đó tạo thành từ một nam một nữ. Chàng trai đem cô gái che chở chặt chẽ ở trong lòng, chàng trai chỉ để cho cô gái lộ ra đôi chân mang đôi giày màu đen. Đôi giày màu đen ấy Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy trước đó không lâu, lúc cô ấy lái xe đã đem giày đá qua một bên. Đôi giày thủ công màu đen tuyền, rất đẹp, rất phù hợp với cô ấy. Mà anh...

Giống như trước đó không lâu cô ấy đã nói câu kia: "Trình Diệp Qua, em đã biết vào thời khắc nguy hiểm anh nhất định có thể phát ra năng lực giống như Spider man".

Mà anh đã đem phạm vi bảo vệ cô ấy mở rộng tới hết như một cái kén. Trên đầu, trên lưng, trên quần áo của anh bị một lớp bụi dày đặc bao bọc lấy. Họ trông giống như một cái kén tròn màu xám.

Vô cùng yên tĩnh. Anh thì thầm nói, âm thanh quen thuộc. Có thể bởi vì sợ nên âm thanh còn đang run rẩy.

Nặc Đình Sơn nghiêng tai lắng nghe, âm thanh run rẩy đang nói. Em làm anh sợ chết mất, dọa chết anh rồi, ai bảo em tới nơi này, ai bảo...

Đi thôi. Rời khỏi nơi này thôi. Như vậy thì sẽ không nghe thấy, không nhìn thấy nữa. Yên lặng. Không được để ai biết, không được để ai nhìn thấy. Coi như chưa có tới nơi này, coi như chưa có nhìn thấy tất cả những thứ này. Nặc Đình Sơn tự nói với chính mình.

Sau đó lùi lại từng bước một. Trong lúc đang lùi lại cô đã không cẩn thận giẫm lên một thứ, thứ bị giẫm lên phát ra một tiếng "Răng rắc".

Âm thanh "Răng rắc" này hình như đã kinh động tới hai người kia. Sau đó anh nghiêng mặt qua, gương mặt đó nhìn về phía này của cô, tiếp sau đó anh buông người ở trong ngực ra.

Lại thêm nhiều người đi về phía này, những người đó vọt về phía Trình Diệp Qua và Vinh Chân. Chạy đầu chính là đoàn chăm sóc y tế ở chỗ này.

Nặc Đình Sơn bị những người đó chen lấn liên tiếp lùi về sau.

Quay đầu, Nặc Đình Sơn quay trở về.

Quay về chỗ cũ, đồng hồ dừng lại ở thời gian là bảy giờ mười phút. Sự việc vừa phát sinh cũng chỉ có mười phút. Nặc Đình Sơn ngồi lại vị trí ban đầu, tiếp tục nhìn ra cảnh chạng vạng ngoài cửa sổ.

Bảy giờ rưỡi, Vinh Chân cặp mắt sung đỏ đẩy cửa đi vào. Vừa vào cửa cô ấy đã lẩm bẩm nói giống y chang như lời của Trình Diệp Qua: "Vừa rồi anh ấy làm mình sợ chết mất, mình đứng là bị anh ấy hù chết rồi".

Sau khi tự lẩm bẩm cô ấy lại bắt đầu tức giận nói: "Ai khiến anh ấy làm chuyện như vậy". "Có biết anh ấy làm chuyện như vậy nguy hiểm cỡ nào không". "Nếu như anh ấy mà chậm nửa giây thì sẽ tan xương nát thịt". "Thật là đáng sợ..."

Đi kèm với câu "Thật đáng sợ" kia thì hu hu khóc lên.

Phiền chết đi được! Tiếng khóc của Vinh Chân làm cho Nặc Đình Sơn vô cùng khó chịu. Không phải là không việc gì rồi sao? Còn khóc lóc cái nỗi gì? Trình Diệp Qua không phải là vẫn ổn sao?

Trong tiếng gào khóc của Vinh Chân càng ngày càng khiến người ta khó chịu. Giây phút đó Nặc Đình Sơn đã quyết định làm một chuyện. Sau khi cô xác nhận chuyện này hết sức tương tận thì cô thật sự có thể cùng một vài người, một vài chuyện cắt đứt quan hệ rồi.

Sau đó ở cùng với A Tuấn thật tốt. Đi học yêu một người, một người khác.

Nặc Đình Sơn đi tới trước mặt Vinh Chân. Cô nói: Vinh Chân, cô có thể ngừng khóc được không.

Vị tiểu thư này vẫn đang tiếp tục khóc.

Nặc Đình Sơn nói với cô ấy: Vinh Chân cô mà khóc nữa thì có lẽ sẽ bỏ qua một số chuyện, những chuyện này có liên quan tới Trình Diệp Qua đấy.

Vinh Chân ngừng gào khóc, nước mắt còn đang lưng trong trong khóe mắt của cô ấy. Cứ như vậy cô ấy nghiêng mặt qua nhìn Nặc Đình Sơn.

"Từ bạn của tôi tôi đã biết được một chuyện, nửa tiếng trước tôi đã gọi điện thoại cho bạn của tôi. Sau đó xác nhận Trình Diệp Qua chính là người mà bạn của tôi biết, là người đã từng thuê cô ấy".

Nước mắt từ trong viền mắt của Vinh Chân chảy xuống, từ trong mắt của cô ấy tỏ ra sự mờ mịt.

"Tôi có người bạn ở Notting Hill, hai năm trước bạn của tôi nhận được một công việc từ Anh Trình tới từ London. Công việc này chính là đóng vai bạn gái của anh ấy để cho một cô gái có biệt danh là tiểu hồ ly chết tâm".

Hiện ra trong mắt của Vinh Chân vẫn là một mảng rất mờ hồ.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Nặc Đình Sơn chậm rãi nói: "Vinh Chân, thật ra Trình Diệp Qua cũng thích cô, giống như cô vậy đó".

Sau đó Nặc Đình Sơn bắt đầu giải thích với Vinh Chân, giải thích chuyện của "Người Bạn" đó của cô xảy ra với người chủ cũ của cô ấy ở Notting hill. Muốn cho Vinh Chân tin tưởng một người "bạn" như vậy tồn tại đối với Nặc Đình Sơn mà nói thì chuyện đó có thể làm được dễ như ăn cháo vậy.

Sau mười mấy phút, Vinh Chân mừng tới phát khóc. Cô ấy vui sướng đến nỗi không tìm được phương hướng, cô ấy đã ôm nặc Đình Sơn hết thom rồi lại hôn.

Sau đó cô căng chạy.

Nhìn thấy bóng dáng nhanh chóng biết mất trong cảnh hàng hôn, Nặc Đình Sơn tựa ở trên tường nhắm mắt lại: Cuối cùng đã được giải thoát rồi. Có thể được giải thoát rồi.

Hết chương 46!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Nặc Đình Sơn đi lại không có mục đích trong bóng tối, có thể nhìn thấy được ánh sáng chiếu rọi khắp nơi của công trường đang thi công. Cô vừa điện thoại cho Vinh Tuấn xong, mặc dù ngày mai sắp diễn ra buổi hòa nhạc anh vẫn có rất nhiều lời muốn nói với cô. Điện thoại đang cầm trong tay khiến cho lòng bàn tay của cô trở lên nóng rẫy.

Ánh sáng mãnh liệt của công trường làm cho đêm vùng ngoại ô của Manchester càng làm nổi bật lên màu xanh thẫm. Trong sắc trời xanh thẫm Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy bóng hình vội vã của một nam một nữ đi tới. Người nam đi ở phía trước, cô gái chạy theo phía sau. Trong gió truyền tới âm thanh của giọng nữ mang theo ý tứ đầy vẻ làm nũng: "Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua, anh đứng lại đó cho em!"

Lại là hai người này.

Hon nữa hai người này còn đang đi về phía cô, muốn tránh đã không còn kịp nữa rồi. Trong lúc gấp gáp Nặc Đình Sơn đã trốn ở một chỗ chắn bên cạnh.

Hai chuỗi tiếng bước chân đi về phía này của cô càng lúc càng gần. Nặc Đình Sơn đứng im, ánh sáng làm cho bóng dáng của hai người ấy chiếu vào trong tầm mắt của cô, có thể sẽ đuổi tới vị trí chỗ này. Bóng dáng đã càng lúc càng gần, Nặc Đình Sơn cố gắng nín thở. Vì sao lại luôn đề cho cô gặp phải chuyện như thế này.

Ánh sáng chiếu tới tình trạng của hai bóng người rất rõ ràng. Họ một trước một sau đi tới. Tiếp đó, bóng dáng đằng sau tăng nhanh bước chân vượt xông về phía trước. Bóng dáng phía trước tương đối cao lớn đã bị một loại chấn động sau đó hơi lao đảo. Bóng dáng nhỏ bé từ phía sau dán vào thật chặt.

Đó là âm thanh dịu dàng nhất của Vinh Chân mà Nặc Đinh Sơn từng nghe qua. Nhẹ nhàng gọi ra cái tên thân mật của thời niên thiếu: "Dưa nhỏ, anh còn muốn trốn tránh em tới khi nào, hả?"

Cô ấy nói với anh: "Em đã chia tay với Tần Việt rồi, đã sớm chia tay trước đó rồi. Lúc đó đồng ý ở cùng một chỗ với anh ấy đầu là vì anh, sau đó em phát hiện mình làm như vậy là một hành vi sai lầm. Như vậy không công bằng đối với Tần Việt".

Giọng điệu của cô ấy chậm lại, dùng một loại khẩu khí như "Em mặc kệ, không cho phép anh nổi giận với em" để nói: "Sở dĩ không nói với anh đó là bởi vì em sợ anh đuổi em đi. Em nghĩ chỉ cần em không nói cho anh chuyện em chia tay với Tần Việt anh nhất định sẽ để em ở nhà của anh, kết quả đúng thật là như vậy".

Tia sáng màu xanh thẫm từng chùm đan quện cùng với nhau, giống như một chiếc võng. Bóng hai người đó được bao phủ trong tấm lưới đó, trông rất đẹp.

Nặc Đinh Sơn nghĩ, tối nay cô nhất định đã được ban cho một thân phận đặc biệt, giống như sứ giả ấy. Nhiệm vụ cô phải hoàn thành là để cho hai người thích nhau này còn bởi vì đủ loại nguyên nhân vẫn luôn chưa có ai cuối cùng đến với nhau.

Cẩn thận di chuyển bước chân, từng bước từng bước nhẹ nhàng rời đi khỏi khu vực này, đi về một hướng khác. Nặc Đinh Sơn rất vui vẻ, bởi vì cô đã thành công để cho bước chân của mình không phát ra bất kỳ tiếng động nào, cứ như vậy cô đã từng bước rời xa khỏi hai bóng dáng đang áp sát vào nhau kia.

Lại qua một lúc, nặc Đinh Sơn bị lạnh. Áo khoác bị Vinh Chân mặc đi rồi, cô bây giờ cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi. Chiếc áo sơ mi bằng vải lụa mỏng, gió vừa thổi đã vô cùng lạnh.

Giữ lấy quần áo Nặc Đinh Sơn vội vàng chạy về chỗ ở của Trình Diệp Qua.

Cửa vừa đóng lại.

Một luồng sức lực rất lớn đã mạnh mẽ đẩy cánh ra. Nặc Đinh Sơn vừa rót xong cho mình cốc nước, quay đầu lại. Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Trình Diệp Qua đang đứng ở cửa.

Anh nhìn cô, tay giờ lên bị đụng vào cánh cửa đang mở một lần nữa khép lại. Lần này âm thanh còn lớn hơn, lớn tới mức sàn nhà ở dưới chân bị chấn động.

Bàn tay áp chặt vào cái ly, miệng theo bản năng gọi Trình Diệp Qua...

Trình Diệp Qua từng bước một đi về phía Nặc Đinh Sơn. Theo khoảng cách càng lúc càng gần Nặc Đinh Sơn thấy rất rõ bao tấp trong đáy mắt của Trình Diệp Qua không hề che giấu: Tức giận, phức tạp, nguy hiểm, khó có thể tin, còn có...

Còn có sự bi thương mơ hồ.

Những tâm tình này đan quện lấy nhau biến thành một mùi thù địch. Sự thù địch ấy khiến cho Nặc Đinh Sơn không tự chủ được mà lùi về sau. Lắm bầm trong miệng cũng biến thành Trình Diệp Qua, anh ... anh muốn làm gì...

Bây giờ ở trên mặt người đàn ông này hẳn là phải toát ra vẻ mặt hạnh phúc mới phải chứ, cuối cùng thì Tiểu hồ ly của anh cũng đã quay về bên anh rồi mà.

Âm thanh của Nặc Đinh Sơn bị chặn lại trong cổ họng, Trình Diệp Qua kéo cổ áo của cô, cũng giống như lúc kéo Vinh Chân ở trên giàn giáo khi đó. Không, chắc là phải dùng nhiều sức hơn, bởi vì Nặc Đinh Sơn một câu cũng không nói ra được. Nhịn xuống khó chịu, gờ tay của Trình Diệp Qua ra.

Bị cô áo xiết lại Nặc Đinh Sơn đã suýt chút nữa nghẹt thở. Sau đó "Rẹt" một tiếng, đó là âm thanh tiếng vải bị xé rách. Tay Trình Diệp Qua nói lỏng, Nặc Đinh Sơn bị ném vào góc tường.

Bàn tay áp sát lên vách tường, tìm được một điểm chống đỡ Nặc Đinh Sơn vừa đứng thẳng người thì Trình Diệp Qua đã áp tới cô. Cánh tay mở ra, bàn tay chống lên trên tường tạo thành chiếc lồng giam lại.

Nặc Đinh Sơn bị vây ở trong cánh tay của Trình Diệp Qua.

Gần như mỗi lần phát ra âm thanh hơi đẩy ra từ trong phổi đều rất khó khăn. Trình Diệp Qua nhả từng câu từng chữ: "Rốt cuộc là ai cho em cái quyền đó vậy?"

Chuyện bất ngờ phát sinh, con thịnh nộ của Trình Diệp Qua làm cho Nặc Đinh Sơn dường như ở trong thời gian ngắn mất đi khả năng phán đoán. Cô đã ngờ ngác nhìn Trình Diệp Qua.

"Nặc Đinh Sơn!" Trình Diệp Qua nghiêng răng nghiêng lợi: "Ai khiến em tự cho mình thông minh vậy. Ai khiến em đem mấy chuyện kia nói cho cô ấy biết vậy? Ai cần em nói cho cô ấy biết mấy chuyện đó chứ?"

Lần này rốt cuộc Nặc Đình Sơn cũng đã hiểu Trình Diệp Qua đang tức giận cái gì rồi. Ngẩng mặt lên ánh mắt chống lại Trình Diệp Qua: "Tôi nói đều là sự thật, không phải sao?"

Ở khoảng cách rất gần, Nặc Đình Sơn nhìn thấy sự bi thương chợt lóe lên trong đáy mắt của Trình Diệp Qua: "Cũng đúng, đối với em tôi còn kỳ vọng cái gì. Tôi căn bản không nên chờ mong thêm gì ở em nữa".

Người đàn ông này đang nói cái gì vậy. Lại muốn bày tỏ cái gì đây? Có phải là bị hạnh phúc làm cho choáng váng đầu óc rồi hay không?

"Đối với chúng ta đều tốt!" Nặc Đình Sơn cắn răng: "Anh Trình hãy xem sự tự cho là thông minh của tôi như là thành ý của tôi. Sau này anh Trình cũng không cần hao tổn tâm tư suốt ngày đi thăm dò tôi nữa, tôi cũng không cần phải tiếp tục hao phí sinh lực đi đối diện với sự thăm dò liên tiếp của Anh Trình nữa. Đối với chúng ta như vậy đều tốt, không phải sao? Anh Trình lần này nên tin tưởng tôi muốn quyết tâm ở cùng với A Tuấn".

Bàn tay của Trình Diệp Qua chống đỡ ở hai bên của Nặc Đình Sơn chậm rãi buông ra, cô thoát khỏi vòng vây kiên cố của anh.

Cùng bàn tay của anh chậm rãi buông xuống còn có ngữ điệu của anh. Hơi thở nhàn nhạt nói ra:

"Rời khỏi nơi này, tôi không muốn gặp lại cô một chút nào nữa".

Nặc Đình Sơn xoa xoa vị trí vừa bị làm đau: "Thật khéo, tôi cũng có cùng ý nghĩ giống như anh Trình".

"Nặc Đình Sơn, bây giờ cô không chỉ ngốc như heo, cô còn có thêm một tật xấu tự là cho là đúng nữa. Có phải là trong lòng cô đang bị hành vi vừa rồi của chính mình làm cho vô cùng cảm động không? Có phải là bây giờ tôi nên xưng cô là đức mẹ Maria không? Tôi không có rảnh rỗi như vậy".

"Bây giờ, ngay lập tức mở cánh cửa kia ra rồi đi ra khỏi phòng của tôi, rời khỏi nơi này. Đừng nghĩ rằng tôi sẽ để xe đưa cô về, không phải là trước đây cái gì cô cũng có thể ứng phó tốt hay sao? Từ đây rẽ trái đi hơn một cây là có thể bắt được xe. Chặn lại một chiếc xe, trở lại bên cạnh Vinh Tuấn. Hãy hưởng thụ thật tốt thân phận làm bạn gái của nhạc sĩ của cô đi, sau này tôi sẽ không có bất kỳ thăm dò nào với cô nữa".

Suốt qua vai trái của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn bước từng bước đi tới cửa. Cô cúi đầu liếc nhìn áo sơ mi của mình, cổ áo bị xé rách khiến cho một bên dây áo ngực của cô bị lộ ra ngoài. Đường như Trình Diệp Qua đang ở đằng sau đang hít hít mắt lại.

"Không cần lo lắng, tôi đảm bảo cô sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, bởi vì dưới cái nhìn của tôi cô vẫn còn lâu mới đạt tới điều kiện để cho đàn ông đối bụng ăn quăng". Trình Diệp Qua ở phía sau cô lạnh lùng nói tới.

Nặc Đình Sơn che cổ áo lại, mở cửa ra. Theo như Trình Diệp Qua nói, cứ đi về phía trước, sau đó rẽ trái.

Gió đêm tạt thẳng vào mặt làm cho Nặc Đình Sơn run rẩy, cô đã đi được một lúc rồi. Đây là một con đường vô cùng heo lạnh, trên đường xe cô thừa thốt. Mỗi khi có đèn xe chiếu tới phía này của cô, Nặc Đình Sơn đều sẽ cúi đầu. Một số đồ vật đáng giá đã được cô cất đi rồi, vì vậy sẽ không có sợ bị cướp của. Còn cướp sắc... thì như Trình Diệp Qua nói đó, trên con đường này không có một chiếc xe dừng lại hỏi thăm hoặc là tới bắt chuyện.

Đi tiếp một đoạn nữa thì một chiếc xe đã dừng lại bên cạnh Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn vội vàng cúi đầu xuống, sau đó cô nghe thấy một âm thanh nghi hoặc thăm dò: "Nặc Đình Sơn".

Đó là giọng một cô gái. Nặc Đình Sơn xoay mặt qua, sau đó cô đã nhìn thấy một khuôn mặt đã lâu không gặp. Chu Mỹ Bảo.

Lúc Chu Mỹ Bảo chắc chắn người đang đi trên đường ấy là Nặc Đình Sơn thì cô ấy gần như đã biết vì sao đột nhiên lại nhận được chỉ thị của Trình Diệp Qua muốn cô quay lại nội thành Manchescher một chuyến, hơn nữa anh, người sau khi nói xong công việc thì chưa bao giờ mang theo bất kỳ giao tình cá nhân nào còn có ý bổ sung thêm một câu "Tốc độ xe chậm lại một chút, chú ý an toàn".

"Lên xe đi, vừa hay tôi phải quay về nội thành, tôi có thể tiện đường đưa cô một đoạn". Chu Mỹ Bảo ra sức đem lời nói cho ra đáng.

Nặc Đình Sơn lên xe của Chu Mỹ Bảo, lúc này cô mới nhớ tới Chu Mỹ Bảo là trong số ít người biết mối quan hệ của cô và Trình Diệp Qua. Nhận thức này khiến cho Nặc Đình Sơn bút rứt không yên.

Thoáng cái đã thấy xe cách nội thành Manchester càng lúc càng gần.

Nặc Đình Sơn cuối cùng cũng mở miệng: "Bây giờ tôi đang ở cùng với A Tuấn".

"Tôi đã thấy qua trên báo rồi, không cần phải lo lắng, tôi không phải là người lo chuyện bao đồng đâu". Chu Mỹ Bảo nói.

Trước đó không lâu Chu Mỹ Bảo đã nhìn thấy trên báo Nặc Đình Sơn rõ ràng đã trở thành bạn gái của Vinh Tuấn. Chu Mỹ Bảo biết quan hệ của Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua. Liên quan tới mẫu tin tức xuất hiện ở trên báo Trình Diệp Qua như là nhắc nhở cô đừng quản việc không đâu. Tiếp sau đó Trình Diệp Qua còn dùng một câu như thế này: "Tôi và cô ấy đã sớm kết thúc rồi" để nói rõ mối quan hệ của anh và Nặc Đình Sơn.

Hiện tại Chu Mỹ Bảo linh cảm được quan hệ của hai người này còn lâu mới kết thúc.

Xe hướng về phía nội thành Manchester, cũng trong lúc đó Vinh Chân đã đứng ở trong gió đêm.

Ngẩng đầu, Vinh Chân nhìn bầu trời ban đêm đen thẫm. Cô ấy không biết mình đã đứng ở chỗ này bao lâu rồi, cô thế nào cũng nghĩ không ra.

Lời nói của Trình Diệp Qua vẫn còn văng vẳng bên tai, dùng giọng điệu rất ôn hòa, có chút lạnh lùng kèm theo chút động viên, anh nói: "Vinh Chân, Em đối với anh mà nói giống như là một loại tiếc nuối hơn, có thể trước đây anh đã từng cho rằng loại tiếc nuối này là sự cạnh tranh trong lòng, thế nhưng bây giờ loại tiếc nuối này chỉ đơn thuần giống như một trận thi bóng đã bị bỏ qua thời trung học vậy".

"Một chủ nhật nào đó, anh và đám bạn của anh đã hẹn đi chơi bóng, ánh nắng rất đẹp làm cho anh không chịu được mà ngủ gật. Sau khi tỉnh lại anh đã đứng ở trên sân bóng trống không, có chút mất mát nhưng ngoài ra thì không còn gì khác nữa".

"Bây giờ Tiểu hồ ly với anh mà nói chỉ là trận đấu bóng bị bỏ lỡ thôi".

Không. Không! Vinh Chân không tin, cô càng tin lời của Nặc Đình Sơn nói hơn, cô không muốn tin lời của Trình Diệp Qua. Khi cái cần cầu kia rơi xuống phía cô, khi đó cô đứng ngược sáng, anh ngược sáng đi về phía cô. Sự hoảng sợ của anh cô nhìn thấy rất rõ ràng: Nếu như cái cần cầu đó đập trúng cô thì đời này vĩnh viễn không còn gì nữa.

Khi anh đem cô ôm vào trong ngực, thân thể của anh còn run dữ dội hơn cả cô.

Vì vậy Vinh Chân không muốn tin lời của Trình Diệp Qua, cô ấy không muốn tin lời của anh. Cô muốn tranh luận với anh, cô muốn dùng lời lẽ sắc bén mạnh mẽ nhất chất vấn anh. Đi về phía chỗ ở của Trình Diệp Qua, Vinh Chân co cẳng chạy.

Về tới Manchester đã là khoảng mười giờ. Đóng cửa phòng lại, Nặc Đình Sơn tựa trên cánh cửa cảm thấy mệt mỏi. Ngày hôm nay dường như đã tiêu hao của cô rất nhiều sức lực rồi. Bất kể trên tâm lý hay là trên thân thể, cô nghĩ cô cần phải tắm rửa thật tốt rồi ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại ăn mặc thật đẹp. Giống như Vinh Chân nói vậy, ăn mặc thật đẹp để tới buổi hòa nhạc của A Tuấn. Sau đó ở trong tiết mục đặc biệt đã sớm được chuẩn bị kia, ở trong thời khắc đó làm ra vẻ mặt vui tới phát khóc, để A Tuấn mang nhãn lên ngón tay vô danh của cô.

Ngâm mình ở trong bồn tắm Nặc Đình Sơn gọi điện thoại cho Vinh Tuấn. Bởi ngày hôm nay thời gian diễn tập dài, để nghỉ ngơi dưỡng sức đêm nay Vinh Tuấn sẽ ở lại phòng luyện tập.

"A Tuấn, ngày mai em muốn xin anh cho nghỉ phép". Nặc Đình Sơn nói với Vinh Tuấn.

"Lại xin nghỉ? Lý do?" Giọng của Vinh Tuấn nghe là giận thật rồi, anh thật giống y chang như mấy ông chủ keo kiệt vậy.

"Em muốn để mình trang điểm thật đẹp". Nặc Đình Sơn kéo dài âm thanh: "Ngày mai quả thật là lần đầu em lấy thân phận là bạn gái của Vinh Tuấn ngồi ở vị trí khách mời đặc biệt".

Nặc Đình Sơn nghĩ lời của cô nhất định làm cho người đàn ông ở đầu kia điện thoại tươi cười rạng rỡ. Anh đã đem tâm tình của anh lộ hết trong giọng nói của anh rồi: "Em đúng là một cô gái thích hư vinh đấy!".

Nặc Đình Sơn cúp điện thoại, cô đã nhìn thấy trên bề mặt gạch men của phòng tắm gương mặt của mình. Khóe miệng đang cười, nhưng trong đáy mắt lại là một mảng tĩnh lặng.

Nhắm mắt lại, cứ như vậy thì cô sẽ không nhìn thấy trong đáy mắt của mình những thứ làm người ta không vui mà mất cả khẩu vị. Ngày mai là ngày thứ nhất cô muốn học yêu A Tuấn.

Ngày hôm sau, thời tiết Manchester tiếp tục u ám như hôm qua. Nặc Đình Sơn không nhìn thấy Vinh Chân trên bàn ăn, người giúp việc đang dọn món ăn lên nói cho cô biết tối hôm qua Vinh Chân chưa có quay về.

Nặc Đình Sơn không để cho mình nghĩ tiếp tới vấn đề tối hôm qua Vinh Chân chưa trở về. Sau khi ăn xong bữa sáng Nặc Đình Sơn gọi tới di động của Vinh Chân, hôm qua Vinh Chân nói với Nặc Đình Sơn đã hẹn trước giúp cô với thẩm mỹ viện. Nhưng mà Nặc Đình Sơn không gọi được vào di động của Vinh Chân, điện thoại của Vinh Chân vẫn nằm trong tình trạng khóa máy.

Ngày hôm nay đúng là Nặc Đình Sơn đã đem thời gian một ngày của cô tiêu hao vào việc mặc quần áo, trang điểm. Mái nghiêng, tóc dài thẳng đã bị biến thành lộn quăn, phối hợp với bông tai ngọc bích mà mẹ Vinh Tuấn đã đưa cho, lễ phục màu trắng hở lưng.

Đúng bảy giờ Nặc Đình Sơn xuất hiện ở trung tâm nghệ thuật Manchester, đây là một trong ba sân khấu biểu diễn lớn của Manchester. Vinh Tuấn cùng ba thanh niên chủ nhà khác nhận được yêu cầu của chính phủ Manchester biểu diễn ở đây vì mọi người mang tới một buổi hòa nhạc tên là "Con bão chủ nghĩa lãng mạn cổ điển". Vinh Tuấn là khách đặc biệt biểu diễn cuối của buổi hòa nhạc này.

Quang cảnh buổi hòa nhạc được bài trí giống như bầu trời sao lớn, Vinh Tuấn đứng ở cửa vào của buổi hòa nhạc, lúc nhìn thấy cô ở rất xa đã mở rộng hai tay.

Nặc Đình Sơn đi tới, đi về phía cánh tay mở rộng về phía cô, tay vòng lấy eo của anh ấy, đầu tựa lên trên vai của anh ấy: "A Tuấn".

"Suýt chút nữa anh đã sắp không nhận ra em rồi". Âm thanh của Vinh Tuấn mang theo sự vui vẻ.

"Như vậy từ con người của em tới cái tên của em liên tưởng tới vấn đề về giới tính của em hay không?" Nặc Đình Sơn hỏi, khi đó Vinh Tuấn nói lời này cô quả thật đã nhớ rất rõ.

Đúng tám giờ, sân khấu biểu diễn có thể chứa chỗ ngồi cho tám ngàn chỗ ngồi đã không còn chỗ trống. Làm Nặc Đình Sơn vô cùng vui vẻ chính là tám ngàn khán giả có một nửa là tới vì Vinh Tuấn. Trong thời gian ở Manchester Vinh Tuấn đã từng mấy lần có mặt ở vài buổi biểu diễn công ích, mấy lần xuất hiện này đã làm anh tích lũy không ít tiếng tăm.

Vị trí hiện tại của Nặc Đình Sơn là bên tổ chức để lại cho người nhà của khách mời biểu diễn. Bốn vị trí cũng chỉ ngồi có Nặc Đình Sơn và quản lý của Vinh Tuấn, hai chỗ ngồi khác là để cho Vinh Chân và Trình Diệp Qua. Năm phút trước, Vinh Chân vừa gọi điện thoại tới cho Vinh Tuấn nói thân thể không thoải mái sẽ không tham dự buổi hòa nhạc của anh ấy. Mà văn phòng của Trình Diệp Qua đã đưa tới lẵng hoa truyền đạt lại bởi vì công việc của anh nên không tới được.

Tám giờ mười phút, người khách mời đầu tiên lên sân khấu biểu diễn.

Tám giờ bốn mươi phút, vị khách mời thứ hai lên sân khấu biểu diễn.

Chín giờ, Trình Diệp Qua xuất hiện.

Hết chương 47!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Buổi hòa nhạc mang tên là "Con bão chủ nghĩa lãng mạn cổ điển" ấy lấy bốn mùa làm chủ đề, dựa theo trình tự ra sân của bốn khách mời được chia ra theo chủ đề Xuân - Hạ - Thu - Đông để diễn cho khán giả.

Tám giờ bốn mươi phút, vị khách mời biểu diễn thứ hai lên sân khấu. Trong giai điệu như lời thì thầm giữa đêm hè, bức màn mùa hạ được kéo ra.

Chín giờ, một chiếc bóng râm xuống trên mặt Nặc Đình Sơn. Trong lúc theo bản năng Nặc Đình Sơn quay qua chiếc bóng đó, sau đó đã nhìn thấy người mà đã nói là sẽ không xuất hiện.

Trình Diệp Qua đột nhiên xuất hiện cũng không có ngồi vào chỗ ngồi của anh, mà ngồi vào vị trí mà phía bên tổ chức đã sắp xếp cho Vinh Chân. Vị trí của Vinh Chân là ở ngay bên trái Nặc Đình Sơn.

Lúc Nặc Đình Sơn nhìn qua Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua cũng đang nhìn cô. Ánh mắt nhàn nhạt di chuyển từ trên mặt của cô xuống thẳng dưới chân.

Lạnh nhạt quét trên người cô, sau đó lia qua sân khấu. Trong suốt quá trình, Nặc Đình Sơn không có chào hỏi với Trình Diệp Qua, anh cũng không có chào hỏi cô. Họ ngồi ở vị trí của mình, biểu hiện cứ như là hai người yêu thích nhạc cổ điển, chăm chú nhìn sân khấu không chớp mắt, lúc cần phải vỗ tay thì vỗ tay, phải yên tĩnh thì yên tĩnh.

Vị khách mời thứ hai lên sân khấu đã hoàn thành màn biểu diễn trong nửa tiếng. Vị khách mời biểu diễn thứ ba lên sân khấu.

Nặc Đình Sơn an vị trên chỗ ngồi vẫn không nhúc nhích. Theo khoảng cách thời gian Vinh Tuấn lên sân khấu càng lúc càng gần, không biết lòng làm sao mà càng lúc càng bay xa. Mờ mịt, thần thờ là hai loại tâm tình tràn ngập ở trong tận đáy lòng trong giây phút này.

Màn biểu diễn của vị khách mời biểu diễn thứ ba đã đi tới đoạn cao trào. Đàn dương cầm và Violon kết hợp hoàn mỹ cùng nhau, giai điệu như vũ điệu mùa thu phối hợp vô cùng sống động giống như nước chảy mây trôi.

Sau mười phút nữa là A Tuấn lên sân khấu. Tay trái của Nặc Đình Sơn đặt trên bàn tay phải của mình, trong lòng đang liên tục tự nói với chính mình: Nặc Đình Sơn hãy tỉnh táo lên!

Bên trái có một âm thanh gần kề bên tai trái, một chút chui vào trong tai trái của cô: "Tôi có chuyện muốn nói với em".

Gương mặt mờ mịt quay qua trái, cô nhìn thấy mặt của Trình Diệp Qua. Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua. Vào giờ phút này đầu óc của cô đang đề ý nghĩ tới chuyện của A Tuấn nên có chút không tập trung, cho nên cô không rõ lắm ý tứ của lời nói của Trình Diệp Qua.

"Tôi ra ngoài trước đợi em, em đi ra ngay đi". Sau khi nói xong câu đó Trình Diệp Qua đã muốn đứng dậy.

Nặc Đình Sơn kéo Trình Diệp Qua lại.

"Tôi sẽ không đi ra, màn biểu diễn của A Tuấn sắp bắt đầu rồi". Nặc Đình Sơn nói với Trình Diệp Qua.

"Em nhất định phải đi ra". Trình Diệp Qua cúi đầu nhìn tay của cô. Chỉ sau phút chốc tay của cô đã bị lấy ra, thân thể anh dựa sát về phía bên này của

Nặc Đinh Sơn hơn một chút: "Tôi chờ em ở ngoài, năm phút sau em hãy đi ra. Nếu như năm phút tôi không nhìn thấy em tôi sẽ đi tìm A Tuấn".

"Anh muốn tìm A Tuấn làm gì?" Nặc Đinh Sơn hỏi.

"Em đoán xem". Môi của anh gần như muốn chạm vào vành tai của cô, âm thanh quanh quẩn bên tai cô giống như ma quỷ như ẩn như hiện trong đêm tối: "Tôi cho em thời gian hai phút để suy nghĩ tại sao phải tìm A Tuấn, nếu như em đoán chính xác đáp án vậy thì em phải rời khỏi chỗ ngồi. Thời gian rời khỏi nơi này cần khoảng ba phút đồng hồ, tôi cho em đúng năm phút".

"Nặc Nặc". Anh gọi.

Trong lòng Nặc Đinh Sơn run lên.

"Nếu như em không đoán đúng đáp án vậy thì tôi chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối, nếu như sau khi em đoán chính xác đáp án vẫn không muốn rời khỏi chỗ ngồi tôi lại càng lấy làm tiếc. Bất kể là cái trước hay là cái sau thì kết quả đều như nhau". Dừng lại một chút: "Nặc Nặc, hiểu rõ đáp án của tôi không?"

Nặc Đinh Sơn ngờ ngác nhìn Trình Diệp Qua rời đi, thật ra từ khi Trình Diệp Qua nói muốn đi tìm Vinh Tuấn cô đã đoán được rồi. Đợi tới khi bóng dáng của Trình Diệp Qua biến mất ở phòng biểu diễn Nặc Đinh Sơn lại lần nữa quay mặt về phía sân khấu.

Người biểu diễn thứ ba đang ở phần cuối của màn trình diễn. Tiếng đàn dương cầm giống như làn nước bạc cuộn cuộn chảy cùng âm thanh cao vút của Violon đã dẫn mọi người tới một vùng quê mệnh mông bất tận, dường như muốn nói với mỗi một người ở nơi này rằng: Honey, hãy tháo giày của em ra hoặc là kéo làn váy của em lên, hãy chạy nhảy đi nào.

Cửa bên hông của phòng biểu diễn nhẹ nhàng khép lại, Nặc Đinh Sơn đứng ở ngoài cửa. Hành lang dài dằng dặc trải tấm thảm đỏ thật dài, vén làn váy lên Nặc Đinh Sơn đi trên thảm. Đi tới không một tiếng động, cô không biết mình muốn đi tới nơi nào, cô thấy cô phải tới tìm Trình Diệp Qua, bất kể dùng biện pháp gì để thuyết phục anh.

Nhưng giờ phút này Nặc Đinh Sơn một chút cũng không muốn tới tìm Trình Diệp Qua. Cô chỉ nghĩ là hành lang này tốt nhất là không có điểm cuối không thể quay đầu, vậy thì cô chỉ có thể đi thẳng tới.

Cũng chỉ mấy chục bước, một luồng sức mạnh cực lớn đột nhiên kéo tay cô lại. Trong lúc bất ngờ cô theo nguồn sức mạnh kia chạy đi. Rẽ trái, lại rẽ trái. Giày rơi lại trên thảm, một bên làn váy cũng đã không nghe theo sự sai khiến. Chân trần đạp ở trên thảm, làn váy dài kéo trên đất.

Ánh đèn của hành lang càng lúc càng tối đi. Dưới ánh đèn lơ mờ Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy cái người kéo tay của cô.

Cuối hành lang hình thành một luồng gió ngầm, luồng gió ngầm này xuyên qua đầu ngón tay cô tiến thẳng vào trong trái tim cô. Giống như tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

"Trình Diệp Qua, buông tay, buông tay ra mau!" Nặc Đinh Sơn vừa giãy dụa trong sự kìm kẹp kiên cố của Trình Diệp Qua vừa liên tục nhắc nhở: "Màn trình diễn của A Tuấn sắp bắt đầu rồi, tôi phải quay trở lại".

Đúng vậy, ngay sau đó là màn biểu diễn của Vinh Tuấn rồi. Lúc ở gần cuối màn biểu diễn Vinh Tuấn sẽ ở ngay trước mặt tám nghìn vị khán giả cầu hôn với cô. Đến lúc đó, nếu như cô không có ở đó thì A Tuấn sẽ bị những người biết chuyện chê cười mất, cô đâu tương lai vắng mặt.

Vào giờ phút này Nặc Đinh Sơn cứ như vậy mà dễ dàng bị cưỡng chế kéo đi, cô đã ngửi được mùi nguy hiểm từ trên người của người đàn ông.

Thực lực giữa sức mạnh của anh và sức lực của cô cách xa nhau, sau đó cô để cho giọng nói nhẹ nhàng lại: "Trình Diệp Qua, tôi đã đoán được đáp án của anh rồi. Nhưng anh có thể để tôi nói cho anh ấy biết được không, tôi bảo đảm tôi nay sẽ nói ngay cho anh ấy, ngay lập tức".

Cho dù Nặc Đinh Sơn đã nói như vậy rồi Trình Diệp Qua vẫn không có ý buông cô ra, thế là cô lại dùng một giọng điệu nhẹ nhàng hơn nữa nói: "Trình Diệp Qua, anh tức giận là vì tôi nói mấy chuyện kia cho Vinh Chân biết sao. Tôi biết lỗi rồi. Nghĩ lại thì cũng đúng, khi đó anh đã tốn mất bao nhiêu công sức mới né tránh được cô ấy... nếu không thì như vậy..."

Không đợi cho Nặc Đinh Sơn nói xong thì đã bị kéo mạnh lên, mũi chân cách khỏi mặt đất, eo đặt ở trên vai Trình Diệp Qua, tóc rũ xuống đung đưa trên không trung. Nặc Đinh Sơn không nói thêm gì nữa, cũng không có tiếp tục la hét nữa, bởi vì khu vực này vẫn không một bóng người. Đây là đường đi tới bãi đậu xe. Bên tai truyền tới tiếng vỗ tay từ trong phòng biểu diễn? Là tiếng vỗ tay của người biểu diễn thứ ba đã biểu diễn xong sau khi chào khán giả sao? Như vậy thì tiếp theo là đến phiên A Tuấn ra sân khấu rồi.

Tiếng vỗ tay đi xa, cô bị Trình Diệp Qua cưỡng ép nhét vào trong xe.

Bãi đậu xe rất yên tĩnh, Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua ngồi ở băng ghế phía sau xe. Bãi đậu xe không một bóng người, cửa xe bị khóa trái, không ai mở miệng nói cả.

Yên lặng ---

Nặc Đinh Sơn đặt tay lên cửa xe, liên tiếp lay chuyển, dùng hành động này để bày tỏ sự bất mãn của cô. Nhưng dường như không có hiệu quả. Tiếp đó cô mở miệng, nói tới không đầu không đuôi: "Trình Diệp Qua, vì sao anh lại muốn làm thế này, anh làm thế này lại là vì cái gì nữa vậy? Không thấy tôi rất vô tội sao? Chẳng qua là trước A Tuấn tôi đã từng có một khoảng thời gian như vậy với anh thôi, lúc quyết định ở cùng với A Tuấn tôi cũng không biết anh lại là bạn của anh ấy. Trình Diệp Qua..."

"Lần đó ở Đức, nói những lời kia với em không phải là để thăm dò em".

Lời nói không có qua não xử lý cứ như vậy im bật lại. Cho dù thanh âm nói chuyện của Trình Điệp Qua không lớn nhưng Nặc Đình Sơn nghe thấy rất rõ ràng.

Trình Điệp Qua nói "Lần đó ở Đức, nói với em những lời đó không phải là để thăm dò em".

Giống như người bị mất đi năng lực ngôn ngữ, Nặc Đình Sơn yên lặng, nghe âm thanh kia chậm rãi đang nói ra:

"Khi đó ở Đức, lúc bác sĩ nói cho tôi biết nguyên nhân rối loạn của em là vì chứng sợ giam cầm mà dẫn tới bị thiếu mất một phần ký ức, tôi đã nghĩ tốt nhất là Nặc Đình Sơn có thể mất đi tất cả ký ức có liên quan tới cái nhân vật A Tuấn này đi, mà chỉ nhớ tới Trình Điệp Qua thôi. Tốt nhất ký ức của Nặc Đình Sơn có thể dừng lại ở đoạn thời gian ở cùng với Trình Điệp Qua, như vậy..."

"Như vậy, lúc cô ấy đặt cò tam điệp trên bệ của sổ của anh ấy, anh ấy muốn nói lời cảm ơn với cô ấy. Lúc cô ấy hao phí hết tâm tư vì anh ấy lấy được những tư liệu kia sẽ hôn lên môi của cô ấy nói: Nặc Nặc đã vất vả rồi. Lúc mỗi lần cô ấy vất óc vì anh chuẩn bị bữa tối sẽ ôm cô ấy vào lòng nói đó là món ngon nhất trên đời".

"Lúc cô ấy cầm đồ nặng đi tới tầng gác thì nhanh chóng ngăn cô ấy lại, rồi nói với cô ấy Nặc Nặc là cảnh vàng lá ngọc của tôi, tôi làm sao lại nỡ để cho cô ấy làm chuyện như vậy được. Như vậy có phải là nghe rất buồn nôn không, có thể cho tới lúc này anh ấy sẽ vì những lời này quá buồn nôn mà chỉ dám giữ lại trong đáy lòng. Nhưng mà..."

"Nhưng mà có mấy chuyện Trình Điệp Qua sẽ làm vì Nặc Đình Sơn. Nếu như thời gian dừng lại ở ngày Carnival năm 2010 đó, Trình Điệp Qua sẽ rất nghe lời của Nặc Đình Sơn. Anh ấy sẽ bôi ba màu đỏ lam lục lên trên mặt, mang tóc giả và hóa trang mà cô ấy đã tốn sáu mươi Bảng Anh để mua. Sau đó kéo tay cô ấy vừa đi vừa nhảy múa ca hát theo âm nhạc, cho dù những điệu múa đó dưới cái nhìn của anh ấy trông cực kỳ khôi hài, nhưng vì để làm cho cô ấy vui vẻ anh ấy sẽ hòa mình vào mọi chuyện".

"Anh ấy muốn vì cô ấy xếp hàng mua coca và hotdog. Sau khi ăn xong hotdog và coca anh ấy lấy lý do Nặc Nặc, miệng của em bị dơ để hôn lên môi của cô ấy. Anh ấy nắm lấy tay của cô ấy, anh ấy muốn dùng vẻ mặt chắc chắn nhất nói với tất cả mọi người, nói với thế giới này: Bây giờ tôi rất hạnh phúc, bởi vì tôi và người tôi yêu đang ở cùng nhau".

"Sau khi làm xong những chuyện này, cuối cùng Trình Điệp Qua có một câu nhất định phải nói với Nặc Đình Sơn, đó chính là: Nặc Nặc, tôi đưa em về".

"Sau đó, lúc anh ấy đưa cô ấy nếu như cô ấy mệt thì sẽ đặt đầu của cô ấy lên vai của anh ấy, sau đó kể chuyện cho cô ấy nghe".

Quay mặt đi, Nặc Đình Sơn nhìn ra ngoài cửa xe. Cũng may là trong khoang xe không có mở đèn.

Nước mắt theo khóe mắt của cô mà lặng lẽ chảy xuống.

Bên tai, anh vẫn đang tiếp tục nói, giọng nói lại trầm thấp hơn mấy phần.

"Những câu nói vừa rồi tôi cho là cả đời này sẽ để chúng tận sau trong lòng, có thể trở thành một bí mật, có thể trở thành một chuyện cũ chôn vùi theo thời gian. Sau đó theo quỹ đạo cuộc sống của chúng ta mà sống yên ổn không có chuyện gì. Tôi cho là mình có thể làm được như vậy, em đối với tôi mà nói có thể là một Vĩnh Chân khác thôi".

"Nhưng khi tôi biết buổi hòa nhạc này có phần đoạn cầu hôn, tôi đã bỏ tất cả mọi thứ qua một bên mà tới nơi này. Tôi phát hiện tôi không cách nào chịu được khoảng khắc mà trên ngón áp út của em đeo lên chiếc nhẫn mà người đàn ông khác tặng cho em".

Rất nhiều nước mắt chảy xuống gương mặt của Nặc Đình Sơn, chúng mặc sức chảy xuống, càng ngấm trên môi cô nhiều hơn, tạo thành một loại mùi vị cực kỳ đáng ghét, từ đầu lưỡi lan tràn tới tận trong tim.

Cô vẫn còn dẫn vật về mối tình đầu của cô ư. Dường như vào thời khắc này đã nhận được đầy đủ rồi. Người đàn ông đầu tiên cô thích, cũng thích cô, tuy rằng cái thích đó đến hơi muộn.

Ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Bởi vì sự im lặng của cô, âm thanh của Trình Điệp Qua lại có chút bất an mà nôn nóng: "Vừa rồi tôi nói vẫn chưa hiểu sao, nếu như vẫn chưa hiểu..."

"Tôi hiểu!" Nặc Đình Sơn ngăn Trình Điệp Qua lại, mắt nhìn ngoài cửa sổ lại mở to hơn một chút, cứ như thể rất lâu như thể để đợi cho nước mắt dần biến mất.

"Nặc Nặc". Anh gọi cô, nhẹ nhàng mềm mỏng, trong âm thanh có sự vui vẻ. Tay của anh nắm chặt bàn tay cô vẫn đang đặt trên đầu gối từ đầu tới cuối: "Phía bên A Tuấn tôi sẽ nói với cậu ấy..."

"Trình Điệp Qua". Nặc Đình Sơn lại một lần nữa ngăn Trình Điệp Qua lại: "Bây giờ có thể mở cửa xe ra rồi, nếu như chúng ta đi nhanh một chút thì vẫn tới kịp xem màn biểu diễn của A Tuấn".

"Nặc Nặc?!"

Ánh mắt cuối cùng cũng được kéo lại từ bên ngoài của xe, vào giờ phút này đèn trong khoang xe đã được mở hết lên. Nặc Đinh Sơn đã thấy rõ được trên gương mặt của Trình Điệp Qua là tràn đầy hoang mang, bất an.

Quay qua Trình Điệp Qua, Nặc Đinh Sơn mỉm cười: "Tôi hi vọng anh Trình đừng để cho chuyện như thế này xảy ra lần nữa".

"Nặc Đinh Sơn!"

"Vẫn còn cảm thấy chưa đủ sao? Bởi vì anh Trình cảm thấy bạn tốt nhất của anh có ý nghĩ cầu hôn vì vậy anh cảm thấy anh phải làm người đánh giá lần nữa". Nặc Đinh Sơn bắt đầu chỉnh lại lễ phục vừa bị Trình Điệp Qua làm cho lộn xộn ở trên hành lang. Qua loa hỏi: "Không biết biểu hiện vừa rồi của tôi có thể nhận được bao nhiêu điểm của Anh Trình, có đạt tiêu chuẩn được qua không?"

Chỉnh xong quần áo, Nặc Đinh Sơn dùng giọng điệu đàng hoàng nghiêm chỉnh: "Còn nữa, để tôi nói cho anh Trình biết. Đây là chuyện giữa tôi với A Tuấn, có liên quan tới sự chân thành với nhau hay không đó cũng là chuyện giữa hai người chúng tôi. Tôi nghĩ, tôi phía đi rồi".

Trình Điệp Qua đang nhìn cô, biểu cảm không thể tin được vừa rồi trên mặt bị sự quan sát thay thế. Anh như người thợ săn đang quan sát cô, Nặc Đinh Sơn rũ mắt xuống.

Một mảng tối che cô lại, hướng về phía cô bao bọc cô lại. Bóng tối mang theo tư thế hùng hổ dọa người, cũng dọa người không kém là hơi thở của Trình Điệp Qua, anh nói: "Ngày đó ở trên máy bay là tôi thực sự muốn hôn em".

"Anh Trình..."

"Bây giờ vẫn còn cảm thấy là tôi đang thăm dò em sao? Còn muốn giả bộ không hiểu, em giả bộ cái gì cũng không hiểu sao? Vậy thì tôi lại nói cho em biết ngoài hôn em ra thì tôi còn muốn làm chuyện khác nữa. Tôi mơ gặp được em. Có nhớ căn nhà trọ cũ của em không? Có muốn tôi nói cho em biết trong mơ đã nói cái gì với em không?"

"Nặc Nặc, giường ở đây quá nhỏ..."

"Trình... Trình Điệp Qua..."

Sau đó, tất cả lời nói đã bị chặn lại ở trong cổ họng.

Thứ đầu tiên bị khống chế là eo, tay phải của anh nắm lấy bên eo của cô. Nghiêng người, cơ thể bao trùm lên cô. Đè vai cô lại tay hướng lên trên, anh mở rộng bàn tay đặt ở sau gáy của cô. Tay nắm bên eo của cô di chuyển tới phía sau, vừa dùng lực đã ép cho cơ thể của cô dán sát vào trên người anh. Thuận theo đó cơ thể của anh cũng ép cho gáy của cô ngửa ra sau làm ra tư thế tiếp nhận.

"Trình Điệp..."

Tiếng "Qua" đầy bất mãn bị chặn lại trong miệng, môi của anh mạnh mẽ đè ép lên môi của cô. Thừa dịp cô đang trong trạng thái hoảng sợ đầu lười của anh đã tiến quân thần tốc, mạnh mẽ quần lấy lưỡi của cô, tràn đầy tính xâm lược.

Cũng có tính xâm lược như vậy còn có tay của anh, từ bên eo chuyển tới trước ngực cô. Không thể chần chừ được nữa mà bao trùm ở cách bộ lễ phục.

Hết chương 48!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49

"Oành" một tiếng, có đồ vật đập vào phía cửa sau xe. Sau gáy của Nặc Đinh Sơn tê tê, bàn tay của Trình Điệp Qua đặt ở sau gáy. Cảm giác tê tê đó kéo tới cảm xúc của cô, trong đầu là một mảng trống không, cảm giác duy nhất đến từ chính đầu lười bị anh hút vào. Cảm giác này rốt cuộc là thế nào vậy.

Giống như là rượu nồng nàn nhất trên thế giới khiến cho người ta cảm thấy ngất ngây.

Cơ thể bị bản năng chi phối, con tim bị ý chí chi phối, hai người đang lờ lờ kéo giãn co.

Đè nén cảm xúc xuống, Nặc Đinh Sơn xoay mặt đi muốn tránh né sự dây dưa gần gũi của Trình Điệp Qua. Tiếc rằng bàn tay của anh đã sít sao kiên cố ở sau gáy của cô. Trong lúc giãy dụa cả hai đã ngã ra phía ghế sau, lưng của cô dán lên trên ghế, thân thể của anh bao trùm lên người cô.

Tay của anh bao phủ ở trước ngực cô, dọc theo vị trí lộ ra phía sau lưng của bộ lễ phục của cô, tìm kiếm. Ngón tay của anh nhẹ nhàng xoa nắn ở xương

cánh bướm bên hông phía sau của cô, mô phỏng lại hình dáng bằng động tác thô bạo nhất. Ngón tây dập dòn đi xuống từng chút một, sau khi bàn tay tới bên eo thì vắt ngang tới chỗ ngồi của cô. Lòng bàn tay kẻ sát trên lưng cô giữ chặt. Sau đó thân thể của cô giống như được vớt lên từ dưới nước, chặt chẽ như thế, sít sao như vậy mà dán sát vào anh.

Mà nụ hôn của anh lại càng giống như một nguồn sống dành cho người chết đuối. Đầu lưỡi của anh quấn lấy lưỡi của cô, cứ như đang tiến hành một cuộc đối thoại dịu dàng: Tình yêu của tôi, người yêu đầu nhất của tôi.

Cô trốn không được anh, ý chí kiên trì cố gắng liên tiếp tan vỡ. Những dấu hiệu này từng cái biểu lộ ở trên cơ thể của cô.

Làm sao đây, thân thể đã không người run rẩy rồi, làm sao đây? Cho dù cô để cho chân của mình duỗi ra giống như que kem, nhưng đầu ngón chân của cô đã...

Đầu tiên bị khuất phục chính là đầu ngón chân, từng ngón căng cứng duỗi thẳng muốn chà sát anh, cọ sát chân của anh.

Dường như nhận được thông tin thân thể của cô dần mềm nhũn ra, anh kéo tấm đệm ở chỗ ngồi sau xe xuống, đệm dựa được thay thế bằng bàn tay của anh làm cho thân thể của cô biểu lộ độ cong, càng dán chặt vào anh hơn. Bàn tay được rảnh rỗi lại đi tới phía sau lưng của cô, luồn qua dễ dàng nắm giữ ở nơi mềm mại phía trước ngực, bao phủ lên, xoa nắn. Mà môi của anh cũng đi tới bên tai cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua tai cô. Thật dịu dàng.

Dịu dàng tới nỗi cô cảm thấy thân thể của mình được thả xuống mặt nước yên tĩnh, muốn tiếp nhận. Ngực của cô bởi vì ngón tay của anh mà phập phồng lên xuống.

Tiếp đó là một chút mát lạnh ở trước ngực. Cái nơ trên chiếc khóa kéo của bộ lễ phục ở sau gáy bị kéo xuống. Sau khi anh chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, Tất cả mọi thứ đã phơi bày ở trước mắt của anh.

Cảm giác mát mẻ bất ngờ làm cho Nặc Đình Sơn tìm lại được một chút ý chí. Cô nói với anh: Trình Diệp Qua đừng như vậy.

Nhưng, âm thanh của cô lại cứ yếu đuối như vậy.

Anh không để ý tới cô. Nụ hôn của anh dời đến cổ của cô, xương quai xanh, sau đó kéo dài tới... Không thể nhận đủ làm cho anh nôn nóng tìm ra chỗ để phá vỡ, hàm răng của anh không thể chờ đợi được nữa mà tìm tới vật che chắn.

Muốn xé cái lớp dán sát kia là chuyện thật dễ dàng.

Thân thể đáng ghét này, Nặc Đình Sơn cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể của cô đều nói hết ra. Tất cả lỗ chân lông đều đang đợi cái giây phút đó tới.

Nặc Đình Sơn biết, chỉ cần giây phút đó tới cô sẽ tức vũ khí đầu hàng với anh. Cô đã đủ tệ rồi.

"Trình Diệp Qua, anh muốn hưởng thụ cái loại mùi vị yêu đương vùng trộm lên lút với bạn thân nhất của mình sao? Anh muốn để tôi vừa gánh vác thân phận bạn gái của A Tuấn vừa lên lút hẹn hò với anh sao? Tay của tôi nắm tay anh ấy, mắt lại liếc mắt đưa tình với anh. Anh thích trò chơi như vậy sao?" Cuối cùng Nặc Đình Sơn cũng tìm lại được âm thanh của chính mình, bàn tay đặt ở vị trí mở khóa trong xe. Hãy để đau đớn thay thế những gì thân thể muốn biểu đạt.

Cơ thể đang phủ trên người cô bị sựng lại.

Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại, tay nắm lại thật chặt, tiếp tục nói: "Còn nhớ lúc vừa mới đến Manchester, lúc tôi hẹn gặp anh, anh đã nói với tôi không? Tôi không biết tôi có phải là phụ nữ mà khi đó anh nói có một chút nhan sắc thích chinh phục không. Trình Diệp Qua, tôi nghĩ tôi hình như là vậy. Ít nhất vừa rồi anh đã làm cho tôi kích động, bởi vì anh và A Tuấn đều là ước mơ của rất nhiều cô gái".

"Nặc Nặc..." Âm thanh của anh phát ra từ trước ngực cô.

Nặc Đình Sơn rất sợ Trình Diệp Qua gọi cô như vậy, cô luôn sợ một giây sau từ trong miệng của mình sẽ nói ra một câu thế này: "Trình Diệp Qua, những lời anh vừa nói là thật sao, anh không được lừa em đó". "Trình Diệp Qua, cái tên khốn này, khi đó anh luôn làm cho em hận tới nghiến răng". "Trình Diệp Qua, em lúc nào cũng nhớ anh, mặc dù em biết mình như vậy là không đúng nhưng em lúc nào cũng nhớ tới anh".

Thế nhưng, không được. Cô vốn không có bất kỳ buông thả, tuy cô không có nhiều lương thiện nhưng cô sẽ tuân theo sự giáo dục của Susan cho cô: Phải biết báo đáp ân huệ, hãy nhớ kỹ những người đã đứng ra cứu giúp con ở thời điểm con gặp khó khăn.

Trái tim của cô đã phản bội Vinh Tuấn rồi, cô không thể để cho hành vi của mình cũng phản bội anh nữa, như vậy thì cô sẽ xuống địa ngục mất.

"Trình Diệp Qua!" Nặc Đình Sơn tăng thêm ngữ khí, từ trong lồng ngực phát ra một câu thế này: "Nếu như mấy lời tôi vừa nói vẫn là hình ảnh vô cùng triu tượng trong đầu anh vậy thì tôi nói lại cho anh biết, vào tối đầu tiên tôi với A Tuấn vừa tới Manchester, lúc anh gọi điện thoại tới khách sạn cho A Tuấn, trước đó mấy giây A Tuấn đã làm chuyện mà vừa rồi anh đã làm với tôi. Muốn chi tiết không?"

Lại quay lại cái hành lang đã xảy ra chuyện mười mấy phút trước đó, giày cao gót bị rơi xuống vẫn còn nằm yên lặng trên thảm đỏ. Cúi người, Nặc Đình Sơn nhặt giày cao gót lên.

Gót giày cao tám tấc đập lên trên thảm, bước từng bước đi về phía phòng biểu diễn. Gió trên hành lang thổi tới bên tai cô, bên tai vẫn còn vang vọng lại

âm thanh của Trình Diệp Qua. Máu chảy đầm đìa giống như đã thú kè bên.

"Khi tới đây tôi đã gặp tình trạng kẹt xe, tôi đã liều mạng vượt qua chiếc xe cảnh sát ngăn lại. Tôi đã nói dối với người cảnh sát trẻ để lái xe đi. Tôi nói với người cảnh sát kia rằng mẹ của tôi đang chờ để gặp tôi một lần cuối, xe của tôi đã lao như điên trên đoạn đường nguy hiểm của Manchester".

"Trên đời này tôi kính trọng nhất là mẹ của tôi, nhưng tôi lại dùng danh nghĩa nói dối về cái chết của mẹ để làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn".

Vừa đi Nặc Đình Sơn vừa che tai lại để đi tiếp. Trong tiếng bước chân càng lúc càng nhanh từng âm thanh của Trình Diệp Qua bị cô gạt bỏ ra khỏi đầu. Cô đi về phía một quý bà vừa đi ra từ phòng rửa tay muộn son môi.

Sau khi tới lại son Nặc Đình Sơn tìm tới cánh cửa lúc cô đã rời đi kia, mở cửa ra. Kéo váy lên, khom người bước từng bước đi về chỗ ngồi của cô. Hành vi vừa rồi của cô ở trong mắt mọi người càng giống một cô gái thích chưng diện đi tới phòng vệ sinh để trang điểm lại.

Ngồi thẳng người, ánh mắt khóa chặt trên sân khấu, khóa chặt trên người Vinh Tuấn. Vinh Tuấn vừa hoàn thành xong một nửa màn biểu diễn của anh ấy, mãi cho tới khi màn trình diễn kết thúc chỗ ngồi của Trình Diệp Qua vẫn trống không.

Màn biểu diễn của Vinh Tuấn nhận được tiếng vỗ tay nhiệt liệt của toàn hội trường. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ba người biểu diễn khác cũng lên sân khấu để gửi lời cảm ơn tới khán giả. Màn che màu đỏ sẫm từ từ kéo lên.

Vinh Tuấn không có cầu hôn. Ở màn trình diễn của người biểu diễn thứ ba kết thúc là thời điểm cầu hôn với bạn gái của mình.

Phía nhà tổ chức vì người biểu diễn mà sắp xếp một bữa tiệc chúc mừng nhỏ, khi gần tới thời gian kết thúc thì Trình Diệp Qua xuất hiện. Anh cười như không có chuyện gì, anh nói với mọi người một câu giống hệt nhau "Buổi biểu diễn rất thành công, làm cho người ta say mê". Ngữ điệu sau câu nói này của anh thoải mái: "Đó là lời nói mà tôi đã học theo từ miệng của người khác. Xin lỗi A Tuấn, thời điểm cậu biểu diễn mình đã nhận được một cuộc điện thoại, đó là một cuộc điện thoại tương đối khó giải quyết".

Lúc Trình Diệp Qua nói câu này ánh mắt hồ hững chuyển hướng lên trên mặt của Nặc Đình Sơn, vẻ mặt của anh vẫn giữ nguyên ở mức độ phép lịch sự xa cách, sau đó tầm mắt chuyển tới trên ngón tay của cô, tiếp sau đó anh lại đưa ra lời cáo từ.

"A Tuấn, mình phải đi rồi, hôm nào chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé". Nói tới đây dường như Trình Diệp Qua đã nhớ tới cái gì, anh sửa lại lời vừa nói: "Xin lỗi, gần nhất trong một tuần này mình sẽ rất bận, sợ là không có thời gian đi được. Nhưng mình hứa với hai người..."

Lúc nói tới hai người ánh mắt của Trình Diệp Qua từ trên mặt của Vinh Tuấn lại trở lại trên mặt của Nặc Đình Sơn: "Tôi đảm bảo trước khi hai người rời đi tôi sẽ dành ra chút thời gian đến, bởi vì..."

Nói tới đây hình như Trình Diệp Qua đã quên mất lời anh sắp sửa nói ra, anh cứ như vậy mà nhìn cô.

Nặc Đình Sơn biết vào giờ phút này mình cần phải làm chính là hoặc là nhắc nhở Trình Diệp Qua, hoặc là cụp mắt xuống. Nhưng cô cứ đứng ở đó không nhúc nhích, bởi vì...

Bởi vì thứ hai tới chính là lúc cô và Vinh Tuấn rời khỏi Manchester.

Một giây sau, có ánh sáng ngọn đèn thủy tinh treo như ngọc lưu ly từ trong đáy mắt Trình Diệp Qua giống như bóng nhận lướt qua. Tia sáng đó dường như kéo anh về từ trong khoảng không gian nào đó, sau đó anh mỉm cười.

Trái tim cứ như thế bởi ý cười dừng lại trên khóe miệng của Trình Diệp Qua mà nhói lên. Nụ cười như vậy của Trình Diệp Qua giống như là đáng vẻ lúc Nặc Đình Sơn gặp lần đầu. Ở trong căn hộ của anh ở Notting Hill anh đều mỉm cười như vậy đối với những người phụ nữ có ý đồ riêng tới bấm chuông cửa nhà anh.

Mở cửa, mỉm cười: Xin lỗi, tôi cũng muốn giúp cô, nhưng rất tiếc là bây giờ tôi không có thời gian.

Nụ cười này giống như đang tiến hành một cuộc tạm biệt cuối cùng.

Ánh mắt từ trên mặt cô rời đi, anh cười nói với Vinh Tuấn: "Mình không biết lần gặp sau sẽ là khi nào, nhưng mình sẽ chúc phúc cho hai người".

Mười phút sau, tiệc chúc mừng kết thúc.

Nặc Đình Sơn kéo tay của Vinh Tuấn rời đi. Họ không trở lại nhà của Trình Diệp Qua, Vinh Tuấn đã đặt trước phòng ở khách sạn gần đó. Đây là cô đã hẹn với Vinh Tuấn đợi sau khi buổi hòa nhạc kết thúc họ ở lại khách sạn, bởi vì... cô đã ngầm đồng ý để anh mang theo bao cao su tới phòng khách sạn.

Rạng sáng, trong căn phòng lấy màu hồng làm màu sắc chủ đạo của khách sạn, Nặc Đình Sơn đã uống một chút rượu, Vinh Tuấn cũng uống một chút, họ mặc áo ngủ tình nhân mà khách sạn chuẩn bị cho họ. Cô đứng ở trước cửa sổ, anh ấy ôm lấy cô từ phía sau, nỉ non: Nặc Nặc.

Nụ hôn tình tế ti mĩ rơi vào cổ của cô, khẽ thì thầm: Nặc Nặc, cảm ơn em.

Cùng lúc đó tay của anh ấy đã tiến vào trong áo ngủ của cô.

Rạng sáng, Nặc Đình Sơn đứng dậy khỏi giường, bước từng bước đi tới trước cửa sổ, nghiêng vai tựa ở cửa sổ sát sàn, trên bức tường thủy tinh qua

khe hở của bức rèm cửa nhìn ngắm bầu trời sớm mai của Manchester.

Bầu trời Manchester là một mảng tối tăm, xem ra hôm nay sẽ lại mưa rồi.

Nặc Đinh Sơn ngần ngừ nhìn ngoài cửa sổ, nói không rõ cảm giác thế nào. Cô cho là có thể, nhưng phát hiện vẫn không được. Lúc quan trọng nhất cô đã đẩy Vinh Tuấn ra, sau đó đã vọt vào trong phòng tắm rồi giam mình ở trong đó. Cô cứ ngây ngốc giam mình ở trong phòng tắm, cô đã nhìn thấy nước mắt ở trên gương mặt của mình. Đó là bởi vì sợ hãi, bởi vì lo lắng, bởi vì căm ghét chính mình mà rơi lệ.

Cô không biết phải làm sao cho tốt? Cô không biết giải thích thế nào với người đàn ông ở bên ngoài cho hành động đột ngột của cô. Lúc đẩy Vinh Tuấn ra dường như đó là một loại bản năng của cô, loại bản năng đó ép buộc phát ra sức lực vô cùng mạnh mẽ, cô đã đẩy anh từ trên người cô rơi xuống sàn nhà.

Không. Em không muốn. Em không thích.

Vinh Tuấn ở bên ngoài nói với cô: Không sao cả Nặc Nặc, anh không nên vì nôn nóng muốn em mà liên tiếp ám thị với em, anh nghĩ nhất định là anh đã tạo áp lực cho em.

Cái tên đàn ông ngu ngốc này, người đàn ông từng có mấy lần yêu đương qua quýt căn bản không nhìn ra được ở trong lòng của cô cất giấu một người đàn ông khác, mà người đàn ông này lại là bạn tốt nhất của anh ấy.

Nặc Đinh Sơn gắt gao ngậm chặt miệng, cô rất muốn đem tất cả nói cho Vinh Tuấn nhưng cô rất sợ sau khi đem tất nói với anh, anh sẽ vì phần nộ mà vứt bỏ cô. Vứt bỏ cô chẳng khác nào vứt bỏ Klein.

Mười mấy ngày trước, cô đã xem Klein biểu diễn ở Đức. Cuối cùng Klein cũng được toại nguyện được làm công chúa cầu vồng, nụ cười của con bé cũng tươi sáng giống như cái tên của nó.

Klein biểu diễn thật tốt, tốt tới nỗi cô đã khóc khi xem.

Âm thanh của Vinh Tuấn ngoài cửa càng lúc càng xa, cô lại ngủ thiếp đi ở trong phòng tắm.

Nặc Đinh Sơn tỉnh lại từ trên giường, sau khi tỉnh lại cô không nhìn thấy Vinh Tuấn.

Chờ khi sắc trời sáng hơn một chút, Nặc Đinh Sơn rời khỏi phòng. Tâm tư của con người lúc sáng sớm luôn rất nhanh nhạy, cô rất nhanh đã nghĩ ra lời giải thích.

Vừa ra khỏi phòng Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy Vinh Tuấn ngủ trên ghế salon. Rón rén đi tới trước ghế sofa, nằm xuống bên cạnh anh ấy, rất ngoan ngoãn dựa sát vào trong lòng anh ấy.

Vừa làm xong tư thế, mặt ngẩng lên trên Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy Vinh Tuấn. Vinh Tuấn mắt nhắm mắt mở nhìn cô, trong lúc hoang mang thì gương mặt dán trong lòng ngực anh, dùng giọng điệu thường ngày thỉnh thoảng làm nũng với anh ấy: A Tuấn...

Không có đáp lại. Mặt cô dán vào lòng ngực là một khoảng yên bình đó. Không biết là do Nặc Đinh Sơn có tạt giặt mình hay sao mà cô đã cảm giác được dưới sự yên bình của Vinh Tuấn lại là một cơn sóng to gió lớn.

Cứ như anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi vậy.

"A Tuấn, tối qua..." Nặc Đinh Sơn đề cho âm thanh của mình cố gắng duy trì trong lắp bắp: "Xin lỗi, em cũng không biết vì sao. Sau đó em đã suy nghĩ. A Tuấn..."

"Nặc Nặc!" Anh ấy cắt ngang lời của cô.

Nặc Đinh Sơn nín thở, sau đó cô đã nghe thấy âm thanh ở trên đỉnh đầu của mình: "Đừng nói nữa, ngủ đi. Ngày mai anh có thời gian cả ngày với em".

"A Tuấn..."

"Xuyt, yên lặng".

Được. Thì yên lặng. Mặc Nặc Đinh Sơn vui mặt trong lòng anh ấy.

Ba ngày sau, Trình Diệp Qua nhận được điện thoại của Vinh Tuấn.

"Trình Diệp Qua, cậu phải giúp mình một chuyện". Vinh Tuấn ở đầu bên kia điện thoại nói như thế với anh.

Hết chương 49!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Ngày đó là thứ năm, cách thời gian Nặc Đình Sơn rời khỏi Manchester còn ba ngày nữa. Buổi sáng hôm đó, Nặc Đình Sơn biết được một tin tức thế này: Tới qua Vinh Chân đã rời khỏi Manchester, ngay cả hành lý cô ấy để ở nhà Trình Diệp Qua cũng không lấy đi, không nói một tiếng đã nghỉ việc ở đài truyền hình mua vé quay về Mỹ. Sau khi Vinh Tuấn biết được tin này đã gọi điện thoại cho Vinh Chân, điện thoại của Vinh Chân vẫn ở trong trạng thái tắt máy.

Sau khi không có cách nào liên lạc được với Vinh Chân, Vinh Tuấn đã gọi điện cho Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua đã cho anh ấy một câu thế này: "Cậu hãy cho cô ấy chút thời gian".

Thứ sáu, trên tất cả các tờ báo lớn của Manchester có một tin tức thế này: Người thương nhân Trung Quốc chế tạo ngành giải trí trên biển hai năm trước đã hoàn thành công trình ở giai đoạn đầu.

Nhóm mô hình vĩ đại đầu tiên mang từ sông đào Manchester đưa tới cách vị trí ở ngoài sông đào mười lăm hải lý, hạng mục công trình này vẫn được quan tâm chu đáo cũng được mấy trăm đơn vị truyền thông đưa tin. Tám giờ sáng tàu kéo đã kéo mô hình vĩ đại xuất phát từ hải cảng Manchester. Kinh khí cầu màu sắc rực rỡ bay khắp trên bầu trời, đài truyền hình địa phương của Manchester cũng đứng giờ tiên hành tiếp sóng tại hiện trường. Mọi người qua hình ảnh tiếp sóng trên truyền hình đã nhìn thấy mấy chục thiết bị không lồ bị kéo qua sông đào Manchester rời khỏi đất liền.

Ngày này có rất nhiều người được bố trí có mặt ở bữa tiệc rượu mừng công của công trình. Vinh Tuấn dưới sự yêu cầu của Lâm Kiến Đường cũng tham dự buổi tiệc rượu cùng với ông ấy. Nặc Đình Sơn lấy lý do thân thể không thoải mái để từ chối tham gia cùng với anh ấy. Nặc Đình Sơn ở lại trong nhà xem tivi, mấy chục phút đã có thể thông qua tivi nhìn thấy hình ảnh sông đào của Manchester, ông kính máy quay lia tới nhiều nhất là người phụ trách công trình lần này. Trình Diệp Qua mặc quần áo bảo hộ màu xanh đậm đứng ở chỗ rất cao cầm bộ đàm, vẻ mặt chuyên chú.

Khi màn đêm buông xuống Nặc Đình Sơn nhận được điện thoại của Lâm Kiến Đường. Ông ấy bảo cô tới một nơi ông ấy chỉ định, đó là một khách sạn sáu sao ở Manchester chuyên diễn ra các bữa tiệc ký kết hợp đồng thương mại. Nặc Đình Sơn hỏi Lâm Kiến Đường có cần phải thay quần áo không?

"Không cần thay quần áo, tôi chỉ bảo cô tới đón A Tuấn thôi. Tôi nay nó có uống chút rượu, tài xế của nó có công chuyện khác". Lâm Kiến Đường nói với cô qua điện thoại.

Không để ý tới ăn ông, Nặc Đình Sơn lái xe tới địa chỉ mà Lâm Kiến Đường nói. Nửa tiếng sau đó Nặc Đình Sơn bị bảo vệ của khách sạn ngăn lại bên ngoài bởi vì cô không có mang theo thư mời.

Nặc Đình Sơn chỉ có thể như rất nhiều tài xế khác đậu xe ở khu vực bảo vệ chỉ định, chờ cho tiệc rượu kết thúc, mà sự chờ đợi này cũng tới hơn mấy tiếng đồng hồ.

Mười một giờ rưỡi, qua cửa sổ của khách sạn thấp thoáng bóng người, bộ dạng rất vui vẻ. Xem ra bữa tiệc rượu này vẫn còn kéo dài một khoảng thời gian nữa. Có người vừa nhận điện thoại vừa đẩy cửa khách sạn ra, lúc thấy rõ người đó Nặc Đình Sơn đã để đầu đặt ở trên vô lăng, không dám nâng đầu lên bởi vì người đó đang đi về phía bên này của cô. Người này chính là Trình Diệp Qua.

Khoảng mười phút sau Trình Diệp Qua nói xong điện thoại, rồi đi.

Mười hai giờ, trong lúc Nặc Đình Sơn đói bụng tới hoa mắt chóng mặt thì có người gõ cửa xe của cô. Đó là nhân viên phục vụ của khách sạn. Nhân viên phục vụ đã đưa cho cô món điểm tâm, nói là khách sạn phát bữa ăn khuya cho các tài xế.

Sau khi ăn xong món bánh ngọt như hồ đối Nặc Đình Sơn bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian một giờ sáng, tiệc rượu cuối cùng cũng kết thúc. Trợ lý của Lâm Kiến Đường đỡ Vinh Tuấn đã uống tới bất tỉnh nhân sự, còn Lâm Kiến Đường thì đứng ở một bên nhìn Nặc Đình Sơn. Biểu cảm trên mặt không quá lạnh nhạt cũng không quá thân thiện, cứ như vậy hờ hững nhìn cô. Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Kiến Đường cô cũng chỉ có thể đứng ở nơi đó, qua đỡ Vinh Tuấn trước cũng không phải mà chào hỏi với Lâm Kiến Đường cũng không được. Đây là lần đầu tiên Nặc Đình Sơn nhìn thấy người mà dựa theo lời Vinh Tuấn đã nói, ông lão này có ảnh hưởng rất lớn đối với anh ấy.

Trợ lý của Lâm Kiến Đường đỡ Vinh Tuấn lên xe, quay mặt về phía Lâm Kiến Đường, Nặc Đình Sơn hơi cúi người thấp giọng nói một câu: "Ông Lâm", sau đó quay người định trở lại trong xe của mình.

"Tên là Nặc Đình Sơn đúng không?" Lâm Kiến Đường ở sau lưng cô, giọng điệu không nhanh không chậm hỏi.

Nặc Đình Sơn chỉ có thể quay đầu lại, mỉm cười: "Dạ".

Lâm Kiến Đường nâng cổ tay lên: "Vừa đúng ba phút, trong ba phút này tôi nhìn thấy chính là một cô gái trong lòng có cất giấu chút tâm tư".

Xem ra ông lão này là đang cho cô đòn phủ đầu đây mà. Thế là Nặc Đình Sơn cho ông ấy một vẻ mặt ngù ngù "Ông Lâm đang nói cháu sao?"

"Đúng vậy. Chính là nói cô đấy". Lâm Kiến Đường nhìn cô: "Trong ba phút vừa rồi cô không có chọn đi điu bạn trai ngay lập tức mà là lựa chọn đối mặt

với tôi, bởi vì cô biết tôi mới chính là người có quyền lên tiếng nhất. Cô đang kiêu ngạo với tôi".

Đúng vậy, đúng là người này đã nói đúng. Nặc Đinh Sơn đã sớm nghe nói tới thủ đoạn của Lâm Kiến Đường, vị này vẫn luôn phát triển trên Chính Đản Quốc Tế. Nguyên giám đốc sở y tế, đại sứ Liên Hợp Quốc, Cựu thành viên đứng đầu ủy ban hội đồng khu vực Tây Thái Bình Dương, vân vân...

Cho nên trong lòng cô lo lắng bị vị này bắt được sơ hở.

"Ta nghĩ cô không cần phải kiêu ngạo ta". Lâm Kiến Đường đi về phía Nặc Đinh Sơn gần hơn một chút, giống như rất sợ cô không nhìn thấy được biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt của ông ấy vậy: "Các nước Phương Tây của thế kỷ trước người da trắng có đủ loại chửi rủa và xua đuổi đối với người da đen, trái lại họ đối với người da vàng lại vô cùng khiêm nhường. Những người da trắng không thích người da đen đó là bởi vì họ cảm nhận được sự uy hiếp từ trên người những người da đen, mà họ lại không có cảm nhận được loại uy hiếp này từ trên người của những người da vàng. Sự thực chứng minh linh cảm của họ là đúng, người da đen của đất nước phân biệt chủng tộc lớn nhất đã lên làm Tổng Thống rồi".

"Đối với ta mà nói cô cũng giống như là người da vàng của thế kỷ trước, vì vậy không cần lo lắng ta sẽ phí sức lực trên người của cô".

Lời của Lâm Kiến Đường rất rõ ràng cho thấy ngay cả là đối thủ của ông ấy cô cũng không xứng.

"Hình như ngài đã quên ngài cũng là một người da vàng". Từ sau lưng của Lâm Kiến Đường đột nhiên vang lên một giọng nói.

Giọng nói này là của Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua đứng ở chỗ bóng tối cách Lâm Kiến Đường mấy bước.

Ở khoảng cách rất gần Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy Lâm Kiến Đường bởi vì Trình Diệp Qua tới mà trên mặt nhanh chóng phủ đầy vẻ phòng bị, nhưng vẻ mặt phòng bị đó cũng chỉ thoáng qua.

Trình Diệp Qua đi về phía họ, anh dùng ngôn ngữ thân thể để biểu đạt cho sự xuất hiện đường đột vô ý của anh, sau đó mỉm cười: "Với tư cách của một người da vàng, nghe thấy lời ngài nói như vậy trong lòng có chút không thoải mái, vì vậy nhất thời không quản được cái miệng của mình. Chú Vinh nói đúng, sự nóng nảy của tuổi trẻ là điều cảm kỳ".

Sau khi nói xong Trình Diệp Qua gật đầu với Lâm Kiến Đường: "Cảm ơn ngài Lâm trăm công nghìn việc đã dành chút thời gian để tham gia buổi tiệc này".

"Nên mà". Giọng điệu của Lâm Kiến Đường vô cùng khách khí: "Diệp Qua, nghe nói cháu đã chen được vào hàng ngũ tiền lương mười triệu một năm rồi. Tuyệt lắm".

Lời của Lâm Kiến Đường rõ ràng là đang nhắc nhở Trình Diệp Qua, cho dù cậu có làm được tốt hơn nữa thì cũng chỉ là một người làm công mà thôi.

"Cảm ơn, tạm biệt ngài Lâm". Trình Diệp Qua nói lời tạm biệt lễ độ cung kính với Lâm Kiến Đường.

Đi được mấy bước, dường như nghĩ tới cái gì đó, Trình Diệp Qua quay đầu lại: "Nghe A Tuấn nói ngài Lâm dự định tranh cử Nghị Sĩ Bang California. Cháu phải nhắc nhở ngài một chút, ở nơi công cộng ngài cũng không thể nói lời như vậy. Bang này là Bang có nhiều người da vàng nhất của toàn nước Mỹ. Người da vàng mà Ngài nói không có sức cạnh tranh bây giờ trên tay mỗi người đều có nắm quyền bỏ phiếu đó".

Sau khi nói xong ánh mắt Trình Diệp Qua chuyển tới trên mặt của Nặc Đinh Sơn, nhìn như không để ý nói một câu: "Có điều có một điểm cháu cảm thấy ngài đã nói đúng. À, tên là Nặc Đinh Sơn có đúng không nhỉ? Cháu cũng cảm thấy đáng vẽ của cô ấy xem ra thật ngốc nghếch".

Trình Diệp Qua trở lại trên xe, đưa cho tài xế một trăm bảng Anh để cho tự anh ta gọi taxi quay về.

Lái xe chạy khỏi khách sạn, đem cô gái ngốc nghếch kia bỏ lại thật xa ở phía sau. Khi Trình Diệp Qua hai mươi tuổi Vinh Mộ Minh đã cho anh lời khuyên là: Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma.

Quý ngài kia vẫn luôn sợ anh mắc phải tật xấu nông nổi của tuổi trẻ kia.

Tăng nhanh tốc độ xe, Trình Diệp Qua cảm thấy hiện giờ chỉ có tăng nhanh tốc độ xe mới có thể xua đi sự khó chịu ở trong lòng. Lâm Kiến Đường không phải là ngọn đèn cạn dầu.

Khi chiếc xe cảnh sát kia xoay thân ngăn cản Trình Diệp Qua, trong lòng Trình Diệp Qua thật muốn mắng cho người con gái tên Nặc Đinh Sơn một trận.

Tối nay cô mang giày thể thao và mặc áo khoác lớn. Nặc Đinh Sơn mang giày thể thao, mặc áo khoác lớn đàn độn đứng ở đó làm cho Trình Diệp Qua không tự chủ được mà hồi tưởng lại lúc ở Notting Hill. Cô gái ấy đi xe đạp High Ride sáu phần mới, đáng vẽ của cô gái ấy luôn tỏ ra rất bận rộn. Lúc xe đạp chưa rẽ qua khúc cua đã bắt đầu rung lắc mãnh liệt, trong âm thanh leng keng đã nhanh chóng rẽ qua, lúc rẽ mái tóc ngắn bị gió thổi tung lên. Ánh nắng của Notting Hill nhảy nhót trên đuôi tóc của cô, khiến cho anh đứng ở một bên phải dừng lại bước chân.

Trong khoảnh khắc như vậy Trình Diệp Qua rất muốn đem xe đâm thật mạnh vào chiếc xe cảnh sát theo sát anh trên đường. Cuối cùng, anh chẳng làm gì cả, kéo cửa xe xuống anh mỉm cười với nhân viên cảnh sát kia.

Trình Diệp Qua hai lần bị vào đồn cảnh sát lấy khẩu cung đều bắt nguồn từ bạn gái cũ của anh. Một lần là mấy tháng trước, một lần là bây giờ. Lần này đối với anh mà nói lại càng tồi tệ hơn, tốc độ xe vượt quá một trăm năm mươi km, bị đo trong người có chứa một chút nồng độ cồn. Tất cả những việc này dẫn tới là giấy phép lái xe của anh tạm thời bị giữ lại một thời gian.

Lần này tới đồn cảnh sát nộp tiền bảo lãnh cho anh chính là luật sư của Vinh Lâm Bội Lan, nhưng chủ nhân thật sự của người này là Vinh Mộ Minh. Người này còn mang tới cho anh một câu của Vinh Mộ Minh: "Tự lo liệu cho mình cho tốt".

Rất rõ ràng, Vinh Mộ Minh đã rất không hài lòng. Quả thật biểu hiện cuộc sống riêng tư gần đây của anh cũng chỉ tạm tạm. Cùng trưởng nữ nhà Howard hẹn hò mấy lần sau đó thì chuyện đó cũng bị bỏ mặc, đối với việc xử lý với bạn gái cũ cũng vậy.

Xem ra anh phải tự kiểm điểm lại rồi.

Sáng sớm hôm nay, Chu Mỹ Bảo bất ngờ nhận được cuộc điện thoại của Trình Diệp Qua gọi tới. Đó là cuộc điện thoại trong mấy phút của một buổi tối nghe qua giống như là sẽ đổi ý.

Trong điện thoại, Trình Diệp Qua truyền đạt cho cô mấy chỉ thị: Hủy bỏ ngày nghỉ chủ nhật của cô, chủ nhật này Vinh Tuấn sẽ tới tìm cô, cô phải hết mình trợ giúp cho Vinh Tuấn.

Cuối cùng, Trình Diệp Qua nói với cô chủ nhật này hoãn lại tất cả lịch trình của anh lại, anh phải ra biển.

Đây là lần đầu tiên trong gần một năm Trình Diệp Qua ra biển. Người đàn ông đó, thời gian của chàng trai ấy dường như vẫn luôn không đủ dùng vậy.

Thứ bảy Chu Mỹ Bảo không nhìn thấy Trình Diệp Qua ở công ty.

Chủ nhật đúng là Chu Mỹ Bảo đã nhận được điện thoại của Vinh Tuấn. Sau khi Vinh Tuấn nói rõ tình huống của anh ấy, cuối cùng cô đã hiểu vì sao Trình Diệp Qua muốn ra biển.

Vinh Tuấn muốn cầu hôn với Nặc Đình Sơn, địa điểm được sắp xếp ở thành phố giải trí tương lai trên biển. Ngày đó là ngày mười lăm âm lịch, có trăng tròn. Ba ngày trước đã có bộ phận pháo hoa tới đó bắt đầu sắp xếp cho màn cầu hôn của Vinh Tuấn. Khi mặt trăng lên cao nhất thì màn pháo hoa long trọng hòa cùng màn đêm sẽ hoàn thành nghi thức cầu hôn.

Pháo hoa, tiệc, và ánh trăng? Đây cũng quá là... lỗi thời vậy chứ?

"Được ứng dụng rộng rãi thì lại càng có thể chứng minh hiệu suất". Vinh Tuấn đưa ra cách nhìn của anh ấy.

Nói vậy không sai nhưng mà đó nhất định phải là ở trong tình trạng hai bên tình nguyện chứ. Tất nhiên lời nói như vậy Chu Mỹ Bảo chỉ có thể nói ở trong lòng.

Có vài thứ cô vẫn có thể nhìn ra được.

Gần tới buổi chiều, Chu Mỹ Bảo dẫn Vinh Tuấn và Nặc Đình Sơn từ cảng biển Manchester cùng nhau xuất phát.

Khi màn đêm buông xuống, tàu cao tốc chở họ tới nơi cần đến. Đó là thành phố mộng ảo tương lai trên biển.

Vừa hoàn thành giai đoạn đầu, kiến trúc của nó nhìn càng giống như là giàn giáo của giàn khoan dầu mỏ to lớn trên biển. Do kiến trúc sư nhận được điện thoại tạm hoãn thi công vào ban đêm của Trình Diệp Qua, nên nhìn qua trông nó rất yên tĩnh. Dưới ánh trăng mới lên giống như là một thành phố cô độc có rất nhiều câu chuyện.

Nhưng nó cũng có thể là một nơi rất tốt để cầu hôn. Cách xa đất liền, pháo hoa rực rỡ, ánh trăng lãng mạn, có lẽ câu "Em đồng ý" chỉ là một ý nghĩ xuất hiện trong tích tắc mà thôi. Chu Mỹ Bảo nghĩ.

Lúc nghĩ tới đây cô ấy đã lặng lẽ quan sát Nặc Đình Sơn đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Vinh Tuấn từ đầu tới cuối. Từ Manchester tới đây đã mất thời gian gần bốn mươi phút, trong thời gian bốn mươi phút này Nặc Đình Sơn làm cho Chu Mỹ Bảo thấy cô đã đóng vai bạn gái của Vinh Tuấn rất tốt. Thậm chí trong lòng Chu Mỹ Bảo nghi ngờ có phải là Nặc Đình Sơn đã sớm biết được mục đích của Vinh Tuấn rồi không.

Khi tàu cao tốc tới bến tàu, đã có mấy nhân viên công tác đang đợi họ ở trên bến tàu. Theo lễ thông thường ưu tiên phụ nữ, Vinh Tuấn để cho Chu Mỹ Bảo lên bến tàu trước, tiếp theo là Nặc Đình Sơn.

Lúc này là thời điểm giao mùa giữa mùa thu và mùa đông, gió rất lớn. Nặc Đình Sơn mang giày cao gót đứng ở trên cầu nhìn qua giống như là chỉ một giây tiếp theo sẽ rơi vào trong lòng biển.

Chu Mỹ Bảo đưa tay ra kéo tay của Nặc Đình Sơn, cô ấy ngẩng đầu lên mỉm cười với cô nói một tiếng cảm ơn. Ánh sáng cường độ mạnh treo ở trên cao chiếu rất rõ ràng biểu cảm gương mặt của Nặc Đình Sơn. Trên gương mặt hơi tái nhợt ấy tràn đầy vẻ trống rỗng.

Ánh trăng lên tới giữa không trung, thủy triều đã ép gió mùa xuống, mặt biển là một mảng tĩnh lặng. Ánh trăng bạc mênh mông vô bờ trải dài trên mặt biển tĩnh lặng, mấy ngàn kiến trúc sư cũng lợi dụng thời gian nhàn rỗi này tụ tập lại cùng nhau ngắm trăng. Trong mấy ngàn người này cũng bao gồm cả bộ phận pháo hoa. Không lâu trước đó họ đã báo cho Chu Mỹ Bảo tất cả mọi thứ đã vào vị trí rồi.

Tất cả mọi thứ đã vào vị trí rồi. Nói cách khác qua một tiếng nữa là nghi thức cầu hôn trọng đại sẽ được bắt đầu. Một tiếng sau mặt trăng sẽ lên giữa

bầu trời, khi mặt trăng lên giữa bầu trời thì ánh trăng sẽ truyền tới tháp tín hiệu vệ tinh ở đây. Đến lúc đó sẽ có màn pháo hoa rợp trời.

Tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Chu Mỹ Bảo sắp được chứng kiến tất cả.

Hết chương 50!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Không có pháo hoa. Trăng lên trên bầu trời cao, cột tín hiệu vệ tinh cao lớn vững chãi ở trên mặt biển đứng giữa biển trời, trăng tròn vừa vặn chiếu đúng vào đỉnh cột tháp tín hiệu. Từ nơi này Chu Mỹ Bảo nhìn sang chỗ đó trông giống như là một đứa trẻ nghịch ngợm đã dùng tia laser chọc thủng quả bóng bay màu trắng.

Tháp tín hiệu đang trở nên xa dần. Vào giờ phút này Chu Mỹ Bảo đang ngồi ở trên chiếc tàu cao tốc khi tới đây, tàu cao tốc đang trên đường hướng về Manchester. Cùng cô quay trở về Manchester còn có Vinh Tuấn với gương mặt đầy lo lắng.

Năm đó Chu Mỹ Bảo ba mươi tuổi đã một lần làm người xấu.

Gần nửa tiếng trước cô đã nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua.

"Học tỷ, tôi muốn nhờ chị giúp tôi một việc gấp". Trình Diệp Qua đã dùng câu như vậy để mở đầu cuộc điện thoại.

Trong điện thoại sau khi Trình Diệp Qua dùng thời gian gần ba phút đồng hồ để trình bày mong muốn nhận được sự giúp đỡ của anh ấy. Trình Diệp Qua không cho Chu Mỹ Bảo có bất kỳ cơ hội nói chen vào, anh dùng một giọng điệu vô cùng phức tạp: "Nặc Đình Sơn rất thông minh, tôi biết cô ấy có thể ứng phó cuộc sống sau này cùng với A Tuấn, nhưng theo thời gian trôi qua thì kiểu cuộc sống hạnh phúc đó có thể duy trì được bao lâu? Không nói tới loại hoàn cảnh sinh sống đó, chỉ cần nói con người của Vinh Tuấn, cậu ấy có thể duy trì loại nhiệt tình đó trên người Nặc Đình Sơn như đối với âm nhạc không? Có lẽ bây giờ loại kiên cường mạnh mẽ kia của Nặc Đình Sơn ở trong con mắt của cậu ấy là ưu điểm, nhưng có ai có thể đảm bảo được những ưu điểm giả này theo thời gian sau này có trở thành khuyết điểm hay không. Chờ thời gian qua đi, ở trong mắt của cậu ấy sự mạnh mẽ cùng kiên cường của Nặc Đình Sơn có trở thành sự cố chấp cứng đầu hay không. Rất nhiều chuyện xảy ra cũng chỉ là trong một khoảnh khắc".

Lúc Trình Diệp Qua nói những lời ấy nghe vào trong tai của Chu Mỹ Bảo lại càng giống như anh đang thuyết phục chính mình hơn.

"Trình Diệp Qua, tôi không thể giúp cậu". Chu Mỹ Bảo đã từ chối yêu cầu của Trình Diệp Qua, nếu như cô mà làm như vậy thì cô sẽ trở thành kẻ đồng lõa mất.

Sau đó ở đầu bên kia đã nhất thời trở lên trầm mặc.

"Học tỷ, bây giờ chỉ có chị mới có thể giúp được tôi thôi". Âm thanh ấy nhẹ nhàng mang theo sự cầu xin.

Aiz ---. Chu Mỹ Bảo thừa nhận cô có chút chống cự không nổi giọng điệu như vậy của Trình Diệp Qua. Trình Diệp Qua là học sinh nhảy lớp có IQ cao, vì vậy tuổi của cậu ấy ít hơn so với các bạn học cùng cấp với cậu ấy. Cho dù thời gian khi ấy Chu Mỹ Bảo nhỏ hơn một lớp so với Trình Diệp Qua nhưng cậu ấy vẫn ngoan ngoãn gọi cô là học tỷ.

Chu Mỹ Bảo vẫn luôn nhớ lại Trình Diệp Qua của thời niên thiếu mang mắt kính với dáng vẻ đáng thương đứng cùng với bạn học lớn hơn cậu ấy mấy tuổi.

Có nên giúp cậu ấy hay không?

Trong lúc Chu Mỹ Bảo đang suy tư Trình Diệp Qua lại nói một câu: "Vừa rồi nói nhiều như vậy thật ra là cái cớ của tôi. Học tỷ, tôi bỏ không được cô ấy. Hai ngày nay cái gì tôi cũng không làm được, tôi chỉ làm một việc duy nhất đó là ngồi ở trong buồng tàu ngắm người nhìn ra biển lớn. Sau đó tôi tự thuyết phục chính mình hãy đem tất cả mọi thứ giao cho vận mệnh định đoạt. Tôi tìm một đồng tiền xu, mặt trước là quên cô ấy, mặt sau là đi tìm cô ấy. Kết quả là tôi đã tung được mặt sau. Tôi đã đem đồng tiền này quăng vào trong biển, sau đó gọi điện thoại cho chị. Học tỷ, cho dù A Tuấn cầu hôn thành công tôi nghĩ tôi vẫn cứ muốn mang cô ấy từ bên cạnh cậu ấy đi".

"Vì vậy việc làm của chị lại càng không làm cho sự việc càng trở nên nghiêm trọng hơn".

Thôi được rồi, Chu Mỹ Bảo thừa nhận Trình Diệp Qua đã thuyết phục được cô rồi.

Sau khi Chu Mỹ Bảo để cho người ta dẫn Vinh Tuấn đi, cô đã tự mình đi tới trước mặt Nặc Đình Sơn, đợi khi Vinh Tuấn quay trở lại chỗ cũ thì anh ấy đã không gặp được Nặc Đình Sơn nữa. Chu Mỹ Bảo dùng thân phận của một người hiểu rõ tình hình để nói với Vinh Tuấn, sau khi Nặc Đình Sơn nhận được một cuộc điện thoại đã vội vàng rời đi, cô đoán chắc đó là một cuộc điện thoại gọi tới từ bệnh viện. Sau khi nghe được lời của cô Vinh Tuấn trực

tiếp nói ra nói ra cái tên "Klein", anh ấy bắt đầu gọi điện thoại cho Nặc Đình Sơn, tiếng chuông ở ngay bên cạnh xác minh rằng Nặc Đình Sơn vì đi vội vàng mà quên mang theo điện thoại. Sau khi Vinh Tuấn vừa cúp điện thoại thì điện thoại của anh ấy đã vang lên, đó là điện thoại của bệnh viện gọi tới. Sau khi Vinh Tuấn tiếp xong điện thoại Chu Mỹ Bảo đưa ra gợi ý cho Vinh Tuấn: Không cần cho chuẩn bị thuyền, cô có thể bảo người lái thuyền lái tốc độ nhanh hơn nói không chừng có thể đuổi kịp Nặc Đình Sơn.

Vinh Tuấn nhanh chóng chấp nhận cách của cô, tất cả những chuyện này cũng chỉ phát sinh trong thời gian bảy tám phút ngắn ngủi.

Bây giờ tàu đang chạy về hướng bến cảng Manchester, trong lòng của Chu Mỹ Bảo đang thầm nói với Vinh Tuấn một tiếng "Xin lỗi". Ý nghĩ làm cho Chu Mỹ Bảo hành động giúp đỡ Trình Diệp Qua còn có gương mặt tái nhợt kia của Nặc Đình Sơn. Rõ ràng là không có bao nhiêu vui vẻ. Trước khi Chu Mỹ Bảo đem ly nước kia đưa tới cho Nặc Đình Sơn, cô đã quan sát cô ấy một phút.

Trong một phút đó, ánh mắt của cô lóe lên. Một chút động tĩnh nhỏ ở bên ngoài đều sẽ làm cho cô ấy bất an đứng bật lê khỏi ghế, hiện ra trên mặt của cô ấy là một khoảng lớn đờ đẫn thần thờ.

Sau đó Chu Mỹ Bảo đã đem nước đưa cho Nặc Đình Sơn.

Xung quanh êm ái làm cho cô muốn có thể ở lại lâu thêm chút nữa. Ở lại lâu thêm chút nữa. Là một phần giấc mơ mà rất nhiều lần Nặc Đình Sơn mơ thấy ở trong căn tầng hầm nhỏ hẹp ấy. Mỗi ngày đều rất mệt mỏi, thời gian để ngủ cũng chỉ có thể được một chút ít. Tầng hầm luôn u ám và âm thấp, sau này thì đã tốt hơn một chút, cô đã chuyển tới một căn phòng có ban công, cô cũng luôn nở nụ cười tỏa nắng với mọi người kia giống như những bông hoa trên ban công kia. Cô thích ngồi ở gần ban công đan khăn quàng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy được những bông hoa buông rủ xuống từ trong chậu hoa. Giường của cô ở ngay sát bức tường gần ban công, có đôi khi không cẩn thận ánh mắt lại nhìn lên trên giường, cũng không biết là do ánh nắng ban trưa hay là do cô chợt dạ mà mặt lại bắt đầu nóng bừng lên. Nhưng ánh mắt cứ dán lên trên giường một lúc lâu không nở rời đi.

Giường của cô rất nhỏ. Thật ra giường của cô cũng không nhỏ chút nào.

Giường quá nhỏ là người ấy nói, người ấy tay dài chân dài.

"Nặc Nặc, giường của em quá nhỏ". Anh thì thầm bên tai cô, hơi thở nóng bỏng phả ở bên tai của cô, giống như có con sâu đang ngo ngoáy làm cho ngứa ngáy. Kiểu ngứa đó dường như cũng lan tới tận trong lòng của cô.

Sau đó...

"Ngứa..." Âm thanh khẽ bật ra.

"Chỗ nào ngứa vậy?" Âm thanh quen thuộc mà cô yêu thích hỏi cô, khàn khàn, trầm thấp.

Chỗ nào ngứa nhí?

Cô trả lời không chút xấu hổ: "Chỗ nào cũng ngứa".

Đây là lời nói thật, trong lòng vô đang mong ngóng cái gì, kỳ thực cô cũng không rõ.

Bàn tay ấm áp áp trên hai má của cô, âm thanh gần trong gang tấc "Nặc Nặc".

"Ừm". Cô đã trả lời một câu, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Cô đã mệt quá rồi, cứ giống như là đã mấy thế kỷ rồi chưa có được một giấc ngủ ngon như thế.

Trong căn hộ kiểu cũ, đêm dài đằng đẵng, cô vui trong lòng một người nghe nhịp đập con tim anh, rất bình thản, rất yên bình. Sau đó ---

"Tiểu hồ ly".

Trái tim bỗng chốc bị ai đâm một nhát. Rất đau, đau tới nỗi cô đột ngột mở mắt ra. Ánh sáng mãnh liệt làm cho cô choáng váng, sau đó tầm mắt tập trung vào một chỗ, hoặc có thể nói là ở trên người một người.

Người này và cô gần trong gang tấc.

Nặc Đình Sơn ngo ngẩn nhìn, trong lúc nhất thời không biết là mơ hay là thật.

Người đó cũng đang nhìn cô, ánh mắt dịu dàng lưu luyến, bàn tay của anh còn đang áp ở trên mặt của cô.

Phía trên đỉnh đầu có con chim biển đang quay vòng vòng phát ra âm thanh véo von. Nặc Đình Sơn đoán là lúc này chắc là cô vẫn còn ở trên biển.

A Tuấn đâu? Có lẽ ở đây đã hoàn thành nghi thức cầu hôn của anh ấy, vậy Vinh Tuấn đâu rồi? Mà cô lại có chuyện gì thế này?

"Trình Diệp Qua?" Nặc Đình Sơn mở miệng, giọng nói của cô có chút không giống với ngày thường.

"Uống cái này đi, sẽ tốt hơn một chút". Trình Diệp Qua rót đầy ly nước đưa tới cho cô.

Tay nhận lấy cái ly, Nặc Đình Sơn đã rõ chuyện gì xảy ra rồi. Chu Mỹ Bảo đã đưa cho cô ly nước có bỏ thuốc ngủ bên trong. Ngoài cửa sổ cho thấy thời gian đang là xế chiều, vừa nhìn bố cục xung quanh thì Nặc Đình Sơn đã đoán được chỗ hiện giờ của cô chắc là đang ở trong phòng của Trình Diệp Qua ở nơi này. Ánh đèn trên trần nhà màu trắng làm cho cô choáng váng đầu óc.

Uống cạn nước trong ly, Nặc Đình Sơn tựa nửa người trên giường, nhắm mắt lại, đợi cho ý nghĩ bình ổn lại, đợi cho cảm giác toàn thân vô lực, sức lực tập trung rồi rạc biến mất.

Mất không ít thời gian, Nặc Đình Sơn từ trên giường đứng lên, trực tiếp lướt qua Trình Diệp Qua đang đứng ở giữa phòng. Cửa phòng đóng chặt, bên đó có điện thoại.

"Đó là điện thoại nội bộ". Trình Diệp Qua nói với cô.

Qua nhiên, Nặc Đình Sơn gọi cho điện thoại của Vinh Tuấn nhưng không có chút phản ứng nào.

Đem ống nghe trả về chỗ cũ, cũng không quay đầu lại, cô hỏi anh: "Trình Diệp Qua, anh muốn làm gì?"

Đúng vậy, rốt cuộc muốn làm gì? Còn cảm thấy cuộc sống của cô chưa đủ rối loạn hay sao?

Trình Diệp Qua đi tới bên cạnh cô, anh đứng song song với cô: "Nặc Đình Sơn, em phải lấp đầy cái bụng của em đã, chờ anh lấp đầy bụng rồi thì sau đó tắm rửa cho tốt, sau đó tôi sẽ nói cho em biết tôi muốn làm cái gì".

"Trình Diệp Qua!"

"Tôi để người tôi dẫn em đi ăn".

Tôi dẫn cô đi ăn nghe nói là một nữ đầu bếp trung niên, thức ăn vô cùng ngon miệng. Nặc Đình Sơn phát hiện mình thế mà lại có thể ăn sạch sẽ toàn bộ đồ ăn mà người phụ nữ trung niên này chuẩn bị cho cô.

Sau khi ăn uống, tắm rửa xong xuôi người phụ nữ trung niên ấy dẫn Nặc Đình Sơn tới một căn phòng.

Đúng tám giờ, Nặc Đình Sơn đứng mặt đối mặt với Trình Diệp Qua. Căn phòng ấy nhìn qua vừa giống như phòng làm việc, vừa giống như là phòng nghỉ. Trình Diệp Qua ra hiệu cho Nặc Đình Sơn ngồi xuống ghế sofa ở bên cạnh.

Chờ Nặc Đình Sơn ngồi vào trên ghế sofa thì anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Bắt đầu một cuộc đối thoại ngắn gọn: "Nặc Đình Sơn, em có biết mục đích tôi nay A Tuấn mang em tới nơi này không?" "Biết". "Em sẽ đồng ý lời cầu hôn của cậu ấy sao?" "Đương nhiên!"

Bầu không khí bởi vì sau câu "Đương nhiên" nhấn mạnh giọng của Nặc Đình Sơn mà trở lên ngọt ngào trầm trọng.

Im lặng ---

"Hai ngày trước tôi đã biết được một chuyện thú vị". Trình Diệp Qua dùng lời nói như vậy để phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng kia: "Tôi đã biết được một cô gái Hàn Quốc tên là Choi Da Mi".

Trong lòng thoáng sững sờ, thoáng bất ngờ, bàn tay của Nặc Đình Sơn đang đặt trên đầu gối không tự chủ được mà nắm lại.

"Công việc của người phụ nữ Hàn Quốc này là mua bán hàng cao cấp. Vài người hoặc là do túng thiếu, hoặc là do nguyên nhân khác không thể nói rõ mà liên hệ với người phụ nữ Hàn Quốc này. Những người này sẽ dùng phương thức giảm giá tiếp cận với người phụ nữ Hàn Quốc mà bán ra những thứ có giá trị của mình, làm ăn với cô ta đa phần là khách hàng nữ. Trong số khách hàng nữ này còn có một cô gái Trung Quốc tên là Trương Diệu Lệ".

"Nặc Đình Sơn, nếu như tôi nhớ không lầm Trương Diệu Lệ là bạn của em. Dựa vào sự điều tra của tôi Trương Diệu Lệ còn là nữ khách hàng lớn nhất của người phụ nữ Hàn Quốc này. Tôi rất tò mò tại sao trong tay của Trương Diệu Lệ lại có nhiều hàng cao cấp tới như vậy, túi hiệu, đồng hồ hiệu, trang sức, không thiếu thứ gì, là ăn trộm? hay là ăn cướp?"

Nên đến vẫn cứ đến rồi!

Thở mạnh một hơi, ép cho lòng mình không được hoảng loạn, dùng một giọng điệu vô cùng bình tĩnh, Nặc Đình Sơn nói: "Chuyện không liên quan tới Trương Diệu Lệ, những thứ đó đều là do tôi để cô ấy cầm đi bán lấy tiền".

Đúng vậy, đúng như vậy. Nặc Đình Sơn là sợ nghèo. Khi còn bé cầm trong tay một xu cô cũng có thể ở cửa hàng tiện lợi suy nghĩ đến mấy tiếng, một xu trong tay ấy rốt cuộc phải mua cái này hay là mua cái kia. Sau khi lớn lên, đi trên đường cũng đều tưởng tượng trên trời rớt xuống thật nhiều tiền, cứ như vậy thì cô sẽ không phải làm thuê, cô sẽ có thể cả ngày ở cùng Klein.

Nặc Đình Sơn còn sợ nếu như có một ngày Vinh Tuấn chán cô, tới thời điểm đưa ra lời chia tay với cô thì cô phải làm sao, Klein phải làm sao?

Vì vậy, mẹ của Vinh Tuấn, bên phía tổ chức mời Vinh Tuấn biểu diễn, cùng với Vinh Tuấn tặng cho cô những thứ đắt tới nỗi khiến người ta phải lưu luyến

kia ở trong mắt của Nặc Đình Sơn vẫn không chân thực bằng tiền giấy. Sau đó cô thật sự đã đem những thứ ấy đổi thành tiền mặt, cô nhớ bộ trang sức mà mẹ của Vinh Tuấn đã tặng cho cô kia cô đã đổi được gần hai mươi triệu Euro.

Một khoản tiền lớn như vậy đối với Nặc Đình Sơn mà nói giống như là một bao tải chứa đầy tiền từ trên trời rơi xuống. Sau đó Nặc Đình Sơn lần lượt bán đi những thứ nhìn qua không dùng đến, còn lại thì giữ lại đôi bông tai ngọc bích mà mẹ Vinh Tuấn cho cô.

Tất nhiên, những việc này cô đều giấu Vinh Tuấn lên lút lăm. Để không bị bắt, túi cô còn mua hàng nhái chất lượng cao để ở trong nhà.

Sau khi Nặc Đình Sơn nói ra những lời này nhất thời đã nhận được một khoảng trầm mặc.

Sau một khoảng trầm mặc ngắn ngủi Nặc Đình Sơn đã nghe được một câu thể này từ trong miệng Trình Diệp Qua.

"Nặc Nặc, trời lại bên cạnh tôi đi".

Lời nói của Trình Diệp Qua đã suýt nữa làm cho Nặc Đình Sơn phải cười ra nước mắt. Vẫn còn tốt, cô không có nghe được từ trong miệng Trình Diệp Qua những lời tương tự như "những thứ đó tôi cũng có thể cho em". Người đàn ông này nói với cô một đồng lời cũng chỉ là vì một câu như vậy thôi sao?

Đứng lên, Nặc Đình Sơn dùng giọng điệu giống như hòn sỏi mắng Trình Diệp Qua một câu "Vô vị".

Thu lại nụ cười, cô nói với Trình Diệp Qua: "Anh Trình, vấn đề này tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải nói tiếp nữa, nếu như thuận tiện, có thể cho tôi gọi một cuộc điện thoại không, tôi muốn báo A Tuấn tôi đón tôi quay về, tôi nghĩ bây giờ nhất định anh ấy đang lo lắng".

"Nặc Nặc, Em đúng là bị ngốc rồi". Anh thở dài.

Nặc Đình Sơn với gương mặt bình tĩnh nhìn Trình Diệp Qua, đúng là cô thật sự trở nên ngốc rồi. Có vài chuyện cô vẫn luôn chẳng muốn nghĩ, cũng sợ nghĩ tới.

"Nặc Đình Sơn, lời vừa rồi không có bất kỳ ý đùa giỡn nào với em đâu". Trình Diệp Qua với vẻ mặt đứng đắn: "Trước khi em gọi điện cho Vinh Tuấn, tôi nghĩ tôi cần phải gọi một cuộc điện thoại cho một người khác, khi người này nhận được cuộc điện thoại của tôi, thì sẽ gửi một phản văn kiện tới các tổng biên tập của các phương tiện truyền thông lớn của Anh Quốc, trong văn kiện này có ghi chép lại rất nhiều giao dịch của Trương Diệu Lệ với Choi Da Mi, và chi tiết số tiền nhận được trong giao dịch của cô ta".

Chân cứ giống như mọc rễ mà đứng ở đó, Nặc Đình Sơn thều thào nói: "Trình Diệp Qua, tôi không biết anh đang nói cái gì?"

"Em biết". Trình Diệp Qua vào giờ phút này bất kể là từ vẻ mặt hay thậm chí là giọng nói cũng đều giống như một vị thẩm phán hùng hổ dọa người: "Em cũng biết bản lĩnh của giới truyền thông Anh rồi đó, trang sức mà Vinh Lâm Bội Lan cho em từng danh nổi như cồn, không làm người ta nghĩ tới cũng khó. Những người đó sẽ lần theo xuất xứ của mấy món trang sức đó sau đó lại càng có nhiều thứ hơn sẽ được đào ra. Mọi người bắt đầu bàn tán, người được chọn làm con dâu tương lai của ông trùm sông bạc trừ danh lại thường xuyên đến thăm tiệm cầm đồ. Nghe vậy có thấy rất thú vị hay không? Những lời này tự nhiên cũng sẽ truyền tới tai của Lâm Kiến Đường, ông lão này sẽ cảm thấy tôi tầm mắt mũi".

"Có điều, em cũng không cần phải quá để ý những điều này, dù sao em cũng không làm mấy chuyện vi phạm pháp luật, mọi người sẽ vì xuất thân của em lại liên tưởng tới những thứ phía sau đó, chắc là sẽ cho rằng em là kiểu người như "Con nhà nghèo thích hám lợi". Theo thời gian dần trôi qua thì mọi người cũng không nhắc tới, không thấy hứng thú nữa".

"Nhưng A Tuấn thì sao nhỉ? Nặc Đình Sơn, A Tuấn không phải là tên ngốc. Dù yêu em thế nào đi nữa thì cậu ấy cũng sẽ không chịu được những chuyện này, mấy nghệ sĩ dù ít dù nhiều sẽ cố chấp theo đuổi những thứ hoàn mỹ, không thích bị lừa dối, căm ghét bị phản bội cũng là căn bệnh chung của những nghệ sĩ. Tôi nghĩ không ai có thể rõ ràng những chuyện đó hơn em, đúng không?"

Muốn nói gì nhưng cô cái gì cũng không nói ra được, những lời đó của Trình Diệp Qua đều đã mở xẻ ra hết rồi, mỗi một câu một chữ đều nói tới điểm mấu chốt.

"Nặc Đình Sơn, em có dám nói là em ở cùng với A Tuấn không phải là vì lợi ích không?"

Nặc Đình Sơn không có lời nào để nói, nếu như bây giờ cô nói không phải vậy thì đến ngay chính bản thân cô cũng thấy khó tin.

"Đáng sợ hơn là đầu óc của cậu ấy có thể trong thời gian dài đầy rẫy ý nghĩ như vậy, những thứ này cậu ấy lại biết được từ báo chí, cô gái cậu ấy yêu tha thiết lại có thể dùng một đồng thứ đồ giả mạo để lừa gạt cậu ấy. Chuyện như vậy quả thật rơi vào bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy là một sự sỉ nhục, tình yêu thuần khiết trong mắt của cậu ấy lại trở thành một trò cười cho thiên hạ".

"Sau đó người phụ nữ này lại còn từng ở cùng với người bạn tốt nhất của cậu ấy, tôi đoán tin tức thể này sẽ trở thành then chốt của vở kịch lớn. Tôi có thể đảm bảo với em tin tức như vậy sẽ không từ trong miệng tôi nói ra đâu".

"Nặc Nặc, đã nghe qua câu này chưa? Giấy không gói được lửa".

Nếu như vào giờ phút này Nặc Đình Sơn là một người đứng xem, vậy thì chắc là cô sẽ cho Trình Diệp Qua một tràng vỗ tay rồi. Cứ như là một kẻ sau khi cảm được phóng hỏa, lại dùng dáng vẻ nói dối mà sắc mặt không đổi làm cho mọi người tin tưởng anh ta: Thật ra thì anh ta cũng là một người bị hại vô tội, mọi người nhìn đi, lòng của anh ta cũng không dễ chịu gì.

Nhưng mà Nặc Đình Sơn hiểu bây giờ không phải là thời điểm cô nên tức giận, cô cố gắng tập trung suy nghĩ để quan sát vẻ mặt của Trình Diệp Qua. Cô muốn thông qua quan sát để đoán xem xác suất Trình Diệp Qua sẽ gọi cuộc điện thoại kia là bao nhiêu.

Trình Diệp Qua cũng không cho Nặc Đình Sơn có bất kỳ cơ hội nào để tập trung tinh thần, Trình Diệp Qua lại nói cho cô biết một chuyện. Người phụ nữ Hàn Quốc tên là Choi Da Mi cũng có giao thiệp cùng với mấy tên trộm, cô ta dùng giá rẻ để thu mua những thứ trang sức không rõ ràng kia, thậm chí là cả những bức danh họa.

"Việc làm của người phụ nữ Hàn Quốc đã cấu thành phạm tội. Nặc Đình Sơn, bạn của em là đang giao thiệp với một tên tội phạm, em cũng biết đó chính phủ Nước Anh đối với những người ngoại lai ấy nghiêm khắc thế nào. Không lâu sau là có thể xác định được bạn của em sẽ vì hành vi như vậy mà bị trục xuất".

Không. Không được. Trương Diệu Lệ là muốn được áo gấm về làng.

Sự chú ý thậm chí đến cả tinh thần cũng đã bắt đầu tan rã, sụp đổ. Nặc Đình Sơn bắt đầu lắc đầu, miệng lẩm bẩm nói: Không được. Trình Diệp Qua, không được.

Trong lúc đang tự lẩm bẩm nói cô nhìn thấy Trình Diệp Qua đang tìm điện thoại. Ừ, trong nháy mắt anh đã tìm được điện thoại rồi.

Cố gắng kìm chế tay của mình không được hưng hân đập cái điện thoại kia xuống. Trong lòng Nặc Đình Sơn tự nói với chính mình thế này:

Đừng để Trình Diệp Qua lừa. Không, không phải. Trình Diệp Qua chỉ là đang hù dọa cô thôi. Người như vậy, người như Trình Diệp Qua làm sao lại làm ra chuyện như vậy được. Không, căn bản là Trình Diệp Qua khinh thường việc làm như vậy, anh chỉ đang trêu cô thôi. Có lẽ ngày đó ở trên xe việc làm của cô đã khiến anh mất thể diện, trên đời này ai cũng có thể làm ra chuyện như vậy, nhưng chỉ có Trình Diệp Qua thì không. Cô biết, cô vẫn luôn biết.

Thế là Nặc Đình Sơn để cho mình bình tĩnh lại, cô để cho mình không được nhúc nhích.

"Nặc Nặc". Nhìn cô một cái Trình Diệp Qua rù mi mắt xuống, ánh mắt rơi vào chiếc điện thoại ở trên tay, lạnh nhạt nói: "Em nói cuộc điện thoại này của tôi có trở thành quân bài domino đầu tiên không".

"Biết đâu được". Nặc Đình Sơn lấy lại giọng điệu thờ ơ: "Trình Diệp Qua, anh gọi đi. Sau khi gọi cuộc điện thoại này thì chúng ta không ai nợ ai, một thời gian trôi qua, khi tôi nhớ lại một người tên Trình Diệp Qua này có thể cũng có ấn tượng mơ hồ, đó là một người đàn ông khiến cho tôi xem thường".

"Ừ". Anh gật đầu: "Quả thật tôi cũng có chút xem thường chính mình, vì một người con gái lại có thể làm ra chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy. Nhưng mà, không phải là có câu nói thế này sao? Trong thời điểm thích hợp hãy để con quý trong lòng xuất hiện ra ngoài mặt trời phơi nắng, cứ như vậy thì lòng của chúng ta sẽ không có bóng tối, cũng đừng vì hành vi như vậy của mình mà cảm thấy xấu hổ bởi vì chúng ta cũng không phải là thánh".

"Vì vậy tôi cảm thấy đã tới lúc để thả cho con quý ở trong lòng ra ngoài rồi".

Sau đó ---

Trình Diệp Qua thật sự đã gọi điện thoại, hơn nữa điện thoại đã được kết nối trong thời gian cực nhanh. Nặc Đình Sơn đã nghe được rõ ràng, Trình Diệp Qua đang dùng tiếng Pháp nói chuyện với người kia.

Nặc Đình Sơn hiểu được một vài từ, mấy câu tiếng Pháp đó của Trình Diệp Qua không khó hiểu "Frank", "Được rồi", "Được".

Thân thể run rẩy đi về phía trước, ôm lấy anh, một câu cũng không nói, cứ như vậy ôm chặt lấy anh, trong miệng khẽ thì thầm: Đừng. Trình Diệp Qua đừng...

Thân thể trực tiếp bị ôm lấy, cứng đờ, không có bất kỳ dấu hiệu nào dần mềm nhũn ra. Ngay sau đó tay ôm chặt lấy cổ anh từng chút một hướng lên trên, cài vào tóc anh, dịu dàng vuốt ve.

Anh vẫn không nhúc nhích.

Cô nghiêng mặt qua, tìm kiếm, môi dè dặt dặt lên trên thái dương hơi nhô ra của anh.

Cuối cùng cô đã đợi được anh nói với người kia "Xin chờ một chút".

Bàn tay nắm điện thoại của anh từ bên eo cô vòng qua, ban đầu là dè dặt, cẩn thận từng chút một vòng vòng lấy eo của cô. Cô không có bất kỳ gãy dụa nào, chỉ là dường như cơ thể của cô có chút run rẩy, anh lại càng ôm chặt lấy cô, biết cơ thể cô đã ngừng run rẩy.

Khi thân thể ngừng run rẩy, lòng của Nặc Đình Sơn cũng bình tĩnh lại, cô hiểu rõ hơn ai hết cuộc điện thoại này của Trình Diệp Qua sẽ trở thành một hiệu ứng domino, mà cô lại sắp trở nên không còn gì cả.

Tê bào nhân tạo cấy vào Klein đã phát huy tác dụng của chúng, chúng sẽ tiết ra chất xúc tác, đó là thứ tốt nhất của sự trao đổi chất dẫn tới tác dụng tích cực.

Nhưng thứ đó đắt cắt cổ.

Cho dù biết số tiền gửi trong ngân hàng của cô không ít, nhưng xem ra cũng chỉ đủ để nhét kẽ răng mấy người đó. Theo tình hình cơ thể dần dần lạc quan của Klein, đã tâm của Nặc Đình Sơn bắt đầu tràn trề muốn cho Klein đón sinh nhật hai mươi tuổi, sinh nhật hai mươi lăm tuổi, thậm chí tới sinh nhật ba mươi tuổi.

Hết chương 51!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Thân thể run rẩy đi tới trước, qua ôm lấy anh, một câu cũng không nói, cứ như vậy ôm chặt anh. Theo cái ôm đó của cô, cô đã nghe thấy anh nói với người kia: "Xin chờ một chút".

Hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên tai, khi cơ thể ấy quay trở lại trong lòng anh, điều đầu tiên hiện ra trong lòng Trình Diệp Qua là "Cuối cùng cô ấy cũng trở lại rồi".

Cùng với ý nghĩ này là sự vui sướng được sinh ra như dòng suối dạt dào: Từ nay về sau cô sẽ ở cách anh rất gần, chỉ cần anh đưa tay ra là có thể chạm tới. Từ giờ phút này về sau tất cả tiếng "Nặc Nặc" đó anh đã được quang minh chính đại gọi ra.

Sau khi cô rời khỏi anh, anh đã có một tật xấu như vậy, thỉnh thoảng những khi không có ai anh sẽ vô thức gọi "Nặc Nặc". Mà chờ tới khi anh quay đầu lại thì lại không còn gì cả, sau đó sẽ rơi vào giây phút trầm tư. Sau giây phút trầm tư thì lại phát hiện ra trong lòng của mình là một khoảng trống vắng vô biên.

Bây giờ, đây là mất rồi lại có được sao?

Trong tay vẫn còn nắm điện thoại, Không thể chờ đợi mà đi kiểm chứng quyền độc quyền của riêng anh được nữa, đem cô ôm chặt ở trong lòng.

Đúng vậy. Là mất đi rồi lại có được!

Niềm vui sướng như điên mất đi rồi lại có được cứ như là biến thành quả cầu tuyết. Niềm hân hoan đó còn đáng sợ mà vô cùng uy lực hơn so với bất kỳ tưởng tượng nào trong anh.

Vinh Mộ Minh đã từng nhắc nhở anh: Diệp Qua, lựa chọn khó khăn nhất của một người là bước phòng thủ đầu tiên, không được rút lại bước đầu tiên ấy bởi vì nếu như bước đầu tiên đó bị thất thủ vậy thì bước thứ hai sẽ trở nên dễ dàng rồi, đến bước thứ ba, thứ tư thì lại biến thành một loại thói quen.

Trình Diệp Qua luôn nghĩ rốt cuộc là khi nào mà anh đối với cô lại chịu thua ở giai đoạn thứ nhất vậy? Sau khi nhận được điện thoại của cô đã cố ý thay chiếc áo sơ mi màu lam nhạt? Bởi vì chịu không được việc người đàn ông khác chiếm tiện nghi của cô mà cho xe quay lại? Bởi vì tức giận mà mấy lần nói lời hung dữ với cô? Hay là lúc cô tức điên người giật mất điều thuốc của anh mà đáy lòng dâng lên niềm chua xót?

Cho tới hôm nay, tới giờ phút này ngay đến Trình Diệp Qua cũng không biết nữa. Nhưng mà cũng không quan trọng, anh chỉ biết sau tất cả cũng đều trở thành thói quen rồi, dù cho loại thói quen này làm cho anh làm ra chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ chắc chắn là cô đã tức giận rồi nhỉ? Nhưng mà anh phải giải thích một chút với cô.

"Nặc Nặc".

Tiếng Nặc Nặc kia đang gần trong gang tấc, nhẹ nhàng chui vào trong tai của cô, Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại "Vâng".

"Tôi không có ngốc như trong tưởng tượng của em vậy đâu, tôi cũng sẽ không vì mấy chuyện không chắc chắn mà làm chuyện ngu xuẩn". Môi của anh chạm vào thái dương của cô: "Đó là bởi vì tôi biết lòng em đối với A Tuấn chỉ có sự cảm kích thôi".

Người đàn ông này sau khi làm chuyện như vậy với cô rồi lại có thể nói ra lời như vậy, thế là cô nói với anh: "Trình Diệp Qua, tôi đã ở cùng với A Tuấn gần hai năm rồi, hai năm là khoảng thời gian không ngắn".

"Dù cho em ở cùng với Vinh Tuấn hai năm thì em cũng chỉ có mạng lòng cảm kích với cậu ấy thôi". Anh cố chấp nói.

Có lẽ vậy. Có lẽ đúng như Trình Diệp Qua nói vậy, cho dù cô ở cùng với Vinh Tuấn hai năm thì cô đối với anh ấy cũng chỉ có sự biết ơn, hổ thẹn.

Nặc Đình Sơn không nói tiếp nữa.

"Chính là vì như vậy mà tôi mới có thể làm ra mấy chuyện như vừa rồi, tôi luôn nghĩ người con gái tên Nặc Đình Sơn kia có bị những người đàn ông kia

bất nạt hay không, tôi luôn nghĩ Vinh Tuấn có khinh thường cô ấy không, tôi phải đem cô ấy trở về bên cạnh tôi, nhưng ý nghĩ này giày vò tôi cả ngày, Nặc Nặc, đừng quá tức giận, như vậy không phải rất tốt sao".

Ý của Trình Diệp Qua là nói: Cứ như thế thì cô ấy có thể có danh tiếng là cô gái tốt, mà anh có thể sắm vai người xấu kia. Trình Diệp Qua lúc nào mà đã trở thành người lương thiện như vậy?

"Nặc Nặc, cả đời thì quá dài". Anh nói, khi nói tới đây thì dừng lại một chút, sau đó giọng nói trở nên buồn thương: "Tôi có biết một người, người này đã đem sự nhớ thương biến thành đau đớn, giống như vòng tuổi của một cái cây. Giống như một chu kỳ mỗi lần nỗi nhớ thương lên tới cực điểm thì nó lại cắt một vết ở ngay trên người của mình, máu chảy ra ở miệng vết thương, sẽ mang nỗi nhớ đi, đợi tới khi miệng vết thương đóng vảy lại thì nó lại bắt đầu nhớ nhưng, đợi tới khi nỗi nhớ càng ngày càng tích tụ lại nhiều hơn thì nó lại rạch ra một vết sẹo trên thân nó, mỗi khi tôi nhìn thấy những vết sẹo ấy của nó tôi lại cảm thấy cuộc đời của chúng tôi mỗi người đều phải trải qua thời gian dài đằng đẳng".

Không có ý thức, dường như suy nghĩ Nặc Đình Sơn đang chìm đắm ở câu nói "Đem nỗi nhớ thương biến thành đau đớn" trong câu truyện xưa của Trình Diệp Qua. Không lý do, cô cũng cảm thấy thời gian quá dài.

Dài tới nỗi cô chỉ muốn ôm chặt, sau đó già đi cùng trời đất.

Ôm chặt lấy anh, anh không tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa, họ cứ ngây ngẩn như vậy.

Một giọng nam không lớn không nhỏ truyền qua sóng điện thoại đánh thức hai người, Sau khi qua một lúc ngây ngẩn ngẩn ngủ, Nặc Đình Sơn thì thào gọi một tiếng "Trình Diệp Qua".

Điện thoại một lần nữa được trả về chỗ cũ, hai người cũng lại một lần nữa quay trở lại đáng về lúc trước, vai kề vai ngồi trên ghế sofa, bầu không khí tưng tưng, khó xử.

Nặc Đình Sơn rũ mắt xuống nhìn vào tay của mình đang đặt ngăn ngăn trên đầu gối, vô thức xoắn lại.

Trong tiếng thở dài nhỏ, tay Trình Diệp Qua phủ lên tay của Nặc Đình Sơn: "Nặc Nặc, ngày mai chúng ta hãy rời khỏi chỗ này... Sau đó hãy giao tất cả mọi thứ cho tôi. Những chuyện này... tôi sẽ nghĩ cách để quay về, Còn bên phía A... Vinh Tuấn tôi sẽ giải thích với cậu ấy".

Nặc Đình Sơn nghĩ nếu như thật sự trở thành như lời Trình Diệp Qua nói, vậy thì từ nay về sau "A Tuấn" ở trong miệng của Trình Diệp Qua sẽ trở thành "Vinh Tuấn" chẳng?

Cười khổ trong lòng, Nặc Đình Sơn làm sao cũng không nghĩ tới chuyện như vậy lại xảy ra đối với mình.

Không nói "Được" cũng không nói "Không được", Nặc Đình Sơn nói với Trình Diệp Qua "Tôi mệt rồi, tôi muốn nghỉ ngơi".

Trình Diệp Qua đứng lên, anh nhìn cô, từ trên cao nhìn xuống, bàn tay hướng về phía cô.

Mắt liếc nhìn bàn tay đang ở giữa không trung, chần chờ một lúc Nặc Đình Sơn đưa tay cho anh, cô nhìn thấy khoe miệng anh cong lên nụ cười vui vẻ.

Nụ cười đó cô nhìn tới ngây người, nhìn thôi mà lòng cô đã thấy khổ sở rồi, giống như là cô lại được quay trở lại vào hai giờ chiều một ngày đẹp trời của tháng tư ở Notting Hill.

Không thể nhìn tiếp nữa, nếu còn tiếp tục nhìn thì sẽ lại chìm đắm mất.

Đi qua lối đi giống như khu nhà tập thể, Nặc Đình Sơn được Trình Diệp Qua mang trở về căn phòng mà lúc trước khi cô tỉnh lại đó.

"Một tuần thì gần như có khoảng ba ngày tôi sẽ ở lại chỗ này".

Theo lời của Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn nhìn quanh bốn phía, không gian không lớn nhưng cái gì cũng có. Bố trí lúc đầu nhìn qua có chút giống với căn hộ mà Trình Diệp Qua ở khi đó ở Notting Hill.

"Nó nhìn qua rất giống với căn hộ ở Notting Hill khi đó đúng không?" Giống như nhìn thấu tâm sự trong lòng của cô Trình Diệp Qua nói.

Nặc Đình Sơn gật đầu.

Đứng cách Nặc Đình Sơn rất gần Trình Diệp Qua duỗi tay ra, rồi đem cô ôm vào trong ngực, Nặc Đình Sơn không nhúc nhích. Trình Diệp Qua tiếp tục nói: "Khi đó, nhân viên làm việc đã hỏi tôi muốn bài trí không gian thế nào, tôi đã miêu tả sơ qua với họ một chút, đợi sau khi bài trí xong xuôi tôi mới phát hiện chỗ này nhìn qua thấy rất quen".

"Nặc Nặc". Anh bắt ngờ kêu tên cô, giọng nói trầm thấp.

Không gian yên tĩnh thế này, một đêm như vậy, mặt biển cách xa đất liền như vậy, bầu không khí dễ dàng bị câu "Nặc Nặc" kia của Trình Diệp Qua làm khuấy động lên.

"Vâng".

"Nặc Nặc". Lần này hơi thở nóng bỏng

"Vâng". Theo hơi thở nóng bỏng đó tiếng đáp lại của cô có chút run rẩy.

Bàn tay vẫn còn nắm chặt bả vai cô, chỉ có điều khoảng cách giữa cô và anh đã trở thành mặt đối mặt. Ánh mắt của anh rơi trên môi cô: "Có nhớ màn trình diễn pháo hoa chúng ta xem khi đó không? Em còn nhớ con thủy quái khổng lồ đó không? Em nói xem tối nay ở trên biển có bất ngờ xuất hiện ra một con thủy quái tha em đi mất không".

Nếu như lời này đặt ở trước đây chắc là cô sẽ theo lời của Trình Diệp Qua nói là: ồ, không biết thủy quái có xuất hiện không, Trình Diệp Qua...

Nhưng, bây giờ không thể nói như vậy được, cô nói: "Không phải là anh nói tôi không sợ trời không sợ đất sao?"

Hơi cúi người xuống, ánh mắt cùng với mắt cô tạo thành một thế cân bằng, anh cười khẽ gật đầu: "Ừ, đúng vậy. Vậy em đi nghỉ đi, tối nay tôi sẽ ở căn phòng sát vách".

Nặc Đình Sơn gật đầu thuận theo lời của Trình Diệp Qua: "Nếu có việc gì thì tôi sẽ gọi anh".

Tầm mắt lại lần nữa rơi vào trên môi cô, giọng của Trình Diệp Qua rất khẽ: "Không, có chuyện gì em hãy gọi điện thoại nội bộ, nhân viên ở đây sẽ giúp đỡ. Nặc Nặc, em không thể gọi điện cho tôi, tôi sợ sẽ không nhận được mà biến mình bằng thủy quái mất".

Sau khi nói xong lời này Trình Diệp Qua đứng thẳng người.

Nặc Đình Sơn tiến Trình Diệp Qua tới tận cửa, cửa phòng được mở ra một phần ba, anh cứ đứng ở ngay cửa, đứng ở đó dường như đang suy nghĩ cái gì đó. Nặc Đình Sơn đứng chờ ở một bên.

"Nặc Nặc".

"Vâng".

"Ngày mai em đến phụ trách bữa sáng".

Thần kinh của Nặc Đình Sơn đang ở trong căng thẳng cao độ, sau khi nghe được câu nói như vậy của Trình Diệp Qua. Hức ---

Cô lại bị nắc ròi.

Đề che giấu sự thất thố của mình Nặc Đình Sơn quay mặt đi chỗ khác, mặt vừa quay đi môi đã bị chặn lại. Môi của Trình Diệp Qua nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

Giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng chạm vào rồi nhanh chóng rời đi.

"Vừa rồi là lỗi". Anh giải thích.

Đứng ở đó nhìn cánh cửa từ từ khép lại. Tia sáng của ngọn đèn trong phòng làm nổi bật lên sự mềm mại, dịu dàng của cô, ánh mắt của cô từ đầu tới cuối hơi rủ xuống, trong phút chốc như vậy Trình Diệp Qua muốn duỗi tay không cho cô đóng cửa lại, rồi sau đó đem cô đặt trên cánh cửa....

Cho tới bây giờ Trình Diệp Qua chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày như vậy, phải tốn sức lực lớn như vậy để kìm chế việc đẩy cánh cửa ra.

Tay nắm thành nắm đấm, Trình Diệp Qua buộc cho mình phải lập tức rời đi, qua ngày mai anh sẽ khiến cho cô phải trả cả gốc lẫn lãi.

Bình minh, đồng hồ báo thức vang lên, rời khỏi giường, rửa mặt xong xuôi, Trình Diệp Qua tiện tay cầm lấy một chiếc áo sơ mi, đó là chiếc áo sơ mi màu đen, cầm chiếc áo sơ mi màu đen trong tay rồi suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy một chiếc áo sơ mi caro thay thế cho chiếc áo sơ mi màu đen. Vinh Mộ Minh cảm anh mặc những thứ sặc sỡ, ông ấy nói những thứ đó sẽ làm cho người ta có ấn tượng khá tùy tiện.

Bây giờ rồi, Trình Diệp Qua rời khỏi phòng, lần này anh không đi tới phòng ăn trước.

Lúc Trình Diệp Qua ôm cô từ phía sau, Nặc Đình Sơn đang nấu bữa sáng.

Đồ trong tủ lạnh cũng không nhiều, sữa bò, bánh mì, trứng gà, còn có cá hồi.

Giữa món Trung và món Tây cuối cùng cô đã lựa chọn món Trung, cô làm cho Trình Diệp Qua món cháo cá. Sau khi Mùi thơm của cháo tỏa ra cánh cửa đã được mở ra, bước chân nhẹ nhàng bước tới phía sau cô. Trong phút chốc, Trình Diệp Qua đã ôm lấy cô từ phía sau, Nặc Đình Sơn không nhích, động tác trong tay cũng không dừng lại, cái thìa vẫn khuấy đều từng vòng từng vòng một.

"Nấu cháo phải như vậy sao? Như vậy chẳng phải là rất mất thời gian sao". Người ôm lấy cô hỏi.

"Cháo nấu như vậy thì mới đều, còn có thể nấu cho gạo nở ra làm giảm đi mùi của cá". Cô giải thích.

"Ừ". Anh phát ra âm thanh trầm thấp từ trong mũi, chóp mũi cọ cọ bên vành tai cô, chỉ trong chốc lát môi đã được thay thế cho chóp mũi. Nặc Đinh Sơn né tránh, anh cũng không có tiếp tục đi xuống nữa, sau đó môi của anh lại nhẹ nhàng chạm tới bên thái dương của cô.

"Nặc Nặc".

"Ừm".

"Sau này sẽ thế nào, sẽ xảy ra cái gì tôi nghĩ tôi sẽ không thể đảm bảo với em, tôi nghĩ tôi có thể đảm bảo với em là sẽ chịu trách nhiệm với em và Klein, tôi còn có thể cam đoan với em rằng sẽ không để cho bất kỳ người nào ức hiếp em".

Nặc Đinh Sơn dừng lại một chút, ngừng lại động tác trong tay.

"Nặc Nặc".

"Ừm".

Anh nói ở sau lưng cô, ngữ khí lời nói cực kỳ trẻ con.

"Tôi ghét dáng vẻ của em khi bị lão già kia bắt nạt. Không, không đúng, tôi ghét lão già đó bắt nạt em. Ngày đó, khi tôi nhìn thấy em đàn độn đứng ở đó để cho người ta bắt nạt, tôi thật sự muốn đánh cho em một trận. Từ nhỏ tới lớn tôi vẫn chưa có vì tức giận mà muốn đi đánh ai".

Nặc Đinh Sơn bỏ cái thìa xuống, tay xoa xoa vào tạp dề, nói: Trình Diệp Qua, cháo được rồi.

Khi Trình Diệp Qua lần thứ ba bỏ thìa súp xuống Nặc Đinh Sơn cũng dừng lại theo, hỏi: "Cháo không ngon sao?"

"Không phải, cháo cực kỳ ngon". Anh an vị ở đó, nhìn thẳng vào cô.

Nặc Đinh Sơn bị nhìn tới mặt nóng lên, tay sờ sờ lên khoe môi, không có sờ thấy bất cứ thứ gì. Sau khi chờ cô làm xong động tác, cô đã nhìn thấy anh đang cười, dáng vẻ cười tới có chút trẻ con: "Vừa rồi tôi chỉ là làm một thí nghiệm, có người nói lúc đang ăn cơm mà thời gian nhìn một cô gái quá ba phút, thì cô gái này tám chín phần sẽ sờ lên khoe môi của mình, kiểm tra xem rốt cuộc mình có thất tổ hay không".

"Vô vị". Nặc Đinh Sơn giận dỗi mắng.

Nhưng mà sau khi làm xong thí nghiệm vì sao ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi gương mặt cô. Hai gò má vì ánh nhìn này mà nhiệt độ đang từ từ tăng cao.

"Nặc Đinh Sơn, mặt của em đỏ rồi kia, sao lại như vậy?" Anh đưa ra câu hỏi như vậy với cô.

"Đỏ mặt? Đừng nói vớ vẩn". Nặc Đinh Sơn cau mày: "Đó là anh nhìn lầm rồi, là thị giác có vấn đề, là..."

"Tôi không có nhìn lầm..." Anh thăm thì nói, cứ như vậy anh đứng lên khỏi chỗ ngồi, cơ thể hướng về phía trước, tay chống lên trên mặt bàn, vượt qua cái bàn ăn rộng một mét đem môi cô ngậm vào miệng.

Nụ hôn này rất dài, dài tới nỗi cô quên cả gãy dựa, dài tới nỗi làm cho não của cô trống rỗng như bị thiếu dưỡng khí.

"Ồ quán rượu của người Ireland mở đó tôi đã sớm muốn làm như vậy rồi". Môi của anh dừng lại ở khoe miệng cô, trầm thấp nói ra: "Ngày đó trên khoe môi của em có dính bột sữa màu trắng, khi nhìn em trong lòng tôi luôn muốn chuyện như vậy, muốn liếm sạch tất cả bột sữa dính ở trên khoe miệng của em, ý nghĩ đó làm cho tôi rất sợ, vì vậy mà tôi đã vội vã chạy trốn khỏi nơi đó".

Hết chương 52!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Sau khi thu dọn xong tất cả mọi thứ trên bàn ăn, Nặc Đinh Sơn ngồi trước màn hình camera, Trình Diệp Qua nói với cô có đôi khi anh sẽ thông qua những camera này để giám sát công nhân.

Màn hình camera hiện ra một cảnh tượng bận rộn, cuối cùng Nặc Đinh Sơn hoa cả mắt mới tìm được Trình Diệp Qua trong màn hình. Đội nón bảo hộ, mặc quần áo bảo hộ, rất nhiều người vây bên cạnh anh, anh đang nói chuyện cùng với những người đó. Nhìn xem, lại mắng người rồi. Anh chỉ vào một người, người đó ngay lập tức cúi đầu càng lúc càng thấp, dĩ nhiên cũng có lúc khen người ta, người được khích lệ đã làm ngôn ngữ chân tay khoa trương,

làm cho rất nhiều người bị chọc cười. Sau một khoảng thời gian ngắn những người đó lại vào vị trí làm việc của mình. Trong những người này, Trình Diệp Qua là người bận rộn nhất, khi nhìn anh leo trèo lên chiếc thang như vậy cô đã thầm toát mồ hôi thay anh.

Hôm nay không có ánh mặt trời, trên mặt biển hiện lên phẳng lặng giống như một chiếc gương. Cuối tháng chín tới tháng mười là thời gian thường xảy ra nhiều cơn bão, mỗi khi bão tới trên mặt biển lại càng tĩnh lặng thì chính là báo hiệu cơn bão sắp đến lại càng trở lên dữ tợn.

Mà tâm tình của Nặc Đình Sơn vào giờ phút này cũng như mặt biển trước cơn bão, một mảng bình lặng, không lo lắng về Klein, không hề lo lắng về Vinh Tuấn, không hề lo lắng sự việc bị bại lộ.

Vào giờ phút này, cô chỉ muốn làm một việc đó là cô muốn thật buông thả, muốn thật tùy hứng mà nhìn anh mãi như vậy.

Khoảnh khắc hoàng hôn, Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua đã cùng nhau rời khỏi tòa lâu đài giấc mơ trên biển đang bước vào giai đoạn công trình thứ hai. Chiếc xuồng trên đường chạy về hướng hải cảng Manchester, cô và anh ngồi ở trên sàn, anh dùng một tấm chăn che ở trên đầu gối cho cô, cô ngủ thiếp đi trên vai của anh.

Trước khi chìm vào giấc ngủ họ đã có một cuộc đối thoại ngắn.

"Anh không sợ tôi ở cùng một chỗ với anh cũng là vì túi hàng hiệu, vì trang sức sao?"

"Vấn đề nay tôi chưa hề nghĩ qua".

"Bây giờ nghĩ vẫn còn kịp".

"Nếu là như vậy thì cũng không có gì, trong tâm lý học không phải là có một loại bệnh gọi là bệnh thích đồ vật sao? Bệnh thích đồ vật cũng gọi là tôn sùng đồ vật. Có người thích túi, có người thích sách, có người thích trang sức, có người thích mua sắm, cho dù yêu thích sâu lắng cỡ nào thì cũng là một loại thích, không làm hại người khác, không có tạo thành phạm tội. Đương nhiên tôi có lòng tin, một ngày nào đó tôi sẽ trở thành tốt nhất trong lòng em".

Cô tựa trên vai anh cười, vừa cười vừa nói: Trình Diệp Qua, anh làm em quay mòng tới choáng váng rồi. Sau khi nói xong cô nhắm mắt lại.

Màn đêm buông xuống, cơn bão sắp đến làm cho bầu trời hải cảng Manchester tụ tập vô số chim biển, chúng lượn vòng trên đỉnh đầu của mọi người, kêu ầm ĩ.

Nặc Đình Sơn đứng cùng Trình Diệp Qua trên bến cảng, họ đang đi về phía bãi đậu xe của bến cảng, xe của Trình Diệp Qua đang đậu ở trên bãi đậu xe.

Tới bãi đậu xe, Trình Diệp Qua đưa điện thoại di động cho Nặc Đình Sơn. Theo kế hoạch ban đầu là nửa tiếng sau Trình Diệp Qua sẽ hẹn Vinh Tuấn tới, Nặc Đình Sơn chỉ cần ở một chỗ đợi anh là được.

Giống như bất ngờ hạ quyết tâm rất lớn, Nặc Đình Sơn đã kéo tay của Trình Diệp Qua lại, ngăn anh gọi điện thoại cho Vinh Tuấn.

"Sao vậy?" Âm thanh của Trình Diệp Qua mang theo nghi vấn.

"Trình Diệp Qua, em muốn..." Nặc Đình Sơn cúi đầu liếc nhìn giày của mình, sau đó ngẩng đầu, âm thanh rõ ràng: "Đề em tự nói với A Tuấn".

"Nặc Nặc..."

"Trình Diệp Qua, anh nghe em nói, em nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này nên do em nói với A Tuấn, em thấy như vậy thì có thể làm cho tình hình phát triển giảm thiểu tới mức thấp nhất, A Tuấn..."

"Nặc Đình Sơn!" Trình Diệp Qua nghiêm khắc cắt ngang lời cô.

"Cái gì?"

Âm thanh của Trình Diệp Qua có vẻ như không thể nhận được nữa: "Em muốn A Tuấn A Tuấn tới khi nào? Người ta có họ tên, còn nữa..."

Nói tới đây ánh mắt của Trình Diệp Qua cực kỳ ghét bỏ rơi trên mái tóc của cô: "Nặc Đình Sơn, nói thật nha, kiểu tóc dài này chẳng thích hợp với em chút nào cả, bộ dáng như quỷ bây giờ của em cứ giống như mấy con ma lơ lửng trong tù kính vậy, chẳng có chút sức sống".

Giống như là đang làm nũng với người yêu, tay của Nặc Đình Sơn vuốt qua từ hai bên eo của Trình Diệp Qua, sau đó vòng quanh eo của anh nép mặt sát vào vị trí nơi trái tim của anh: "Trình Diệp Qua, lời em vừa nói rồi cuộc anh có nghe không".

"Đang nghe đây". Tay của anh rơi trên tóc cô.

Mặt đang kề sát trên lồng ngực anh, Nặc Đình Sơn theo suy nghĩ tới hôm qua nói từng việc một: "Thời gian ở cùng với anh ấy mà trong lòng nghĩ về một người đàn ông khác đã làm cho em cảm thấy tội lỗi nặng nề rồi, chuyện này cứ để cho em tự nói với anh ấy, em thấy cứ như vậy sẽ tốt hơn".

Anh không nhúc nhích.

Cô thở dài trong lòng anh, âm thanh tủi thân: "Anh không tin em sao? Anh cũng đã như vậy rồi.... Khốn kiếp, em còn có thể thế nào được nữa? Anh cũng đã uy hiếp em rồi, anh còn muốn thế nào?"

Anh nở nụ cười nhẹ nhàng.

Đưa chân ra đá anh một cái, mặt càng ghé sát vào lòng anh hơn: "Anh nói rất đúng, cả một đời rất dài, dài tới nỗi em muốn ở cùng một chỗ với anh".

Cứ như vậy Nặc Đình Sơn đã thuyết phục Trình Diệp Qua để cho cô tự mình đi ngã bài với Vinh Tuấn. Xe rời khỏi bãi đỗ, Nặc Đình Sơn dùng điện thoại của mình gọi một cuộc điện thoại cho Vinh Tuấn. Điện thoại vừa được kết nối Nặc Đình Sơn đã nghe thấy âm thanh đê xi ben bất ngờ tăng cao của Vinh Tuấn: Nặc Nặc, em đang ở đâu?

Cảm giác được tốc độ của xe bị chậm lại, Trình Diệp Qua nghiêng mặt qua nhìn cô.

"A Tuấn, em có chuyện nói với anh, bây giờ anh đang ở đâu?" Âm thanh của Nặc Đình Sơn bình tĩnh.

Sau khi cúp điện thoại Nặc Đình Sơn rũ mắt xuống, xoay mặt qua nhìn bên ngoài cửa sổ, một bàn tay để không của Trình Diệp Qua xoa tóc của cô.

Xe của Trình Diệp Qua đậu ở trên vị trí dừng xe, bây giờ Vinh Tuấn đang ở trong nhà của Trình Diệp Qua. Dưới sự yêu cầu liên tiếp của Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua chỉ có thể thả cô xuống giữa đường. Sau đó anh sẽ quay lại công ty, mà cô sẽ ngồi taxi đi gặp Vinh Tuấn.

Họ rất nhanh đã gọi được một chiếc taxi.

"Nặc Nặc". Trình Diệp Qua kéo Nặc Đình Sơn đang muốn lên taxi lại: "Hay là anh cùng đi với em nha".

Nặc Đình Sơn lắc đầu, giọng thì thầm: "Nếu như em với anh cùng xuất hiện thì ở trong mắt A... Vinh Tuấn trông lại càng giống như đi thị uy, mà anh đi em nghĩ trong thời gian rất dài sau này em sẽ khinh bỉ chính mình".

Trình Diệp Qua gật đầu.

Ngồi trên Taxi, Nặc Đình Sơn không dám quay đầu nhìn lại bóng dáng cao gầy đang đứng trên phố nhìn cô rời đi.

Sau quãng đường gần nửa tiếng, taxi dừng lại ở trước tòa nhà tình tế, hình dáng thiết kế bên ngoài là hệ thống màu sắc thanh nhã, kết hợp với thiết kế hệ thống màu sắc ấm của ánh đèn bên trong ăn khớp với nhau.

Lúc này trong phòng đèn được sáng choang.

Vừa đi về phía trước một bước thì điện thoại di động trong tay Nặc Đình Sơn đã vang lên, đây đã là cuộc điện thoại thứ mười ba của Vinh Tuấn gọi tới điện thoại của cô, cũng giống như mười hai lần trước Nặc Đình Sơn không nhận máy.

Tám giờ mười phút, Nặc Đình Sơn mở cửa phòng Vinh Tuấn ra, cửa vừa mở ra điện thoại di động của cô lại vang lên lần thứ mười bốn, Vinh Tuấn đang đưa lưng về phía cô gọi điện thoại.

"A Tuấn". Nặc Đình Sơn gọi một tiếng.

Vinh Tuấn quay đầu lại.

Điện thoại di động trong tay của anh bị ném qua một bên, điện thoại một đường bay đi, cuối cùng hòa lẫn cùng với một đồng lớn đủ loại mảnh vỡ.

Người ta nói nghệ sĩ càng tài hoa thì tính khí lại càng xấu. Vinh Tuấn thỉnh thoảng cũng có lúc tức giận, lần đầu Vinh Tuấn tức giận vẫn thật sự làm cho Nặc Đình Sơn khiếp sợ.

Ở thủy cung anh ấy đã đoạt đi cây gậy bóng chày của một đứa bé, cứ vậy tiện tay đánh bừa, thủy sinh theo dòng nước chảy xiết đã đổ ập tới người của họ.

Sau đó Nặc Đình Sơn hỏi anh ấy tại sao, về mặt của anh ấy thoải mái trả lời vì dễ sáng tác ca khúc được tốt hơn. Cũng đúng, anh ấy dùng mấy chục phút để viết ra một bản nhạc đã trở thành một ca khúc vàng bán chạy của quý.

Anh ấy còn nói với cô là anh ấy sẽ không bao giờ phát cáu với cô.

Vào giờ phút này Vinh Tuấn đứng ở đó, anh ấy khoanh tay nhìn chăm chăm cô.

Câu hỏi đầu tiên: "Tại sao không nhận điện thoại của tôi?"

Sau câu hỏi thứ nhất theo tốc độ nói cực nhanh là âm thanh hùng hổ dọa người: "Từ tám giờ bốn mươi lăm phút tới hôm qua tới bây giờ trong thời gian gần hai mươi bốn tiếng em đã đi đâu? Tại sao không nói tiếng nào đã rồi đi? Tại sao tôi nghe được em đi tìm Klein vô duyên vô cớ xảy ra chuyện như vậy? Tại sao Klein cũng như em không nhận điện thoại? Mà tại sao cái tay người Đức phải gọi tới di động của tôi để bịa chuyện liên thiên vậy với tôi?"

Khi hỏi xong câu cuối cùng đó thì Vinh Tuấn đã đi tới bên cạnh Nặc Đình Sơn, giống với âm thanh hùng hổ dọa người của anh ấy còn có ánh mắt của

anh ấy.

"Tự dưng không thấy, chuyện tập trung phát sinh trong một thời gian như vậy tôi nghĩ thế nào cũng chỉ có một nguyên nhân, Nặc Đình Sơn, tôi không phải là kẻ ngu".

Lời này Trình Điệp Qua cũng đã từng nói với cô.

"Nặc Đình Sơn, tôi hỏi em một vấn đề, em cam đoan với tôi là em sẽ trả lời thành thật".

"Hỏi đi".

"Có phải là em đã đoán được tối hôm qua tôi sẽ cầu hôn với em không".

Ngừng lại một chút, Nặc Đình Sơn gật đầu, muốn đoán được tâm tư của Vinh Tuấn đối với cô mà nói không phải là một chuyện khó khăn.

"Quả nhiên!" Vinh Tuấn cười giễu cợt: "Vậy thì hiểu rồi, tất cả phát sinh trong hai mươi bốn giờ này chẳng qua là em không muốn, không bằng lòng mà thôi. Nặc Đình Sơn, ở trong mắt của em tôi có vẻ rất ngu phải không? Nếu như em không đồng ý thì em có thể từ chối tôi, em cần gì phải quay một vòng lớn để đùa giỡn xoay tôi vòng vòng như vậy".

"Không phải, không phải như vậy. A..." Lời còn lại vì hành vi của Vinh Tuấn mà bất ngờ dừng lại.

Hai tay của Vinh Tuấn ghi chặt lấy cổ áo của Nặc Đình Sơn, khoảng cách gần trong gang tấc Nặc Đình Sơn giống như lại nhìn thấy Vinh Tuấn ở thùy cung khi đó. Dường như chỉ trong phút chốc thôi là cô sẽ tan thành mây khói, sức mạnh của tay cũng theo sự tàn bạo trong mắt anh càng lúc càng tụ lại. Hai mươi bốn giờ cô bất vô âm tín xem ra đã làm cho Vinh Tuấn tính tình tốt phát cáu rồi.

Anh ấy nhìn cô, cô không lãnh tránh ánh mắt của anh ấy.

"Tôi ghét bị đùa bỡn, tôi cũng không thích nói dối". Anh ấy nói.

Sau khi nói xong anh ấy buông lỏng tay.

Lấy lại được cơ hội hô hấp, Nặc Đình Sơn cúi người xuống, hít thở từng ngum một. Trong ánh sáng còn sót lại cô đã nhìn thấy Vinh Tuấn muốn đi về phía cửa, Nặc Đình Sơn đưa tay ra kéo tay của Vinh Tuấn lại.

"A Tuấn".

Vinh Tuấn dừng lại.

Thở dài một hơi, Nặc Đình Sơn nói:

"Làm sao bây giờ? A Tuấn, hình như em là kiểu phụ nữ thủ đoạn đùa giỡn lại thích nói dối mà anh ghét kia, muốn biết hai mươi bốn giờ này xảy ra những chuyện gì không?"

Nặc Đình Sơn buông tay ra, Vinh Tuấn vẫn như cũ đứng nguyên tại chỗ. Nặc Đình Sơn không quan sát vẻ mặt của Vinh Tuấn, cô đưa lưng về phía anh, bước từng bước tới trước cửa sổ.

Đứng lại trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào màn đêm.

"A Tuấn, có biết vì sao mỗi lần em cùng anh tham dự ở những nơi quan trọng đều mang theo đôi bông tai ngọc bích mà mẹ anh cho em không? Cũng không phải vì em thích đôi bông tai ngọc bích đó, mà đó là thứ duy nhất còn sót lại".

Bóng cây loang lổ, đèn đường không ngủ.

Tất cả mọi chuyện đều đã nói xong, dùng một loại giọng điệu vô cùng bình tĩnh để nói xong, kể cả chuyện Trình Điệp Qua là bạn trai cũ của cô. Sau khi nói xong Nặc Đình Sơn vẫn duy trì tư thế như cũ đứng ở đó, ngây ngẩn, chờ đợi.

Hỏi tâm trạng của cô?

Tâm tình của cô yên tĩnh giống như đêm trước cơn bão, không có bất kỳ cơn sóng lớn nào.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một âm thanh vang lên ở sau lưng cô, lắng nghe vẫn có thể phân biệt được một chút tâm tình từ âm thanh quen thuộc này, thịnh nộ, bối rối, đố kị, thất vọng.

"Em và Trình Điệp Qua có... không?"

Nặc Đình Sơn nhanh chóng trả lời: "Có, bọn em đã từng ở chung một thời gian ngắn".

"Tôi Manchester các người có một mình gặp riêng nhau không?"

"Có, ngày thứ ba tới Manchester em đã hẹn Trình Diệp Qua gặp riêng, vì đề thuyết phục anh ấy đừng mang chuyện trước kia của em và anh ấy nói cho anh biết, muốn nói cũng phải do em nói, sau đó bọn em cũng có tiếp tục gặp qua mấy lần".

Sau đó, Nặc Đình Sơn mắt cũng không chớp nghe thấy âm thanh vang lên ở phía sau lưng của mình. A Tuấn lại đang ném di động sao? Không đúng, điện thoại vừa rồi đã bị anh ấy ném xuống đất rồi, nghe qua thì càng giống như anh ấy lại đang đem vật gì đó xô xuống nữa rồi, dựa vào âm thanh chắc là...

"Bây giờ hãy rời khỏi phòng của tôi ngay lập tức, em khiến tôi không cách nào đối mặt với gương mặt này của em nữa, em khiến tôi cảm thấy..."

Sau đó, Vinh Tuấn không nói tiếp lời còn lại nữa, được giáo dục tốt làm cho anh cố ép những từ ngữ bất nhã kia lại.

Buồn nôn sao? Cô khiến tôi cảm thấy buồn nôn sao?

Nặc Đình Sơn quay trở lại căn phòng của mình.

Không mở đèn, Cô lần mò tìm tới giường của mình, để nguyên quần áo nằm trên giường, mặc cho bóng tối cắn nuốt từng suy nghĩ của cô.

Sáng sớm, trong cái ý lạnh sờn cả tóc gáy Nặc Đình Sơn bất ngờ mở mắt ra, sau đó cô đã nhìn thấy bóng dáng đứng ở trước giường cô. Dựa vào sắc trời trắng sáng, Vinh Tuấn lạnh lùng nhìn cô.

"A Tuấn!" Nặc Đình Sơn từ trên giường ngồi dậy.

Trầm mặc ---

Trong ánh sáng nhạt, thân thể Vinh Tuấn nghiêng từng chút về phía cô, loại hơi thở lạnh tóc gáy vừa rồi dường như cũng càng ngày càng mạnh mẽ. Nặc Đình Sơn cứng đờ sống lưng, cố gắng chịu đựng, không để cho thân thể mình mảy may run rẩy lùi về sau vào lúc rạng sáng này.

Đối với hành vi này của cô anh ấy hình như rất hài lòng, lúc mũi của anh ấy sắp chạm tới mũi của cô thì dừng lại, gọi: Nặc Nặc.

Ngón tay ma sát trên mặt cô: "Cũng may là em đã nói ra những lời này, nếu như mà nghe được những lời này từ trong miệng người khác thì tôi nghĩ là tôi không thể không nổi điên".

Cái này Nặc Đình Sơn biết, cô còn biết hình như bây giờ cô là một con bạc.

"Em đã lựa chọn rất đúng, bị em bán đi mấy thứ kia tôi không để ý, những thứ đó em muốn bao nhiêu tôi có thể cho em bấy nhiêu, mặc dù tôi ghét bị phụ nữa chơi đùa, nói dối nhưng tôi cũng rất thích phụ nữ thông minh. Rất rõ ràng, ở trong lòng em đã có lựa chọn rồi".

Ngón tay đi tới cầm của cô, hơi dùng sức, mặt của Nặc Đình Sơn hiện ra trạng thái hướng lên trên.

"Nặc Đình Sơn, em nên mừng là em có một gương mặt thành thật, cho dù lúc em nói dối thì gương mặt của em cũng vẫn trước sau như một hiện ra đáng về vô tội, em cũng phải vui vì bây giờ tôi vẫn còn say mê gương mặt này của em".

Gương mặt kia tiến lại gần mặt cô từng chút một, đợi tới khi môi của anh ấy đặt lên môi của cô, cô mới nhắm hai mắt lại.

Sau một đêm không ngủ, sáu giờ sáng, Trình Diệp Qua đã nhận được điện thoại đến từ Vinh Tuấn.

-Còn tiếp-

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53-2

Sau một đêm không ngủ, sáu giờ sáng Trình Diệp Qua đã nhận được cuộc điện thoại của Vinh Tuấn, trong điện thoại Vinh Tuấn Truyền đạt với anh như thế này: Trước bảy giờ rưỡi hãy nhanh tới sân bay ngay.

Sau khi nhận được điện thoại của Vinh Tuấn Trình Diệp Qua gọi điện thoại cho Nặc Đình Sơn, điện thoại của Nặc Đình Sơn nằm trong tình trạng không ai nghe máy. Trình Diệp Qua đã gọi điện thoại về nhà, người làm trong nhà nói cho anh biết: Anh Vinh và bạn gái của anh ấy đã đặt trước vé máy bay chuyến đầu tiên từ Manchester tới Berlin, người làm còn nói anh Vinh đã cho mỗi người bọn họ một ngàn Bảng Anh để cảm ơn.

Khi Trình Diệp Qua chạy tới sân bay là thời gian bảy giờ, lúc nhìn thấy Nặc Đình Sơn đứng bên cạnh Vinh Tuấn, anh phát hiện mình không có bất kỳ ngạc nhiên nào.

Kỳ thật cứ như là lòng của anh đã biết trước được tất cả mọi chuyện. Có người nói, lòng bao giờ cũng nhìn thấy được trước cả mắt.

Cái ôm, nụ hôn, bữa sáng, lời nói dịu dàng đều là để tranh thủ kéo thời gian. Trong tình cảm cũng có một kiểu tương tự như thăng thần được khoan dung.

Đứng trước mặt Vinh Tuấn và Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua có một loại kích động giận quá hóa cười. Từ khi anh hiểu chuyện tới nay vẫn chưa có bất cứ người nào có thể lừa gạt anh như vậy.

Ánh mắt chuyển từ trên mặt của Vinh Tuấn tới mặt của Nặc Đình Sơn, nhưng khi ánh mắt vừa giao nhau thì sự phẫn nộ lập tức biến thành bi thương. Biểu cảm trên mặt của cô là một vẻ ôn hòa, ánh mắt đi xuống, Trình Diệp Qua đã nhìn thấy dấu hôn nhàn nhạt trên xương quai xanh của cô. Có thể xác định là dấu hôn đỏ không thuộc về anh.

Cổ ép cho ánh mắt rời đi khỏi dấu hôn ấy, quay mặt về phía Vinh Tuấn: "Không phải là chuyển bay buổi tối sao?"

"Bão sắp tới rồi". Người đáp lại cũng là một vẻ hời hợt: "Mình sợ tới lúc đó mình không đi được nữa, mình chỉ mong sao rời khỏi nơi này. Bắt đầu từ tối hôm qua mình đã cực kỳ ghét thành phố này, ở trong mắt mình nơi này chính là tượng trưng của nói dối, bạn tốt nhất của mình đã nói dối mình".

Anh ấy nhìn anh: "Mình nghĩ cậu rất khó có thể nhận sự tha thứ của mình".

Vào thời điểm này dường như Trình Diệp Qua đã nhìn thấy bóng dáng của Lâm Kiến Đường ở trên người của Vinh Tuấn, đầy vẻ ngạo mạn của loại cao cao tại thượng.

"Tùy cậu". Trình Diệp Qua nhún vai: "Không phải là cậu ghét phụ nữ thủ đoạn sao? Người phụ nữ bên cạnh cậu còn thủ đoạn hơn bất kỳ ai".

Ánh mắt nhàn nhạt rơi trên mặt Nặc Đình Sơn.

Nặc Đình Sơn lại lần nữa cứng đờ sống lưng, đón nhận ánh mắt giễu cợt của Trình Diệp Qua. Giọng điệu của Trình Diệp Qua giống như là đứa trẻ bướng bỉnh đang nhắc nhở bạn của mình, Cậu nhặt được món đồ chơi mà cậu cho là nhặt được vật báu nhưng chỉ là thứ tầm thường thôi.

"Mình đoán lúc cô ấy nói cho cậu biết chuyện mình từng là bạn trai cũ của cô ấy nhất định là giọng điệu bình tĩnh, vẻ mặt vô tội. Ừ, không phải là mình cố ý nói dối cậu, chỉ là mình quá quan tâm tới cậu thôi, sau đó không cẩn thận đã biến thành như thế này". Nói tới đây Trình Diệp Qua chuyển đề tài, ánh mắt quăng về phía Vinh Tuấn: "Mà Vinh Tuấn cậu ---"

"Cậu trời sinh có tính chung diện của nghệ thuật gia sẽ làm cho cậu cho thấy thương hại gương mặt vô tội đó của cô ấy, cậu mở rộng hai tay chân thành thăm thiết thề quyết gắn bó với nhau, nhưng cậu biết trên gương mặt vô tội kia còn được che giấu bao nhiêu thứ, hoặc là sắp bị che giấu".

"Trình Diệp Qua!" Vinh Tuấn khẽ nở một nụ cười, gần gũi giống như là đang ở trên sân khấu biểu diễn chào cảm ơn với khán giả: "Mình có thể coi lời vừa rồi của cậu hiểu là quả nho chua trong lòng không?"

Lời của Vinh Tuấn khiến cho Trình Diệp Qua bật cười lớn: "Là vì cô ấy sao? Mình nghĩ vẫn chưa cần thiết. Đúng rồi, cô ấy chắc chắn không nói cho cậu biết tới qua cô ấy đã ở đâu trong hai mươi bốn giờ".

Đúng là Nặc Đình Sơn vẫn chưa nói cho Vinh Tuấn biết cô đã đi đâu trong hai mươi bốn giờ kia, cô đã nói cho anh việc bán đi trang sức của mẹ anh cùng với chuyện của cô và Trình Diệp Qua, nhưng chưa nói cho anh ấy biết hai mươi bốn giờ tới qua cô đã đi đâu, cô chỉ nói với anh ấy: A Tuấn em thì em đảm bảo trong hai mươi bốn giờ kia em chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh.

Nhìn ánh mắt của Vinh Tuấn dồn ép tới phía cô, Nặc Đình Sơn cười khổ trong lòng.

"A Tuấn, mình có thể mượn bạn gái cậu năm phút không". Trình Diệp Qua rất lịch sự nói với Vinh Tuấn.

Lúc Vinh Tuấn vung nắm đấm về phía anh, bị anh ngăn lại giữa không trung: "Muốn để cho đề tài 'tình bạn nhiều năm vì một người phụ nữ mà ra tay đánh nhau ở sân bay' thế này xuất hiện trong cuộc trà dư tửu hậu của mọi người sao? Chẳng lẽ cậu vẫn cho rằng mình sẽ bắt cóc cô ấy? Không cần phải lo, cô ấy đã không đáng để mình làm chuyện ngu xuẩn vì cô ấy nữa rồi".

Sau đó Nặc Đình Sơn theo Trình Diệp Qua tới một khu vực khác, nơi này cách chỗ của Vinh Tuấn không xa.

Vừa dừng lại, Nặc Đình Sơn đã nghe được âm thanh phẫn nộ của Trình Diệp Qua: "Nặc Đình Sơn em đã chọc cho tôi giận rồi".

"Chuyện là do anh bối lên trước, chúng ta coi như không có chuyện gì không được sao?" Nặc Đình Sơn khoanh tay, lạnh lùng đáp lại.

Gương mặt rất gần này đã không còn dịu dàng nữa, rõ ràng tối hôm qua chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới chỗ cô, cứ như vậy đỏ mặt nhìn anh.

Hóa ra sự dịu dàng của cô là camouflage của cô.

Nặc Đình Sơn nhìn gương mặt thịnh nộ của Trình Diệp Qua trong nháy mắt trở nên lãnh đạm, anh dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi cô thế này: "Nặc Đình Sơn, em cũng không xem tivi, không đọc báo sao?"

Nặc Đinh Sơn giờ cổ tay nhìn đồng hồ, đã qua hai phút.

"London đúng là đã xảy ra sự kiện lớn, đã nghe qua nghe trộm thương mại chưa? Vậy, liên minh chống nghe trộm thương mại em đã nghe qua chưa? Liên minh chống nghe trộm thương mại là đơn vị tư nhân, một vài công ty lớn sẽ bỏ vốn thuê một số nhân viên chuyên nghiệp tiến hành chống nghe trộm dài hạn. Tôi qua, Liên minh chống nghe trộm thương mại đã bắt được hơn trăm thành viên của tập đoàn nghe trộm thương mại, hôm nay rất nhiều truyền thông sẽ tiến hành đưa tin về tin tức này".

Giống như để đáp lại lời của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn nhìn thấy trên tivi vừa lúc phát tin tức này, trong hàng loạt công ty lớn bị nghe trộm doanh nghiệp Vinh Thị thành linh ở ngay trước mắt.

Nặc Đinh Sơn gần như đoán được Trình Diệp Qua sẽ nói cái gì với cô rồi.

Quả nhiên.

"Phòng làm việc của tôi, phòng làm việc cũng bị nghe trộm rồi, rất không may, tất cả đối thoại tôi hôm qua của chúng ta đã bị nghe lén rồi".

"Từ hành động của tôi ngày hôm qua chắc là em đã đoán được thực ra tôi cũng không phải là người tốt lành gì. Nặc Đinh Sơn, em đã chọc giận tôi rồi, tôi đang nghĩ tôi có nên chọn vài nội dung nghe trộm công bố ra ngoài không. Chẳng hạn như sau đoạn đối thoại của chúng ta, một khi những cái đó bị công bố ra bên ngoài cũng không còn là chuyện hai người của em và Vinh Tuấn nữa rồi, có thể chắc chắn được là kết cuộc ảm đạm của em và cậu ấy. Nói thật, việc này đối với tôi và A Tuấn khôi phục lại tình bạn là một chuyện rất tốt, nói không chừng vì thế chúng tôi còn có thể đáp lại đề tài của công chúng, Nặc Đinh Sơn, cô gái đó đúng là một đoạn hồi ức giống như con ác mộng"

Nặc Đinh Sơn thần thờ nhìn Trình Diệp Qua, bởi vì lời của Trình Diệp Qua mà tay của cô có chút run rẩy, trái tim cứ như vậy bỗng chốc rất mệt mỏi, cô nhìn tới tay của Trình Diệp Qua, trong tay của Trình Diệp Qua không cầm điện thoại.

Nặc Đinh Sơn dờ dẫm nắm điện thoại trong tay đưa tới trước mặt Trình Diệp Qua, nói: "Có phải là lại muốn gọi điện thoại không, vậy thì gọi đi, đem mấy chuyện này phơi bày ra cho cả thế giới thấy".

Tầm mắt của Trình Diệp Qua rơi vào chiếc điện thoại trên tay của cô tiếp đó lại chuyển tới trên mặt cô, ánh mắt ấy mang theo nghi hoặc, cứ giống như cô giống như là kẻ địch xảo quyệt vậy.

Đưa điện thoại gần về phía anh hơn, miệng tự động nói: "Không phải là nói tôi đã chọc giận anh rồi sao? Nó sẽ làm dịu cơn giận của anh".

Anh vẫn đang quan sát cô.

Khẽ nở một nụ cười, gương mặt này đã từng khiến cô mê luyến, từ hơi thở tới chân tóc, từ chân tóc tới đầu ngón chân, từ đầu ngón chân tới ý nghĩ, từ ý nghĩ tới linh hồn. Yêu hết tất cả mọi thứ kể cả những lời tàn nhẫn mà anh đã không để ý nói ra. Yêu tha thiết!

Cho dù vào giây phút này cô vẫn còn say mê khi được anh yêu cô, điểm này cô không muốn phủ nhận.

Chỉ là bây giờ, giờ phút này, cô phải đem hết tất cả xé toạc ra, phá hủy tất cả. Cô không thể phản bội Vinh Tuấn, ít nhất là ở trên hành động, cô cũng không thể để mặc cho trái tim của mình ở cùng với anh. Không có ai hiểu rõ hơn cô, Nặc Đinh Sơn thêm Klein nữa sẽ trở thành cái động không đáy.

Vậy thì cứ để cho tất cả kết thúc ở đây đi!

"Thế nào? Lời tôi vừa nói đã làm anh nghi ngờ sao? Trong lòng của anh đang hỏi có phải là mình đã nghe lầm không". Nặc Đinh Sơn nhếch miệng cười: "Có lẽ trong lòng anh có thể vẫn còn sót lại một chút ít nhớ nhung, người con gái trước mắt này có lẽ sẽ khuất phục anh. Không, phải là trên diện mạo ảm đạm đáng yêu đã nói cho anh biết tất cả những thứ này đều là bắt buộc, ở trong lòng của cô ta thực ra còn yêu anh".

Còn là người cô yêu nhất. Anh lại đang nhú mày rồi, nhú mày không tốt.

Đối với gương mặt đang nhú mày đó của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn cười ra tiếng: "Trình Diệp Qua, vẫn không hiểu sao? Sự nghi ngờ với không hiểu của anh đều đến từ một nguyên nhân, đó chính là cho dù việc anh gia nhập vào hàng ngũ tiền lương hàng triệu một năm nhưng anh vĩnh viễn cũng không mang thêm được cái họ Vinh này. Tôi luôn nghĩ thế này, nếu như Trình Diệp Qua anh là con của Vinh Mộ Minh thì tốt biết mấy, như vậy thì tôi cũng không cần phải xoắn não suy nghĩ đong đưa giữa hai người anh và Vinh Tuấn nữa. Bởi vì lòng của tôi thiên về anh hơn, nhưng tiếc là anh không phải".

"Tôi nói như vậy đủ rõ rồi chứ?" Nặc Đinh Sơn hỏi.

"Nếu như vẫn chưa đủ rõ, vậy thì tôi nói cho anh một chuyện đơn giản. Anh thật sự cho rằng tôi là vì anh không thuận theo yêu cầu của tôi ở lễ hội Carnival bôi lên thuốc màu mới chia tay với anh sao? Thực ra nguyên nhân chia tay với anh là tất cả tài sản của anh chỉ có một triệu bằng Anh, sự thật này khiến tôi rất không hài lòng, không hài lòng tới nỗi tôi đã có ý nghĩ chia tay với anh. Chuyện chúng ta chia tay kỳ thực chỉ là một loại thuận nước đẩy thuyền mà thôi".

Mặt của Trình Diệp Qua từ hơi nhú lông mày tới dần ra, tới nghi hoặc, tới sáng tỏ. Sau đó sắc mặt dần dần tái xanh, tất cả những biểu cảm này cũng chỉ chuyển biến trong nháy mắt.

Nặc Đinh Sơn bắt đầu bật cười tùy ý: "Vào thời điểm này Anh Trình còn cho là chuyện đó là việc tương tự với nghiện đồ vật bình thường không ảnh

hường tới thứ gì không? Vào lúc này anh Trình có còn đối với việc tôi theo đuổi tiền tài trông giống như một cô bé đáng yêu có thói quen đam mê búp bê Barbie không? Hử?"

Lời của cô giống như đã thi triển phép thuật trên người Trình Điệp Qua, bàn tay cứ thế vung lên, liền đem người đàn ông ấy phong ấn ở trong một không gian và thời gian nào đó. Cẩn thận nhìn gương mặt của người đàn ông này, nếu như nhìn thật kỹ, có thể thấy được sự bi thương sâu nặng tích tụ trên đầu mày đầy mắt anh.

Nặc Đinh Sơn rũ mắt xuống.

Đi qua kéo tay anh, cầm điện thoại nhét vào trong tay của anh, khẽ gọi: "Trình Điệp Qua".

Người đàn ông bị phong ấn dường như đã nghe được triệu hồi, anh nghiêng nửa đầu qua nhìn cô, sau đó nhìn vào chiếc điện thoại mà cô nhét vào trong tay anh.

"Cách thời gian năm phút còn lại một phút, trong một phút này nếu như anh không gọi điện thoại, thì tôi coi như anh đã chọn từ bỏ gọi cuộc điện thoại này".

Anh dường như không nghe thấy lời của cô mà từ từ nhìn chiếc điện thoại suy ngẫm.

Thời gian nhanh chóng mà chậm rãi trôi qua.

Một phút đã qua, đã đến năm phút.

Nặc Đinh Sơn khẽ nói: "Đã tới năm phút rồi".

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Lúc còn nhỏ Nặc Đinh Sơn đã hỏi Susan khi đàn ông đau khổ có gào khóc giống như phụ nữ không?" "Không có, đàn ông có thói quen đem sự đau thương giấu vào trong đáy mắt".

Susan đã miêu tả với Nặc Đinh Sơn bà đã gặp qua người đàn ông có dáng vẻ bi thương nhất: Đó là một người đàn ông tham gia vào đám tang của vợ mình, ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc ngay ngắn, cầm nhẫn bóng, bày tỏ ý cảm ơn trước mỗi người tới tham gia tang lễ, đợi đến khi tất cả mọi người rời đi ông ấy vẫn như cũ đứng trước bia mộ mỉm cười với bức ảnh của vợ mình. Khi ông ấy mỉm cười với người vợ đã mất sự bi thương nhảy vào đáy mắt của ông ấy, sự bi thương này cũng giống như bộ lễ phục trên người của ông ấy, là màu đen.

Khi Trình Điệp Qua ngẩng đầu lên nhìn cô.

Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy màu sắc của sự bi thương, là màu sắc bộ lễ phục của mọi người trong tang lễ.

Nặc Đinh Sơn cảm thấy sắp không thở nổi nữa rồi.

Mở miệng nói: Đã tới năm phút rồi, anh không gọi điện thoại.

Anh nhìn cô.

Tiếp tục mở miệng: Tôi rất cảm ơn anh.

Lúc mở miệng nói ra câu này trong lòng của Nặc Đinh Sơn cười tới không thể kìm chế được.

"Hãy quên tôi đi, tôi không đáng". Cô bắt đầu nói lên lời thoại quen thuộc như trong phim điện ảnh.

Ánh mắt của anh cuối cùng cũng rời khỏi gương mặt cô, dùng một tốc độ cực kỳ chậm rãi chuyển động, nắm lại chiếc điện thoại trong lòng bàn tay của anh, đó là series siêu sao của Goldgenie chế tạo. Một vị người Đức đến cả tên Nặc Đinh Sơn cũng không biết nghe nói có giao hảo với Vinh Gia đã nhất quyết đưa cho cô, thân máy được nạm 364 viên kim cương, một lần cô đã từng có suy nghĩ mang đến tiệm cầm đồ.

Chiếc điện thoại nạm 364 viên kim cương được đặt lại vào trong tay của cô, Nặc Đinh Sơn nắm thật chặt. Nặc Đinh Sơn còn muốn tiếp tục mở miệng nói thêm gì đó, tương tự như lời cảm ơn chẳng hạn.

Nặc Đinh Sơn định mở miệng.

"Cút!" Trình Điệp Qua đã mở miệng trước cả cô. Khẩu khí lạnh nhạt giống như là đang xua đuổi tên ăn mày nào đó đã làm cho anh vô cùng phiền phức.

Lời cảm ơn đã biến thành cái gật đầu. Gật đầu, Nặc Đinh Sơn không tiếp tục nhìn Trình Điệp Qua nữa, cô xoay người đi, thanh âm lạnh lùng truyền tới từ sau lưng cô.

"Nặc Đinh Sơn, mong cô nhớ cho kỹ thời khắc này, lời cô nói với tôi trong thời khắc này, tôi nghĩ ở tương lai không lâu nữa những lời này sẽ trở thành một màn bi hài kịch của cá nhân cô. Nặc Đinh Sơn, cô phải nhớ cho kỹ".

Cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân, nhìn bước chân của cô lướt nhanh qua. Phát thanh sân bay đang thông báo thời gian chuyển bay từ Manchester đi tới Berlin.

Thời điểm gần đi tới Nặc Đình Sơn ngừng đầu lên tìm Vinh Tuấn, ngay lập tức rơi vào trong mắt cô là gương mặt của Vinh Tuấn, vẻ mặt lạnh nhạt, dưới đáy mắt tràn ngập sự nghi ngờ.

Giả vờ không nhìn thấy, đứng vào bên cạnh anh ấy, gọi một tiếng "A Tuấn".

Mấy tiếng sau, trên bầu trời cao mười nghìn mét.

"Nặc Đình Sơn, em khẳng định là không nói dối tôi, em khẳng định tới Manchester em không có phát sinh bất cứ chuyện gì với Trình Diệp Qua". Vinh Tuấn hỏi cô, dừng lại một chút, ngữ khí của anh lại tăng thêm: "Tôi nói bất cứ chuyện gì em phải hiểu là chuyện gì rồi đó".

"Không có". Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại, trả lời.

"Em dùng danh nghĩa của Klein thế đi".

"Không, em vĩnh viễn sẽ không lấy danh nghĩa của Klein để thế". Cười khổ trong lòng, giọng tay lên: "Nhưng mà, em có thể dùng danh nghĩa của em để thế. Sau khi tới Manchester em không có lên giường với Trình Diệp Qua, nếu như lời em vừa nói có bất cứ giả dối nào vậy thì em sẽ chết không được tử tế".

"A Tuấn, như vậy anh đã tin em rồi chứ". "Còn nữa, A Tuấn, nếu như chuyện của em làm anh khó chịu như vậy, anh có thể đưa ra lời chia tay với em, em đảm bảo em sẽ phối hợp với anh bất cứ lúc nào".

Nặc Đình Sơn nhận được đáp án là "Ngủ đi".

Ngày thứ ba trở lại Berlin.

Sáng sớm, Nặc Đình Sơn vẫn trước sau như một thức dậy lúc bảy giờ. Tối qua Vinh Tuấn đã uống tới say mềm trong buổi tụ tập với bạn của anh ấy, Nặc Đình Sơn đã làm xong canh giải rượu và bữa sáng.

Nặc Đình Sơn gõ cửa phòng Vinh Tuấn, anh không có ném đồ đạc như ngày thứ hai quay trở lại Berlin để bày tỏ sự bất mãn của anh khi bị quấy rầy.

Mở cửa ra, anh đã hôn lê má của cô.

Tám giờ, Vinh Tuấn ngồi ở trên bàn ăn sáng. Nặc Đình Sơn mang sữa bò đặt trước mặt anh, nhắc nhở Vinh Tuấn đang xem báo qua nửa tiếng nữa anh phải rời khỏi cửa.

Vinh Tuấn chậm rãi đặt báo xuống.

Trong ánh sáng còn sót lại Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy tiêu đề ghi rõ ràng trên báo: Người tình nước Anh Jude có lượng lớn Fan nữ vào tối ngày một tháng mười đã rơi từ trên đài cao mấy trăm mét xuống biển, mãi tới ngày ba tháng mười vẫn nằm trong trạng thái hôn mê.

Thân thể của Nặc Đình Sơn có chút trống không, tập trung lại sức lực để nhìn lại những nội dung kia.

Sau khi xác nhận những nội dung đó, tay của cô run lên, ẩm nước cầm trong tay hơi nghiêng qua một bên, một chút nước đã nhỏ xuống khắp nơi trên mặt bàn.

"Jude" rơi xuống biển trên báo không phải là "Jude" nào khác, là Trình Diệp Qua mà không phải là Cầu Đức Lạc.

Đặt ẩm nước lại, Nặc Đình Sơn ngồi vào chỗ của mình, xoay mặt nhìn Vinh Tuấn. Giống như cô suy nghĩ, Vinh Tuấn đang nhìn cô, vẻ mặt đó giống như là đứa trẻ tình nghịch.

Ánh mắt xuyên qua cửa sổ rơi vào một nơi không biết tên, Nặc Đình Sơn thẫn thờ nói:

"Anh muốn em làm như vậy? Hay là anh muốn em có phản ứng thế nào mới khiến anh hài lòng, để cho anh thấy không phải là em đang lừa anh. A Tuấn, người đó là mối tình đầu của em, anh biết mối tình đầu đại biểu cho cái gì không? Cuối cùng anh đã ném trái được mùi vị của kẹo bông, loại ngọt ngào ấy sẽ lưu lại trong lòng thật lâu, nhưng nó không đại biểu cho cái gì?"

"A Tuấn, Trình Diệp Qua không chỉ là mối tình đầu của em, còn là bạn của anh. Vào lúc này anh cảm thấy làm ra dò xét với em như vậy có ý nghĩa không? Hay là thực ra từ trước tới nay anh chưa hề xem người đó là bạn của anh, bạn chân chính".

Hết chương 53!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54

Ngày năm tháng mười, Nặc Đình Sơn nhận được điện thoại của Vinh Tuấn gọi tới từ Manchaester, Trình Diệp Qua hôn mê suốt bốn ngày rốt cục đã tỉnh lại rồi. Sau khi Trình Diệp Qua tỉnh lại đã tiếp nhận kiểm tra toàn thân, tình trạng cơ thể kết quả kiểm tra hoàn toàn tốt.

"Lần này em có thể yên tâm rồi". Cách điện thoại Vinh Tuấn nói với cô.

Nặc Đình Sơn nắm chặt điện thoại không nói gì.

"Cậu ấy không phải là mối tình đầu của em sao, không phải là cái kẹo bông đầu tiên của em sao?"

"Không có chuyện gì là tốt rồi". Nặc Đình Sơn miễn cưỡng đáp lại: "Em cúp đây".

"Không được cúp điện thoại!" Vinh Tuấn cao giọng: "Nặc Nặc, tôi phải nói cho em biết một chuyện, còn nhớ vị trưởng nữ nhà Howard kia không?"

"Nhớ".

"Tin hành lang ở Anh Quốc mấy ngày gần đây đều đưa tin trưởng nữ nhà Howard không ăn không ngủ ở trong nhà thờ cầu nguyện bốn ngày bốn đêm, cuối cùng cô ấy đã ngất xỉu ở trong nhà thờ. Kỳ lạ là khi cô ấy ngất xỉu thì Trình Diệp Qua đã tỉnh lại trong thời gian đó. Xem ra cô gái si tình đó đã làm thượng đế cảm động, lại vừa khéo là..." Vinh Tuấn kéo dài âm thanh: "Trưởng nữ nhà Howard đã cùng Trình Diệp Qua ở cùng một bệnh viện, hơn nữa dưới sự khuyên nhủ của mẹ tôi ngày mai Trình Diệp Qua sẽ đi thăm cô ấy. Tôi nói có phải là Trình Diệp Qua cũng giống như thượng đế, bị cô ấy cảm động rồi không?"

"Như vậy thật tốt". Nặc Đình Sơn nói.

"Rất tốt sao? Tôi cảm thấy đáng vẻ của em thế nào cũng giống như nghĩ một đằng nói một nẻo vậy. Đúng rồi, tôi phải nói cho em biết một chuyện nữa, tôi đã hẹn với Trình Diệp Qua đợi cho thân thể của cậu ấy khôi phục lại như cũ sẽ đánh một trận bóng, sức ảnh hưởng của em dường như không quá lớn, ít nhất đối với Trình Diệp Qua mà nói".

"Thế thì quá tốt rồi".

"Nặc Đình Sơn, lần đầu tôi cảm thấy Trình Diệp Qua rất có khả năng giả bộ. Tôi đoán kỹ thuật giả ngu hai người các người ngang tài ngang sức, ở trước mặt của bố mẹ tôi cậu ta nguy trang tới mức cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trò chuyện vui vẻ với tôi, làm cho ba mẹ tôi hài lòng. Tôi đã nhiều lần đề cập tới em trước, cậu ấy còn biết diễn hơn so với những diễn viên kia, cứ giống như các người từ trước tới giờ chưa từng có..."

Nặc Đình Sơn cúp điện thoại, sau khi cúp điện thoại đã tiện tay khóa điện thoại lại.

Ngày bảy tháng mười, ở vài tờ báo thậm chí trong truyền thông điện tử Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy tin tức Trình Diệp Qua xuất viện. Xuất hiện trên bức ảnh có Trình Diệp Qua, có Vinh Tuấn, có Bà Vinh. Cùng ngày xuất viện cùng Trình Diệp Qua còn có trưởng nữ nhà Howard, đó là một cô gái tóc vàng kiều diễm.

Ngày mười tháng mười, Nặc Đình Sơn đã gặp được bà Vinh đã tranh thủ thời gian tới Đức gặp cô. Nặc Đình Sơn biết lần này mẹ của Vinh Tuấn tới thăm ít nhiều gì cũng có chút tính chất động viên.

Sau khi thăm Trình Diệp Qua xong Vinh Tuấn trực tiếp bay từ Manchester tới San Francisco chúc mừng sinh nhật của bà ngoại anh ấy. Lúc đầu, kế hoạch hành trình tới San Francisco lần này cũng có cô ở trong. Trong kế hoạch Nặc Đình Sơn lấy thân phận bạn gái của Vinh Tuấn lần đầu tham dự buổi tụ họp gia đình của hai nhà Vinh Lâm. Hôm trước Vinh Tuấn ở sân bay đã điện một cuộc điện thoại hủy bỏ Nặc Đình Sơn ra khỏi kế hoạch.

Nặc Đình Sơn lại lần nữa đảm bảo với Vinh Lâm Bội Lan rằng cô không hề để chuyện này ở trong lòng.

Hôm nay Nặc Đình Sơn đã nói chuyện với bà Lâm rất lâu.

Cuối cùng, vị phu nhân duyên dáng sang trọng kia nhìn chăm chú cô hồi lâu, rồi nói một câu thế này: "Lúc còn trẻ ta đã từng trải qua không ít chuyện hoang đường, vì vậy ta cũng đều hiểu rõ bản chất tính cách con người so với hơn ai hết, so với thân phận địa vị cũng đều hiểu rõ sự quan trọng. Nặc Nặc vừa nhìn là đã biết không phải là cô gái tùy tiện gây chuyện mọi việc đều biết chừng mực".

Lúc đó, bà ấy nói có chút đạo lý, ít nhất cô đã lớn lên theo khuôn phép cũ. Nhưng ngẫm nghĩ lại Nặc Đình Sơn lại thấy không đúng, cô hình như đã gây ra chuyện, chỉ là thời gian cô gây ra chuyện có hơi lâu rồi, cô gần như đã quên hết rồi.

Trong tuần tới Nặc Đình Sơn khó có được thời gian nhàn rỗi, phần lớn thời gian sinh hoạt khi trước của cô đều cuốn quanh Vinh Tuấn. Khoảng thời gian này của Vinh Tuấn đều ở San Francisco đồng hành cùng với bà ngoại thân thể không được tốt.

Thân thể không tốt lắm? Quý bà này ngày hôm đó, trong ngày đó Vinh Tuấn gọi điện thoại cho cô còn tham gia cuộc chạy marathon cự li ngắn.

Không có Vinh Tuấn, ngày ngày cùng Nặc Đình Sơn chạy tới chỗ đó của Klein, bận rộn tập luyện lời thoại ở sân khấu kịch cho Klein.

Một ngày của tuần cuối cùng của tháng mười, Nặc Đình Sơn đang ôn lời thoại cho Klein, có một người từ bên ngoài đi vào, người này nói với Nặc Đình Sơn bên ngoài có người tìm cô.

Ở trong hoa viên có một bức tượng thẩm mỹ điêu khắc sức mạnh thân thể người, người đàn ông thời La Mã cổ đại một tay nâng mặt trăng mặt trời, một tay khác nâng đứa trẻ tượng trưng cho hy vọng. Một bóng người màu đỏ đưa lưng về phía cô đứng trước bức tượng điêu khắc.

Áo khoác dài đỏ rực làm cho Nặc Đình Sơn không khỏi nhớ tới tình huống lần đầu tiên cô gặp được Trương Diệu Lệ, cứ như là trái ổi đỏ.

"Diệu Lệ". Nặc Đình Sơn dừng lại, gọi to: "Trương Diệu Lệ!".

Chậm rãi quay đầu lại, gương mặt đỏ không thấy được vẻ vui sướng như thường lệ, hai mắt Trương Diệu Lệ sưng đỏ.

"Làm sao vậy? Có phải là lại gặp phải chuyện không hay không?" Nặc Đình Sơn đến gần Trương Diệu Lệ.

Tiếp đó Trương Diệu Lệ đã ôm lấy cô: "Nặc Nặc".

"Sao vậy? Có phải là..."

"Nặc Nặc, ở Trung Quốc có một câu thành ngữ gọi là khổ tận cam lai. Câu thành ngữ này hình dung những người dũng cảm kiên cường, nhân sinh rất nhiều người lúc mới bắt đầu rất gian nan, nhưng họ không oán giận không lùi bước càng không thỏa hiệp, cuối cùng họ đã nhận được thành quả ngọt nhất, mà trong những hành trình đó khó khăn gặp phải cũng đã trở thành một loại của cải, một loại thu hoạch trong cuộc đời của họ".

"Sao vậy?" Đây là lần đầu tiên Nặc Đình Sơn nghe thấy giọng điệu của Trương Diệu Lệ nói với cô nghiêm túc như vậy: "Có phải là..."

Trương Diệu Lệ lại một lần nữa cắt ngang lời của cô: "Nặc Nặc, hãy nhớ kỹ lời của mình, cậu chỉ ném trái những cay đắng ấy trước trong cuộc đời. Nặc Nặc, hãy nhớ kỹ, sau đắng nhất định là ngọt, hơn nữa mình đảm bảo những cái ngọt cậu ném trái ấy cuối cùng còn ngọt hơn ngàn vạn lần so với bất cứ cái ngọt nào trên đời này. Trên đời này cũng không có người nào dũng cảm hơn, kiên cường hơn so với cậu, bởi vì thượng đế rất yêu quý những người hiền lành dũng cảm".

Sau khi nói xong những lời này Trương Diệu Lệ đã buông Nặc Đình Sơn ra, sau đó cô ấy lấy từ trong túi ra một bản văn kiện có đóng dấu của chính phủ. Ở phía Chính phủ Anh Quốc Nặc Đình Sơn đã khai địa chỉ liên hệ chính là nơi ở của Trương Diệu Lệ, vì vậy bình thường đồ gửi cho Nặc Đình Sơn Trương Diệu Lệ đều sẽ nhận thay.

Nhận bản văn kiện đó, cẩn thận phân tích, khi nhìn thấy rõ ràng con dấu của quốc gia cùng ký hiệu đầu Nặc Đình Sơn nở oanh một cái.

Cuối cùng điều cô sợ hãi cũng vẫn tới rồi.

Chỉ là thời điểm này có hơi sớm.

"Nặc Nặc, đừng sợ. Tất cả đều sẽ tốt lên thôi, cậu phải tin tưởng chính mình". Cô gái Đông Bắc nhiệt tình tốt bụng lại ôm lấy Nặc Đình Sơn một lần nữa cao giọng khóc lớn.

Nặc Đình Sơn nhìn lên bầu trời xuất thần, sắc trời hôm nay là màu xanh cực kỳ nhạt. Tiếng khóc của Trương Diệu Lệ càng lúc càng lớn đã làm thu hút tới người tản bộ ở hoa viên.

"Trương Diệu Lệ đừng khóc, mình từ trước tới giờ sẽ không hối hận vì đã từng làm chuyện như vậy, vì vậy đừng khóc nữa. Chuyện này không là gì, mình cũng không sợ, thật đấy! Mình đảm bảo!" Nặc Đình Sơn vỗ vỗ vai Trương Diệu Lệ nói.

Ai ngờ tiếng khóc của Trương Diệu Lệ lại càng lúc càng lớn.

Thật là cô gái khiến người ta đau đầu.

"Trương Diệu Lệ, những lời cậu vừa nói với mình, mình nghĩ cậu nhất định đã hao tổn rất nhiều công sức, có thể những lời đó là từ quyền sách nào đó, có thể những lời đó là từ đoạn châm ngôn nào đó, có thể..."

"Làm sao cậu biết?" Rốt cuộc Trương Diệu Lệ đã ngừng khóc.

"Trương Diệu Lệ, mình sẽ nhớ kỹ. Ở Trung Quốc có một câu thành ngữ gọi là khổ tận cam lai". Nặc Đình Sơn nói thầm: "Mình chỉ là ném trái cay đắng trong đời trước thôi, sau đắng cay nhất định sẽ là ngọt ngào".

Mang bản văn kiện đó bảo quản thật kỹ, để Trương Diệu Lệ đi gặp Klein, sau đó gọi tới số điện thoại kia trên văn kiện. Sau khi giải thích cực kỳ ngắn gọn Nặc Đình Sơn cúp điện thoại. Trưa nay Nặc Đình Sơn cứ đứng ở trong một góc, cô đứng ở đó lâu thật lâu.

Buổi chiều, Nặc Đình Sơn lấy tất cả tiền gửi trong ngân hàng, cô đã mang tiền tiết kiệm giao cho Trương Diệu Lệ, cô thỉnh cầu Trương Diệu Lệ sau này khi có thời gian rảnh có thể tới thăm Klein nhiều hơn.

Trương Diệu Lệ đáp ứng yêu cầu của Nặc Đình Sơn, Trương Diệu Lệ bảo đảm với cô cô ấy sẽ chăm sóc cho Klein thật tốt.

Khi màn đêm buông xuống, Nặc Đình Sơn tiễn Trương Diệu Lệ đi.

Đêm rất sâu, trong căn phòng tối đen có hai giọng nữ đang đối thoại, một âm thanh trẻ trung, một âm thanh già cỗi.

Âm thanh già nua: "Nặc Nặc, chị phải nói cụ thể cho em biết là chị phải đi nơi nào".

Âm thanh trẻ trung: "Không được, không phải đó là bí mật sao? Bí mật của Klein chị chưa bao giờ hỏi, Nặc Nặc cũng cần phải có bí mật của mình chứ".

Âm thanh già nua: "..."

Âm thanh trẻ trung: "Chị đảm bảo mười ngày sẽ viết cho em một bức thư".

Âm thanh già nua: "..."

Âm thanh trẻ trung: "Nếu không thì một tuần viết một bức".

Âm thanh già nua: "... vậy cũng được".

Âm thanh trẻ trung: "Klein, hai năm sẽ trôi qua trong nháy mắt thôi, có còn nhớ giao ước của chúng ta không?"

Âm thanh già nua: "Nhớ, đợi khi Klein hai mươi tuổi, muốn đi du lịch cùng Nặc Nặc, đi thật nhiều thật nhiều nơi, nơi đầu tiên muốn đi chính là Trường Thành".

Âm thanh trẻ trung: "Klein, em có mệt không?"

Âm thanh già nua: "Có một chút".

Khi đêm càng thêm sâu, Klein bỗng nhiên bị một âm thanh nào đó làm cho thức giấc. Lắng tai nghe, là ai đó đang khóc. Âm thanh đó vô cùng bi thương, nghe được làm cho lòng của cô bé nhói lên. Tiếng khóc ấy nếu nghe kỹ lại có vẻ rất quen thuộc, hơn nữa khoảng cách của âm thanh này rất gần cô bé.

"Nặc Nặc" Klein đưa tay tìm kiếm.

Cô bé không tìm được Nặc Nặc.

Đưa tay bật đèn, ngay lập tức Klein tìm thấy được ngọn nguồn của tiếng khóc.

"Nặc Nặc, Nặc Nặc". Klein sợ hãi.

Sao Nặc Nặc lại khóc rồi? Sao Nặc Nặc lại cuộn vào trong góc tường khóc vậy?

Người trốn ở trong góc tường khóc ngẩng đầu lên, sau đó Klein nhìn thấy gương mặt của Nặc Nặc giàn dụa nước mắt, con mắt sưng đỏ giống như mắt thỏ vậy.

Đây là gương mặt bi thương nhất của Nặc Nặc mà cô bé từng gặp qua, bi thương tới nỗi nước mắt của Klein cũng run rẩy rơi xuống: "Nặc Nặc, Nặc Nặc, Sao chị lại khóc vậy, Nặc Nặc..."

"Tắt đèn đi, Klein, xin em đấy, tắt đèn đi". Gương mặt giàn dụa nước mắt đó khản cầu nói với cô bé, thân thể của chị ấy co lại vào góc tường.

"Được, được". Klein hoảng hốt tắt đèn đi.

Căn phòng rơi vào một mảng tối tăm, theo ánh sáng mờ nhạt Klein bước từng bước đi về phía Nặc Nặc ở góc tường, cô bé qua ôm lấy chị ấy, giống như rất nhiều thời điểm Nặc Nặc dùng cánh tay của chị ấy ôm lấy Klein.

"Nặc Nặc, đừng nghĩ gì cả, có em đây". Klein nói lời mà Nặc Nặc thường nói với cô bé.

"Klein, đừng nghĩ gì cả, có chị đây". Đây là lời Nặc Nặc thường nói với cô bé.

Klein không biết tại sao Nặc Nặc lại khóc, cô bé cảm thấy có phải là cô bé bảo Nặc Nặc một tuần viết một bức thư đã làm khó chị ấy rồi không, có lẽ nơi Nặc Nặc phải đi rất khó để viết thư. Nặc Nặc chỉ nói với cô bé phải đi tới một nơi rất xa làm tình nguyện viên, chăm sóc cho rất nhiều người như Klein, Klein thấy đó là một chuyện tốt.

"Nặc Nặc, nếu như một tuần viết một bức thư không tiện thì cứ mười ngày viết một bức cũng được". Klein vội vàng nói.

Nặc Nặc không vì lời như vậy của cô bé mà ngừng khóc, Nặc Nặc khóc tới nỗi càng lúc càng bi thương, bi thương tới nỗi cô bé không biết phải làm sao, cũng chỉ có thể thì thầm. Nặc Nặc, có phải là em đã làm chuyện gì khiến Nặc Nặc đau lòng không.

"Không phải. Không phải". Nặc Nặc cuối cùng cũng mở miệng: "Klein, chỉ là chị quá nhớ một người, chỉ là chị quá nhớ anh ấy thôi".

Hóa ra Nặc Nặc đang nhớ một người ư, Klein biết người vẫn luôn làm cho Nặc Nặc nhớ là ai.

"Thật ngốc, nhớ anh ấy thì đi tìm anh ấy đi".

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Nặc Đình Sơn đã rời giường, cô đã mua vé máy bay đi tới Manchester, trước khi rời đi Nặc Đình Sơn mang một tờ giấy nợ cộng thêm một phong thư giao cho người quản lý của Vinh Tuấn. Lúc rời khỏi nước Đức ngoại trừ một quyền hộ chiếu cái gì Nặc Đình Sơn cũng không mang.

Buổi trưa, ở sân bay Manchester Nặc Đình Sơn dùng điện thoại công cộng gọi cho Trình Diệp Qua. Như cô dự liệu, Trình Diệp Qua không nhận điện thoại. Sau đó Nặc Đình Sơn để lại lời nhắn cho Trình Diệp Qua, lời nhắn để lại của cô có chút không biết xấu hổ: "Em đang ở sân bay Manchester, bây giờ trên người của em không mang bất kỳ đồng nào, Trình Diệp Qua anh hãy mau tới đón em đi!"

Nặc Đình Sơn cũng không có nói dối Trình Diệp Qua, tiền của cô đều dùng để mua vé máy bay rồi. Nghe tới đây đúng là thích hợp với tính cách keo kiệt của cô, kỳ thực đây là chút tâm tư của cô.

Cô tin chắc đã bắt được nhược điểm của Trình Diệp Qua, cho nên cô nghĩ có thể giờ rất nhiều trò gian lận với nhược được này. Trong mấy trò gian lận này tất nhiên có một loại trị được Trình Diệp Qua, để cho anh ngoan ngoãn tới dắt tay cô, ngoan ngoãn tới ôm cô, ngoan ngoãn tới hôn lên môi của cô.

Nghĩ tới đây mặt của Nặc Đình Sơn đã hơi nóng lên.

Nửa tiếng sau, lúc Nặc Đình Sơn gọi tới điện thoại cá nhân của Trình Diệp Qua, điện thoại của Trình Diệp Qua đã ở trong tình trạng tắt máy. Nặc Đình Sơn cũng không đợi Trình Diệp Qua, mắt thấy sắc trời dần dần chìm xuống tối tăm.

Không gặp được Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn cũng không quá đau lòng. Không lâu trước đó cô đã gọi điện thoại tới trong nhà của Trình Diệp Qua, người làm trong nhà của Trình Diệp Qua nói cho cô biết thời gian gần đây Trình tiên sinh đều ở lại công trường. Nơi làm việc của Trình Diệp Qua cách nơi này khoảng nửa chặng đường.

Nặc Đình Sơn chặn lại một chiếc taxi, tối hôm qua cô đã khóc đỏ cả mắt nên vào lúc này dường như dáng vẻ này có chút tác dụng. Tài xế taxi nhìn qua là một người chính nghĩa, Nặc Đình Sơn cầm tờ báo đã lấy được từ sân bay khóc lóc kể với tài xế taxi. Đó là tờ báo giải trí buổi sớm của ngày hôm nay, ngày hôm qua Trình Diệp Qua cùng trưởng nữ nhà Howard dùng trà chiều ngày hôm nay đã được đăng lên đầu các tạp chí lớn. Thân phận của cô hiển nhiên là bạn gái hiện tại bắt được Trình Diệp Qua chân đạp hai thuyền.

Nặc Đình Sơn khóc lóc kể lẽ đã làm cho tài xế taxi tức giận, anh ấy nói với cô không sao cả, anh ấy không so đo hiện giờ cô không có đồng nào trên người. Màn đêm buông xuống, taxi đã tới nơi làm việc của Trình Diệp Qua.

Xin tài khoản thẻ ngân hàng của tài xế taxi sau đó Nặc Đình Sơn lại biểu đạt sự cảm ơn với anh ấy, cô chắc chắn với anh ấy qua mấy ngày cô sẽ gửi tiền xe vào tài khoản của anh ấy.

Taxi rời đi, Nặc Đình Sơn nấp vào trong một chỗ tối, cô đang tìm cơ hội để lần đi vào bên trong, nhưng không dễ tìm được cơ hội. Khoảng gần mười giờ Nặc Đình Sơn mới lên lên được một chiếc xe vật liệu đi vào công trường.

Khi đứng trước nơi ở của Trình Diệp Qua, khi nhìn thấy bóng hình kia in trên cửa sổ chân của Nặc Đình Sơn như nhũn ra. Mặc dù trên đường từ Nước Đức tới Manchester cô đã vô số lần động viên chính mình.

Nhưng giờ phút này cô vẫn vô cùng sợ hãi.

Klein nói là cô rất đẹp, nói một người đẹp như cô đưa tới cửa Trình Diệp Qua nhất định không thể không vui chết đi ấy chứ. Lời của Klein khiến cho Nặc Đình Sơn đã sửa soạn cho mình một hồi, cô đã mặc một chiếc váy rất ngắn, rất mỏng. Kỳ thực mặc chiếc váy như thế này là có mục đích khác, nếu như Trình Diệp Qua không để cho cô đi vào phòng của anh, vậy thì cô sẽ đứng ở bên ngoài. Trời lạnh như thế này sẽ làm đông chết cô, cô hi vọng mình bị đông chết đi.

Chỉ là Nặc Đình Sơn nghĩ bây giờ cô không nhập được vào vai một người đẹp, bởi vì chiếc xe vật liệu kia cũng không biết là chở cái gì, đã làm cho người cô đầy tro bụi, tóc cũng vậy, quần áo cũng vậy.

Cúi đầu nhìn mình một cái, toàn thân tro bụi mờ mịt, cô bây giờ đã biến thành Cô bé lọ lem chính hiệu rồi.

Cánh cửa chỗ ở của Trình Diệp Qua đóng chặt, giống với bức tường rào lan can vây quanh căn nhà anh ở. Cô vào không được cánh cửa của anh, cô cũng chỉ đứng ở ngoài hàng rào.

Khom người, Nặc Đình Sơn nhặt một viên đá nhỏ lên ném về phía cửa sổ của Trình Diệp Qua.

"Bình" một tiếng, viên đá nhỏ chính xác đập trúng lên cửa sổ.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cửa sổ bị mở ra, người trong mộng của cô đã xuất hiện trước cửa sổ, sau lưng cửa anh là màu sắc ấm cúng của ánh đèn.

Tay buông xuống hai bên, cũng không biết nên đặt ở đâu. Sau đó cô cố gắng tìm lại âm thanh của chính mình, cố gắng phát ra âm thanh từ trong cổ họng, gọi "Trình Điệp Qua".

Âm thanh của cô không biết có phải là lạnh hay là do căng thẳng mà run đến không ra hơi, đã run tới nỗi không giống với âm thanh của cô.

Người ở trước cửa sổ không lên tiếng, có phải là anh không biết cô tới không?

Bước từng bước tới gần bóng người trước cửa sổ, Nặc Đình Sơn ngẩng mặt lên, để cho ánh đèn từ cửa sổ chiếu lên mặt của cô: "Trình Điệp Qua, là em đây".

Đứng trước cửa sổ, Trình Điệp Qua không nhúc nhích. Anh biết, người ném cục đá kia vào cửa sổ của anh là ai, biết vào giờ phút này người đang đứng ngoài cửa sổ của anh đang run rẩy là ai.

Anh cứ như vậy nhìn cô, sau đó anh nghe thấy cô nói một câu thế này:

"Trình Điệp Qua, anh có một trăm triệu không? Nếu có thì em sẽ ở cùng với anh".

Hết chương 54!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

"Trình Điệp Qua, anh có một trăm triệu không?" Quay mặt về phía cửa sổ, Nặc Đình Sơn nghe thấy âm thanh run rẩy của chính mình nói một câu như vậy.

Tại sao không phải là mấy câu ngọt ngào đã được chuẩn bị từ trước cơ chứ? Tại sao lại nói ra những lời như vậy chứ? Còn chê mình chưa đủ làm cho anh ấn tượng xấu sao?

Nhưng trong giây phút đó cô thật sự muốn làm một cô gái thành thật ở trước mặt anh. Nặc Đình Sơn cố gắng mở to mắt muốn nhìn xem biểu cảm trên mặt của Trình Điệp Qua vào giờ phút này, có phải là tràn ngập sự mất hứng và khinh thường không, tiếc rằng mặt của anh lại ẩn trong bóng tối.

Nặc Đình Sơn đành từ bỏ.

Hắng giọng, Nặc Đình Sơn nói tiếp.

"Trình Điệp Qua, anh có một trăm triệu không, nếu như anh có vậy thì em sẽ ở cùng với anh".

Trình Điệp Qua làm ra hành động muốn đóng cửa sổ lại.

"Đừng đóng, Trình Điệp Qua!" Nặc Đình Sơn lớn tiếng kêu lên, vội vàng nói: "Em đã tính rồi, trong hai năm nay bao gồm cả những thứ bị em bán đi còn có tiền thuốc thang tiêu trên người Klein chắc cũng khoảng một trăm triệu. Em nghĩ cho dù một ngày nào đó em không ăn không ngủ thì em cũng không có khả năng kiếm được nhiều tiền như vậy".

Lần này Trình Điệp Qua đã thật sự đóng cửa sổ lại.

Nặc Đình Sơn tiếp tục gọi: "Trình Điệp Qua, Em không bảo anh phải ngay lập tức lấy ra nhiều tiền như vậy, em chỉ là nói chờ sau khi anh dành đủ một trăm triệu thì trả lại cho A Tuấn".

Khi nói những lời này giọng của Nặc Đình Sơn vô cùng run rẩy.

Cửa sổ đã bị đóng lại.

Quay mặt về phía cửa sổ đã khép chặt kia, Nặc Đình Sơn đứng ngây ra. Làm sao đây, bây giờ phải làm sao đây? Lại cầm đá ném vào cửa sổ sao? Không được, cứ như vậy thế nào cũng làm cho anh ấy không thể không tức giận.

Còn may là ánh đèn vẫn còn sáng.

Nặc Đình Sơn hướng về phía cửa sổ gọi lớn: "Trình Điệp Qua, hôm nay em mặc váy ngắn. Trình Điệp Qua, bây giờ em đã lạnh tới phát run rồi".

Đáp lại cô chính là ánh đèn còn sót lại cũng bị tắt đi luôn.

Nặc Đinh Sơn cứ đứng run rẩy ở đó, trong lòng của cô vẫn còn sót lại một hy vọng nhỏ nhoi. Không phải là Trình Điệp Qua vẫn chưa gọi bảo vệ tới trực xuất cô sao?

Nhưng bây giờ ánh đèn pin từ xa còn có tiếng bước chân vội vã đi tới đã phá vỡ hy vọng của Nặc Đinh Sơn, Trình Điệp Qua đã thực sự gọi bảo vệ tới trực xuất cô rồi.

Hai chân bị lạnh cóng làm cho Nặc Đinh Sơn chỉ có thể đứng bất động ở đó. Sau khi bảo vệ khuyên bảo không có kết quả đã kéo cô rời đi, cô đã cách chỗ ở của Trình Điệp Qua càng lúc càng xa, trong lúc rối loạn cô đã hét lớn lên: "Đồ khốn, anh sờ vào đâu vậy? Không được sờ lung tung nữa đồ khốn!"

Âm thanh của cô vừa rõ ràng vừa giòn tan.

Có người đã nhanh chóng mở cửa ra, bóng dáng cao gầy đã nhanh chóng đi ra từ cánh cửa kia. Nhìn bóng người ấy di chuyển về hướng này của cô, lòng của Nặc Đinh Sơn đã trở lên vui vẻ. Anh mắt quay trở lại bên eo của mình, nhìn cái tay kia đang đặt bên eo của mình, không bỏ qua: "Anh còn không bỏ tay của anh xuống".

Một luồng sức mạnh đã kéo cô lại. Trong nháy mắt cô đã thoát khỏi sự khống chế của những nhân viên bảo vệ kia. Trên thực tế thì những nhân viên bảo vệ ấy vô tội, Nặc Đinh Sơn biết rõ việc này hơn bất cứ ai.

Nặc Đinh Sơn bị Trình Điệp Qua chặn lại ở sau lưng của anh, Trình Điệp Qua dùng âm thanh rất lạnh lùng nói với mấy nhân viên bảo vệ kia: "Nơi này không có việc của các anh nữa".

Đội mấy người đó từ từ đi ra, Trình Điệp Qua quay đầu lại, anh ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng chưa có đã lướt qua vai cô muốn quay trở vào.

Nặc Đinh Sơn kéo tay của Trình Điệp Qua lại, cô nói: Trình Điệp Qua bây giờ em rất lạnh, em có thể vào trong không, em đảm bảo sẽ ngoan ngoãn.

Anh rút cục cũng nhìn cô, ánh mắt của anh lướt từ trên mặt xuống tới chân của cô, ánh đèn chiếu ra từ trong cửa soi rõ ý cười lạnh lùng trên khóe miệng anh: "Nặc Đinh Sơn, tôi không có một trăm triệu".

Sau khi nói xong Trình Điệp Qua cởi áo khoác trên người xuống, ném áo khoác về phía cô. Nặc Đinh Sơn cầm áo khoác của Trình Điệp Qua trong tay ngơ ngác đứng ở nơi đó, chân của cô thật sự đã bị đông thành đá mất rồi, cái lạnh thấu xương làm cho đầu óc của cô xoay chuyển chậm chạp hơn so với thường ngày.

"Mặc hay không tùy cô, cô thích đứng ở chỗ này bao lâu thì cứ đứng bấy lâu, nhưng tôi đề nghị cô nên gọi một cuộc điện thoại tới cục cảnh sát, nói với cảnh sát rằng cô tự nguyện đứng ở chỗ này. Tôi không dám đảm bảo sau khi cô đứng ở chỗ này một đêm tới ngày mai có thể bị biến thành một tảng băng hay không".

Chỉ dùng một chút sức, Trình Điệp Qua đã vùng khỏi tay của cô.

"Trình Điệp Qua, em nhớ anh". Cô nói với bóng lưng của anh.

Bóng lưng kia cũng không vì câu nói này của cô mà có bất kỳ dấu hiệu dừng lại bước chân, là âm thanh của cô quá nhỏ nên anh không nghe được sao? Nặc Đinh Sơn cất cao giọng: "Trình Điệp Qua, em nhớ anh. Lòng em lúc nào cũng nhớ anh, cho dù anh làm cho em tức tới nổi nghiền răng nhưng mỗi khi đêm xuống anh lại tiến vào trong trái tim em. Chúng ta nói chuyện trong bóng tối chúng ta ôm nhau trong bóng tối, chúng ta hôn trong bóng tối".

Bóng lưng ấy vẫn tiếp tục đi xa. Tại sao, tại sao lại không chịu nghe lời của cô chứ?

Giọng nói đã dâng lên khóc nức nở, hét lớn với bóng lưng của anh: "Trình Điệp Qua, tên khốn nhà anh, anh lúc nào cũng làm cho em đau lòng, anh lúc nào cũng làm cho em khóc, nhưng em không biết vì sao mà lúc nào cũng buông tha chính mình mà nhớ anh".

Đến cuối cùng Nặc Đinh Sơn đã thực sự nấc lên.

Hai mắt nhắm lẹ, cô nhìn anh dừng bước lại, nhìn anh xoay đầu lại, nhìn anh chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Khi hai gương mặt gần trong gang tấc, cô thì thào gọi tên của anh: Trình Điệp Qua.

Ý cười lạnh lùng vẫn còn treo trên khóe miệng anh: "Có phải lúc này tôi nên quỳ rạp trên đất, hôn lấy mặt của cô mà nói đủ loại như cảm ơn thượng đế vì cô gái này đang nhớ con, cảm ơn thượng đế vì trong lòng cô gái này vẫn còn có con không?"

"Nhưng tôi thấy là cô vừa nói nhớ tôi cỡ nào lại đồng thời ngã vào người một người đàn ông khác, tiếp nhận nụ hôn của anh ta, tiếp nhận chung chăn chung gối với anh ta. Không có người đàn ông nào có thể chịu được những việc này".

Nhận lấy áo khoác trong tay cô, hạ lệnh đuổi khách: "Quay về đi".

Nặc Đinh Sơn ngoan ngoãn để cho Trình Điệp Qua mặc quần áo từ tế cho cô, cái áo khoác này là kiểu dây khóa liền mũ, anh kéo mũ áo khoác lên trên đầu cô, sau đó bắt đầu kéo dây khóa lên, giọng lạnh nhạt: "Nặc Đinh Sơn, cô có biết hành vi của cô xấu xa cỡ nào không, xấu xa tới nỗi đủ khiến tôi đuổi cô ra khỏi cửa, xấu xa tới nỗi... Quên đi, bây giờ nói cũng không có ý nghĩa nữa, tôi bảo người đưa cô về".

Anh kéo dây khóa lên cho cô, chiếc áo khoác đó chặt chẽ mặc trên người cô.

Nhìn ngón tay thon dài của anh Nặc Đình Sơn khép mắt xuống, âm thanh nhỏ nhẹ: "Không có, em không có chung chăn chung gối với anh ấy".

Ngón tay dừng lại nắm chặt trên sợi dây của mũ áo.

Là đang nghi ngờ cô nói dối anh sao?

"Trình Diệp Qua, em không có lừa anh, không có người phụ nữ nào lại mang chuyện như vậy ra lừa gạt người cả". Giọng của Nặc Đình Sơn càng thấp xuống.

Ngón tay của anh buông khỏi áo khoác, giọng điệu giống y chang vừa rồi: "Lời này nghe vào trong tai tôi không có chút ý nghĩa nào cả, Nặc Đình Sơn cô quay về đi".

"Trình Diệp Qua, anh không tin em sao?" Nặc Đình Sơn đã sắp khóc tới nơi rồi.

Trình Diệp Qua liếc mắt nhìn cô, tay cầm điện thoại lên.

Nặc Đình Sơn biết Trình Diệp Qua cầm di động là muốn gọi tài xế tới, giậm chân: "Trình Diệp Qua, anh đừng giả bộ nữa, em biết có lúc anh cũng rất biết giả bộ đấy, em đoán bây giờ trong lòng anh rất vui sướng rồi ấy chứ".

Anh ngừng động tác gọi điện thoại lại, nói: "Tôi không có thấp hèn như trong tưởng tượng của cô".

Sau khi nói xong anh xoay người đưa lưng về phía cô, tiếp tục gọi điện thoại.

Đồ khốn! Vẫn muốn gọi điện bảo người tới mang cô đi phải không, Nặc Đình Sơn xông tới, chặn ngang cướp đi điện thoại của anh, nắm thật chặt di động trên tay, hùng hồn nói: "Trình Diệp Qua, em chỉ thích anh cầm tay em, hôn em".

"Trả điện thoại lại cho tôi" Trình Diệp Qua ngo ngoe cô, anh còn qua cướp lấy điện thoại với cô.

Tên khốn này!

Nặc Đình Sơn cầm điện thoại giơ cao lên đỉnh đầu, không chút ngượng ngùng nói: "Trình Diệp Qua, em cũng chỉ thích anh sờ em, em cũng chỉ thích anh tiến vào em".

Câu sau cùng đó cô đã nói vô cùng vang dội.

Vào giờ phút này, bốn cái tay giơ cao đang dây dưa cùng một chiếc điện thoại di động, âm thanh của cô dừng lại trên đỉnh đầu của họ.

Đột nhiên họ không hện mà cùng dừng lại.

Âm thanh trầm khàn vang lên, âm thanh đó đã tràn ngập vui sướng, lo lắng, vội vã: "Em thề chứ?".

"Cái gì?"

"Em không có để cho cậu ấy..."

"Không có"

"Chỉ có tôi..."

"Đúng vậy, chỉ có anh".

"Em thề đi, em đảm bảo đi".

"Em thề, em..."

Âm thanh sau cùng của Nặc Đình Sơn vì hành động của Trình Diệp Qua chỉ có thể kéo dài âm cuối: "Em ____ đảm ____ bảo ____"

Trong âm cuối cùng cô đã bị Trình Diệp Qua ôm ngang lên, họ đang nhanh chóng đi về phía cầu thang. Nở nụ cười, tay của Nặc Đình Sơn ôm lấy cổ của Trình Diệp Qua, mặt hướng về phía bầu trời đêm.

Bầu trời đêm lấp lánh đầy sao.

Giờ phút này, Trình Diệp Qua phải thừa nhận là mình là một người đàn ông vô cùng thấp hèn. Cô tới tìm anh anh có vui không? Vui! Chính là loại vui mừng rất không có chí khí, rất mất thể diện.

Khi cô nói cô nhớ anh, khi cô nói từ đầu tới cuối chỉ có anh, lòng của anh đã vô cùng vui sướng. Loại dáng vẻ vui sướng cứ như là một cậu thiếu niên non nớt, Hóc môn ở mỗi một lỗ chân lông trong người đang nhanh chóng phát ra bên ngoài đến cả anh cũng không nói lên lời. Sau đó, đứng trên đài cao hàng ngàn mét quay mặt về phía vách núi cheo leo, chỉ cần cô nói với anh một câu "Trình Diệp Qua, nhảy xuống đi". Vậy thì cho dù là tan xương nát thịt anh nghĩ anh cũng sẽ nhún người mà nhảy xuống.

Đây thực sự là cảm giác tội tệ giống như một loại bệnh truyền nhiễm, Trình Diệp Qua nghĩ rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào anh đối với người con gái tên Nặc Đình Sơn này không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Vừa vào cửa nặc Đình Sơn đã được buông ra, lưng của cô dán sát lên cánh cửa, anh đứng ở trước mặt cô chỉ cần cúi đầu xuống là có thể hôn cô.

Lúc duỗi tay về phía bóng tối ôm lấy cô, môi của anh dán lên lưng bàn tay của cô.

"Uỳnh" một tiếng, nắm đấm rơi xuống trên cánh cửa, người đàn ông đang biểu đạt sự bất mãn.

Âm thanh của Nặc Đình Sơn rất thấp xuyên qua kẽ ngón tay: "Không phải là không cho anh hôn, anh xem..."

Sau khi nói xong tay chậm rãi buông xuống, ngón tay quẹt một vết trên mặt mình, xuất hiện trên ngón tay của cô là một tầng tro bụi mờ nhạt: "Anh sẽ ăn rất nhiều thứ không tốt vào trong miệng anh, anh không cảm thấy như vậy có chút không được vệ sinh sao?"

Đầu của anh lướt qua cô, trán chống ở trên cánh cửa, khẽ cười ra tiếng.

"Không được cười". Bàn tay ngăn anh lại, không cho anh cười.

Nặc Đình Sơn đứng ở sau lưng Trình Diệp Qua, nhìn anh chọn quần áo cho cô, nhiều lần ánh mắt của anh đều rơi vào chiếc váy ngắn trên đùi của cô, dừng lại, quay đi chỗ khác.

Cuối cùng anh cũng miễn cưỡng tìm được bộ quần áo hơi nhỏ.

Giao quần áo lên tay cô, giọng khàn khàn: "Nặc Nặc, tắm nhanh lên nhé".

Nặc Đình Sơn gật đầu.

Nặc Đình Sơn ôm quần áo đứng ở trước cửa phòng tắm, gọi người định mở cửa đi ra ngoài lại: "Trình Diệp Qua, anh muốn đi đâu?"

Trình Diệp Qua không quay đầu lại, giọng nói có chút lúng túng: "Ở đây không có... tôi không có thói quen chuẩn bị thứ đó ở trong phòng, tôi nghĩ tôi có thể đi mượn... ở đây... phần lớn là đàn ông, tôi nghĩ chắc tôi có thể... kiếm được".

Lời này làm cho lòng của Nặc Đình Sơn như nở hoa, cô đương nhiên biết thứ đó trong miệng Trình Diệp Qua nói là cái gì. Đàn ông không có chuẩn bị áo mưa ở trong phòng thông thường có một đặc thù thế này: Sẽ không mang phụ nữ tới nhà.

Đàn ông không chuẩn bị áo mưa trong nhà thông thường là người đàn ông trên cuộc sống cá nhân vô cùng điều độ.

Nhưng Nặc Đình Sơn vẫn muốn tiếp tục thăm dò.

"Ồ trong bóp không có sao?" Làm bộ dùng giọng điệu rất xấu hổ hỏi.

"Tại sao tôi phải bỏ thứ đó ở trong bóp?"

Thời khắc này, Nặc Đình Sơn đã muốn hung hăng xông lên hôn một cái thật mạnh lên trên mặt Trình Diệp Qua. Đám đàn ông xấu xa đều sẽ giấu áo mưa ở một góc khuất trong bóp, đây là Trương Diệu Lệ nói.

Cổ nén sự vui mừng như điên trong lòng xuống, giọng Nặc Đình Sơn khô khốc: "Không cần, gần đây là kỳ an toàn".

Sau khi nói xong lời này Nặc Đình Sơn xoay người, sau đó nghe thấy giọng điệu giống y như của cô vừa rồi truyền tới từ sau lưng: "Kỳ an toàn là...?"

Tay run lên, quần áo trên tay đã suýt chút nữa rơi xuống đất, quý ông này rõ là...

Ngay sau đó, Nặc Đình Sơn đem định nghĩa liên quan tới kỳ an toàn đã thuộc lòng đọc một mạch ra, quý ngài này mới chậm chạp nói, cái này tôi biết chỉ là trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng thôi.

Thả mái tóc khô được một nửa xuống trước ngực, ít nhất chiếc áo sơ mi trong tủ quần áo của Trình Diệp Qua mặc trên người cô cũng dài tới trên đầu gối, có điều... độ dài này cũng vừa khéo, ít nhất cũng đạt tới trình độ khiến người ta tưởng tượng xa xôi.

Nặc Đình Sơn mở cửa phòng tắm ra.

Trình Diệp Qua đứng đưa lưng về phía cô.

Bước từng bước đi về phía anh, đứng sau lưng anh, ôm lấy anh từ phía sau, mặt áp trên lưng anh, lúc tay gần như vòng quanh eo của anh, bàn tay của

anh đã đặt lên tay của cô.

Tay của anh đặt lên bàn tay cô, tách ra từng ngón một. Ngoan ngoãn để cho tay của mình buông xuống hai bên chờ đợi anh quay người.

Một giây sau, anh xoay người lại, cô buông rèm mi xuống.

Đầu tiên là tay chạm tới sợi tóc trên trán của cô, theo mái tóc đi xuống là xương quai xanh, xuống thêm chút nữa là cúc áo sơ mi, bàn tay có chút run rẩy mở cúc áo sơ mi của cô ra, mấy lượt mới thành công mở ra một cúc. Lúc thành công mở ra cúc áo sơ mi thứ nhất cô nghe thấy anh nhẹ nhàng thở phào một hơi, cho dù anh che giấu rất tốt nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Thế là nở nụ cười, cho dù cô che đã giấu nụ cười rất tốt nhưng khoảng cách của họ quá gần.

"Em vừa cười sao?" Giọng nói rất không hài lòng, hơi u ám.

"Không có". Ngụ ý biện.

Nhanh chóng kìm chế lại nụ cười, để chứng minh rằng mình không cười, cô ngẩng đầu lên. Đầu vừa ngẩng lên mắt của cô đã bị che lại, sau đó cũng không rời ra nữa.

Hết chương 55!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Trong hơi thở hỗn loạn hòa vào nhau, tất cả cứ thuận theo tự nhiên như vậy, lúc anh cúi đầu thì một câu cứ như vậy buột ra từ trong miệng cô.

Chóp mũi của hai gương mặt sắp chạm vào nhau, Nặc Đình Sơn hỏi Trình Diệp Qua: "Chậu cỏ tam điệp đó là ai tặng cho anh vậy?"

Chậu cỏ tam điệp được chăm sóc tốt như vậy làm cho lòng của Nặc Đình Sơn có cảm giác khó chịu, chậu cỏ tam điệp cô mua cho anh cũng không có vận khí tốt như vậy, hơn nữa Nặc Đình Sơn vô cùng chắc chắn là Trình Diệp Qua sẽ không tới chợ hoa để kiếm về một chậu cỏ tam điệp.

"Người tặng tôi chậu cỏ tam điệp là Nặc Đình Sơn".

"Trình Diệp Qua, có phải là anh vì muốn nhanh chóng tiến vào đề tài chính nên bịa chuyện nói dối không vậy". Nặc Đình Sơn đặt nghi vấn, rõ ràng chậu cỏ tam điệp cô tặng anh khi đó trông có vẻ không thể cứu vãn được rồi mà.

"Lúc tôi phát hiện ra nó thì nó đang thoi thóp rồi, tôi mang nó tới mấy trung tâm hoa cảnh, rất nhiều chuyên gia hoa cảnh kiến nghị tôi nên bỏ nó đi, tôi cũng cảm thấy mình giống như đang làm một chuyện ngu xuẩn. Đúng là khi đó tôi đã trở nên vô cùng ngu ngốc, tôi vẫn cứ cố chấp ghé tới đó, rốt cục cũng làm cho vị chuyên gia hoa cảnh đồng ý giúp tôi. Nó được vị chuyên gia hoa cảnh kia mang về phòng làm việc, sau đó cứ mỗi chủ nhật tôi đều dành chút thời gian tới nhìn nó, nhìn nó từ có mười chiếc lá vô cùng đáng thương đã biến thành hai mươi một chiếc lá, lại nhìn nó từ hai mươi một chiếc lá trở thành hơn trăm chiếc. Ba tháng sau nó đã cành lá xum xuê, tôi mang nó về lại London. Sau đó nó đã theo tôi từ London tới Manchester".

"Sau khi em rời đi tôi còn làm thêm mấy chuyện thật không thể tưởng tượng nổi. Tôi cũng không biết xuất phát từ tâm trạng gì mà đã mua lại căn hộ ngay trước tôi ở tại Notting Hill, sau đó mỗi khi tâm tình không tốt thì sẽ ở lại đó nghỉ hai tiếng. Trong hai tiếng này tôi cái gì cũng không làm mà chỉ nhìn chiếc xe đạp High Ride kia, chiếc xe High Ride kia là tôi mua được từ trong tay của một cậu nhóc tên là Daniel".

Lúc rời khỏi Notting Hill cô đã mang chiếc High Ride ấy tới chợ bán đồ cũ, một cậu con trai tên Daniel đã mua nó từ tay cô. Nghe tới đây nước mắt của Nặc Đình Sơn đã không che giấu được nữa, cô vĩnh viễn cũng không nghĩ tới người đàn ông này lại có thể làm mấy chuyện ngu ngốc như vậy.

Tay chủ động quần lấy cổ của anh, nhón chân lên cơ thể dán chặt vào anh, có rất nhiều lời muốn nói cùng anh, có rất nhiều thứ thật ngọt ngào trong lòng lên tới cô hòng lại biến thành âm thanh ấy: Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua.

"Bây giờ tôi có thể hôn em không?" Giọng anh khàn khàn.

Nặc Đình Sơn cơ hồ muốn lớn tiếng hét lên: Có thể, có thể, đương nhiên có thể.

Nhưng.

Âm thanh Nặc Đình Sơn khe khẽ nói ra: "Nếu như em nói anh muốn hôn em thì phải mất một trăm triệu thì sao?"

"Một cái hôn mà phải tốn mất một trăm triệu?"

Nặc Đinh Sơn ở trong ngực anh gật đầu.

"Quá dạt rồi".

Rất rõ ràng cảm nhận được nụ cười từ hơi thở trên đỉnh đầu cô, thế là Nặc Đinh Sơn lấp bắp nói: "Trình Diệp Qua, Một trăm nụ hôn là một trăm triệu, một ngàn nụ hôn cũng vậy, còn có, còn có, Trình Diệp Qua ngoài hôn ra còn... còn có thể làm chuyện khác nữa".

"Chuyện khác?" Giọng nói rất hứng thú: "Như là?"

"Như là". Nặc Đinh Sơn khe khẽ ngân nga, cầm tay của Trình Diệp Qua dẫn dắt từng chút từng chút trượt vào từ dưới vạt áo sơ mi, đi lên, rồi nắm lấy.

Dường như khi bàn tay của anh chạm tới trước ngực cô... Nặc Đinh Sơn liền nhắm mắt lại, mặc cho bàn tay của anh phủ lên nơi mềm mại trước ngực của cô, mặc cho bàn tay ấy mô tả lại hình dáng khuôn ngực cô, lúc thì xoa nắn lúc thì nhào nặn, cô để cho ngực của mình ở dưới chạm vào bàn tay của anh.

Đầu đặt trên hõm vai của anh, bởi vì động tác của anh mà khẽ khàng hít vào. Ngón tay của anh vân vê, vuốt ve vị trí cao ngất ấy của cô, cô cũng thuận theo anh. Cũng chỉ vào lúc anh quá mức như vậy mới nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của anh, nhưng vô dụng, anh lại càng thêm tùy ý. Lúc tay của anh đi xuống, xuyên qua lớp ren mỏng manh đi tới khu vực cấm địa ấy, âm thanh khe khẽ quấy nhiễu bên tai cô "Là như thế này sao?" Cô nhẹ nhàng gật đầu trong hõm vai anh, ngón tay của anh lại càng được thể làm càn tiến vào nơi đó. Cô hít một hơi nghe thấy anh vô lại nói "Như vậy sao?" Tên khốn này trong lúc anh đang nói chuyện ngón tay cũng đang làm chuyện xấu xa, cô dùng răng của mình cắn khẽ anh một cái "Em cắn tôi làm gì?" Cô không dám đáp lại cũng chỉ hít vào một hơi, thấp giọng trách mắng "Đồ khốn" Tên khốn này rõ là chiếm được tiện nghi còn ra vẻ! "Nặc Nặc". "Sao". "Tôi vừa nói là ở chỗ khác của em đang cắn tôi". Lời này làm cho cô sắp phải khóc lên, nhưng cô không dám, cô chỉ có thể để cho răng của mình nghiền nhẹ trên da của anh. Nhưng như vậy cũng không cách nào giải tỏa được kích động chỗ ngón tay của anh gây ra, thân thể của cô run rẩy tới không thể kìm được trong ngực anh. Thân thể run rẩy của cô dường như đã trở thành bệnh truyền nhiễm làm cho thân thể của anh cũng hơi hơi run lên. Không ai nói tiếp nữa, trong phòng chỉ còn lại duy nhất tiếng thở dốc của họ quấn quýt vào nhau. Giữa lúc tiếng thở dốc của hai bên càng lúc càng kịch liệt anh đã ôm ngang cô lên, cúi đầu đặt môi của anh lên môi cô.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền tới tiếng hét lớn cực kỳ thô lỗ của đàn ông, đám công nhân của công trường đang đánh bài, âm thanh nghe giống như cách chỗ của họ rất gần, điều này làm cho trong lòng cô có chút sợ hãi. Cúc áo sơ mi đã được cởi ra toàn bộ, cổ áo đã bị kéo đến khuỷu tay, tất cả mọi thứ đều ở dưới ánh sáng hiện rõ trước mắt anh. Tay che lại vị trí trước ngực ngăn lại ánh mắt sáng rực của anh, ra hiệu cho anh điều chỉnh lại ánh sáng của chiếc đèn trong phòng thấp xuống. Ánh đèn rất nhanh đã trở nên cực kỳ dịu, tay của cô từ trước ngực buông xuống, ánh mắt của anh lại càng thêm nóng bỏng. Ánh mắt nóng bỏng dừng lại ở vị trí cao vút ấy của cô, dưới ánh nhìn đó cô nửa tựa người trên giường, nửa để tóc nhẹ nhàng trượt xuống rơi ở trên gối. Trong tiếng ma sát của vải vóc, áo ngủ của anh chồng lên trên áo ngủ của cô, sau đó cơ thể của anh bao trùm lên cơ thể cô. Khi cơ thể của anh phủ lên cơ thể cô, tay của cô từ từ luồn ra sau nhẹ nhàng nắm lấy vai của anh, tay của anh đã tìm tới lớp vải ren mỏng manh đó, cô phối hợp với anh. Vào giờ phút này, hai cơ thể đã đề lộ mất thời gian hai năm cuối cùng cũng gắn kết chặt chẽ lại với nhau, từ trái tim tới linh hồn.

Ở trong công trường thỉnh thoảng truyền tới tiếng la hét của những người đàn ông đánh bài kia, cô uốn éo thân thể. Sau màn dạo đầu kéo dài cơ thể của cô đã mềm nhũn thành nước, nhưng cũng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Tay chạm đến nơi trơn nhẵn, bàn tay không dừng lại mà từ từ dọc theo đường cong của cô, thân thể dưới bàn tay của anh càng lúc càng trở lên mềm mại, mềm mại tới nỗi... chỉ cần uốn thẳng lưng là có thể chạm tới, là có thể có được loại điên cuồng có thể dễ dàng khiến người ta lên thiên đàng hay xuống địa ngục. Môi nhẹ nhàng dán sát vào nơi cao ngất của cô, nhìn đỉnh nhọn dựng thẳng đó càng lúc càng đỏ sẫm. Điểm đỏ sẫm đó đã kích thích anh, muốn điên cuồng xuống vào trong cơ thể của cô, nhưng anh thấy phải cho cô nhận lấy chút trừng phạt, cúi đầu ngâm lấy, lúc răng nhẹ nhàng day qua điểm ấy anh đã nghe thấy âm thanh nức nở khe khẽ của cô. Dưới sự khơi gợi của anh, không còn thấy được sự rụt rè lúc trước của cô, cô dùng đầu ngón chân cọ sát từng hồi lại từng hồi làm ám chỉ rất rõ ràng. Lực của hàm răng lại mạnh thêm một chút, tiếng nức nở của cô đã biến thành tiếng cầu xin: Trình Diệp Qua không được, đừng giờ trò nữa, em đã không chịu được rồi, anh có thể không? Hử? Có thể cái gì. Anh hỏi. Khốn nạn, tên khốn này! Năm đầm nhỏ bé nhẹ nhàng đánh lên trên vai của anh. Nặc Đinh Sơn. Anh gọi cô. Cô đã run tới càng kịch liệt rồi, lần này cô chủ động cong lưng lên dùng môi mềm mại nhất cọ vào nơi cứng rắn nhất của anh. Đứng là muốn chết mà! Trong lòng anh thầm mắng chửi, âm thanh mắng chửi đó đã biến thành tiếng gầm trầm thấp. Môi đi tới bên tai cô "Nặc Nặc muốn không?" "Muốn" Cô riu rít. "Nhưng, Nặc Nặc làm sao đây?"

Khi nghe rõ ràng lời của Trình Diệp Qua kể sát bên tai cô nói, Nặc Đinh Sơn đã muốn hung hăng đánh cho anh một trận. Người đàn ông này nói cái gì vậy? Người đàn ông này rõ là đủ xấu xa? Người đàn ông này lại còn nói là anh không tìm được? Không phải là đã đi vào rồi sao? Lúc nghe rõ ràng lời anh nói mặt của cô đã nóng tới mức... Người đàn ông xấu xa này có phải là muốn cho cô phải mắng anh "Trình Diệp Qua, anh còn có thể vô lại hơn nữa không". Có thể mắng anh hình như cũng chỉ có câu này, âm thanh mắng chửi của cô quả thật lại càng giống như một kiểu mời gọi. Nơi cứng rắn nhất của anh đang cọ sát trên đùi của cô, còn nóng hơn cả mặt của cô, hơn nữa theo kiểu bành trướng ấy hình như... Nhắm hai mắt lại, tay run rẩy nắm lấy, chân đã mở ra thật rộng vòng lấy eo của anh, gót chân đặt ở điểm lõm xuống của anh. Cuối cùng anh đã lấp đầy cô, có một loại sung sướng lan vào trong lòng cô. Đường như trần nhà ở ngay trước mắt của cô đang lắc lư dữ dội.

Tia sáng rơi trên mi mắt cô vô cùng rõ ràng, lắng tai nghe âm thanh xột xoạt mặc quần áo. Cố gắng mở mắt ra, Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy ánh sáng rơi trên bóng lưng kia, rất sáng rõ. Đưa tay qua chạm vào, khi đầu ngón tay vừa chạm tới thì cô đã nở một nụ cười. Lần này không có vừa chạm vào đã biến mất. Mắt càng mở to hơn, nụ cười bắt đầu phóng đại. Là màu lam nhạt, hôm nay anh đã mặc áo sơ mi màu lam nhạt.

Anh mặc xong áo sơ mi, đang xắn ống tay áo lên, bờ vai đẹp khiến cho động tác này của anh cực kỳ tiêu sái. Ống tay áo được anh xắn đến khuỷu tay, sau đó anh quay đầu lại. Cô nhắm mắt lại, anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên chóp mũi của cô. Đói bụng rồi chứ?

Nặc Đinh Sơn mở mắt ra, làm sao Trình Diệp Qua biết cô đã tỉnh lại.

"Tôi đi lấy đồ cho em ăn".

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

Đây rõ ràng là căn phòng dựng tạm thời, dùng vài tấm ván gỗ dựng thành bức tường làm bộ cục nơi này chia thành hai căn để làm việc và ngủ nghỉ. Sau phòng bếp đơn giản còn có phòng tắm, trong phòng tắm phần lớn đều là đồ dùng tắm rửa một lần, mấy thứ này cũng chất đống khá tùy tiện. Nặc Đinh Sơn rất khó tưởng tượng mà liên hệ Trình Diệp Qua cùng với nơi này. Người này thật ra là có chút bệnh sạch sẽ, Nặc Đinh Sơn sắp xếp lại từng thứ một.

Lúc Trình Diệp Qua đẩy cửa phòng tắm đi vào Nặc Đinh Sơn vừa tắm xong, trên người cô được quây bởi một chiếc khăn tắm ngắn tới đáng thương, trong lúc hai mắt nhìn nhau anh đã đóng cửa phòng tắm lại.

Bàn ăn rất nhỏ, trên bàn ăn đặt bữa sáng Trình Diệp Qua lấy từ trong phòng ăn tới. Sữa bò, bánh mì thêm Lạp Xưởng Mexico. Mian vừa rồi ở trong phòng tắm ít nhiều làm cho họ có chút lúng túng, cho dù tới qua họ đã quần quýt thân thể, họ đã nghe được đủ loại ngôn ngữ thân mật nhất, khó mở miệng nhất từ trong miệng của nhau.

Nhưng lúc này, cô và anh không có bao nhiêu nền tảng tình cảm nam nữ bị chia cách hai năm mới vừa hợp lại, cô vui đầu ăn bữa sáng, anh cứ lặng lẽ ngồi đối diện cô.

Tám giờ, Nặc Đinh Sơn ăn xong bữa sáng, Trình Diệp Qua rót nước cho cô. Vì uống nước quá nhanh đã làm cho cô bị sặc, anh vừa lau miệng cho cô vừa nở nụ cười. Tiếng cười quen thuộc, làm cho cô cũng cười theo. Cô nghĩ nụ cười của cô vào giờ phút này nhất định là vô cùng ngốc nghếch, ngốc nghếch tới nỗi anh muốn bắt nạt cô. Thế là anh đưa tay ra, động tác tự nhiên cứ như vậy nhéo một cái trên mặt của cô.

"Đau". Xoa gò má của mình, cô lộ ra chút tức giận.

Anh nhìn cô không nói lời nào, cô dùng nụ cười nhìn lại anh, họ đã nhìn thấy hình dáng của mình trong mắt nhau.

Khoảnh khắc này, anh và cô cứ giống như là đã biết nhau rất nhiều năm rồi, người yêu đã yêu nhau rất nhiều năm. Tiểu học, họ là hàng xóm. Thời trung học lại cùng một trường, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện, mỗi người đều có thiện cảm với nhau, chỉ là không ai chọn cách mở ra. Nghe nói tất cả tình yêu khi thuở thanh xuân đều rất dễ dàng héo tàn.

Trung học anh đã dọn nhà, cô và anh cũng không còn gặp lại nhau, sau đó bỗng một ngày đẹp trời ở một góc đường nào đó cô và anh đã vô tình gặp lại nhau, họ trưởng thành, họ vừa nhìn đã nhận ra nhau, cũng không biết là ai đi về phía ai trước, sau đó họ yêu nhau, tiếp sau đó trôi qua rất nhiều năm, họ vẫn ở cùng nhau.

Nặc Đinh Sơn nhìn Trình Diệp Qua, cô nghĩ vào giờ phút này họ tâm linh tương thông, trong lòng anh cũng nghĩ giống như cô vậy, chẳng qua là không cần dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Nặc Đinh Sơn biết mình phải ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh, nhưng cô không muốn lãng phí một chút thời gian nào trong lúc chờ đợi, thế là cô nhắm mắt đưa ra một yêu cầu với Trình Diệp Qua: Cô muốn đi làm cùng anh, ở nhà cô sẽ buồn chán lắm.

"Nơi này có máy tính, có máy chơi game, còn có mấy quyển sách". Trình Diệp Qua kiên quyết từ chối.

"Trình Diệp Qua". Cô kéo dài giọng.

"Nặc Đinh Sơn, em bây giờ là hai mươi sáu chứ không phải mười sáu tuổi". Giọng của Trình Diệp Qua nghe qua có vẻ có chút đau đầu.

Cô biết, Nặc Đinh Sơn cầm chặt bộ quần áo bảo hộ tới công trường của Trình Diệp Qua, lấy hành động này để ép buộc: Nếu anh không đồng ý thì đừng hòng lấy quần áo đi.

"Công trường rất nguy hiểm!" Trình Diệp Qua tăng thêm ngữ khí.

"Em không phải là Vinh Chân". Nặc Đinh Sơn cũng tăng thêm giọng điệu.

Vừa dứt lời cô đã nhìn thấy sắc mặt của Trình Diệp Qua vì lời nói của cô mà nhanh chóng trắng bệch, tay đang nắm chặt quần áo bảo hộ nói lỏng ra, có phải là trong lòng của anh vẫn còn để ý tới Tiểu Hồ Ly không.

"Ngày đó Vinh Chân đã mặc áo khoác của em, ngày đó em đã làm tôi thật sự hoảng sợ..."

Trong nháy mắt đó, Trình Diệp Qua vẫn còn nhớ khoảnh khắc đó, anh nghĩ có lẽ cả đời này anh cũng không thể quên được. Anh còn nhớ cái áo khoác đó đã làm cho anh chần chừ, trong chớp mắt đó anh cứ như là bệnh nhân mất trí nhớ, đã quên tất cả mọi việc, kể cả câu sau cùng mẹ nói với anh năm bốn tuổi "Diệp Qua, con phải nhớ kỹ, bảo vệ tính mạng mình". Đợi tới khi mang "cô" vững vàng ôm vào trong ngực anh đã hiểu được lựa chọn của mẹ khi đó, cũng giống như lựa chọn của mẹ, lựa chọn của anh mãi mãi là cô, trên cả sinh mệnh.

Áo khoác? Hóa ra vậy? Thật là...

Vì vậy mà ngày đó anh mới tức giận như vậy, phẫn nộ như vậy.

Đi qua, nhón chân lên không ngừng hôn lấy anh, dùng lưỡi để lấy lòng anh, liên tục nói: Trình Diệp Qua em thật là ngu ngốc, anh nói không sai em ngốc tới nỗi giống như một con heo, em không chỉ ngốc mà còn tự cho là đúng.

"Nặc Đình Sơn, em còn tiếp tục thế này nữa thì anh thật sự không có cách nào đi làm được". Anh thấp giọng kháng nghị bên tai cô.

"Vậy thì đừng đi làm". Cô cứ như một cô bé hư hỏng một lòng kiên trì dụ dỗ học sinh tốt.

"Không được, công việc hôm nay của anh đã chất đống rồi".

"Vậy thì mang em đi cùng, em sẽ ngoan. Em thề, em sẽ không gây phiền toái cho anh, em chỉ nhìn anh làm việc thôi".

"Thích nhìn anh tới vậy sao". Giọng điệu người đàn ông bắt đầu đi, trong bắt đầu đi lộ ra chút che giấu vui mừng.

"Đương nhiên, anh là người đàn ông khiến em nhất kiến chung tình".

"Bây giờ! Ở đây đợi tôi". Ngừ khi bắt đầu đi.

Mấy phút, Trình Diệp Qua đã lấy cho Nặc Đình Sơn một bộ quần áo bảo hộ.

Mười mấy phút sau, Nặc Đình Sơn mặc quần áo bảo hộ nam, đầu đội nón an toàn và khẩu trang trang bị đầy đủ theo phía sau Trình Diệp Qua.

MM

Hết chương 56!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Suốt thời gian buổi sáng Nặc Đình Sơn cứ cúi đầu đi theo phía sau Trình Diệp Qua, sự xuất hiện của cô cũng không gây ra sự chú ý tới những người kia, khắp nơi đều là người ăn vận quần áo bảo hộ giống y chang cô, thỉnh thoảng có người tới hỏi thì Trình Diệp Qua dùng một câu là "Đặc phái viên" để trả lời qua loa cho có lệ. Trong buổi sáng này Nặc Đình Sơn đã biết được ý nghĩa màu sắc của những bộ quần áo bảo hộ kia, màu xám là của công nhân có cấp bậc thấp nhất, màu xám đậm là kỹ thuật viên, màu lam nhạt là của kỹ sư đặc biệt. Màu lam đậm là của lãnh đạo cao nhất, chỉ có bộ này được mặc trên người Trình Diệp Qua. Còn lại đều là công nhân mặc màu đất. Bộ Trình Diệp Qua cho cô mặc là màu xám nhạt. Khi Trình Diệp Qua đi tới những cái thang máy của công trình Nặc Đình Sơn cũng chỉ có thể mỗi mất chờ anh. Cả một buổi sáng Nặc Đình Sơn cứ cúi đầu như vậy, nghe đủ các loại thuật ngữ công trình, và cùng anh trải qua trong chờ đợi.

Sau khi kết thúc tuần tra Nặc Đình Sơn tiếp tục đi theo phía sau Trình Diệp Qua làm "Đặc phái viên", gần tới trưa cuối cùng cũng không có người đi tới chỗ anh để bàn bạc đủ các loại đề tài về kỹ thuật nữa. Ở hàng khung thép dài chỉ còn lại hai người bọn họ, Trình Diệp Qua đưa tay ôm cô vào trong ngực, ở trong ngực của anh nhớ tới cái danh hiệu "Đặc phái viên" không hiểu ra sao kia Nặc Đình Sơn không nhìn được mà bật cười.

"Cười gì vậy?"

"Em có cười đâu".

Ngay sau đó, cửa được mở ra, cô bị anh lôi vào trong một căn phòng. Cửa đóng lại, lưng của cô bị anh áp trên cánh cửa, không thể chờ được mà tháo mũ bảo hộ của cô xuống, sau mũ bảo hộ là khẩu trang của cô cũng bị tháo xuống, anh cúi đầu hôn lên môi cô. Tay của cô thuận theo mà ôm lấy cổ của anh, họ cùng nhau dây dưa từ cửa rồi di chuyển tới trên tường, khi anh tìm tới người cô thì cô tựa đầu trên vai anh thở gấp.

"Ngày mai không thể để em tới đây nữa". Anh cũng cúi đầu thở gấp.

"Được, vậy ngày mai em không tới nữa". Cô trả lời, cô đã biết được dáng vẻ của anh khi làm việc rồi, anh giống như trong tưởng tượng, thật đẹp trai, đáng tin cậy.

Cô muốn biết dáng vẻ của anh ở thật nhiều thời điểm, lúc làm việc, lúc ăn, lúc tức giận, lúc vui vẻ,... sau đó ghi nhớ thật kỹ.

"Giận rồi sao?"

Cô lắc đầu, chủ động hôn lên môi anh: "Ngày mai em ở nhà làm cho anh món ăn thật ngon, vừa xem tivi vừa đợi anh trở về".

"Ngaoan vậy sao?"

Cô trợn mắt: "Trình Diệp Qua, em đã hai mươi sáu tuổi chứ không phải là mười sáu tuổi nữa, không được khen em như khen đứa con nít như vậy, phải khen em như khen một người phụ nữ, xinh đẹp, dịu dàng, lương thiện".

"Không chỉ có lương thiện". Anh tiếp lời của cô: "Còn quyến rũ mê người".

"Quyến rũ mê người tới mức nào?"

"Quyến rũ mê người tới mức anh một khắc cũng không muốn rời khỏi em".

Cô vui đầu trong ngực anh cười khê, gồng như chú chuột nhỏ lấy được miếng phô mai mơ ước đã lâu.

"Nhưng mà, cô ấy cũng tàn nhẫn, tàn nhẫn tới nỗi đôi khi anh phải hoài nghi trái tim của cô ấy có phải được làm thành từ sắt thép không".

Cô càng ôm chặt lấy anh hơn, thu lại nụ cười không nói lời nào.

"Khi đó ở bệnh viện anh đã chờ em, cho dù anh đã cáu kỉnh với mình rất nhiều nhưng không thể phủ nhận là tận đáy lòng của anh thầm tưởng tượng em sẽ xuất hiện, rất nhiều người đều tới, nhưng em lại không xuất hiện. Thời gian sau đó bắt đầu trở lên khó khăn, tràn ngập hai loại tâm tình, anh cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh lại cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, lúc anh rời khỏi bệnh viện em vẫn không xuất hiện. Anh đã nói với chính mình rằng bây giờ phải chết tâm thôi". Anh nói, trong giọng nói có sự đau đớn: "Nhưng mà tới hôm qua, khi người ta nói cho anh biết có một phụ nữ lén lút ở bên ngoài, khi anh nhìn thấy em qua màn hình camera..."

"Ồ đây!" Tay anh ấn lên vị trí trái tim nói: "Chỗ này lại ngu xuẩn chờ mong".

"Em còn cho là em đã dựa vào bản thân mình mà trà trộn vào được". Cô nói, giọng điệu ghen ngào.

Tay của anh chạm vào tóc cô, tay của cô vòng lấy eo của anh lướt xuống kéo lấy tay của anh.

Nếu như đoán không sai thì đây chắc là phòng làm việc của Trình Diệp Qua, ngoài chiếc bàn làm việc ra thì còn có một chiếc sofa lớn dùng để nghỉ ngơi. Đâu đâu cũng có những dụng cụ điện tử còn có mô hình kiến trúc làm cho người ta hoa cả mắt. Nặc Đình Sơn kéo Trình Diệp Qua tới ghế sofa, chân tách ra nửa quỳ ngồi trên đùi anh, cúi đầu...

Sau nụ hôn sâu, giọng nói mềm mại: "Bây giờ ở trong lòng anh em có còn tàn nhẫn không?"

Ánh mắt của anh rơi trên môi cô, không nói lời nào.

Cô ngậm lấy vành tai của anh, rồi thả ra, ti mi hôn tới cằm của anh, răng nhẹ nhàng cào sát, xuống thêm một chút nữa, lưỡi liếm lên vết hằn của anh, sau đó môi nhanh chóng ngậm lấy hầu kết của anh. Tay anh vẫn buông thõng trên ghế sofa cuối cùng cũng luồn vào trong tóc của cô.

Bị ham muốn khuấy động. Nặc Nặc, Nặc Nặc...

Mỗi một lần nữa di chuyển tới bên tai anh: "Bây giờ em còn tàn nhẫn không?"

Lời của Trình Diệp Qua làm cho lòng của Nặc Đình Sơn rất khổ sở, cô chán ghét chính mình từng có dáng vẻ như vậy trong lòng anh, mặc dù những điều ấy đều là thật nhưng ít nhất bây giờ cô muốn tiêu diệt hết hình tượng tàn nhẫn của mình trong lòng anh. Klein nói Nặc Nặc có thể tùy hứng một chút.

Người đàn ông này!

Vẫn không chịu nói đúng không?

Chu Mỹ Bảo vừa mở cửa phòng làm việc của Trình Diệp Qua ra, sau vài giây lại nhanh chóng đóng lại. Ba phút sau đó nhận được được sự cho phép của Trình Diệp Qua mới mở cửa ra. Ba phút trước đôi nam nữ kia đã đưa ở trên ghế sofa vào giờ phút này đã quần áo chỉnh tề, ngay ngắn ngồi trên ghế sofa, duy trì khoảng cách đến mức rất hoàn hảo.

Quả nhiên như cô phỏng đoán, "Nhân vật đặc biệt" như vậy chỉ có là Nặc Đình Sơn, hai người này xem ra là tình cũ cháy lại rồi.

Đóng cửa phòng làm việc lại Chu Mỹ Bảo đứng ở đó một lúc, trong lòng đang nghĩ lần sau mà Trình Diệp Qua có bảo cô làm chuyện riêng cho anh nữa thì cô nhất định phải kiên quyết từ chối. Trình Diệp Qua bảo cô tới Mỹ một chuyến, Trình Diệp Qua giao vào tay cô ngoài một cái phong thư ra còn có một tờ chi phiếu một trăm triệu. Thư và chi phiếu được giao cho Vinh Tuấn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Lúc Trình Diệp Qua vừa giao cho cô mấy thứ này còn cố ý đẩy Nặc Đình Sơn ra.

Nặc Đình Sơn lấy thân phận "Nhân viên đặc biệt" đi theo Trình Diệp Qua tới phòng làm việc của anh, trước đây đã từng giúp Trình Diệp Qua giải quyết qua công việc của anh vì vậy Nặc Đình Sơn đã nhận trách nhiệm to ý có thể đảm nhiệm được công việc một cách đơn giản, Trình Diệp Qua chấp nhận lời đề nghị của cô, chỉ là...

Lúc Nặc Đình Sơn in văn bản anh đã đi tới ôm lấy cô từ phía sau: "Không xong rồi, Nặc Nặc, em không thể ở lại chỗ này được rồi".

"Sao vậy, em đã làm không tốt sao?" Nặc Đình Sơn dò lại văn bản mình vừa in.

Cầm tựa lên đỉnh đầu cô, lắc đầu.

"Thế rốt cuộc là làm sao?" Nặc Đinh Sơn giậm chân.

Đợi cả nửa ngày anh mới nói một câu:

"Mắt vẫn không chịu nhìn vào nơi nó cần phải nhìn mà cứ nhìn vào chỗ không nên nhìn, chỗ không nên nhìn là em đó".

Nặc Đinh Sơn cong khóe miệng, không ai hiểu rõ loại tâm tình này hơn cô, lúc nào cũng phải hao tổn rất nhiều sức lực mới để cho mắt của mình không tìm tới anh, không dán lên người anh.

"Em trở về nhà đợi anh đi".

"Được".

Sau câu "Được" kia ba phút mà họ vẫn duy trì tư thế vừa rồi như cũ, anh không có buông cô ra, mà cô cũng không có đẩy anh ra, điện thoại của phòng làm việc vẫn vang lên liên tục.

Cuối cùng khi điện thoại dừng lại, anh cũng buông cô ra.

Thu dọn tài liệu gọn gàng để lại một bên, đứng cách mười mấy bước Nặc Đinh Sơn nói với Trình Diệp Qua "Em đi đây".

Đáp lại một tiếng, Trình Diệp Qua cũng không quay đầu lại, nói với cô: "Đừng đi đâu cả, sau khi về nhà thì ngủ một giấc thật ngon".

"Trình Diệp Qua anh cho em chút tiền đi, em đi mua vài thứ để chuẩn bị bữa tối cho anh".

"Không phải đã nói em đừng đi đâu sao?" Anh vẫn không ngẩng đầu: "Đã bảo em ngủ một giấc thật ngon rồi mà".

Câu phía sau anh còn tăng thêm ngữ khí nói ra. Người này, làm sao mà cứ bảo cô ngủ một giấc thật ngon, Còn chưa đợi Nặc Đinh Sơn phản bác lại thì đã nghe thấy Trình Diệp Qua vô cùng không tự nhiên nói ra một câu: "Hôm nay lúc em bước đi... chân cũng không dám bước quá... quá lớn, anh có ngốc nghếch tới cỡ nào thì cũng biết là chuyện gì, vì vậy hãy nghe anh ngủ một giấc thật ngon đi".

Im lặng ---

Trong phút chốc mặt của Nặc Đinh Sơn đỏ bừng lên, lần đó vào sáng sớm chạm súng cướp cò hơn nửa trách nhiệm còn do bản thân cô, cúi đầu đi về phía cửa phòng làm việc, thì thầm nói một câu "Vậy em đi đây, em sẽ không đi lung tung đâu".

Khoảng ba giờ chiều, Nặc Đinh Sơn quay trở lại chỗ ở của Trình Diệp Qua. Tắm rửa xong xuôi nằm ở trên giường, mắt mở lớn nhìn trần nhà, tay chậm rãi đặt lên trái tim, tay cứ như vậy thu lại ở vị trí tay đặt trên đó, thời gian trôi nhanh tới mức làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Trong lúc mơ màng có thứ mềm mượt làm cho Nặc Đinh Sơn liên tiếp tránh né qua một bên, trong mơ màng cô tìm được hơi thở mà cô quen thuộc, cứ như vậy áp sát vào, trong miệng còn lâm bâm Trình Diệp Qua dùng đùa nửa. Bỗng chốc cô nghe được tiếng cười khê còn có loại âm thanh giống như của con vật nhỏ.

Mở mắt ra, Nặc Đinh Sơn nhìn thấy Trình Diệp Qua ngồi ở trước giường, còn cái con lông lá kia đang ở trên người cô.

"Nó là Harl, Chu Mỹ Bảo đi công tác nên bảo anh trông giúp mấy ngày". Trình Diệp Qua chỉ vào con vật nhỏ kia nói.

Trình Diệp Qua nói "Harl" là một con chó teacup có bộ lông màu nâu, tiểu tử này có đôi mắt màu đen bóng. Lúc Nặc Đinh Sơn nhìn thấy nó, nó cũng đang nhìn cô. Hơi động lòng, ngón tay đưa tới bên miệng của nó, cái lưỡi màu hồng nhạt của chú chó teacup cứ thế liếm trên ngón tay của cô.

Nặc Đinh Sơn còn muốn trêu nó nữa thì tay của Trình Diệp Qua duỗi ra, Harl bị thả lại vào trong lồng của thú cưng.

"Trình Diệp Qua". Nặc Đinh Sơn kháng nghị.

"Phiền chết đi được". Trình Diệp Qua bày ra bộ mặt ghét bỏ: "Nặc Đinh Sơn, mau dậy ăn cơm, anh dẫn em đi ăn nào".

Lại ăn cơm, không phải là ăn cơm thì là ngủ.

"Trình Diệp Qua, em không phải là heo". Nặc Đinh Sơn nằm ở trên giường không buồn nhúc nhích.

Trình Diệp Qua mở đèn trong phòng lên, Nặc Đinh Sơn xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời bên ngoài cửa sổ là màu lam đậm của kiểu thời tiết mùa đông trước khi màn đêm buông xuống, là kiểu màu sắc mà Nặc Đinh Sơn sợ nhất khi còn bé. Susan vẫn còn làm việc, Emma lại cùng bạn học của chị ấy ra ngoài chơi, cô rất đói bụng.

Một bàn tay mạnh mẽ xoay mặt của cô về phía nơi có ánh sáng, ánh mắt của Trình Diệp Qua vẫn rơi trên mặt của cô. Không, chính xác mà nói thì là trên khóe môi cô.

Người đàn ông này! Chắc chắn lại muốn gặm cắn môi cô đây!

Vừa định nhắm mắt lại, thì nghe được lời như thế này đến từ Trình Diệp Qua: "Nặc Đình Sơn, em chảy nước miếng rồi! Em lại chảy nước miếng khi ngủ rồi".

Hức...

Nặc Đình Sơn sờ lên khóe miệng của mình, hình như...

"Không có! Làm sao có thể chứ!" Miệng theo bản năng cãi lại.

Tay Trình Diệp Qua day nhẹ cái trán, ánh mắt của anh dò xét trên cái gối, trên vỏ chăn, về mặt vô cùng đau xót: Ôi, giường của tôi gối của tôi, người phụ nữ này đã làm gì với giường và gối của tôi vậy?!

Được rồi! Là cô đã chảy nước miếng, nhưng mà Trình Diệp Qua, cái tên đàn ông này thật là xấu xa quá đi, cũng không biết làm bộ không trông thấy, cũng không biết giả vờ rằng anh không biết cái gì hết sao?

"Trình Diệp Qua!" Nặc Đình Sơn tựa nửa người ở trên giường nghiêm mặt nói: "Anh thấy đáng về em chảy nước miếng như vậy có đáng yêu không?"

Về mặt của Trình Diệp Qua là không thể tưởng tượng nổi.

"Susan nói đáng về của em lúc chảy nước miếng rất đáng yêu, theo cá nhân em mà nói thì em rất đồng ý với cách nói của bà". Nặc Đình Sơn bất chấp nói, nói xong cô lại học đáng về bình thường của Trình Diệp Qua lúc nhủ thầm: "Nếu mà anh có xem em là bạn gái của anh thì anh cũng phải tán đồng với cách nói của em".

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó! em muốn nghe thấy anh nói "Đáng về chảy nước miếng của Nặc Đình Sơn rất đáng yêu"". Lúc nói câu này ngữ khí của Nặc Đình Sơn cực kỳ quyết liệt.

"Nếu anh không nói thì sao?" Trình Diệp Qua nhìn cô về mặt nghiêm túc.

Bỗng chốc Nặc Đình Sơn không còn khí lực như vừa rồi nữa, giọng điệu cũng không cương quyết nữa: "Nếu anh không nói, thì..."

"Vậy thì đừng nói nữa". Câu nói này bị Trình Diệp Qua hôn mất.

Lưỡi của anh tỉ mỉ vẽ lại môi của cô, khóe miệng của cô, rồi ngậm ở trong miệng, nhẹ nhàng ngậm lấy, mút vào. Một tay của cô chống ở trên giường một tay khác khoát lên trên vai anh, nhắm mắt lại, nhắm mắt lên.

Môi của anh di chuyển từ môi của cô tới bên tai cô, trầm thấp nói: "Vừa rồi anh đã dùng hành động của anh biểu đạt rồi đó, đáng về chảy nước miếng của Nặc Đình Sơn là một kiểu đáng yêu vô cùng".

Tay đang chống ở trên giường ôm lấy cổ của anh, cọ mặt lên thái dương của anh, vào lúc này Nặc Đình Sơn đã hiểu được lời Susan nói với cô, nước mắt không chỉ là dành cho sự bi thương.

Hóa ra con người ta ở thời điểm quá hạnh phúc cũng sẽ rơi lệ.

Nặc Đình Sơn nghĩ vào giờ phút này nước mắt chảy ra từ khóe mắt của cô nhất định là hạnh phúc lớn hơn cả bi thương. Vào giờ phút này hạnh phúc bùng phát lên mạnh mẽ như đại dương mãnh mẽ, mà bi thương chỉ như một cục đá bé nhỏ chìm vào đáy biển.

Sắc trời ngoài cửa sổ chẳng mấy chốc đã chìm vào âm u.

Trời tối rồi.

"Trời tối rồi". Trình Diệp Qua cảm thấy âm thanh của Nặc Đình Sơn khi nói câu này có chút sầu bi. Sự sầu bi này làm cho anh lại càng dùng sức ôm chặt lấy cô.

"Nặc Nặc".

"Vâng".

"Nặc Nặc".

"Vâng".

"Nặc..."

"Không có việc gì thì đừng gọi tên của em".

"Tại sao".

Tại sao ư? Bởi vì sẽ khiến cho lòng của cô dễ dàng say mê, say mê tới nỗi làm cho cô muốn trốn tránh, muốn lừa anh từ thế giới của anh tới thế giới của cô, để trêu đùa để chòng ghẹo.

MM

Hết chương 57!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Buổi tối thứ hai Nặc Đình Sơn tìm tới Trình Diệp Qua, cô nghe theo Trình Diệp Qua ngoan ngoãn xem ti vi, chú chó teacup* Harl nằm trên đầu gối cô, ngón tay của Nặc Đình Sơn như cỏ như không trêu đùa nó. Trình Diệp Qua đang xử lý công việc mà anh mang về, Nặc Đình Sơn nghĩ nhất định là ti vi quá nhàm chán làm cho mắt của cô thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trình Diệp Qua. Cho dù Trình Diệp Qua đã từng cảnh cáo cô không có chuyện gì thì đừng nhìn anh.

*Chó Teacup: là thuật ngữ được sử dụng để ám chỉ những chú chó có kích thước nhỏ. Hầu hết những giống chó có kích thước cơ thể <15cm và dưới 2 kg được xếp vào hàng Teacup. Hiện nay trên thế giới có 3 giống chó được xếp vào dòng Teacup là Teacup Poodle, Teacup Pomeranian và Chihuahua.

"Tại sao không thể nhìn anh, đám con gái kia vì để nhìn anh mà mua một đồng tạp chí mà ngay cả một chữ họ cũng không hiểu, còn em nhìn là người thật". Nặc Đình Sơn nói lời dễ nghe: "Trình Diệp Qua, anh quả thật là có một gương mặt đã làm cho em yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên".

Cho dù Nặc Đình Sơn đã nói lời dễ nghe, nhưng dáng vẻ của người đàn ông kia vẫn nghiêm túc trước sau như một, anh còn mang mắt kính ngay trước mặt cô. Trình Diệp Qua cứ đeo mắt kính lên là đại biểu cho việc: Xin chớ làm phiền.

Được rồi, Nặc Đình Sơn chỉ có thể đem mắt quay trở lại ti vi, vừa xem ti vi vừa nhìn đồng hồ. Trình Diệp Qua đã nói khoảng mười giờ rưỡi là sẽ hoàn thành công việc, sau đó cùng cô xem ti vi.

Khi vừa ăn tối xong lúc đó Trình Diệp Qua hỏi Nặc Đình Sơn muốn anh làm gì cho cô. "Không cần làm gì, chỉ cần lúc anh rảnh rồi thì ở nhà cùng em, cùng em xem tivi, nghe nhạc là được rồi". Cô trả lời như thế.

Trong mấy ngày này cô muốn ở yên một chỗ cùng anh, ở yên một chỗ chỉ có hai người họ.

Bây giờ mới có chín giờ mười phút.

Thời điểm gần chín giờ rưỡi khi Nặc Đình Sơn lại lần nữa nhìn qua Trình Diệp Qua...

Nặc Đình Sơn thường mơ tới thời khắc như bây giờ, dưới ngọn đèn ấm áp, dưới sự ra hiệu của anh cô đã đi về phía anh, nhưng mà vào giờ khắc này cô đứng ở trước mặt anh cũng không biết vì sao lại có chút bứt rứt.

"Chương trình tivi rất nhàm chán sao?" Anh hỏi cô.

"Không phải".

"Nặc Nặc, em bắt an cái gì?"

Nặc Đình Sơn hoảng hốt trong lòng, nhanh chóng cup mắt xuống, miệng nói không có em không có bắt an.

Tay anh vừa kéo một cái, cô liền ngã vào trong lòng anh.

"Em vừa không dám nhìn anh đồng thời lại nhìn anh". Ngón tay anh nhẹ nhàng cọ cọ lên mí mắt đang buông xuống của cô: "Mỗi lần em chột dạ là lại không dám nhìn anh".

Nặc Đình Sơn không nói thêm gì nữa.

"Nặc Nặc, đừng lo lắng, ở phía A Tuấn anh sẽ nói thật rõ ràng với cậu ấy, thực ra lần này Chu Mỹ Bảo tới Mỹ không phải vì công việc, anh bảo cô ấy mang một vài thứ tới tìm A Tuấn, anh bảo cô ấy mang cho A Tuấn một phong thư còn có một tờ chi phiếu một trăm triệu".

Như Trình Diệp Qua nghĩ, vừa nói như vậy xong, thấy cô vẫn đang rũ mắt xuống đã liền ngược lên, cứ yên lặng như vậy nhìn anh.

"Chờ sau khi nói xong với A Tuấn em chuyển tới ở cùng với anh, em muốn ra ngoài tìm việc thì cứ ra, nếu muốn ở nhà thì ở nhà, có điều anh lại càng thích em ở nhà hơn, mỗi khi anh tan ca là có thể nhìn thấy em, em nấu cơm ừ đồ cho anh, thẻ lương của anh đưa cho em".

"Tất nhiên còn có Klein, chờ cuối tuần này chúng ta cùng tới gặp Klein, anh nghĩ anh phải nhận lỗi với cô bé, phải nhận được sự tha thứ của cô bé mới được".

"Nặc Nặc, em nói như vậy có được không? Hửm?"

Cô lại một lần nữa rũ mi xuống, có chất lỏng âm âm rơi trên mu bàn tay của anh.

"Sao vậy?" Trình Diệp Qua cuống quýt tháo mắt kính xuống, tay sờ lên má cô, khi lòng bàn tay chạm lên mặt có chút ẩm ướt: "Nặc Nặc?"

Mặt của Nặc Đình Sơn đặt trên vai anh, hai tay ôm chặt lấy anh: Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua.

"Nặc Nặc".

"Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Nặc Đình Sơn vội vàng đổi chủ đề: "Trình Diệp Qua, không phải là anh lại làm chuyện kỳ quái chứ?"

"Chuyện kỳ quái? Sao em biết? Em không biết à, anh vì em đã đi cướp ngân hàng đấy".

"Vậy phải làm sao bây giờ, nếu như anh bị bắt thì em phải làm sao đây?"

Anh nở nụ cười nhẹ nhàng: "Chuyện tiền bạc không cần lo lắng, anh có thể đảm bảo số tiền kia là hợp pháp, mấy chuyện đó sau này anh sẽ nói cho em biết".

Say này? Nặc Đình Sơn thở dài trong lòng, Trình Diệp Qua bất ngờ tăng giọng: Nặc Đình Sơn.

"Vâng". Trong khoảnh khắc Nặc Đình Sơn trả lời theo phản xạ, chỉ thiếu câu "Anh Trình" kia thôi. Trước kia đó là câu cô thường treo bên miệng nhất: "Vâng, anh Trình".

Thở ra một hơi, nắm đầm nhẹ nhàng đánh trên lồng ngực anh, tay vừa chạm tới đã bị nắm chặt lại.

"Nặc Đình Sơn, vừa rồi em có ý đổi chủ đề, nói thử xem, tại sao lại khóc vậy?"

"Vì sao hả?" Nặc Đình Sơn thở dài, vị này rõ là thích hỏi tại sao: "Có thể tại sao, vì trong lòng rất vui, anh Trình, đa số phụ nữ trên thế giới này đều sẽ vì những lời anh vừa nói mà khóc đấy, chỉ cần những lời đó tới từ trong miệng người yêu của các cô ấy".

Thế là anh không tiếp tục hỏi cô tại sao nữa.

Mười giờ rưỡi, cuối cùng Trình Diệp Qua cũng hoàn thành công việc của anh.

Làm Nặc Đình Sơn cảm thấy kỳ lạ chính là những chương trình vừa xem rất tẻ nhạt kia không biết tại sao đã trở nên thú vị rồi, cô tựa trên vai Trình Diệp Qua cười liên tiếp.

"Có chỗ nào buồn cười vậy?"

"Không biết".

Thờ gian ngắn ngủi đã trôi qua, chú chó teacup vẫn ngủ gục đã tỉnh, nó lại tới liếm đầu ngón tay của Nặc Đình Sơn, chiếc lưỡi mềm mại của tiểu tử này làm cho Nặc Đình Sơn không kìm được mà rụt cổ lại.

Bàn tay đặt ngang ở đầu gối cô đã bị tiểu tử dễ sợ này ngâm lấy, sau đó một bàn tay giơ lên, Nặc Đình Sơn đã trợn mắt nhìn một cục lông lá bay qua trước mắt cô, tiếp đó bị rớt vào trong sọt rác đựng những tài liệu không dùng nữa, mấy tiếng kháng nghị của động vật nhỏ bị té đau từ bên trong phát ra.

"Trình Diệp Qua, anh điên à". Nặc Đình Sơn kháng nghị, vừa định đứng lên từ ghế sofa kiểm tra chú chó teacup đáng thương kia có bị ngã đau không.

Nhưng, anh chỉ cần một tay đặt ở trên vai cô đã khiến cô không thể cự quạ.

"Trình Diệp Qua, thế này là anh đang ngược đãi động vật đấy!" Nặc Đình Sơn cố gắng đẩy bàn tay Trình Diệp Qua đang đặt trên vai mình ra.

"Nó đã liếm em, điều này làm anh khó chịu..." Anh vội vàng sửa lại: "Thật buồn nôn".

"Buồn nôn?!" Nặc Đình Sơn nghiêng mặt qua nhìn chằm chằm Trình Diệp Qua, nghiêng răng nghiêng lợi: "Đừng quên là tối qua anh cũng đã làm như vậy với em, anh cũng đã liếm em".

Cô nhanh chóng ngậm miệng lại, nghe đi, cô đã nói cái gì vậy? Trong lòng Nặc Đình Sơn vô cùng ảo não. Vừa bắt được điểm yếu của Trình Diệp Qua sau đó cô cảm thấy kiểu lời nói không qua suy nghĩ càng lúc càng thường xuyên rồi, không cần phải kiêng kỵ, ngược lại như thế nào anh cũng sẽ chiều theo tất cả.

Tiếng "Em..." kia dường như có tiếng vọng thật dài, sau đó ánh mắt của cô và anh cũng không hẹn mà cùng rơi vào trước ngực cô, không lâu trước đó khi tắm cô đã nhìn thấy rõ ràng dấu răng anh lưu lại ở trên đó, cái đậm cái nhạt. Trong lúc mặt đỏ tới tận mang tai cô cứ như vậy đưa tay ra che mắt của anh lại.

"Trình Diệp Qua, không được nghĩ xiên xẹo". Âm thanh lí nhí mang theo làm nũng và giận dữ.

Cô nghe được tiếng thở dốc của anh dần dần dồn dập, ừ non: Nặc Nặc, Nặc Nặc.

Tay trượt từ trên mặt anh xuống dưới, rù mi xuống day day vạt áo của mình. Bởi vì tới nơi này cô không có mang theo bất kỳ thứ gì, cho nên cô đều mặc quần áo của anh, anh nói muốn dành thời gian dẫn cô đi mua quần áo. Tay của anh đặt ở trên tay của cô, lòng bàn tay rất nóng gờ tay của cô ra, men theo vạt áo của cô đi vào, trực tiếp phủ lên ngực của cô, ngón tay giữ lại lại càng giờ trở đùa nghịch, thậm chí anh còn dựa vào cảm xúc mà tìm được vị trí dấu răng anh lưu lại tới hôm qua. Nhắm mắt lại, bàn tay chống ở trên ghế, thân thể theo cường độ bàn tay của anh mà lắc lư một lúc rồi lui lại phía sau.

Theo tiếng thở dốc càng lúc càng quần quýt với nhau anh lấy gối dựa trên ghế sofa xuống, để người cô nằm ra trên ghế sofa, thân thể của anh phủ lên cô, chiếc áo sơ mi quá khổ mặc trên người cô, anh chỉ đem áo sơ mi đẩy lên trên, bên trong của cô không mặc bất cứ thứ gì, vì vậy anh có thể mặc sức đem mặt vùi ở trước ngực của cô, môi luân phiên hai bên. Cô có thể làm là tay xuyên qua áo khoác của anh, ngón tay muốn chặt bao nhiêu có bấy nhiêu bầu trên da của anh, miệng theo anh mà tràn đầy ngân nga.

Dần dần âm thanh vụn vặt của cô nghe giống như là tiếng ừ non khe khẽ, môi của anh vẫn tiếp tục đi xuống, tay của anh nắm chặt cổ chân cô làm cho chân của cô cong lên, nhưng theo môi của anh càng lúc càng gần thì thân thể của cô càng run dữ dội. Khát khao và thẹn thùng còn có sợ sệt làm cho mặt cô đỏ bừng lên, khi răng của anh sắp đầy ra lớp răng buộc kia, cô vô lực ngăn lại, nhỏ nhẹ cầu xin: Đừng, Trình Diệp Qua.

Đừng, Trình Diệp Qua em sợ.

Trình Diệp Qua cũng không để ý tới lời của cô, thân thể của cô run tới càng kịch liệt rồi. Người này tại sao lại không nghe lời của cô, đã nói là cô sợ rồi mà, cô cảm thấy đó là một việc xấu hổ, huống hồ người này là Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua anh lại sạch sẽ...

Trong sọt rác truyền tới tiếng kêu gào bi thương của chú chó teacup, nhân cơ hội này Nặc Đình Sơn tìm lại được giọng của mình, giọng của cô cực kỳ khàn: Trình Diệp Qua, chó teacup.

Chó teacup, chó teacup... Nặc Đình Sơn đã sắp khóc tới nơi rồi. Câu chó teacup kia nói ra đã cực kỳ run rẩy, cuối cùng mặt của anh cũng từ bụng của cô hướng về phía cô.

"Chó teacup, chó teacup là... là của Chu Mỹ Bảo". Cô mấp máy môi.

"Ừm ừm".

"Chó teacup chó teacup là là... là của Chu Mỹ Bảo, Anh... không nên, nên..." Cô liên tiếp mấp máy môi.

Trình Diệp Qua lộ ra vẻ mặt "Được rồi, bị em đánh bại rồi", mặt của anh dán sát về phía cô: "Nên nên cái gì?"

"Chó teacup chó teacup rất rất... đáng yêu".

"Chó teacup chó teacup..." Tay của Trình Diệp Qua đánh trên chỗ tựa lưng của ghế sofa: "Nặc Đình Sơn, em muốn anh hay là muốn chó teacup?!"

Lời của Trình Diệp Qua làm cho Nặc Đình Sơn không nhịn được mà bật cười ra tiếng, cùng lúc đó, lời chưa qua suy nghĩ lại một lần từ trong miệng cô bắn ra: "Sao anh lại giống y chang A Tuấn vậy".

Lời như vậy, trong thời điểm này.

Trong phút chốc đó, tất cả hạ xuống điểm đóng băng.

Cô thấy rõ ràng nụ cười còn sót lại ở khóe miệng Trình Diệp Qua bỗng chốc cứng đờ, sự tàn độc ở đáy mắt được thay thế cho cảm xúc vừa rồi.

Thần nhiên nhìn cô một cái, Trình Diệp Qua đứng dậy từ trên người của cô, cơ thể cô duy trì tư thế không nhúc nhúc như vừa rồi, tầm mắt của Nặc Đình Sơn tự động tìm tới anh, theo anh tới trước bàn làm việc, theo anh từ bàn làm việc di chuyển tới phía trước cửa sổ, sau đó ánh mắt theo bóng lưng của anh cùng ngân ra.

Mãi cho tới khi ---

Nhanh chóng đứng lên từ trên ghế sofa, vọt tới trước mặt Trình Diệp Qua, duỗi tay ra, đem điều thuốc anh vừa mới châm lên cướp đi ném trên mặt đất, chân đạp mạnh lên.

Trình Diệp Qua cũng không thèm để ý tới cô, đốt điều thuốc thứ hai lên, lần này cô không thành công cướp được thuốc của anh.

Nặc Đinh Sơn đứng ở đó trừng mắt với anh: "Trình Điệp Qua, anh dám!"

Đáp lại cô là một luồng khói nồng nặc phả vào mặt của cô, mùi khói thuốc cay độc làm Nặc Đinh Sơn bị sặc liên tục kho khan, vừa ho vừa cảnh cáo anh "Trình Điệp Qua, nếu như anh còn tiếp tục hút thuốc nữa thì em... em..."

Âm thanh lạnh lùng cắt lời cô: "Hai năm, thời gian em đã ở bên cạnh cậu ấy hai năm, trong hai năm này cậu ấy còn ảnh hưởng tới em bao nhiêu? Còn lưu lại trên người em bao nhiêu thói quen vụn vặt như giống như vừa rồi, hử?"

"Nhưng..." Nặc Đinh Sơn muốn nói chút gì đó nhưng nói ra từ trong miệng cô cũng chỉ có âm thanh mang theo cay đắng như vậy.

"Anh đã thấy qua dấu hôn cậu ấy lưu lại trên người em, anh hỏi em, lúc cậu ấy hôn em... thậm chí khi cậu ấy sờ em em có chán ghét không?"

Khi cậu ấy hôn em, khi cậu ấy em em có chán ghét không? Không dám, Nặc Đinh Sơn không dám có ý nghĩ như vậy.

Ngậm chặt miệng, Nặc Đinh Sơn đã nghe được giọng nói càng lạnh nhạt đến từ Trình Điệp Qua hừ ra: Xem tôi đã hỏi câu hỏi ngu ngốc gì rồi.

Nặc Đinh Sơn đứng ngây ở đó, mãi cho tới khi Trình Điệp Qua hút xong điều thuốc thứ hai lại hút tiếp điều thứ ba, mới như tỉnh lại từ trong mộng, giọng của cô trầm thấp nói: "Trình Điệp Qua không được hút thuốc".

Lại như không nghe thấy lời của cô anh đốt điều thuốc thứ ba.

"Trình Điệp Qua, đã nói không được hút thuốc". Nặc Đinh Sơn tăng giọng lên.

"Đi ngủ trước đi". Anh lạnh nhạt nói.

Nhìn chằm chằm Trình Điệp Qua, Nặc Đinh Sơn nghe thấy âm thanh của chính mình nói ra từng câu từng chữ: "Trình Điệp Qua, nếu như anh còn tiếp tục hút thuốc nữa thì bây giờ em sẽ rời khỏi chỗ này, rời khỏi anh".

Nặc Đinh Sơn thừa nhận cô đã hối hận rồi, cô hối hận đã tìm tới Trình Điệp Qua, đã thấy trước được kết cục mà chỉ vì một câu của Klein "Nặc Nặc cũng có thể tùy hứng" mà cô đã tới.

Trường nữ nhà Howard rất tốt, rất thích hợp với Trình Điệp Qua, không như cô.

Khi Trình Điệp Qua ở trước mặt cô tỏ ra yêu càng nhiều thì cô lại càng sợ, sợ rằng cô đã ý thức được mình tùy hứng làm vậy sẽ mang lại kết quả tai hại tới cho Trình Điệp Qua.

Vì vậy, cô muốn rút lui rồi.

Vì vậy, cô đã nghĩ cứ như vậy, không bằng như vậy đi, cứ như hai năm trước vậy.

MM

Hết chương 58!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

Đứng ở đó không nhúc nhích nhìn Trình Điệp Qua hút xong điều thuốc thứ ba, Nặc Đinh Sơn cúi đầu quay trở lại phòng cầm lấy hộ chiếu của cô, mặc vào chiếc áo khoác của Trình Điệp Qua lặng lẽ bước nhanh tới trước cửa, không để cho mình phát ra một tiếng động nào, mở cửa ra.

Lúc rời đi Trình Điệp Qua vẫn còn đứng ở chỗ đó, đối với sự ra đi của cô anh hoàn toàn không biết.

So với lần trước tới nơi này thì lần này không giống nhau, lần này không phải là bị Trình Điệp Qua đuổi đi mà là cô lên lút chuẩn đi, giống ở chỗ là vẫn là ban đêm, vẫn là con đường kia. Nặc Đinh Sơn để mũ của áo khoác che ở trên đầu, cúi đầu tay nắm chặt áo khoác lại bước đi nhanh. Nhưng cũng chỉ trong thời gian ngắn Nặc Đinh Sơn đã nghe được tiếng động cơ xe hơi quen thuộc. Đó là xe của Trình Điệp Qua, hơn nữa từ âm thanh hỗn loạn của xe phát ra là có thể dễ dàng nghe được chủ nhân của chiếc xe tức giận tới cỡ nào. Tức giận tới nỗi dường như chiếc xe sẽ đụng ngay tới phía cô vậy.

Làm sao đây? Phải làm sao bây giờ? Bên trái con đường là diện tích rừng cây nhỏ, nhân lúc xe của Trình Điệp Qua vẫn chưa đuổi kịp Nặc Đinh Sơn cần rằng chạy trốn vào trong rừng cây.

Xa xa Trình Điệp Qua đã nhìn thấy bóng dáng đang lén lút đi vào trong rừng cây kia. Người phụ nữ này! Thở mạnh ra một hơi. Người phụ nữ này thật là ngang bướng, mà anh lại còn có thể bị người phụ nữ ngang bướng như vậy làm tức tới nổ phổi rồi. Không, không phải, khi anh ở trong phòng không tìm được cô còn phát hiện hộ chiếu của cô biến mất không có tăm hơi anh đã hận không thể mang cô xé thành trăm mảnh rồi, sau đó kiểm tra xem rốt cuộc là cấu tạo não của cô ra sao mà tại sao lại có thể làm cho cô có sức lực như vậy, cứ hết lần này tới lần khác làm ra chuyện như vậy đối với anh?

Cái quái gì chứ? Còn hút thuốc thì sẽ rời khỏi anh!

Chết tiệt!

Trình Điệp Qua thể bắt được Nặc Đình Sơn tuyệt đối phải trình diễn kỹ thuật độc đáo một lần hút hết mười mấy điều thuốc trước mặt cô! Anh thể!

Từ nhỏ tới lớn Nặc Đình Sơn vẫn rất biết chạy trốn, cô thật sự đã chạy rất nhanh, nhưng Trình Điệp Qua chạy còn nhanh hơn cả cô, vẫn chưa tới năm phút cô đã bị anh tóm được. Anh không nói bất kỳ một câu nào cứ như vậy lôi thẳng cô kéo vào trong xe của anh, kéo tới trước xe, mở cửa xe ra, ném cô như ném rác, ném vào trong xe.

Cửa xe bị khóa trái, Nặc Đình Sơn bị ép cố định ở trên chỗ ngồi bên cạnh tài xế.

"Còn muốn mua vé máy bay rời khỏi chỗ này sao?" Tiếng còi sắc bén lao như bay ở trên đường, anh hỏi cô.

"Ừ, anh thả em ở chỗ có thể gọi taxi là được rồi" Nặc Đình Sơn đáp lại.

"Không phải em nói là lúc tới đây trên người em không mang theo bất kỳ chút tiền nào sao?"

"..."

"Có muốn tôi cho em mượn không?"

"Nếu như anh Trình chịu giúp thì không còn gì tốt hơn, lúc về Đức em sẽ chuyển tiền tới tài khoản ngân hàng cho anh".

"Về Đức? Anh Trình!!!"

Còi xe từng tiếng nối tiếp từng tiếng, Nặc Đình Sơn che tai lại, xe nhanh chóng rẽ qua khúc ngoặt sau đó đi ngược chiều, dùng một một độ cực kỳ nhanh để đi ngược chiều, đối diện với mỗi một chiếc xe. Mắt thấy xe sắp va chạm Trình Điệp Qua dựa vào tư thái kỹ thuật vững vàng mà nhanh chóng tránh được, mắt thấy lại...

Nặc Đình Sơn hét lên.

Đầu xe quặt lại, xe lệch khỏi con đường trượt về phía bụi cây, trong lúc xe đang nghiêng ngả trên đường Nặc Đình Sơn tiếp tục hét chói tai. Chờ khi xe dừng lại cô đã vùi đầu vào trong ngực mình, bàn tay của anh che ở sau ót của cô.

Không ai nói lời nào.

"Nặc Nặc, đừng rời khỏi anh".

Lời của Trình Điệp Qua dường như làm cho trái tim của Nặc Đình Sơn muốn nứt toác ra.

"Sau này anh không hút thuốc là được, vì vậy đừng rời khỏi anh. Em không thích anh hút thuốc thì anh sẽ không hút, những lời đã làm cho em nghe đau lòng kia anh cũng không nói nữa".

"Nặc Nặc, anh ghen, ghen tị thời gian em ở bên cạnh Vinh Tuấn còn dài hơn thời gian em ở bên cạnh anh, ghen tị em ngồi bên cạnh cậu ấy, ghen tị em rót nước cho cậu ấy, ghen tị..."

Nặc Đình Sơn ngẩng mặt hôn lên môi Trình Điệp Qua.

Mũ áo khoác đã bị anh kéo từ trên đầu xuống, phần tóc che ở trên mặt của cô được vén ra sau tai. Xe dừng lại ở một vùng hoang vắng rộng lớn, cô và anh ở trong khoang xe, anh từ chỗ ngồi của mình chuyển qua chỗ cạnh tài xế, còn cô ngồi trên đùi anh, thân thể của cô vì căng thẳng mà run lên. Vì sao lại biến thành như vậy rồi? Cô van xin anh về nhà nhưng anh vẫn không buồn nhúc nhích. Anh nói Nặc Nặc bây giờ sợ là không được, miệng anh thì thầm "Nặc Nặc, Hử? Hửm?" Anh không ngừng dùng lưỡi trên đầu tai của cô, mãi cho tới khi cô phát ra trả lời "Ừ". Vào giờ phút ấy bàn tay của anh đã chui vào áo khoác của cô, rồi tiếp tục kéo áo lên lên, một bàn tay khác nắm ở bên eo của cô, cứ như vậy anh nắm chặt lấy eo của cô dẫn dắt cơ thể cô từ từ chìm xuống, chặt chẽ, tiếp nhận cơ thể của nhau cùng tới nơi sâu nhất mà chặt chẽ nhất. Ban đầu cô là xấu hổ cùng rụt rè. Cô cúi đầu cắn môi, cứ như vậy bị hai tay anh vây hãm chuyển động lúc sâu lúc nông. Chiếc xe chịu tải trọng của hai người chỗ ngồi bởi vì động tác của họ mà phát ra một số âm thanh, làm cho cô hoàn toàn kinh hồn bạt vía. Hình thành trái ngược với cô là dường như anh vẫn chưa cảm thấy đủ, anh nằm sấp bên tai cô thấp giọng yêu cầu: Nặc Nặc có thể nhanh thêm chút nữa. Tên khốn này đang nói cái gì vậy chứ? Nhưng đúng vậy á, cô thật là khó chịu, lúc nụ hôn của anh tới tấp rơi ở trên người cô, cô mặc cho những âm thanh vỡ vụn tràn đầy trong môi cô bật ra, lúc ấy cô mới phát hiện tiết tấu của mình đã... Trong lúc anh và cô đã biến thành như thế, một tay của anh nắm chặt lấy eo của cô, đầu của anh vùi trước ngực cô, tay của cô siết sao nắm chặt lấy anh, dùng tần xuất như vậy phối hợp cùng nhau. Có lẽ có thể nhanh hơn một chút, có lẽ đúng là còn nhanh hơn chút nữa, chỉ cần nhanh hơn một chút là tay có thể chạm tới được tầng mây rồi. Mồ hôi thấm ướt dầm tóc của cô, sợi tóc dính sát trên mặt cô, ngón tay của anh vén những sợi tóc dính sát trên mặt cô ra, mạnh mẽ ngâm lấy môi của cô, cô đáp lại anh, dường như tới chết mới thôi.

Vào lúc này dường như cô cũng quên cả rụt rè, cô thả lỏng bàn tay của mình đang đặt ở bàn tay đang nắm chặt lấy eo của mình kia, truyền đạt lại: Trình Điệp Qua, Trình Điệp Qua. Thế là chỗ ngồi trên ghế lúi lại càng lún lư dử dội hơn, hơn nữa có vẻ như đã không chịu được tải trọng. Cô và anh đều đang kiểm tìm, giống như ngột ngạt trong tiết tấu đầu của cô ngửa ra phía sau, thân thể của anh dính sát lên, cô đã biến thành bị anh kiểm soát dưới thân. Không hề cho cô có bất kỳ cơ hội hòa hoãn nào đã đón nhận cú đẩy liên tiếp của anh, đây là muốn cho hồn lìa khỏi xác sao? Đầu lại ngửa ra sau hết mức, sau đó cô đã nhìn thấy sắc trời màu xanh đậm và ánh sao. Cứ như vậy xuyên qua kính chắn gió trước xe chiếu lên trên người cô, trên bộ ngực trắng như tuyết, vênh cao mà căng đầy. Tầng mồ hôi dày đặc dán chặt ở phía trên đó là một tầng nước lấp lánh. Sau khi đón nhận cú đẩy mạnh mẽ của anh chúng bắt đầu run rẩy, chờ đợi được nở rộ. Người đàn ông cúi đầu, lười cuốn đi những giọt nước sáng lấp lánh kia, cuối cùng ngậm lấy từng giọt ấy. Bầu trời đêm màu lam đậm lại một lần nữa trở lên run rẩy, bàn tay đặt ở trên cái đầu đang chôn ở trước ngực kia, cô từ từ nhắm hai mắt lại. Dưới va chạm cực nhanh của anh những ánh sao kia đã biến thành màn pháo hoa lớn, vô cùng rực rỡ, rung động lòng người.

Rạng sáng ngày thứ ba Nặc Đình Sơn tìm tới Trình Điệp Qua. Cực hạn qua đi cô vô cùng mệt mỏi nằm nhoài trên người anh, cô và anh ở nơi hoang vắng nhìn ngắm ánh sao đầy trời.

Khi ánh bình minh đầu tiên tới cô đã ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Một ngày mới lại tới, trong ngày mới này Nặc Đình Sơn muốn làm cơm cho Trình Điệp Qua, cô muốn ngoan ngoãn ở trong nhà đợi anh, sau đó khi màn đêm buông xuống cùng anh làm ở trên ghế sofa xem ti vi.

Khi màn đêm buông xuống, bữa tối được Nặc Đình Sơn chuẩn bị trong thời gian rất lâu vẫn như cũ bị để nguội lạnh ở đó. Trên ti vi vẫn còn đang phát chương trình ti vi, chõ teacup buồn chán đùa nghịch chiếc điều khiển ở trên ghế sofa, trong phòng bếp có một số tinh bột rơi vãi trên đất, còn có chiếc tạp dề bị mạnh mẽ vắt qua, tiếng gầm nhẹ của đàn ông và âm thanh vỡ vụn đứt quãng của phụ nữ xuyên qua cánh cửa gỗ.

Khi đêm càng thâm trầm, người đàn ông và người phụ nữ một trước một sau đi ra từ trong phòng bếp.

Có thể thấy được vẻ mặt bất mãn người phụ nữ ở đối diện anh, Trình Điệp Qua tất nhiên biết là Nặc Đình Sơn đang tức giận cái gì.

Trình Điệp Qua cũng không biết nữa tiếng trước mình lại làm ra chuyện hoang đường như vậy, anh có thể ở trong bếp muốn cô. Cho dù dáng vẻ của cô rất không tình nguyện, cho dù cô nhỏ giọng cầu xin: Chờ lát nữa đi, nha? Hãy chờ sau bữa tối đi. Cô nói: Trình Điệp Qua, Trình Điệp Qua em đã bỏ rất nhiều tâm tư để chuẩn bị bữa tối cho anh. "Nặc Nặc, chính vì em đã bỏ rất nhiều tâm tư chuẩn bị bữa tối cho anh, cho nên... Nặc Nặc, em không biết sao, đàn ông sau khi làm xong sẽ càng muốn ăn nhiều hơn nữa". Anh lừa gạt cô, dụ dỗ cô. Những lời này được phát ra từ trong miệng anh, lúc ấy Trình Điệp Qua cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh cũng không biết những lời như vậy rốt cuộc là anh đã học được ở đâu, hơn nữa khi anh nói những lời này quả thực là đã vô cùng trôi chảy.

Nếu như không phải là Nặc Đình Sơn ở ngay trước mặt anh cúi người nhặt lấy cái muỗng rơi ở trên đất thì anh cũng không tới mức chọn địa điểm như vậy, thời điểm như vậy mà muốn cô. Ngay hôm nay cô đã mặc chiếc áo len có chữ V, lúc cô cúi người nhặt chiếc muỗng rơi ở trên đất lên thì tất cả đã lộ ra không sót một cái gì, sau đó không biết vì sao Trình Điệp Qua lại nghĩ tới một số chuyện mà trước đây anh không cho là đúng. Ví dụ như thời đại học anh đã từng nghe bạn học của anh nói qua cảm giác khi làm cùng bạn gái của anh ta ở phòng bếp.

Ừ, hôm nay cô mặc váy, chính là cái váy mà ngày đó cô mặc tới gặp anh. Cái váy rất ngắn, chân không dài nhưng đều tắm tấp, thế là anh đi tới phía sau cô, bàn tay luồn vào trong váy của cô, ngón tay dọc theo phía trong đùi cô đi lên phía trên.

"Trình Điệp Qua anh điên à". Cô thốt lên kinh ngạc, chiếc đĩa cô cầm trong tay run lên, phần tinh bột rơi xuống trên mặt đất.

Cùng với tiếng kêu kinh hãi đó của cô còn có âm thanh vải vóc bị xé rách: "Trình Điệp Qua, chỗ này là..." Tiếng của cô bởi vì hành động này của anh đã run tới không còn kìm lại được rồi. Trong âm thanh run rẩy của cô anh dễ dàng trút bỏ thứ vừa bị anh phá hỏng, anh tin chắc là dưới chiếc váy này của cô không hề có thứ gì. Giọng cô lên án anh đã sắp khóc tới nơi rồi, sau mấy phút đồng hồ cái đĩa vừa rơi vẫn còn được cầm trên tay cô đã bị thả lại trên kệ bếp. Đầu của cô từng chút một lúi ra phía sau, tựa ở trên vai của anh, qua cánh cửa tù bắt sáng loáng anh nhìn thấy cô đang từ từ nhắm hai mắt lại, còn có bộ ngực đang phập phồng dữ dội. Tay vẫn bao phủ trên đó, một cái tay khác đang đặt ở trên bụng của cô. Mấy phút trôi qua, anh ôm cô tới trên kệ bếp, cô đỏ mặt gác chân lên bên hông của anh.

Giống như lúc đó tình cờ nghe được từ trong miệng bạn học của anh, đó là nơi sẽ mang lại cho anh sự sung sướng trực tiếp nhất.

Tình hình như bây giờ đã từng xuất hiện trong tưởng tượng của Nặc Đình Sơn, đó là cô xem tivi còn Trình Điệp Qua dọn phòng. Người tự biết mình đười lười đã tự động xin thu dọn bàn ăn, mặc dù không có khoa trương như dọn phòng, nhưng Nặc Đình Sơn vừa cần tảo vừa thưởng thức đáng vẻ luống cuống chân tay của Trình Điệp Qua thu dọn bàn ăn. Nơi như thế này đương nhiên không có máy rửa bát rồi, vì vậy vào giờ phút này Trình Điệp Qua đang ngoan ngoãn rửa bát đĩa. Ừ, đúng là ngồi, lại có cái đĩa rơi vỡ rồi.

Nhưng mà ánh mắt của Nặc Đình Sơn rất nhanh đưa từ Trình Điệp Qua đang luống cuống chân tay tới điện thoại của anh đang đặt ở bên chân cô, điện thoại của Trình Điệp Qua đang vang lên, người gọi tới là Grace.

Grace là trưởng nữ nhà Howard, ở trong miệng của đám truyền thông Anh, Trình Điệp Qua và Grace được hình dung là đôi kim đồng ngọc nữ.

Suy nghĩ một chút, Nặc Đình Sơn nhận điện thoại. Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói êm tai, nội dung ngữ khí nói chuyện vừa nghe là kiểu được giáo dục vô cùng tốt, tốt tới nỗi làm cho Nặc Đình Sơn phải nuốt xuống câu "Bây giờ Trình Điệp Qua đang tắm" đã được chuẩn bị từ trước. Nặc Đình Sơn đưa di động cho Trình Điệp Qua.

Sau khi mang điện thoại giao tới tay Trình Điệp Qua, Nặc Đình Sơn quay trở lại ghế sofa, như có như không trêu đùa chú chó teacup. Đã trôi qua

mười phút, Trình Diệp Qua vẫn chưa bỏ điện thoại xuống, từ vẻ mặt của anh thậm chí nội dung cuộc nói chuyện đều nói rõ, anh và vị trưởng nữ nhà Howard kia qua lại với nhau rất tốt.

Nụ cười của Trình Diệp Qua lúc này nhìn ở trong mắt Nặc Đình Sơn có chói mắt bao nhiêu thì chói mắt bấy nhiêu. Ném chú chó teacup vào trong sọt rác, Nặc Đình Sơn đứng lên bước nhanh về phía Trình Diệp Qua. Cô đứng ở trước mặt anh trừng mắt với anh, Trình Diệp Qua đối với việc cô đứng ở trước mặt, anh bày tỏ dáng vẻ không thêm để ý, còn dùng tay ra hiệu cho cô yên lặng.

Yên lặng sao? Cô cứ không đấy!

Thế là cô nhón chân lên, tay vòng qua, ôm lấy cổ của anh kéo một cái cả đã người treo lên, ngấm lấy môi của anh. Sau đó dùng kỹ xảo mà cô nắm không vững lắm, chỉ là không có thu được hiệu quả. Chiếc điện thoại kia vẫn còn trên tay anh, mang theo sức mạnh ngang ngược không thêm thêm nữa, một cái tay để trống thảo thật lưng của anh ra, rồi luồn vào, chạm tới rồi nắm chặt. Sau khi anh rầu rĩ lên một tiếng, ở khoảng cách rất gần Nặc Đình Sơn nghe thấy âm thanh yếu ớt mềm mại kia hỏi han: Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Xảy ra chuyện gì đúng không? Ngẩng mặt lên, Nặc Đình Sơn cười với Trình Diệp Qua, đương nhiên bàn tay cũng không nhàn rỗi. Cô nhào người nói bên tai Trình Diệp Qua một câu đủ xấu xa: Ném điện thoại vào trong nước, ném điện thoại vào trong nước... Ngón tay đặt ở nơi mềm mại nhất, dùng sức lực của móng tay cạo sát ở phía trên, cứ như vậy mấy lần lồng ngực của Trình Diệp Qua đã bắt đầu run lên kịch liệt rồi. Theo một tiếng "Phịch" kia điện thoại đã bị rơi vào trong nước, Nặc Đình Sơn nở nụ cười đắc ý. Sau khi đạt được mục đích cô muốn thu tay lại, không ngờ lại bị Trình Diệp Qua mạnh mẽ đè ép trở lại, sau đó bàn tay cứ như vậy mà hạ xuống nơi đang nhanh chóng bành trướng nóng rực kia.

"Em, em đùa với anh thôi". Nặc Đình Sơn run run nói.

"Anh, anh cũng đùa với em thôi, anh muốn xem rốt cuộc tới khi nào em sẽ tới đoạt điện thoại của anh đi". Bộ dạng Trình Diệp Qua nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh cho là chỉ hai phút là em sẽ tới giật lấy điện thoại của anh, nhưng em lại mặc cho anh và người phụ nữ khác tán tỉnh tới mười phút. Nặc Đình Sơn, anh đúng là không nghĩ tới em sẽ rộng rãi như vậy đấy".

"Em không, không rộng rãi". Nặc Đình Sơn nói, thật ra cô cho là cô sẽ chịu đựng tới khi anh cúp điện thoại, nhưng mười phút cũng đã là cực hạn rồi.

"Có điều, hiệu quả thật không tệ. Không, phải nói là có chút bất ngờ". Giọng anh khàn khàn, sau đó ngón tay đặt ở trên tay cô dẫn dắt cô.

Ngày thứ tư Nặc Đình Sơn tới tìm Trình Diệp Qua, cô đã vì anh làm một số chuyện khá mờ ám giữa nam nữ nhưng cũng rất thân mật. Ở trong một góc nhỏ họ vai kề vai, anh cầm giấy ăn lau đầu ngón tay cho cô. Cô đỏ mặt, anh cũng đỏ mặt.

Chợt nhớ tới cái gì đó, sắc mặt của anh đại biến, cứ như vậy nhìn cô.

"Sao vậy?" Cô thấp giọng hỏi anh: "Em có cho cậu ấy không?" Giọng của anh gương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng. "Không, không có".

"Em thề đi".

"Em thề!"

MM

Hết chương 59!

Next:

Ba người đứng ở phía trước một bức tranh sơn dầu to lớn, Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua đứng ở một bên, Grace đứng ở một bên.

"Tôi đã từng nói với cô lòng của tôi đã thuộc về người khác rồi". Trình Diệp Qua thấp giọng nói: "Bây giờ cô đã hiểu rồi chứ?"

"Anh từng nói cô ấy không ở bên anh".

"Bây giờ cô ấy đã quay trở về rồi, tôi hôm qua khi đang nói chuyện điện thoại cùng cô, cô ấy đang ở ngay bên cạnh tôi".

Grace hỏi mục đích của Nặc Đình Sơn khi nói những lời này với cô ấy.

"Mục đích?" Nặc Đình Sơn suy ngẫm, giống như cát từng khúc ruột nói ra từng chữ: "Không có mục đích gì cả, tôi chỉ muốn nói với cô rằng tôi vẫn sẽ rời khỏi anh ấy".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Ngày thứ năm Nặc Đình Sơn tìm tới Trình Diệp Qua, Hôm đó là thứ bảy. Hành trình buổi chiều thứ bảy của Trình Diệp Qua là đến một cuộc hẹn, chiều hôm nay anh sẽ cùng Grace đi xem triển lãm tranh của bạn cô ấy. Ngày hôm ấy Trình Diệp Qua toàn thân trang phục chỉnh tề, nhìn qua đánh vẻ đĩnh đạc của Trình Diệp Qua đã nhận được lấy ánh mắt khinh bỉ của Nặc Đình Sơn mấy lần.

Vừa dùng xong cơm trưa, anh và cô đang đi về phía nội thành Manchester, Trình Diệp Qua lái xe, Nặc Đình Sơn ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế. Cô một lần nữa hất cái tay của Trình Diệp Qua đang đặt trên mặt mình ra.

Gần hai tiếng xe đã tới phòng triển lãm tranh mà Trình Diệp Qua hẹn với Grace. Trong bãi đậu xe nặc Đình Sơn kéo mũ áo khoác lên, khoanh tay bộ dáng như: "Anh đi ăn uống no say với người đẹp đi, em ở đây ngủ."

Vừa bày ra tư thái xong tay đã bị Trình Diệp Qua kéo lại, Nặc Đình Sơn vùng mạnh một cái quát lớn với Trình Diệp Qua: "Đừng có mà động tay động chân".

Thế là.

Sau khi hôn rồi sờ soạng, anh dụ dỗ cô như dụ dỗ con chó con mèo: "Cùng đi vào nào".

"Không muốn".

"Cùng đi vào".

"Không muốn".

"Cánh tay để cho em khoác này".

"Không cần".

"Nếu không anh khoác tay của em".

Cô không nói gì, nụ cười cũng không nhìn được nữa, sau đó hoàn toàn nở ra phôi phôi.

Cô kéo cánh tay anh đi vào phòng trưng bày tranh. Cô gái tóc vàng đang chuẩn bị tư thế chờ người yêu cùng xuất hiện, xoay mặt qua, ý cười còn dừng lại trên khóa miệng của cô ấy từ từ tiêu tan, không còn tiêu điểm, mặt cũng bắt đầu trắng bệch, ánh mắt thê lương.

Ba người đứng ở phía trước một bức tranh sơn dầu to lớn, Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua đứng ở một bên, Grace đứng ở một bên.

"Tôi đã từng nói với cô lòng của tôi đã thuộc về người khác rồi". Trình Diệp Qua thấp giọng nói: "Bây giờ cô đã hiểu rồi chứ?"

"Anh từng nói cô ấy không ở bên anh".

Lời này cũng làm cho sắc mặt của Nặc Đình Sơn trở lên trắng bệch, cô vội vàng cúi đầu xuống không để cho ai nhìn thấy, bởi vì khi tới thứ hai cô lại không ở bên cạnh anh nữa rồi, hơn nữa lần này là vĩnh viễn.

Cúi đầu, Nặc Đình Sơn nghe thấy Trình Diệp Qua nói.

"Bây giờ cô ấy đã quay trở về rồi, tối hôm qua khi đang nói chuyện điện thoại cùng cô, cô ấy đang ở ngay bên cạnh tôi".

Trình Diệp Qua tùy ý ôm lấy bả vai cô rời khỏi phòng trưng bày tranh, trên cầu vượt đi về phía bãi đậu xe anh xoay mặt lại để hôn cô. Cô tránh né, họ cùng nhau đùa giỡn đi tới bãi đậu xe. Nặc Đình Sơn bảo Trình Diệp Qua đợi cô một lúc, cô nói muốn đi vào phòng vệ sinh.

Theo con đường lúc tới Nặc Đình Sơn đã tìm được Grace, Grace có mái tóc quần dài màu vàng vẫn còn duy trì tư thế ngăn người như cũ. Những người kia nói người đứng ở trước mắt này chính là một mỹ nữ nổi tiếng. Nặc Đình Sơn thấy những người đó nói không sai. Trước đó không lâu ở chỗ này Grace đã rất chân thành chúc phúc cho cô và Trình Diệp Qua.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Grace Nặc Đình Sơn khó khăn nói ra: Tôi chỉ tạm thời quay trở lại bên cạnh anh ấy thôi.

Grace hỏi mục đích của Nặc Đình Sơn khi nói những lời này với cô ấy.

"Mục đích?" Nặc Đình Sơn suy nghĩ, giống như cắt từng khúc ruột nói ra từng chữ: "Không có mục đích gì cả, tôi chỉ muốn nói với cô rằng tôi vẫn sẽ rời khỏi anh ấy".

"Cô thật ích kỷ".

Cái này Nặc Đình Sơn biết.

Nhưng, Klein nói là có thể, nói cô có thể tới tìm anh. Nặc Đình Sơn kéo mũ áo khoác, để cho cổ của áo khoác che kín nửa gương mặt của cô lại, cô cúi đầu vội vàng rời khỏi phòng trưng bày tranh.

Trình Diệp Qua dẫn Nặc Đình Sơn tới một salon làm tóc cách phòng trưng bày tranh không xa, cứ như thể cương quyết ấn cô vào chỗ ngồi.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Nặc Đình Sơn, người đàn ông này dùng khẩu khí không cho chống cự lại nói: "Đây là chuyện mà ngày hôm nay anh cho là quan trọng nhất".

"Chuyện gì?" Nặc Đình Sơn ngây ngốc hỏi.

Dường như Trình Diệp Qua không quá tình nguyện đáp lại câu hỏi của cô, anh đưa điện thoại của anh giao cho nhà tạo mẫu tóc, anh nói với nhà tạo mẫu tóc: "Làm tóc của cô ấy thành kiểu như thế này".

"Trình Diệp Qua, anh muốn làm gì". Nặc Đình Sơn tiếp tục đặt câu hỏi.

Anh cúi đầu dùng môi mở một cái lên môi cô, vô cùng dịu dàng nói: "Xuyt, đừng hỏi nữa, rất nhanh em sẽ biết anh muốn làm cái gì, anh có thể đảm bảo với em là em chỉ cần nghe theo anh là được rồi".

Sau khi nói xong Trình Diệp Qua vòng ra sau lưng Nặc Đình Sơn, xoay mặt của cô về phía gương: "Buổi tối em phải cùng anh tham gia tới bữa tiệc sinh nhật của một người bạn, anh phải làm cho em dễ coi hơn một chút".

Cái tên này nói cô chưa đủ dễ nhìn sao?

Anh oanh tạc thối miến ở bên tai cô: "Nặc Nặc, nhắm mắt lại, một lúc là xong thôi. Anh cam đoan đợi sau khi em mở mắt ra sẽ thấy mình đẹp như tiên nữ".

Nặc Đình Sơn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Rốt cục Trình Diệp Qua cũng nói Nặc Nặc em có thể mở mắt ra rồi. Nặc Đình Sơn mở mắt ra, với một tâm trạng rất mơ mộng. Sau đó ---

Đẹp! Như! Tiên! Nữ?! Nặc Đình Sơn trợn mắt há miệng nhìn mình ở trong gương. Mái tóc đen dài như tơ lụa của cô đã không còn nữa, không còn nữa rồi!!

Cô của bây giờ cùng với vẻ đáng xấu hổ của cô ở Notting Hill giống y như đúc. Tóc ngắn kết hợp với áo khoác kiểu nam, cô ở trong gương là một tomboy chính hiệu trăm phần trăm.

Gương mặt kìm nén, Nặc Đình Sơn trừng mắt với Trình Diệp Qua: "Bây giờ anh Trình còn muốn nói em đẹp như tiên nữ không?"

"So với em để tóc dài thì dễ coi hơn, còn nữ tính hơn một chút". Trình Diệp Qua nói như đúng rồi.

"Trình Diệp Qua!" Nặc Đình Sơn hận không thể một cước đánh nát gương mặt đó của Trình Diệp Qua.

"Không sao, tóc của em sẽ dài ra rất nhanh thôi". Anh an ủi cô như thế.

Cái người này tại sao cứ phải lấn tẩn về tóc của cô như vậy!! Dưới cái trợn mắt của cô anh nở nụ cười dương dương tự đắc: "Lần này tóc của Nặc Đình Sơn là vì Trình Diệp Qua mà dài ra".

Lòng cũng bối vì một câu như vậy của anh mà tất cả những tức giận đã tan thành mây khói, sau đó là ngọt ngào, sau nữa là chua xót.

Sau khi rời khỏi salon tóc Nặc Đình Sơn theo Trình Diệp Qua đi tới trung tâm thương mại. Sau khi cắt tóc xong Trình Diệp Qua nói phải chọn quần áo cho cô, lần này Nặc Đình Sơn không nói bất cứ cái gì chỉ ngoan ngoãn đổi quần áo mà Trình Diệp Qua đã chọn cho cô, từng bộ lại từng bộ, cuối cùng Trình Diệp Qua bảo Nặc Đình Sơn mặc vào một bộ váy dài cổ điển.

Trình Diệp Qua đúng là dung tục, hóa ra anh cũng thích con gái tóc dài váy dài.

Quay một vòng, Nặc Đình Sơn hỏi Trình Diệp Qua: "Em nhìn thế nào cũng thấy mình giống như người giúp việc mặc bộ lễ phục mà chủ nhà của mình không cần nữa vậy".

"Ai dám nói em như vậy anh sẽ đánh người đó". Trình Diệp Qua nghiêm mặt.

Mặc bộ lễ phục mà Trình Diệp Qua chọn cho cô, phối với mái tóc ngắn tới mang tai cùng anh tham gia tiệc sinh nhật của bạn anh. Tiệc sinh nhật được bố trí ở gần chỗ công trình, tham gia tiệc sinh nhật đều những gương mặt trẻ tuổi. Trình Diệp Qua nói cho Nặc Đình Sơn biết những người này đều là những thành viên tham gia vào toàn bộ công trình.

Tiệc sinh nhật được bố trí cực kỳ đơn giản. Bia, bánh kem, âm nhạc, cùng bầu không khí của tiệc sinh nhật càng lúc càng trở lên sôi động. Nặc Đình Sơn cũng nhìn thấy một mặt khác của Trình Diệp Qua so với bình thường, ví dụ như anh đưa bia tới miệng của cô trong sự đùa giỡn của mọi người, tiếp đó hôn cô tới không thở nổi. Ví dụ như sở trường của Trình Diệp Qua là đánh trống và ném phi tiêu, nhịp điệu tiếng trống của anh giàu cảm xúc, trình độ phi tiêu của anh tương đương với tuyên thủ chuyên nghiệp hàng đầu.

Động tác ném phi tiêu của Trình Diệp Qua đúng chuẩn đẹp tới có thể trở thành giáo trình làm cho đám con gái reo hò liên tiếp, các cô ấy vây quanh anh. Đám con gái xếp hàng chờ Trình Diệp Qua dạy cho họ. Người thứ mười, người thứ mười một, người thứ mười hai.

Nặc Đinh Sơn đứng ở một bên quan sát, từ đầu xem đám fan hâm mộ này reo hò tới cuối cùng trong lòng có cảm giác vô cùng khó chịu. Mấy cô gái này có chỗ nào cảm thấy hứng thú với phi tiêu cơ chứ, họ là cảm thấy hứng thú với Trình Diệp Qua, mà Trình Diệp Qua lại bày ra bộ dáng phong nhã càng làm cho Nặc Đinh Sơn cực kỳ buồn bực. Người đàn ông này là ngốc thật hay là giả ngốc đây.

Tới lượt người thứ mười lăm rồi.

Nặc Đinh Sơn trông theo người thứ mười lăm đi về phía Trình Diệp Qua, ngắm bộ ngực của cô nàng lại nhìn bộ ngực của mình. À! Cô đã không nhỏ rồi nhưng vẫn bị kém hơn so với người kia.

"Trình Diệp Qua, em cũng muốn học". Ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Trình Diệp Qua, chỉ vào cô nàng ngực lớn: "Không được dạy cô ấy, anh phải dạy cho em".

Trình Diệp Qua nở ra một nụ cười, chẳng trạc đằng hoàng: "Em phải đi xếp hàng".

Tên khốn này.

"Trình Diệp Qua anh phải biết em là bạn gái của anh đấy". Nặc Đinh Sơn cây ngay không sợ chết đứng nói ra lời này.

Vừa dứt lời Nặc Đinh Sơn đã nhận được tiếng xùy xua đuổi. Ánh mắt tìm tới Trình Diệp Qua muốn muốn nhận được sự giúp đỡ từ phía anh, nhưng ai ngờ lại nhận được vẻ mặt như cười như không của anh. Thấy người trong cuộc không có phản ứng, âm thanh xua đuổi càng lớn hơn, cô nàng ngực bự kia lại càng uốn ngực ra oai với cô.

Đồ khốn. Cái ly cầm trong tay bị cô ném mạnh xuống đất, quay đầu, chưa đi được mấy bước Trình Diệp Qua đã đuổi theo, anh vững vàng ôm cô ở trong ngực.

"Giận rồi sao?"

Phí lời!

"Tình yêu vốn dĩ là chuyện như vậy, muốn trêu cô ấy, muốn cho cô ấy tức xì khói". Âm thanh của anh phát ra trên đỉnh đầu cô.

Nặc Đinh Sơn không nói lời nào.

"Giận thật rồi sao?"

Nặc Đinh Sơn hất mạnh tay Trình Diệp Qua ra, tay bị hất ra thuận tiện giữ bên eo cô.

Dựa lưng vào trên tường Nặc Đinh Sơn thở hổn hển, Trình Diệp Qua dựa vào người cô cũng đang thở dồn dập. Nặc Đinh Sơn cũng không biết thế nào lại biến thành như vậy, cảm xúc này cũng đến quá nhanh rồi.

"Nặc Nặc, chúng ta quay về nha?" Giọng anh khàn khàn.

"Vâng". cô khẽ đáp lại anh.

Ôm cô cào từ với đám bạn của anh, họ nhanh chóng trở lại trên xe. Nơi này cách chỗ ở của Trình Diệp Qua cũng chỉ mất mười mấy phút lái xe, khi xe vẫn chưa lái tới một khu vực tới, Trình Diệp Qua đã không thể chờ đợi được nữa một cánh tay nhàn rồi đã luồn vào trong bộ váy lễ phục của cô.

Từ nơi này đã có thể nhìn thấy được chỗ ở của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn đỏ mặt nhắc nhở Trình Diệp Qua phải chú ý lái xe. Bàn tay luồn vào trong váy của cô lại càng tùy tiện hơn nữa, trêu chọc làm cho giọng nhắc nhở của cô phải run rẩy.

Xe lái ra khỏi chỗ tới bàn tay của Trình Diệp Qua vẫn không có mấy may ý định nào rời khỏi từ trong váy của cô.

"Trình Diệp Qua..." Nặc Đinh Sơn xoay mặt qua muốn cảnh cáo Trình Diệp Qua, lời tiếp theo bởi vì vẻ mặt của Trình Diệp Qua mà không nói ra được.

Không giống với cảm xúc như vừa rồi, vẻ mặt của Trình Diệp Qua lộ ra vẻ nghiêm nghị, ánh mắt của anh nhìn về phía trước, theo ánh mắt của Trình Diệp Qua Nặc Đinh Sơn thấy được chiếc xe hơi màu đen dừng ở một chỗ vô cùng khuất cách đó không xa.

Giảm tốc độ xe chậm lại, tay của Trình Diệp Qua rời khỏi bộ lễ phục của cô, đồng thời rất cẩn thận sửa sang lại lễ phục cho cô. Xe dừng lại ở nơi cách chiếc xe hơi màu đen khoảng mấy trăm mét.

Tay của Nặc Đinh Sơn định cởi dây an toàn ra thì bị Trình Diệp Qua chặn lại: "Trước hết em cứ ở trong xe đợi anh, chủ nhân của chiếc xe hơi màu đen kia chính là Vinh Mộ Minh, anh gọi ông ấy là chú Vinh, ông ấy là người anh vô cùng kính trọng, lát nữa anh sẽ quay trở lại".

"Được". Nặc Đinh Sơn đáp lại.

"Nặc Nặc, hãy đồng ý với anh em đừng nhìn bất cứ cái gì cả".

"Vâng".

Đưa mắt nhìn theo Trình Diệp Qua đi về phía chiếc xe hơi màu đen kia, Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại. Trình Diệp Qua bảo không muốn cô nhìn bất cứ cái gì vậy thì cô sẽ không nhìn cái gì hết.

Nhưng, khi âm thanh giòn tan của cái tát kia vang lên Nặc Đình Sơn vẫn không nhin được mà mở mắt ra. Trong quảng sáng mờ hồ cô đã nhìn thấy hai bóng người cao gầy kia đối mặt với nhau, bóng người thẳng tắp đứng bên trái giống như cây tùng đứng ngạo nghễ, mặc dù bóng người bên trái cao gầy nhưng cũng đã sớm hiện ra vẻ già nua, người bên phải đang vung tay lên.

Nặc Đình Sơn đưa tay che miệng lại, tiếp đó cô nghe được âm thanh của cái tát thứ hai, âm thanh cái tát ở trong đêm yên tĩnh này lại càng chói tai, người bị đánh vẫn đứng thẳng người, Nặc Đình Sơn nhắm hai mắt lại một lần nữa.

Sau mấy phút tiếng động cơ ô tô vang lên, rồi đi.

Sau mười mấy phút Trình Diệp Qua lại một lần nữa trở lại trong xe.

Đêm khuya, đợi khi người bên cạnh truyền tới hơi thở đều đều lúc này Nặc Đình Sơn mới lặng lẽ ngồi dậy, rón rén mở đèn trên tủ đầu giường lên, theo tia sáng.

Quả nhiên.

Từ hai cái tát này của Vinh Mộ Minh Nặc Đình Sơn đã đoán được cú đánh nhất định không hề nhẹ, năm đầu tay ở trên gương mặt của anh vẫn chưa biến mất, đáng chết là hai cái bạt tai này lại còn đánh vào một bên trên mặt. Nhìn hai má trái phải không cân đối của Trình Diệp Qua cái mũi của Nặc Đình Sơn chưa xót, có lẽ anh đã đoán được sẽ có kết quả như vậy nên mới không để cho mình nhìn rồi.

Cô không ngạc, cô cũng biết là vì sao Trình Diệp Qua lại bị đánh, cô còn biết Vinh Tuấn đang trên đường từ San Francisco tới Manchester.

Nhưng người này dường như lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bảo cô đi tắm rửa trước, bảo cô đi ngủ trước.

Nặc Đình Sơn tìm thuốc tới.

Khi vừa định bôi thuốc lên mặt anh, bất ngờ Trình Diệp Qua mở mắt ra. Cứ như vậy nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó từ trên giường ngồi dậy, quay mặt đi chỗ khác.

"Nhìn thấy rồi". Anh hỏi cô.

Nặc Đình Sơn rũ mắt xuống: "Lần đầu chưa thấy, lần thứ hai..."

Trình Diệp Qua không nói thêm gì nữa, tay anh kéo tủ ngăn kéo đầu giường ra, rất nhanh anh đã tìm được thuốc lá.

Nặc Đình Sơn khẽ gọi một câu.

Thuốc bị ném trở lại tủ đầu giường.

Di chuyển từng chút một đi về phía anh, nửa quỳ trên giường khẽ chạm môi lên vành tai anh: "Đừng tức giận". Môi di chuyển từng chút ngậm lấy vành tai anh, lưỡi liếm lên tai anh từng chút từng chút.

Cuối cùng ---

"Đi ngủ đi". Âm thanh buồn bực của anh.

"Em không đi, anh còn tức giận em sẽ ngủ không được". Nặc Đình Sơn khẽ thì thầm, cơ thể càng dán chặt lấy anh, lưỡi cũng càng dùng sức hơn.

Cuối cùng ---

Hít sâu một hơi, anh xoay người đối mặt với cô, ngón tay cốc trên trán của cô "Người phụ nữ ngoan ngoãn".

Nhìn cô thật sâu, nói:

"Người đàn ông tên Trình Diệp Qua chẳng qua là không muốn bị mất mặt trước mặt người phụ nữ tên Nặc Đình Sơn. Một người đàn ông bị ăn liễn hai cái tát cũng không phải là chuyện gì đáng khoe khoang, đặc biệt là trước mặt người phụ nữ mình yêu".

MM

Hết chương 60!

Next:

"Trình Điệp Qua, anh thật đẹp trai". Tay chạm nhẹ vào gò má còn in hằn dấu tay của anh: "Khi bị đánh cũng vô cùng đẹp trai".

Từng chút thuốc được cẩn thận chậm rãi bôi lên trên gương mặt anh.

"Đau sao?"

"Ừmm..." Anh nghiêng đầu làm như đang suy nghĩ: "Em thấy khi anh nói đau sẽ đẹp trai hơn hay nói không đau sẽ đẹp trai hơn?"

"Mặc kệ anh nói đau hay không đau đều đẹp trai hết, nhưng nếu như anh nói đau thì em sẽ thưởng chocolate cho anh, nhưng làm sao đây Trình Điệp Qua hình như ở đây chúng ta không có chocolate, bằng không..." Nặc Đinh Sơn nghiêng đầu cũng làm như đang suy nghĩ: "Bằng không em đem mình làm chocolate, anh thấy thế nào?"

"Nặc Nặc, có hơi đau".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Trong căn phòng không lớn, anh ngồi ở đó đối diện với cô, anh nói:

"Người đàn ông tên Trình Điệp Qua chẳng qua là không muốn bị mất mặt trước mặt người phụ nữ tên Nặc Đinh Sơn. Một người đàn ông bị ăn liền hai cái tát cũng không phải là chuyện gì đáng khoe khoang, đặc biệt là trước mặt người phụ nữ mình yêu".

Lời này thế nhưng Nặc Đinh Sơn nghe vào trong tai không sót một chữ. Toét miệng, người phụ nữ anh yêu. Trình Điệp Qua nói người phụ nữ anh yêu.

"Vẫn còn cười được". Giọng của Trình Điệp Qua càng thêm tức giận.

Mắt thấy ngón tay muốn cốc tới trán của cô lần thứ hai.

"Trình Điệp Qua, anh thật đẹp trai!" Nặc Đinh Sơn nói không chớp mắt.

Không phải ngay lúc này, vào thời điểm này lúc Nặc Đinh Sơn nói "Trình Điệp Qua, anh thật đẹp trai!" chẳng khác nào nói "Trình Điệp Qua, em yêu anh". Câu này cô không dám nói, muốn nói thế nào đi nữa cũng không thể nói ra được.

Vì vậy "Trình Điệp Qua, anh thật đẹp trai". Nặc Đinh Sơn mở to mắt, không dám chớp mắt, bởi vì cô biết chỉ cần cô chớp mắt một cái thì nước mắt sẽ rơi xuống.

"Trình Điệp Qua, anh thật đẹp trai". Nặc Đinh Sơn mở lớn mắt lặp lại một lần nữa.

Người đàn ông không biết nội tình bị lời nói như vậy của cô làm cho dở khóc dở cười.

"Nói thử xem, đẹp như thế nào".

"Đẹp tới nỗi khiến cho thế giới này, trái đất này thậm chí toàn bộ vũ trụ này đều bị lu mờ". Nặc Đinh Sơn nói: "Lời này chạm tới tận đáy lòng".

Trong lòng Nặc Đinh Sơn, Trình Điệp Qua thật sự là kiểu đẹp trai này.

Anh đưa tay ra vò mái tóc đã bị cắt ngắn của cô, anh nói Nặc Đinh Sơn nhìn em có chút giống như chú chó teacup kia vậy.

"Trình Điệp Qua, anh thật đẹp trai". Tay chạm nhẹ vào gò má còn in hằn dấu tay của anh: "Khi bị đánh cũng vô cùng đẹp trai".

Từng chút thuốc được cẩn thận chậm rãi bôi lên trên gương mặt anh.

"Đau sao?"

"Ừmm..." Anh nghiêng đầu làm như đang suy nghĩ: "Em thấy khi anh nói đau sẽ đẹp trai hơn hay nói không đau sẽ đẹp trai hơn?"

"Mặc kệ anh nói đau hay không đau đều đẹp trai hết, nhưng nếu như anh nói đau thì em sẽ thưởng chocolate cho anh, nhưng làm sao đây Trình Diệp Qua hình như ở đây chúng ta không có chocolate, bằng không..." Nặc Đình Sơn nghiêng đầu cũng làm như đang suy nghĩ: "Bằng không em đem mình làm chocolate, anh thấy thế nào?"

"Nặc Nặc, có hơi đau".

Có hơi đau ư? Anh và cô đang ngồi ở trên nệm giường, cô chủ động xích lại gần phía anh, nghiêng người ngậm lấy chóp mũi anh, tay cũng chủ động luồn vào trong áo ngủ của anh, lòng bàn tay chạm ở trên ngực của anh, xoa nắn giống như lúc anh lấy lòng cô vậy. Anh thở gấp, khi ánh đèn được chỉnh tối xuống một chút, cô nằm lên trên giường, thân thể của anh đã bao phủ lên cô. Hai thân thể không chút che đậy đang quấn lấy nhau, anh thắm thì bên tai của cô: Nặc Nặc lần này anh muốn từ phía sau... Cho dù giọng nói của anh cực thấp nhưng cô vẫn nghe thấy rất rõ ràng. Người đàn ông này thật là có chút bánh chộp đấy, sau khi nhận được tiếng "Ừm" kia của cô, cô mặc cho anh lật người cô lại. Mặt chôn thân sâu ở trên gối, tay túm chặt drap trải giường, phối hợp với anh để cho anh tiến vào từ phía sau. Theo tiết tấu từ từ tăng nhanh của anh mặt của cô lại càng vui sâu vào trong gối hơn.

Sau đó, đầu của cô gối lên trên vai, ở giai đoạn nước rút cuối cùng loại kích động ấy vẫn chưa rút khỏi ở trên người của họ. Anh và cô đều không buồn ngủ.

"Nặc Nặc".

"Hừm"

"Muốn biết vì sao anh lại tới gia đình kia, muốn biết mối quan hệ của anh và Vinh gia rốt cục là như thế nào không? Nếu như em muốn biết thì anh..."

"Xuyt ---" Nặc Đình Sơn ra hiệu cho anh yên lặng, cô vươn người một cái rồi nhắm mắt lại: "Em buồn ngủ rồi, anh làm em mệt muốn chết rồi, em muốn đi ngủ".

"Ừm, vậy thì ngủ đi".

Bất kể Trình Diệp Qua muốn nói cho cô biết cái gì cô cũng không muốn nghe, tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi, cô chỉ muốn cùng anh chung sống thật tốt, làm tất cả những chuyện mà những người yêu nhau sẽ làm, sau đó chờ ngày thứ ba tới, thứ ba cô phải rời khỏi anh rồi.

Trình Diệp Qua đã có một giấc mơ rất đột ngột, anh mơ thấy Nặc Đình Sơn nằm khóc trong lòng anh, là loại khóc không phát ra bất kỳ âm thanh nào nhưng nước mắt lại chảy như đê vỡ. Anh hoảng sợ tới không biết phải làm thế nào cho phải thế là anh hôn cô: Nặc Nặc sao em lại khóc vậy, cô nói cô không thể nói cho anh biết nguyên nhân, cô nói cô nhất định phải rời khỏi anh, sau đó bỗng chốc cô đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trình Diệp Qua tỉnh lại, tay ngay lập tức liền sờ tới vị trí bên cạnh, trống không. Tay sờ được chính là một sự lạnh lẽ, nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường, anh theo bản năng cúi đầu, mặc trên người anh là cái áo ngủ nhạt màu, hiện lên ở trước ngực của anh là một khoảng nhỏ khá đậm màu. Tay sờ thử thì thấy ẩm ướt. Cứ như là đã từng có ai rơi rất nhiều nước mắt ở đây vậy, cứ như là giấc mơ kia tồn tại thực sự vậy, cô nói cô phải rời khỏi anh rồi.

Cô đã rời khỏi anh rồi!

Cái ý nghĩ này làm cho Trình Diệp Qua như một mũi tên lao ra khỏi phòng của anh.

Lúc Nặc Đình Sơn đi xe đạp trở về từ cửa hàng tiện lợi, lúc qua nhà để xe đã nghe thấy bên trong truyền tới tiếng động cơ ô tô, đó là xe của Trình Diệp Qua. Sớm như vậy mà Trình Diệp Qua muốn đi đâu vậy? Không phải anh nói hôm nay là chủ nhật, anh không có đi làm sao? Nặc Đình Sơn vịn xe đạp đứng ở một bên.

Rất nhanh xe của Trình Diệp Qua lùi lại nhà để xe. Lùi lại, xoay sang bên, không đợi Nặc Đình Sơn gọi anh lại xe của anh ngay lập tức đã lái qua trước mặt cô. Sau khi xe lái ra khỏi mấy trăm mét thì lại lùi trở lại, dừng ở trước mặt Nặc Đình Sơn.

Ở góc độ này Nặc Đình Sơn vừa vặn đối diện với cửa của lái xe. Cửa kính của bên phía lái xe nhanh chóng hạ xuống, Trình Diệp Qua nghiêng mặt qua nhìn cô, thăm dò gọi thử một tiếng: Nặc Đình Sơn?

Không biết tại sao Nặc Đình Sơn cảm thấy nếu như vào giờ phút này mà cô không lớn tiếng đáp lại lời thì Trình Diệp Qua sẽ vô cùng tức giận. Thế là cô lớn tiếng trả lời: Vâng.

Sau tiếng vâng ấy.

Nặc Đình Sơn bịt kín tai lại! Cái tên khốn Trình Diệp Qua này tại sao mà mới sáng sớm đã bắt đầu giáo huấn cô vậy. Cái gì chứ? Nói cô là người phụ nữ không an phận. Cái quái gì chứ? Nói nếu là người phụ nữ an phận thì phải ngoan ngoãn ở trong nhà.

Cái tên chệt tiết này có biết là cái tù lạnh trống rỗng của anh cũng chỉ còn sót lại mấy quả táo khô cần không vậy. Còn nữa! Nặc Đình Sơn đã phát hiện ra một chuyện, trong áo khoác của Trình Diệp Qua tay áo của áo ngủ bị lộ ra ngoài, hơn nữa anh còn mang dép lê, dép lê còn mang nhầm dép trái. Ông anh này vội vội vàng vàng là muốn đi làm cái gì đây?

Càng quang trọng hơn chính là!

Đầu ngón tay của Trình Diệp Qua còn kẹp điều thuốc, thuốc chưa có châm lên, nhưng rõ ràng có đủ động cơ gây án. Tối qua cũng vậy!

Buông lỏng tay, xe đạp bị Nặc Đình Sơn quăng qua một bên, xe đạp "Âm" một tiếng ngã xuống làm cho Trình Diệp Qua ngậm miệng lại, Nặc Đình Sơn chỉ vào điều thuốc Trình Diệp Qua đang kẹp trên đầu ngón tay: "Chó chết, chết tiệt!"

Đây là câu Trương Diệu Lệ thường dùng để mắng người.

Phát âm đơn giản đó của cô đã làm cho Trình Diệp Qua lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: "Nặc Đình Sơn, em đã chửi bậy".

"Trình Diệp Qua không phải là anh đã đồng ý với em không hút thuốc nữa sao? Lời này em đã nghe rất rõ ràng, nhưng mới có mấy ngày lời Trình Diệp Qua anh nói đều là chó má!" Sau câu đó Nặc Đình Sơn đứng là đã tăng thêm ngừ khí.

Vào lúc này dường như Trình Diệp Qua mới nhớ tới điều thuốc trên tay của anh, anh nhanh chóng ném điều thuốc ra ngoài cửa sổ: "Anh chưa có hút, đó chỉ là một thói quen, anh không có ý định hút thuốc, còn nữa Nặc Đình Sơn, em không thể chửi bậy".

Không cho chửi đúng không? Bị dạy dỗ một trận không rõ nguyên nhân tất nhiên Nặc Đình Sơn sẽ không bỏ qua, cô phải đòi lại khi vô duyên vô cớ bị tức giận.

Nhưng mà ---

Một cánh tay vươn từ trong xe ra, bị cánh tay kia kéo mặt của Nặc Đình Sơn đối diện với mặt của Trình Diệp Qua. Cứ như vậy tên khốn này để ngăn cô chửi bậy đã cản mũi của cô tới sưng lên.

Buổi sáng hôm nay Trình Diệp Qua mang dép lê tựa ở trên xe để Nặc Đình Sơn đi xe đạp vòng quanh trước mặt anh, khi xe đạp đã đi quanh năm vòng, cô hỏi anh: Trình Diệp Qua đã được chưa vậy.

Trình Diệp Qua lắc đầu.

Vòng thứ mười.

Bánh xe vừa lướt qua Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn đã nghe được lời của anh truyền tới.

"Nặc Đình Sơn, sau khi em rời khỏi anh, anh thường nhớ tới nhất chính là dáng vẻ bây giờ của em. Nặc Đình Sơn, có tới mấy lần anh đã nhìn thấy em đi chiếc High Ride này vội vã lướt qua trước mặt anh, mắt của anh bởi vì đuổi theo bóng dáng của em mà đã không chú ý tới lời của người bạn bên cạnh anh đang nói chuyện với anh. Nặc Đình Sơn, trong lúc em không biết anh cũng đã từng lặng lẽ ở một bên quan tâm tới em".

Tim của Nặc Đình Sơn đau nhói, chua xót, nhưng cũng ngọt ngào.

Hóa ra từng có thời khắc như vậy, lúc cô nhớ anh anh cũng đang nhớ tới cô.

Ngày thứ năm Nặc Đình Sơn tới tìm Trình Diệp Qua là chủ nhật, họ trốn ở trong phòng nấu cơm, xem ti vi, thỉnh thoảng tranh cãi, sau khi tranh cãi xong thì hôn nhau. Cô quần lấy anh đem máy tính đây tới một bên trên ghế sofa, cứ như vậy cô đã chiếm được chỗ tốt. Cô có thể gối đầu trên đùi anh, lười biếng nằm trên đùi anh nhìn dáng vẻ của anh lúc làm việc, nhìn anh khi thì nhíu mày khi thì giãn ra.

Mùa đông thời gian ánh mặt trời chiếu luôn rất ngắn ngủi, sắc trời ngoài cửa sổ từ từ chìm vào tăm tối.

Bữa tối đơn giản lại tới, Trình Diệp Qua bắt đầu thu dọn đồ đạc, tối nay anh phải ra công trình phía trên biển kia.

Lúc Trình Diệp Qua thu dọn đồ đạc Nặc Đình Sơn ở bên cạnh anh vừa đám vừa xoa, lần thứ n kéo dài giọng: "Trình Diệp Qua, em muốn đi cùng với anh".

"Không được! Ngoài biển gió lớn, hơn nữa nhiệt độ còn thấp". Trình Diệp Qua bỏ laptop vào trong túi, chẳng thềm suy nghĩ đã nói ngay: "Anh đưa em về nhà trước".

"Trình Diệp Qua". Cô bám sát như bạch tuộc: "Cho em theo cùng đi".

"Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, tối ngày mai anh sẽ trở lại". Thu dọn xong tất cả, Trình Diệp Qua kéo cô từ trên người anh ra, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói với cô.

Làm sao có thể!

Nặc Đình Sơn trưng ra vẻ mặt ám muội, giọng nói dịu dàng: "Trình Diệp Qua, anh để em đi đi, em có thể cân nhắc tới buổi tối để cho anh làm hải quái bắt em".

Lời của cô dường như đã có chút hiệu quả, lúc anh nhìn cô ánh mắt có chút mất tự nhiên, ánh mắt lướt một vòng ở vị trí ngực của cô sau đó nhanh chóng rời đi.

Âm thanh càng lúc càng trở lên mềm mại: "Một khi hải quái bắt em đi thì em nhất định không có đánh trả nào đâu, em nghĩ em nhất định sẽ để mặc cho ngài hải quái muốn làm gì thì làm".

Ánh mắt lại chuyển tới trên ngực của cô, Nặc Đình Sơn để cho ngực của mình lấp ló lộ ra cực kỳ kích động. Sau khi ánh mắt của anh dừng lại mấy giây lại một lần nữa kìm chế quay đi, xoay người đi, giọng nói khàn đục: "Mặc quần áo vào, sau đó anh đưa em về nhà".

Quý ngài này thật đúng là cổ chấp mà.

Ngay sau đó Nặc Đình Sơn nói với anh: "Trình Diệp Qua, nói không chừng lúc anh không có ở đây em sẽ lên chạy mất".

Lời của cô làm cho anh nhanh chóng quay đầu lại, anh đang quan sát cô, vào lúc này Nặc Đình Sơn có chút chột dạ, cô chột dạ rồi mắt xuống.

"Nặc Nặc".

"Ừm". Nặc Đình Sơn lấy lại tinh thần.

"Tôi qua em..." Giọng điệu của anh mang theo chút thăm dò và dè dặt: "Có khóc không, chẳng hạn như em gặp ác mộng ấy".

Trong lòng sững sờ, Nặc Đình Sơn đối diện với Trình Diệp Qua, cau mày: "Sao lại nghĩ như vậy? Em không phải là đứa con nít, làm sao có thể vì gặp ác mộng mà khóc được".

Tay của Trình Diệp Qua chỉ vào vị trí trên ngực của anh: "Sáng hôm nay lúc anh thức dậy chỗ này bị ướt".

Sau khi phản ứng lại Nặc Đình Sơn nhanh chóng lau lau khóe miệng.

Không ngoài ý muốn Nặc Đình Sơn đã nghe thấy tiếng hít sâu của Trình Diệp Qua: "Nặc Đình Sơn, em chảy nước miếng! Em lại để lại nhiều nước miếng như vậy trên người của anh".

Che miệng lại, Nặc Đình Sơn làm bộ cười khẽ.

Cuối cùng Nặc Đình Sơn cũng thuyết phục được Trình Diệp Qua dẫn theo cô ra biển, lúc họ ra tới biển đã gần chín giờ. Hạng mục công trình này đã được định thời hạn hoàn thành vào cuối năm 2013, vì vậy công trình vô cùng cấp bách. Trình Diệp Qua vừa tới đã mở cuộc họp cùng bộ phận kỹ thuật, anh bảo Nặc Đình Sơn ở trong phòng của anh đợi anh. Phòng của Trình Diệp Qua nối liền với phòng làm việc của anh, Nặc Đình Sơn cầm chìa khóa mà Trình Diệp Qua đưa cho cô đi tới phòng làm việc, cô ngồi trước màn hình camera, thông qua màn hình tivi toàn tâm toàn ý nhìn từng lời nói từng cử chỉ của Trình Diệp Qua.

Thời điểm gần mười hai giờ Trình Diệp Qua mới quay trở lại phòng, khi tắm xong anh nói Nặc Nặc anh dẫn em đi xem một thứ hay ho.

MM

Hết chương 62!

Next:

"Trình Diệp Qua, anh có từng xem qua loại phim như vậy không?" Về mặt hết sức thiếu tự nhiên của Trình Diệp Qua làm cho Nặc Đình Sơn có chút hiếu kỳ.

"Không có" Trình Diệp Qua nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

"Không có? Sao có thể chứ? Tại sao?"

"Không tại sao cả, không có hứng thú, cũng không có thời gian".

Mặt Nặc Đình Sơn tiến lại gần Trình Diệp Qua, muốn tìm ra một chút manh mối từ trên mặt của anh, một bàn tay của anh đã che mặt của cô lại: "Đã xem qua vài lần, thấy cũng chỉ có vậy thôi".

...

"Nặc Nặc, nếu như em cũng từng làm chuyện như vậy cho người đàn ông khác thì anh sẽ nhắm sủng vào ngay huyết thái dương của hân không chút do dự".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Thời gian gần nửa đêm Nặc Đình Sơn theo Trình Điệp Qua tới một căn phòng tương tự như phòng nghiên cứu khoa học, Trình Điệp Qua nói cho cô biết đây là trung tâm giám sát đáy biển, bình thường họ đều thông qua thiết bị giám sát ở đây để nghe được tin tức từ các loại cá dưới biển sâu phát đi, sau đó nhân viên kỹ thuật sẽ thông qua những thông tin mà sinh vật trong nước phát đi để thu thập số liệu.

Mở cánh cửa phòng ở tầng trong cùng ra Nặc Đình Sơn đã nghe được âm thanh kỳ quái, mấy giây sau đó cô đã đoán được chắc là đã xảy ra gì đó. Đang trực ban là một anh chàng da trắng có gương mặt baby, anh chàng da trắng này đang nhìn hết sức chăm chú vào màn hình máy vi tính, hình ảnh trên màn hình hiện lên là người đàn ông với nét mặt say mê, tay người đàn ông đặt trên đầu người phụ nữ, người phụ nữ đang nửa quỳ.

Nặc Đình Sơn xoay mặt qua nhìn Trình Điệp Qua, anh lại đang nhíu mày rồi. Anh vừa cau mày tay vừa gõ lên cánh cửa, anh chàng da trắng chân tay luống cuống tắt video đi, áp úng đứng ở một bên.

Anh chàng da trắng ôm máy tính của cậu ta lúng túng rồi đi, Trình Điệp Qua khô khốc gọi một tiếng "Nặc Nặc".

"Trình Điệp Qua, anh có từng xem qua loại phim như vậy không?" Về mặt hết sức thiếu tự nhiên của Trình Điệp Qua làm cho Nặc Đình Sơn có chút hiếu kỳ.

"Không có" Trình Điệp Qua nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

"Không có? Sao có thể chứ? Tại sao?"

"Không tại sao cả, không có hứng thú, cũng không có thời gian".

Mặt Nặc Đình Sơn tiến lại gần Trình Điệp Qua, muốn tìm ra một chút manh mối từ trên mặt của anh, một bàn tay của anh đã che mặt của cô lại: "Đã xem qua vài lần, thấy cũng chỉ có vậy thôi".

"Trình Điệp Qua..." Nặc Đình Sơn vẫn muốn khám phá ra chút gì đó từ trong miệng Trình Điệp Qua.

"Nặc Đình Sơn!" Về mặt của Trình Điệp Qua đã mất kiên nhẫn.

Thôi được rồi, Nặc Đình Sơn ngoan ngoãn đưa tay qua cho Trình Điệp Qua, họ đi tới vị trí đầu phía nam. Sắp xếp của nơi này nhìn qua giống như là sân thượng phát vệ tinh, họ ngồi sóng vai, họ cùng đeo tai nghe lớn có microphone.

Trình Điệp Qua nói cho Nặc Đình Sơn biết thông qua tai nghe có thể bắt được tần số âm thanh của sinh vật phát ra ở đáy biển mấy trăm hải lý.

Tai nghe truyền ra âm thanh của Trình Điệp Qua: "Mười bốn tỷ năm trước ở trong một vụ nổ vũ trụ lớn đã xuất hiện trái đất, bảy mươi phần trăm của trái đất đều là biển, lúc quan sát từ trên vệ tinh nó là màu xanh lam, trên thế giới này tồn tại sớm hơn so với tinh cầu màu xanh này là biển còn có sinh vật sống ở dưới đáy biển. Nặc Nặc, nhắm mắt lại em sẽ nghe thấy âm thanh của những vị khách ghé thăm trái đất này còn sớm hơn cả loài người, hàng tỷ năm trước, hàng chục tỷ năm trước".

Nặc Đình Sơn nhắm hai mắt lại, cô lần lượt nghe thấy một số âm thanh nhỏ bé, giống như âm thanh của sinh vật ở đáy biển khi hít thở phát ra. Dần dần những âm thanh ấy bị hai nhóm âm thanh thay thế một cao một thấp phối hợp chặt chẽ với nhau.

"Đó là cái gì?"

"Đó là thông điệp tán tỉnh của cá voi, cá voi đực trẻ rời khỏi người thân của mình một khoảng thời gian thì cảm thấy cô đơn, nó cũng muốn giống như cha mình có bạn đời của mình, cá voi đực bắt đầu tìm kiếm trên đại dương mệnh mông, cuối cùng nó cũng đã gặp được con cá voi cái khác cũng cô đơn giống như nó".

"Giai đoạn đầu tán tỉnh, cá voi sẽ đập nước cuộn cuộn trên mặt biển để thể hiện tư thế đẹp của mình, cách biểu đạt sức mạnh để lấy lòng cá voi cái, sau khi trải qua màn theo đuổi thăm dò ngắn ngủi chúng quay trở về trong biển sâu. Giai đoạn tán tỉnh thứ hai cá voi đực sẽ dùng tần số âm thanh để truyền đạt sự sùng bái của nó đối với cá voi cái, âm thanh càng to rõ thì thể hiện tình yêu của nó càng nồng cháy. Cá voi cái bị đánh động sẽ dùng tần số âm thanh đáp lại. Nặc Nặc, âm thanh em vừa nghe được là thể hiện cho ngài cá voi đực của chúng ta đã giành được tình yêu của nàng cá voi cái".

Nặc Đình Sơn nghiêng tai lắng nghe, cô nghĩ âm thanh khá nhỏ này nhất định là tần số âm thanh của nàng cá voi cái. Các cô nàng bao giờ cũng khá ngại ngùng, mà âm thanh lớn hơn nhất định là của quý ngài cá voi đực, từ tần số âm thanh nghe được này nhất định là của một anh chàng tình cảm dâng trào.

Nặc Đình Sơn mỉm cười, hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó chúng đã kết bạn với nhau đi tới bờ biển ấm áp, chúng ở đó hoàn thành giao phối đẻ trứng, đợi tới mùa xuân năm sau con của chúng ra đời, sinh mạng mới ra đời đối với cá voi mà nói thì đó là một bộ sử thi, bởi vì một đời của chúng quá dài".

Trong mơ hồ dường như Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy trong biển sâu con cá voi kia đã trải qua trưởng thành rồi khỏi người thân một mình tiến về phía trước, có bàn tay dịu dàng ấn lên gò má cô, cô mở mắt ra.

Chạm tới khuôn mặt Trình Điệp Qua, trái tim của Nặc Đình Sơn vô cớ trở nên khó chịu.

"Nặc Nặc, mà một đời người so với cá voi thì lại quá ngắn ngủi". Giọng nói của Trình Diệp Qua xuyên qua microphone truyền tới bên tai cô.

Nặc Đinh Sơn rũ mắt xuống.

Phút chốc qua đi Nặc Đinh Sơn lại nghe thấy một câu nói như vậy của Trình Diệp Qua "Đợi sau khi A Tuấn từ San Francisco trở về, chúng ta tìm một thời gian đi chọn nhà".

Lúc Trình Diệp Qua nói lời này Nặc Đinh Sơn lặng lẽ bỏ tai nghe đang gắn trên đầu xuống, sau đó nhấc mày quay mặt về phía Trình Diệp Qua: "Trình Diệp Qua, không có âm thanh nữa".

Trong khi Về mặt của Trình Diệp Qua vô cùng nghi hoặc thì Nặc Đinh Sơn đưa tai nghe cho anh, mấy phút sau đó Trình Diệp Qua gắn tai nghe lên đầu, lúc anh làm những việc ấy nét mặt rầu rĩ, bởi vì Nặc Đinh Sơn nói cho anh biết cô không nghe được gì cả, hơn nữa cô còn nói với anh cô có chút chóng mặt.

Trình Diệp Qua cầu hôn không thành buồn bực đi ở phía trước, Nặc Đinh Sơn cúi thấp đầu đi theo phía sau anh, quay trở lại phòng Nặc Đinh Sơn ngoan ngoãn nhận lấy thuốc Trình Diệp Qua đưa cho cô.

Uống xong thuốc, tắt đèn, đi ngủ!

Nặc Đinh Sơn mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Một đêm sắp qua, một ngày mới lại tới rồi, tay chạm tới tay của Trình Diệp Qua: "Trình Diệp Qua".

"Ừ".

Thật may, Trình Diệp Qua cũng chưa ngủ. Trong ánh sáng mờ mờ còn sót lại có thể phân biệt được sự vật, Nặc Đinh Sơn nghe thấy giọng của mình nói một câu thế này "Trình Diệp Qua, muốn em làm cho anh không".

"Cái gì? Làm cái gì?" Rất rõ ràng, anh không hiểu ý của cô đang nói tới cái gì.

"Trình Diệp Qua, tin không? Khăng định cũng không phải như anh nói ". Nặc Đinh Sơn lại thấp giọng bổ sung một câu.

"Rốt cuộc là em đang nói cái gì?" Tay anh với tới, kéo cô vào trong ngực.

Người đàn ông này cũng quá chậm chạp, cô thì thầm nói bên tai Trình Diệp Qua, tới mức cô phải nói trắng ra, sau khi nói xong ấy vậy mà Nặc Đinh Sơn lại nhận được một câu thế này "Ngủ đi".

Hừ --- Sao lại như vậy, không phải đàn ông rất thích như vậy sao? Sao tới chỗ Trình Diệp Qua lại không có hiệu quả gì vậy. Nặc Đinh Sơn thấy có lẽ vị này vẫn đang giả bộ với cô.

Thế là âm thanh của cô phả ra lại càng thêm mềm mại, sau đó "Dưa nhỏ, tin không? Em sẽ làm rất tốt".

Lời của Nặc Đinh Sơn dẫn tới một tiếng chửi rửa trảm thập của Trình Diệp Qua, sau đó anh kéo chăn che đầu cô lại, lớn tiếng ra lệnh "Sau này nếu như anh mà còn nghe được chữ nào tương tự như Dưa nhỏ như vậy từ trong miệng em thì nhất định sẽ ném em vào trong biển".

"Còn nữa, Nặc Đinh Sơn bây giờ em phải ngừng ngay cái loại ý nghĩ kỳ quái kia trong đầu em ngay lập tức, nhắm mắt lại đi ngủ".

Không muốn sao? Không muốn thì dẹp đi!

Nặc Đinh Sơn lại một lần nữa nằm lại vị trí của mình, tiếp tục trơ mắt nhìn trần nhà. Một lúc sau Trình Diệp Qua xoay người quay lưng về phía cô, lại sau một lúc nữa anh lại xoay người lại đối diện với cô, lại một lúc sau tay của anh nắm chặt lấy tay của cô: "Nặc Nặc".

"Ừ".

"Có lẽ em nói rất đúng, có lẽ cũng không phải như vậy". Anh đề thấp giọng nói.

"Sao cơ?" Nặc Đinh Sơn cố nhịn cười.

Im lặng ---

Môi của anh dán lên bên tai cô, âm thanh mang theo bất đắc dĩ: "Em thật sự không nên nói như vậy".

"Em chỉ nói thế thôi". Nặc Đinh Sơn tỏ ý rằng mình vô tội.

"Chỉ nói thế thôi, anh thấy em rõ ràng là cố ý". Trình Diệp Qua kéo tay của cô lại, cứ như vậy kéo đi xuống, cách một lớp vải sợi không thể kìm nén, nghiêng răng nghiêng lợi: "Cứng rồi, đây chính là kết quả mà những lời của em đã nói mang lại".

Ok, được rồi. Việc cô gây nên tất nhiên sẽ do cô phụ trách. Căn phòng đã rơi vào bóng tối, đầu Nặc Đinh Sơn chui vào trong chăn, đồ ngủ của Trình Diệp Qua rất rộng, cô chỉ cần vén vạt áo của anh lên là được rồi. Mỗi lướt qua từng chút trên người của anh, dừng lại ở trên bụng của anh một chút,

cũng chỉ một thời gian ngắn như vậy cô đã nghe được anh run rẩy hít vào. Vào giờ phút này hai má của cô đã cực kỳ nóng rồi, nóng tới nỗi cả người người như bốc cháy lên, mà thân thể anh cũng nóng rẫy.

Trong bóng tối Trình Diệp Qua cảm thấy được sự kích động dưới lớp da truyền tới sâu thẳm trong linh hồn. Sao vậy? Tất cả rung động là do cô gây ra làm cho anh say mê như vậy, loại say mê này lan tới mỗi một lỗ chân lông của anh ra sức bóp nghẹt anh. Mạnh mẽ tới nỗi làm cho suy nghĩ của anh tan rã, anh tùy ý phát ra một số âm thanh từ trong miệng mình ra. Anh muốn anh và cô cứ như đôi cá voi ở biển sâu kia, âm thanh của anh phát ra càng tập trung thì cô lại càng... Tay vỗ mạnh ở nệm trên giường, lúc răng của cô nhẹ nhàng cọ ở trên mỗi một tác da thịt đều sẽ dẫn tới thân thể anh từng trận run rẩy. Trong cơn run rẩy anh nghe thấy tiếng của chính mình "Nặc Nặc".

Sau đó là im lặng rất kỳ quái!

"Sao vậy?" Anh hỏi.

"Không sao". Cô đáp.

Trình Diệp Qua muốn nhắc người dậy đã bị cô đè mạnh lại.

"Nặc Nặc?"

"Đừng hỏi, đừng hỏi cái gì hết".

Bỗng chốc cô rời khỏi anh, trong ánh sáng mờ nhạt anh nhìn thấy cô cúi người rời khỏi phòng, cô đi tới phòng tắm. Trình Diệp Qua cũng đi tới phòng tắm, cô cũng không bật đèn, trong bóng tối anh nghe thấy tiếng nước chảy.

Tại sao không bật đèn?

Trình Diệp Qua mở đèn phòng tắm lên, sau đó anh đã hiểu vì sao cô không mở đèn.

Khoảng thời gian rất lâu về sau, Trình Diệp Qua cũng sẽ nhớ tới thời khắc này của Nặc Đình Sơn. Khoảng khắc này mặt của Nặc Đình Sơn vô cùng đáng thương, giống như là đứa trẻ ăn vụng chocolate bị người lớn bắt được, lúng túng hỗn loạn, nhưng lại đáng yêu như vậy.

Gương mặt của cô vô cùng đáng thương, giọng nói cũng vô cùng đáng thương: "Trình Diệp Qua, Tại sao anh lại mở đèn chứ?"

Vào giờ phút này Trình Diệp Qua đã hiểu những chất lỏng đang dính trên mặt của cô là cái gì rồi, cho dù đã rõ ràng nhưng trong lòng anh cũng không vì vậy mà có nửa phần lúng túng, bởi vì Nặc Đình Sơn của hiện tại quả đáng yêu đi.

"Nặc Đình Sơn, em thật đáng yêu". Anh nói sự thật.

Lời của anh rõ ràng đã khiến cô tức giận, cô trừng mắt nhìn anh: "Còn không phải đều do anh bắn lung lung".

Trình Diệp Qua gật đầu, quả thực là do anh, nhận lấy khăn mặt trong tay cô cẩn thận lau sạch sẽ từng chút chất lỏng dính trên mặt cô, vừa lau vừa nói: "Đúng vậy, là anh không tốt, sau này anh sẽ chú ý hơn, nhé?"

Cô gật đầu.

Cuối cùng anh đã lau mặt cho cô thật sạch sẽ. Ánh mắt cứ như vậy bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt, rơi vào trên môi cô, môi của cô đỏ chót, hơi sưng rất đáng yêu, ánh mắt của cô cực kỳ trong trẻo.

Nặc Đình Sơn của giờ khắc này đối với Trình Diệp Qua mà nói là khuynh quốc khuynh thành!

Ngón tay vô thức chạm lên môi của cô, ma sát nhẹ nhàng, thật mềm mại. Vài ý nghĩ giống như cơn gió lốc thổi qua theo cảm xúc mềm mại của ngón tay đã biến thành một loại ý nghĩ điên cuồng, anh không che giấu những suy nghĩ đó, anh nói với cô "Nặc Nặc, nếu như em cũng từng làm chuyện như vậy cho người đàn ông khác thì anh sẽ nhắm sủng vào ngay huyết thái dương của hân không chút do dự".

"Em không có, từ trước tới nay em chưa từng làm qua với ai cả". Giọng nói của cô thì thầm.

"Thật chứ?"

"Thật, em thề!"

Hai má đỏ rực một mảng phôi hóp cùng với đôi môi của cô. Anh cúi đầu ngậm lấy môi của cô, tay luồn vào trong áo ngủ của cô, nắm lấy hai khối tròn ở trước ngực cô xoa nắn giống như đứa trẻ trần đầy ham muốn không thể không chế, trực tiếp treu đùa khiến cô phải nhỏ giọng kháng nghị. Cô muốn phát ra tiếng đã bị môi của anh chặn lại, cũng chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm. Thân thể của cô ra sức lui lại phía sau giống như muốn trốn khỏi sự khống chế của anh. Như vậy sao được, làm sao được? Tay lại với tới, thân thể bị động dính sát vào anh.

Lúc cô sắp ngạt thở anh mới buông cô ra, nắm đầm nhỏ bé đầm lên trên vai anh, thấp giọng kháng nghị: Đau quá, tên khốn này.

Vùi đầu trên hóm vai cô, Trình Diệp Qua nghĩ sớm muộn thì anh cũng sẽ phát điên lên vì cô mất.

Tia sáng mãnh liệt chiếu lên trên mặt của Nặc Đình Sơn, Nặc Đình Sơn cố gắng mở mắt ra, trong căn phòng tràn ngập mùi vị của họ đã lưu lại sau đêm qua. Có bao nhiêu điên cuồng thì mùi vị đó có bấy nhiêu mờ ám. Sau giữa đêm qua Trình Diệp Qua lại muốn cô lần nữa, lần đó anh thực sự đã giày vò cô muốn chết.

Đã là giữa trưa rồi, Nặc Đình Sơn nằm ở trên giường rầu rĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc chân chạm trên đất Nặc Đình Sơn suýt chút nữa ngã khụy xuống. Trình Diệp Qua, cái tên khốn kiếp này đúng thật là biết giày vò người ta mà.

Sau khi rửa mặt xong xuôi Nặc Đình Sơn thu dọn lại phòng của Trình Diệp Qua sạch sẽ, sau đó gọi điện thoại đặt vé máy bay. Ngày hôm qua cô đã nói qua với Trình Diệp Qua ngày mai cô phải quay lại nước Đức, bởi vì vở kịch Klein luyện tập ngày kia sẽ trình diễn trên sân khấu. Người đàn ông bị lừa chẳng hay biết gì còn đồng ý với Nặc Đình Sơn muộn nhất thì vào chủ nhật tuần sau sẽ tới Đức gặp Klein. Giai đoạn gần đây Trình Diệp Qua thật sự rất bận: "Không sao đâu, em sẽ giải thích với Klein". Cô đáp lại như vậy, lúc nói lời này giọng của cô vô cùng dịu dàng.

Khi màn đêm buông xuống Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua ngồi trên con tàu hạng nhẹ quay về Manchester. Thời gian bữa trưa và bữa tối bị giảm bớt xuống cũng chỉ còn mười phút đồng hồ, người đàn ông dường như vừa nằm xuống giường đã ngủ say như chết.

Thời gian gần mười giờ xe của Trình Diệp Qua lái vào nhà để xe ở công trường, sau khi xe vừa tắt máy Trình Diệp Qua lợi dụng cơ hội giúp Nặc Đình Sơn tháo dây an toàn mà hôn cô tới ngất thở. Trong khoang xe yên tĩnh lời anh nói bên tai cô khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, cô càng giận thì anh lại càng thêm phần chán, cuối cùng làm cho cô phải cầm một chiếc giày của mình lên đe dọa anh. Dễ dàng cướp đi giày của cô, họ cùng nhau đùa giỡn trong gara, Trình Diệp Qua đi phía trước trong tay cầm một chiếc giày của cô, Nặc Đình Sơn chỉ mang một chiếc giày ở một chân nhảy lò cò đuổi theo phía sau, lúc gần tới chỗ cầu thang cuối cùng cô đã bắt được anh.

"Trình Diệp Qua, em bắt được anh rồi". Cô không khỏi đắc ý reo hò như một đứa trẻ.

Âm thanh reo hò bởi vì nhảy nhót mà có vẻ cực kỳ trong trẻo, loại trong trẻo đó bởi vì bầu không khí xung quanh mà trong nhảy mắt đã thay đổi trở nên kỳ lạ.

Trình Diệp Qua đứng trước mặt Nặc Đình Sơn không nhúc nhích. Không, trông càng giống như là che chắn. Anh chắn ở phía trước Nặc Đình Sơn, anh đưa tay ra chắn Nặc Đình Sơn ở phía sau anh.

"Trình Diệp Qua, anh che mắt em rồi".

Nặc Đình Sơn đẩy lưng của Trình Diệp Qua.

Nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Nặc Đình Sơn cau mày: "Trình Diệp Qua, anh trả lại giày cho em".

Giọng nói vừa xong chiếc giày mới bị Trình Diệp Qua lấy mất đã rơi xuống vị trí bên chân Nặc Đình Sơn, sau đó cô đã nghe thấy lời Trình Diệp Qua nói với cô thể này.

"Nặc Nặc, mang giày của em vào, quay về phòng, không được hỏi cái gì cũng không được nhìn cái gì hết. Quay trở về phòng sau đó tắm rửa, thay bộ váy ngủ mà anh thích, ngoan ngoãn ở ghế sofa xem ti vi, anh đảm bảo đúng mười một giờ trước giờ tin tức em sẽ nhìn thấy anh".

Nặc Đình Sơn từ trong giọng điệu nói chuyện của Trình Diệp Qua đã nghĩ thấy được tình trạng không bình thường, vừa mở miệng muốn hỏi thể nào vậy.

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn đó sượt qua bên tai của Trình Diệp Qua.

Nặc Đình Sơn đã hét lên: Trình --- Diệp --- Qua ---

Cùng với tiếng hét của cô gần như đồng thời chính là âm thanh của vật bằng kim loại đập vào bức tường sau đó rơi xuống đất, âm thanh đó còn trong trẻo hơn so với tiếng reo hò khi nãy của cô.

Nặc Đình Sơn đứng sau lưng Trình Diệp Qua thò ra nửa người.

Cô đã nhìn thấy Vinh Tuấn đang cầm súng, khẩu súng trong tay của Vinh Tuấn kia nòng súng đang quay về Trình Diệp Qua.

MM

Hết chương 62!

Next:

"Trình Diệp Qua, sau này em sẽ không yêu bất kỳ người nào nữa, sau này em cũng sẽ không kết hôn, sẽ không sinh con, nhưng anh thì có thể. Em làm sao đành lòng để cho anh trở nên giống như em. Trình Diệp Qua, em sẽ ở chỗ cách anh rất gần, mỗi ngày sẽ cầu nguyện cho anh, dùng cách của em chúc phúc cho anh. Anh có thể hạnh phúc, có thể vui vẻ, cũng có thể..."

...

"Sau này cuối cùng anh cũng sẽ như người đàn ông khác, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, em sẽ ở rất xa thăm nghĩ về anh, nhớ anh, yêu anh, mãi mãi".

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Nặc Đình Sơn biết Vinh Tuấn có súng, khẩu súng kia tinh xảo giống như là một tác phẩm nghệ thuật. "Nó đẹp tới nỗi làm người ta cũng không nỡ liên hệ nó cùng với việc giết chóc". Vinh Tuấn miêu tả khẩu súng ấy như vậy. "Vậy anh mang theo nó làm gì?" Nặc Đình Sơn tò mò hỏi. "Không biết, anh thấy nó ở trong tay của bạn anh đẹp thì muốn có thôi, anh nghĩ anh sẽ dùng nó để dạy dỗ cho người nào mà anh thấy ngứa mắt". Vinh Tuấn mang về nửa đùa nửa thật nói với cô.

Vào giờ phút này, nòng súng của khẩu súng đẹp giống như một tác phẩm nghệ thuật kia đang quay về phía Trình Diệp Qua. Sáu bậc cầu thang kéo dài tới căn phòng nằm ngang giữa Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua. Vinh Tuấn đứng ở bên phải cầu thang Trình Diệp Qua đứng ở bên trái cầu thang, Nặc Đình Sơn bị một tay của Trình Diệp Qua che ở sau lưng anh, Nặc Đình Sơn lộ ra hơn nửa người nhìn Vinh Tuấn.

Ánh đèn chiếu ở trên cầu thang khắc họa rất rõ ràng biểu cảm trên mặt của Vinh Tuấn, cũng giống như biểu cảm trên khuôn mặt của anh ấy còn có khẩu súng đen nhánh chỉ về phía Trình Diệp Qua, cũng lạnh lẽo không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

Khẩu súng đen nhánh ấy đã bắn ra một phát đạn, chỉ cần...

Trong lòng Nặc Đình Sơn run lên, theo bản năng thân thể muốn vượt qua Trình Diệp Qua, cô vừa động dậy thì đã nghe thấy Trình Diệp Qua quát như vậy.

"Nặc Đình Sơn, tai em bị điếc sao? Lời anh vừa nói em nghe không rõ à? Đi giày vào, lập tức! Quay về! Không được quay đầu lại".

Nặc Đình Sơn lắc đầu, ra sức lắc đầu.

Giống như mất mồi ở sau lưng: "Nặc Đình Sơn em nghe kỹ cho anh, đêm hôm trước đã khiến anh đủ mất thể diện rồi, em còn muốn để anh mất mặt thêm lần nữa sao?"

Tình hình hiện tại hết sức căng thẳng, giống như chỉ cần ai nói thêm một câu nữa thì khẩu súng kia sẽ bắn ra một viên đạn.

Nặc Đình Sơn nhanh chóng bình tĩnh lại, đi xong giày lướt qua Trình Diệp Qua, bước từng bước đi về phía cầu thang, Trình Diệp Qua ở sau lưng cách cô càng lúc càng xa, Vinh Tuấn cách cô càng lúc càng gần, mặt cách khẩu súng của Vinh Tuấn khoảng nửa mét, cô dừng bước lại, thấp giọng nói: A Tuấn, không phải là chỉ riêng Trình Diệp Qua, là tự em tới tìm anh ấy...

Lời còn chưa nói xong Nặc Đình Sơn đã nghe thấy âm thanh đồng thời tới từ hai người đàn ông "Cút!" "Shit". Người trước là Vinh Tuấn nói, người sau là Trình Diệp Qua nói.

Nặc Đình Sơn không nói thêm nữa, chân bước lên bậc cầu thang thứ nhất, thân thể vượt qua hai người kia hình thành một thế cân bằng, lúc bàn chân đặt lên bậc cầu thang thứ hai Nặc Đình Sơn đã nghe thấy tiếng cười lạnh lùng phát ra từ bên phải.

Sau tiếng cười lạnh lùng, Vinh Tuấn nói:

"Đừng đem việc tôi xuất hiện ở chỗ này cho là quyết đấu giữa hai người đàn ông, bắt đầu từ giây phút cô quyết định tới tìm Trình Diệp Qua thì cô đã bị loại khỏi trong lòng tôi rồi, cho dù tôi thích cô thế nào đi nữa thì tôi có nguyên tắc của tôi, cũng chỉ có thể để tôi chấm dứt tại đây, Có nhớ lời tôi đã từng nói với cô khi đó không, cây súng trên tay của tôi đây là để dạy dỗ người làm tôi ngứa mắt".

"Giống như vậy cô nên nhận được kết quả là bị đuổi ra khỏi cửa, ít nhất tôi cho là như vậy, mỗi một trò chơi đều có quy tắc và giới hạn của nó, nhưng dường như Trình Diệp Qua đã làm trái quy tắc này, mà cô khiến cho hai người chúng tôi trông cứ như là kẻ ngu bị một người phụ nữ đùa giỡn trong lòng bàn tay, tôi cho là người làm trái quy tắc trò chơi thì phải nhận lấy giáo huấn và trừng phạt".

"Nặc Đình Sơn, ngừng nghĩ một chút thì cô thật đúng là sống như một ký sinh trùng, mà Trình Diệp Qua, từ giờ phút này trở đi cậu chỉ là một đứa trẻ mồ côi được mang tới nhà của tôi lúc bốn tuổi, cậu cũng không xứng tiếp tục gọi tôi là A Tuấn".

Nặc Đinh Sơn Cúi Đầu, chân đặt lên bậc cầu thang thứ ba.

Đi hết sáu bậc thang Nặc Đinh Sơn mở cửa ra, sau đó theo như Trình Diệp Qua nói tắm rửa thay váy ngủ, mở ti vi ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi.

Thời gian dài đằng đẵng làm cho tâm sức của Nặc Đinh Sơn rã rời, từ bên ngoài lần lượt truyền tới tiếng đánh nhau.

Tiếng súng vang lên, liên tiếp vang lên một tiếng, hai tiếng, ba tiếng ---

Nặc Đinh Sơn bật dậy từ trên ghế sofa, vòng tới trước căn phòng, mở cửa phòng ra, lúc nhìn thấy rõ ràng bóng lưng đứng ở trước cửa ấy cô mới thở ra một hơi thật mạnh.

Trình Diệp Qua không có chuyện gì!

Tiếng súng thứ tư vang lên, Nặc Đinh Sơn theo tiếng súng đã nhìn thấy một số ngọn đèn trên công trường vụt tắt. Vinh Tuấn lái xe, viên đạn là từ trong xe bắn ra, tiếng súng thứ năm vang lên ngọn đèn cách chiếc xe gần nhất bị đạn bắn đập tắt.

Sau đó tiếng súng không vang lên tiếp nữa, chiếc xe nghênh ngang rời đi.

Một số công nhân đang làm ca đêm bởi vì tiếng súng dồn dập bắn tới khu vực này, đám công nhân chạy tới nơi này, dưới sự ra hiệu của Trình Diệp Qua đã nhanh chóng rời đi.

Sau đó, anh xoay đầu lại cười với cô. Cú đấm của Vinh Tuấn giáng trên khóe miệng của anh nhất định là rất nặng, làm cho lúc anh cười độ cong của khóe miệng có chút kỳ quái.

Đứng sau cánh cửa Nặc Đinh Sơn cũng bắt đầu nở nụ cười, là kiểu cười rạng rỡ không dám phát ra âm thanh lớn, nụ cười đó khiến cho lồng ngực của cô chấn động từng hồi, rất đau rất tê dại nhưng cũng hạnh phúc.

Cô cứ như vậy xông tới, sáu bậc cầu thang mà cô chỉ cần hai bước, sau đó cơ thể nặng nề ập tới trong lòng của Trình Diệp Qua.

Dựa vào ánh đèn Nặc Đinh Sơn nhìn thấy trên mặt của Trình Diệp Qua có mấy chỗ bị thương, từ mức độ quần áo bị làm hỏng trên người anh, thấy rất rõ ràng Trình Diệp Qua vẫn là bên bị đánh.

Nhưng nghe thử quý ngài này vẫn còn nói cái gì với cô này? "Anh không cho cậu ấy có cơ hội làm cho em đau lòng, một sợi tóc của cậu ấy cũng không bị tổn thương". "Anh đã cho cậu ấy cơ hội mấy lần đánh lên trên mặt anh, anh biết từ nhỏ Vinh Tuấn đã ghen tị với khuôn mặt này của anh, mặt của anh dính một chút tổn thương như vậy mới có thể đuổi được cậu ấy đi. Ừm, bây giờ mặt của Trình Diệp Qua xem ra không còn đẹp trai như vậy nữa rồi".

"Nặc Nặc, em làm không đúng, mà anh cũng không đúng, vì vậy coi như đây là chúng ta làm sai phải trả giá".

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

Tìm thuốc tới, dưới sự kiên trì của Nặc Đinh Sơn Trình Diệp Qua ngoan ngoãn ngồi vào trên ghế sofa, bôi thuốc lên từng chỗ bị thương cho Trình Diệp Qua, bỏ thuốc lại vào hòm thuốc, Nặc Đinh Sơn ngồi bất động.

"Trình Diệp Qua, sau này anh đừng quá chán ghét em". Hơi rũ mắt xuống, cô nói.

Cho dù biết không lâu tiếp sau đó Trình Diệp Qua sẽ rất ghét cô, nhưng lúc này Nặc Đinh Sơn vẫn hy vọng Trình Diệp Qua đừng quá ghét cô, không cần tiếp tục yêu cô chỉ cần ghét cô ít thôi là đã mãn nguyện rồi.

Người đàn ông không biết nội tình đề đầu cô đặt ở trên vai anh, nói: "Nặc Đinh Sơn không phải là ký sinh trùng".

"Em còn có thể đảm bảo với anh đợi sau một khoảng thời gian qua đi, chuyện liên quan tới ba người chúng ta sẽ biến thành như lời của Vinh Tuấn "Bạn gái của tôi và bạn trai trước của cô ấy tình cũ cháy lại sau đó đã đá tôi đi, nhưng bây giờ tôi đã không còn tức giận nữa rồi, người phụ nữ đó không xứng với tôi".

Sáng sớm, mấy tia sáng từ bên ngoài chiếu tới xuyên qua rèm chớp cửa sổ chiếu vào trong không gian không lớn kia, tấm ván đơn giản đem bỏ cục không gian loại nhỏ ngăn thành phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm.

Phòng khách nhỏ để bàn làm việc, trên bàn làm việc có vài thứ đã bị rơi xuống đất, ống đựng bút, thước gấp, bản mẫu vvv... chất chồng lên với nhau còn có mặt kính, cách chỗ mặt kính gần nhất còn có đó là áo ngực phụ nữ, ghế làm việc bị kéo ra phía sau cách một đoạn, trên ghế làm việc đặt cái quần lót ren màu đen của phụ nữ. Người có kinh nghiệm đoán chừng từ những thứ này đã đoán được ở đây đã xảy ra những gì.

Theo chiếc dép lê của nam đặt ở một bên ghế sofa còn có thể đoán ra đôi nam nữ không kìm được kia nhất định là đã từ trên bàn làm việc đây đưa tới phòng của họ.

Vào giờ phút này trong phòng có tiếng hít thở đều đều của nam nữ, xung quanh căn phòng còn có hương vị tình ái như có như không của nam nữ còn lưu lại.

Đêm lại sâu hơn một chút, căn phòng lại vang lên âm thanh vụn vặt, đó là âm thanh có người đang mặc quần áo, sau khi âm thanh ma sát dừng lại có

tiếng thì thầm của người phụ nữ nói.

"Trình Diệp Qua, sau này em sẽ không yêu bất kỳ người nào nữa, sau này em cũng sẽ không kết hôn, sẽ không sinh con, nhưng anh thì có thể. Em làm sao đành lòng để cho anh trở nên giống như em. Trình Diệp Qua, em sẽ ở chỗ cách anh rất gần, mỗi ngày sẽ cầu nguyện cho anh, dùng cách của em chúc phúc cho anh. Anh có thể hạnh phúc, có thể vui vẻ, cũng có thể..."

Giống như giọt nước mưa lớn rơi xuống đất, giống như mưa trong rừng, rất nhiều giọt sương rơi xuống từ trên cành lá gây nên tiếng vang. Giọt nước mắt của ai đó lặng lẽ không một tiếng động từ trong khóe mắt rơi xuống, từng giọt lại từng giọt, giống như sợi dây trăn châu bị đứt.

Âm thanh đã tan biến nhưng vẫn cứ cố chấp kéo dài, lưu luyến, thành kính, hèn mọn, biết ơn:

"Trình Diệp Qua anh cũng có thể yêu người phụ nữ khác, giống như đã quên Tiểu Hồ Ly mà thích Nặc Đình Sơn vậy, em nghĩ người con gái thứ ba xuất hiện trong cuộc đời Trình Diệp Qua nhất định là cực kỳ tốt đẹp, em sẽ cầu chúc cho anh như vậy, sau đó..."

Nước mắt chảy ra đứ đỏi làm cho tiếng thì thầm của người phụ nữ nói ra nghẹn ngào, như trận mưa lớn trong đêm đông.

"Sau này cuối cùng anh cũng sẽ như người đàn ông khác, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, em sẽ ở rất xa thầm nghĩ về anh, nhớ anh, yêu anh, mãi mãi".

Cô khóc không thành tiếng.

"Trình Diệp Quan, anh thật đẹp trai".

Trình Diệp Qua tỉnh lại cảm giác đầu tiên là: Nặc Đình Sơn, người phụ nữ này lại! Lại chảy nước miếng rồi!!

Sờ sờ mông trước ngực, Trình Diệp Qua đoán nước miếng tó qu Nặc Đình Sơn để lại nhất định rất nhiều, tay theo bản năng vớ tó, lại trống không.

Trong phòng bếp truyền tó âm thanh va chạm của chén đĩa, dếp lê của anh đã đặt ngay ngắn lại vớ nhau, cô đã nhặt dếp lê của anh lại rồi, Trình Diệp Qua nhớ tó hôm qua anh đã làm rơi một chiếc dếp ở phòng khách.

Lúc đi qua phòng khách ánh mắt của Trình Diệp Qua theo bản năng rơi vào trên mặt bàn làm việc, tó qua anh đã ở đó tiến vào cô, tó qua nhìn cô vô cùng mê người, mê người tó nỗi anh đỏi không nỏi. Cô đã thu dọn lại từng thứ đất tó hôm qua đã bị anh hất xuống, tất cả gọn gàng ngăn nắp giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Trình Diệp Qua vỗ đầu, anh không cách nào liên hệ chính mình vớ mình của tó hôm qua lại cùng nhau được. Nhớ tó tó qua anh phóng túng chọc cho cô vừa khóc vừa kêu. Sờ sờ lồng ngực của mình, bên trên vẫn còn lưu lại sức lực của từng cú đánh của cô tó qua, dịu dàng mềm mại khiến cho động tác tiết tấu của anh càng mãnh liệt, thậm chí không nỡ để mình rời khỏi cô, thân thể cứ như vậy gắn kết lại cùng nhau dây dưa tó trên giường. Sau khi kháng nghị không có kết quả thì cô chỉ có thể ngoan ngoãn tựa đầu trên vai của anh, chân quấn chặt lấy anh, anh hơi động là cô lại cắn anh. Đó rốt cuộc là loại cảm giác gì vậy chứ, làm cho anh không chú ý đến chiếc dếp bị rơi lại kia.

Một cánh cửa kiên cố ngăn cách phòng bếp và phòng khách lại. Sau khi rửa mặt xong Trình Diệp Qua khoanh tay dựa trên khung cửa phòng bếp nhìn bóng dáng đang bận rộn ở trong phòng bếp kia, dây buộc của tạp dề được buộc chặt, cái eo nhỏ nhắn không đủ một nắm tay.

Bây giờ cách giờ làm việc cũng chỉ có hai mươi phút, Trình Diệp Qua đi tó vòng lấy eo cô từ phía sau.

Nặc Đình Sơn dừng lại động tác, cúi đầu nhìn bàn tay đang vòng lấy eo của mình, sau vài giây lại tiếp tục công việc chưa xong vừa nãy. Trình Diệp Qua vẫn lưu luyến không quên cuộc sống lúc bé, Trình Diệp Qua lớn lên ở Bắc Kinh, cho nên hôm nay cô làm cho anh món điểm tâm kiểu Bắc Kinh. Trước đây Nặc Đình Sơn làm việc ở nhà hàng có một đầu bếp Bắc Kinh, mấy ngày trước cô còn cố ý gọi điện cho ông ấy để xin học hỏi, hôm nay cô làm cho anh món cháo kê và dưa muối.

"Em cũng chỉ có thể làm hai món này thôi". Trong lòng Nặc Đình Sơn rất tiếc nuối, thời gian quá ngắn cô cũng chỉ học được hai món này.

Đáp lại Nặc Đình Sơn là môi của anh nhẹ nhàng chạm vào tóc mai của cô: Nặc Nặc hai món này là đủ rồi.

Nặc Đình Sơn không có động đậy nữa, mặc cho môi của anh di chuyển từ tóc mai của cô tó bên tai cô, mặc cho cánh môi của anh chạm tó vành tai của cô sau đó ngậm lấy từng chút một.

Hơi thở ở phía sau hơi rối loạn Nặc Đình Sơn giẫy người, cô khẽ nói Trình Diệp Qua, thời gian làm việc của anh sắp tó rồi, để em chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Anh không nỏi được cũng không nỏi không được, cũng không tiếp tục động tác vừa rồi nữa, trong giây lát: "Nặc Nặc, đổi chuyển bay buổi sáng sang chuyển bay buổi tó đi, tó lúc đó anh đưa em tó sân bay, Hủm?"

"Không được!" Nặc Đình Sơn quay người lại, mặt quay về phía Trình Diệp Qua.

"Nếu không thì đổi sang buổi trưa?" Anh giống như đứa trẻ cò kè: "Buổi trưa anh có thể rút ra chút thời gian để đưa em tó sân bay".

Gương mặt Nặc Đinh Sơn cứng nhắc.

Hơi cúi người xuống anh cẩn thận quan sát biểu cảm trên gương mặt cô, sau đó: "Được rồi". Anh hết cách nói, tay nhéo má cô để tỏ ý kháng nghị.

Bảy giờ hai mươi phút Nặc Đinh Sơn ngồi ở đối diện Trình Diệp Qua nhìn anh ăn bữa sáng không còn sót lại chút nào, bảy giờ hai mươi lăm phút Nặc Đinh Sơn cài khuy áo làm việc cho Trình Diệp Qua. Hôm nay anh phải hoàn thành một công trình cực kỳ quan trọng, đặt nón bảo hộ lên tay anh, liên tục căn dặn "Cẩn thận một chút".

"Anh biết rồi". Nhận lấy nón bảo hộ trong tay cô, tay khác cầm lấy túi hành lý cô đặt ở một bên, Trong túi hành lý có món quà Trình Diệp Qua chọn cho Klein.

Bảy giờ ba mươi phút Nặc Đinh Sơn đi theo phía sau Trình Diệp Qua rồi đi.

Tay và ánh mắt lưu luyến không rời theo cánh cửa đóng lại, theo Trình Diệp Qua đi xuống cầu thang, trên chỗ trống dưới cầu thang đỗ hai chiếc xe, một chiếc là tới đón Trình Diệp Qua, một chiếc là đưa Nặc Đinh Sơn tới sân bay Manchester.

Đưa nón bảo hộ cho trợ lý của anh, bỏ túi hành ký của Nặc Đinh Sơn vào cốp sau xe, đóng cốp xe lại, Trình Diệp Qua quay đầu lại bàn tay nâng mặt cô lên, nhìn cô. Có lẽ lúc đó Trình Diệp Qua muốn hôn cô nhưng ngại người trợ lý của anh đang ở bên cạnh, thế là Nặc Đinh Sơn nhón chân lên, chủ động dâng môi của mình lên.

Nụ hôn dài qua đi anh mở cửa xe cho cô.

Nặc Đinh Sơn lên xe, di động của Trình Diệp Qua vang lên, Nặc Đinh Sơn kéo cửa xe xuống, mặt quay về phía Trình Diệp Qua, tay cũng hướng về phía Trình Diệp Qua lưu luyến vẫy tay.

Sau khi Trình Diệp Qua dặn dò tài xế của anh lái xe cẩn thận xong, anh ghé đầu tới trước mặt cô nói "Khi tới nơi thì gọi điện cho anh".

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

"Thay anh gửi lời hỏi thăm Klein, nói với Klein trẻ nhất là chủ nhật tuần sau anh sẽ tới gặp con bé". Người đàn ông không biết biệt ly sắp tới, giọng nói dịu dàng.

Nặc Đinh Sơn lại gật đầu.

Xe lái về phía trước, Trình Diệp Qua nhận điện thoại của anh, anh vừa nhận điện thoại vừa vẫy tay với cô. Xe lại đi về phía trước một chút Trình Diệp Qua quay người đi nhận điện thoại.

Nặc Đinh Sơn tham lam nhìn bóng lưng của Trình Diệp Qua.

Có lẽ đó là cuộc điện thoại rất quan trọng, Trình Diệp Qua vừa nhận điện thoại vừa ngồi lên xe, xe rất nhanh đã chạy về hướng ngược lại. Nặc Đinh Sơn thò đầu ra, xe chạy cách khoảng cách của cô và Trình Diệp Qua càng lúc càng xa, mãi cho tới khi xe của Trình Diệp Qua biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Nặc Đinh Sơn đóng cửa kính xe lại.

Ngày đó là ngày hai tháng mười một, đây lần cuối cùng Nặc Đinh Sơn nhìn thấy Trình Diệp Qua.

MM

Hết chương 63!

Next:

"Trình... Anh Trình, vợ mới cưới mà tôi vừa mới nói, tên vợ mới cưới của tôi là... Nặc Đinh Sơn". Người đàn ông bị nhấc lên đã cố hết sức để hít vào.

...

"--- Lúc tính mạng của anh đang nguy cấp cô ấy đã lên giường với một người đàn ông khác".

...

Trong cổ họng khó khăn phát ra: Con Xin lỗi, ba.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Ngày sáu tháng mười một thời gian mười một giờ sáng Trình Diệp Qua gọi điện thoại cho Nặc Đình Sơn từ London thì một giọng nam xa lạ nghe máy. "Anh là ai" Trình Diệp Qua hỏi ngay lập tức, đối phương trả lời "Tôi là Diệp Quang Trung".

Diệp Quang Trung là ai?

Cứ như nghe được nghi hoặc trong lòng của Trình Diệp Qua đối phương bắt đầu tự giới thiệu về mình: "Tôi là bác sĩ của Klein". Gợi ý như vậy làm cho Trình Diệp Qua lơ mơ nhớ tới đúng là có một người như vậy, trước kia ở Notting Hill anh đã từng cùng Nặc Đình Sơn đi gặp Klein, Klein thường luôn miệng nhắc tới Diệp Quang Trung. Ngày đó anh cũng đã thấy vị bác sĩ Diệp kia rồi, đó là một thanh niên Hoa kiều tương mạo nhả nhặn.

"Sao anh lại nhận điện thoại?" Sau đó Trình Diệp Qua hỏi. Theo tin tức truyền tới từ đầu bên kia điện thoại rất chắc chắn là vị bác sĩ Diệp kia giống như là đang nhận điện thoại ở bệnh viện.

"Bây giờ cô ấy không tiện nghe điện thoại, mười phút sau anh gọi lại nhé". Người kia nói như vậy.

Mười phút trôi qua, Trình Diệp Qua lại một lần nữa bấm gọi tới điện thoại của Nặc Đình Sơn, lần này là chính Nặc Đình Sơn nghe điện thoại. Từ trong lời nói của Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua đã chứng thực suy đoán lúc trước của anh, đúng là Nặc Đình Sơn đang ở trong bệnh viện.

"Không sao, tiêu hóa của em không tốt". Cô nói khẽ.

Sau khi nói xong cô đã rất vội vàng cúp điện thoại, khoảng khắc đó Trình Diệp Qua thực sự cho là Nặc Đình Sơn bởi vì tiêu hóa kém nên mới đi bệnh viện.

Mà buổi sáng ngày sáu tháng mười một gọi cú điện thoại này là lần cuối cùng Trình Diệp Qua nghe thấy giọng nói của Nặc Đình Sơn, sau đó, trong một quãng thời gian rất dài anh cũng không còn nghe được giọng của cô nữa.

Ngày chín tháng mười một, Trình Diệp Qua bảo Chu Mỹ Bảo đặt trước cho anh một vé máy ngày buổi trưa ngày mười tháng mười một bay từ Manchester tới Berlin. Liên tục ba ngày anh gọi điện thoại cho Nặc Đình Sơn tất cả để bị chuyển tới hộp thư thoại, ngày hôm qua Trình Diệp Qua đã liên lạc với Klein, trong điện thoại Klein nói cho anh biết Nặc Nặc không có chuyện gì, nói khi Nặc Nặc rảnh sẽ gọi điện lại cho anh. Sáng sớm hôm nay Trình Diệp Qua liên lạc lại với Klein một lần nữa, trong điện thoại Klein áp ứng làm cho trong lòng anh đã nảy sinh nghi ngờ, dưới sự truy hỏi nhiều lần của Trình Diệp Qua Klein cũng nói ra một chuyện, nói Nặc Nặc muốn nghỉ rõ ràng một chuyện, khi đã nghỉ rõ rồi thì Nặc Nặc tự nhiên sẽ gọi cho anh.

Tám giờ sáng ngày mười tháng mười một Trình Diệp Qua đã nhận được điện thoại của bác sĩ Diệp Quang Trung gọi cho anh, trong điện thoại Diệp Quang Trung bảo anh quay về nhà một chuyến, vừa hay Trình Diệp Qua cũng cần phải về nhà lấy hộ chiếu. Mười giờ Trình Diệp Qua đã về tới nhà, anh đã bắt gặp nhìn thấy một người ở trong nhà của anh: Vinh Tuấn.

Về việc tại sao lại xuất hiện trong nhà của anh Vinh Tuấn đã đưa ra giải thích thế này: Bác sĩ Diệp của Klein đã gọi điện bảo anh ấy tới chỗ này đợi anh ta, nói là muốn nói cho anh ấy vài chuyện liên quan tới Nặc Đình Sơn.

"Mình đã nghĩ được mùi không bình thường từ trong giọng nói của ông bạn kia, vì vậy mình đã tới đây". Giọng điệu của Vinh Tuấn cực kỳ trào phúng: "Hy vọng đúng như mình nghĩ, nếu đúng như mình nghĩ, vậy thì mình nghĩ trong lòng của mình sẽ thoải mái hơn một chút".

Hôm nay Vinh Tuấn xuất hiện ở trước mắt Trình Diệp Qua hốc mắt trũng sâu.

Mười giờ rưỡi, một thanh niên Hoa kiều mặc áo khoác sẫm màu dưới sự hướng dẫn của người giúp việc đã đi tới trước mặt Trình Diệp Qua và Vinh Tuấn, trong tay anh ta vẫn còn cầm túi văn kiện màu đen.

Áo khoác sẫm màu còn có túi văn kiện màu đen được anh ta nắm chặt trong tay khiến cho anh ta nhìn qua cứ giống như là một vị khách không mời mà tới.

Gần như đã không dừng lại chút nào vị khách không mời kia đã tự giới thiệu về mình: "Tôi là Diệp Quang Trung, lúc ở London đã từng là bác sĩ của Klein, bởi vì Klein tôi đã biết được Nặc Đình Sơn. Tôi rất đồng cảm với hai chị em ấy, sau này dưới sự đề nghị của tôi Nặc Đình Sơn đã đưa Klein từ London tới nước Đức, sau đó vì đề tỏ lòng cảm ơn tôi Nặc Đình Sơn sẽ gửi quà cho tôi vào những ngày lễ, chúng tôi vẫn duy trì liên hệ, mà mục đích lần này của tôi là thay mặt cho vợ mới cưới của tôi bày tỏ xin lỗi tới hai vị".

Nói tới đây Diệp Quang Trung dừng lại một chút, sau đó khom người xuống, làm động tác cúi người xin lỗi.

Theo hành động của người đàn ông tự xưng là Diệp Quang Trung này vào giờ phút này nhìn vào trong mắt Trình Diệp Qua là cực kỳ vô lý, vô lý tới mức Trình Diệp Qua cảm giác được trong lòng mình bốc ra từng cơn khó chịu.

"Tôi không có hứng thú với vợ mới cưới của anh". Trình Diệp Qua không kiên nhẫn phát tay: "Không phải là nói sẽ mang tới tin tức của Nặc Đình Sơn sao? Phiên anh nói ngắn gọn lại, tôi phải tới sân bay gấp".

Người đàn ông thong thả lấy từ trong túi văn kiện màu đen ra một số văn kiện, những thứ đó lần lượt được bày ra trên bàn, lần này Trình Diệp Qua càng cảm thấy không kiên nhẫn được, trái lại Vinh Tuấn rất hứng thú đi tới gần những văn kiện được trải đầy trên bàn kia.

Diệp Quang Trung nhìn anh ấy, chỉ vào những văn kiện kia tiếp tục giọng điệu vừa nãy nói: "Việc phát sinh quá bất ngờ, tôi sợ hai vị nghi ngờ lời tôi nói, vì vậy tôi đã mang tới vài thứ có thể chứng minh lời tôi vừa nói".

Người này rõ thật là! Rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì? Trình Diệp Qua đi tới túm lấy Diệp Quang Trung, đây là người đàn ông điển hình gầy như cây tre, cũng không biết là Trình Diệp Qua dùng sức lớn hay là do người đàn ông này quá gầy, rõ ràng là anh mới dùng một chút lực mà đã xách được anh ta lên.

Anh xách anh ta: "Bác sĩ Diệp Quang Trung, cuối cùng là anh muốn nói cái gì?"

Đây vẫn là lần đầu Trình Diệp Qua không có bất kỳ lý do gì mà lại đối xử vô lễ với một người như vậy.

"Trình... Anh Trình, vợ mới cưới mà tôi vừa mới nói, tên vợ mới cưới của tôi là... Nặc Đình Sơn". Người đàn ông bị nhấc lên đã cố hết sức để hít vào.

Giống như có người nào đó đâm một cú thật mạnh vào phần yếu nhất trên người Trình Diệp Qua, cứ như vậy giáng xuống một đòn nặng nề, tất cả sức lực trong người của anh trong nháy mắt bị rút cạn.

Lảo đảo lùi về sau, buông lỏng tay, Trình Diệp Qua nhìn Diệp Quang Trung nhiu mày.

Không có bất kỳ thời gian do dự, Diệp Quang Trung vẫn đang lải nhải: "Ngày đó lúc anh gọi điện thoại tôi đang cùng Nặc Đình Sơn ở khoa phụ sản của bệnh viện, sau khi anh cúp điện thoại năm phút thì bác sĩ đã xác định tin tức cô ấy đã mang thai được một tháng ba ngày, đứa trẻ là của tôi, là kết quả của tình một đêm. Ngày ấy tôi và cô ấy đều uống say, sau khi tỉnh lại chúng tôi đã ngầm hiểu ý nhau lựa chọn xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra".

"Nhưng mà xem ra bây giờ đã không thể nữa rồi". Miệng lải nhải không ngừng vẫn đang tiếp tục nói: "Sau khi xác nhận có thai, qua một ngày cân nhắc chúng tôi đã quyết định kết hôn. Tôi là tín đồ Cơ Đốc Giáo, tôi tôn trọng mỗi một sinh mệnh mới xuất hiện trên đời này, mà Nặc Đình Sơn cũng không có ý muốn xóa bỏ đứa trẻ. Đăng ký xong hôn lễ cũng chỉ trong một ngày. Liên quan tới chuyện của Nặc Đình Sơn và hai người các anh cô ấy đã nói cho tôi biết trước khi kết hôn, tôi hiểu giai đoạn hiện tại cô ấy không có dũng khí tới trước mặt hai người đặc biệt là Trình Diệp Qua, bây giờ lấy tư cách là chồng của Nặc Đình Sơn còn là ba của đứa trẻ tôi thấy tôi cần phải tới đây để nói rõ ràng với hai anh".

Lại cúi người thật sâu: "Xin hai anh hãy tha thứ cho cô ấy".

Trình Diệp Qua lạnh lùng nhìn Diệp Quang Trung, người đàn ông này liên tục nói dối, những lời người đàn ông này nói quả thực là có đầy sơ hở, người đàn ông này nói lung tung mà hết sức vô lý.

"Mang theo những thứ vớ vẩn của anh rời khỏi nhà của tôi ngay lập tức". Trình Diệp Qua hạ lệnh đuổi khách đối với vị khách không mời mà tới này.

Dường như Diệp Quang Trung không hề nghe rõ lời của anh.

"Cút".

Trình Diệp Qua tăng cao giọng cho câu "Cút" vừa hạ xuống kia, Vinh Tuấn từ đầu tới cuối vẫn duy trì trầm mặc bất ngờ nói "Nặc Đình Sơn thật sự đã kết hôn".

Trình Diệp Qua nhìn qua Vinh Tuấn, ánh mắt của Vinh Tuấn gắt gao rơi trên mặt bàn, miệng của anh ấy lặp lại lời anh ấy vừa nói "Nặc Đình Sơn thật sự đã kết hôn".

Trình Diệp Qua tới gần những văn kiện kia, bất ngờ đập vào mắt anh là bức ảnh Nặc Đình Sơn mặc áo cưới, cô khoác tay của Diệp Quang Trung trong giáo đường cực kỳ đơn giản.

Nực cười! Mọi người trên đời này đều có thể chụp ảnh cưới, ngón tay đầy mấy tấm ảnh cưới ra, anh đã nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm mang thai có ghi tên của Nặc Đình Sơn, đây tờ giấy xét nghiệm mang thai ra anh còn nhìn thấy thứ giống như là giấy kết hôn.

Hề là giấy chứng nhận có thể chứng minh mối quan hệ vợ chồng của một đôi nam nữ thì tất cả đều đầy đủ hết. Hít vào một hơi thật sâu Trình Diệp Qua thu dọn hết những văn kiện kia lại, anh bảo Diệp Quang Trung rời đi.

Sau khi Diệp Quang Trung rời đi thì Vinh Tuấn cũng đi khỏi, về mặt của Vinh Tuấn khi đó nhìn ở trong mắt Trình Diệp Qua cứ giống như là Nặc Đình Sơn đã thật sự kết hôn cùng người đàn ông tên Diệp Quang Trung kia vậy.

Anh ấy nói với anh: "Tôi biết Diệp Quang Trung, Nặc Đình Sơn quen người này sớm hơn tôi với cậu, lúc mới biết anh ta tôi vẫn âm thầm coi anh ta là tình địch của tôi. Tôi nghĩ, nếu như khi cậu nhìn thấy hình thức ở chung của Nặc Đình Sơn và Klein còn có Diệp Quang Trung thì tôi nghĩ có lẽ cậu cũng sẽ có cảm giác giống như tôi".

Nói xong anh ấy cười, nụ cười cứng nhắc.

Anh ấy còn lấy giả thiết như vậy "Sau này có biến thành như vậy hay không, hồi ức liên quan tới người con gái Nặc Đình Sơn thuộc về Trình Diệp Qua

và Vinh Tuấn sẽ dừng lại ở những từ ngữ như: Tội tệ, khinh thường, phi nhỏ, ác mộng. Hay có lẽ ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ tới nữa, bởi vì đó là người phụ nữ không tìm không phổi, mà tôi hy vọng mình có thể làm được nhất đó là quên cô ấy".

"Trình Diệp Qua, quên đi là trừng phạt tốt nhất đối với Nặc Đình Sơn, trừng phạt như vậy còn có thể có lợi cho thể xác và tinh thần, sau này tôi còn có thể yêu cô gái khác, cô gái này nhất định là đáng yêu hơn cô ấy, đẹp hơn cô ấy, lương thiện hơn cô ấy".

Sau khi Vinh Tuấn rời đi Trình Diệp Qua thu cần thận lại từng văn kiện.

Ngày mười một tháng mười một, Trình Diệp Qua thông qua mấy kênh đã xác nhận được một chuyện, đó chính là Nặc Đình Sơn thật sự đã kết hôn với Diệp Quang Trung. Tất cả các giấy tờ chứng minh chính quyền đưa ra đã khẳng định đầy đủ hai người kia đã trở thành một loại quan hệ nam nữ trong khuôn khổ của pháp luật được luật pháp bảo hộ, được người đời chúc phúc. Rồi mở ra tờ xét nghiệm mang thai của bác sĩ khoa phụ sản được ca tụng là người có uy tín nhất ở nước Anh.

Ngày mười hai tháng mười một, Trình Diệp Qua gọi điện tới điện thoại di động của vị Nghị Sĩ nước Anh, mấy tiếng sau, thông tin Nặc Đình Sơn kết hôn với Diệp Quang Trung lại một lần nữa được chứng thực.

Nặc Đình Sơn và Diệp Quang Trung đúng là đã kết hôn, hôn lễ của họ thậm chí còn đơn giản. Anh còn nhìn thấy băng ghi hình của hôn lễ, tham dự hôn lễ cũng chỉ có mười mấy vị khách quý, trong mười mấy khách quý kia có Trương Diệu Lệ, còn có Klein.

Khuôn mặt của cô dâu bị tấm lụa trắng mỏng manh che lại không thấy rõ vẻ mặt lắm, mà chú rể thì giống như tình trạng anh ta đã nói vậy, bởi vì chuyện phát sinh quá bất ngờ làm cho biểu cảm của mặt anh ta mờ mịt lúng túng. Nhưng trong mờ mịt lúng túng cũng có niềm vui sướng nhàn nhạt, niềm vui sướng đó có lẽ đến tốt cùng là của người mới làm cha, còn là người mới làm chồng, không thể biết được. Mà nước mắt trên mặt Klein lại là thật, nước mắt xuôi theo viền mắt của cô bé chảy xuống phủ đầy gương mặt nhăn nhoe của cô bé. Nước mắt ấy hoàn toàn thể hiện cho thấy cô gái nhỏ không muốn chị của mình xuất giá.

Xem ra chuyện rất giống nhau, Trình Diệp Qua nghĩ.

Ngày mười ba tháng mười một, Trình Diệp Qua từ Manchester tới Berlin, anh đã tìm được Klein. Không chỉ có Klein, Trương Diệu Lệ cũng có ở đó. Trình Diệp Qua nghĩ tình hình của anh nhất định là không được tốt lắm, tình hình của anh không tốt có lẽ đã xuất hiện ở biểu cảm trên mặt của anh, vì biểu cảm trên mặt của anh đã hù dọa cô gái nhỏ kia làm cho cô bé trốn ở sau lưng Trương Diệu Lệ.

Trình Diệp Qua không nói gì, cứ đứng ở đó nhìn nửa gương mặt của Klein đang ở sau lưng Trương Diệu Lệ lén lút nhìn anh, mà gương mặt của Trương Diệu Lệ thì lại bình tĩnh.

Sau mấy phút đồng hồ đối đầu, Trình Diệp Qua kim chế lại: "Klein, chúng ta nói chuyện nhé".

Sau đó lại trôi qua mấy phút đồng hồ, Klein từ sau lưng Trương Diệu Lệ đi ra, bước từng bước nhỏ đi tới trước mặt anh, dưới sự yêu cầu của Trình Diệp Qua, Trương Diệu Lệ đã lui ra ngoài.

Tìm được một vị trí tương đối yên tĩnh, Trình Diệp Qua ngồi sát bên với Klein ở trên băng ghế dài, anh nói với cô gái nhỏ đang làm bộ bình tĩnh kia: "Anh muốn nghe sự thật, bây giờ Nặc Đình Sơn đang ở đâu?"

"Sự thật là Nặc Nặc đã kết hôn rồi, bây giờ Nặc Nặc đang cùng với bác sĩ Diệp đi Argentina gặp người nhà của anh ấy, Nặc Nặc nói bầu không khí ở chỗ đó tốt chị ấy muốn ở đó sinh em bé". Klein đã trả lời anh một mạch như vậy.

Bỗng nhiên Trình Diệp Qua cảm thấy hình như anh đã bị vẽ bẽ ngoài của Klein lừa gạt, thực ra đây thật sự chỉ là một đứa trẻ, đứa trẻ này dùng tình hình của cô bé làm cho anh không tự chủ được mà đã coi cô bé thành người lớn.

Anh nghĩ anh không cần thiết phải dùng hình thức thảo luận để nói chuyện với cô gái nhỏ có tâm trí thấp hơn đứa trẻ bình thường này, các cô gái nhỏ bình thường cũng không sợ hãi.

"Klein, em vẫn không biết đấy, Nặc Nặc của em đã lấy từ chỗ anh một trăm triệu, anh nghĩ với tình hình bây giờ anh có thể kiện cô ấy tội có liên quan tới lừa bịp. Nếu như không trả lời anh tốt thì anh tuyệt đối có thể lấy tội danh sợ tội bỏ trốn mà truy nã cô ấy". Trình Diệp Qua dùng giọng điệu rất hung ác nói cho cô gái nhỏ kia biết.

"Anh nói vớ vẩn". Dáng vẻ của cô gái nhỏ rất tức giận: "Nặc Nặc không phải là loại người như anh nói, hơn nữa... Nặc Nặc cần nhiều tiền như vậy làm gì..."

Giọng của Klein lấp bắp làm cho Trình Diệp Qua vô cùng không kiên nhẫn, không kiên nhẫn tới nỗi anh phải đưa tay ra, tay anh đè Klein trên băng ghế dài giống như động tác khóa cô: "Bây giờ Nặc Đình Sơn đang ở đâu?"

Có người nói ở sau lưng anh.

"Vẫn không hiểu sao? Nặc Nặc từ nhỏ đã bị vứt bỏ, không có người nào hiểu rõ hơn cô ấy tầm quan trọng của một đứa trẻ lớn lên trong một gia đình hoàn hảo, cho nên cô ấy đã chọn gả cho ba của đứa bé. Trình Diệp Qua, tôi nghĩ sơ dĩ Nặc Nặc không dám đi gặp anh là vì hổ thẹn với anh, mặc dù không phải cố ý nhưng không thể phủ nhận một điểm là ---"

"--- Lúc tính mạng của anh đang nguy cấp cô ấy đã lên giường với một người đàn ông khác".

Đó là lời Trương Diệu Lệ nói với anh, hơn nữa còn nói ra chuyện khiến cho anh cảm thấy đau đớn nhất, lúc tính mạng anh đang nguy cấp cô đã lên giường cùng một người đàn ông khác.

Không đúng, không phải Nặc Đình Sơn đã nói từ đầu tới cuối chỉ có một mình anh sao? Trình Diệp Qua nghe thấy mình tự lảm bảm nói ra.

"Thời gian tôi và Nặc Nặc làm việc cùng nhau cũng gần hai năm, không có ai lại hiểu rõ bản lĩnh lừa người của Nặc Nặc hơn tôi, tôi nghĩ bản lĩnh lừa người của Nặc Nặc anh Trình cũng từng được lĩnh giáo rồi chứ? Tại sao anh vẫn không rút ra được bài học kinh nghiệm chứ".

Buông lỏng tay, cô gái nhỏ kia sắp không thể hít thở rồi, Trình Diệp Qua ngồi thẳng người.

Trương Diệu Lệ vẫn đứng là một người tài, lời của cô đã nhắc nhở anh rất rõ, anh đã quên rằng cô là người biết lừa người tới cỡ nào, lời nói dối cỡ nào cô cũng đều dám nói. Tình cảnh ở sân bay Manchester không lâu trước đây đã rành rành ở trước mắt, mới có bao lâu mà anh đã quên bài học kinh nghiệm mà cô đã cho anh.

MM

Còn tiếp!!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64-2

Màn đêm buông xuống, Trình Diệp Qua đi trên đường phố Berlin, đây là khu đèn đỏ nổi tiếng của Berlin. Anh đã mua thuốc của người bán hàng rong trên phố, lúc trả xong tiền thuốc người bán hàng hỏi anh có muốn kiểm một chút kích thích không, Trình Diệp Qua vui vẻ đồng ý.

Trong ba ngày sau đó Trình Diệp Qua đã trải qua ở một sông bạc dưới lòng đất, đó đúng là một nơi tốt không thiếu một thứ gì, người đẹp nóng bỏng, rượu ngon liên tục không ngừng, âm nhạc làm tê liệt thần kinh, bàn xoay làm cho tuyến thượng thận của người ta tăng cao. Tối ngày thứ ba Trình Diệp Qua đã thắng rất nhiều tiền, thắng tiền ở sông bạc đối với Trình Diệp Qua mà nói cũng không phải là chuyện gì khó khăn, năm mười mấy tuổi Vinh Mộ Minh đã lên mạng anh đi mở mạng kiến thức ở mấy chỗ ăn chơi bí mật của ông ấy, lâu dần anh cũng học được kỹ năng.

Ngay ngốc ba ngày ở trong sông bạc dưới lòng đất vận may tốt của Trình Diệp Qua làm anh thắng đến mức bất ngờ nổi tiếng, các cô nàng nóng bỏng đi tới trước mặt anh làm những ám thị bạo dạn, khi tâm tình anh không tốt thì sẽ đưa thẻ bạc để đuổi các cô nàng đi, khi tâm tình tốt thì tay sẽ đặt trên hông của các cô nàng trêu cho các cô liên tục thở dốc.

"Nhìn anh có chút quen quen". Cô nàng múa cột được đám đàn ông hoan nghênh nhất ở nơi này đi tới bên cạnh anh, đây đã là lần thứ tư Trình Diệp Qua nghe được lời giống y như nhau trong ba ngày. Lúc này tâm tình của Trình Diệp Qua tốt, anh hỏi ngược lại người phụ nữ giống như con chim nhỏ nép vào người đang dựa vào trong lòng mình "Như một mình tình nào đó?" "Anh còn mê người hơn so với bất kỳ mình tình nào". Đôi môi tô son đỏ chót nở ra lời đáng yêu.

Trình Diệp Qua bật cười lớn, đem điều thuốc mình hút còn lại một nửa đưa cho cô ta, nhận lấy điều thuốc của anh đáng vẻ hút thuốc của người phụ nữ rất đẹp, đẹp mà còn phong tình vạn chủng, anh đưa tay ra kéo cô nàng vào trong ngực.

Khi những người kia xông vào trong sông bạc thì Trình Diệp Qua đang cùng vũ công múa cột kia hôn nhau ở trong góc. Những thiết bị loa mất trong sông bạc dưới lòng đất kia bị những người kia đập nát từng cái một, sau đó âm nhạc bị buộc phải ngừng lại.

Người phụ trách sông bạc đã tự mình đi ra giải thích, sau đó là yên tĩnh, trong lúc vội vã vũ công múa cột đã nhét cho Trình Diệp Qua số điện thoại của cô ta "Tôi tìm em", "Ok, cung".

Dưới con mắt của mọi người anh hôn "Chụt" một cái lên trên mặt của cô ta, cô nàng vừa quay người đi Trình Diệp Qua đã vò tờ danh thiếp kia thành một cục rồi ném đi.

Sở dĩ dùng hàng trăm con mắt để hình dung là bởi vì những người bất ngờ xông vào này đã bao vây xung quanh anh, Trình Diệp Qua vừa nhìn điệu bộ này đã đoán ra được là tác phẩm của ai. Sau khi tất cả những người không có liên quan ở sông bạc dưới lòng đất này lần lượt rút lui, không ngoài dự đoán Trình Diệp Qua đã nhìn thấy Vinh Mộ Minh, một Vinh Mộ Minh với khuôn mặt tái xanh.

Trong sông bạc chỉ còn lại Trình Diệp Qua và Vinh Mộ Minh, Trình Diệp Qua vẫn duy trì đáng vẻ đứng ở chỗ đó như vừa nãy, có người xách tới một thùng nước, thùng nước đó cứ như vậy giội thẳng vào anh. Trình Diệp Qua cũng không nhúc nhích, một tờ báo quăng vào mặt của anh, tờ báo rơi xuống dưới chân của anh.

Trình Diệp Qua nhìn thấy trên tờ báo một tin tức thế này: Công trình thành phố giải trí trên biển của doanh nghiệp Vinh thị đã xuất hiện sự cố công trình nghiêm trọng, trong đó có hai người tử vong tại chỗ, một người bị thương nặng hiện tại vẫn trong tình trạng hôn mê, còn có mấy trăm người bị thương ở

mức độ khác nhau.

Tờ báo còn bỏ sung thêm bức ảnh của người chết khi còn sống còn có khuôn mặt nước mắt giàn dụa người nhà của người chết. Trình Điệp Qua từ từ cúi người nhặt tờ báo lên, anh nhìn thấy rõ ngày tháng xuất hiện tin tức này: Ngày mười bốn tháng mười một, cùng với một tiêu đề vô cùng bất mắt: Người phụ trách công trình không biết tung tích.

Trên khung hình màu đen có bức ảnh đen trắng của hai người thanh niên, tính mạng của họ kết thúc ở tuổi hai mươi tám và ba mươi. Người hai mươi tám tuổi đó mười mấy ngày trước anh còn tham gia tiệc chúc mừng sinh nhật của anh ta, ngày đó anh ta còn tiết lộ đợi sau khi hoàn thành công trình anh ta muốn cử hành hôn lễ với bạn gái của mình.

Sức lực nắm tờ báo trong tay càng lúc càng lớn, cuối cùng ngón tay đã xuyên qua tờ báo, một lúc lâu sau, đứng thẳng người, anh nói: Con sẽ chịu trách nhiệm cho sự cố lần này.

Vinh Mộ Minh vùng tay lên, bàn tay mạnh mẽ giáng vào trên mặt của anh.

Sau cái tát đó, giống như người bị đánh là Vinh Mộ Minh vậy, Trình Điệp Qua nhìn thấy trong hốc mắt của Vinh Mộ Minh hiện ra nước mắt.

Cúi đầu xuống không nở nhìn.

Trong cổ họng khó khăn phát ra: Con Xin lỗi, ba.

Lúc rời khỏi sông bạc trong gương Trình Điệp Qua đã nhìn thấy dáng vẻ của mình: Cứ như linh hồn bỗng nhiên bị rút mất chỉ còn lại là bức tượng sáp vẫn được xem như có chút giá trị ở viện bảo tàng.

Bỗng nhiên Trình Điệp Qua nhớ tới Vinh Tuấn và câu nói kia của anh ấy: "Lãng quên là trừng phạt tốt nhất đối với Nặc Đình Sơn, như vậy còn có thể có lợi cho thể xác và tinh thần. Sau này tôi vẫn sẽ yêu cô gái khác, cô gái này nhất định đáng yêu hơn cô ấy, đẹp hơn cô ấy, lương thiện hơn cô ấy".

Lễ giáng sinh Năm 2012 là lần cuối cùng Vinh Tuấn gặp Trình Điệp Qua, họ cũng như những năm trước trở lại Macao đón lễ giáng sinh. Vinh Chân vắng mặt, cô ấy gửi cho họ một đoạn video cô ấy đang ở trên thảo nguyên rộng lớn của Châu Phi, cô ấy đã nhận nuôi mấy con ngựa vằn, Vinh Chân trong video hơi đen, đen lại còn gầy, có điều tinh thần thì vẫn không tệ, cô ấy thi chạy cùng ngựa vằn trên thảo nguyên.

Video là Tần Việt quay cho cô ấy.

Dáng vẻ Trình Điệp Qua xem ra tinh thần cũng không tệ, liên quan tới sự cố công trình hơn một tháng trước mang lại vẫn còn sót lại một số mây mù trong đáy mắt anh.

Trong sự cố công trình đó Trình Điệp Qua thể hiện thái độ là người phụ trách của anh, trong thời gian rất ngắn Trình Điệp Qua đã nhận được sự tha thứ của người nhà của người chết, anh triệu tập mở cuộc họp báo công khai thừa nhận sự thất trách của mình, cùng lúc đó anh đã gửi thư cho mỗi một vị thành viên trong ban quản trị của tập đoàn Vinh Thị bày tỏ mình không muốn giao tranh, anh bày tỏ với mỗi một thành viên ban quản trị anh sẽ đem việc đi hay ở của mình sau này giao cho họ định đoạt. Sau sự cố phát sinh một tuần, hội đồng quản trị đã tiến hành bỏ phiếu đối với việc đi hay ở của Trình Điệp Qua, hơn phân nửa người đã bỏ phiếu cho Trình Điệp Qua ở lại.

Đêm bình an, Vinh Tuấn và Trình Điệp Qua vẫn là hai người được quan tâm nhất trong buổi tiệc, giống như là rất nhiều lần ở buổi tiệc lễ giáng sinh đã thể hiện ra như vậy, Vinh Tuấn và Trình Điệp Qua có chung một thái độ đối với bên ngoài, họ thể hiện rất tốt ra bên ngoài tình trạng là người bạn thân thiết, là đối tác tốt nhất.

"Đã hẹn hò chưa?" Các trưởng bối thường bàn lại chuyện cũ. "Trình Điệp Qua, câu hỏi này là bác đang hỏi cậu đấy". Vinh Tuấn ném quả bóng cho Trình Điệp Qua. "Sorry, gần đây con bạn quả không có thời gian để hẹn hò, trái lại A Tuấn có thời gian hơn". Trình Điệp Qua trông như mới vừa phản ứng lại đem quả bóng trả lại cho anh ấy.

Đây chính là Vinh Tuấn và Trình Điệp Qua, liên qua tới cô gái tên Nặc Đình Sơn kia anh ấy và anh đều không đề cập tới, cứ như người này chưa từng xuất hiện, chưa từng có buổi tối gương súng chĩa dút kia, thật giống như họ đã quên sạch sẽ người này rồi vậy.

Đêm giáng sinh, Vinh Tuấn và Trình Điệp Qua với tư cách khách mời đặc biệt của chính phủ Macao tới phòng trình diễn Venice giao lưu với mấy ngàn học sinh.

Sau nửa tiếng giao lưu kết thúc dưới yêu cầu đồng nhất của đám học sinh Vinh Tuấn chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của họ lên sân khấu biểu diễn, đương nhiên anh ấy cũng đã kéo Trình Điệp Qua xuống nước, muốn anh ấy biểu diễn cũng được nhưng Trình Điệp Qua cũng phải lên sân khấu biểu diễn chút gì đó.

Vinh Tuấn mang tới một màn độc tấu Violon cho đám học sinh, sau khi màn trình diễn của Vinh Tuấn hoàn thành thì Trình Điệp Qua lên sân khấu.

Trình Điệp Qua lên sân khấu làm cho đám nữ sinh điên cuồng gào thét, ngày đó Trình Điệp Qua mặc lễ phục tối màu, kiểu tóc dùng keo xịt tóc tân trang thành kiểu của các kỹ sĩ Trung Âu lúc tham gia vũ hội, dưới sự làm nền của bối cảnh của sân khấu anh cứ như một vị hoàng tử bước ra từ trong khu rừng tăm tối.

Rất lâu sau này khi Vinh Tuấn nhớ lại đêm giáng sinh này mới chợt hiểu ra, hóa ra trong đoạn độc diễn cảm của Trình Điệp Qua đã truyền đạt chiến thư với anh: Về tội ác và sự trừng phạt ẩn trong bóng tối không nhìn thấy.

Đêm giáng sinh, Trình Diệp Qua đứng ở trên sân khấu của phòng biểu diễn Venice, dùng giọng nói làm cho người ta say mê, đọc diễn cảm:

Nếu như tôi có thể hỏi bạn về nghệ thuật, bạn có thể đưa ra giọng điệu nồng nàn trong sách vở về nghệ thuật.

Bạn đã biết rất nhiều về Michele Wronski, ông ấy đầy nhiệt tình trong chính trị, cùng kết bạn rất thân với Giáo hoàng, đắm chìm trong tình ái, bạn hiểu rõ ông ấy chứ.

Nhưng ngay cả mùi của giáo đường Sistine bạn cũng chưa từng ngửi được! Bạn chưa từng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu phóng tầm mắt tới bức danh họa trên trần nhà chứ? Có thể bạn đã thấy qua.

Bạn trẻ tuổi anh dũng, nếu như tôi và bạn cùng thảo luận về chiến tranh, bạn sẽ quăng đại Shakespeare vào tôi, ngâm nga "Cùng đi chiến trường, bạn thân mến".

Nhưng bạn chưa bao giờ đích thân tới chiến trường, chưa từng thử ôm những người thân yêu vào lòng, nhìn anh ấy cô ấy trút hơi thở cuối cùng, nhìn chăm chăm bạn, cầu xin sự giúp đỡ của bạn lúc đang hấp hối.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tôi sinh năm 1997, vào niên đại của tôi nước Anh đã phát sinh ra một sự kiện lớn, Vương phi Diana lúc trước của xứ Wales gặp tai nạn ô tô đã mất mạng, người phụ nữ đã được người dân nước anh yêu mến này đã ra đi vào ngày 31 tháng 8 năm 1997. Trong một năm này mọi người đã dùng đủ mọi cách thức để tưởng nhớ bà ấy, năm này rất nhiều người dân Anh đã đặt tên cho đứa trẻ mới vừa sinh ra của họ là Diana, tôi chính là một trong những Diana đó.

Tôi tên Diana, có cùng tên với cố vương phi nước Anh, năm nay tôi vừa tròn mười sáu tuổi, là kiểu con gái London điển hình tới từ giai cấp tầng trên điển hình. Quần áo thời thượng, chú trọng dáng vẻ có ưu thế khá mạnh và có nhận thức rõ ràng.

Mẹ của tôi là một bác sĩ, ba của tôi là một thương nhân rượu vang. Dùng nghề nghiệp của họ mà so sánh thì rất dễ nhận thấy họ đạt được điểm rất thấp. Bác sĩ cần phải có đầu óc đủ lý trí nhất, mà thương nhân rượu vang cần phải có nhận thức nhất định trước mặt khách hàng của anh ta đối với các loại lãng mạn của phương tây, có thể hợp với tình hình nơi đó chăm rãi mà nói.

Từ tấm hình của ba mẹ lúc còn trẻ tôi có thể xác nhận họ đã từng rất yêu nhau, lúc sáu tuổi chúng tôi đã đi tới vùng nông thôn nghỉ ngơi, khi họ hôn nhau tôi đã tò mò đứng ở một bên quan sát, ba đã chia tay ra quay mặt tôi qua chỗ khác. Nụ hôn đó dài tới nỗi làm cho sự chú ý của tôi bị con sâu nhỏ trên cổ hấp dẫn, vào lúc đó ở trong mắt của tôi họ là đôi nam nữ yêu nhau nhất, giống như là nhân vật nam nữ chính trong truyện cổ tích vậy. Hạnh phúc mãi mãi.

Theo thời gian từ từ trôi qua họ trở nên rất ít nói chuyện, dần dần chỉ vào ngày lễ họ mới hôn nhau, kiểu hôn đó nhìn ở trong mắt của tôi càng giống như là kiểu ứng phó.

Có người nói tôi trưởng thành sớm. Không, tôi một chút cũng không cho rằng như vậy, tôi chỉ là miễn cảm hơn một chút thôi. Những miễn cảm đó tôi nghĩ là do cô đơn mang lại, cha mẹ của tôi đúng là người quá bận rộn, ở cùng tôi cũng chỉ có từng đôi bảo mẫu, những bảo mẫu vừa mới thân quen với tôi thì lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà rời đi.

Năm tôi mười hai tuổi ba đã quen với một người phụ nữ khác, cho dù tình yêu của ông và người phụ nữ ấy chỉ duy trì một tháng, nhưng hành vi của ba đã làm lòng mẹ tổn thương. Ở phương diện tình cảm đại đa số phụ nữ đều là người yếu đuối, đây là tôi nhìn thấy từ chuyện của ba mẹ.

Mẹ đã đưa ra đề nghị ly hôn với ba, cuối cùng không nhận được sự đồng ý của ba, sau đó mẹ đã trở thành một bác sĩ không biên giới. Bà đã đi tới một nơi rất xa. Tôi hiểu bà, vì vậy mỗi lần bà gọi điện cho tôi tôi đều chủ động trêu đùa cho bà vui vẻ, tôi thể hiện một loại trạng thái tinh thần khá tốt để cho mẹ cảm thấy cuộc sống của tôi trải qua vẫn tốt. Tôi biết mẹ sẽ thỏa hiệp với cha tôi mà nguyên nhân chủ yếu nhất là vì tôi, bà không nỡ bỏ tôi.

Sau khi mẹ rời đi lúc này cha mới bắt đầu học làm một người chồng tốt, một người cha tốt, nhưng đã muộn rồi. Một vài ám ảnh đã hình thành hơn nữa còn phát triển ngày càng kiên cố, tôi mãi mãi nhớ buổi tối ngày hôm đó lúc mẹ vắng nhà ba đã mang người phụ nữ kia vào trong nhà, thậm chí còn mang vào phòng ngủ của ông ấy và mẹ.

Ba của tôi là một thương nhân rượu vang thành công, dựa vào dáng vẻ phong độ nhẹ nhàng cùng với mấy kiểu có sẵn như trong phim kinh điển ông ấy kiếm được nhiều tiền hơn bạn cùng ngành của ông ấy. Cuộc sống của tôi rất tốt, cho dù thành tích học tập bình thường nhưng mấy trường học quý tộc vẫn mở rộng vòng tay đối với tôi. Xung quanh tôi đều là nam nữ xấp xỉ với tôi, khi tụ tập cùng một chỗ chúng tôi rất ít khi thảo luận về bài học, chúng tôi thích thảo luận về đề tài thời trang hiện nay hơn sau đó nói lên cái nhìn của mình, để thể hiện sự giáo dục xuất sắc của mình. Đương nhiên chúng tôi cũng dựa vào tinh thần giải trí tối cao với những xoi mói cuộc sống cá nhân của mình tinh, ngôi sao bóng đá, danh nhân kia.

Theo đuổi ngôi sao cũng là một kiểu hiện tượng khá phổ biến trong cuộc sống của chúng tôi, đương nhiên thần tượng chúng tôi theo đuổi là mấy ngôi sao khá tuyệt vời. Nói chung thần tượng được chúng tôi theo đuổi phải có những điều kiện như gương mặt đủ làm người ta hài lòng, không có sở thích xấu, phải có khả năng ngôn ngữ tốt ở nơi công cộng.

Tôi không theo đuổi ngôi sao, bởi vì tôi biết đằng sau sự vẻ vang đẹp đẽ những người này cũng giống như người bình thường khi ngồi toilet cũng chơi điện thoại thôi. Chơi điện thoại quá say mê tôi nổi quên cả rửa tay, sau đó trực tiếp cầm khoai chiên mà bỏ vào trong miệng. Lúc họ ngủ có lẽ cũng sẽ ngáy, sẽ xì hơi, sẽ khạc nhổ tùy tiện, sẽ mọc mũi. Còn có người sẽ vì lúc say bí tỉ mà làm ra các loại chuyện xấu hổ làm trò hề cho thiên hạ. Vì vậy tôi không có hứng thú lắm đối với mấy minh tinh, ngôi sao bóng đá kia.

Ngược lại với tôi chính là Nicole khá là thân thiết với tôi, Nicole là một thành viên theo đuổi ngôi sao cuồng nhiệt. Ngôi sao bóng đá Goetze nước Đức mà cô ấy thích bị chụp ảnh lúc đang đi tiểu ở sau biển quảng cáo ở sân bóng, cô ấy đã nhanh chóng từ bỏ anh ta. Gần đây Nicole mê màn cuồng nhiệt một người đàn ông Châu Á, cô ấy điên cuồng sưu tầm tư liệu và tranh ảnh của anh ấy ở khắp nơi, Cô ấy cảm bức ảnh của người đó lập lời nguyên: Lần này sẽ không đi tình biệt luyện nữa, cô ấy muốn yêu anh ấy mãi mãi, mãi mãi đi theo anh ấy.

Người đàn ông Châu Á mà Nicole say mê tên là "Jude", người tình nước Anh trong mắt đám con gái thế hệ mới. Vì để cho vị "Jude" này càng mê người hơn các cô ấy còn lấy cho anh ấy một cái tên khác.

"Người Tình Hennessy?" Không sai, chính là người tình Hennessy! Nhưng mà làm cho tôi vô cùng kinh ngạc chính là các nhà truyền thông cũng thừa nhận danh hiệu này, chuyện này nhìn ở trong mắt tôi là một chuyện khá bất ngờ. Phải biết rằng người Anh đối với người Châu Á, đặc biệt là người Trung Quốc không có bao nhiêu thiện cảm tốt.

Người tình Hennessy tôi đã nghe qua trong miệng của cô bé này mấy lần, có điều nếu như lúc trước người tình nước Anh được thổi phồng chỉ có trên trời không có dưới đất như vậy thì tôi ngay cả nhìn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái.

Ngày đó, buổi trưa ngày chủ nhật không có việc gì tôi đã bị Nicole lôi nhai không ngớt làm cho phát phiền, cô ấy đang nhìn vào màn hình điện thoại của mình ấy gọi Jude trông cực kỳ si mê.

Cậu đã làm phiền mình đấy, Tôi nói với Nicole.

Cô gái Châu Úc này căn bản là chẳng hề để lời của tôi vào mắt, cô ấy thậm chí còn quảng cáo niềm vui mới với tôi, cô ấy nói Diana cậu cũng sẽ bị anh ấy mê hoặc thôi, Jude không giống với bất kỳ ai.

Mẹ nó chứ, người này lần nào cũng đều nói như vậy.

Nicole đem điện thoại của cô ấy ép vào trong tay tôi, điện thoại S4 vừa mới được bán ra trên thị trường Âu Mỹ, trên màn hình di động 3.5 inch là một gương mặt của một người đàn ông trẻ, người đàn ông trẻ đang đứng dưới hàng rào mọc đầy cây thường xuân, nụ cười lạnh lẽ, ánh mặt trời hắt vào trong đáy mắt anh, trong veo rạn nứt. ánh mắt của chàng trai giống như nụ cười yên lặng của anh, trong yên lặng toát ra sự kiên định, cứ giống như là truyền đạt sự tốt đẹp và khát khao với mỗi người đang nhìn anh ấy chăm chú.

Tôi say đắm trong đáy mắt của anh ấy, đã tin câu nói ấy của Nicole rồi: Cậu sẽ bị anh ấy mê hoặc, Jude không giống với bất kỳ ai.

Tên của Jude là Trình Diệp Qua, ở cung điện Buckingham nằm ở trung tâm thành phố London làm cho lòng của rất nhiều cô gái Anh quốc hoặc ít hoặc nhiều cũng tiềm ẩn về giấc mơ công chúa. Cho dù tướng mạo của hai vị hoàng tử tạm được, nhưng không gây trở ngại tới giấc mơ đang lên men trong lòng của các cô ấy.

Trình Diệp Qua là hoàng tử trong lòng của tôi.

Khi biết Trình Diệp Qua là năm tôi mười lăm tuổi, năm mười lăm tuổi này tôi đã làm một chuyện giống y chang Nicole. Tôi điên cuồng thu thập tư liệu và tin tức về Trình Diệp Qua, điều đáng tiếc chính là tin tức tôi thu thập được rất ít, nhiều hơn thì đều là tin tức đã được đăng lên trang web chính thức. Đề cập tới cuộc sống riêng tư của người đàn ông này ngoại trừ mấy tấm ảnh trong khuôn viên trường, còn có mấy tấm hình không rõ anh ấy đi ra từ cửa hàng tiện lợi, mà mấy tấm này dần dần không cách nào thỏa mãn được tôi.

Tôi nghĩ tôi nhất định còn điên cuồng hơn cả Nicole, mỗi tôi khi vừa nhắm mắt tôi đã ảo tưởng đủ loại tình cò được gặp và yêu đương với anh ấy. Mỗi ngày tôi đều trang điểm cho mình thật xinh đẹp để chờ đợi gặp được anh ấy, nhưng trên thực tế một lần tôi cũng chưa được gặp qua anh ấy, cho dù tôi đã đi tới một số nơi anh ấy có thể xuất hiện.

Khi ảo tưởng lên tới cao trào tôi đã làm một chuyện, tôi đã thuê thám tử tư chụp một số ảnh của anh ấy. Tôi đã công khai ảnh trên trang mạng xã hội cá nhân của mình, tôi nói tôi đã thực hiện thành công việc theo gót toàn bộ hành trình hai mươi bốn giờ của Trình Diệp Qua. Tôi nghĩ cứ như vậy thì Trình Diệp Qua sẽ chú ý tới tôi, tôi còn tưởng tượng anh ấy sẽ xuất hiện trước mặt tôi, vì thế tôi đã đương đương tự đắc.

Trên thực tế hành động của tôi quả thực đã làm cho Trình Diệp Qua chú ý, nhưng mà xuất hiện trước mặt tôi không phải là anh ấy mà là luật sư của anh ấy. Từ giọng điệu nhắc nhở của luật sư của anh ấy tôi có thể thấy được hình như là tôi đã chọc giận Trình Diệp Qua rồi, luật sư còn liên lạc với ba mẹ của tôi. Họ đã từ một nơi ngàn dặm xa xôi chạy tới London.

Đối với hành vi của tôi ba mẹ đã tỏ ra tự trách rất lớn, họ cảm thấy sợ đi tôi có thể làm như vậy là do thời gian dài họ không để mắt tới tôi.

Hành vi của tôi không khiến cho tôi gặp được Trình Diệp Qua, ngược lại làm cho mẹ tôi quay về London, ba cũng từ chối không ít chuyện làm ăn. Sau khi họ trải qua một đêm nói chuyện đã quyết định thiết lập lại mối quan hệ vợ chồng với nhau một lần nữa.

Mà tôi cũng vì hành vi như vậy mà nhận được một tờ lệnh phục vụ công ích suốt một trăm bốn mươi tiếng đồng hồ. Tôi không vì vậy mà hối hận, bởi vì tôi đã thông qua lời của mấy thám tử tư tôi đã biết được một vài chuyện liên qua tới cuộc sống cá nhân của Trình Diệp Qua: Không mang con gái về nhà qua đêm, không cùng con gái tới thuê phòng ở khách sạn, không duy trì quan hệ mập mờ với bạn đồng tính, phần lớn thời gian đều là làm việc, thỉnh thoảng vào thời gian nghỉ ngơi sẽ ra biển, có lúc sẽ lái xe đi tới khu phía tây London, sẽ dùng thời gian một buổi chiều ở lại thư viện, không đi dạo quán ăn đêm thỉnh thoảng sẽ đi dạo nhà sách, thỉnh thoảng sẽ đi xem một buổi hòa nhạc hoặc là đi xem thi đấu bóng, thời gian thích hợp sẽ tụ tập cùng bạn bè, chưa bao giờ xả rác lung tung.

Điều này càng làm cho tôi yêu thích anh ấy hơn! Nỗi lòng của tôi cũng bị mẹ nhìn ra được, bà nói với tôi: Diana nếu như con thật sự thích cậu ấy thì hãy để cho mình trở thành một cô gái biết vờ lên, đám con trai đều sẽ bị những cô gái có chí tiến thủ tích cực hấp dẫn.

Tôi cảm thấy mẹ nói rất có lý. Chính đốn lại tâm tình tôi bắt đầu sắp xếp cho mình thời gian biểu cực kỳ lành mạnh, tôi vừa thi hành lệnh phụ vụ công ích vừa học, dùng một phương thức khác quan tâm Trình Diệp Qua. Nhưng thời gian Trình Diệp Qua ở Manchester càng nhiều thì tôi có thể nhận được tin tức của anh càng ít.

Mùa hè năm 2012 Trình Diệp Qua liên tục bị chụp được ảnh hẹn hò cùng với một cô gái, cô gái đó là thực tập chủ trì của đài truyền hình Manchester. Giống như là rất nhiều người hâm mộ luôn luôn không thể nào chấp nhận được tin tức yêu đương của thần tượng của mình vậy, tôi coi thường sự tồn tại của những bức ảnh này, tôi nói với chính mình Trình Diệp Qua và cô gái kia là mối quan hệ bạn bè bình thường.

Đầu thu, tôi chào đón sinh nhật mười sáu tuổi của mình, nhận được sự đồng ý của ba mẹ tôi từ London đi tới Manchester. Tôi chỉ là muốn gặp mặt Trình Diệp Qua, muốn chia sẻ sinh nhật mười sáu tuổi với anh ấy. Trong cảm cảm nhận của tôi người tôn một buổi chiều ở trong thư viện phải có trái tim rất dịu dàng.

Dưới sự giúp đỡ của bạn của ba tôi đã tới bãi đậu xe Vip ở Old Trafford rất sớm, trước lúc tôi đã nhận được tin tức chính xác biết đêm nay Trình Diệp Qua sẽ xuất hiện ở chỗ ngồi khách Vip ở Old Trafford. Tôi tô son môi đỏ mà mẹ đã tặng cho tôi, tôi đã tự mình làm bánh kem.

Tôi đợi Trình Diệp Qua khoảng bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng tôi đã nhìn thấy xe của Trình Diệp Qua lái vào bãi đậu xe. Sau khi kích động tôi đã làm rất nhiều việc mà Fan hâm mộ điên cuồng sẽ làm, xông lên ngăn cản xe của anh ấy, tôi giang tay ra.

Nhưng cô gái ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế đã dập tắt nhiệt tình của tôi. Cho dù từ trước tới nay chưa từng gặp qua Trình Diệp Qua nhưng thích và theo đuổi đã làm cho anh ấy trở thành người rất gần gũi ở trong lòng tôi. Biết Trình Diệp Qua biết nói tiếng Trung lưu loát tôi còn học tiếng Trung, tôi dùng tiếng Trung không quá lưu loát gọi về phía Trình Diệp Qua: Trình Diệp Qua em đặc biệt từ London tới đây gặp anh, Trình Diệp Qua hôm nay là sinh nhật em, em là Diana, anh có thể nói một tiếng Diana sinh nhật vui vẻ với em không?

Dường như Trình Diệp Qua không nghe thấy lời của tôi vậy, anh ấy liên tiếp làm động tác mau tránh ra với tôi. Cô gái ngồi ở chỗ kế bên ghé lái nói không ngừng với Trình Diệp Qua, tình cảnh thế này coi ở trong mắt tôi biến thành như vậy, nhất định là Trình Diệp Qua nghe lời cô gái nên mới vô tình như vậy.

Tôi cầm bánh kem vốn là mang cho Trình Diệp Qua ném về phía cô gái, kết quả như vậy làm cho tôi bị mời tới phòng an ninh, tôi đã lén cầm con dao gọt trái cây ở trong phòng an ninh trốn thoát. Khi đó thái độ bướng bỉnh phạm tội của tôi, tôi thế nào cũng phải gặp mặt Trình Diệp Qua, hơn nữa là gặp một mình. Nhân viên an ninh rất nhanh đã tìm được tôi, tôi cầm dao đặt trên cổ tay mình thương lượng với nhân viên an ninh, tôi phải gặp mặt Trình Diệp Qua.

Old Trafford là khu nổi danh của Manchester, tôi tin những người này sẽ thỏa mãn tôi. Như tôi dự liệu thế là họ gọi điện cho Trình Diệp Qua.

Cuối cùng tôi đã gặp được Trình Diệp Qua, tôi dùng con dao gọt trái cây để có được cơ hội gặp mặt một mình với Trình Diệp Qua. Dao còn đặt trên cổ tay tôi, khoảng cách của chúng tôi cách khoảng ba mét, trước tiên tôi bày tỏ xin lỗi đối với việc thuê thám tử tư theo dõi Trình Diệp Qua hai mươi bốn giờ.

Anh dùng giọng nói mà tôi yêu thích nói anh không hề để những chuyện đó ở trong lòng.

"Trình Diệp Qua, em yêu anh". Tôi nói, câu nói tiếng Trung này tôi đã nói đến vô cùng lưu loát.

"Đối với người đàn ông lần đầu gặp mặt tình yêu của cô từ đâu mà có?" Anh nhàn nhạt nói.

Tôi nói với Trình Diệp Qua chuyện đã xảy ra vào buổi sáng năm ngoái, tôi dùng rất nhiều lời nói tốt đẹp để miêu tả tâm tình lúc ấy. Thật giống như trên màn hình điện thoại Trình Diệp Qua bằng xương bằng thịt đứng ở trước mặt tôi vậy.

"Như vậy đã yêu rồi? Chỉ bằng một bức ảnh?"

Tôi gật đầu, để nhấn mạnh sự yêu thích của tôi đối với anh tôi lại gật đầu, hơn nữa tôi còn khai ra nguyên nhân liên quan tới tư liệu của anh. Anh nhìn tôi một lúc rồi nói: "Tôi nghĩ đó không phải là yêu, cô chỉ bị hấp dẫn bởi tôi trong bức ảnh, giống như là đám con trai dễ dàng bị cô gái xinh đẹp tên màn ảnh hấp dẫn".

"Em không theo đuổi ngôi sao". Tôi đáp lại đồng thời kiên trì quan điểm của mình.

"Vậy nói thử xem, trên người tôi có đặc điểm gì thu hút cô".

Tôi nhất thời á khẩu không trả lời được, sau đó tôi lắp bắp trả lời: "Rất rất nhiều".

Anh cầm lấy con dao gọt trái cây trên tay tôi, cứ như vậy lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, thật giống như muốn từ trong mắt tôi nhìn ra được rất rất nhiều mà tôi nói tới đến tận cùng là chỉ cái gì. Trong lòng của tôi có chút rõ ràng, thực ra là tôi bị khuôn mặt anh tuần cùng với khí chất tốt đẹp của Trình Diệp Qua hấp dẫn nhiều hơn, đối với người đàn ông này đúng là tôi không biết gì cả.

Tôi gấp đến độ đã khóc lên, bởi vì lo lắng, bởi vì tức giận. Tôi khóc nói với anh "Trình Diệp Qua, dù thế nào em cũng biết em yêu anh, em chỉ biết vậy".

Đưa cho tôi khăn tay màu cà phê, anh nói với tôi "Tôi hiểu tình yêu không chỉ dựa vào một bức ảnh".

"Vậy tình yêu mà anh hiểu là như thế nào". Tôi cầm khăn tay lau nước mắt trên mặt.

"Tôi cũng không biết". Anh nói, ánh mắt rơi vào một nơi không xác định: "Tôi đã từng vì một chiếc khăn mà vượt qua ba bang với mười mấy nghìn dặm, có một cô gái vốn là dự định tặng chiếc khăn cho tôi đã đưa cho một bà lão nước Anh xử lý, bà lão nước Anh này trước khi đi du lịch đã giao chiếc khăn cho bạn của bà ấy bảo quản, người bạn này của bà ấy là một nhà truyền giáo, nhà truyền giáo này trong một năm rất ít khi ở nhà. Tôi cũng không biết vì sao luôn cảm thấy nếu như tôi không tìm được cái khăn đó thì nó sẽ mất, mang theo tâm tình như vậy tôi từ châu Âu tới châu Mỹ, từ châu Mỹ lại tới Châu Phi, từ châu Phi lại tới châu Á. Sau đó cuối cùng tôi đã tìm được nhà truyền giáo kia, cuối cùng lấy được chiếc khăn đó. Đó là một chiếc khăn gần giống với màu của hoa oải hương, cô ấy nói với tôi mùa đông khá thích hợp với màu sẫm. Khi tôi lấy được chiếc khăn đó tôi phát hiện ra là mình rất nhớ cô ấy, tôi càng nhớ cô ấy hơn bất cứ lúc nào".

"Tôi không biết loại nhớ nhưng ấy có gọi là tình yêu không, tôi chỉ biết loại nhớ nhưng ấy bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể ngấm vào xương cốt xông thẳng vào trong tim, hình dáng của cô ấy ngày càng rõ rệt, khuôn mặt ấy có thể thông qua tường tượng biến thành hàng nghìn loại biểu cảm, lúc cười là đáng về gì, lúc không cười lại là đáng về gì, lúc nào cũng được ghi nhớ rõ ràng".

Tôi nghe, nghe tới mê mẩn ngây ngốc. Ngày đó sinh nhật mười sáu tuổi của tôi hình như tôi đã hiểu được vài thứ gì đó, giống như rõ ràng anh ấy có thể thông qua mắt của tôi mà nhìn thấy linh hồn của tôi vậy, như tôi cũng thông qua mắt của anh ấy nhìn thấy được tâm hồn của anh ấy vậy.

Tôi nghĩ loại nhớ nhưng ấy hoàn toàn là tình yêu.

Nếu như trước đó đối với người đàn ông này còn là một loại say mê về đẹp bên ngoài của anh ấy vậy thì thời khắc hiện tại tôi nghĩ tôi đã thật sự thích anh ấy rồi, hơn nữa loại thích ấy đã có chiều hướng thành tình yêu.

Nhưng tình yêu này đã định trước là vô vọng rồi.

Dấu son của tôi hôn lên vị trí trái tim của anh ấy.

Phía bắc nước Anh, phụ nữ hôn lên vị trí trái tim của đàn ông đại biểu là mãi yêu và vĩnh biệt.

Son môi đỏ rực của tôi in lên vị trí trái tim của anh ấy.

Tạm biệt, người hùng của tôi.

Tôi rời khỏi Manchester quay lại London, sự trưởng thành của tôi có liên quan tới một người đàn ông tên Trình Diệp Qua, người đàn ông có vẻ ngoài hoàn mỹ đã từng trang trí cho những năm tháng thanh xuân của tôi.

Tôi như những người đột nhiên lớn lên bắt đầu học cách suy nghĩ thỏa hiệp với hiện thực, tôi cũng sẽ dùng cách của tôi tiếp tục quan tâm Trình Diệp Qua.

Còn tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65-2

Đầu hạ năm 1013, thông qua bản tin của truyền thông tôi đã biết công trình do Trình Diệp Qua phụ trách đi tới giai đoạn cuối, mùa hè năm này tôi lại một lần nữa nhìn thấy Trình Diệp Qua xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, anh tự mình công bố một số tên cho thành phố giải trí trên biển sắp hoàn thành. Anh tuyên bố những tên này trên internet để cho cư dân mạng tiên hành bỏ phiếu cho nó, Tôi cũng bỏ một phiếu của mình trên internet, tôi đã bỏ cho tên Notting Hill mà tôi thích nhất. Sáu tháng bỏ phiếu đã ra kết quả, tên tôi bỏ phiếu đã dẫn đầu, theo công bố kết quả bỏ phiếu thành phố giải trí trên biển kia đã có tên của nó: Notting Hill.

Tháng bảy, vừa xuất hiện phiên bản thực của "Sóng gió Gia tộc" từ nước Mỹ bên kia bờ đại dương đã kéo tấm màn che, nhân vật chính của bộ "Sóng gió Gia tộc" này chính là Trình Diệp Qua.

Đầu tháng bảy, một hacker đã công bố anh ta đã thông qua sơ hở Wifi của khách sạn mà từ đó thu hoạch được một lượng lớn bưu kiện của một vị chính khách và trợ thủ đắc lực của ông ta cùng một tổ chức thế lực đen ở phương tây. Những bưu kiện này còn đề cập tới một vụ mưu sát của nhiều năm về trước, hơn hai mươi năm trước một người phụ nữ Trung Quốc tên là Chu Hiểu Mai đã gặp tai nạn xe ở Melbourne được chứng thực là một vụ mưu sát do người gây ra. Người lập kế hoạch phía sau cuộc mưu sát này là một chính khách, chính khách này đã qua xác nhận nhiều mặt được chứng thực là có hy vọng trở thành nghị sĩ của California của Nước Mỹ là Lâm Kiến Đường. Ngày đó các báo chí chính thống lớn đều đưa tin hình ảnh Lâm Kiến Đường bị mang còng tay. Người đàn ông này có uy tín rất cao trong giới chính trị cử như vậy bị dẫn đi trước mắt công chúng, kết quả của việc Lâm Kiến Đường bị dẫn đi làm cho đối thủ cạnh tranh đang ở thế yếu đã thành công trừng cử Nghị sĩ California.

Mấy chuyện như vậy người tinh tường vừa nhìn đã biết là chuyện như thế nào, chẳng qua chỉ là một cuộc tranh đấu chính trị.

Nhưng mà làm cho người ta không nghĩ tới chính là Lâm Kiến Đường lừng lẫy vào tù chỉ là cảnh "Sóng gió gia tộc" vừa mới bắt đầu ở tháng bảy này.

Càng nhiều chuyện bị vạch trần ra. Bà Chu Hiểu Mai bị tai nạn qua đời ở Melbourne là người yêu của Vinh Mộ Minh con rể Lâm Kiến Đường. Vinh Mộ Minh biết được người yêu bị bố vợ hãm hại đã đích thân tới đồn cảnh sát báo án xin chống án điều tra rõ ràng, kết quả điều tra giống như tấm thảm trải ra chân tướng làm cho tất cả mọi người phải sửng sốt: Cặp song sinh kia của Vinh Mộ Minh khiến cho ông ta tự hào hóa ra không phải là của ông ta. Khi Lâm Bội Lan còn trẻ vì là con gái độc nhất của Lâm Kiến Đường đã được cưng chiều vô cùng, vì vậy cũng tạo cho bà ta cá tính tùy hứng làm bậy. Cho dù sau khi kết hôn cùng Vinh Mộ Minh ban đầu vẫn không thay đổi bản tính cũ, nhiều lần vượt quá giới hạn trong hôn nhân.

Theo báo cáo giám định ADN cha con của Vinh Tuấn Vinh Chân sau khi ra kết quả, tất cả mọi người đều dành ánh mắt đồng tình cho Vinh Mộ Minh. Tờ giám định ADN bị bài báo công khai sau một ngày, luật sư của Vinh Mộ Minh tuyên bố bản di chúc chung trước kia của Vinh Mộ Minh và Lâm Kiến Đường bởi vì điều kiện không thành lập mà tuyên bố không có hiệu lực, Vinh Tuấn và Vinh Chân không còn là người thừa kế của Vinh gia nữa.

Mấy ngày sau lại có một tin tức truyền ra Vinh Mộ Minh bởi vì không chịu được biến cố như vậy đã phải nhập viện, trong đó còn kèm theo bức ảnh chiếc xe của Vinh gia nhiều lần ra vào bệnh viện, bạn bè của Vinh Mộ Minh cũng thông qua truyền thông tuyên bố rằng sẽ ủng hộ ông ấy và khinh thường đối với hành động của Lâm gia. Dưới dư luận đạo đức vĩ đại, Vinh Lâm Bội Lan đã đề nghị ly hôn với Vinh Mộ Minh, đồng thời ký giấy chứng nhận từ bỏ tài sản chung của vợ chồng.

Sau một tuần, Vinh Mộ Minh và Vinh Lâm Bội Lan đã giải quyết xong thủ tục ly hôn, cùng ngày ly hôn cặp sinh đôi trai gái của bà ta đã bày tỏ trên mạng xã hội cá nhân của họ rằng sẽ ủng hộ mẹ, cả hai còn đưa ra đánh giá cho rằng Vinh Mộ Minh là một người cha tốt nhất nhưng họ đã đem tôn xưng của Vinh Mộ Minh từ "Ba" đổi thành ngài Vinh.

Ân oán hai nhà Vinh Lâm cũng theo phát biểu của cặp anh em sinh đôi đó mà lắng xuống.

Sau đó, lan truyền rộng rãi là con trai riêng của Vinh Mộ Minh từ bóng tối được đẩy ra ánh sáng. Vinh Mộ Minh đã đích thân viết ra bản thảo viết tay dài tới nghìn chữ để trình bày về sự áy náy với người con trai tên Trình Diệp Qua ấy. Trong bản thảo mấy ngàn chữ đã nhiều lần nhắc tới chữ "Thiếu hụt tình thương của ba" này, phần bản thảo này ngay khi vừa công bố đã được truyền tải rộng rãi.

Trong sự phát sinh của "Sóng gió gia tộc" này yên tĩnh nhất phải kể tới là Trình Diệp Qua, cho dù đám Paparazzi ngày ngày tới nằm vùng ở chỗ của Trình Diệp Qua, nhưng người đàn ông này vẫn duy trì tác phong trước sau như một, sau khi mỉm cười chào hỏi với bọn họ thì một mực duy trì yên lặng.

Thứ hai của cuối tháng bảy Trình Diệp Qua tiếp nhận chương trình tọa đàm qua loa nói tới vài tin tức về thân thế của anh, anh đã ngầm thừa nhận về ý kiến anh là con trai riêng của Vinh Mộ Minh, đồng thời cũng bày tỏ anh sẽ không thay đổi họ của mình.

"Sau này tôi vẫn sẽ là Trình Diệp Qua mà không phải là Vinh Diệp Qua, họ của tôi là để tưởng niệm hai người bạn đã chết của tôi". Anh nói.

Sau khi dưới sự truy hỏi một lần nữa của người chủ trì lúc này Trình Diệp Qua mới bày tỏ sau này anh sẽ để cho con của mình mang họ Vinh này, người chủ trì thuận theo đó truy hỏi Trình Diệp Qua có phải là đang có người qua lại không, Trình Diệp Qua cười mà không đáp.

Chuyện "Sóng gió gia tộc" phát sinh này âm ỉ suốt một tháng trời theo một tấm hình cuối tháng bảy Trình Diệp Qua và Vinh Mộ Minh đi câu ở vùng ngoại ô Matxcova rất cực cũng đã hạ màn.

Tháng bảy trôi qua.

Đầu tháng tám, đây là tháng thuộc về "Người tình Hennessy" trong lòng của các cô gái, thành phố mộng ảo trên biển sừng sững ở đế quốc mặt trời không bao giờ lặn kia khiến cho mọi người chứng kiến được tài hoa hơn người của Trình Diệp Qua còn có đầu óc kinh doanh của anh.

Cách ngày khai mạc bầu phiếu của tòa Notting Hill kia còn một tháng, không có tuyên truyền ngập trời, không có các dạng đầu cơ làm nóng.

Đầu tháng chín, giống như là một đêm dài bình thường ở các con phố kinh doanh lớn ở London xuất hiện một tấm bảng quảng cáo cực lớn, hình ảnh quảng cáo lấy đại dương làm nền, trên mặt biển mênh mông chìm hải âu màu trắng cùng quả bóng golf bằng bòng bóng sóng vai với nhau giữa trời. Tiêu đề của mẫu quảng cáo này là: Có muốn một cuộc thi đấu đánh golf trên biển không?

Đầu tháng chín này tôi đứng ở trên đường nhìn chữ ký ở phía dưới tấm biển quảng cáo, phía dưới tấm biển quảng cáo lớn có chữ ký của Trình Diệp Qua, rất rõ ràng kế hoạch lần này là của chính anh. Ngày đó trên mặt biển cô gái mang biểu cảm si mê giống như tôi vậy, nhìn chăm chú chữ ký ở bên dưới tấm biển quảng cáo.

Đó là người tình Hennessy của chúng tôi.

Tháng mười, tòa thành mộng ảo trên biển kia đã đúng hạn khai mạc, một giải đấu golf hoa gấm mời bậc thầy vĩ đại được mở ra ở lễ khai mạc của tòa "Notting Hill" các cư dân của Notting Hill đã trở thành nhóm khán giả đầu tiên của trận đấu này. Giải đấu golf này phát sóng trực tiếp toàn nước Anh, mọi người thông qua màn hình tivi đã nhìn thấy được cảnh tượng trên quảng cáo, chim hải âu và quả bóng golf sóng vai tiến về phía trước.

Cách thức sáng tạo như vậy đã giành được sự tán thưởng của toàn trường, nhóm đầu tiên mang tới Notting Hill một lượng lớn tranh ảnh tinh xảo, những bức tranh đó nhanh chóng được lan truyền trên internet. Bức tranh tinh xảo làm cho người Châu Âu yêu thích cái lạ không tiếc tiền trong ví của mình.

Tháng mười một, trên trang web chính thức của "Notting Hill" đã cho ra một nhóm con số: Mỗi ngày đón lượng khách mười chín ngàn bảy trăm người, chi phí bình quân của mỗi một người lên tới mười ngàn Euro trở lên, khách mới cần phải đặt trước bốn mươi ngày mới có phòng được.

"Notting Hill" đã thu được khởi đầu tốt đẹp, Trình Diệp Qua mới đánh ra một trận chiến đẹp.

Năm 2014 đến, tháng một tôi cùng ba tôi đi tới tòa thành mộng ảo trên biển ấy, đáng tiếc là tôi không gặp được Trình Diệp Qua, một người phục vụ nói cho tôi biết Trình Diệp Qua rất ít khi xuất hiện ở đây, phần lớn thời gian của anh đều làm việc ở trụ sở chính ở London. Thường thì tôi cũng sẽ chuẩn bị chỗ làm việc của Trình Diệp Qua, cứ hy vọng có thể nhìn anh một cái từ xa, nhưng một lần tôi cũng không gặp được anh. Sau này tôi mới biết trong văn phòng này có một bãi đậu xe VIP cao cấp, mà tôi thì lại không có cách nào vào được nơi đó.

Mùa xuân trôi qua.

Đầu hạ, cuối cùng tôi đã gặp được Trình Diệp Qua. Đó là vào một chủ nhật, ở trên cầu tháp London tôi đã cùng bạn học của tôi vừa mất ba đi tới trên cầu tháp giải khuây, tôi vừa nhìn đã nhận ra anh, bên cạnh Trình Diệp Qua còn có một cô gái.

Trái tim đập thành thịch, tôi chọn vị trí tương đối gần vị trí Trình Diệp Qua đang đứng, chẳng qua là tôi muốn nghe giọng của anh một chút mà thôi.

Anh nói chuyện với cô gái bên cạnh anh, giọng của anh dịu dàng gọi cô ấy là Chu Ly An. Tôi đứng ở đó mười mấy phút thì vẫn luôn là Trình Diệp Qua nói, nói lời lấy lòng cô Chu Ly An đó, tôi đoán người gọi là Chu Ly An kia có lẽ là người con gái trong lời anh nói khi đó, cô gái khiến cho anh vẫn luôn nhưng nói.

Chu Ly An này giờ không nói gì làm cho tôi vừa hâm mộ trong lòng lại vừa buồn bực, tôi đang nghĩ nếu như Trình Diệp Qua nói những lời như vậy với tôi thì nhất định tôi sẽ nhón chân lên mà hôn lên môi của anh.

Chu Ly An không nói lời nào làm cho trong lòng của tôi nảy sinh một ý xấu: Có lẽ đó là một người điếc.

Đúng vậy, nhất định là một người điếc.

Nhưng dường như Trình Diệp Qua không bị Chu Ly An điếc kia mài mòn sự nhận nại, tiếp tục lời nói dịu dàng.

Ánh nắng nhàn nhạt ẩn vào trong tầng mây, gió từ dưới cầu thổi tới, túm lấy áo khoác tôi đã cảm thấy có chút lạnh, xoay đầu qua hỏi bạn tôi có lạnh không có cần áo khoác không. Chờ tôi mang áo khoác của mình cho bạn tôi thì lại xoay mặt qua thì phát hiện ra Trình Diệp Qua cũng đã làm chuyện giống như tôi.

Áo khoác màu xanh sẫm của Trình Diệp Qua đã được mặc lên trên người Chu Ly An, là Trình Diệp Qua mặc giúp cô ấy, sau khi anh mặc áo khoác cho cô ấy xong thì sửa sang lại mái tóc dài bị quấn ở trong áo khoác của cô ấy lại.

"Chu Ly An, em vừa mới cảm xong, không thích hợp ở trong gió quá lâu, chúng ta trở về thôi, nha?" Trình Diệp Qua cẩn thận trung cầu ý kiến của cô ấy.

Chu Ly An không nhúc nhích, ánh mắt của cô ấy từ đầu tới cuối đều dừng lại ở trên mặt sông Thames.

Trình Diệp Qua cẩn thận lặp lại lời vừa rồi của anh một lần nữa.

Cô ấy vẫn không nhúc nhích, lúc này tôi thật là muốn đá Chu Ly An từ trên cầu tháp London xuống dưới.

Trình Diệp Qua tiến lên một bước, ôm lấy Chu Ly An, tôi đã nghe thấy tiếng thở dài của anh, anh nói "Anh dường như không biết phải làm thế nào với em rồi, Chu Ly An mà lúc anh đưa ra lời chia tay vẫn mỉm cười, hãy nói cho anh biết, phải thế nào mới có thể làm cho em trở lại lúc đó".

Cuối cùng Chu Ly An cũng mở miệng.

"Trình Diệp Qua, anh có thể làm cho mẹ em quay trở lại bên cạnh em không?"

"Anh không thể, nhưng anh đáp ứng em, bất kỳ lúc nào em cần tới anh, anh cũng sẽ có mặt".

Sau đó Chu Ly An đã bật khóc lên.

Tôi quay mặt đi chỗ khác nói với bạn: Chúng ta đi thôi.

Lúc rời đi họ vẫn ôm nhau ở trên cầu tháp, cho dù sắc mặt của Chu Ly An tái nhợt nhưng vẫn có thể nhìn ra được đó là một cô gái có tướng mạo xinh đẹp.

Trong mấy ngày kế tiếp tâm tình của tôi vẫn nằm trong thời kỳ sa sút. Chủ nhật, tôi đã tới một đơn vị phúc lợi chuyên nhận về những đồ vật cũ, tôi muốn làm một vài chuyện có ý nghĩa mới có thể làm phai nhạt đi tâm tình xấu của tôi, đơn vị công ích này giống như là một nơi đại diện. Một số người sẽ mang đồ vật cũ mà họ không cần nữa đưa tới nơi này, sau đó thông qua nơi này những đồ vật đó sẽ được phân phát tới một vài nước nghèo.

Tôi bắt đầu phân loại đồ cũ, khoảng thời gian ba tiếng có người đẩy cửa đi vào, người phụ trách ở đây vừa có chuyện ra ngoài, anh ta đem công việc đăng ký giao lại cho tôi. Tìm được tờ khai và cây bút, cầm lấy cây bút tôi ngẩng đầu lên: "Xin hỏi..."

Tất cả lời nói bởi vì khuôn mặt gần ngay trước mắt này mà dừng lại.

Người đứng trước mặt tôi là Trình Diệp Qua.

Rõ ràng Trình Diệp Qua không nhận ra tôi, anh đem cái túi giao lại cho tôi, tôi mở cái túi ra thì nhìn thấy một cái khăn, chiếc khăn màu lam đậm dùng loại sợi len cao cấp đan, hơn nữa còn là chiếc khăn đan thủ công.

"Tôi không cần nó nữa". Anh nói.

Tôi gật đầu.

"Các cô chắc chắn nó sẽ được giao tới tay người cần nó?" Dường như anh muốn xác nhận cái gì đó.

"Đúng vậy". Tôi cố buộc cho mình trấn tĩnh lại, tôi vừa đáp lại vừa lấy chiếc khăn từ trong túi ra.

Chiếc khăn được trải lên bàn.

Không tiếp tục nói gì nữa, ánh mắt của anh rơi trên chiếc khăn, dừng lại trong giây lát sau đó quay qua chỗ khác.

Lúc Trình Diệp Qua định quay người rời đi thì tôi gọi anh lại "Anh Trình".

Xung hô của tôi làm cho anh nhú mày.

"Ba của tôi là một thương nhân, thỉnh thoảng tôi có xem báo tài chính". Tôi dùng lời như vậy để giải thích cho hành vi vừa rồi, sau đó chỉ vào chiếc khăn: "Bình thường, chúng tôi đều sẽ cho mỗi người tặng đồ cũ làm đăng ký, bởi vì cuối năm chúng tôi sẽ có hoạt động nhận thưởng, phần thưởng nhận được sẽ là vé xem một số chương trình biểu diễn công ích".

Khi nhìn đầu mày của Trình Diệp Qua lại nhú lại tôi ngượng ngập nói "Tất nhiên, chúng tôi sẽ tôn trọng ý kiến của mọi người, anh không muốn điền địa chỉ cũng được".

Dường như không đem lời tôi nói nghe vào tai, ánh mắt của anh lại một lần nữa rơi trên chiếc khăn, anh hỏi tôi chiếc khăn này có thể được đưa tới nơi nào.

Tôi chạm tay vào chiếc khăn, cảm giác rất mềm mại, tôi nghĩ lúc khoác nó lên nhất định rất ấm áp.

"Ukraine". Tôi nói cho anh biết.

Ukraine, anh lặp lại lời của tôi.

"Đó là một vương quốc băng tuyết". Tôi lại thêm một câu.

Trong chớp mắt đó, hình như tôi đã hiểu một chút chuyện.

Anh gật đầu, rời đi.

Tôi đưa mắt nhìn theo bóng lưng của anh.

Tôi không gọi anh lại nữa, nếu như là hai năm trước tôi nghĩ nhất định tôi sẽ gọi anh lại, sau đó nói cho anh biết chúng ta quen biết, nói cho anh biết tôi biết câu chuyện về chiếc khăn này, tôi sẽ hỏi anh Chu Ly An có phải là cô gái khi đó đã tặng cho anh chiếc khăn này không, còn tại sao anh đã phải tốn nhiều công sức như vậy mới lấy được chiếc khăn lại muốn dùng cách như vậy để bỏ nó đi.

Tôi biết cô gái tặng Trình Diệp Qua chiếc khăn này nhất định không phải là Chu Ly An.

Tôi nghĩ đúng là tôi đã lớn hơn một chút rồi, đủ lớn để hiểu được lời mẹ đã nói với tôi: Mỗi người đều có thể giới nội tâm giấu kín của mình, không dò xét là dựa trên sự tôn trọng đối với bản tính con người.

Sau khi Trình Diệp Qua đi, tôi đem chiếc khăn phân loại tới chỗ phân loại đến Ukraine, đó là một vương quốc băng tuyết, trắng tinh, chân thật, tôi nghĩ người nhận được nó sẽ rất quý trọng nó.

Lại một lần nữa trông thấy Trình Diệp Qua là vào tháng tám, anh đã nhận phỏng vấn nửa tiếng của kênh tài chính kinh tế, anh tuyên bố sau một quãng thời gian nữa anh sẽ đem trọng tâm sự nghiệp chuyển tới Bắc Kinh, người chủ trì hỏi anh tới Bắc Kinh còn có nhân tố nào khác không.

"Có, bởi vì một người rất quan trọng với tôi đang sống ở Bắc Kinh, tôi muốn dùng nhiều thời gian cùng với cô ấy". Anh trả lời như thế.

Cuối tháng tám tôi thông qua internet đã biết được hướng của Trình Diệp Qua ở Bắc Kinh, tôi biết anh đã mua được một mảnh đất lớn ở Bắc Kinh, tương lai không xa thành phố Bắc Kinh cổ kính sẽ xuất hiện một trung tâm giải trí lấy cuộc thi quyền anh cấp thế giới làm chủ đề ký kết. Mọi người không chỉ có thể ở trung tâm giải trí này thưởng thức trận đấu quyền anh đặc sắc, còn có thể xem được màn trình diễn xiếc nổi danh thế giới, cùng với ánh đèn laser lóa mắt của chương trình, trung tâm giải trí còn xây dựng đường bay loại nhỏ còn có sân bay, anh chậm rãi nói dưới ánh đèn pha.

"Mẹ của tôi là con gái Bắc Kinh, tôi có tình cảm sâu đậm đối với nơi mình đã sinh ra này, tôi hy vọng có thể khiến cho càng nhiều người biết tới thành phố này giống như tôi, vì biết mà yêu mến". Anh đã tổng kết lại kế hoạch như vậy.

Qua màn hình máy vi tính tôi đã nhìn thấy ánh nước lấp lánh dưới mí mắt của anh, tôi tin lời như vậy không phải là của một thương nhân, mà là xuất phát từ một loại tình yêu dân tộc son sắc.

Người tôi thích rất tuyệt vời!

Tháng mười, Trình Diệp Qua đã công bố trên mạng xã hội cá nhân của anh tin tức mình có bạn gái, cùng lúc đó anh còn tuyên bố anh đã nhận được sự chấp nhận của bạn gái, Chủ nhật cuối cùng của cuối tháng mười anh sẽ tổ chức lễ đính hôn với bạn gái của mình ở Bắc Kinh.

Sau khi nghe được tin này tôi đã tới cầu tháp London, tôi nghĩ là tôi tới để làm nghi lễ tạm biệt cuối cùng với Trình Diệp Qua, đương nhiên tôi cũng sẽ chúc phúc cho anh.

Bạn gái của Trình Diệp Qua tên là Chu Ly An, chính là cô gái ngày đó tôi đã nhìn thấy ở chỗ này.

Tôi nhìn dòng sông Thames ở dưới cầu, trong lòng có chút ưu thương, tôi nghĩ tôi cũng đã bắt đầu hiểu được nỗi nhớ nhưng rồi.

Tôi tên là Diana, năm nay mười tám tuổi, người đầu tiên tôi thích tên là Trình Diệp Qua. Xuôi theo dòng sông Thames, xuôi theo Đại Tây Dương, xuôi theo Ấn Độ Dương, người tôi thích bây giờ đang ở bờ bên kia Thái Bình Dương.

Người tôi thích đáp ứng tất cả tưởng tượng trong những năm tháng tuổi trẻ của tôi.

Anh tuấn, mộng ảo.

Nhưng tôi nghĩ bây giờ tôi phải nói tạm biệt anh rồi, bởi vì mấy ngày nữa là anh phải đính hôn với một cô gái khác rồi.

Đưa tay ra, bàn tay hướng về phía Đông.

Tạm biệt.

Người tình Hennessy của tôi.

MM

Hết chương 65!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Chúng ta đã quyết định để cho tình yêu phát triển như đồng cỏ xanh, khó khăn tới cỡ nào mới gặp được nhau giữa đất trời bao la, là người có tâm sự trong lòng mới nghe hiểu được bài hát.

Bắc Kinh cuối thu năm 2014, đây là chủ nhật cuối cùng của tháng mười. Trên trường thành Bát Đạt Lĩnh, có một số người đã nhìn thấy một cô gái thế này, đó là một cô gái trẻ ở trên sóng truyền hình trực tiếp. Hành vi của cô gái này nhìn qua có chút quái lạ, chỗ cổ quái của cô ấy ở chỗ là từ đầu tới cuối cô ấy đều tự lẩm bẩm, hành vi của cô ấy kết hợp với hình tượng của cô ấy khiến cho một vài du khách đều chọn cách duy trì khoảng cách nhất định ra với cô ấy.

Trên người cô gái trẻ này có hai loại đặc điểm vô cùng rõ ràng, gầy đét, xanh xao, áo khoác dài màu đen làm tôn lên sắc mặt của cô ấy càng trắng bệch hơn. Là loại trắng bệch vô cùng không khỏe mạnh, giống như là đã có thời gian rất dài không được tiếp xúc với ánh mặt trời vậy. Mà trên hai vai của cô ấy còn đeo một cái túi lớn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đem thân thể gầy đét của cô ấy ngã quỵ vậy.

Đó là một ngày đầy nắng, ánh mặt trời ban trưa rất nắng càng làm tôn nên vẻ vô cùng mất tinh thần của cô gái trẻ này. Cuối cùng cô gái trẻ đã dừng lại ở một chỗ hơi cao trên tháp đèn hiệu, cô ấy lấy ra máy chụp hình từ trong túi ở trên vai, còn có chân kê máy ảnh. Cô ấy dùng thời gian rất lâu mới điều chỉnh được góc độ chụp ảnh, qua máy ảnh lần lượt tìm ra điểm chụp hình tốt nhất. Chạy qua chạy lại làm cho trán của cô ấy lấm tấm mồ hôi, cuối cùng cô ấy rốt cuộc cũng tìm được góc độ chụp làm cho cô ấy hết sức hài lòng, máy ảnh được điều chỉnh thành kiểu tự chụp.

Khuôn mặt của cô hướng về phía ống kính máy ảnh đón ánh mặt trời, khóe miệng của cô chậm rãi kéo lên nở một nụ cười, cô nghiêng đầu giống như là đang dựa vào ai đó rất thân mật, độ cong của nụ cười nơi khóe miệng đang tiếp tục mở rộng, khuôn mặt quay về bên trái giống như cùng nỉm cười cùng nhìn nhau với ai đó rồi nở một nụ cười. Dường như nụ cười của cô đã được đáp lại, về mặt đây thỏa mãn, khuôn mặt một lần nữa qua về phía camera, nghiêng đầu, tay phải làm ra động tác hình chữ V.

Đếm ngược.

Ba, hai, một!

"Cheese ---" Giọng cô gái run rẩy lớn tiếng la lên, tiếng la đó dường như từ biên cương xa xôi tới tận trời xanh, xuyên qua cả tầng mây.

Khoảnh khắc ấy.

Khoảnh khắc ấy đã được ghi lại mãi mãi.

Tin đi, đây có thể là một bức ảnh có cả một câu chuyện. Liên quan tới chuyện trong nháy mắt đó, liên quan tới nụ cười nơi khóe miệng cô gái và giọt nước mắt trong hốc mắt đều sẽ làm cho người ta tin câu chuyện trong bức ảnh ấy nhất định là đẹp mà còn cảm động lòng người.

Ánh mặt trời chếch về hướng tây làm cho bóng dáng của cô gái trở nên cổ xưa mà loang lổ trên bức tường thành, gầy gò, cô độc đón gió.

Cũng trong lúc đó, ở một nơi trong thành phố Bắc Kinh ở một khu chợ buôn bán nông sản, thời gian khoảng ba giờ chiều, ở khu chợ buôn bán nông sản không có cảnh tượng người người qua người lại trước kia, cũng không có âm thanh ồn ào của khách hàng và người bán hàng cò kè mặc cả qua lại với nhau. Vào giờ phút này một số cư dân sống ở gần khu chợ buôn bán nông sản qua ban công của mình còn cả cửa sổ tò mò nhìn cảnh tượng chợ buôn bán nông sản bị bay lên không trung. Nghiễm nhiên khu chợ bán nông sản đã trở thành bãi đậu xe.

Một tuần trước mỗi một tiểu thương ở khu chợ bán nông sản đều nhận được một khoản phí đền bù thỏa đáng, chuyển số tiền kia tới tay của họ chính là nhân viên giống như của mấy ban ngành chính phủ. Những người này dùng giọng điệu vô cùng thân thiện nói cho các tiểu thương biết: Hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ và ủng hộ của họ.

Rốt cuộc Cụ thể là chuyện gì những người này cũng không nói, các tiểu thương chỉ biết những người này muốn trưng dụng quầy hàng của họ trong thời gian một tuần, tất nhiên họ sẽ đưa ra khoản phí đền bù thích hợp.

Phí đền bù đúng là không ít, tương đương với một tháng thu nhập của họ.

Thế là đám tiểu thương vô cùng tình nguyện ký tên của mình xuống bản thỏa thuận kia.

Mà dân cư sống ở nơi này bỗng một ngày khi tỉnh dậy đã phát hiện ra ở cửa nhà của mình tiếng người huyền não ở sân bãi đã yên lặng như tờ. Lại qua mấy giờ sau đó có một số chiếc xe và công nhân đi vào.

Mấy ngày trôi qua, các cư dân lại phát hiện khu chợ bán nông sản đã biến thành bãi đậu xe, cho dù họ vận dụng mọi quan hệ những bà cô, dì Sáu vv... ở quê mà còn không biết. Nhưng mà họ đã được cho biết, đây chỉ là tình huống tạm thời, rất nhanh bãi đậu xe này sẽ lại trở về khu chợ bán nông sản.

Khu chợ bán nông sản vì sao lại biến thành bãi đậu xe đã trở thành đề tài bàn tán của dân cư gần đó, họ nhìn thấy một số người xa lạ ra ra vào vào nơi này.

Nhưng nơi này cũng có mười mấy hộ dân cư lầy lội đã phát lên với một khoản tiền không rõ ràng, mấy người trung gian đã tìm tới họ, những người này đã nhét vào tay họ một xấp tiền nói là muốn thuê nhà của họ một ngày.

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng mười này, mảnh đất này đại diện cho cảnh tượng cổ xưa của Bắc Kinh, những dân cư của khu dân cư này đã may mắn nhìn thấy được cảnh nguy nga như vậy. Họ thề rằng quang cảnh thế này không thua kém tiệm cả phê lớn phố Trương mà họ được nhìn thấy trên màn ảnh một chút nào, hơn nữa từ bảng chỉ dẫn tiếng Trung - Anh ở bãi đậu xe có thể nhìn thấy được quy mô tầm quốc tế.

Trời vừa sáng, những cư dân đã bị tiếng động bên ngoài đánh thức. Mở cửa, ở cửa trải ra tầm thăm đò thật dài, một vài nhân viên làm việc đang bận rộn bài trí.

Lần lượt có xe lái vào.

Một số nhân viên Đài truyền hình đã khiêng thiết bị từ trong hẻm đi qua, những cư dân cho thuê nhà đã nghe được tiếng gõ cửa, nhân viên làm việc vác máy quay phim mang thiết bị của họ chuyển tới ban công, sau đó tất cả ống kính máy quay đã nhắm ngay vào một hộ gia đình, vào giờ phút này họ mới

chợt hiểu ra. Hóa ra là như vậy.

Ông kính máy quay ngay ngắn nhắm ngay vào hộ gia đình kia, chủ hộ tên là Tiêu Kiều.

Khoảng gần mười giờ, một nhóm nhân viên làm việc khác đã thay thế cho nhân viên trải thảm đỏ lúc trước, những nhân viên này là đi vào để làm công tác khai thông xe cộ.

Gần hai giờ chiều, chiếc xe lái vào khu chợ bán nông sản bỗng nhiên bắt đầu tăng lên, tần suất cứ tới mười mấy phút lại có một chiếc xe lái vào, rõ ràng tất cả đều là xe sang. Người bước ra từ những chiếc xe này có một nửa là người ngoại quốc mắt xanh, dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác những người này đi qua thảm đỏ.

Thời gian khoảng ba giờ vị trí trong bãi đậu xe không còn một chỗ trống, khu chợ bán nông sản nghiêm nhiên đã trở thành buổi triển lãm xe sang. Hôm nay vừa hay là chủ nhật rất nhiều người đều ở nhà, sự kiện sôi nổi này đã thu hút họ đi tới ban công, đứng trước cửa sổ của mình. Lại có không ít người cầm lấy điện thoại di động, camera của điện thoại di động nhắm ngay vào từng chiếc xe mà bình thường cũng chỉ có thể nhìn thấy trên tivi, trên tạp chí.

Khoảng bốn giờ, mấy người lại nhận ra một chiếc xe ở nhà xe tới mấy người công tác ở đài truyền hình cầm micro phỏng vấn trong tay còn có máy quay phim có in logo của BBC. Logo của mấy nhà truyền thông khác nhìn cũng rất quen mắt, lần này đám người vây xem lại càng tò mò hơn. Rốt cuộc là chuyện lớn thế nào đã thu hút được truyền thông quốc tế tới nơi này.

Bốn giờ rưỡi, đi ra từ chiếc xe màu đen là một đôi nam nữ trẻ khiến cho mọi người bỗng chốc đã hiểu ra, sau đó thầm nghĩ: Thảo nào.

Từ lễ phục mặc trên người đôi nam nữ kia còn có một số tin tức gần đây trên internet, kết quả cho thấy: Hôm nay sẽ có một lễ đính hôn được cử hành ở nơi này.

Đôi nam nữ này xứng với kiểu phô trương thế này.

Đôi nam nữ bước ra từ trên xe là Trình Diệp Qua và Chu Ly An.

Xác nhận là Trình Diệp Qua và Chu Ly An sau khi được rất nhiều người bắt đầu tìm ra được góc độ chụp tốt nhất, họ đã đem bức ảnh chụp được trong di động thông qua đủ các kênh để tuyên bố ra ngoài.

Trong thời đại này còn có kiểu truyền bá nào nhanh hơn internet chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66-2

Mùa hè năm nay Trình Diệp Qua vừa mới tới Bắc Kinh, cho dù trường hợp ảnh lộ diện trước công chúng cực ít nhưng dựa vào tướng mạo, học vị, thân thế của anh thì nhất định người này sẽ trở thành đối tượng được săn đón. Trung Quốc được ca tụng là nền kinh tế trẻ đứng đầu, sự phát triển và phổ biến của internet khiến cho nền kinh tế trẻ này càng phát triển mạnh mẽ hơn. Mấy tháng gần gũi, Trình Diệp Qua đã trở thành tìm kiếm đứng đầu trên internet, cư dân mạng trẻ lại càng chia sẻ thông tin liên quan tới Trình Diệp Qua trên tài khoản của mình.

Trẻ tuổi, anh tuấn, học thức, tài năng, là người thừa kế duy nhất của ông trùm ngành giải trí, người tình Hennessy. Khi những điều kiện được đo ni đóng giày cho các vương tử này được tập trung trên người của một người, có thể tưởng tượng được sẽ gây ra một loại hiệu ứng như thế nào, những hiệu ứng này ắt sẽ gây lên một niềm hân hoan trên internet, những niềm hân hoan này là của những cô gái trẻ, những cô gái trẻ ôm giấc mơ hoài bão sẽ thầm hy vọng trong tận đáy lòng rằng chờ sẽ có một ngày...

Nhưng niềm hân hoan của những cô gái trẻ không kéo dài được bao lâu đã bị một tin tức như vậy dập tắt, Trình Diệp Qua đã có bạn gái, tình cảm của họ vững chắc, bước vào lễ đường kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bạn gái của Trình Diệp Qua tên là Chu Ly An.

Chu Ly An là một cô gái sinh ra ở một gia đình Hoa kiều bình thường, ba mẹ đã ly hôn, không sống ở Bắc Kinh, trước đây cô ấy còn là một nhân viên phục vụ ở Walmart.

Trình Diệp Qua và Chu Ly An là câu chuyện cổ tích đẹp nhất của năm 2014, hoàng tử và cô bé lọ lem phiên bản hiện thực. Người thừa kế duy nhất của Vinh gia cùng cô gái làm việc tại Walmart.

Liên qua tới tình yêu của họ ---

"Cô ấy rất phù hợp với tôi, chúng tôi phù hợp với nhau". Trình Diệp Qua đưa ra lời giải thích liên quan tới tình yêu của anh.

"Anh ấy là mối tình đầu của tôi, tôi rất hạnh phúc vì cuối cùng chúng tôi đã đến với nhau, tôi cũng giống như anh ấy, tôi tin rằng chúng tôi phù hợp với nhau". Chu Ly An mang trên mặt nụ cười điềm tĩnh nói.

Liên qua tới tình yêu của họ, đơn giản cũng bình thường: Năm 2010 Trình Diệp Qua và Chu Ly An quen biết nhau, hai người từng có một đoạn tình yêu ngắn ngủi, sau đó chia tay. Năm 2014 họ gặp lại nhau lần nữa, sau đó họ quyết định ở cùng với nhau.

Có người hỏi họ vì sao lại chọn nhau một lần nữa.

"Tôi của tuổi hai mươi lăm có lẽ bị hấp dẫn bởi hoa hồng có gai, nhưng tôi của tuổi hai mươi chín thì không". Trình Diệp Qua trả lời như vậy.

Mà Chu Ly An cũng có lời giải thích tương tự: "Năm 2010 tôi sẽ để anh ấy tới một buổi pháo hoa rực rỡ để chứng tỏ tình yêu của anh ấy dành cho tôi, năm 2014 tôi chỉ muốn cùng anh ấy ở trong rạp chiếu phim ăn bỏng ngô xem phim".

Từ trên người Chu Ly An và Trình Diệp Qua đã thể hiện ra đầy đủ loại ăn ý, mọi người đã hiểu được câu trong lời của Trình Diệp Qua và Chu Ly An: Tôi tin chúng tôi phù hợp với nhau.

Cuộc sống là một loại thái độ, về điểm này lời giải thích của Trình Diệp Qua và Chu Ly An rất hoàn mỹ.

Những tin tức xuất phát từ trên internet này cũng đã trở thành đề tài bàn tán say sưa trong miệng của mọi người. Không lâu trước đây, lúc Trình Diệp Qua tiếp nhận phỏng vấn đã tiết lộ bạn gái của mình đã chấp nhận lời cầu hôn của mình, thời gian sắp tới họ sẽ cử hành lễ đính hôn.

Còn thời gian sắp tới cụ thể là ngày nào, chọn địa điểm là nơi nào thì không ai biết.

Hóa ra lễ đính hôn của Trình Diệp Qua và Chu Ly An đã định vào ngày hôm nay, mà địa điểm được chọn cũng ngoài dự liệu của mọi người.

Năm giờ rưỡi người nhận được tin tức từ trên internet còn có truyền thông ào ào tràn vào khu vực này, nhưng họ bị người làm việc đã chờ từ sớm ở nơi này ngăn lại. Họ đối với mấy truyền thông tương đối khó chơi này tỏ ra họ có quyền chủ đạo đối với nơi này.

Cuối cùng những người đứng bên đường cực kỳ hứng thú chỉ có thể tro mắt đứng nhìn từng vị khách mời đặc biệt được mời đi trên thảm đỏ, họ chỉ có thể thăm dò được là gia đình của chủ hộ ở cuối thảm đỏ kia tên là Tiêu Kiều.

Tiêu Kiều, là một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, đã sống một mình nhiều năm, vẫn trải qua cuộc sống ít tiếp xúc với bên ngoài, là phần tử tri thức điển hình. Khi người ở nơi này gặp bà ấy đều sẽ gọi bà ấy một tiếng "Cô giáo Tiêu".

Tới giờ phút này người dân sống khá thâm niên ở nơi này chợt hiểu ra, đứa trẻ hai mươi mấy năm trước được Tiêu Kiều ôm trong lòng, nuôi nấng, đưa trẻ xinh đẹp khiến người ta phải thán phục ấy chính là Trình Diệp Qua.

Khi đó đứa trẻ nhỏ bé ấy tên là gì ấy nhỉ? Những người có ấn tượng theo ký ức xa xôi mà bắt đầu tìm kiếm. Bất kể tốn công suy nghĩ thế nào đi nữa cũng vẫn không có kết quả, bởi vì gia đình Tiêu Kiều bình thường đều đóng chặt cửa, cũng chỉ có khi thỉnh thoảng cần phải mua một số vật dụng hàng ngày mới có thể trông thấy Tiêu Kiều dẫn theo đứa trẻ kia ra ngoài. Sau này vào một ngày nào đó có người phát hiện họ đã rất lâu rồi họ không trông thấy đứa trẻ kia.

"Nó quay về nhà rồi". Tiêu Kiều cũng chỉ nói ra một câu như vậy đối với những người bày tỏ sự quan tâm.

Bây giờ đứa trẻ ấy đã quay trở lại, sau khi biết được thân thế của Trình Diệp Qua trong lòng mọi người chắc chắn đã đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Người đàn ông tiếng tăm hiển hách lại vội vã áp chế dư luận đem con riêng của người phụ nữ của mình gửi nuôi trong một gia đình bình thường, theo cách này để tránh được vòng xoáy của dư luận, chờ thời cơ chín muồi tiếp đó sẽ trình diễn tiết mục nhận tổ quy tông.

Những cư dân sống ở nơi này vẫn suy đoán, sở dĩ Trình Diệp Qua đem địa điểm lễ đính hôn bố trí ở một nơi tâm thường này có lẽ có liên quan tới chuyện bất ngờ xảy ra vào nửa năm trước với Tiêu Kiều. Nửa năm trước khi Tiêu Kiều tới Thụy Sĩ du lịch đã gặp phải trận tuyết lở, bởi vì liên quan tới du khách Bắc Kinh nhiều nhà truyền thông của Bắc Kinh cũng đối với tai nạn lần này nhiều lần đưa tin, sau khi trải qua ba ngày tìm kiếm cuối cùng đội cứu viện đã tìm được Tiêu Kiều đang thoi thóp, bà ấy là người duy nhất còn sống trong sự kiện tuyết lở đó.

Vào lúc này mọi người mới bắt đầu hậu tri hậu giác, thảo nào lần đó cứu viện lại điều động lực lượng trên không như vậy, Chắc hẳn là Trình Diệp Qua đã vận dụng sức ảnh hưởng của anh. Cũng may, Tiêu Kiều đã được cứu. Nhưng xem ra tình huống cũng không được tốt lắm, mọi người vẫn nhớ mấy tháng trước Tiêu Kiều đã ngồi xe lăn trở về nhà.

Trong hiên nhà phía đông của căn tư hợp viện ở phía cuối thảm đỏ kia, người chăm sóc đội chiếc mũ xem ra cực kỳ bình thường kia lên cho Tiêu Kiều. Chiếc mũ đội trên đầu của Tiêu Kiều vẫn đặt ở trên xe lăn ở trước mặt của bà ấy, có người nói đây là một chiếc xe lăn thông minh, trên thế giới chỉ có năm người may mắn có nó, chiếc mũ che đi thiết bị tiên tiến có thể tiếp thu được dây thần kinh não bộ, khi xe lăn nhận được mệnh lệnh của dây thần kinh não bộ thì sẽ tự động điều chỉnh phương hướng.

Dưới sự khích lệ của người chăm sóc Tiêu Kiều tập trung sự chú ý của con mắt nhìn về phía trái tảo bên trái, mấy giây trôi qua chiếc xe lăn thông minh này đã tự động tới gần phía trái tảo.

Khi xe lăm khởi động đã lăm Tiêu Kiều giết mình, đã hết lên thất thanh, tay theo bản năng tìm tay của người chăm sóc, tay của bà đã được bàn tay lớn hơn tay của bà nắm lấy.

Tiếng cười khê bên tai, theo tiếng cười này bà đã nhìn thấy gương mặt anh tuấn rạng rỡ ấy. Trình Diệp Qua không biết đã đứng ở bên cạnh bà từ khi nào.

"Dì Kiều". Anh khê gọi bà.

Trong giọng nói còn lưu lại sự ỷ lại và kính trọng của thời trẻ con.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Kiều như chợt bừng tỉnh. Nếu như tiểu bảo của bà không rời đi thì bây giờ cũng phải cao xấp xỉ Trình Diệp Qua, tiểu bảo từ nhỏ đã di truyền ba của nó, sinh ra mấy tháng đã tay dài chân dài rồi.

MM

Hết chương 66!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Đối với Trình Diệp Qua nội tâm của Tiêu Kiều đúng là phức tạp, nhiều năm trước chồng của bà đã mang về một đứa trẻ sơ sinh, đứa trẻ ấy và con của bà đều sinh cùng một tháng. Sau đó một câu chuyện rất kịch tính đã xảy ra với bà.

Chồng của Tiêu Kiều là Trình Chính, là trợ thủ đắc lực được Vinh gia đào tạo. Vào thời điểm đó Macao và Hong Kong cách nhau bởi một con sông đã liên hợp lại để mở ra một thời kỳ hợp tác quy mô lớn, đó là thời đại thuộc về những vị vua chiến thắng đánh bại những kẻ xâm lược. Rất nhiều điều ở thời kỳ đó không thể tưởng tượng nổi dường như đã trở thành một chuyện đương nhiên. Đứa trẻ mà Trình Chính mang về được mang họ Trình đã trở thành Trình Diệp Qua mà con trai của bà đã bị Trình Chính mang đi. Con trai vừa đầy tháng của bà ngay cả tên bà vẫn còn chưa kịp đặt cho con.

Tiêu Kiều nhiều lần truy hỏi Trình Chính vì sao lại làm như vậy, đối với sự truy hỏi của bà phản ứng của Trình Chính đều là sự im lặng, cách mấy tháng ông ấy mới chỉ cho Tiêu Kiều gặp mặt con một lần.

Lúc Trình Diệp Qua bốn tuổi, lúc con của bà và Trình Chính bị chết vì bị giết hại thì Tiêu Kiều đã hiểu ra tất cả, chiếc xe của chồng bà bị cháy và nổ tới nỗi không thể nhận ra, lúc con của bà chết vẫn còn mang tên mẹ của nó. Trong tai nạn đó cũng chỉ có Trình Diệp Qua còn sống sót. Cũng đúng, trong mắt của những người đó thân phận của đứa trẻ tên Trình Diệp Qua ấy cũng chỉ là con của tài xế của Vinh Gia.

Mùa đông năm ấy, lần đầu Tiêu Kiều cảm nhận được cái gì là trò đùa của số phận. Cả mùa đông Tiêu Kiều bỏ Trình Diệp Qua vào trong vại nước, tay của bà đã ấn đầu của đứa trẻ ấy lại, cứ như vậy mà muốn đè cho đứa trẻ ấy chết. Vinh Mộ Minh đã hại bà bị mất chồng mất con, vậy thì bà cũng phải khiến cho ông ta đoạn tử tuyệt tôn.

Sự kiên trì của bà cũng chỉ được trong thời gian mười mấy giây, sau mười mấy giây Tiêu Kiều đã buông tay ra, môi của đứa trẻ bị lạnh cóng thành màu tím đen tựa như cái gì cũng đã rõ ràng.

Một điểm ở Trình Diệp Qua càng khiến Tiêu Kiều thêm chán ghét là đứa trẻ này vô cùng thông minh, hai tuổi mà đã có suy nghĩ của đứa trẻ bốn tuổi, Trình Diệp Qua bốn tuổi nhìn qua lại càng thêm chán ghét hơn. Cứ gọi bà một câu "Mẹ", hai câu "Mẹ" gọi tới rất vui vẻ, mà tiểu bảo của bà lại coi bà giống như là "Dì" hàng xóm.

Cho dù Tiêu Kiều đã lén lừa nó thế nào đi nữa để nó gọi bà là "Mẹ" cũng không thành công.

"Mẹ à, không có Tiểu bảo thì còn có con". Đứa trẻ đó nói với bà.

"Không, người nhầm rồi, ta không phải là mẹ của người". Bà nói với nó như vậy" Mẹ của người chính là dì Chu xinh đẹp của người kia kia, mẹ của người đã chết ở Melbourne, ngày đó không phải người cùng ở đó sao. Khi bà ấy chết cũng không nói cho người biết bí mật này. Thật đáng thương, người phải là đứa trẻ khiến cho người ta không yêu thương cỡ nào đây".

"Trình Diệp Qua, đứa trẻ mà đã cùng người ra ngoài chơi bị xe đụng chết mới là con của ta, ba của người cũng không phải là Trình Chính, ba của người là Vinh Mộ Minh. Cũng bởi vì ba của người mà ta mới bị mất chồng và con trai, người phải cố gắng ghi nhớ điều này, ghi nhớ cả đời!"

Khi đó những lời này của Tiêu Kiều đã lăm cho Trình Diệp Qua "Phịch" một tiếng ngã xuống đất, ba ngày sau Trình Diệp Qua tỉnh lại ở bệnh viện, sau đó cậu bé bắt đầu trở nên trầm mặc.

Lại không lâu sau đó Vinh Mộ Minh đã mang Trình Diệp Qua từ bệnh viện đi, lúc Tiêu Kiều lại nghe được tin tức của Trình Diệp Qua thì đã là mấy năm

sau đó. Khi đó Trình Diệp Qua lấy thân phận một đứa trẻ đáng thương vừa trải qua cái chết của cả ba lần mẹ được Vinh Gia nhận nuôi.

Khi Trình Diệp Qua một lần nữa xuất hiện trước mặt Tiêu Kiều thì đã là cậu thiếu niên có dáng người vững chãi như ngọc thạch, cậu gọi bà là "Dì Kiều". Cậu nói Dì Kiều lời đi nói năm đó với con con vẫn không quên, vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Cậu còn nói Dì Kiều con thay mặt cho ba của con xin lỗi Dì, nói Dì Kiều con sẽ nhớ kỹ chú Trình và Dì đã đối tốt với con, cậu nói Dì Kiều, Tiểu Bảo là bạn của con, cũng là con.

Sau đó, mỗi ngày lễ Tiêu Kiều đều sẽ nhận được quà của Trình Diệp Qua gửi cho bà, quà còn kèm theo một tấm thiệp viết tay, trên tấm thiệp viết từng li từng tí lúc họ ở tư hợp viện.

Đứa trẻ đó có trí nhớ kinh người.

Theo thời gian trôi qua, theo sự tăng lên của tuổi tác và tâm thái dần dần ôn hòa, theo những tấm thiệp chất đầy trong cái hộp gỗ trên gác xép của đứa trẻ kia cho bà, Tiêu Kiều dần dần lựa chọn tha thứ. Thình thoảng bà cũng sẽ hồi âm lại cho Trình Diệp Qua, khi trời lạnh thì dặn cậu mặc thêm nhiều quần áo, hàng năm Trình Diệp Qua sẽ lên dùng kỳ nghỉ lễ No-en tới Bắc Kinh thăm bà.

Họ vẫn duy trì liên hệ.

Tiêu Kiều biết lần này Trình Diệp Qua mang trọng tâm sự nghiệp đặt ở Bắc Kinh nguyên nhân rất lớn đều là vì bà đã gặp phải trận tuyết lở vào mùa xuân đó.

Thở dài một hơi trong lòng Tiêu Kiều quay về phía Trình Diệp Qua mỉm cười: "Đứng đó, để đi nhìn thử xem".

Anh làm bộ chỉnh sửa lại tóc tai quần áo, bộ dáng để cho thương thức.

Đem Trình Diệp Qua đánh giá từ trên xuống dưới, trên mặt Tiêu Kiều tràn đầy nụ cười hài lòng: "Ừm, còn đẹp trai hơn bất kỳ thần tượng nào mà Dì Tiêu thích thời trẻ".

Tay đặt ở trên vai Trình Diệp Qua, Tiêu Kiều để cho Trình Diệp Qua bế bà lên xe lăn thông minh, sau đó anh ngồi xổm ở bên cạnh bà, tay chạm vào đôi chân đã hoại tử của bà, bà nghe thấy tiếng anh thở dài.

Ánh mắt Tiêu Kiều chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ, khách quý tới tham gia lễ đính hôn đều đã chật kín tư hợp viện của bà, nhóm chuẩn bị lễ đính hôn đã tân trang căn nhà trở nên sáng sủa mà ấm áp, không khí dạt dào vui vẻ.

Đã bao nhiêu năm rồi bà không có trải qua cảnh tượng náo nhiệt như vậy,

"Dì có thích không?" Trình Diệp Qua hỏi bà.

Tiêu Kiều gật đầu, dường như bà đã trở về thời gian trước kia, cảnh tượng náo nhiệt đón tết khi còn bé, đêm tân hôn của bà và Trình Chính, kéo ánh mắt từ ngoài cửa sổ quay lại trên mặt Trình Diệp Qua. Tiêu Kiều nhìn Trình Diệp Qua, đó là một gương mặt có biểu cảm rất nhạt, không giống như vui mừng. Nói không vui vẻ dường như cũng không phải, ít nhất từ trên mặt của Trình Diệp Qua còn có thể nhìn thấy được một chút chờ mong.

"Sao vậy?" Anh hỏi bà.

"Con giống như không quá vui vẻ". Bà nói với anh: "Có phải ta đã từ chối để cho ba con bước vào nhà của ta nên trong lòng con không thoải mái không?"

"Không, không phải như vậy, con và ba con đều hiểu tâm trạng của dì". Anh lắc đầu: "Dì Tiêu, niềm vui của con đều để ở trong lòng".

"Thật chứ?"

"Đương nhiên rồi". Anh mỉm cười đáp lại.

Tiêu Kiều lại quan sát tỉ mỉ mặt của Trình Diệp Qua, thật sự giống như anh nói vậy, niềm vui đều đã đặt cả trong lòng. Liếc mắt nhìn đồng hồ, thời gian đính hôn đã định vào tám giờ tối, bây giờ cách tám giờ còn khoảng một tiếng đồng hồ.

"Trình Diệp Qua, con không thể lãng phí thời gian trên người ta, bây giờ con cần phải đi lấy lòng vợ chưa cưới của con". Tiêu Kiều chỉ vào đồng hồ nhắc nhở người sắp đính hôn.

"Được, vậy thì con đi đây". Trình Diệp Qua đứng lên.

Trong sương phòng phía Tây, Chu Ly An đứng trước tấm gương lớn, tình trạng của cô bây giờ có chút lúng túng. Bông tai bên trái của cô bị rơi mất, là rơi ở bên chân trái. Lúc trước để có thể làm nổi bật cho dáng người của mình càng thêm duyên dáng, nhà thiết kế lễ phục đã bó nhỏ vòng eo xuống ba phân, vừa rồi bởi vì quá đói bụng nên cô đã ăn một chút, sau khi ăn xong Chu Ly An đã lên chạy tới sương phòng phía Tây để chỉnh trang lại, kết quả của việc chỉnh trang xong bông tai đã bị rơi mất.

Chu Ly An biết nếu như bây giờ mình cúi người xuống để nhặt chiếc bông tai kia lên thì nhất định sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng, đó là ba phân vòng eo

của bộ lễ phục sẽ bị bung ra. Được rồi, cô cũng không chỉ ăn một chút, vì bộ lễ phục này cô đã bị đói một ngày rồi, đói bụng khiến cho những món ngon kia lại càng thêm có sức mê hoặc.

Không biết là có phải trong lòng có ý quấy rối hay không mà Chu Ly An cảm thấy cái bụng lại càng căng ra. Cẩn thận hít thở, Chu Ly An lấy điện thoại từ trong túi ra, cô gọi điện để cho Trình Diệp Qua tới giúp cô nhặt bông tai, nhân tiện trò chuyện với anh, cả ngày hôm nay họ cũng chưa có nói chuyện với nhau rồi.

Cầm điện thoại trong tay, cửa phòng đã bị đẩy ra, lúc nhìn rõ người tới Chu Ly An đã cong khóe miệng gọi: Trình Diệp Qua.

Người đàn ông mà sau năm mươi phút nữa sẽ trở thành chồng chưa cưới của cô đã mang điểm tâm tới cho cô, anh nói lời thân thiết: "Anh đoán bây giờ nhất định là bụng của em đã đói tới mức có thể ăn một con bò rồi".

"Em vừa mới ăn một chút rồi". Chu Ly An thành thật nói: "Vì vậy, Trình Diệp Qua, anh phải giúp em nhặt bông tai lên".

Đợi sau khi Trình Diệp Qua nhặt bông tai lên Chu Ly An lại nói với Trình Diệp Qua: Trình Diệp Qua, anh phải giúp em đeo bông tai.

Có người nói, so với đáng về cỏi quần áo của con gái thì lúc người đàn ông đeo bông tai, đây chuyện cho con gái sẽ tỏ ra vô cùng ngốc nghếch. Quả nhiên là như vậy, Trình Diệp Qua cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết lúc đeo bông tai cho cô lại tỏ ra vô cùng vụng về, nhưng anh làm rất nghiêm túc, nghiêm túc tới nỗi làm cho Chu Ly An mở cờ trong bụng.

Người đàn ông này sau này còn có thể đeo nhẫn cho cô.

Cuối cùng anh cũng đã thành công đeo bông tai lên cho cô. Vòng tay lên eo của anh, mặt tựa lên vai anh, anh quay lại ôm lấy cô, chiếc gương toàn tâm in lên dáng vẻ ôm nhau của họ.

Vốn là Chu Ly An có rất nhiều lời muốn nói cùng anh, nhưng lúc này cô nghĩ đã không cần phải nói nữa.

Lúc Chu Mỹ Bảo mở cửa sương phòng phía Tây ra đã nhìn thấy đôi nam nữ đang quần quýt nhau kia, bởi vì thời gian cấp bách cô ấy cũng chỉ có thể đứng ngáy ra ở đó mắt nhìn thẳng: "Anh Trình, Khách mời đã tới đủ rồi, bảy giờ hai mươi phút là thời gian đọc diễn văn".

Việc này nghe thế nào cũng giống như là đang báo cáo ở văn phòng, vì vậy Chu Mỹ Bảo đã đính thêm một câu: Lễ phục rất đẹp.

Lần này thân phận của Chu Mỹ Bảo xuất hiện ở đây không phải là làm thư ký của Trình Diệp Qua, mà là khách mời tới tham dự lễ đính hôn, chẳng qua là cô ấy dường như đã mang thói quen nghề nghiệp tới buổi lễ đính hôn rồi.

Đôi nam nữ sắp cử hành lễ đính hôn cũng không bởi vì sự xuất hiện của cô ấy mà có bất kỳ sự mất tự nhiên nào, Trình Diệp Qua cũng chỉ sửa sang lại chiếc nơ của lễ phục, mà Chu Ly An lại càng như không có chuyện gì quay lại gương chính lại một chút son môi bị lem.

Trình Diệp Qua và Chu Ly An khoác tay đi ở phía trước, Chu Mỹ Bảo đi ở phía sau. Từ nơi này của cô ấy nhìn qua hai người kia trông rất xứng đôi, nam mạnh mẽ cao gầy, nữ có dáng người tỉ lệ hoàn mỹ.

Liên qua tới chuyện của Trình Diệp Qua và Chu Ly An, Chu Mỹ Bảo có cảm giác dường như có chút nhanh. Xác lập quan hệ, cầu hôn tới lễ đính hôn bây giờ cũng chỉ xảy ra trong thời gian có mấy tháng.

Khi đó dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô ấy Trình Diệp Quan đã nói với Chu Mỹ Bảo thế này "Trước đây chúng tôi đã từng qua lại, cô ấy rất thích hợp với tôi, ở cùng với cô ấy tôi rất thoải mái. Không cần lo lắng, tôi sẽ không mang tình cảm ra đùa giỡn". Sau đó Trình Diệp Qua cũng không nói tiếp chuyện liên quan tới anh và Chu Ly An nữa.

Dần dần Chu Mỹ Bảo cảm thấy lời của Trình Diệp Qua nói đều là thật, cô ấy đã từng gặp qua cảnh Trình Diệp Qua hẹn hò cùng Chu Ly An, hình ảnh họ dùng bữa trên bãi cỏ, dắt chó đi dạo tự nhiên ấm áp, trên khóe miệng Trình Diệp Qua mang theo ý cười.

Dưới mái hiên của tứ hợp viện rủ xuống tua rua thật dài của đèn neon, để chạy theo sự phong tình của Bắc Kinh cổ kính nhân viên chuẩn bị còn dán lên trên cửa sổ giấy cắt hình dạng dễ thương, dưới tình cảnh làm nền như vậy đã làm tắt cả tỏ ra cứ tự nhiên như vậy. Họ tay trong tay, gò má của cô ghé sát bên tai anh khẽ thì thầm. Mọi thứ của cuộc sống dường như là vậy.

Chu Mỹ Bảo nghĩ đợi tới khi Trình Diệp Qua đeo nhẫn lên ngón áp út của Chu Ly An, cô ấy sẽ chân thành chúc phúc cho họ.

Người đọc diễn văn là một ông lão tóc điểm bạc hai mai, mặc trang phục truyền thống Trung Quốc. Nghe nói đây là Quý ngài già nhất có tư cách ở Bắc Kinh, ông ấy dùng song ngữ Trung - Anh để đọc diễn văn. Liên quan tới việc quen biết của việc đôi nam nữ, tôi thân thiết, tôi cuối cùng là xác định trọn đời.

Các khách mời đều chìm trong giọng nói mang đầy tình cảm. Chu Ly An tựa đầu trên vai của ba tiến tới hôn lễ của cô, Trình Diệp Qua đứng ở bên cạnh Tiêu Kiều đang ngồi trên xe lăn, Chu Mỹ Bảo đứng ở vị trí khách quý đã được bố trí của cô ấy. Bởi vì không gian trong này có hạn hơn nữa khách tới tham dự quá nhiều tới mức trong tứ hợp viện này không có thừa ra bất cứ một chỗ ngồi nào nữa, đám người phục vụ cũng chỉ có thể kéo khay qua lại xen kẽ.

Khi gần tới lúc kết thúc đọc diễn văn, điện thoại cầm trong tay của Chu Mỹ Bảo rung lên, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn Chu Mỹ Bảo đã nhấn tắt. Chu Mỹ Bảo có hai chiếc điện thoại, một chiếc điện thoại công việc, một chiếc là điện thoại cá nhân. Vừa rồi vang lên là điện thoại công việc, mấy giây

sau đó điện thoại cá nhân của cô ấy vang lên.

Vừa nhận điện thoại Chu Mỹ Bảo vừa bước nhanh ra khỏi tư hợp viện, lúc này gọi tới điện thoại của cô ấy chính là trợ lý Luru Hồng của cô ấy. Luru Hồng dùng thời gian cực ngắn để nói cho cô ấy biết một khách sạn thuộc Tập đoàn Vinh Thị đã xảy ra chuyện: Một khách nữ của khách sạn đã mở cửa sân thượng của khách sạn ra, người khách nữ đó đã ngồi trên rào chắn của sân thượng được mấy tiếng rồi. Bộ phận quan hệ công chúng, Quản lý của khách sạn đã lần lượt tới khuyên can cũng đều không có kết quả. Vị khách nữ này nói ra yêu cầu là muốn được gặp Trình Diệp Qua trước chín giờ.

Luru Hồng còn đặc biệt nhắc tới một điểm là: Căn phòng vị khách nữ đó thuê là ở tầng thứ mười ba của khách sạn, vị khách nữ đó ngoại trừ khẳng khẳng đòi gặp Trình Diệp Qua trước chín giờ ra thì cũng không có hành vi gì quá khích. Vì để không gây ảnh hưởng tới khách sạn nên đã chủ trương trước khi chưa lớn chuyện thì trước tiên không cần phải kinh động tới lực lượng cảnh sát. Khi thấy tình hình càng lúc càng nguy cấp thì quản lý khách sạn đã quyết định liên hệ với cô ấy trước.

Thế là đã có cuộc điện thoại của Luru Hồng gọi cho cô ấy.

Nửa, lại nữa rồi! Chu Mỹ Bảo cảm thấy đau đầu. Tình huống thế này Chu Mỹ Bảo từng gặp qua, khi Trình Diệp Qua công khai chuyện anh đã thành công đính hôn với bạn gái thì ở London đã có một cô bé trèo lên Mât London*, nói bấy kỳ cô gái nào trên đời này cũng không xứng với Trình Diệp Qua, cuối cùng lực lượng cảnh sát đã dùng rất nhiều cảnh lực mới ngăn được hành vi điên cuồng của cô bé.

* Mât London: Hay còn gọi là Vòng quay thiên niên kỷ.

Trong lòng Chu Mỹ Bảo cầu khẩn đừng là cô bé trèo lên Mât London kia đuổi tới Bắc Kinh, người đó thật sự là quá điên cuồng. Khi nhìn thấy rõ ràng video mà Luru Hồng gửi tới điện thoại của cô ấy còn có một số bức ảnh thì trong lòng Chu Mỹ Bảo trĩu xuống, sợ mình nhìn nhầm Chu Mỹ Bảo còn phóng lớn khuôn mặt vị khách nữ đang ngồi trên sân thượng lên. Đó là một gương mặt phương đông thanh tú, mái tóc thẳng dài màu đen, mái tóc dài bay bay trong ánh sáng nhạt, còn cả cái áo khoác gió mỏng màu đen. Gió nổi lên, dường như muốn thổi cho thân hình gầy nhom ở trên tầng ba mươi hai kia vào không trung, sau đó tan biến.

Cho dù hình dáng của khuôn mặt kia mới hiện ra được hai phần ba, nhưng Chu Mỹ Bảo vẫn nhận ra gương mặt đó ngay lập tức.

Vị khách nữ đó Chu Mỹ Bảo biết, tên của vị khách nữ đó là Nặc Đình Sơn.

Nặc Đình Sơn, bạn gái trước của Trình Diệp Qua, người phụ nữ đã từng có lần khiến cho Chu Mỹ Bảo muốn ra sức đánh cho cô ấy một trận như tử. Người phụ nữ này đúng là không biết điều, không tim không phổi.

Nặc Đình Sơn ngồi trên sân thượng cho Chu Mỹ Bảo cảm giác đầu tiên là gây tới kinh người.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, theo giờ Bắc Kinh bây giờ là bảy giờ ba mươi hai phút, nơi này cách khách sạn tính cả thời gian kẹt xe nữa chắc là mất hơn một tiếng đi xe.

Nếu như sau khi Trình Diệp Qua hoàn thành lễ đính hôn rồi chạy tới khách sạn thì đã không còn kịp nữa rồi.

Vì vậy, Nặc Đình Sơn rõ ràng là có chuẩn bị mà tới. Rốt cuộc là phải báo chuyện này cho cảnh sát hay là nói chuyện này với Trình Diệp Qua?

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Bảy giờ ba mươi lăm phút, Chu Mỹ Bảo tới tìm Trình Diệp Qua, cô đưa điện thoại cho anh rồi nói với anh rằng có một vị khách nữ hiện tại đang ngồi ở trên ban công của tầng ba mươi hai, tên của vị khách nữ này là Nặc Đình Sơn.

Trình Diệp Qua gọi ngay tới điện thoại của quản lý khách sạn, sau đó anh nói ngay: Báo cảnh sát, hãy giao tất cả cho cảnh sát xử lý.

"Báo cảnh sát, hãy giao tất cả cho cảnh sát xử lý". Quả thực, đây là câu nói thích hợp nhất của một người phụ trách khách sạn để không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào.

Hành động của vị khách nữ trèo lên ban công của tầng ba mươi hai, trong mắt của người xem không rõ nội tình chính là có tình gây sự.

Bảy giờ ba mươi tám phút, ông lão đã đọc xong bài diễn văn của ông ấy.

Sau khi đọc diễn văn xong khách mời đặc biệt tới biểu diễn cho lễ đính hôn sẽ mang tới một màn biểu diễn ngắn, khách mời biểu diễn là một nghệ sĩ piano nổi tiếng Châu Âu, anh ấy sẽ mang tới một câu chuyện tình yêu kinh điển nhất.

Bản Fur Elise*.

* Fur Elise: là bản số 25 thuộc thường được biết tới với tên Fur Elise, là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của.

Bây giờ bốn mươi hai phút, một gia đình gần tứ hợp viện nhất bỗng vang lên tiếng thét chói tai cắt đứt tiếng đàn dương cầm. Đứa trẻ đứng ở trên ban công nhà mình xem buổi lễ, bởi vì sự sợ hãi của người cha mà đã bị rơi từ trên ban công xuống.

Theo âm thanh thất kinh "Con của tôi bị rơi xuống rồi" kia Trình Diệp Qua đã tiến một bước đi về phía trước.

Bây giờ bốn mươi lăm phút Trình Diệp Qua thấp giọng nói với Chu Mỹ Bảo ở lại nơi này, sau đó Trình Diệp Qua đã đi về phía Chu Ly An. Anh thì thầm bên tai Chu Ly An, sau khi Chu Ly An gật đầu thì Trình Diệp Qua đã nhanh chóng rời đi.

Sau mấy phút, đứa trẻ bị rơi từ trên ban công xuống được xác nhận là chỉ bị thương nhẹ, ban công cách mặt đất cũng chỉ có không tới hai mét, đứa trẻ bị rơi xuống vừa vận được một số thứ đồ lại.

Người chủ trì chương trình dựa vào cái lưới không xương của anh ta để tiếp tục kéo dài bầu không khí lãng mạn của buổi lễ.

Đúng tám giờ, các khách mới phát hiện nam chủ nhân không biết đã đi đâu, mà nữ chủ nhân cũng không vì sự vắng mặt của nam chủ nhân mà không vui. Cô ấy dùng giọng tràn đầy cáo lỗi để báo việc vắng mặt của nam chủ nhân: Khách sạn đã xảy ra sự cố, tình hình không thể thiếu Trình Diệp Qua, anh ấy sẽ nhanh chóng quay trở lại.

Tám giờ năm mươi hai phút, Trình Diệp Qua tới khách sạn. Suốt dọc đường Trình Diệp Qua vẫn duy trì kết nối với quản lý của khách sạn, bãi đậu xe của khách sạn không mở cho người ngoài đã để cho mấy chiếc xe quân cảnh và một chiếc xe cứu hỏa. Một số thiết bị cứu trợ đã vào vị trí, hiện tại chuyên gia đàm phán đang tiến hành khai thông tâm lý cho vị khách nữ kia trước. Quản lý khách sạn dẫn người cảnh sát nhận được điện thoại cấp báo và nhân viên cứu hỏa tạm thời sắp xếp ở trong phòng.

Dưới sự hướng dẫn của quản lý khách sạn Trình Diệp Qua đã mở tầng ba mươi hai ra tới căn phòng cuối cùng ở phía đông. Đây là loại phòng tổng thống, giá phòng một đêm là mười tám ngàn nhân dân tệ, căn phòng chọn hệ màu vàng tươi tiêu biểu cho sự long lanh nhất của phương đông. Tất cả đèn trong phòng đều được mở lên, trên thiết kế lấy bố cục ánh đèn chùm pha lê chiếu sáng làm chủ đạo, xung quanh sáng rực mà xa hoa.

Bức rèm chạm đất thông với ban công hướng đông bắc được kéo ra, cánh cửa thủy tinh màu cà phê nhạt được mở ra, không gian có thể dành cho một người ra vào, gió từ không gian nơi đó thổi vào, ở không gian trống của hàng rào nối liền với cửa ban công bày đầy vật cản vừa chạm tới đã phát ra âm thanh.

Đứng chia ra hai bên cửa kính là nhân viên quan hệ công chúng cấp cao của khách sạn, còn có quản gia phục vụ hai tư giờ của căn phòng này, ngay cả chuyên gia đàm phán cũng buông tay đứng ở một bên. Nhìn biểu cảm trên gương mặt kia thì có thể đoán được chắc là kết quả đàm phán đã làm cho anh ta vô cùng chán nản.

Trình Diệp Qua để cho tất cả mọi người rời khỏi căn phòng này, anh còn dặn quản lý đi lấy tất cả hình ảnh camera sau khi vị khách nữ gây rối này vào ở khách sạn.

Cánh cửa đóng chặt để căn phòng ngăn cách thành một thế giới riêng. Trình Diệp Qua bước từng bước đi về phía ban công, tựa người trên khung cửa kính Trình Diệp Qua gơ cổ tay lên, vừa đứng chín giờ.

Ánh mắt rời khỏi đồng hồ, lần đầu tiên nhìn thẳng vào bóng dáng đang ngồi trên hàng rào ban công, bóng hình ấy dưới sự làm nền của màu vàng óng được kéo ra giống như là một vệt mờ, lại giống như là trò nghịch phá của đứa trẻ nào đó đã vấy lên một vệt mực trên dải lụa màu vàng óng, nhìn thật chói mắt.

"Được rồi, quý khách". Trình Diệp Qua khoanh tay, ngữ khí tương đối thân thiện: "Bây giờ vừa đúng chín giờ, yêu cầu của cô đã được thỏa mãn, mục đích của cô đã đạt được rồi, vì vậy cô có thể xuống rồi".

Bóng dáng đó vẫn ngồi bất động.

"Hiện tại tôi đứng ở đây là thể hiện cho thành ý lớn nhất của một người phụ trách của khách sạn, vì vậy, thưa quý khách, mời cô đi xuống khỏi chỗ ấy, tất cả sẽ dừng lại ở đây, tôi sẽ cho tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm pháp luật". Trình Diệp Qua tiếp tục nói.

Vẫn không có động tĩnh gì.

Đã mười phút trôi qua.

Trình Diệp Qua đứng thẳng người, tiếp tục giọng điệu vừa rồi: "Vậy thì xem ra chúng tôi chỉ có thể đem chuyện này giao cho cảnh sát xử lý rồi".

Sau khi nói xong Trình Diệp Qua xoay người.

Anh vừa quay người đã nghe được âm thanh run rẩy tới từ phía sau lưng mình, âm thanh run rẩy lại nói "Trình Diệp Qua, đừng đi, đừng đi mà".

Anh đứng lại.

"Em biết mình không đáng được tha thứ, em biết bây giờ mình là đang cố tình gây sự, nhưng..." Âm thanh run rẩy ấy đã trở thành tiếng khóc khe khẽ:

"Em cũng chỉ có thể nghĩ ra được biện pháp như vậy, chỉ có biện pháp như vậy em mới có thể gặp được anh, sau đó nói với anh một câu".

"Cô muốn nói với tôi cái gì vậy, thưa quý khách?"

Im lặng --- Chỉ có con gió lay động vạt áo khoác ở trên người cô, âm thanh xào xạc vang lên.

"Quý k..."

"Trình Điệp Qua, em yêu anh".

"Cảm ơn, tôi đã nghe rồi. Tôi rất cảm ơn cũng rất vinh hạnh. Cô yêu tôi, vậy mời cô đi xuống đây, nếu có thể đi xuống thì tôi sẽ càng cảm ơn cô". Xoay người quay mặt về phía ban công, Trình Điệp Qua nói.

Có bao nhiêu khát vọng mới có thể lấy được bấy nhiêu dũng khí, cuối cùng sau khi khó khăn gian khổ Nặc Đình Sơn đã nghe được giọng nói làm cho cô thương nhớ.

Không có phần nợ, không có trách cứ, không có bất kỳ sự châm chọc nào thậm chí giọng điệu của anh còn theo sự thân thiện và khách sáo, loại khách sáo của một người phụ trách khách sạn với một người khách ở căn phòng mười tám ngàn nhân dân tệ.

Câu ấy từ đầu tới cuối vẫn luôn ở trong lòng sau khi chia tay, lần đầu tiên Nặc Đình Sơn dùng lòng thành kính để nói cho Trình Điệp Qua câu "Em yêu anh" ấy, mà nhận được lại chính là câu "Cảm ơn" khách sáo của anh.

Phải nói cái gì với anh đây, phải nói gì mới có thể làm cho anh hồi tâm chuyển ý, Nặc Đình Sơn cố gắng suy nghĩ. Sau đó ---

"Tôi cũng yêu em" Anh nói ở sau lưng.

Trái tim của Nặc Đình Sơn cũng chỉ vì một câu như vậy điên cuồng kêu gào, cô quay đầu lại nhìn anh. Bóng dáng của anh ở phía đầu nguồn ánh sáng.

Ánh sáng làm cho biểu cảm trên mặt anh hiện ra rõ ràng, hân hoan trong lòng cứ thế hóa thành tàn tro, tan tác, không còn dấu vết.

"Nếu như lời tôi vừa nói có thể khiến cô từ chỗ ấy đi xuống, tôi nghĩ tôi sẽ nói một ngàn lần, một vạn lần cũng không sao cả". Anh nhìn cô: "Việc này đối với tôi mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ, cho dù tôi không phải là người phụ trách ở đây nhưng với tinh thần nhân đạo thì tôi cũng sẽ không có chút do dự nào. Quý khách, cô còn muốn nghe không?"

Vào giờ phút này Nặc Đình Sơn đã hiểu được tâm tình trước đây mà Trình Điệp Qua ghét cô gọi anh là "Anh Trình" rồi.

Quý khách. Trình Điệp Qua cứ mở miệng ra là quý khách. Trong lòng Nặc Đình Sơn cười khổ.

Anh tiếp tục hỏi cô có muốn tôi nói như vậy nữa không?

Cô lắc đầu.

"Vậy thì có phải cô có gì không hài lòng với bất cứ sự phục vụ nào của khách sạn chúng tôi không?"

Nặc Đình Sơn lại lắc đầu.

"Rất tốt! Nhân viên của khách sạn chúng tôi đã ghi âm và ghi hình lại lời vừa rồi của chúng ta. Đây là tầng ba mươi hai, nếu như cô không cẩn thận mà rơi từ nơi này xuống, vậy thì những thứ ấy có thể chứng minh khách sạn của chúng tôi không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào". Trình Điệp Qua nhắc tay xem đồng hồ nói: "Bây giờ là chín giờ hai mươi phút, chín giờ rưỡi tôi sẽ rời khỏi chỗ này. Từ chỗ đó cô có thể nhìn thấy mấy chiếc xe quân cảnh, nếu như cô còn muốn tiếp tục cố tình gây sự vậy thì chúng tôi chỉ có thể chủ trương đem tất cả giao cho cảnh sát thôi".

Cố tình gây sự. Thế nào lại là cố tình gây sự chứ?

"Trình Điệp Qua, em không tìm được anh. Số điện thoại của anh đã trở thành một dãy số không có thực, bốn rưỡi em đã nghe được tin tức đính hôn của anh, anh nói em còn có thể như thế nào đây".

Anh không nói gì, mặt không biểu cảm cứ như vậy nhìn cô.

Trình Điệp Qua đứng trước mặt cô vào giờ phút này, trên người mặc lễ phục còn có kiểu tóc đã được chải chuốt tỉ mỉ, nhìn thấy ở trong lòng Nặc Đình Sơn là một mảng tối tăm, cô khó nhọc nói: "Em không muốn anh đính hôn với người con gái khác".

Cuối cùng anh cũng không gọi cô là quý khách nữa, cuối cùng khẩu khí của anh không còn mang theo kiểu thân thiện lý trí nữa. Sự trào phúng nhàn nhàn ở đầu mày đầy mắt anh.

"Ồ?" Anh hơi nhíu mày: "Cô muốn dùng thân phận gì để nói như vậy với tôi? Mẹ của đứa trẻ? Vợ bác sĩ? Phụ nữ đã có chồng?"

Mẹ của đứa bé? Vợ của bác sĩ? Lúc này Nặc Đình Sơn mới nhớ tới mình đã từng dùng lời nói dối như vậy, bây giờ Trình Điệp Qua là đang ghen sao?

Nặc Đinh Sơn vội vàng nói "Không có những chuyện đó, Trình Diệp Qua không có những chuyện đó! Đó là do..."

Nói tới đây cô lại bỗng im bật.

Không được. Cô không thể nói nguyên nhân được, có chết cũng không thể nói.

Rất rất lời cũng chỉ biến thành một câu "Em thề".

"Em thề em không có làm bất kỳ chuyện phản bội nào ở sau lưng anh, Trình Diệp Qua xin anh hãy tin em một lần".

Mà Trình Diệp Qua dường như cũng không quan tâm tới đề tài cô vừa nói, ánh mắt của anh lại một lần nữa rơi trên cổ tay.

"Đã chín giờ rồi rồi". Anh nhàn nhạt nói với cô: "Nếu như cô cứ cố ý muốn tiếp tục hành vi hiện tại, vậy thì chúng tôi chỉ có thể đem tất cả giao cho cảnh sát thôi".

Nặc Đinh Sơn nhìn Trình Diệp Qua nhắc bộ đàm trong tay anh lên.

"Trình Diệp Qua, nếu như anh rời đi thì em sẽ nhảy từ chỗ này xuống". Nặc Đinh Sơn nói rõ với Trình Diệp Qua từng câu từng chữ.

Trình Diệp Qua cũng không có đề tâm tới lời của cô, anh nói với quản lý khách sạn.

Không tin sao? Không tin đúng không? Nặc Đinh Sơn buông bàn tay đang nắm lấy rào chắn của ban công, tay giăng ra hai bên giống như chú chim đang rộng đôi cánh, mặc cho gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, đến mức thân thể lung lay sắp đổ. Bắc Kinh gió cuối tháng mười rất lớn, không có thứ gì ngăn cản gió vù vù thổi mạnh bên tai cô.

Cuối cùng ---

"Nặc Đinh Sơn".

Nặc Đinh Sơn nghe thấy tiếng hét lớn đã lâu không được nghe. Tuy không phải là Nặc Nặc, nhưng đã làm cho cô biết ơn lắm rồi. Trong hốc mắt có nước mắt tràn ra, cô mỉm cười với anh.

Nụ cười của cô làm cho người đàn ông bỗng chốc nổi cơn thịnh nộ, mấy bộ đàm bị anh ném mạnh xuống đất.

"Nặc Đinh Sơn, nếu như cô còn có chút lương tri, còn có chút hiểu biết của mình vậy thì phiền cô rút khỏi khách sạn của tôi. Nếu như thật sự cô nhất định phải dùng cách như vậy để bày tỏ tình yêu của cô thì cũng xin cô tới khách sạn khác, nếu như phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì tôi sẽ cấp cho cô chi phí điều trị. Tôi cũng có thể đảm bảo với cô là nhờ có gì nghiêm trọng thì tôi sẽ lấy thân phận là bạn trai cũ của cô để xử lý hậu sự cho cô".

"À không!" Trình Diệp Qua vội vàng sửa lại: "Chuyện xử lý hậu sự này trên danh nghĩa pháp luật phải là do người chồng của cô tới đảm nhận, chính là vị bác sĩ Diệp Quang Trung kia, nhưng tôi nhất định sẽ xuất hiện để bày tỏ đau buồn của tôi ở tang lễ của cô".

Vừa rồi không phải là đã nói không có những chuyện đó hay sao? Có phải là cô nói không đủ lớn hay không.

"Trình Diệp Qua, không có những chuyện đó, không có Diệp Quang Trung, không có". Nặc Đinh Sơn lớn tiếng nói.

"Ý của cô là bây giờ Diệp Quang Trung không phải là chồng của cô?" Anh hỏi.

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

"Đã ly hôn rồi?" Anh lại hỏi.

Nặc Đinh Sơn suy nghĩ một chút, lại gật đầu lần nữa.

"Thật tệ". Nét mặt của Trình Diệp Qua tràn đầy vẻ buồn cười, cứ như là anh đã nghe thấy một chuyện cực kỳ hoang đường: "Vì vậy bây giờ khôi phục thân phận độc thân cô đang dùng cách thế này là muốn nổi lại tình cũ với tôi?"

Cười khổ trong lòng, dường như cô càng nói càng sai. Dưới ánh mắt mang theo đầy vẻ trào phúng của Trình Diệp Qua, cô nuốt xuống tất cả những lời muốn nói. Yên lặng, cứ yên lặng như vậy nhìn anh chăm chú.

Nặc Đinh Sơn hy vọng biết bao Trình Diệp Qua có thể thông qua ánh mắt để nhìn thấy rõ được nội tâm của cô, những thứ không cách nào có thể dùng từ ngữ để biểu đạt, còn có việc không cách nào có thể tha thứ anh đều biết, đều hiểu. Sau đó không cần ôm ấp, không cần cam kết, nói một câu Nặc Nặc cô lên.

Nặc Đinh Sơn cúi đầu nhìn cổ tay trái của mình, trước khi tới Bắc Kinh Nặc Đinh Sơn đã tới một cửa tiệm xăm. Sau khi từ tiệm xăm đi ra trên cổ tay cô đã có thêm một hình xăm, hướng cổ tay vào phía trong, cứ nhìn tới đây chữ tiếng anh ấy.

Life is beautiful. Cuộc đời tươi đẹp!

"À, đúng rồi, con của cô đâu?" Đường như Trình Diệp Qua nhớ tới cái gì đó, anh hỏi.

Con? Ánh mắt của Nặc Đình Sơn lại một lần nữa quay trở lại trên mặt của Trình Diệp Qua. Đúng vậy, con.

"Cô là vì con mới lựa chọn chia tay với tôi, sau đó kết hôn với Diệp Quang Trung, tôi đoán cô nhất định rất coi trọng đứa trẻ ấy đồng thời chăm sóc nó rất tốt, mà hành vi của cô bây giờ thế nào tôi cũng không cách nào liên tưởng với hình tượng một người mẹ vĩ đại đấy".

Nặc Đình Sơn khẽ nói: "Cũng không có con, không có".

Trình Diệp Qua, từ đầu tới cuối đều không có đứa trẻ nào.

"Không có con?"

Nặc Đình Sơn không tiếp tục nói nữa.

Trình Diệp Qua vẫn tiếp tục dáng vẻ như lúc trước, anh nhìn cô.

Lúc này cửa phòng khách sạn được đẩy ra, người quản lý lúc trước đẩy cửa phòng khách sạn ra đi vào. Quản lý khách sạn mở laptop ra ở trước mặt Trình Diệp Qua, mấy phút sau Trình Diệp Qua quay về phía quản lý khách sạn thì thầm. Trong lúc anh nói chuyện với quản lý khách sạn, ánh mắt của anh từ đầu tới cuối đều nhìn chăm chăm vào Nặc Đình Sơn.

Đó là ánh mắt cực kỳ coi thường, ánh mắt đó làm cho lòng Nặc Đình Sơn rỉ máu.

Rất nhanh Nặc Đình Sơn đã biết chiếc laptop người quản lý kia mang tới đã ghi lại cái gì. Trong thùng rác màu kem để đầy túi đựng đồ ăn, từ số lượng những chiếc hộp trống trơn kia có thể đoán được, đồ ăn ngon miệng được cân quét sạch bách. Người vừa mới ăn uống no say trong nháy mắt lại treo lên ban công rồi lại ngay lập tức diễn một màn kịch vừa sinh ra đã không thể yêu, chuyện này nghĩ thế nào cũng hoang đường tới vô cùng nực cười.

Nhưng người đàn ông kia cũng không biết là cô cũng không phải là bởi vì đói lại tham ăn mới ăn những đồ ăn đó, cô chỉ là muốn ăn hết những thứ đó để giảm bớt áp lực trong lòng.

Ngày đó Nặc Đình Sơn đứng ở trên đường phố Nam Phi, chiếc hộp đóng gói chocolate trong túi kính đẹp tới lóa mắt. Sau khi đứng yên ở đó thật lâu cô đã đi vào cửa hàng mua đi hộp chocolate đó. Trên đường phố nắng chói chang cô vừa đi vừa bỏ từng viên chocolate vào trong miệng, viên chocolate cuối cùng làm cho cô nghẹn tới rơi nước mắt.

Từ ngày đó trở đi Nặc Đình Sơn bắt đầu có chút phụ thuộc vào đồ ăn, nhưng mà không biết vì sao mỗi ngày cô đều ăn rất nhiều nhưng cô vẫn cứ rất gầy, hơn nữa càng ngày càng gầy.

Trước khi tới Bắc Kinh Nặc Đình Sơn đã thử khắc chế lại sự phụ thuộc của mình đối với đồ ăn, nhưng trước khi leo lên ban công cô vẫn tới nhà hàng mua một lượng đồ ăn lớn, những đồ ăn đó sau khi được cô ăn sạch sẽ cô đã ẩn gọi phục vụ phòng, sau đó treo lên ban công.

Còn phải nói một chút là bởi vì trong thẻ của cô đã không còn tiền, số tiền còn dư lại sau khi thanh toán tiền thuê phòng một tuần còn thừa lại không nhiều, lúc mua đồ ăn bởi vì không đủ tiền hơn nữa đồ ăn đã được lên bill Nặc Đình Sơn cũng không tiện hủy bỏ, cô rút rẻ trả giá với nhân viên phục vụ khách sạn một hồi, cuối cùng cô giả vờ dùng dáng vẻ đáng thương để cho nhân viên phục vụ đó móc hầu bao của mình bù vào cho cô. Hiển nhiên những việc này cũng đã được camera ghi lại, sau khi có chuyện như vậy xảy ra thì hành vi bây giờ của cô ở trong mắt của Trình Diệp Qua lại chẳng phải càng trở nên buồn cười hơn ư?

Nặc Đình Sơn bị thương nở một nụ cười.

"Nặc Đình Sơn, cô thông minh cả đời lại nhất thời hồ đồ". Trình Diệp Qua nhún vai: "Cô không biết căn phòng cô tốn mười tám ngàn một đêm có cung cấp đồ ăn sao, cô chỉ cần mở tủ lạnh là có thể tìm thấy rồi. Bây giờ tôi nghĩ chúng ta không cần phải lãng phí thời gian nữa rồi".

Trình Diệp Qua nói với vị quản lý kia một câu: Chỗ này giao lại cho anh đấy, sau năm phút nếu như vị khách này vẫn còn kiên trì vậy thì tôi đề nghị anh đem tất cả mọi việc giao cho cảnh sát.

Nặc Đình Sơn cứ như vậy lơ đãng nhìn Trình Diệp Qua bỏ đi không thèm quay đầu lại.

"Trình Diệp Qua, đừng đi!" Nặc Đình Sơn nói.

Lần này Trình Diệp Qua ngay cả bước chân cũng không dừng lại, anh cũng không quay đầu lại mà đi về phía cửa phòng.

"Bây giờ em có chút mệt, em cũng cảm thấy buồn ngủ. Trình Diệp Qua, anh không sợ em bởi vì không cần thận ngủ gật mà ngã xuống sao?" Nặc Đình Sơn giậm chân nói.

Nặc Đình Sơn không nói dối, đúng là cô cảm thấy rất mệt, tất cả dũng khí thật vất vả lắm mới lấy được đã bởi vì từng câu nói, từng biểu cảm của anh đã tan thành mây khói dễ dàng như thế.

Cô nghĩ, biết đâu mình không cần thận bởi vì quá mệt mà ngủ gật vậy thì thế giới này sẽ cứ thế tan biến, thật ra như vậy cũng rất tốt.

Một thế giới khác có Susan, có Emma, có Klein. Cô chỉ cần nhắm mắt lại là có thể trở lại cuộc sống lúc đầu, cô ngồi bên cạnh Susan không muốn quan tâm tới bất kỳ cái gì, bọn cô có thể ngủ nướng cả ngày, bởi vì Nặc Đình Sơn có thể chắc chắn rằng thế giới đó nhất định không cần phải buồn phiền mỗi ngày vì tiền thuê nhà, vì tiền điện, vì tiền nước.

Nhưng thế giới này có Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua, hãy quay lại nhìn em một cái được không?

Nhưng, không có, anh đã bỏ đi không quay lại.

Cửa phòng được đóng lại.

Chỗ Trình Diệp Qua vừa đứng đã đổi thành người quản lý khách sạn.

MM

Hết chương 68!

Next:

Có lẽ vậy đi, ngủ một giấc thật sự sẽ tốt hơn một chút. Cô đã rất lâu chưa được chợp mắt rồi, từ lúc Trương Diệu Lệ tới tìm cô, từ lúc quyết định tới tìm Trình Diệp Qua, bắt đầu từ giờ phút đó trái tim của Nặc Đình Sơn vẫn nằm trong trạng thái kích động, cô làm sao có thể ngủ được.

Bây giờ Trình Diệp Qua cũng đã gặp được rồi, giọng của anh cũng đã được nghe rồi. Vì vậy đã ngủ được rồi chứ? Nặc Đình Sơn chậm rãi nhắm mắt lại, mắt vừa khép lại con buồn ngủ đã ùn ùn kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Thang máy tới tầng cuối cùng, lúc nhân viên thang máy nhìn thấy anh thì hơi ngẩn ra, nhanh chóng chúc mừng, Trình Diệp Qua mỉm cười lịch sự đáp lại.

Lúc này lối đi dành cho khách Vip không có một ai, anh dừng lại ở chỗ khúc ngoặt khoảng thời gian hút hết một điều thuốc, đồng hồ vừa vặn chỉ thời gian đúng mười giờ. Trình Diệp Qua cầm điện thoại di động lên, điện thoại không có bất kỳ cuộc gọi nhớ nào, suốt trong thời gian hai tiếng đồng hồ không có cuộc điện thoại nào tin tức này cho thấy chính là có phần tin tưởng.

"Chu Ly An là kiểu con gái thích hợp làm bạn đời". Di Kiều đã nói với anh như vậy, không chỉ có Di Kiều, lúc Trình Diệp Qua dẫn Chu Ly An tới trước mặt Vinh Mộ Minh, cha của anh cũng nói với anh như vậy.

Mười giờ mười phút, Trình Diệp Qua và nhân viên cứu viện thoáng gặp qua. Bởi vì sợ ảnh hưởng tới những khách khác nên bộ phận quan hệ công chúng của khách sạn đi theo, nhân viên cứu viện khiêng miêng đệm khí được bơm phồng lên bước chân gấp gáp, tất cả tình hình đều được yên lặng triển khai không một tiếng động.

Lại đi tiếp mấy bước nữa, Trình Diệp Qua nhìn thấy chiếc xe cứu thương dừng ở trong góc, trên xe cứu thương có đặt chiếc cáng, nhân viên cấp cứu đứng bên cạnh xe cứu thương vẻ mặt nghiêm túc. Anh đứng lại, nhìn qua chiếc cáng cứu thương một cái cũng không biết xuất phát từ tâm trạng gì mà Trình Diệp Qua quay đầu nhìn lại, anh đã nhìn thấy chiếc nệm hơi đặt ở trên đất. Bởi vì ở tầng ba mươi một rất cao, nên nhân viên cứu viện đã chọn phương pháp đặc thù là dùng chiếc nệm hơi hai tầng chồng lên nhau, họ đang bơm phồng cho chiếc nệm hơi ở tầng dưới.

Trải phẳng nệm hơi ra nhìn qua trông giống như một chiếc giường, rõ ràng nhân viên cứu viện đã tìm ra được vị trí chính xác rồi. Theo chiếc nệm hơi ánh mắt Trình Diệp Qua đi lên phía trên, bóng dáng mờ nhạt ở trên tầng ba mươi một kia nhìn qua trông giống như một chấm đen, chấm đen đó nhỏ tới mức khiến người ta sinh ra nghi ngờ. Nếu như chấm đen kia rơi từ trên đó xuống có thành công rơi trúng lên chiếc giường nệm này không, nói không chừng giữa lúc đó có một cơn gió thổi qua là có thể thổi cho chấm đen kia lệch hướng khác mất.

Xoa xoa mặt, Trình Diệp Qua cảm thấy mình làm đã chuyện lo lắng không đâu, Ở căn tứ hợp viện cổ kính kia có một người con gái đáng yêu đang đợi anh về hoàn thành hôn lễ đang dở dang thì bị tạm dừng.

Từ sau khi Trình Diệp Qua rời đi Nặc Đình Sơn cũng không tiếp tục để ý tới nội dung mà vị quản lý khách sạn kia đang nói với cô là gì nữa, tay chống trên mặt lan can của ban công, từ nơi này Nặc Đình Sơn có thể nhìn thấy góc độ của vật thể màu trắng hình thành vuông góc với cô, còn có một số người vây xung quanh vật thể ấy như những con kiến. Từ nơi này của cô nhìn tới vật thể màu trắng kia trông cực kỳ nhỏ, nhỏ tới nỗi làm cho Nặc Đình Sơn nghi ngờ nếu như cô rơi từ nơi này xuống có thuận lợi rơi lên trên đó hay không, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nặc Đinh Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, vô số ánh đèn neon tạo thành giống như một tấm lưới bắt tận, tấm lưới này đã cản ánh sao của bầu trời đêm lại, nói thật thì ấn tượng của Nặc Đinh Sơn đối với Bắc Kinh không quá tốt, thành phố này quá chật chội, chật chội tới mức làm cho Nặc Đinh Sơn cảm thấy chỉ một giây sau là sẽ bị dòng người của thành phố này nhấn chìm. Nhưng không sao, cô thích nó, bởi vì Trình Diệp Qua được sinh ra ở đây, mà ngôn ngữ của mọi người ở nơi này nói là tiếng mẹ đẻ của cô, khi còn rất nhỏ cô đã bắt đầu tưởng tượng ra hình dáng của nó rồi.

Cái cô đã mơ như mà Nặc Đinh Sơn vẫn chưa nhìn được ánh sao trên bầu trời đêm thông qua tấm lưới kia, cơ thể càng lúc càng mệt mỏi, rất nhiều âm thanh đều đang nói với cô, ngủ một giấc sẽ tốt hơn một chút.

Có lẽ vậy đi, ngủ một giấc thật sự sẽ tốt hơn một chút. Cô đã rất lâu chưa được chợp mắt rồi, từ lúc Trương Diệu Lệ tới tìm cô, từ lúc quyết định tới tìm Trình Diệp Qua, bắt đầu từ giây phút đó trái tim của Nặc Đinh Sơn vẫn nằm trong trạng thái kích động, cô làm sao có thể ngủ được.

Bây giờ Trình Diệp Qua cũng đã gặp được rồi, giọng của anh cũng đã được nghe rồi. Vì vậy đã ngủ được rồi chứ? Nặc Đinh Sơn chậm rãi nhắm mắt lại, mắt vừa khép lại con buồn ngủ đã ùn ùn kéo tới.

Khi ý thức sắp chìm vào trong bóng tối vô định Nặc Đinh Sơn lại lần nữa nghe được giọng nói quen thuộc ấy, giọng nói ấy đang nói ở sau lưng của cô.

"Nặc Đinh Sơn, phải thế nào cô mới chịu đi xuống khỏi chỗ đó?"

Âm thanh đó đã xua đi hết con buồn ngủ, âm thanh đó làm cho lòng cô rất vui mừng, cô nói với anh: "Nếu như đêm nay anh không đi đâu mà ở đây với em, đợi tới khi trời sáng em sẽ xuống, hơn nữa em còn có thể đảm bảo với anh sau này cũng không bao giờ làm ra chuyện như thế này nữa".

Trình Diệp Qua tắt điện thoại di động, anh lấy tới một chiếc ghế, chiếc ghế quay về phía ban công, buổi tối đó Trình Diệp Qua vẫn ngồi trên chiếc ghế đó.

Bóng dáng ngồi trên ban công kia cũng không nói tiếp nữa, nếu như không phải là gió vẫn thổi làm lay động tóc và vạt áo của cô thì Trình Diệp Qua sẽ cho là cả đêm anh đã đối mặt với một pho tượng, một pho tượng màu đen bị cố định trong một không gian nào đó.

Tấm lưới được ánh đèn neon tạo thành từ từ trở lên thưa dần, sắc trời trở lên trắng sáng từng chút khép lại ánh sáng của ánh đèn neon, gió đã giảm đi. Trong sắc trời trắng sáng một số đường nét của thành phố này dần dần hiện ra rõ nét, tòa cao ốc mọc lên ở khắp nơi, sắc trời theo thời gian trôi qua từ từ biến thành màu xanh lam sáng rõ, một số ánh đèn đã tắt, một số ánh đèn còn lại chưa tắt cũng đã bị nắng mai làm lu mờ. Trời đã sáng rồi.

Nặc Đinh Sơn đồng ý với Trình Diệp Qua khi trời sáng sẽ rời khỏi ban công, tay túm chặt lấy lan can ban công, chuyển động cơ thể đã bị đông cứng, Nặc Đinh Sơn cẩn thận từng chút một quay đầu lại. Vừa mới xoay đầu qua Nặc Đinh Sơn đã chạm phải ánh mắt của Trình Diệp Qua, dải nắng mai chiếu lên trên mặt anh, ánh mắt của anh lạnh lẽo giống y như buổi sáng cuối thu của Bắc Kinh này, giống như một mũi tên bắn về phía cô.

Cô muốn mỉm cười với anh nhưng mặt của cô đã bị đông cứng rồi, dường như chỉ cần nhếch khóe miệng lên thì mặt sẽ nứt ngay ra vậy. Rủi mất xuống, Nặc Đinh Sơn cẩn thận từ ban công đi xuống.

Sửa sang lại quần áo đầu tóc, bước từng bước nhỏ tới trước mặt Trình Diệp Qua, không dám nhìn vào anh, Nặc Đinh Sơn khẽ nói: "Bây giờ anh có thể đi rồi, em có chút mệt, em tắm xong sẽ đi ngủ, chờ em tỉnh lại sẽ tới tìm anh".

"Tìm tôi? Tìm tôi làm gì?" Trình Diệp Qua ngồi trên ghế không nhúc nhích.

"Em đi tắm đây". Giọng của Nặc Đinh Sơn càng lúc càng thấp.

Chuyển động bước chân, khi cơ thể sắp vượt qua Trình Diệp Qua một cánh tay giơ ngang ra ngăn cô lại, bàn tay ngăn cô nhẹ nhàng đẩy một cái, đã dễ dàng đẩy cô tới chỗ cô vừa dừng lại. Trình Diệp Qua từ trên ghế đứng lên, hình thành một trạng thái mặt đối mặt với Nặc Đinh Sơn.

"E rằng không được rồi". Trình Diệp Qua từ trên cao nhìn xuống: "Bây giờ tôi lấy thân phận là người phụ trách của khách sạn nói với cô, đối với người khách như cô đây khách sạn chúng tôi không chào đón".

Chiếc ba lô màu đen đặt bên chân của Nặc Đinh Sơn, đặt cùng chiếc bàn lô ở bên chân còn có một mớ tạp chí có trang bìa là Trình Diệp Qua, hai nhân viên phục vụ đứng ở vị trí khá xa, Trình Diệp Qua và quản lý khách sạn đứng ở bên trái cô, anh đang nói chuyện với quản lý khách sạn.

"Cho vị khách này vào trong danh sách đen của khách sạn chúng ta, để bộ phận quan hệ công chúng lập một nhóm đặc biệt tạo một hồ sơ về sự xuất hiện đặc thù của vị khách này cùng với việc mà cô ấy đã từng làm, để cho nhóm đặc biệt mang phần tư liệu này phát cho các khách sạn lớn của Bắc Kinh, nhà nghỉ, nhà trọ, vv nói cho họ biết vị khách nữ này là một phần tử nguy hiểm, để cho họ từ chối nhận vị khách nữ này tới thuê phòng".

"Còn nữa, mang hóa đơn của vị khách này cho cô ấy, trong đó chi phí liên qua tới chuyển phát sinh tới qua do cô ấy phải khấu trừ số dư còn lại cho cô ấy".

Lời của Trình Diệp Qua vừa nói xong, hai người nhân viên phục vụ kia đã chia nhau cầm lấy hành lý và tạp chí của cô. Nặc Đinh Sơn không nhúc nhích, cô nhìn Trình Diệp Qua.

"Vừa rồi là tôi thực hiện quy định vào ở của khách sạn, cô đã làm trái với không ít quy định trong đó". Anh gật đầu, lịch sự nho nhã: "Thưa quý khách".

Thấy cô không nhúc nhích Trình Diệp Qua tiếp tục nói: "Hay là cô muốn trèo lên ban công một lần nữa?"

Nặc Đinh Sơn cúi đầu đi theo phía sau hai nhân viên phục vụ kia.

Cầm lấy mười tám ngàn năm trăm nhân dân tệ còn lại Nặc Đinh Sơn đứng ở cửa khách sạn, là quản lý khách sạn tiền cô tới nơi này, người đàn ông trung niên bị dẫn dắt cả một đêm thậm chí còn đưa ra đề nghị thế này với cô: Tình hình hiện nay ở toàn bộ Bắc Kinh không có khách sạn nhà nghỉ nào chào đón cô, nếu như không tìm được nơi nào thì có thể tới trạm tàu điện ngầm hay là tới trạm xe.

Lúc quản lý khách sạn nói những lời này với cô thì xe chở Trình Diệp Qua từ làn xe cách đó không xa lái qua, lúc này là sáng sớm.

Trong mơ màng Chu Ly An nghe thấy tiếng cửa phòng được mở ra, tiếng bước chân, hơi thở đều là thứ cô yêu thích. Cô vươn người một cái lại tiếp tục nhắm mắt lại, dùng tai nghe ngóng tiếng động thay thế cho tín tức của anh. Anh nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, anh kéo một cái ghế ngồi xuống trước mặt cô, anh giúp cô tắt ngọn đèn mà tối qua cô quên tắt đi, sau khi tắt đèn đi anh lại nhẹ nhàng cầm lấy quyển sách ở trong tay của cô.

Sau đó anh không động tĩnh nữa, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng động nhỏ của tiếng lật trang sách.

Bảy giờ rưỡi, đồng hồ báo thức vang lên, Chu Ly An mở mắt ra, dĩ nhiên trước khi mở mắt cô đã để cho mặt của mình sụp xuống, người này đã bỏ cô lại trong lễ đính hôn, cô phải biểu đạt sự bất mãn của cô một chút.

Vừa mở mắt ra Chu Ly An đã nhìn thấy Trình Diệp Qua, anh cũng đang nhìn cô, một gương mặt mệt mỏi. Được rồi, Trình Diệp Qua như vậy khiến cho Chu Ly An không thể nào tức giận được. Tối qua Chu Mỹ Bảo đã nói sơ qua cho cô biết việc liên quan tới chuyện say ra ở khách sạn, cô gái say mê Trình Diệp Qua đã dùng hành vi cực đoan để ngăn cản lễ đính hôn của cô và Trình Diệp Qua. Nghe tới đây thật là hoang đường, nhưng trong độ tuổi mười mấy ấy thì ai cũng đều có thể làm ra một chút chuyện điên cuồng.

Đưa tay ra, bàn tay chạm lên tóc của Trình Diệp Qua: "Cô bé đó không sao chứ?"

Anh rũ mắt xuống, nói: "Xin lỗi".

"Chưa ăn sáng sao?" Chu Ly An chống người dậy, nửa người tựa ở trên giường.

"Lễ đính hôn hôm khác sẽ làm bù lại". Anh hỏi một đằng đáp một kiểu.

"Trình Diệp Qua!"

"Xin lỗi".

Chu Ly An cảm thấy sáng nay Trình Diệp Qua có chút kỳ lạ, chẳng hạn như lúc anh nói chuyện với cô đều tránh né ánh mắt của cô, chẳng hạn như giọng của anh cẩn thận dè dặt như vậy, giống như là chỉ sợ từ trong giọng nói của anh sẽ để lộ ra bất cứ tín tức nào đó.

"Không cần, lễ đính hôn không cần làm lại, nghi thức đính hôn chỉ là một loại hình thức mà thôi, ngược lại tất cả mọi người quen biết Trình Diệp Qua trên đời này đều biết Chu Ly An là bạn gái của anh ấy". Nói tới đây trong lòng Chu Ly An có cảm giác đầy thỏa mãn: "Hơn nữa, cô ấy còn là phụ nữ duy nhất được Trình Diệp Qua cầu hôn".

Lời vừa buột ra khỏi miệng khiến cho Chu Ly An cảm thấy không đúng, Trình Diệp Qua lại không chính miệng nói ra cô là cô gái duy nhất được anh cầu hôn. Chu Ly An chỉ nhớ được trước kia anh đã nói cho cô biết anh từng có một mối tình, cuối cùng vì cô gái đó đã lấy chồng mà kết thúc chóng vánh.

Có lúc Chu Ly An rất tò mò rốt cuộc là người phụ nữ thế nào mà lại chia tay với một người đàn ông như Trình Diệp Qua, người phụ nữ đó nhất định là rất đẹp, xinh đẹp mà còn gọi cảm. Dưới sự truy hỏi năm lần bảy lượt của Chu Ly An, giọng điệu của Trình Diệp Qua bắt đầu đi tới "Cô ấy không đẹp bằng em, không gọi cảm bằng em, không đáng yêu bằng em". "Trình Diệp Qua anh thề đi". "Anh thề!".

Không biết Trình Diệp Qua có từng cầu hôn với người phụ nữ ấy chưa nữa.

"Trình Diệp Qua, lời em vừa nói đúng chứ?" Chu Ly An làm bộ dùng giọng điệu thờ ơ, ở trước mặt bạn trai mà cứ năm lần bảy lượt truy hỏi về bạn gái trước của bạn trai là một loại cảm kỹ, nhưng cô lại cực kỳ muốn biết.

Trình Diệp Qua nghiêng đầu làm như đang suy nghĩ: "Đề tay anh dâng lên hoa hồng quý một chân trên đất em là người đầu tiên".

Chu Ly An mở cò trong bụng: "Hơn nữa em còn muốn làm người duy nhất".

Mặt Trình Diệp Qua nghiêm túc nhìn cô.

"Sao vậy?" Chu Ly An có chút chột dạ.

"Không rời giường sao? Nếu như anh nhớ không lầm thì ngày hôm nay em đã nhận lời đi phỏng vấn, sau khi phỏng vấn em phải đưa ba em tới sân bay". Trình Diệp Qua chỉ vào đồng hồ báo thức.

Lúc này Chu Ly An mới nhớ tới cô phải tới một trường học ngoại ngữ phỏng vấn chức vị giảng viên, thời gian của đồng hồ báo thức cho thấy thời gian

của cô không còn nhiều nữa, hốt hoảng rời giường, sau đó ---

Cô dừng lại động tác, đưa bàn tay đeo nhẫn về phía Trình Diệp Qua, bàn tay mở ra, Chu Ly An nhìn Trình Diệp Qua qua các kẽ ngón tay, nói: "Đây là tôi qua em đã tự đeo lên cho mình".

"Dì Kiều đã nói cho anh biết rồi". Giọng nói của anh đa phần vẫn lãnh đạm giống lúc bình thường.

"Em thấy mình đã làm rất tuyệt. Trình Diệp Qua, anh cảm thấy thế nào?"

"Dì Kiều nói em làm rất tốt, anh cũng cảm thấy như vậy".

"Vì vậy Trình Diệp Qua, sau này anh phải bỏ cách xưng hô ba của em đi, không phải là ba của em, mà là ba của chúng ta, biết chưa?"

"Biết rồi. Chu Ly An, em còn lè mề như vậy nữa thì nhất định em sẽ tới trễ đấy".

"Được rồi, được rồi, em biết rồi".

Vội vàng ăn xong bữa sáng, Chu Ly An nói tạm biệt với Tiêu Kiều, cô nói Dì Kiều đợi khi con được phát tháng lương đầu tiên con sẽ mua quà cho đi. Vừa nói xong đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trình Diệp Qua "Anh phải nhắc nhở em, chức vị cạnh tranh kia là hai mươi chọi một đấy".

"Ta thấy Chu Ly An có lợi thế". Người phụ nữ vẻ mặt dịu dàng, nhìn đáng vẻ mỉm cười không khép được miệng: "Nhớ nha, phải mua quà đất một chút đó".

Đôi giày cao gót năm phân bước trên con đường mòn rải đá cuội của tứ hợp viện, người ở phía sau thỉnh thoảng lại nhắc nhở cô bước đi cẩn thận một chút. "Biết rồi, biết rồi. Trình Diệp Qua, em cũng không phải là đứa trẻ". Cô hớn hớn đầy vui sướng.

Hai người sóng bước rời khỏi tứ hợp viện, xe của Trình Diệp Qua dừng ở nơi dừng xe ở giao lộ, tài xế mặc đồng phục đứng ở bên cạnh xe, tình huống như vậy ở trong khu vực mà mỗi người ở đây thu nhập bình quân một tháng khoảng bốn ngàn nhân dân tệ nhìn qua vô cùng hiếm lạ. Thỉnh thoảng có người đi học, đi làm ánh mắt đều dừng lại ở trên chiếc xe hơi cao cấp màu đen kia.

Tài xế mở cửa xe ra, Chu Ly An dừng bước, gương mặt nước mắt tang thương quay về phía Trình Diệp Qua.

Người đàn ông nhanh chóng nhận được tin tức từ trên biểu cảm của gương mặt cô, gương mặt anh bất đắc dĩ: "Nữa? Lại quên mang túi nữa rồi?"

Chu Ly An gật đầu.

"Được rồi". Người đàn ông bước nhanh quay lại, người đàn ông tay dài chân dài cũng chỉ trong thoáng chốc đã đi vào tứ hợp viện.

Chỉ mất một chút thời gian, túi xách bị cô bỏ quên đã ở trong tay Chu Ly An.

Xe khởi động rời khỏi tứ hợp viện.

Chu Ly An và Trình Diệp Qua vai kề vai ngồi ở ghế sau, Trình Diệp Qua nhận điện thoại, ánh mắt của Chu Ly An dừng ở ngoài cửa sổ xe, trong lòng có chút tò mò quan sát thành phố lần đầu cô tới đây.

Ấn tượng đầu tiên mà Bắc Kinh mang tới cho Chu Ly An là người người tấp nập, người cô thích đã được sinh ra ở thành phố này, điều này làm cho cô cảm thấy hạnh phúc.

Lúc này Chu Ly An được bao vây bởi niềm hạnh phúc, cô không biết là có một người con gái khác cũng đã tới thành phố Bắc Kinh này.

Cũng trong thời gian này, Nặc Đình Sơn đứng trên quảng trường, cô nghĩ cô đã lạc đường rồi, cô chỉ muốn tìm một tiệm thuốc để mua thuốc. Cô đang bị sốt, cô cũng không biết tại sao đi tới đi lui lại tới nơi này.

Ngẩng đầu, bầu trời đang quay cuồng.

MM

Hết chương 69!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70

Bốn ngày sau lễ đính hôn bị quấy rối Chu Mỹ Bảo đã gặp được Nặc Đình Sơn ở bệnh viện, trưa hôm nay nhân thời gian tan ca Chu Mỹ Bảo đã tới thăm một người bạn của cô ấy sau đó đã trông thấy Nặc Đình Sơn đang làm thủ tục xuất viện. So với buổi tối gặp mặt ngày hôm đó thì Nặc Đình Sơn lại càng gầy hơn, không những gầy mà sắc mặt còn xanh xao, cô đứng ở đó giống như một người giấy vậy.

Chu Mỹ Bảo cúi đầu giả bộ chưa nhìn thấy Nặc Đình Sơn, người vừa lướt qua Nặc Đình Sơn đã bị gọi lại, Chu Mỹ Bảo cắn răng quay đầu lại.

Giống như Chu Mỹ Bảo dự đoán, vừa thấy Nặc Đình Sơn như vậy đúng là không có chuyện gì tốt. Sau mười mấy phút ở một quán cà phê gần bệnh viện Nặc Đình Sơn nói như không có chuyện gì "Cô có thể giúp tôi một chuyện không?"

"Không thể". Chu Mỹ Bảo thẳng thắn dứt khoát từ chối.

Nặc Đình Sơn ngồi ở đối diện bởi vì lời của cô mà khoe môi giật giật, cứ như muốn nở nụ cười nhạt để giảm bớt sự lúng túng khi bị từ chối, cuối cùng cô cũng thành công nặn ra một nụ cười, nụ cười này làm cho Chu Mỹ Bảo không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy chua xót. Lại đặc biệt bắt đầu so sánh với Chu Ly An của mấy tiếng đồng hồ trước. Mấy tiếng trước cô đã trông thấy Chu Ly An ở văn phòng của Trình Diệp Qua, Chu Ly An đã nhận được công việc đầu tiên của cô ấy ở Bắc Kinh, cô ấy tới văn phòng của Trình Diệp Qua đợi anh tan ca, họ đã đặt trước vị trí ở một nhà hàng gần đó để cùng nhau đi ăn, sau khi đi ăn thì cùng nhau đi nghe hòa nhạc.

Thở ra một hơi, tâm tình Chu Mỹ Bảo ôn hòa nói với Nặc Đình Sơn: "Trở về đi, đừng trở lại quấy rối cuộc sống của Diệp Qua nữa, như vậy đối với hai người đều tốt".

"Tôi biết, tôi biết hành vi bây giờ của mình không thể tha thứ, nhưng tôi muốn thử xem, tôi muốn biết trong lòng của anh ấy có phải là cũng giống như tôi không. Nếu như đúng như vậy thì dù thế nào đi nữa thì tôi cũng phải tranh thủ, nhưng nếu như trong lòng anh ấy đã không có tôi thì tôi sẽ rời khỏi anh ấy".

"Nhưng cô đã quên là giữa hai người còn có một người phụ nữ tên là Chu Ly An".

Im lặng ---

Chu Mỹ Bảo đứng lên, cô ấy phải đi rồi.

"Cô đã nghe qua câu nói thế này chưa? Người ta gọi cái đó gọi là tạm ứng. Có người tạm ứng thời gian, có người tạm ứng tiền bạc, còn tôi tạm ứng dũng khí của cả đời mới tới được nơi này. Bốn ngày trước tôi đã ngã xiêu ở quảng trường, tôi bị đưa tới bệnh viện, bác sĩ nói nếu như đem tôi tới trễ năm phút thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Tôi đã hôn mê hai ngày ở bệnh viện, hôm nay tôi đã làm thủ tục xuất viện dưới sự phản đối của bệnh viện, bởi vì hiện tại số tiền còn lại trên người tôi không nhiều lắm, tôi không biết mình có thể tìm được chỗ ở hay không, nơi này tôi không biết ai cả, cuộc sống của tôi như vậy đã rất khó khăn huống chi..."

"Tôi phải đi rồi". Chu Mỹ Bảo cắt ngang lời của Nặc Đình Sơn, làm sao cô ấy lại không nhìn ra mục đích cô nói những lời này với cô ấy chứ? Cô là đang lợi dụng lòng thương hại của con người.

Tay cô ấy bị kéo lại.

"Hãy giúp tôi lần này, tôi sẽ mãi biết ơn cô".

"Tôi không cần cô biết ơn tôi". Chu Mỹ Bảo cúi đầu nhìn cánh tay đang kéo mình lại: "Nặc Đình Sơn, cô buông..."

Cánh tay kéo mình lại kia gãy tro xương.

Theo kế hoạch khởi động trung tâm giải trí cỡ lớn ở Bắc Kinh tuần đầu tiên của tháng mười một Trình Diệp Qua trải qua rất bận rộn, trước khi tới Bắc Kinh Vinh Mộ Minh đã chuẩn bị chỗ ở cho anh rồi, bởi vì địa điểm nơi ở nằm ở trung tâm hơn nữa còn tắc đường nên Trình Diệp Qua rất ít khi trở lại nơi đó, phần lớn thời gian anh đều ở trong khách sạn, cuối tuần thì anh sẽ tranh thủ dẫn Chu Ly An tới tư hợp viện của Dì Kiều dùng bữa tối. Chu Ly An rất thích tư hợp viện, vừa tới tư hợp viện cô ấy đã ở lì không chịu đi, thế là dì Kiều đã chuẩn bị một phòng cho cô ấy, tư hợp viện đã trở thành nơi ở của Chu Ly An ở Bắc Kinh.

Thứ hai trung tuần tháng mười một bởi vì liên quan tới chuyến bay của một khách hàng bị tới trễ khiến cho Trình Diệp Qua dư ra hai tiếng đồng hồ. Địa điểm anh đã hẹn với vị khách kia cách khách sạn anh ở không xa, thời gian khoảng hơn bốn giờ chiều Trình Diệp Qua đã về tới phòng khách sạn.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trình Diệp Qua quay về khách sạn sớm như vậy, cho dù không có xã giao thì sớm nhất cũng phải khoảng mười giờ tối Trình Diệp Qua mới trở về phòng, thường xuyên hơn thì anh vẫn ở phòng nghỉ chuẩn bị ở công ty qua đêm.

Đẩy cửa phòng ra Trình Diệp Qua đã nhìn thấy xe đẩy phòng, trên xe đẩy đặt hoa tươi, nước và một chút đồ ăn nhập khẩu, cũng có tạp chí, báo mới nhất. Căn phòng Trình Diệp Qua ở là căn phòng thương mại, loại phòng này chuyên cung cấp cho thương nhân tới Bắc Kinh để bàn chuyện làm ăn sử dụng. Mười giờ sáng với bốn giờ chiều là thời gian nhân viên phục vụ thực hiện phục vụ phòng.

Từ phòng ngủ của khách sạn truyền tới một số âm thanh, chắc là nhân viên phục vụ đang dọn phòng. Theo âm thanh đó Trình Diệp Qua đã nhìn thấy cực kỳ rõ ràng ở cửa sổ thủy tinh một bóng dáng mặc đồng phục đang đưa lưng về phía anh lau chùi kính cửa sổ. Có lẽ là do chiều cao không đủ nên cô ấy đã để chân trần đạp lên trên chiếc ghế cao nửa mét.

Cửa sổ được dùng là kiểu cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ được kéo ra hai bên. Thời gian khoảng bốn giờ chiều, ánh nắng mặt trời chiếu nghiêng xuống làm tôn bóng hình kia lên giống như ánh sáng xuyên qua nó để chiếu tới.

Anh đứng lại, dường như có chút quen quen.

Một loại cảm giác không giải thích được khiến cho Trình Diệp Qua bước từng bước đi về phía bóng dáng ấy, bất giác dường như không cảm giác được bước chân của anh đã trở nên nhẹ nhàng như chỉ sợ kinh động tới ai đó.

Người đang lau chùi cửa sổ kính hoàn toàn không biết sau lưng có người xuất hiện.

Bước chân đứng cách bóng dáng kia khoảng ba bước, anh lạnh giọng: "Cô là ai?"

Người đang đứng ở trên ghế dừng lại động tác, không quay đầu lại.

Giây tiếp theo, âm thanh phát ra càng lạnh lẽo hơn: "Nặc Đinh Sơn?"

Nặc Đinh Sơn cúi đầu nhìn ngón chân của mình, vào giờ phút này trong lòng cô nói không ra là vui hay buồn. Người ấy, giọng nói ấy cô khát khao được nhìn thấy, khát khao được nghe thấy, nhưng cũng làm cô sợ hãi. Cô lúc nào cũng sợ nghe được từ trong miệng anh đủ loại những lời khó nghe.

Anh sẽ đuổi cô sao?

"Nặc Đinh Sơn". Âm thanh lạnh lùng lại lần nữa vang lên phía sau lưng, kiểu thăm dò vừa rồi đã thay đổi thành khẳng định.

Nặc Đinh Sơn cười khò chậm rãi quay người lại, đầu tiên ánh mắt chạm tới chính là gương mặt kia, ánh mắt lạnh lẽo tới mức khiến cho chân của cô như nhũn ra. Mặc trên người của cô chính là một chiếc váy lờ, cô lại xuống quá vội từ trên ghế tựa, trong lúc cơ thể mất thăng bằng cứ như vậy mà nhào về phía trước.

Cô cứ như vậy nhào tới lòng ngực đã làm cho cô ngày nhớ đêm mong kia.

Nhất định là do từng tia nắng ngoài cửa sổ kia đã mê hoặc cô, trong thoáng chốc đã khiến cô cảm thấy vào giờ phút này họ vẫn còn ở Manchester trong không gian được dùng tấm phiến tổng hợp để dựng lên, họ đang xem tivi, Anh đang làm việc, còn cô thì nằm trên đùi anh, mặt của anh ở vị trí cô chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới.

Đưa tay ra, đầu ngón tay chạm tới nơi mềm mại nhất. Chạm tới đầu tiên là chỗ nào nhỉ, Mắt? Lông mày? Cô mỉm cười nhìn chăm chú vào gương mặt đó.

Lúc đầu ngón tay sắp chạm tới, thì đã dừng lại. Cô đã nhìn thấy ở trong đáy mắt của anh một màn sương lạnh giá, còn có một số nhắc nhở và sự châm biếm nhòa.

Đúng rồi, ở đây không phải là Manchester, ở đây là Bắc Kinh!

"Tôi nghĩ chắc là cô rất thích duy trì tình huống hiện tại này nhỉ?" Anh lạnh lùng nhắc nhở cô, giọng điệu đó cứ như là cô cố ý té từ trên ghế xuống vậy.

Nặc Đinh Sơn thoát ra khỏi lòng ngực của Trình Diệp Qua, đứng thẳng người, sửa sang lại bộ đồng phục sau đó cúi đầu gọi một tiếng "Trình Diệp Qua", sau đó lại vội vàng thu dọn lại đồ dùng vệ sinh. Cầm đồ dùng vệ sinh Nặc Đinh Sơn muốn đi ngay về phía xe đẩy phòng.

"Đứng lại".

Nặc Đinh Sơn dừng lại ở đó, Trình Diệp Qua đi tới trước mặt cô. Căn phòng dùng bức bình phong để làm tường để ngăn thành hai không gian phòng ngủ và phòng khách, Nặc Đinh Sơn cứ đứng ở trong căn không gian ngăn cách đó, Trình Diệp Qua nghiêng người dựa trên bức bình phong.

"Tôi muốn biết vì sao cô lại ở đây?" Anh hỏi cô.

Dường như khoảnh khắc này cô chỉ có thể làm chính là im lặng.

"Không trả lời đúng không? Nhưng tôi nghĩ chắc là tôi có thể đoán được một chút, có lẽ là cô đã dựa vào dáng vẻ diễm đạm đáng yêu của cô còn có kinh nghiệm sống mà cô có, dùng thủ đoạn mà khi đó cô làm ở công ty PR để lừa gạt những người đàn ông để tới nơi này? Hử?"

Nặc Đinh Sơn ngậm chặt miệng.

Trình Diệp Qua liếc mắt nhìn đồng hồ, đồng hồ đang chỉ thời gian là bốn giờ mười lăm phút, tám giờ anh có một buổi xã giao, nói cách khác hiện tại anh có rất nhiều thời gian.

"Để tôi đoán thử xem, cô đã dùng lời giải thích thế nào để thuyết phục khách sạn thuê cô". Nghiêng người nhìn người đang ở đối diện anh, Trình Diệp Qua miễn cưỡng nói: "Chẳng hạn như cô nói với họ rằng bây giờ cuộc sống của cô rất khó khăn, cô lần đầu tới Bắc Kinh, cô có một em gái mắc chứng bệnh lão hóa sớm, em gái của cô..."

Người vừa rồi còn giống như pho tượng còn chưa đợi anh nói xong đã di chuyển bước chân đi ra, Nặc Đình Sơn lúc này nhìn ở trong mắt Trình Diệp Qua cứ như là một cỗ máy không có linh hồn, di chuyển bước chân, chân trái chân phải rồi chân trái đi tới phía trước.

"Đứng lại". Vào giờ khắc này Trình Diệp Qua rất không kiên nhẫn.

Giống như không nghe thấy lời của anh, cô tiếp tục di chuyển bước chân. Trình Diệp Qua đưa tay ra cản cô lại, thuận thế kéo một cái, sao đó anh nhìn gương mặt ấy bị động xoay qua, trên gương mặt đó giàn giụa nước mắt, từng giọt nước lấp lánh lấp ló ở trong viền mắt của cô, rồi tụ lại ở khóe mắt, lăn xuống.

Cô cứ như vậy nhìn anh.

Trình Diệp Qua nghĩ nếu như cô gái ở trước mặt này không phải là Nặc Đình Sơn, vậy thì chắc chắn anh sẽ suy đoán xem trên gương mặt giàn giụa nước mắt này, ẩn sau những giọt nước mắt ấy phải bị thương thể nào mới không thể thốt lên lời, sau đó lấy cái ôm để đáp lại, thậm chí còn hôn lên thái dương của cô, an ủi từng tiếng: Em yêu, cố lên.

Nhưng người này là Nặc Đình Sơn.

"Thu lại nước mắt của cô đi!" Anh nói với cô: "Đừng để cho nước mắt của cô rẻ mạt như vậy".

Giống như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, cô đưa tay chạm lên hai má của mình, ướt hết tay. Sao lại khóc chứ, cô sao lại khóc rồi. Hoảng loạn như bị nhìn ra cái gì Nặc Đình Sơn dùng tốc độ nhanh nhất để lau kho nước mắt ở trên mặt.

Cố gắng tránh thoát khỏi bàn tay đang ngăn cản mình của Trình Diệp Qua, bước chân hoảng hốt chạy về phía trước, vào giờ phút này cô không muốn ở lại căn phòng này chút nào, cô như là sợ ở lại nơi này.

Trình Diệp Qua nói ở sau lưng cô: "Cô vẫn chưa trả lời tôi làm sao cô lại trà trộn vào nơi này được, âm mưu trà trộn vào nơi này của cô là gì? Tôi sao? Cô muốn được cái gì từ chỗ tôi? Tiền? Những món hàng cao cấp bất cứ lúc nào cũng có thể đem đổi lấy tiền?"

Đem đồ vệ sinh đặt trên xe đẩy. Đặt hoa tươi, tạp chí lên trên bàn Nặc Đình Sơn đẩy xe, bước nhanh về phía cửa phòng.

"Lời tôi vừa nói làm cho cô cảm thấy không thoải mái à? Lời tôi nói quả là có chút không lịch sự, nhưng những thứ này đều là tôi nhận được qua từng bài học kinh nghiệm mà cô đã cho tôi. Có thể nói là Nặc Đình Sơn, cô đáng bị như vậy!".

Cuối cùng tay đã chạm tới tay nắm cửa, vặn mở ra.

"Nhanh vậy đã muốn đi rồi? Không phải là nên bắt lấy cơ hội gặp mặt này sao? Cô sở dĩ trăm phương ngàn kế xuất hiện ở chỗ này chẳng qua là hy vọng có được cơ hội như thế này, cô..."

Cô đóng cửa lại, lao đảo đi thẳng về phía trước.

Rốt cuộc đã không còn nghe được tiếng của Trình Diệp Qua rồi.

Nặc Đình Sơn dừng bước lại, trước khi tới cô đã cho là không có gì có thể hạ gục được mình, nhưng kỳ thực cô đã không thể chịu nổi một đòn.

Trong phòng dịch vụ, tiếng của quản lý khách sạn và quản lý bộ phận nhân sự trong bộ đồng phục trắng thớm đứng chung một chỗ. Nhìn dường như đã đứng ở đó được một lúc rồi, bên chân họ còn đặt một chiếc ba lô màu đen. Ánh mắt cô nhìn vào chiếc ba lô màu đen, tay vô lực trượt từ trên xe đẩy xuống.

Nặc Đình Sơn lại lần nữa bị đuổi ra khỏi cửa, lần này cái ví của cô lại càng nhẹ hơn, trên người cô cũng chỉ còn sót lại một ngàn ba trăm nhân dân tệ. Quản lý khách sạn cuống quýt đẩy cô đi đã quên phát tiền lương cho cô rồi.

Sau khi Chu Mỹ Bảo nhận được điện thoại của quản lý bộ phận nhân sự ngày hôm sau đã nhận được lệnh phạt do đích thân Trình Diệp Qua viết cho cô ấy, trong lệnh phạt này có xử lý kỷ luật hành chính thông thường còn có tiền thưởng nửa năm của cô ấy.

"Đừng để cho tôi lại thấy được cô đem chức vị của cô thành việc tiện cho tình cảm cá nhân". Cấp trên của cô ấy sắc bén mà cho hay.

Ngày đầu tiên của hạ tuần tháng mười một, hoảng loạn luồng khí lạnh bao phủ Bắc Kinh, buổi tối chủ nhật này Chu Mỹ Bảo liên hoan với bạn ở nhà hàng, lúc giữa đường cô ấy từ phòng rửa tay đi ra qua cửa sổ phòng cô ấy đã nhìn thấy nhân viên phục vụ đang xua đuổi kẻ lang thang tới nhà hàng suntuối âm, kẻ lang thang đem bàn tay đã bị đông cứng tới trước mặt nhân viên phục vụ nhưng ngay lập tức đã bị tuyệt tình ngăn lại.

Chu Mỹ Bảo đứng trước cửa sổ ánh mắt vô thức nhìn bóng lưng rời đi của kẻ lang thang kia, qua bóng lưng ấy dường như Chu Mỹ Bảo đã nhìn thấy một bóng dáng cô độc tiến lên phía trước khác.

Không biết Nặc Đình Sơn đã tìm được chỗ ở chưa, mấy tháng trước lời của Trình Diệp Qua ắt sẽ khiến Nặc Đình Sơn rất khó tìm được một chỗ đặt chân ở thành phố này.

Suy nghĩ một chút rồi cầm điện thoại lên, thật may là ngày hôm đó ở tiệm cà phê Nặc Đình Sơn đã cho Chu Mỹ Bảo số điện thoại.

Điện thoại của Nặc Đinh Sơn vẫn nằm trong tình trạng không người nhận, sau năm phút đồng hồ Chu Mỹ Bảo lại lần nữa bấm số điện thoại của Nặc Đinh Sơn, lần này điện thoại đã có tín hiệu.

Người ở đầu kia điện thoại không phải là Nặc Đinh Sơn.

~ Còn tiếp ~

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70-2

Ngày hôm sau, câu đầu tiên mà Chu Mỹ Bảo nói với Trình Diệp Qua là "Trình Diệp Qua, bây giờ Nặc Đinh Sơn mới đảm nhiệm làm tiếp viên ở KTV".

Trình Diệp Qua bơ như không nghe thấy, ánh mắt chăm chú trên bản thiết kế ở trên màn hình máy tính.

"Là nhân viên tiếp hát cấp B"

Ánh mắt vẫn dán trên màn hình máy tính, từ mũi của Trình Diệp Qua phát ra một tiếng "Ừm" nhàn nhạt để bày tỏ mình đã nghe thấy lời của cô ấy.

Chu Mỹ Bảo cất cao giọng: "Biết cái gì là tiếp hát cấp B không? Chính là ở giữa A và C, tiếp hát cấp A chính là tiếp hát thuần khiết, cấp C chính là đàm phán được giá tiền rồi là có thể cùng qua đêm, còn cấp B là có thể cho đụng chạm thân thể một chút".

Rốt cục ánh mắt của Trình Diệp Qua đã rời khỏi màn hình máy tính, lưng ngả ra phía sau chiếc ghế làm việc, anh cứ như vậy khoanh tay nhìn cô ấy, âm thanh cực kỳ nhạt: "Vậy thì sao? Cô muốn nói cái gì?"

"Không tò mò người nói vì anh mới tới Bắc Kinh vì sao gần tới được rồi lại không có bất kỳ động tĩnh gì sao? Không tò mò vì sao cô lại tìm công việc như vậy sao?"

"Không tò mò!" Anh trả lời dứt khoát lưu loát.

Điên mất thôi, Chu Mỹ Bảo đã bị hai người này làm cho phát điên rồi, cô ấy tiến lên một bước, chống tay lên mặt bàn làm việc: "Chuyện không may xảy ra với Nặc Đinh Sơn đã làm cho tôi không nhìn nổi nữa rồi".

Chu Mỹ Bảo cũng không biết nên dùng lời nào để hình dung Nặc Đinh Sơn nữa. Vận xui quần người? Lần đầu bị đuổi ra khỏi khách sạn Nặc Đinh Sơn đã bị ngắt xui ở quảng trường, lần thứ hai Nặc Đinh Sơn bị đuổi ra khỏi khách sạn đã đụng phải một nhóm cổ tình gây sự. Nhóm người này vừa nhìn thấy Nặc Đinh Sơn mới tới không có chỗ dựa đã tuyên bố nếu như không có bồi thường hợp lý thì đòi báo cảnh sát, họ đòi Nặc Đinh Sơn bồi thường tổn thất mười ngàn nhân dân tệ.

"Tôi cũng là tôi qua mới biết còn có nhóm cổ tình gây sự như vậy, mấy người này cầm mấy trăm món đồ bị hỏng nói cái gì mà có ý nghĩa đặc biệt. Sau đó đòi Nặc Đinh Sơn bồi thường trên mười ngàn, thật là làm tôi tức chết mà". Nói xong Chu Mỹ Bảo nhìn Trình Diệp Qua, cô ấy không đợi được bất kỳ phản ứng nào của anh.

"Nặc Đinh Sơn là cầm hộ chiếu trao đổi du lịch để tới Bắc Kinh, nếu như chuyện này thật sự báo cảnh sát thì có lẽ cô ấy sẽ phải đối mặt với tình trạng cường chế rồi đi. Như vậy có nghĩa là cô ấy không thể ở lại Bắc Kinh, cho nên trong thời gian ngắn nhất cô ấy phải kiếm được mười ngàn nhân dân tệ".

Gương mặt kia cách cô ấy rất gần không có bất kỳ chấn động nào, mắt ẩn sau tròng kính sau khi được chiếu lên sáng tạo thành bóng lóa làm cho không cách nào đọc được bất kỳ tâm tình gì trong đáy mắt của Trình Diệp Qua.

"Biết buổi tối Nặc Đinh Sơn đã ở chỗ nào không? Nhờ anh ban tặng hiện tại mỗi ngày cô ấy cũng chỉ có thể ở trong phòng của KTV, càng gay hơn là cuối tuần phòng của KTV đều kinh doanh hai mươi tư giờ, gặp phải tình huống như vậy thì cô ấy sẽ không có chỗ nào để ngủ". Giọng Chu Mỹ Bảo ngừng lại một chút: "Nặc Đinh Sơn đã từng nói qua với tôi cô ấy đã tạm ứng dừng khí của cả đời mới tới nơi này".

"Đừng bị cô ta lừa". Trình Diệp Qua bỏ mắt kính xuống, nhìn lại cô: "Trên đời này không người nào hiểu rõ Nặc Đinh Sơn biết lừa người thế nào hơn tôi đâu".

"Không, tôi không có cảm giác nào là mình bị lừa cả. Khi tôi nghe thấy như vậy thì tôi tin rằng đúng là cô ấy đã tạm ứng dừng khí của cả đời rồi mới tới đây".

"Không nghĩ tôi là học tử cũng có một mặt tình cảm như vậy đây". Giọng anh nhàn nhạt nói: "Nhưng tôi hy vọng đây là hành vi mà thỉnh thoảng học tử mới mắc phải, sự đa cảm là điều tôi kỵ ở nơi làm việc. Nếu như cô muốn lúc về hưu được ở trong căn nhà lớn, du lịch vòng quanh thế giới thì hãy thu hồi lại những thứ vô dụng đó lại đi".

"Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn đã từng là bạn gái trước của anh, cho dù mục đích tới đây của cô ấy là gì, cho dù kết quả như thế nào thì cũng là đã từng yêu, lúc cô ấy gặp khó khăn ra tay giúp đỡ là một loại tôn trọng đối với phần tình yêu đã qua này".

"Đi ra ngoài!" Thanh âm nhàn nhạt có chút buồn bực, lại như giận dỗi.

"Cho dù không muốn giúp cô ấy, nhưng ít nhất cũng đừng gây cản trở trong cuộc sống của cô ấy, ở đây cô ấy không có quen biết người nào".

"Trần Mỹ Bảo!" Trình Diệp Qua gạt tay một cái, mắt kính đặt bên cạnh tay của anh đã bị gạt ra xa mấy chục centimet.

"Phần công việc của khách sạn kia tôi chỉ đóng vai trò là người đề cử, là Nặc Đinh Sơn dựa vào năng lực của cô ấy để nhận được công việc đó".

Trình Diệp Qua cầm điện thoại lên, đặt ống nghe lên tai, anh cứ như vậy nhìn cô, nói từng câu từng chữ: "Thư ký Chu có việc cần nghỉ một tháng, sắp xếp cho tôi một người khác thay thế công việc của cô ấy".

Đặt ống nghe trở lại, anh nói với cô ấy thế này: Chu Mỹ Bảo kỳ nghỉ của cô bắt đầu kể từ giờ phút này.

Dường như Nặc Đinh Sơn đã trở về quãng thời gian làm việc tại công ty PR trước đây của cô. Phòng bao sắc sỡ, âm nhạc đòi trụ, mùi thuốc lá, mùi rượu gần như tràn ngập không gian khép kín.

Từ ngày đầu tiên tiếp nhận công việc này Nặc Đinh Sơn đã trang điểm cho mình trở nên thật già dặn, trên mặt mang một nụ cười quyến rũ, những trò vật vãnh này của cô đã đạt được hiệu quả không tệ. Những khách tới hát đều lần lượt lướt ánh mắt qua cô rồi nhìn vào trên người những cô nàng trang điểm cho dung mạo trẻ trung.

Nhưng, lúc này dường như Nặc Đinh Sơn đã gặp phải vị khách khó chịu. Đó là một người đàn ông trung niên có tương mạo cao vừa phải, vị khách này vừa tới đã chỉ định Nặc Đinh Sơn hát cùng. Cho dù cô đã sử dụng kỹ xảo khắp người vẫn không thoát khỏi bàn tay của ông ta. Tay của ông ta khoát lên vai cô rồi trượt tới bên hông, trong phòng bao còn có cả một đám người, vị khách này dưới sự kích động của bạn ông ta mỗi lần tiếp áp sát mặt của cô. Mặt của Nặc Đinh Sơn xoay qua một bên kéo dài khoảng cách với vị khách đó, tiện thể né tránh tay của ông ta.

Theo động tác từ chối của Nặc Đinh Sơn, người đàn ông trung niên đã ngừng hát, Micro bị ông ta ném xuống đất phát ra tiếng vang chói tai.

Phát ra đồng thời với micro còn có ly rượu hắt lên mặt của Nặc Đinh Sơn, chất lỏng của Rượu vẫn chưa hoàn toàn chảy xuống hết mặt cô, thì một tờ tiền mệnh giá một trăm rơi trên mặt cô nhanh chóng lướt xuống. Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói với cô: "Nhặt micro lên".

Nặc Đinh Sơn đứng không nhúc nhích.

"Nhặt micro lên thì số tiền kia thuộc về cô".

Âm nhạc tiết tấu nhanh vẫn đang lặp lại rộn rã, ánh mắt của mấy chục người trong phòng bao đều rơi trên mặt cô, Nặc Đinh Sơn bặm môi, cúi người.

Lúc tay sắp chạm tới chiếc micro kia thì bị một nguồn sức mạnh kéo ra, đôi giày da màu xanh đậm đã giẫm lên chiếc micro, chiếc micro bị chấn động lại lần nữa phát ra âm thanh chói tai.

Nặc Đinh Sơn vẫn duy trì tư thế như vừa nãy không dám ngẩng đầu lên, bởi vì cô biết chủ nhân của cánh tay kéo cô lại kia là ai. Vào giờ phút cô nhếch nhác như vậy, ly rượu kia nhất định đã làm trôi lớp trang điểm trên mặt của cô, một bên lông mi giả cô mua được từ chợ đêm vì xấp tiền đã vứt lên mặt cô kia cũng đã bị rơi ra.

Nặc Đinh Sơn cứ cúi đầu như vậy mặc cho Trình Diệp Qua dắt cô tới phía sau cửa phòng bao, quản lý phòng bao cùng đi vào với Trình Diệp Qua đã mở cửa ra cho họ.

Có bước chân đuổi theo phía sau, quay đầu lại, một quyền móc trái nện xuống mặt người đàn ông trung niên kia. Một tấm danh thiếp nhẹ nhàng rơi trên mặt người đàn ông trung niên đang bị bất ngờ vì bị đánh vào mặt không kịp chuẩn bị, rồi lướt xuống dưới chân ông ta.

"Phía trên có số điện thoại liên lạc với luật sư của tôi, hoan nghênh ông tới tìm tôi, luật sư của tôi nói với tôi rằng gần đây không có chuyện gì để làm". Trình Diệp Qua bỏ lại một câu như vậy rồi lôi Nặc Đinh Sơn ra khỏi phòng bao riêng.

Hai bên hành lang của KTV thỉnh thoảng truyền tới tần suất âm thanh cao thấp không giống nhau, Nặc Đinh Sơn lảo đảo bước theo phía sau Trình Diệp Qua. Chân mang giày cao gót khiến cho cô luôn không theo kịp bước chân của Trình Diệp Qua, nhưng cô không dám kêu anh đi chậm lại cứ chỉ sợ cô nói một câu thôi Trình Diệp Qua sẽ buông tay của cô ra. Giày bị rớt lại một chiếc cũng không dám đi nhặt, nhịp chân một cao một thấp làm cho cô càng không theo kịp anh. Nặc Đinh Sơn dứt khoát hất văng chiếc giày còn lại, mang tất da đen đi trên thảm trải sàn của hành lang.

Cuối cùng đã tới cuối hành lang, đẩy cửa kính lớn ra chính là bãi đậu xe. Một chiếc xe cảnh sát đậu bên cạnh bãi đậu xe, nhìn thấy xe cảnh sát Nặc Đinh Sơn theo bản năng cúi đầu xuống, trong ánh sáng còn sót lại Nặc Đinh Sơn đã nhìn thấy có người bị áp lên xe cảnh sát. Xoay mặt, cô nhìn thấy rõ ràng hai người bị áp lên xe cảnh sát kia là ai, thời gian này hai người đó gần như đều tới cắm điểm ở KTV, họ tới là để lấy tiền của cô. Mỗi ngày tiền cô kiếm được ở đây đều rơi vào túi của hai người đó.

Xe cảnh sát hú còi rồi đi, Nặc Đinh Sơn bị Trình Diệp Qua nhét vào trong xe.

Sau khi nhét cô vào ghế sau xe, đóng cửa, khởi động xe, chiếc xe cách KTV càng lúc càng xa.

Trong ghế sau xe Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy ba lô của cô, đem ba lô đặt trên đầu gối sát sao ôm chặt lấy, ánh mắt tham lam nhìn sau gáy Trình Diệp Qua rồi lại nhanh chóng rời đi khi Trình Diệp Qua nhìn cô qua kính xe.

Trong suốt thời gian lái xe mấy tiếng đồng hồ Trình Diệp Qua từ đầu tới cuối đều không nói một lời, cuối cùng Trình Diệp Qua đã lái xe tới sân bay. Mở cửa xe ra, anh nói với cô một câu "Đi xuống".

Nặc Đình Sơn không nhúc nhích, Trình Diệp Qua đưa tay về phía cô.

Một tay cầm ba lô của cô, một tay trói chặt cổ tay của cô bước vào sân bay. Ở Trước màn hình điện tử chiếu thời gian chuyến bay, Trình Diệp Qua vung tay, hất Nặc Đình Sơn ra.

"Chọn một cái đi, càng nhanh càng tốt, lập tức rời khỏi Bắc Kinh, dĩ nhiên tôi sẽ mua vé máy bay cho cô". Trình Diệp Qua chỉ vào màn hình điện tử.

Cân bằng người mình lại, đi tới bên tay trái của Trình Diệp Qua, ba lô của cô còn đang ở trên tay Trình Diệp Qua. Nặc Đình Sơn biết chỉ cần Trình Diệp Qua không cho cô thì cô thế nào cũng không lấy lại được ba lô của mình, tay vô vọng chạm tới dây đeo của ba lô, thấp giọng: "Trả túi lại cho em".

"Cần bao nhiêu?"

"Cái gì?" Nặc Đình Sơn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, sau khi chạm tới ánh mắt mang theo sự trào phúng của Trình Diệp Qua Nặc Đình Sơn đã nhanh chóng hiểu ra ý tứ trong lời nói của Trình Diệp Qua.

Một số thiết bị của sân bay chiếu lên gương mặt được trang điểm dày của cô, mặt giống như bức tường quét vôi trắng, trên chân không mang giày, đầu tóc lộn xộn. Dáng vẻ của cô đã làm cho không ít hành khách phải dừng chân lại, cô nghĩ người bình thường chắc đều cho là tình hình bây giờ vô cùng xấu hổ, nhưng cô là Nặc Đình Sơn. Rất nhiều thời điểm của Nặc Đình Sơn, vì người ta cô rõ ràng đã phải rất gay go, dần dần cô đều miễn dịch được, nhưng người trước mắt này không giống với cô, thuộc về anh là thơ ca và lời ca tụng.

Nặc Đình Sơn cúi đầu tiến gần về phía Trình Diệp Qua hơn một chút.

"Trình Diệp Qua, đây là nơi công cộng, em và anh không giống nhau". Cô thấp giọng nói với Trình Diệp Qua: "Trả túi lại cho em đi, hộ chiếu của em vẫn còn năm mươi tám ngày mới tới thời hạn".

Trình Diệp Qua vẫn không trả lại ba lô cho cô.

"Chờ hộ chiếu của em hết hạn rồi, em tự nhiên sẽ đi". Nặc Đình Sơn lại thấp giọng nói.

Nếu như vào lúc đó em phát hiện anh đã không giống như em nữa tự nhiên em sẽ đi, dĩ nhiên phải đi.

"Nhưng làm sao đây? Tôi không tin lời cô nói". Trình Diệp Qua nói ra như vậy.

"Trả túi cho em". Nặc Đình Sơn kéo kéo dây túi, tiếc rằng sức lực không bằng Trình Diệp Qua. Mắt thấy người vây xem càng lúc càng nhiều, thậm chí còn có người đã cầm điện thoại lên.

Nặc Đình Sơn nghiêng răng bỏ suy nghĩ lấy lại túi, đẩy đám người đang vây xem kia ra. Nặc Đình Sơn bước nhanh về phía cửa thoát hiểm của sân bay, người vừa vượt qua cửa đã bị kéo lại lần nữa.

Trình Diệp Qua kéo tay cô lại đi vào phía trong sân bay, trong lúc giãy dụa thì "Soạt" một tiếng, chiếc áo khoác sặc sỡ mua được ở via hè trị giá ba mươi sáu nhân dân tệ kia bị Trình Diệp Qua kéo rách một ông tay áo, ông tay áo bị rách ra tuột xuống khủy tay cô, nửa cánh tay để trần lộ ra trong gió đêm.

Trình Diệp Qua ngẩn ra, anh biết Nặc Đình Sơn xuất hiện lần nữa trước mặt anh rất gầy, nhưng khiến anh không thể tưởng tượng được chính là cô lại có thể gầy đến mức kinh khủng như vậy.

Nửa cánh tay để trần lộ ra cứ như là người mười tám tuổi suy dinh dưỡng vậy, nhìn giống như gấp lại sẽ có thể bẻ thành hai khúc vậy. Giống như con thú bị thương đang liều mạng che lại vết sẹo khó coi trên người nó, cô đang liều mạng lôi kéo ông tay áo ở khủy tay, muốn kéo lên phía trên.

Bước chân bị chi phối theo bản năng, đi tới phía trước, chờ tới khi Trình Diệp Qua ý thức được thì đã phát hiện áo khoác của mình đã khoác lên trên người cô, cô được anh che trong lồng ngực của anh.

Người ôm trong lòng cả người đều là xương, dường như xương in hẳn lên rất rõ. Cho dù lúc ở Notting Hill cũng gầy nhưng khi đó trong cảm nhận của anh dường như là sức lực vô tận tràn trề, ở Manchester lại càng mềm mại không xương, mà không giống như bây giờ...

Anh không dám dùng sức quá lớn để ôm cô, anh luôn cảm thấy một khi dùng lực quá lớn thì xương của cô sẽ rớt ra.

"Tới thời hạn hộ chiếu thì cô sẽ rời đi?" Trình Diệp Qua nghe được giọng của mình âm u khàn khàn hỏi ra.

Chiếc xe cách sân bay càng lúc càng xa, không giống với lúc tới chính là bây giờ Nặc Đình Sơn ngồi ở chỗ kế bên tài xế, trên người cô mặc áo khoác của Trình Diệp Qua, còn giống với lúc tới chính là từ đầu tới cuối Trình Diệp Qua đều không nói chuyện.

Chiếc xe dừng ở một khu thương mại, Sau khi dặn dò với cô một câu "Cô ở đây chờ tôi" Trình Điệp Qua đã mở cửa xe ra, sau mấy chục phút anh mang tới hai đôi giày nữ.

Tiếp sau đó Nặc Đình Sơn theo Trình Điệp Qua tới một tiệm bán quần áo, những thứ quần áo lộn xộn lúc trước mặc ở trên người Nặc Đình Sơn đã được thay thế bởi chiếc đầm màu nhạt.

Gần tới thời gian rạng sáng Nặc Đình Sơn được Trình Điệp Qua mang tới khách sạn mà lần trước cô tới ở. Đây là khách sạn có thiết kế câu lạc bộ không nhiều sạn ở Bắc Kinh, chủ đề của nhà hàng còn có phòng chơi game cỡ lớn của khách sạn sáu sao, trong mắt rất nhiều người nó là khách sạn Round Hill của Bắc Kinh.

Nặc Đình Sơn được mang tới một căn phòng trong đó, chỉ chốc lát quản lý khách sạn và quản lý bộ phận nhân sự đã xuất hiện trong phòng.

"Phục hồi lại công việc lúc trước của cô ấy". Trình Điệp Qua chỉ về phía cô nói với quản lý khách sạn: "Người này nợ tôi rất nhiều tiền, vì vậy tiền lương mỗi tháng của cô ấy chỉ có thể phát một nửa cho cô ấy thôi".

"Vâng, anh Trình".

Nặc Đình Sơn đi theo phía sau quản lý khách sạn và quản lý bộ phận nhân sự, lúc đi tới cửa Trình Điệp Qua đã gọi cô lại.

Chờ sau khi hai người kia rời đi Nặc Đình Sơn nghe được Trình Điệp Qua nói với cô từ phía sau.

"Nặc Đình Sơn, tôi phải nhắc nhở cô một chút là ngoại trừ thời gian làm việc được chỉ định riêng ra thì cô không được tùy ý xuất hiện trong phòng của đối tượng phục vụ của cô, tôi nói như vậy cô nên hiểu là chỉ cái gì chứ?"

"Còn nữa, cô phải nhớ kỹ lời cô đã nói, sau năm mươi tám ngày tới thời hạn hộ chiếu của cô, là tới lúc cô phải rời khỏi Bắc Kinh".

Nặc Đình Sơn mở cửa phòng ra.

Quản lý bộ phận nhân sự dẫn cô tới ký túc xá nhân viên cô ở lúc trước, chỗ này là tầng thấp nhất, Trình Điệp Qua ở tầng bốn mươi hai.

Khoảng cách giữa họ là bốn mươi hai tầng lầu.

MM

Hết chương 70!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Sau khi tắm xong Chu Ly An đi từ phòng tắm ra đã bị người xuất hiện ở trong phòng cô làm cho hết hồn, nhưng sự kinh hãi rất nhanh đã biến thành sự kinh ngạc vui mừng. Nếu như cô nhớ không nhầm thì tối nay Trình Điệp Qua có buổi xã giao, người nói là có buổi xã giao lại xuất hiện ở đây khiến cho lòng cô như nở hoa. Theo kế hoạch khởi động của trung tâm giải trí khổng lồ Trình Điệp Qua lại càng bận rộn hơn, thời gian họ có thể gặp nhau đã trở nên càng ngày càng ít.

Rón rén đi về phía bóng dáng đang đứng quay lưng về phía cô ở trước giá sách kia, tay đặt lên trên cổ anh, cất giọng lơ đãng "Cướp sắc".

Giọng nói vừa phát ra Chu Ly An đã bị bay một vòng lớn trong không trung, giọng của cô lơ lửng trong không trung: Trình Điệp Qua, là em---

Tên khốn này đúng thật là coi cô thành tên cướp sắc mà, may là người nghe được giọng của cô đã nhanh chóng giảm lực tay xuống, nếu không Chu Ly An cho rằng mình không thể không gãy xương.

Ngã sấp xuống đất, Chu Ly An tức giận nhìn Trình Điệp Qua chăm chăm, Trình Điệp Qua chìa tay về phía cô.

Ngồi trên ghế sofa, Chu Ly An chống khuỷu tay trên đầu gối, bàn tay nâng cằm tỉ mỉ quan sát người đang bôi thuốc cho cô.

"Trình Điệp Qua, vừa rồi anh đang nghĩ gì vậy?" Chu Ly An tò mò hỏi, theo hiểu biết của cô vừa rồi Trình Điệp Qua đang suy nghĩ một việc vô cùng quan trọng, việc này đòi hỏi anh phải tập trung chú ý rất lớn, vì vậy đã làm cho anh làm ra hành động theo bản năng đó với cô, quật cô ngã chổng vó lên trời.

Dường như Trình Điệp Qua không muốn trả lời cô.

Chu Ly An quát mắt: "Làm cho người vô tội bị ảnh hưởng, em cho rằng em có quyền biết anh đang nghĩ cái gì".

Đáp lại Chu Ly An là câu "Đã thích ứng với công việc chưa?" của Trình Diệp Qua.

"Trình Diệp Qua!" Chu Ly An cao giọng.

Đặt thuốc qua một bên, Trình Diệp Qua nhìn chăm chăm vào cô.

"Sao vậy?" Chu Ly An sờ sờ hai má của mình.

"Chu Ly An, thành thật khai báo, em có nhận được thư tình của đám thanh niên trẻ không?" Anh nói một cách nghiêm túc.

Cái gì? Người đàn ông này rốt cuộc là đang nói cái gì vậy?

"Học sinh ở trường ngoại ngữ của em tuổi tác trung bình là hai mươi tuổi, trong đó trong ba ngàn học sinh thì có hai phần ba là học sinh nam, mấy tên con trai đó ngậm khen em là giáo viên nữ xinh đẹp nhất trường, chúng hình dung thế này: nghe em giảng ở trên lớp là một chuyện vô cùng khó khăn, bởi vì em đã phân tán sự chú ý của chúng nghiêm trọng".

Chu Ly An che miệng cười.

"Có nhận được thư tình không? Há?" Trái lại với cô là gương mặt càng lúc càng nghiêm túc của Trình Diệp Qua, cứ như là nếu như cô trả lời là có thì anh sẽ đánh cô vậy.

"Không có". Chu Ly An nhin cười.

"Không có sao?"

"Có". Trong lòng cô dâng lên sự ngọt ngào.

"Vậy thì em phải đổi việc rồi".

"Không được".

Chờ khi Trình Diệp Qua lại muốn mở miệng, Chu Ly An nghiêng người hôn Trình Diệp Qua, chai thuốc rơi xuống đất phát ra âm thanh khe khẽ, trong âm thanh phát ra đó Trình Diệp Qua đã buông cô ra.

Chu Ly An không tự nhiên gát gát tóc mái trên trán, giọng thì thầm: "Những chàng trai gửi thư tình cho em đều không đẹp bằng anh, cho dù có đẹp hơn anh nhưng họ vĩnh viễn sẽ không thể bằng Trình Diệp Qua".

Từ trên đỉnh đầu của cô truyền tới một âm thanh nhàn nhạt "Ừ, thông qua".

"Cái gì?" Chu Ly An kéo dài giọng.

"Ý là nói em có thể tiếp tục làm việc ở đó".

Khi Trình Diệp Qua lần thứ hai nhìn đồng hồ.

"Tôi nay có muốn qua đêm ở đây không". Chu Ly An nhỏ giọng nói.

"Cái gì?" Giống như không nghe rõ lời cô nói, ánh mắt của Trình Diệp Qua rời từ đồng hồ chuyển qua mặt cô, trong mắt là một dấu hỏi chấm.

Tình huống như vậy dĩ nhiên là Chu Ly An không dám đem lời mình vừa nói lặp lại một lần nữa, cũng chỉ có thể chậm chạp nói một câu "Nếu như quá muộn thì tôi nay hãy ở lại đây".

"Không được". Anh xoa xoa tóc cô, dịu giọng nói: "Gần đây Chu Mỹ Bảo đang nghỉ phép, hiệu suất làm việc của người thay thế chức vị của cô ấy khiến cho người ta đau đầu, vì vậy mấy ngày nay anh đều phải làm việc tới rất muộn".

"Trình Diệp Qua..."

"Anh tới xem di Kiều". Trình Diệp Qua vừa nói vừa đi về phía cửa, bước chân của anh nhìn có vẻ rất vội.

Sau khi thất thần chốc lát Chu Ly An đã đuổi theo, kéo tay của Trình Diệp Qua lại, dựa người vào anh: "Em đi cùng với anh".

Khoảnh khắc đó ẩn trong đầu của Chu Ly An là ý nghĩ thế này tương lai còn dài, cô và Trình Diệp Qua chẳng qua cũng chỉ có mấy tháng trước mới quyết định ở cùng với nhau, họ còn có cả một đồng thời gian.

Cầm quần áo đã giặt xong của khách trong tay Nặc Đình Sơn tăng nhanh bước chân, cô phụ trách tất cả phòng thương vụ khu A của tầng bốn mươi hai, trong năm phút cô phải đem quần áo ở trong tay giao tới tay của khách ở phòng số 403.

Khi nhìn thấy rõ ràng mấy người xông tới trước mặt phản ứng đầu tiên của Nặc Đình Sơn là nhanh chóng rẽ qua một lối khác, vì để tránh cơ cội đụng mặt mấy người đó, trong những người đó còn có Trình Điệp Qua.

Thân thể dựa sát trên tường hành lang, không để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh nào, mấy người đó đi qua hành lang bên trái cô, Nặc Đình Sơn nghe thấy giọng của Trình Điệp Qua rất rõ ràng, Trình Điệp Qua đang dùng tiếng Đức trao đổi với mấy người đó.

Đợi tới khi những bước chân kia từ từ đi xa lúc này Nặc Đình Sơn mới từ trong hành lang đi ra, đi về phía ngược lại với hướng của Trình Điệp Qua. Cô cảm quần áo mất thần thờ nhìn về phía trước, cứ thế đi tới, ấn thang máy, đi vào thang máy, tay đặt ở trên phím ấn tầng bốn mươi hai, thang máy đi lên.

Tay Mặc Đình Sơn chậm rãi đặt ở trên vị trí trái tim của mình, dường như chỗ này đã càng lúc càng hèn yếu rồi. Bởi vì lúc nào cũng bị thương, bởi vì lúc nào cũng khổ sở cho nên sức chịu đựng của nó càng lúc càng nhỏ, nhỏ tới mức đã mất hết sức lực. Lúc đầu từ tình thế bắt buộc cho tới bây giờ cô cũng chỉ dám đứng nhìn anh từ xa, lén trốn ở một chỗ nhìn anh chăm chú, sau đó đợi tới khi tới hạn hộ chiếu thì rời khỏi nơi này.

Người ta nói những thứ có thể trực tiếp phơi bày dưới ánh mặt trời chính là hiện thực. Cô đã nhìn thấy bức ảnh Chu Ly An và Trình Điệp Qua cùng nhau xuất hiện ở buổi hòa nhạc, Nặc Đình Sơn đã bỏ ra mấy tiếng đồng hồ để quan sát Chu Ly An trong bức ảnh kia. Đây sự tự tin, đây là kết quả cô đã bỏ ra mấy tiếng đồng hồ để quan sát.

Bây giờ cách thời gian tới hạn hộ chiếu của cô vẫn còn năm mươi một ngày.

Tay buông từ trên vị trí trái tim xuống, đầu ngón tay của cô trắng bệch vô lực, thậm chí cô đã bắt đầu thuyết phục chính mình: Bằng lòng đi, Nặc Đình Sơn. Không phải anh ấy đã để cho mày thu dọn phòng của anh ấy sao, là chiếc ly anh ấy đã dùng qua, là drap giường anh ấy đã dùng qua, thứ anh ấy đặt ở tủ đầu giường không phải là thứ mà tự tay cô ấy sắp xếp.

Không bằng lòng thì còn có thể thế nào? Chẳng lẽ còn muốn nghe được từ trong miệng anh ấy hỏi ra câu "Cô muốn bao nhiêu?" kia.

Thang máy dừng lại, đã tới tầng bốn mươi hai, Nặc Đình Sơn sửa sang xong đồng phục của mình sau đó lại điều chỉnh tốt biên cảm trên mặt, đi ra khỏi thang máy.

Đúng ba giờ, Nặc Đình Sơn từ phòng 403 đi ra.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì một cánh tay đưa qua cửa thang máy, thang máy lại lần nữa được mở ra, sau đó đi vào thang máy mấy người. Ba giờ chiều này Nặc Đình Sơn lại lần nữa gặp được Trình Điệp Qua, lần này là không thể tránh được.

Khách sạn từ tầng ba mươi trở lên đều được bố trí thang máy phân loại phục vụ riêng khách với nhân viên, hôm nay thang máy phục vụ dành riêng cho khách sử dụng được sửa chữa theo định kỳ, cứ thế làm cho Nặc Đình Sơn và Trình Điệp Qua đi vào cùng một thang máy. May mà Trình Điệp Qua cũng không phát hiện ra cô, vị trí của trợ lý của anh vừa hay đứng cách cô và Trình Điệp Qua, mà Trình Điệp Qua cũng đang bận trò chuyện với người ở bên cạnh.

Nặc Đình Sơn cúi đầu, để cho người mình đứng dán sát vào góc thang máy, cố gắng để cho mình không có cảm giác tồn tại.

Thang máy đang nhanh chóng nhảy chuyển con số, từ ba mươi ba tới ba mươi hai. Nặc Đình Sơn chăm chú nhìn chăm chăm vào những con số kia, sau đó ---

"Nặc Đình Sơn". Âm thanh này dùng một loại giọng điệu vui mừng lớn tiếng gọi, là phát âm tiếng Đức.

Giống như kinh ngạc gặp được, trong lúc hoảng hốt Nặc Đình Sơn ngẩng đầu lên, mắt chạm tới đầu tiên là ánh mắt của Trình Điệp Qua, đồng thời cùng với ánh mắt đó chính là đôi mày nhíu chặt của anh.

Vào giờ phút này hạnh phúc duy nhất của Nặc Đình Sơn chính là cô đã vào thang máy trước, nếu không cuộc gặp gỡ như vậy nhìn ở trong mắt Trình Điệp Qua lại sẽ biến thành là cô có ý dấn xép.

"Nặc Đình Sơn". Âm thanh kia lại gọi tên cô một lần nữa.

Theo âm thanh đó Nặc Đình Sơn nhìn thấy người đàn ông Đức Cohen. Cohen đứng ở bên cạnh người nước ngoài có thân hình cao lớn khác, gương mặt như không thể tin được, mà Trình Điệp Qua và trợ lý của anh đứng ở một bên khác.

Tiếng Đức của Nặc Đình Sơn là Cohen dạy cho cô, đó là một người đàn ông Đức không thích quanh co, họ đã quen biết được một tuần sau đó anh ta đã đưa ra yêu cầu ở chung với cô, Nặc Đình Sơn cũng nói rõ ý định của mình, chỉ là giữa chừng nhảy ra một Vinh Tuấn.

Năm người trong thang máy bởi vì bỗng nhiên phát ra câu "Nặc Đình Sơn" kia của Cohen mà đã trở nên yên tĩnh, người đàn ông Đức dường như bởi vì cuộc trùng phùng như vậy đã tỏ ra vô cùng hưng phấn, trong lúc không thể tưởng tượng nổi anh ta bỗng nhiên hô lên một câu "Thang máy, thang máy".

"Thang máy?" Nặc Đình Sơn theo bản năng hỏi lại.

"Chúng sợ không gian hẹp".

Lúc này Nặc Đình Sơn mới hiểu vì sao Cohen cứ nói thang máy. Hai năm ở Nam Phi đã khiến cho Nặc Đình Sơn khắc phục được chứng sợ không gian

hẹp. Đêm vô hạn cô cho là mình sẽ chết ngạt ở trong đó rồi, nhưng ánh bình minh vẫn lại tới, tiếp sau đó ngày nào cô cũng đi vào thang máy rồi phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào chứng sợ hãi gắn bó với cô như hình với bóng đã biến mất không còn tăm hơi.

Người đàn ông Đức nhận thấy hình như mình bị hơi quá, anh ta giải thích với bạn của anh ta: "Nặc Đinh Sơn là bạn tôi, trước đây cô ấy có chứng sợ không gian hẹp, vì thế mà tôi còn dẫn cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý".

Tia nhìn kia không hề che giấu mà bắn tới trên mặt của Nặc Đinh Sơn, là trào phúng, khinh thường, còn có hoài nghi, cứ giống như chứng sợ không gian hẹp mà cô mắc phải cũng là giả tạo.

Trái tim lại bắt đầu co rút, thất lại từng cơn.

Tránh né ánh mắt của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn cười với Cohen, nói: "Bây giờ tôi đã không còn là bệnh nhân mắc chứng sợ không gian hẹp nữa rồi".

Cohen? Nước Đức có rất nhiều đàn ông tên là Cohen, làm cho Trình Diệp Qua không nghĩ tới chính là vị Cohen này chính là vị Cohen kia. Thế giới này nhỏ thật đấy.

Người đầu tư mà đối tác của anh dẫn tới lại chính là bạn trai trước của bạn gái trước của anh, bây giờ hai người này đang diễn tiết mục cửu biệt trùng phùng ở trước mặt anh, chuyện xảy ra vào hai năm trước ở Manchester giống như lịch sử lặp lại.

Bắt đầu từ tầng hai mươi lăm, Cohen đã tới bên cạnh Nặc Đinh Sơn, nói lời nhai không ngừng những chuyện liên qua tới anh ta, thậm chí anh ta còn nói bây giờ anh ta còn đang độc thân, anh ta nói một tháng trước vừa mới làm thủ tục ly hôn với vợ của mình, tỏ ý không thể chịu được cuộc sống cô độc của người cô đơn. Khi Cohen nói tới đây Trình Diệp Qua dùng trao đổi với một vị người Đức kia, xoay đầu lại.

Trình Diệp Qua nói với Cohen: "Có muốn để cho nhân viên của tôi làm hướng dẫn viên du lịch ở Bắc Kinh cho ngài Cohen không?"

"Đây là một đề nghị hay, có thể không?" Dáng vẻ của Cohen xem ra rất vui vẻ.

"Đương nhiên"

Kèm theo câu "Đương nhiên" kia của Trình Diệp Qua cửa thang máy mở ra, Nặc Đinh Sơn thở ra một hơi, nhận danh thiếp Cohen đưa cho cô nói một câu cảm ơn sau đó vội vàng rời đi.

Khiến Nặc Đinh Sơn không nghĩ tới chính là sau bốn tiếng cô nhận danh thiếp của Cohen, dưới sự hướng dẫn của quản lý khách sạn Cohen đã tìm tới cô. Quản lý khách sạn thấp giọng nói với Nặc Đinh Sơn người ông ta dẫn tới có thể có khả năng trở thành một trong những nhà đầu tư của khách sạn, không đợi Nặc Đinh Sơn có bất kỳ phản ứng gì cô đã bị đẩy tới xe mà khách sạn đã chuẩn bị xong từ sớm rồi.

Rạng sáng Nặc Đinh Sơn mới quay trở lại phòng.

Ngày hôm sau, sáu giờ tối Nặc Đinh Sơn nhận được yêu cầu phục vụ phòng của Trình Diệp Qua, tối nay Trình Diệp Qua muốn dùng bữa tối tại phòng.

Đẩy xe ăn Nặc Đinh Sơn mở cửa phòng Trình Diệp Qua ra.

Trên màn hình tivi lớn vẫn đang phát lễ hội Festival âm nhạc nào đó của Bắc Mỹ, bàn ăn đặt ở trước tivi, Trình Diệp Qua vừa dùng bữa tối vừa xem tivi. Xe ăn đặt ở vị trí bên trái của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn đeo găng tay cầm remote tivi trong tay đứng ở bên cạnh xe ăn, cô không có bất kỳ trao đổi gì với Trình Diệp Qua.

Chiếc thìa làm bằng bạc nguyên chất đặt trên bàn ăn phát ra âm thanh không nhỏ, Nặc Đinh Sơn vội vàng đổi kênh, sau khi liên tục đổi mấy kênh Trình Diệp Qua mở miệng "Tắt tivi đi".

Nặc Đinh Sơn tắt tivi, Trình Diệp Qua ra hiệu rót thêm rượu.

Một phần nhỏ chất lỏng màu đỏ trong ly rượu theo lực cổ tay của chủ nhân của nó hững hờ lay động, Trình Diệp Qua nghiêng mặt qua bên giống như lơ đãng hỏi: "Nghe nói tôi qua cô vẫn đúng là đã làm hướng dẫn viên du lịch của Cohen?"

Nặc Đinh Sơn buông thõng hai tay đứng chờ.

"Humm?"

"Em nghĩ là Cohen nghe theo đề nghị của anh".

"Người thông minh lúc nào cũng tìm ra lý do từ chối hợp lý". Gọng của Trình Diệp Qua đã nâng cao một chút.

"Em không có thời gian để từ chối!". Nặc Đinh Sơn cười khở trong lòng, quản lý khách sạn căn bản không cho cô có bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào đã đẩy cô lên xe, làm sao tới chỗ của Trình Diệp Qua lại thành ra cô sai rồi.

"Còn có chuyện như vậy?"

Nặc Đinh Sơn không nói tiếp nữa.

Ly rượu đặt trở lại trên bàn ăn, Trình Diệp Qua chậm rãi nói "Cohen vừa mới tiếp nhận công ty của mẹ anh ta, công ty đó có giá trị tài sản một tỷ, cô phải cảm thấy rất hứng thú với đề tài như vậy chứ?"

Nặc Đinh Sơn vẫn cứ tiếp tục im lặng, lấy đi ly nước Trình Diệp Qua đã dùng qua từ trên bàn ăn.

"Cohen vừa mới ly hôn, tôi thấy đây là một cơ hội không tệ, cô vẫn luôn rất có bản lĩnh đối với đàn ông. Lần này là mấy ngày? Ba ngày? Bốn ngày? Một tuần?"

Tay cầm ly nước có chút run rẩy, Nặc Đinh Sơn cúi đầu vòng ra phía sau Trình Diệp Qua, bước từng bước nhỏ đi tới xe ăn. Giọng của Trình Diệp Qua vẫn còn đang không ngừng lải nhải bên tai của cô

"Cohen nói khi đó còn dẫn cô đi gặp bác sĩ tâm lý, để tôi đoán xem, khi đó cô đã dùng thủ đoạn gì để tiếp cận tên người Đức kia. Chứng sợ không gian hẹp? Liên quan tới cái tên của cô giống y chang với Notting Hill kia? Hay là..."

Đừng nói nữa, đừng nói nữa, xin anh đấy, xin anh đừng nói những lời tiếp theo nữa.

"Hay là Klein".

Đừng bước lại, cũng không bước tiếp nữa. Không còn sức nữa rồi! Cô nhớ mãi buổi sáng ở Nam Phi ấy, Âm thanh đó truyền tới từ ông nghe điện thoại. Tít ---

Cô bị chặt tai co quắp ở dưới điện thoại, từng giọt lại từng giọt máu đỏ chói lúc đầu nhỏ xuống chiếc áo nhạt màu của cô cứ giống như giọt mưa nhỏ xuống mái hiên sau khi trời tạnh mưa, sau đó nhỏ rất nhiều thì quần áo nhạt màu đã bị nhuộm đỏ, cô cũng không biết chất lỏng màu đỏ ấy tới từ đâu. Sau đó có người nói với cô "1307, mau ngẩng đầu lên". Khi đó cô mới biết hóa ra chất lỏng màu đỏ ấy là từ trong mũi của cô nhỏ ra.

Âm thanh của thủy tinh bỗng nhiên bị nứt toác phát ra từ bên trái, lạnh lạnh mà lại có vẻ đột ngột. Theo âm thanh tiếng thủy tinh bị nứt ra đó bầu không khí trở nên nặng nề như một ngọn núi.

Dường như bị cái gì đó kích động, mặt Trình Diệp Qua quay về bên trái, bóng lưng gầy gò kia cũng không nhúc nhích, cứ giống như một pho tượng bị cố định vạn năm, ánh mắt anh theo bờ vai tới bàn tay buông thõng của cô, ánh mắt đi tiếp xuống, có thứ chất lỏng màu đỏ chảy xuống từng giọt lại từng giọt trên đầu ngón tay đeo găng tay màu trắng, giống như mãi không ngừng lại.

Trong khoảnh khắc đó Trình Diệp Qua cảm thấy dường như mình lại trở về thời trẻ con, anh bị đặt ở trong nước một cách tàn nhẫn, ngạt thở, hoảng sợ, hoang mang.

Chất lỏng màu đỏ từ đầu ngón tay liên tục nhỏ xuống không ngừng, nhỏ xuống một phần trên những mảng thủy tinh vỡ vụn, nhìn mà phát hoảng, đâm vào mắt anh đau nhói.

Vội vàng đi tới trước mặt cô, kèm theo hành động này của anh còn có tiếng phát ra từ trong lồng ngực anh kia "Nặc Nặc". Sau đó là "Nặc Nặc, đừng làm anh sợ".

Làm sao đây, làm sao đây. Phải làm sao mới được. Đúng rồi, đầu tiên là phải cầm máu. Tay cuống quýt cầm lấy khăn ăn, đè khăn ăn xuống bàn tay không ngừng chảy máu kia của cô. Khăn ăn màu trắng trong nháy mắt đã bị nhuộm đỏ.

Cô lấy khăn ăn ra, lực cầm lớn tới kinh người.

Chất lỏng màu đỏ tràn ra từ lòng bàn tay cô càng nhiều hơn, còn chưa đợi câu "Nặc Đinh Sơn" kia của anh nói ra, khuôn mặt gằn trong gang tấc thần thờ, bất động nhìn anh.

Cô nhìn anh nói ra một câu như vậy.

"Trình Diệp Qua, sau này có thể đừng nhắc tới Klein không, hả? Đừng nhắc tới con bé được không? Đừng nhắc tới con bé có được hay không?"

Xin anh đấy, Trình Diệp Qua. Xin anh đừng tiếp tục nhắc tới Klein nữa, cứ để cho con bé yên nghỉ nơi thiên đường đi.

"Nặc Nặc, em cảm thấy trên thiên đường nhất định sẽ không có bốn mùa". Buổi chiều hôm ấy, thuốc mới dẫn tới không thích ứng khiến cho Klein nhỏ bé ấy nằm nhoài trên lưng cô nói ra một câu như vậy. Âm thanh đó rõ ràng đã tràn đầy trông ngóng.

Đúng vậy, bảo bối yêu nhất của chị, trên thiên đường không có bốn mùa, không có thời gian trôi qua, Klein mãi mãi là Klein.

MM

Hết chương 71!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72

Cô nhìn anh rồi nói một câu:

"Trình Diệp Qua, sau này có thể đừng nhắc tới nhắc tới Klein không? Đừng nhắc tới con bé được không?"

Anh muốn kéo tay của cô lại, muốn nhìn xem những mảnh vỡ thủy tinh kia có còn sót lại trên tay của cô không, nếu không thì làm thế nào máu mới ngừng chảy, máu đã nhuộm đỏ đôi găng tay màu trắng rồi, nhưng bàn tay kia vẫn cứng đờ, anh càng dùng lực kéo bàn tay ấy thì nó càng cứng đờ.

Cô gái Nặc Đình Sơn này dường như trong thoáng chốc này đã biến thành nữ kim cương bất khả chiến bại.

Máu từ bàn tay của cô theo lực cô sử dụng càng nhiều hơn, mắt cô cứ nhìn anh trân trân như vậy trong miệng cứ lặp lại câu nói ấy "Sau này có thể đừng nhắc tới Klein nữa được không, em xin anh đấy Trình Diệp Qua".

Trình Diệp Qua lấy một chiếc khăn ăn mới ở trong xe ăn ra, chiếc khăn ăn được anh gấp thành bốn lớp đặt trong lòng bàn tay cô: "Tôi dẫn em tới bệnh viện".

Cô không nhúc nhích: "Anh vẫn chưa đồng ý lời của em, Trình Diệp Qua, em cầu xin anh đấy? Đừng tiếp tục nhắc tới Klein nữa được không?"

Rõ là một người phụ nữ cố chấp. Huyết thái dương của anh giật giật, bực bội, tức giận, lo lắng, những cảm xúc này cứ theo anh, sau đó...

Anh hung dữ quát:

"Được! Nặc Đình Sơn, sau này tôi sẽ không nhắc tới Klein, tôi lấy danh nghĩa của người mẹ đã mất của tôi ra thề, sẽ không bao giờ nhắc tới Klein, Không bao giờ nữa!"

Khuôn mặt gằn trong gang tấc gập đầu, di chuyển bước chân, quay người. Trình Diệp Tay đưa tay ra kéo cô lại: "Nặc Đình Sơn?"

Cô dừng bước.

Trình Diệp Qua kiểm tra tay của cô một lần nữa, mặc dù khăn ăn đã được gấp thành bốn lớp nhưng chất lỏng màu đỏ vẫn tràn ra lớp ngoài cùng, hơn nữa còn loang rộng ra.

"Tôi dẫn em đi bệnh viện, không được, tôi nghĩ vẫn nên gọi điện thoại để bác sĩ tới đây. Nặc Đình Sơn, em không được cử động, tôi đi gọi điện thoại". Trình Diệp Qua hướng dẫn cho tay của Nặc Đình Sơn đè khăn ăn lại.

Trong điện thoại của anh có số điện thoại của bác sĩ riêng. Điện thoại? Điện thoại? Chết tiệt! Điện thoại của anh đâu rồi? Đứng rồi, điện thoại chắc là ở trong phòng ngủ.

"Ồ đây đợi tôi, tôi đi lấy điện thoại". Trình Diệp Qua vội vàng lao về phía phòng ngủ.

Tìm được điện thoại ở phòng ngủ anh vừa bấm số của bác sĩ vừa lao ra ngoài, điện thoại rất nhanh đã được kết nối, trong giọng nói của đầu dây bên kia Trình Diệp Qua đứng sững ở bên này đã quên cả nói chuyện.

Trong phòng đã không một bóng người.

Chết tiệt! Trình Diệp Qua ngắt điện thoại, nhanh chóng đi về phía cửa phòng, tay đặt ở trên tay nắm cửa rồi lại ngừng lại, anh nhớ bình thường trong phòng đều có chuẩn bị một số thuốc cần thiết, Trình Diệp Qua vội vàng lao trở lại. Thuốc ở đâu nhỉ? Trong lúc lao trở lại bởi vì chân bước quá vội làm cho anh không kịp tránh cái chậu đồng trang trí đặt ở phòng khách, đầu gối cứng rắn cùng so độ cứng trứ danh của chất liệu đồng.

Độ cứng của xương đầu gối chơi với độ cứng của đồng đen, đau tới nỗi khiến anh phải hít vào, Trình Diệp Qua khắp khiêng tìm tới hòm thuốc, tìm ra một số thuốc kháng sinh cầm máu Trình Diệp Qua lại một lần nữa đi tới cửa phòng.

Trình Diệp Qua để cho người mình ẩn trong chỗ khuất, đây là khu vực ký túc xá của nhân viên. Vào lúc này vị trí anh đang đứng chính là lối cầu thang, cầm một túi thuốc chăm sóc sức khỏe trong tay, chưa quen thuộc địa hình còn chạy nhanh khiến cho trán anh rịn lấm lấm mồ hôi, đôi nam nữ kia đi ngang qua anh.

Người đàn ông nói một chuỗi tiếng Đức, người phụ nữ có dáng vẻ rất ngoan ngoãn, giọng điệu của người đàn ông kích động, đại khái là đang trách người phụ nữ tại sao lại không cẩn thận như vậy cả mảnh thủy tinh cắm vào trong tay mà cũng không biết.

Bước chân và lời lảm nhảm rất nhanh đã đi xa.

Bên cạnh anh vừa hay đặt cái thùng rác, vung tay một cái ném đồ y tế vào trong thùng rác, Trình Diệp Qua đi ra khỏi chỗ khuất.

Nặc Đinh Sơn đứng giờ đây của phòng Trình Diệp Qua ra, những mảnh thủy tinh bề tối ngày hôm qua đã được thu dọn sạch sẽ, trên sàn nhà màu ngà cũng khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, ly thủy tinh vỡ vụn để ở trên xe ăn, hoa tươi cô đặt ở đó vẫn tươi đẹp như thế, tạp chí đặt trên mặt bàn trước tivi, remote đặt ở trên tạp chí, tất cả vẫn y như cũ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra ở nơi này, chỉ có nhiệm hơn là vết tích trên tay kia của cô.

Chỗ bàn tay bị thương sau khi đã được xử lý đã không còn đau nữa, bác sĩ nói cho cô biết bởi vì mảnh thủy tinh cắm vào quá sâu cho dù có khỏi cũng sẽ để lại sẹo trên tay cô, vết sẹo đó sẽ theo cô cả đời.

Ngừng lại một lúc Nặc Đinh Sơn đi tới trước trước kính cửa sổ sát sàn, giang tay ra, bức rèm trước cửa sổ sát sàn nhanh chóng rẽ ra, ánh mặt trời mãnh liệt lúc mười giờ sáng chiếu lên trên mặt cô.

Nhắm mắt lại, Nặc Đinh Sơn nghĩ, cứ như vậy đi là của mình thì cuối cùng sẽ là của mình, không phải của mình thì cho dù có dùng mọi cách thì cũng không thể nào nắm giữ được.

Sau khi thu dọn phòng xong, mười giờ rưỡi Nặc Đinh Sơn đẩy xe ăn rời đi.

Liên tiếp trong một tuần liền Nặc Đinh Sơn cũng không trông thấy Trình Diệp Qua, căn phòng ở tầng bốn mươi hai kia cho thấy trong một tuần này chủ nhân của nó cũng không xuất hiện ở đây. Hàng ngày Nặc Đinh Sơn vẫn dùng đồ dùng vệ sinh cá nhân mới để thay cho đồ dùng vệ sinh cá nhân ngày hôm trước, hoa tươi cũng thay mỗi ngày một lần như cũ.

Trong một tuần qua Trình Diệp Qua liên tiếp xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, cho dù trong trường hợp chính thức và rất nghiêm túc nhưng cũng làm cho rất nhiều webside đăng tải lại. Cũng nhờ những tin tức truyền thông điện tử này mà buổi tối Nặc Đinh Sơn đã trốn ở trong chăn để lướt điện thoại, cứ luôn xem đi xem lại đoạn video mấy phút ngắn ngủi.

Ngày mai sẽ là nghi lễ đặt nền móng của trung tâm giải trí lớn mà Trình Diệp Qua đầu tư ở Bắc Kinh, mà thời gian cách thời hạn hộ chiếu của cô cũng càng ngày càng gần.

Nghi thức đặt móng của Trung tâm giải trí lớn tổ chức đúng vào ngày chủ nhật, mỗi ngày đài truyền hình của địa phương đều tiếp sóng nghi lễ tiến hành đặt móng. Qua màn hình tivi công cộng ở hành lang của khách sạn Nặc Đinh Sơn có thể nhìn thấy hình ảnh của nơi diễn ra, cô đứng ở phía sau một đám nữ phục vụ của khách sạn lặng lẽ nhìn. Người quay phim có lẽ là một người thích tạo niềm vui cho người khác, anh ta đoán hiện tại có rất nhiều khán giả nữ canh ở trước tivi, vì vậy đã có nhiều lần có pha quay đặc tả Trình Diệp Qua. Mỗi khi gương mặt khiến người ta yêu thích kia xuất hiện trước màn hình tivi thì Nặc Đinh Sơn lại nghe thấy đám đồng nghiệp của cô thét lên chói tai, các cô ấy vừa xem vừa như thuộc nằm lòng những thông tin liên quan tới Trình Diệp Qua được chia sẻ trên internet mà các cô ấy đã nghe ngóng được: Ví dụ như anh lấy danh nghĩa cá nhân trồng mười nghìn cây xanh ở khắp nơi trên thế giới để bù đắp cho lượng khí thải carbon từ việc sử dụng điện cá nhân trong xe của anh, ví dụ như thỉnh thoảng anh đi siêu thị cũng sẽ mang túi bảo vệ môi trường đặc biệt, ví dụ như năm ngoái anh đã thành lập hoạt động chuyển cứu vùng đất bị ngập nước, ví dụ như phần lớn đăng ở trên các trang mạng cá nhân của anh không phải là ở biệt thự sang trọng mà là thư của bọn trẻ ở khắp nơi trên thế giới viết cho anh.

Nghe những chuyện này trong lòng Nặc Đinh Sơn cũng tự hào, cũng thỏa mãn, cũng đau đớn.

Khi những người đó nhắc tới đề tài vợ chưa cưới của Trình Diệp Qua thì Nặc Đinh Sơn lặng lẽ rời đi.

Đêm khuya, quản lý khách sạn đã gõ cửa ký túc xá của Nặc Đinh Sơn, quản lý khách sạn nói cho cô biết vị khách phòng 401 ở tầng bốn mươi hai đã gặp phải tình huống đặc biệt cần phải xử lý.

401 chính là phòng của Trình Diệp Qua.

Nặc Đinh Sơn vội vàng đi theo phía sau quản lý khách sạn, ông ấy đầu tiên là dẫn cô tới phòng thay đồ của nhân viên. Nặc Đinh Sơn mặc đồng phục làm việc màu tím vào, cô biết vì sao quản lý khách sạn yêu cầu cô mặc đồng phục. Đồng phục làm việc màu tím ở đây đại biểu cho cấp bậc phục vụ cao nhất, nó đại biểu cho khả năng chuyên ngành và sự chuyên nghiệp.

Mở cửa phòng ra Nặc Đinh Sơn lập tức nhìn thấy Trình Diệp Qua đã lặn mất tăm một tuần, Trình Diệp Qua vẫn mặc bộ lễ phục màu đen mà hôm qua cô nhìn thấy trên truyền hình. Tay đặt trên nút bấm chuông gọi phục vụ của khách sạn liên tục ấn xuống nhìn cứ như đang trút giận vậy, lúc tới quản lý đã nói với cô một nhân viên trực đêm khác đã bị Trình Diệp Qua dùng tạp chí ném đuổi đi.

Lúc Nặc Đinh Sơn tới gần Trình Diệp Qua đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Lúc đứng ở trước mặt Trình Diệp Qua, anh ngược mắt lên nhìn cô, hình như cố gắng để phân biệt người đang đứng ở trước mặt anh là ai vậy.

"Trình Diệp Qua". Nặc Đinh Sơn thấp giọng gọi một câu.

Trình Diệp Qua cau mày cảm lấy chiếc gối dựa ở trên ghế sofa mà ném về phía cô, trong miệng lầm lầm nói cũng không biết là đang nói cái gì.

Nhặt gối dựa của ghế sofa ở trên đất lên, lại tới gần Trình Diệp Qua hơn một chút, đặt lại gối dựa về trên ghế sofa, sau đó Nặc Đinh Sơn đã nghe thấy lời lầm bầm của anh. Em lại gọi tôi là anh Trình rồi, em là người phụ nữ luôn không biết tốt xấu, mỗi khi em không biết tốt xấu đúng là đã hoàn toàn khiến tôi mệt mỏi.

Giống như bị cố định lại.

Tình cảnh này tái hiện lại hết như tối hôm qua.

Nặc Đinh Sơn cũng từng có thời khắc như vậy, hiện thực đan xen với mộng ảo, cô đã chìm đắm trong đó không biết mệt.

Hơi thở thuộc về anh gần trong gang tấc, trên người của anh có mùi rượu cocktail dễ chịu, giọng nói của anh gần kề bên tai.

Trái tim đập cuồng loạn, có thể hay không, có thể như vậy không...

"Nặc Nặc, tôi không thích em gọi tôi là Anh Trình, sau này không được gọi tôi như vậy, tôi không thích". Anh thì thầm nói.

Trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô, cô đã nghe thấy giọng mình run rẩy nói "Được, biết rồi, sau này em sẽ không gọi anh là Anh Trình nữa".

"Thật không?"

"Thật".

"Thật ngoan".

Người cô lại càng dựa lại gần vào người anh hơn, cô khẽ hỏi: "Vậy anh thích em gọi anh là gì cơ?"

"Ừm..." Người đang xiêu vẹo tựa trên ghế sofa làm như đang suy nghĩ: "Tốt nhất là khi gọi tôi bỏ chữ Trình kia đi. Điệp Qua?"

"Ừm..." Anh cau mày lắc đầu nói ra lời cực kỳ trẻ con: "Không được, tên này ở Nam Mỹ quá phổ biến, nếu như có một ngày chúng ta tới đó em tùy tiện gọi là có thể ló ra hơn mười người đáp lời, đoán chừng trong mười người này phải có một nửa là đàn ông người hơi hóm hỉnh về từ trên sân bóng, em vẫn cứ gọi tôi là Trình Điệp Qua đi. Ừ, thỉnh thoảng cũng cho phép em gọi cái kia".

"Cái nào?" Người lại tiến gần về phía anh thêm một chút, gần tới mức anh chỉ cần kéo tay một cái là cô có thể thuận thế ngã vào trong lòng anh.

"Dưa nhỏ, nhưng..." Giống như nhìn thấu tâm tư của cô, tay anh nhẹ nhàng kéo một cái cô đã ngã vào trong lòng anh, âm thanh lại càng nhỏ hơn, giọng trầm thấp và hương rượu phả ra bên tai cô như gãi ngứa: "Chỉ cho phép gọi Dưa Nhỏ trong tình huống đặc biệt".

"Cái gì là tình huống đặc biệt?" Trái tim nhảy loạn thình thịch khiến cho giọng cô lại càng run rẩy.

"Nặc Nặc". Giọng anh rất không hài lòng: "Em đã bị thành ngọc rồi".

Bởi vì lời như vậy mà tim cô đập càng dữ dội hơn, mỗi lần tim đập tới tần số cao đều truyền đạt tới một ý nghĩ thế này: Bây giờ không phải là kỳ an toàn của cô, nói không chừng, nói không chừng..., một khi đã có con, mặc dù hành vi như vậy rất bí ối nhưng có khối người làm ra chuyện như vậy, hơn nữa hiệu quả dường như không tệ. Cho dù họ không thể ở cùng nhau thì cô cũng có một tiểu Điệp Qua giống anh như đúc.

"Nặc Nặc?"

Thở mạnh ra một hơi, cô dang chân ngồi trên người anh, người mềm mại giống như giọng đang nói ra, hơi thở như hoa lan phả bên tai anh: "Em không có bị trở thành ngọc nhé!".

Cô cúi đầu môi nhẹ nhàng dán lên môi anh, đưa lưỡi ra, đầu lưỡi mềm mại liếm trên bờ môi anh, chỉ vài động tác đã nhận được phản ứng nồng nhiệt của anh.

Giấy kẻ tiếp cô đã bị anh đặt ở trên ghế sofa, người phủ lên trên người cô vừa cùng cô thân mật dây dưa, vừa ra sức kéo chiếc nơ của bộ lễ phục, cứ như càng vội thì hiệu quả lại càng hồng hét.

Nặc Đinh Sơn kéo tay của anh ra, tay đặt lên trên khuỷu tay ở chiếc nơ của anh, chiếc nơ rơi trên đất, sau đó là cùi lê phục của anh ra, lễ phục đè lên trên chiếc nơ, bàn tay đặt ở sau lưng anh nhanh chóng kéo vạt áo sơ mi của anh ra, một tay tiến vào trong áo sơ mi men theo đường cong ở phần lưng của anh, một tay khác thì cố gắng ôm lấy cổ anh, cong người lên dán sát vào anh dâng môi của mình lên, tiếp cận môi của anh.

Trong lúc dây dưa tay của anh chạm vào vết thương vẫn chưa khỏi hẳn trên bàn tay cô, Nặc Đinh Sơn theo bản năng kêu lên.

Âm thanh của cô dường như đã làm anh bừng tỉnh, bàn tay đang lưu luyến ở bên đùi cô đã dừng lại, anh chống nửa người nhìn cô, cổ hết hết sức nhìn cô.

Không hề cho anh có một chút cơ hội hồi tỉnh lại. Ánh sáng rực rỡ của nơi này, ánh sáng như vậy đủ khiến cho người có tinh thần tự giác mạnh mẽ có thể lấy lại được sự chú ý: "Trình Điệp Qua, chúng ta đi tới giường". Cô khẽ thì thầm yêu cầu ở dưới thân anh, vừa nói đầu ngón chân vừa ma sát ở vị trí mẫn cảm của anh.

Ánh sáng trong phòng ngủ vừa đủ.

Anh buồn bực hừ một tiếng "Đi tới giường?" "Ừm, tới giường".

Trận địa từ ghế sofa chuyển tới trên giường, hai thân thể run rẩy quấn quýt lấy nhau "Nặc Nặc", "Ừm", "Nặc Nặc", "Ừm" cô vừa đáp lại anh ánh mắt

vừa nhìn lên trần nhà, cái áo đồng phục vẫn còn trên người cô, váy và áo ngực đã rơi trên đất, lớp tất da mỏng manh ấy dường như đã được anh cuốn tới mất cả chân, tay của anh đã cuồn cuộn như bão táp dưới bộ đồng phục của cô, mà... của anh đã chống ở..., nếu như không phải bị tay của cô ngăn lại thì anh có thể đã tiến vào rồi.

Tại sao tay lại muốn ngăn lại chứ? Là sợ hãi sao? Là như vậy sao? Nặc Đinh Sơn cũng không biết cô chỉ biết trong giây phút đó bản năng đã khiến cô làm như vậy. Người đàn ông thờ hèn hèn không hài lòng, tay anh bắt lấy bàn tay đang ngăn anh tiến vào.

Một giây sau cô đã đẩy anh ra.

Như Susan đã nói lúc đó: Nặc Nặc có thể ham món hời nhưng khi bắt gặp vàng rơi trên đường nhất định sẽ giao nộp cho cảnh sát.

Đây Trình Diệp Qua ra, Nặc Đinh Sơn bước xuống giường.

MM

Hết chương 72!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Nặc Đinh Sơn bước xuống từ trên giường của Trình Diệp Qua.

Mặc lại đồng phục lên người, tìm thuốc giải rượu trong phòng, cho Trình Diệp Qua uống xong thuốc giải rượu lúc định rời đi thì tay của Nặc Đinh Sơn đã bị túm lại.

Tiếng thở gấp nặng nề ập vào bên tai, phả lên mặt cô. Nặc Đinh Sơn giãy cánh tay bị Trình Diệp Qua túm lấy, cô vừa cử động thì lại bị anh gắt gao giữ chặt: "Nặc Nặc, tôi khó chịu". Người nói khó chịu với giọng nói rất mơ hồ, Nặc Đinh Sơn biết anh khó chịu. Vừa rồi lúc cô cho anh uống thuốc họ ở rất gần nhau, có mấy lần bởi vì chỗ nào đó khó chịu không cách nào làm dịu mà đã làm ra kháng nghị mãnh liệt ma sát trên người cô. Bàn tay không bị kim giữ tất tất cả đêm phòng ngủ đi, căn phòng chìm vào bóng tối: "Dưa nhỏ chỉ cho phép gọi trong tình huống đặc biệt". Cô cúi đầu, mặt nóng tới mức muốn bùng cháy đã chui vào trong chăn chôn ở giữa hai chân của anh.

Sau khi từ buồng tắm đi ra Nặc Đinh Sơn lại lần nữa quay trở lại phòng ngủ, trong bóng tối cô đã nghe được tiếng hít thở đều đều của Trình Diệp Qua, cô đứng ở trước giường anh rất lâu, ánh đèn của căn phòng lại một lần nữa được sáng lên.

Nhặt từng chiếc gối tựa của ghế sofa rơi trên đất lúc trước để lại cẩn thận, chỉ để lại một ngọn đèn, kéo cửa phòng ngủ ra.

Trong âm thanh khe khẽ Trình Diệp Qua gắng gượng mở mắt ra, ở ngoài cửa phòng ngủ có bóng dáng duyên dáng in ở trên cánh cửa bằng chất liệu trong suốt, như xa như gần, như mơ lại như không phải là mơ.

Nặc Đinh Sơn đi trong hành lang dài hun hút, thời điểm sáng sớm trên bầu trời của tầng lầu ở vị trí bốn mươi hai này thật tĩnh mịch, không có ai biết đã xảy ra cái gì.

Tay theo bản năng tìm kiếm, kết quả tìm được là một khoảng không, bàn tay tìm kiếm vị trí sát bên cạnh trên giường, dường như muốn tìm thứ gì đó, sau mấy lần lại nhanh chóng rút về, sau đó lại điên cuồng đập lên trên nệm giường.

Đã bao lâu chưa từng làm hành động như vậy rồi? Trình Diệp Qua vốn dĩ cho rằng mình làm ra hành động như vậy là bởi vì tối qua anh đã uống rượu, tư lượng của anh không tốt.

Trong không khí có mùi hương như có như không. Mùi rượu sao? Mùi thơm của hương cỏ trong phòng? Hay là...

Tối qua đúng là không nên uống nhiều rượu như vậy, nhắm mắt lại, trong mùi hương mơ hồ không thể nhận rõ được suy nghĩ của anh bắt đầu thả lỏng, rồi rạc.

Trong suy nghĩ rồi rạc tay anh vô thức nắm lại, lòng bàn tay mềm mại, dùng lực lớn hơn một chút lại sợ sẽ bị tan ra như miếng đậu hũ, dùng lực nhẹ hơn một chút lại rất khó ngăn lại cơn ngứa ngáy ở trong lòng, buông ra thì lại ngần lẩn không muốn, chỉ có ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch hạt nhỏ bé kia.

Cảm xúc giống như cánh hoa hồng trong vườn hoa nở rộ trong đêm tối, mềm mại, ngát hương.

Người bị trêu đùa phả hơi thở nhẹ nhàng lên mặt anh, nhỏ giọng nức nở. Nữa, loại cảm giác gãi ngứa kia lại tới nữa rồi. Vì vậy tay anh lại tăng thêm lực,

cứ mong đợi cô dùng bờ môi mềm mại như lòng bàn tay kia tới ngậm lấy môi của anh.

Có ai đó đang ra sức vận động dần dần trở thành thở gấp?

Là ai? Trong lòng có một âm thanh lo sợ hoảng hốt đang hỏi.

Giật mình tỉnh dậy, có một sự hoảng hốt không thành tên.

Trình Diệp Qua ngay lập tức vùng dậy khỏi giường, giống như ở đằng sau có một con đại hồng thủy hung hãn đang đuổi theo, anh cứ thế xông tới phòng tắm. Mở cửa phòng tắm ra, chính nước tới mức lạnh nhất.

Đứng ở dưới vòi hoa sen, dòng nước lạnh buốt đổ ập xuống đầu anh.

Trái tim vì thế mà được buông lỏng, bình tĩnh lại.

Anh tắm xong, quay trở lại phòng ngủ, vừa hay là bảy giờ, mở tủ quần áo, anh lựa chọn từng chiếc áo quần mà hôm nay cần mặc, mặc xong âu phục, lại lấy chiếc cà vạt đặt ở trên giường.

Bên cạnh chiếc cà vạt màu nâu có một vật nhỏ nhỏ đang phát sáng.

Anh cúi đầu, khom người, tay chạm vào cái vật nhỏ đang phát sáng kia.

Đó là một chiếc bông tai giả kim cương xinh xắn, bông tai được đưa tới chỗ ánh đèn, bông tai tiếp xúc với ánh sáng độ sáng chói càng tăng lên, ánh sáng chói lọi chiếu ra tạo thành một chùm sáng có hình thù kỳ quái.

Lúc ý thức được những hình vẽ đó có thể là thật thì chiếc bông tai ở trong tay của Trình Diệp Qua rơi xuống.

Thở mạnh ra một hơi, Trình Diệp Qua rời khỏi phòng ngủ gọi điện cho quản lý khách sạn.

Sau mười phút cửa phòng bị mở ra, Trình Diệp Qua đã nhìn thấy người mà anh muốn gặp. Anh ngồi trên ghế sofa, Nặc Đình Sơn ngay ngắn đứng ở trước mặt anh.

Dưới sự ra hiệu của anh Nặc Đình Sơn ngồi vào chiếc ghế sofa đơn ở đối diện anh, giữa bọn họ cách một cái bàn kính trang trí hình chữ nhật, trên bàn đặt chiếc bông tai kim cương mà Trình Diệp Qua nhặt được trên giường.

Trình Diệp Qua đem bông tai đẩy tới trước mặt Nặc Đình Sơn.

"Sáng sớm hôm nay tôi đã nhặt được cái này, tôi muốn biết nó có phải là của cô không?" Anh hỏi cô.

Sau mấy giây Trình Diệp Qua đã nhận được câu trả lời thế này: "Phải".

Trình Diệp Qua gật đầu, ngay sau đó anh lại hỏi: "Lúc tôi nhìn thấy nó nó đã rơi trên giường của tôi, tôi muốn nghe lời giải thích của cô, vì sao tôi lại nhìn thấy nó ở trên giường".

"Tôi hôm qua anh đã uống say, hơn nữa còn say tới không biết trời chảng gì, vì vậy em thấy anh cần phải uống thuốc giải rượu. Tôi qua anh rất không phối hợp, em nghĩ là bông tai đã bị rơi ra lúc em cho anh uống thuốc giải rượu".

"Trong lúc đó cô chắc chắn là không có xảy ra chuyện gì khác?"

"Không có".

"Tốt nhất là không có!"

Đối diện với ngữ khí hùng hổ dọa người của Trình Diệp Qua, mắt của Nặc Đình Sơn trực tiếp đối diện với ánh mắt của anh, sợ đi anh bảo cô ngồi ở đối diện dụng ý chắc là như vậy, anh tin chắc chỉ cần mỗi lần cô nói dối thì cô sẽ có một thói quen nhỏ đó là không dám nhìn vào mắt của anh.

Bây giờ chắc hẳn anh nên tin cô chẳng? Nặc Đình Sơn định đứng lên, sau đó lại nghe thấy Trình Diệp Qua nói như này "Nhưng trong phòng của tôi không phát hiện ra bất cứ giấy gói của thuốc giải rượu nào".

Lời như vậy lại cứ như có người đập một cái vào trái tim của Nặc Đình Sơn, cái đập đó vừa nặng lại vừa sâu làm cho cô cảm thấy mệt mỏi, mệt tới nỗi ngay tức khắc cô cũng không muốn ở trong căn phòng này một chút nào mà bỏ lại người ngu ngốc trước mắt này lại.

Nặc Đình Sơn đứng lên, nói: "Nếu như anh còn nghi ngờ thì có thể tới bệnh viện, bây giờ vẫn chưa quá hai mươi tư giờ, em nghĩ bác sĩ sẽ xóa bỏ sự nghi ngờ của anh".

Trình Diệp Qua không tiếp tục nói nữa.

"Anh Trình, còn gì muốn hỏi nữa không?"

"... "

"Em có thể đi rồi chứ?"

Sau tiếng "Ừ" nhàn nhạt Nặc Đinh Sơn di chuyển bước chân, cô lướt qua chiếc ghế sofa đơn đi về phía cửa phòng.

"Nặc Đinh Sơn..."

Cô dừng bước: "Anh Trình còn việc gì? Hoặc là trong lòng anh Trình còn có nghi ngờ gì?"

Người phía sau dùng giọng điệu rất lịch sự: "Tôi xin bày tỏ sự xin lỗi vì hành vi vừa nãy của tôi với cô".

Nặc Đinh Sơn cúi đầu tiếp tục đi về phía cửa phòng, vẫn tốt hơn là đừng xin lỗi.

Ngồi ở sau xe với anh chính là Catherine thay thế chức vụ của Chu Mỹ Bảo được tổng bộ phái từ London tới, phần lớn thời gian cô ấy sẽ cùng tài xế đợi anh ở khách sạn, sau đó cùng ngồi xe đi tới công ty, trên đường Catherine sẽ báo cáo hành trình của một ngày làm việc với anh. Có lẽ là vì nguyên nhân tới qua uống rượu quá nhiều nên sự chú ý của Trình Diệp Qua luôn không tập trung, mãi tới lúc anh nghe thấy Catherine thì cô ấy đã có chút chật vật, ánh mắt của anh luôn vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tới lần thứ n "Anh Trình?"

Day day ngón tay trên huyết thái dương, Trình Diệp Qua thở ra một hơi thật sâu: "Catherine, cô gọi một cuộc điện thoại hủy bỏ kỳ hạn nghỉ phép của Chu Mỹ Bảo".

Sau khi nói xong câu này Trình Diệp Qua bảo tài xế lái xe về một hướng khác.

Sau khi đánh một giấc Tiêu Kiều phát hiện hộ lý xoa bóp căng chân cho mình đã đổi thành một người khác, anh cúi đầu không hề biết rằng bà đã tỉnh lại.

Mang theo tâm tình như của một người mẹ đang lên lút quan sát con trai của mình Tiêu Kiều đánh giá Trình Diệp Qua xuất hiện ở đây trong khoảng thời gian này, cho dù anh mặc âu phục nhưng nhìn thế nào anh cũng vẫn là người trưởng thành năm ấy, cậu thiếu niên lần đầu tiên tới trước mặt bà đã mặc chiếc áo len cao cổ màu kem.

Khi lần đầu tiên cậu thiếu niên Trình Diệp Qua tới gặp bà, bà đã không để cho anh vào cửa, sau đó anh cứ ở công tử hợp viện từ sáng sớm tới tận đêm khuya, lúc đợi được bà mở cửa ra thì anh đã bị đông cứng tới nỗi mũi đã đỏ ửng cả lên, đáng vẻ cứ như một chú cún nhỏ vô cùng đáng thương sau khi làm rối tung cuộn len của chủ nhân.

Nghĩ tới đây Tiêu Kiều lại bật cười, tiếng cười của bà làm cho anh ngẩng đầu lên.

"Hôm nay không cần đi làm sao?"

"Con nghỉ ca".

Nghỉ ca? Lời như vậy phát ra từ miệng Trình Diệp Qua đúng là hiếm lạ, Tiêu Kiều nhìn kỹ khuôn mặt Trình Diệp Qua, cho dù anh đã cố gắng che giấu nhưng Tiêu Kiều vẫn nhìn thấu một số tâm tình trên mặt Trình Diệp Qua, đấu tranh, phiền muộn.

"Sao vậy? Có phải là gần đây khối lượng công việc quá lớn không". Tiêu Kiều hỏi, gần đây bà đã không gặp Trình Diệp Qua, liên quan tới một số tin tức về Trình Diệp Qua đều là nghe được từ chỗ Chu Ly An.

Trình Diệp Qua cũng không đáp lại bà, anh chậm rãi tựa đầu trên đầu gối bà, khi còn nhỏ đứa trẻ ấy luôn dùng cách như vậy để bày tỏ sự thân mật của anh.

Đã lâu rồi anh chưa làm hành động như vậy, một người tay dài chân dài lại có hành động ngồi giống y chang khi còn nhỏ, làm cho lòng của Tiêu Kiều được sưởi ấm, giống như khi đó anh nói câu nói kia "Dì Kiều, Tiểu Bảo là bạn con cũng là con".

Tay bà đặt lên trên đầu anh: "Nói cho dì Kiều biết, gần đây có phải là đã gặp phải chuyện gì lo lắng không?"

Anh vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Kiều chờ đợi.

Lâu thật lâu giọng nói ấy mới bật ra: Dì Kiều, gần đây trong lòng con vẫn luôn khó chịu, có một người vẫn luôn khiến cho lòng con vô cùng khó chịu.

"Nói đi xem xem, người đó đã khiến con khó chịu thế nào?"

Giọng nói sắp thốt ra thì cửa phòng đã bị đẩy ra, hộ lý mang thuốc vào, đã tới giờ uống thuốc rồi. Trình Diệp Qua đứng lên, giọng buồn phiền vừa nãy của anh theo hộ lý đi vào dường như cũng đã như tan thành mây khói. Anh đứng ở đâu là đáng vẻ trẻ trung, tao nhã, hoàn hảo sáng ngời ấy khiến cho các cô gái đem lòng yêu mến.

Chờ Tiêu Kiều uống thuốc xong Trình Diệp Qua đã đưa ra lời cáo từ: "Con đi đón Chu Ly An tan ca, sau đó con và cô ấy cùng tới siêu thị mua đồ ăn, buổi tối con sẽ xuống bếp".

Xuống bếp. Tiêu Kiều vẫn thấy không cần, Trình Diệp Qua cũng chỉ có hai kiểu là cơm rang trứng và canh cà nấu trứng.

Thứ tư, khi màn đêm vừa buông xuống, Nặc Đình Sơn đi trên hành lang của phòng ăn nhân viên, hôm nay bởi vì cô có chút việc mà đã bỏ lỡ thời gian quy định của bữa tối. Hành lang vào giờ phút này không một bóng người, một âm thanh rất bất ngờ vang lên ở sau lưng cô "Này". Sau mấy tiếng "này" liên tiếp Nặc Đình Sơn quay đầu lại.

Đứng cách cô mấy chục mét là một bóng dáng thuột tha, đó là một cô gái trẻ có mái tóc dài để mái ngang.

"Cô đang gọi tôi sao?" Nặc Đình Sơn hỏi.

"Đúng vậy". Cô gái tóc dài đi về phía cô, đôi giày cao gót mang trên chân cô ấy gõ trên sàn nhà, từng bước rồi từng bước đầy tiết tấu.

Tiếng giày cao gót càng lúc càng tới gần, ánh đèn hai bên hành lang chiếu lên trên mặt của người phụ nữ, người phụ nữ đeo mắt kính gọng đen dùng để cải trang thành một cô bé, tóc mái ngang rũ trên mắt kính, ăn mặc như vậy khiến cho hình dáng khuôn mặt của cô ấy hiện ra không được rõ lắm.

Người phụ nữ bước từng bước tới trước mặt Nặc Đình Sơn, đứng ở vị trí cách cô khoảng ba bước, nở nụ cười với cô.

Tất cả cứ đột ngột không kịp chuẩn bị như vậy, Nặc Đình Sơn quay mặt đi tránh né nụ cười của người phụ nữ. Cho dù người phụ nữ để tóc mái ngang ở trước mặt còn có mắt kính để đạt hiệu quả che giấu nào đó nhưng Nặc Đình Sơn vẫn nhận ra cô ấy. Trên mạng xã hội cá nhân của Trình Diệp Qua có đăng mấy bức hình của Chu Ly An, không chỉ có hình của Chu Ly An mà còn có bức hình của chú cún mà họ cùng nhận nuôi chung.

Chu Ly An, bạn gái của Trình Diệp Qua, đương nhiên cũng có thể gọi người này là vợ chưa cưới của Trình Diệp Qua. Cho dù buổi lễ đính hôn đó đã bị cô quấy rối nhưng mọi người vẫn thừa nhận thân phận của Chu Ly An là vợ chưa cưới của Trình Diệp Qua.

Quay mặt đi, Nặc Đình Sơn xoay đầu, tiếp tục đi về phía phòng ăn nhân viên.

Nhưng cũng chỉ sau mấy bước chân Chu Ly An đã cùng vai kề vai với Nặc Đình Sơn.

"Cô là nhân viên ở đây sao?" Cô ấy vừa đi vừa hỏi cô.

Thừa lời, bộ đồng phục trên người này của cô đã chứng tỏ thân phận của cô rồi.

"Cô muốn tới phòng ăn dùng cơm sao?"

"Đúng thế". Cô hết cách đành phải đáp lại.

"May quá, tôi cũng muốn tới phòng ăn một chuyến, vừa hay chúng ta đi cùng nhau". Cô ấy lại nói.

Á không được, các cô làm sao có thể đi cùng nhau chứ, Nặc Đình Sơn dừng bước lại, nói: "E là không được, bởi vì phòng ăn nhân viên chỉ cung cấp bữa tối dành cho nhân viên đang làm việc ở đây thôi".

Nhân viên phục vụ bên cạnh vốc dáng gầy nhom mặc đồng phục màu tím giọng điệu lạnh lùng làm cho Chu Ly An có chút choáng, phản ứng của cô là nụ toe toét ở trong lòng.

Xem ra người này cho là cô tới ăn quýt đây.

Thực ra là Chu Ly An tới tìm Trình Diệp Qua, ba tiếng trước họ nói chuyện trong điện thoại Trình Diệp Qua đã nói cho cô biết tối nay anh sẽ dẫn theo nhân viên hành chính cùng nhà đầu tư tham quan nhà ăn của khách sạn. Sau khi cúp điện thoại nửa tiếng thì trường học bị cúp điện, được tan ca sớm nên cô đã quyết định cho Trình Diệp Qua một niềm vui bất ngờ, thuận tiện ăn chùa một bữa cơm sau đó cùng nhau xem phim. Hôm nay có buổi ra mắt bộ phim mà Chu Ly An thích, Trình Diệp Qua nói cho cô biết vé đã được mua rồi.

"Tôi chỉ tới tìm người, bạn trai tôi cũng làm việc ở đây". Chu Ly An vội vàng giải thích.

Người nhân viên kia không nói tiếp nữa, người này đúng là có chút khó sống chung. Chu Ly An nhún vai từ bỏ bắt chuyện với người này, theo người phục vụ ấy đi về cuối hành lang, rẽ một chỗ ngoặt Chu Ly An đã nhìn thấy phòng ăn.

Người phục vụ kia đứng ở cửa phòng ăn tiếp tục giọng điệu lúc trước nói với cô: "Tối rồi".

Cái gì tối rồi? Phòng ăn sao?

"Người cô muốn tìm chắc đang dùng cơm ở đây". Lúc nhân viên phục vụ nói với cô giọng điệu tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

"Cô không vào sao?" Chu Ly An nhìn cô đáng vẻ giống như không tính đi vào.

"Phòng ăn của nhân viên khách sạn với nhân viên hành chính không cùng một chỗ". Tiếp tục giọng điệu thiếu kiên nhẫn.

"À". Còn chưa đợi Chu Ly An nói cảm ơn người kia đã vội vàng rời đi, ngay giây sau đó Chu Ly An lại cảm thấy có gì đó không đúng. Hình như cô chưa nói cho nhân viên phục vụ kia biết người cô muốn tìm là Trình Diệp Qua mà, người kia lại làm sao biết Trình Diệp Qua đang ở đây. Chẳng mấy chốc Chu Ly An đã hiểu ra.

Tay chạm lên kính, cô như thế này mà vẫn bị nhận ra.

"Thân phận bạn gái của Trình Diệp Qua này sẽ làm con rước lấy rất nhiều ánh mắt đổ kỵ". Cha cô đã từng nói như vậy với cô.

Chu Ly An nghĩ người nhân viên phục vụ vừa rồi kia có lẽ cũng mang sự khó xử như vậy trong lòng á, cho nên cô mới có thể cảm thấy thái độ thù địch như có như không trên người cô ấy.

Đương nhiên cô sẽ không để chuyện này ở trong lòng.

"Chu Ly An xinh đẹp gọi cảm, vì vậy không cần vì vấn đề có xứng với Trình Diệp Qua hay không như vậy mà cảm thấy buồn phiền". Cha của cô cũng đã từng nói như vậy với cô.

Vì vậy Chu Ly An chưa bao giờ để ý tới khi những người đó xì xào bàn luận không có ý tốt về vấn đề thân phận này ở sau lưng cô.

"Chu Ly An, hạnh phúc ở trong tay con phải cố gắng bảo vệ thật tốt, bởi vì trên đời này sẽ có rất nhiều người sẽ nhòm ngó tới hạnh phúc của người khác, chỉ cần không cẩn thận thì hạnh phúc của con sẽ trở thành hạnh phúc của người ta". Trước lễ đính hôn chưa thành một đêm, cha của cô đã nói lời ý vị sâu xa với cô.

Trước một ngày cha của cô nói những lời vậy với cô Chu Ly An đã biết một chuyện, người bạn tốt nhất của cô đã từng gửi cho Trình Diệp Qua một tin nhắn mờ ám còn có một vài bức ảnh lộ liễu.

Đúng vậy, cô sẽ bảo vệ, bảo vệ thật tốt.

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt của Chu Ly An đảo tới phòng ăn, đập vào mắt đầu tiên là Trình Diệp Qua, vị trí Trình Diệp Qua ngồi vừa hay có thể nhìn thấy cửa nhà ăn.

Chu Ly An đẩy cửa kính nhà ăn ra.

Mặt của anh ở chính diện với cô.

MM

Hết chương 73!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Đẩy cửa kính phòng ăn ra, Chu Ly An đi về phía Trình Diệp Qua, mặt của Trình Diệp Qua đang quay về phía cửa nhà ăn.

Dường như anh không hề biết cô đang đi tới, theo tầm mắt của Trình Diệp Qua Chu Ly An vừa vặn nhìn thấy vị trí mà mình và nhân viên phục vụ kia vừa đứng, bây giờ chỗ đó đã không một bóng người.

Vậy thì quý ngài này đang nhìn cái gì vậy cà?

Đứng ở trước mặt Trình Diệp Qua cô đưa tay quơ quơ trên mặt anh, hờn dỗi: "Trình Diệp Qua".

Giống như bị làm cho bưng tỉnh, Trình Diệp Qua ngẩng đầu lên nhìn cô, trong khoảnh khắc ấy từ trong đáy mắt của anh đang nhìn cô Chu Ly An thấy được sự hoảng hốt như có như không. Tay theo bản năng đẩy mắt kính, cô đẩy mắt kính lên trên sống mũi, rồi lại nhìn qua Trình Diệp Qua thì anh đã rú mắt xuống rồi.

"Sao lại tới đây?" Anh vừa hỏi vừa ra hiệu cho cô ngồi xuống.

"Không thích em tới sao?" Chu Ly An có chút không vui, cô còn tưởng rằng mình tới có thể nhìn thấy một chút vui mừng bất ngờ trên mặt anh nữa chứ, nhưng dường như chẳng hề có.

"Không phải". Anh nhận lấy cái túi xách trong tay cô: "Đã ăn cơm chưa?"

Chu Ly An lắc đầu.

Mấy phút sau, nhân viên phục vụ đi tới trước mặt họ, Trình Diệp Qua đã gọi mấy món với nhân viên phục vụ, sau khi gọi xong anh còn nhắc thêm dùng cho rau thơm và mù tạt.

Chu Ly An mặt mày rạng rỡ, lúc cô mới tới Bắc Kinh Trình Diệp Qua dẫn cô tới một nhà hàng Đài Loan dùng cơm, đó là lần đầu tiên cô được tiếp xúc với rau thơm, mùi vị của rau thơm làm cho cô buồn nôn nhưng cô lại không dám nhờ ra, sau đó đã phải đồ mặt nuốt hết toàn bộ xuống, không ngờ tới là Trình Diệp Qua lại nhớ tới chuyện này.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Trình Diệp Qua khoác tay lên trên vai cô, ngồi đối diện với anh là mấy người ngoại quốc đang dùng tiếng Đức để nói chuyện. Chu Ly An không hiểu được tiếng Đức, nhưng vẫn nghe được từ trong giọng nói ngắn gọn của Trình Diệp Qua danh xưng đại loại như "Bạn gái" vậy.

Bạn gái? Không phải là vợ chưa cưới sao? Trên ngón tay cô cũng đã đeo chiếc nhẫn anh tặng rồi mà. Chu Ly An sờ lên chiếc nhẫn ở trên ngón tay áp út, lại nhìn lên tay của Trình Diệp Qua.

Không có nhẫn, thờ dài một hơi Chu Ly An cầm lấy ly nước đặt ở trước mặt cô, tay vừa mới chạm tới ly nước thì đã nghe thấy Trình Diệp Qua hỏi bên tai cô: "Sao vậy, có phải là đói bụng rồi không".

Anh đem chỗ mỳ spaghetti vừa mới ăn được một nửa lạng lễ đẩy tới trước mặt cô: "Nếu như đói bụng thì ăn tạm cái này đi, mùi vị cũng không tệ lắm".

Nếu như vừa rồi còn buồn rầu vì ngón tay trợ trợ của Trình Diệp Qua vậy thì giờ phút này cũng vì lời này của anh mà đã tan thành mây khói. Chu Ly An nghĩ có lẽ trong lòng người đàn ông này còn canh cánh trong lòng đối với việc lễ đính hôn giữa chừng thì bị ngừng lại, mặc dù đó chỉ là một loại hình thức nhưng trong xương tủy của Trình Diệp Qua vẫn là người rất truyền thống.

Thôi được rồi.

"Trình Diệp Qua, bữa nào chúng ta làm bù lễ đính hôn nhé". Chu Ly An đáp lại lời như vậy bên tai Trình Diệp Qua, nhưng đáp lại cô lại là một mảng trầm mặc.

Sợ Trình Diệp Qua không nghe rõ giọng của Chu Ly An lại nâng cao hơn một chút, lần này cô đã nhận được tiếng "Ừ" nhàn nhạt của Trình Diệp Qua.

Lúc này cái bụng của Chu Ly An không chút khách khí mà kêu "Ọt" một tiếng, cô ho khan rồi không chút khách sáo nhận lấy dao nĩa mà Trình Diệp Qua đưa cho cô.

Ăn được miếng mỳ spaghetti đầu tiên Chu Ly An mới phát hiện ra phòng ăn này có mấy trăm nhân viên đang dùng cơm, trong số những người này thì tới một phần ba là nữ, trong đám phụ nữ này không thiếu nhân viên nữ trẻ tuổi trang điểm khéo léo, ánh mắt của những nhân viên nữ này như có như không tập trung trên người của họ.

Không, phải nói là đều tập trung trên người của Trình Diệp Qua.

Đưa dao nĩa lại lên tay Trình Diệp Qua: "Trình Diệp Qua, anh làm giúp em đi, bụng em đói tới mức không còn sức nữa rồi".

Trình Diệp Qua ngoan ngoãn tiếp nhận dao nĩa của cô, lúc Trình Diệp Qua cuộn mỳ giúp cô ánh mắt của Chu Ly An lướt qua từng khuôn mặt của đám nhân viên nữ trẻ kia, như tuyên bố rõ ràng với lần lướt từng người rằng: Có thấy chưa? Cho dù trên mặt các cô tốn bao nhiêu công sức trang điểm thì người đàn ông này cũng chỉ làm chuyện như thế này cho tôi thôi.

Sau khi dùng cơm xong, Chu Ly An kéo tay Trình Diệp Qua rời khỏi nhà ăn, nhà ăn của nhân viên cao cấp và nhà ăn của nhân viên bình thường cũng chỉ cách nhau một bức tường, trên lối đi có hơi ùn tắc, một số nhân viên dùng cơm sôi nổi đứng ở một bên nhường lối cho Trình Diệp Qua và những khách mời người Đức. Liên tiếp vang lên những tiếng chào "Anh Trình".

Một người Đức đi ở đầu tiên bắt ngờ dừng chân lại, trực tiếp đi mấy bước tới vị trí ở phía lối đi bên trái, theo hướng của người đàn ông nước Đức Chu Ly An đã nhìn thấy nhân viên nữ vừa nãy đã dẫn đường cho cô, cô ấy đứng ở phía sau mấy người đồng nghiệp mặc đồng phục cùng màu với cô ấy. Giống như là đang tránh ai đó. Người đàn ông nước Đức đã đứng lại trước mặt của cô ấy, cô ấy cúi đầu nghe người đàn ông Đức nói chuyện cùng cô ấy.

Lúc này Chu Ly An mới phát hiện bước chân của Trình Diệp Qua đã chậm lại, hơn nữa không biết cánh tay vẫn luôn kéo cô đã trống không từ khi nào rồi, không biết từ lúc nào người họ vẫn đang gần sát với nhau đã bị kéo ra một chỗ trống nhỏ rồi.

Trong lúc ngắn người nhìn chỗ trống nhỏ của cô và Trình Diệp Qua, thoáng chốc tay Chu Ly An lại một lần nữa được khoác vào khuỷu tay của Trình Diệp Qua, người của họ lướt qua người đàn ông Đức kia.

Sau mười mấy bước đã tới chỗ thang máy VIP, nhân viên thang máy mở cửa thang máy ra cho họ, lúc thang máy sắp đóng lại tay của Trình Diệp Qua đã cản lại thang máy. Sau khi dùng tiếng Đức trao đổi mấy câu với hai người Đức còn lại, thì một người Đức trong đó đã đi qua cửa thang máy, dường như anh ta đang nhắc nhở người đồng nghiệp bị tụt lại kia. Sau mấy phút đồng hồ người đàn ông Đức vừa chạy tới bắt chuyện với nữ phục vụ kia đã quay trở lại thang máy.

Họ gọi người đàn ông Đức bị tụt lại kia là "Cohen".

Đúng giờ Chu Ly An cùng Trình Diệp Qua xuất hiện ở rạp chiếu phim, sau khi xem xong bộ phim thì đã gần hai tiếng đồng hồ. Chu Ly An phát hiện trong hai tiếng này Trình Diệp Qua ngồi ở bên cạnh cô đã cực kỳ mất tập trung. Đó là một bộ phim kinh dị, mấy lần bộ phim tới khúc cao trào Chu Ly An đã nhào vào lòng Trình Diệp Qua núp thì anh cũng không có giống như trước kia để đầu cô tựa trong ngực anh. Trình Diệp Qua mất tập trung làm cho vốn dĩ là Chu Ly An còn rất mong chờ bộ phim cuối cùng thì lại không còn hứng thú lắm.

Rời khỏi rạp chiếu phim, Chu Ly An rầu rĩ không vui, gió đêm dường như đã giải thoát Trình Diệp Qua khỏi sự mất tập trung vừa rồi ở trong rạp chiếu phim.

"Sorry". Anh xin lỗi cô.

Chu Ly An xụ mặt.

"Bộ phim này còn hai tuần nữa mới ngừng chiếu, hôm nào anh lại cùng em xem lại một lần".

Xem lại một lần? Ý kiến này dường như cũng không tệ, tới lúc đó cô lại có thể cùng anh ở trong rạp chiếu phim hai tiếng, có điều Chu Ly An cũng không thể làm cho Trình Diệp Qua nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cô được, cô tiếp tục xụ mặt: "Anh có thể đảm bảo lần sau sẽ không mang loại tình trạng như đang ở văn phòng kia vào trong rạp chiếu phim không?"

"Anh đảm bảo".

Lúc này Chu Ly An mới nở nụ cười, tay cũng chủ động khoác lên tay của Trình Diệp Qua.

Khoảng mười giờ, Chu Ly An buộc Trình Diệp Qua dẫn cô tới một tiệm ăn khuya mà cô yêu thích, có một lần đồng nghiệp của cô đã dẫn cô tới nơi này rồi cô lập tức thích ngay.

Đêm mùa đông ở Bắc Kinh rất lạnh, Chu Ly An vừa ăn mỳ nóng hổi vừa nói tới chuyện thú vị gặp được ở trường học với Trình Diệp Qua. Làm cho Chu Ly An như mở cờ trong bụng chính là Trình Diệp Qua rất nghiêm túc lắng nghe, anh cũng chỉ ăn một chút, thời gian còn lại đều là yên lặng nghe cô nói chuyện.

Mấy nam nữ có dáng dấp của sinh viên đại học đi qua chỗ ngồi của họ, dường như Trình Diệp Qua bị thu hút bởi mấy thứ trong tay của họ, anh đứng lên nói với cô gái trẻ kia "Có thể cho tôi tờ báo trong tay cô không?"

Gương mặt của cô gái trẻ ửng hồng đem tờ báo nắm trong tay có chút nhăn nhúm đưa cho Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua cầm tờ báo mở ra trên bàn, xuất phát từ sự tò mò Chu Ly An tới gần nhìn, tờ báo tron bóng vừa nhìn là biết dùng để gói đồ ăn. Ánh mắt của Trình Diệp Qua rơi vào vị trí ở góc trái của tờ báo, theo ánh mắt của Trình Diệp Qua Chu Ly An chắc đã rõ Trình Diệp Qua vì sao lại muốn tờ báo này rồi.

Nhân vật chính được nhắc tới trên báo chính là Vinh Tuấn, Vinh Tuấn đã tới Bắc Kinh rồi.

Liên quan tới chuyện xảy ra giữa Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua Chu Ly An có biết một chút, mọi người hình dung chuyện cũ xảy ra của hai người này là "Hoàng tử thật giả", quả thật nghe qua rất Drama.

Sau khi thân phận thật sự của Vinh Tuấn bị vạch trần, những người bình luận âm nhạc kia ngày thường bị Vinh Tuấn lạnh nhạt lúc đối diện với Vinh Tuấn đã thoát khỏi hào quang của người thừa kế Vinh gia đã bắt đầu lặn sóng mìa mai chề giêu, nói thành từ của anh ta chẳng qua là do bối cảnh thân phận của anh ta. Sau khi trải qua sự thay đổi thân phận ba tháng vì Sự Kiêu ngạo Vinh Tuấn đã phát hành một album mới, nhưng tiếc là kết quả album mới của anh ấy chỉ bình thường. Sau đó Vinh Tuấn cũng không có ra mắt thêm album nào nữa, tiếp sau đó Vinh Tuấn từ từ nhạt nhòa trong giới âm nhạc Âu Mỹ.

Công bố tin tức Vinh Tuấn tới Bắc Kinh chính là kiểu báo giống như ghi chép lại văn hóa cuộc sống của người dân ở Bắc Kinh, không có chút nào liên quan tới âm nhạc, mà Vinh Tuấn xuất hiện ở trong bài báo này chỉ là được hình dung thành một trong số những thanh niên tới Bắc Kinh để theo đuổi giấc mơ. Chu Ly An cả là người ở thành phố Bắc Kinh này biết Vinh Tuấn ít ỏi tới không thể đếm được.

Hoàn cảnh hiện tại của Vinh Tuấn vừa nghĩ đã biết được.

"Có muốn hôm nào anh với em đi tìm anh ấy không?" Chu Ly An khẽ hỏi, theo cô biết được Trình Diệp Qua và Vinh Tuấn cũng không có như bên ngoài suy đoán bởi vì ân oán của đời trước mà trở mặt, cho dù mối quan hệ đã được khôi phục không còn được như trước nhưng trong ngày lễ như năm mới, lễ giáng sinh vẫn duy trì gọi điện hỏi thăm nhau.

"Không cần". Trình Diệp Qua thu báo lại.

Màn đêm buông xuống, Nặc Đình Sơn đứng ở lối vào của tàu điện ngầm ở khu thành Tây của Bắc Kinh, nhờ có vật che chắn Nặc Đình Sơn ngó ngàng nhìn ở phía đối diện, đối diện với Nặc Đình Sơn là mấy nghệ sĩ đường phố, người đứng ở vị trí cuối cùng phía nam đang thờ ơ biểu diễn chính là Vinh Tuấn.

Chủ nhật cuối cùng của hạ tuần tháng mười một, vừa tan ca Nặc Đình Sơn đã không buồn ăn uống mà tới ngay chỗ này, mấy ngày trước trong lúc vô

tình cô nhìn thấy hình ảnh ở trên truyền hình, trong hình bắt ngờ xuất hiện gương mặt của Vĩnh Tuấn. Hồi thăm được cứ mỗi chủ nhật Vĩnh Tuấn đều tới trạm tàu điện ngầm ở nội thành Tây Hoàn biểu diễn thì cuối cùng Nặc Đình Sơn đã đứng ở đây.

Cô còn nợ Vĩnh Tuấn một câu xin lỗi, việc Vĩnh Tuấn trải qua cũng chẳng hề tốt đẹp gì. Trong thời gian đứng ở đây mấy tiếng đồng hồ mắt thấy Vĩnh Tuấn cũng không được tốt lắm, cho dù trình độ độc tấu Violon của anh đủ có thể để bỏ xa mấy nghệ sĩ đường phố bên cạnh anh mấy trăm con phố, nhưng những người ghé qua lại dễ dàng bị giai điệu thanh thoát của tiếng đàn ghi ta của mấy nghệ sĩ đường phố khác thu hút. Từng trải qua mấy ngày ở KTV Nặc Đình Sơn hiểu âm nhạc nào có thể được những người của thành phố này tiếp nhận nhanh hơn, càng làm cho Nặc Đình Sơn thấy khó chịu ở trong lòng hơn chính là...

Nữa, lại có người ném tiền xu vào hộp đàn violon của Vĩnh Tuấn nữa rồi. Cho dù trước đó Vĩnh Tuấn đã dùng biểu diễn để giải thích với những người cho tiền anh nhưng sau mấy lần Vĩnh Tuấn cũng không để ý tới mấy người ném tiền vào hộp đàn violon của anh nữa. Điều này khiến cho Vĩnh Tuấn nhìn như một nhạc sĩ chán nản rơi vào cuộc sống túng thiếu.

Càng làm Nặc Đình Sơn khó chịu chính là từ đầu tới cuối không có ai dừng bước lại lắng nghe biểu diễn của Vĩnh Tuấn, mỗi khi vào lúc ấy Nặc Đình Sơn đều muốn xông tới kéo những người đó lại, nói cho họ biết người thanh niên trước mắt này từng được hoàng thất Tây Ban Nha mời, ở phòng biểu diễn ở Châu Âu khiến người ta chùn bước Vĩnh Tuấn cũng đã từng đi qua, nói cho họ biết muốn nghe một buổi biểu diễn của Vĩnh Tuấn phải trả mấy ngàn Euro tới mười mấy ngàn Euro nếu không sẽ không có vé vào cửa.

Khi người đàn ông kia nhìn như có chút đã uống say đứng ở trước mặt Vĩnh Tuấn móc ví ra, Nặc Đình Sơn đã đi tới, cô cầm tờ mười đồng nhân dân tệ mà ông ta ném trên hộp đàn violon nhét vào tay ông ta.

"Cho ít sao?" Người đàn ông trung niên hỏi.

"Không phải, người này ngoài âm nhạc ra không thích bất cứ thứ gì khác". Nặc Đình Sơn nói.

Dường như người đàn ông trung niên không hiểu lời của cô.

"Ông à, ông có thể đứng ở đây một lúc lắng nghe màn biểu diễn của anh ấy không?"

Vào giây phút này người đàn ông trung niên dường như mới hiểu lời Nặc Đình Sơn vừa nói với ông ta, ông ta sáng khoái đồng ý, Nặc Đình Sơn lùi lại bên cạnh Vĩnh Tuấn, Vĩnh Tuấn nhìn cô một cái, Nặc Đình Sơn cười ngượng ngịu.

Cho dù "Bản hòa tấu E Minor của Mendelssohn" được Vĩnh Tuấn diễn tả ra vô cùng nhuần nhuyễn nhưng từ hành động liên tục vò tóc của người đàn ông trung niên vẫn có thể nhìn ra ông ta đã thiếu kiên nhẫn tới cỡ nào rồi.

Tiếng đàn véo von rồi dừng lại, cung đàn còn ở trên dây đàn, chỉ là không còn phát ra bất cứ âm thanh nào nữa, Vĩnh Tuấn nói với người đàn ông trung niên kia: "Ông à, màn biểu diễn đã kết thúc rồi".

"Biểu diễn kết thúc rồi à". Người đàn ông trung niên nói tiếng đặc khẩu âm của Bắc Kinh: "Không tệ, không tệ".

Nặc Đình Sơn nhìn thấy nụ cười gượng treo trên mặt của Vĩnh Tuấn, tay cô áp lên bàn tay của Vĩnh Tuấn.

Vĩnh Tuấn quay đầu qua.

Nặc Đình Sơn rú mắt xuống, thấp giọng nói: "Ông ấy đã uống say rồi".

"Nặc Đình Sơn".

"A Tuấn". Cô tiếp tục cúi đầu.

"Vừa rồi là em đang thương hại tôi sao?"

"Không, Không". Nặc Đình Sơn cuống quýt ngẩng đầu lên: "Không phải, là em đang tức giận, em tức mấy người kia kiếm được món hời mà còn không biết".

Ý cười nhàn nhàn ở gương mặt gần ngay trước mắt tràn ra, biểu hiện ở trên gương mặt này có kinh ngạc, có sự vui mừng mà sự trùng phùng mang tới, nhưng không có oán trách.

Đã buông bỏ rồi, đã lãng quên rồi!

Nặc Đình Sơn nhìn Vĩnh Tuấn, trong hốc mắt dâng lên ánh sáng nhàn nhạt.

Cô nói với anh: "Dường như em càng đáng thương hại hơn, bây giờ em ngay cả taxi cũng không ngồi nổi".

"Sống thăm tới mức như vậy sao?"

Nặc Đình Sơn thành thật gật đầu.

"Đồ ngốc". Tay Vinh Tuấn gạt mấy sợi tóc trước trán cô, Nặc Đình Sơn không né tránh, để mặc cho bàn tay của anh áp trên má cô.

"Thật là nhớ cô gái thổi kèn tây ở vùng ngoại ô Scotland". Ngón tay của Vinh Tuấn nhẹ nhàng cọ trên mặt cô, sau mấy cái mồi thả ra.

Nặc Đình Sơn nghe thấy Vinh Tuấn tự lẩm bầm "Em cũng tới rồi, Vinh Chân từng có thời gian cũng muốn tới, đều đã tới Bắc Kinh rồi".

Đúng vậy, đều đã tới Bắc Kinh rồi.

Lúc dòng người tụ tập càng lúc càng nhiều ở trạm tàu điện ngầm thì Nặc Đình Sơn chào tạm biệt Vinh Tuấn, cô nói với anh hôm khác lại tới.

Dọc theo cầu thang lối vào của tàu điện ngầm trong đầu cô vẫn còn mơ hồ nghĩ tới Vinh Chân mà Vinh Tuấn vừa nhắc tới, Vinh Tuấn nói với Nặc Đình Sơn năm ngoái Vinh Chân đã kết hôn với Tân Việt.

Cuối cùng Tân Việt đã cưới được Tiểu Hồ Ly của anh ấy.

Tiểu Hồ Ly, Tân Việt, bây giờ Nặc Đình Sơn nghe tới giống như chuyện đã xa xôi cả một thế kỷ rồi.

Lúc cầu thang còn lại mấy bậc cuối cùng.

"Xem ra ở cùng với Vinh Tuấn cũng không tệ nhỉ". Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Theo giọng nói đó Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy Trình Diệp Qua đang tựa nửa người ở trên tường của cầu thang, anh khoanh tay, biểu cảm trên mặt ẩn trong bóng tối.

MM

Hết chương 74!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

"Xem ra ở cùng với A Tuấn cũng không tệ nhỉ". Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Theo giọng nói kia Nặc Đình Sơn nhìn thấy Trình Diệp Qua tựa nửa người trên bức tường chắn ở cầu thang, anh khoanh tay biểu cảm của khuôn mặt ẩn trong bóng tối.

Nặc Đình Sơn đứng im ở đó, nghĩ một chút rồi đi về phía Trình Diệp Qua, lúc sắp tới gần anh thì cô đã nhìn thấy biểu cảm ở trên mặt của anh, cũng lạnh nhạt giống như giọng nói vừa nãy của anh vậy.

Gặp gỡ như vậy đúng là bất ngờ, theo thời hạn của hộ chiếu càng tới gần thì dũng khí của Nặc Đình Sơn cũng gần như từ từ biến mất, giống như trước đó Trình Diệp Qua nhắc nhở vậy, cô không dám chủ động tạo ra cơ hội gặp mặt với Trình Diệp Qua, chỉ sợ những ý đồ xấu xa kia của cô sẽ hủy hết những điều tốt đẹp ngày xưa của họ.

Ngày đó ở trên lối hành lang, cô chỉ có thể dè dặt cùng những đồng nghiệp của mình tránh sang một bên mà cung kính gọi một tiếng "Anh Trình".

Đó chính là hiện thực, bất kể bạn đã dùng bao nhiêu công sức để gây tê chính mình, thế nhưng trong một khoảnh khắc nào đó những hiện thực kia sẽ khiến cho bạn thấy rằng không thể trốn tránh. Anh đã có cô gái mà cô thể công khai cầm tay anh ở trước bàn dân thiên hạ, cô gái đó cũng đã được Vinh Mộ Minh chấp nhận, cô gái có thể được Vinh Mộ Minh chấp nhận chắc là không tệ nhỉ.

Vì vậy, có thể nói với anh những lời này cũng tốt.

"Anh cũng tới thăm A Tuấn sao?" Dừng lại một chút, Nặc Đình Sơn lại khẽ nói: "Bây giờ người ở trạm tàu điện ngầm có hơi đông, hiện tại em vẫn chưa ăn cơm, nếu không thì chúng ta đi ăn, sau khi ăn xong anh hãy tới..."

Lời của Nặc Đình Sơn bị Trình Diệp Qua cắt ngang, sau đó cô nghe thấy lời của Trình Diệp Qua mà mười mấy phút trước Vinh Tuấn đã nói qua "Đều tới Bắc Kinh cả rồi".

"Vinh Tuấn, Cohen, đều đã tới Bắc Kinh rồi". Trong giọng nói của Trình Diệp Qua có loại trào phúng mà Nặc Đình Sơn lại không thể quen thuộc hơn được, cứ như là cô dẫn Vinh Tuấn và Cohen tới Bắc Kinh vậy.

Quả nhiên.

"Nặc Đinh Sơn, trên người cô nhất định là có một loại từ trường nào đó, loại từ trường khiến đàn ông ngoan ngoãn nghe theo, Cohen bị cô bỏ rơi hình như vẫn còn hứng thú đối với cô, mà từ cách cô ở chung với Vinh Tuấn vừa rồi cũng có chiều hướng của tình cũ hợp lại, tôi đoán..."

"Em đi đây". Nặc Đinh Sơn nói, bước chân vội vàng sai bước về phía bậc cầu thang, bây giờ cô vừa lạnh vừa đói, cô nghĩ nếu như lại nghe thấy những lời mang theo giọng điệu châm biếm của Trình Diệp Qua nữa thì cô nhất định sẽ rất khó chịu.

Vừa đi hết bậc cầu thang cuối cùng, tay đã bị kéo lại.

"Không phải nói là vì tôi mới sao? Nhưng tôi đã nhìn thấy những gì đây? Cô trò chuyện vui vẻ với Cohen, cô chủ động tới trước mặt Vinh Tuấn, thậm chí cô còn đề cập ta sờ lên mặt của cô, cô không thấy..." Tất cả những lời còn lại đều vì gương mặt quá mửa tái nhợt của cô mà dừng lại.

Ánh đèn ở lối cửa vào của Tàu điện ngầm là màu trắng, tia sáng của ánh đèn màu trắng rơi vào trên gương mặt trước mắt này giống như...

Giống như màu trắng của lớp vôi trên bức tường, từng lớp lại chồng lên từng lớp khiến cho người ta không nhìn.

Vào giờ khắc này Trình Diệp Qua mới phát hiện ra bàn tay mà mình kéo lại đã lạnh giống như vừa từ hầm băng chui ra vậy. Chiếc áo khoác màu đen mặc ở trên người cô vừa mỏng lại vừa nhăn nhúm, cô gái này ăn mặc phong phanh như thể thoát nhìn như không có cảm giác tồn tại vậy, dường như chỉ trong thoáng chốc là sẽ bị chôn vùi trong dòng người.

Trong mơ hồ Trình Diệp Qua nhớ lại lúc lần đầu tiên gặp Nặc Đinh Sơn, trên người cô cũng mặc bộ quần áo như vậy.

"Nặc Đinh Sơn!" Trình Diệp Qua nghe thấy giọng của mình nghe qua đã tức tới mức không thể kìm nén được, nói năng có chút lộn xộn: "Chết tiệt, tại sao cô cứ luôn mặc kiểu quần áo này chứ, cô không biết bộ quần áo trên người này của cô xấu chết đi được, cô đã xấu mà quần áo lại càng xấu hơn. Không, phải là quần áo đã xấu mà cô còn xấu hơn".

"Không đúng, là cô và quần áo đều xấu như nhau!" Nói xong Trình Diệp Qua còn hung hăng chửi một câu "Shit".

Cô cứ mặc cho anh chửi mình như một khúc gỗ. Trình Diệp Qua lấy hơi để làm dịu lại ngọn lửa đang bùng lên trong lòng, anh cởi áo khoác ra khoác lên trên người cô: "Nặc Đinh Sơn, em nói thật với tôi đi, có phải là em chỉ có một bộ quần áo này là có thể giữ ấm không vậy?"

Lời của Trình Diệp Qua nói quả thật là rất đúng, lúc vừa tới Bắc Kinh Nặc Đinh Sơn mới phát hiện ra thời tiết của Bắc Kinh và Nam Phi khác nhau một trời một vực. Chiếc áo khoác đen này vẫn là của một cô gái cùng đáp chuyến bay tới Bắc Kinh cho cô.

Vừa thấy Nặc Đinh Sơn im lặng không lên tiếng Trình Diệp Qua đã biết mình nói đúng rồi. Điên mất thôi, tại sao mỗi lần gặp cô gái này đều nghèo như vậy.

Giữ cổ cô tay cô lại: "Tôi dẫn em đi mua quần áo".

Cô không nhúc nhích, muốn mang người phụ nữ gầy gò tới mức gió có thể thổi bay này rời khỏi đây đối với Trình Diệp Qua mà nói là một chuyện dễ dàng, nhưng anh không dám dùng sức, chỉ sợ hơi dùng sức là dường như sẽ bẻ gãy cổ tay cô, cho dù không làm gãy cũng sợ làm cô đau.

Khuôn mặt trách bực như quét vôi của cô quay qua một bên.

Đúng là rắc rối!

Anh hạ thấp giọng, hơi cúi người xuống: "Tôi dẫn em đi mua quần áo".

Vẫn không nhúc nhích.

Thôi được rồi, anh đè giọng xuống thấp hơn, giống như là dỗ dành con nít vậy, thử một câu thăm dò: "Quần áo xấu hơn em một chút".

Shit. Chết tiệt!

"Nặc Đinh Sơn". Anh gần từng câu từng chữ: "Rốt cuộc là em muốn thế nào?"

Vẫn không đáp lại.

Trình Diệp Qua lại nghiêng răng, làm điệu bộ như rửa tai lắng nghe: "Đổi cách nói khác chính là những lời tôi vừa nói lúc này đã sai ở chỗ nào?"

Cả nửa ngày sau cô mới chậm chạp nói: "Em không có trêu chọc tới Cohen, em cũng không nghĩ tới nói lại tình xưa với A Tuấn".

Mười mấy phút sau Nặc Đinh Sơn được Trình Diệp Qua dẫn tới một cửa hàng quần áo gần trạm tàu điện ngầm.

"Mang áo khoác giữ ấm tốt nhất trong cửa hàng các cô cho cô ấy". Trình Diệp Qua chỉ vào Nặc Đinh Sơn nói.

Chiếc áo khoác dài kia mặc trên người Nặc Đinh Sơn xem ra có chút giống chiếc chăn bông, trong tay cô còn cầm mấy chiếc áo khoác có kiểu dáng y chang.

Từ cửa hàng quần áo đi ra họ mặt đối mặt đứng ở quảng trường, duy trì khoảng cách khoảng ba bước chân, anh nói với cô:

"Chu Mỹ Bảo nói với tôi, đối diện với tình yêu đã qua này, vào đúng thời điểm ra tay giúp đỡ người đã từng yêu là một loại tôn trọng. Nặc Đinh Sơn, tôi nói như vậy em có hiểu không?"

Nặc Đinh Sơn quay mặt đi nhìn bóng của chính mình đổ trên quảng trường, không hề gầy gò nhỏ bé giống như Trình Diệp Qua đã miêu tả ở trong tiệm bán quần áo, chiếc áo khoác ngoài kia làm cho cô nhìn qua không có chút không tồn tại như vậy.

Hươu hươu cái túi gói chiếc áo khoác trên tay, Nặc Đinh Sơn nói với Trình Diệp Qua: "Tiền mua quần áo lúc được phát lương em sẽ trả lại cho anh".

Vừa đi được mấy bước Trình Diệp Qua đã đuổi tới, anh đi sóng vai với cô. Trên quảng trường có thiếu niên mang giày patin đang đuổi nhau, một thanh niên bị bạn của mình đuổi theo đã mất thăng bằng, nhìn như muốn xông ngay tới phía Nặc Đinh Sơn.

"Rầm" một tiếng.

Cậu thiếu niên đã bị Trình Diệp Qua đẩy ngã trên đất, tay của Nặc Đinh Sơn bị Trình Diệp Qua nắm ở trong tay, cậu thiếu niên từ trên đất đứng dậy nhưng đôi giày patin mang trên chân khiến cho động tác của cậu ta tỏ ra vô cùng buồn cười, nhìn vậy làm cho Nặc Đinh Sơn buồn cười, cuối cùng cô cũng bật cười.

"Vừa rồi không phải em nói vẫn chưa ăn cơm sao, tôi cũng chưa ăn". Trình Diệp Qua nói với cô.

Thu lại nụ cười Nặc Đinh Sơn nhìn bàn tay đang nắm lấy nhau của cô và Trình Diệp Qua, sau khi anh kéo cô ra thì tay của anh cũng không buông tay cô ra nữa.

"Cùng ăn cơm?"

"Ừ".

Đi được mấy bước Nặc Đinh Sơn khẽ hỏi: Trình Diệp Qua, anh có thể dẫn em tới một nhà hàng kiểu cũ ở Bắc Kinh không?

Đã rất lâu trước đây Nặc Đinh Sơn đã mơ được Trình Diệp Qua dẫn tới quán ăn kiểu đó, một số cảnh tượng cũng giống y chang trong giấc mơ.

Giống như lúc còn ở Notting Hill trước kia có một đầu bếp Bắc Kinh mà Nặc Đinh Sơn biết đã miêu tả thế này: Khi tới Bắc Kinh nhất định phải tìm tới một cửa hiệu nhà hàng lâu đời, nhà hàng lâu đời của Bắc Kinh rất náo nhiệt, khu vực gần bếp mãi là nơi nóng hừng hực nhưng những mùi vị đồ ăn sẽ theo tiếng gào thét liên tục không ngừng của nhân viên phục vụ từ đó mà ra, mùi thơm đó ở khoảng cách mấy chục bước là đã có thể nghe thấy. Nặc Đinh Sơn đã kể nguyên xi lời của người đó cho Klein nghe, Klein nghe tới cuối cùng đã chảy cả nước miếng.

Đứng ở quầy trà trog phòng ăn Nặc Đinh Sơn nhẹ nhàng xoa những chữ tiếng Anh trên cổ tay kia, cô ngây người. Cũng không biết có phải là bởi vì do hơi nước của nồi nước hồng trà lớn ở quầy trà kia không mà toàn bộ phòng ăn cứ như được ngâm trong hơi nước. Trong mảng hơi nước lớn có một bóng dáng cao gầy đang bước từng bước đi về phía cô, Nặc Đinh Sơn rù rèm mi xuống.

Trình Diệp Qua đi tới trước mặt cô kéo cánh tay cô nói một câu: Đói rồi chứ?

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

Họ dẫn dẫn tới vị trí phòng riêng ít ỏi của nhà hàng được dùng tấm gỗ kết thành ô vuông tương tự như phòng làm việc, quả nhiên là cách khoảng mười bước là có thể ngửi thấy mùi thơm. Đồ ăn được đặt ở trên bàn, món mỹ khô được chồng lên nhau cực kỳ đẹp, miếng vịt quay được nướng tới vàng óng, nước sốt kết hợp với một đĩa khai vị nhỏ.

Thở ra một hơi thật sâu, Nặc Đinh Sơn cảm thấy lên.

Nhìn Nặc Đinh Sơn đang hăng say chiến đấu kia Trình Diệp Qua có chút mơ hồ. Thật sự là kèm chế là để tôn trọng đối với phần tình cảm ngày xưa không? Thật là như vậy sao?

Nhưng vào giờ phút này cảm giác thỏa mãn không có nguyên do ở trong lòng anh kia lại là từ đâu mà tới? Cảm giác thỏa mãn đó giống như do đồ ăn mang tới, cứ giống như mình là người ăn miếng vịt nướng vàng óng ánh kia, nuốt món mỹ trộn vào bụng không còn sót lại, rồi bỏ đĩa xuống cảm thấy lên uống từng ngụm canh nóng.

Rõ ràng là anh không có động đũa qua lần nào.

Uống cạn miếng canh nóng cuối cùng, người đó mới nhớ tới còn có một người khác đang ngồi ở trước mặt cô, nhìn anh, canh nóng làm cho trên mặt cô rịn ra tầng mồ hôi mỏng. Bây giờ xem ra sắc mặt của cô cũng không còn giống như bức tường trắng quét vôi nữa rồi, chóp mũi vênh lên. Cái chóp mũi vênh lên kia là nơi quyền rũ nhất trên gương mặt của cô. Khi cô rũ mắt xuống lông mi của cô luôn sẽ hơi rung rinh.

Lông mi khẽ run run kết hợp với chóp mũi vênh lên có một vẻ phong tình tự nhiên làm cho anh không thể nào rời mắt nổi.

Nhìn đi, cô lại rù mi mắt xuống rồi.

Vì vậy mắt của anh lại không thể rời đi được.

Chỉ nghe thấy âm thanh khe khẽ của nó: Trình Diệp Qua, lần này em sẽ không mắc bẫy của anh nữa đâu.

"Cái gì?" Anh hỏi ra câu ấy giống như là đang nói mơ.

Cô giương mắt nhìn anh: "Em có thể chắc chắn là bây giờ khóe miệng của em không có dính bất kỳ đồ ăn nào".

Bỗng nhiên hiểu ra mang máng là có lúc như vậy, vì có thể để cho mắt mình dán càng lâu trên mặt cô nên anh đã bịa ra lời nói dối như vậy, đại khái là nói một nam một nữ dùng cơm khi ánh mắt của người con trai dùng trên mặt của cô gái thời gian dài thì tay cô gái vô thức sẽ làm động tác sờ lên khóe miệng.

Ánh mắt anh dừng lại trên khóe miệng cô, cười mà không nói.

Cô cau mày trừng anh, anh nhướn mày nhìn cô.

Dần dần dáng vẻ của cô có chút không yên, ngón tay di chuyển tới chỗ khóe miệng, bên trái rồi lại bên phải, sau đó cô lại càng lườm anh hung dữ hơn.

Coi kìa, lại bị lừa rồi, con gái đúng là loài vật yêu cái đẹp.

Trình Diệp Qua nở nụ cười, người phụ nữ biết lừa người như vậy sao lại dễ dàng bị lừa thế chứ. Khi ánh mắt chạm tới bàn tay của cô, anh đã nhìn thấy vết sẹo trong lòng bàn tay cô, vết sẹo vừa khép lại lộ ra vết hồng nhạt.

Cũng ngày đó anh đã đoán được một chuyện.

Thu lại nụ cười: "Con bé không còn nữa sao?"

Đứa trẻ nhiều nếp nhăn trên mặt kia nhưng lại thích màu sắc tươi đẹp tên là "Rực rỡ" đã không còn nữa sao? Lời của anh làm cho cô dường như có chút mờ mịt.

"Cái gì?"

Ánh mắt của Trình Diệp Qua rời khỏi khóe miệng cô, dùng một âm thanh rất khẽ hỏi: "Người mà em không cho tôi nhắc tới ấy không còn nữa sao?"

Sau mấy giây cô rũ mắt xuống, tay chạm vào ly nước đặt bên tay trái của cô, dáng vẻ tựa như muốn uống nước, tay vừa chạm tới ly nước.

Một âm thanh cực kỳ không êm dịu vang lên. Hức ---

Theo tiếng nấc cụt kia còn có nước mắt giàn giụa của cô.

Nặc Đinh Sơn nghĩ uống nước là có thể ngăn lại tiếng nấc nhưng không biết tay tại sao lại không nghe theo sự điều khiển não bộ của cô, thế nào cũng không nhúc nhích được, cứ trơ mắt mặc cho cô cô gật lên gật xuống theo tiếng nấc rất có tiết tấu mà vào lúc này nước mắt cũng thi nhau chạy tới tham gia náo nhiệt.

Nhà hàng cổ xưa của Bắc Kinh lại dập dòn trong mảng lớn hơi nước, thoát ần thoát hiện.

Trong ánh sáng dập dòn một gương mặt tiến gần về phía cô, hai bàn tay đặt ở hai bên má cô, cô bị động để cho hai bàn tay ấy nâng mặt cô lên, môi bị ngậm lấy.

Mắt cô tròn lớn, từng tiếng nấc dường như đã bị người đang ngậm lấy môi mình hút mất, mắt vẫn mở lớn.

Từ từ bị mê hoặc trước tiên là rèm mi, hơi run run, rồi nhắm lại. Nhà hàng cổ xưa của Bắc Kinh trong hơi nước chuyển động không thấy nữa, còn lại chính là sự quần quýt của răng và môi.

Bàn tay đặt ở vị trí khoang ngực của anh, trong bóng tối cô cảm giác được sự trêu đùa của đầu lưỡi, đầu lưỡi của cô bị anh ngậm lấy, có khi xiết lại có khi buông ra làm cho cô đắm chìm trong đó.

Khi ý thức được anh có ý rút lui cô lại chủ động cuốn lấy, cũng chính vì một hồi trêu đùa như vậy đã bị anh mạnh mẽ quăn lấy, giống như một loại truy đuổi không biết mệt mỏi.

Lúc sắp ngạt thở họ cùng buông nhau ra, sau khi thả ra thì ánh mắt của họ đồng thời tranh né nhau.

Mùi hương của thức ăn, thực khách nói cười huyền ảo như một lần nữa quay trở lại thế giới này.

Nặc Đinh Sơn theo sau Trình Diệp Qua đi ra khỏi nhà hàng, còn đang trong lúc anh không nói một lời nào mà mở cửa xe phía sau ra, tốc độ lái xe của Trình Diệp Qua rất nhanh cứ như là muốn thoát khỏi điều xấu xa vậy, trong lúc đó điện thoại của anh vang lên hai lần Trình Diệp Qua đã không nhận điện thoại.

Trở lại khách sạn đã khoảng gần mười giờ, xe dừng ở bãi đậu xe, Trình Diệp Qua cũng không trực tiếp xuống xe, anh nói ngay với cô một câu "Em đi vào trước đi".

Nặc Đinh Sơn muốn nói gì đó với Trình Diệp Qua nhưng bị một câu "Tạm biệt" của anh chặn trở lại.

Sau một đoạn đường ngắn Nặc Đinh Sơn đã nghĩ đi nghĩ lại, cô quay trở lại bãi đậu xe, Trình Diệp Qua vẫn đang ở bãi đậu xe, anh dựa lưng trên xe đang nói chuyện điện thoại, giọng nói vừa thấp, vừa trầm lại vừa khẽ.

Lúc tiến thêm một chút Nặc Đinh Sơn đã nghe thấy câu nói Trình Diệp Qua kia: "Chu Ly An".

Chính cái câu "Chu Ly An" này làm cho Nặc Đinh Sơn dừng bước lại, lặng lẽ rời khỏi bãi đậu xe.

Ngày hôm sau Nặc Đinh Sơn để lại tờ giấy trên tủ đầu giường của Trình Diệp Qua, trên tờ giấy viết: Em hiểu rồi, có lẽ do nguyên nhân của việc em bị nắc cụt.

Lại qua mấy ngày Nặc Đinh Sơn bị Trình Diệp Qua gọi vào phòng của anh, anh đưa mấy xấp tờ phiếu tiêu dùng của khách sạn cho cô: "Coi như là quà xin lỗi, tôi xin lỗi vì những lời lúc trước đã nói với em".

Nặc Đinh Sơn đương nhiên biết lời mà Trình Diệp Qua nói là gì.

"Đem mấy cái này tặng cho mấy người làm cùng với em, họ sẽ rất vui lòng nhận chúng".

Nặc Đinh Sơn nhận xấp phiếu tiêu dùng.

"Tạm biệt".

Cầm những tấm phiếu tiêu dùng Nặc Đinh Sơn rời khỏi phòng.

Đứng ở cửa phòng cô cúi đầu nhìn xấp phiếu tiêu dùng trong tay. Tên khốn này, còn chê nói thể vẫn chưa đủ rõ ràng sao?

"Ra tay giúp đỡ mà người mình từng yêu vào đúng thời điểm là một loại tôn trọng đối với tình yêu đó. Nặc Đinh Sơn, tôi nói như vậy em có hiểu không?"

MM

Hết chương 75!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Tối thứ sáu, khoảng bảy giờ, chiếc xe của Trình Diệp Qua đang trên đường xe lái vào trong lối vào khách sạn, cuộc họp hội nghị buổi chiều làm cho anh có chút mệt mỏi, càng mệt mỏi hơn là bữa tối có uống một chút rượu đã làm cho anh có chút buồn ngủ.

Tiếng thắng xe gấp kèm với tiếng quát mắng của tài xế khiến cho Trình Diệp Qua cố gượng mở mắt ra, ở giữa lối dành riêng cho xe có một người đứng, người đó cách chiếc xe khoảng nửa bước chân.

Sau khi nhìn rõ người đó con buồn ngủ của Trình Diệp Qua đã hoàn toàn biến mất.

Người đứng ở ngay giữa làn đường xe kia rõ ràng là Nặc Đinh Sơn, khi nhìn rõ là Nặc Đinh Sơn tay của Trình Diệp Qua đã đặt ở trên cửa xe, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu anh chính là: Xuống xe, mắng cho người phụ nữ kia một trận.

Rốt cuộc là người phụ nữ này xuất hiện ở đây làm gì? Có biết là chỉ cần tài xế của anh thắng xe chậm một chút thôi là sẽ đụng cô bay văng ra xa rồi không?

Chưa đợi Trình Diệp Qua kịp mở xe ra đã nghe thấy tiếng Nặc Đinh Sơn vội vàng xin lỗi rồi rít không ngừng sau đó cô lại vội vàng rời khỏi làn xe chạy.

Chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước, Trình Diệp Qua thu tay từ trên cửa xe về, khi bóng dáng kia thoáng lướt qua cửa xe của anh, tầm mắt anh không tự chủ được mà dõi theo bóng dáng ấy.

Cô mặc chiếc áo khoác màu nhạt mà anh mua cho cô, trong tay cầm chiếc kèn tây Ireland, bước chân vội vã.

Thu hồi lại tầm mắt, tựa đầu lên phái sau ghế, một câu nói kia cứ tự động đi vào trong đầu anh "Ở vùng ngoại ô Scotland, mình đã bị mê hoặc bởi cô gái thời kèm tây từ cái nhìn đầu tiên, mình chưa từng nghĩ là chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên ấy lại xảy ra với mình".

Đó là giọng nói của Vinh Tuấn.

Trình Diệp Qua đã đại khái đoán được Nặc Đình Sơn vội vã cầm kèn Tây Scotland đi chỗ nào rồi, có lẽ người phụ nữ này thực sự cho rằng mình là nàng thơ, bây giờ Vinh Tuấn là chàng kỵ sĩ gặp nạn, nàng thơ này sẽ đảm đương sứ mệnh của đức mẹ Maria.

Ngẫm nghĩ lại thì đúng là vô cùng buồn cười, lời nói khi đó của Vinh Tuấn vẫn còn văng vẳng bên tai anh "Lãng quên là sự trừng phạt tốt nhất với Nặc Đình Sơn", trên đời này cứ có một loại người như vậy chỉ nói mà không làm.

Anh trở về phòng, tắm rửa, sau khi trả lời mấy mail quan trọng thì điện thoại vang lên, Chu Ly An gọi điện tới từ bữa tiệc sinh nhật của học sinh của cô ấy, khi biết anh ở khách sạn một mình thì cô ấy đưa ra đề nghị qua với anh.

"Không cần, lát nữa anh sẽ ra ngoài". Anh nói với cô ấy.

Cúp điện thoại, Trình Diệp Qua mở tivi lên, vừa rồi anh đã nói dối với Chu Ly An câu "Lát nữa anh sẽ ra ngoài" vô cùng trôi chảy. Ngón trở và ngón cái day giữa hai đầu chân mày, âm thanh ồn ào của tivi khiến cho anh khó chịu.

Lúc rời khỏi khách sạn Trình Diệp Qua cho là anh muốn đi ra ngoài hóng gió một chút nhân tiện qua gặp dì Kiều, đã mấy ngày anh chưa có đi gặp dì Kiều rồi, nhưng xe của anh lại lái theo tuyến đường Tây Hoàn, đó là hướng ngược với hướng từ hộp viện của Dì Kiều.

Theo quảng trường kia lại đi tiếp một đoạn đường ngắn là tới trạm tàu điện ngầm kia, đó là Trạm tàu điện ngầm mà Vinh Tuấn đang biểu diễn. Chân đứng ở bậc cầu thang của trạm tàu điện ngầm, sau mấy chục bậc cầu thang Trình Diệp Qua liền nhìn thấy mấy trăm người vây lại thành vòng tròn, anh bước từng bước đi tới.

Giai điệu Violon và kèn tây hòa quyện xuyên qua kẽ hở của rừng người, tự do tự tại, có chút bi thương. Trình Diệp Qua dừng lại, đó là bản "Gypsy Airs" nổi danh.

Đó là bản nhạc dành cho người nơi đất khách, ở thành phố này có rất nhiều người ngoại quốc, giai điệu như này không thu hút người ta dừng chân mới lạ, tóm lại lần này Vinh Tuấn chọn đã đúng bản nhạc.

Vừa nghe kéo Violon Trình Diệp Qua đã biết là của ai, mà người thổi kèn tây chắc cũng không khó đoán. Anh lắng tai nghe, đó là hai âm thanh hỗ trợ nhau, thời gian hai năm sống chung với nhau đã làm cho hai người đó có sự ăn ý rất tốt, giai điệu rung động lòng người như thế kia mà.

Đi gần về phía giai điệu, đúng như Trình Diệp Qua đoán vậy người thổi kèn tây là Nặc Đình Sơn, người đàn ông kéo violon và người phụ nữ thổi kèn tây mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, trông đáng điệu của hai người đó giống như là đôi tình nhân vậy.

Anh dừng chân đứng ở trong một góc khuất.

Khúc cuối của bản "Gypsy Airs" đã nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay, mặt của hai người biểu diễn đỏ lên đang điều chỉnh lại hô hấp, âm thanh của cậu thiếu niên trong thời kỳ vỡ giọng đã hỏi một câu "Các bạn còn muốn tiếp tục biểu diễn không?"

Vinh Tuấn chỉ vào cái bảng nhỏ bên cạnh hộp Violon, trên tấm bảng ghi rõ vào mỗi tối thứ sáu anh ấy sẽ xuất hiện ở đây để biểu diễn phục vụ cho mọi người.

"Tôi thích màn biểu diễn của các bạn, tuần sau có phải là tôi vẫn có thể được xem các bạn biểu diễn không". Cậu thiếu niên hỏi.

Hai người biểu diễn nhìn nhau nở nụ cười, ngầm giao hẹn và thỏa thuận.

Đứng từ góc độ này của Trình Diệp Qua có thể thấy được rõ ràng nụ cười của Nặc Đình Sơn, chân thành, thoải mái, trong trẻo giống như là tia nắng đầu tiên sau mưa gió, nó đâm vào lòng anh tới đau đớn.

Vào giờ phút này Trình Diệp Qua mới bừng tỉnh nhận ra rằng từ sau khi Nặc Đình Sơn xuất hiện ở Bắc Kinh cô chưa từng có lần nào cười như vậy ở trước mặt anh, ý cười thảnh thơi hiện nơi khóe miệng cô cũng thấp thoáng mang một nỗi bi thương. Không phải là bi thương thì là sự bất lực, Không phải là bất lực thì là tự giễu, Không phải tự giễu thì là có ý lấy lòng.

Trái lại cô rơi nước mắt trước mặt anh thì không ít, tính ra đều đã vượt qua cả ở Notting Hill và Manchester cộng lại. Bây giờ nghĩ lại thì cô đúng là hay khóc, Nặc Đình Sơn lúc nào cũng ru ngủ xuống để che đi tâm sự ngổn ngang lúc nào đã trở nên đáng yêu vậy rồi.

Nước mắt của cô cũng làm cho lòng anh hoảng hốt, nụ cười của cô cũng khiến anh hốt hoảng y như vậy. Anh đưa tay đẩy người đang chắn ở trước mặt ra, người này đã che mắt anh rồi.

Vào lúc này trong đầu của Trình Diệp Qua chỉ có một chuyện, đó là đi tới, dù cho là lời hay kéo thì thế nào cũng phải mang cô đi.

Hỏi Trình Diệp Qua muốn mang cô tới chỗ nào? Anh cũng không biết, mặc kệ, chỉ cần không để cho cô cười như vậy ở trước mặt Vinh Tuấn là được rồi.

Nếu như cô không tình nguyện mà hỏi anh "Trình Diệp Qua, anh sao vậy?" Có lẽ anh sẽ trả lời cô rằng "Tôi cũng không biết, nếu như em còn tiếp tục cười như vậy trước mặt cậu ấy thì tôi sẽ phát điên mất!"

Người đó bị đẩy ra, đứng ở trước mặt người đó còn một người khác nữa, đẩy người đó ra là anh có thể kéo được tay cô rồi, lúc tay sắp chạm tới người kia thì di động của anh vang lên.

Đây là tiếng chuông mà Chu Ly An cài cho anh mấy ngày trước, tiếng chuông báo dành riêng cho Chu Ly An. Lễ giáng sinh sắp tới rồi, lễ giáng sinh họ muốn đi du lịch cùng nhau, Chu Ly An sợ anh không đề tâm tới chuyện này nên đã cài đặt tiếng chuông như vậy, tiếng chuông này có thể luôn luôn nhắc nhở anh: Giáng sinh đã tới, giáng sinh này chúng ta phải cùng nhau đi du lịch.

Chu Ly An, Chu Ly An!

Tay vô lực buông từ trên vai người người xuống, Trình Diệp Qua quay đầu.

Xuyên qua khe hở giữa đám người Vinh Tuấn đã vô tình trông thấy bóng lưng quen thuộc vội vàng chạy về phía cầu thang tàu điện ngầm, bóng lưng kia cho thấy chính là sự hoảng loạn, dường như đang nóng lòng muốn thoát khỏi cái gì ấy.

Đưa mắt nhìn bóng lưng giống như đang chạy nạn biết mất ở lối cửa vào trạm tàu điện ngầm.

"Đang nhìn gì vậy?" Người đứng cách anh rất gần thấp giọng hỏi anh.

Ánh mắt thu lại từ lối vào trạm tàu điện ngầm, rơi vào trên mặt Nặc Đình Sơn, anh cười nói không có gì.

Dường như họ đã quay trở lại kiểu sống chung lúc trước, cô là trợ lý của anh, sau khi thu dọn xong tất cả cô hỏi anh có đói không, thực ra thì Vinh Tuấn không đói nhưng anh vẫn nói với cô bởi vì vội tới đây nên đã quên ăn cơm rồi, hiện ra trên mặt cô chính là biểu cảm Em biết ngay mà, sau đó cô vội vã chạy đi.

Nhìn bóng lưng vội vã chạy đi kia trong lòng Vinh Tuấn có chút nhớ nhung: Anh hy vọng lúc anh rời khỏi Bắc Kinh sẽ không phải là một người.

Vinh Tuấn nhớ mang máng rằng mình đã từng nghe một câu thể này, người trưởng thành cứ cách bốn năm lại thành một thời kỳ, Vinh Tuấn của hai mươi bốn tuổi có lẽ sẽ dùng ánh mắt lạnh lùng để đối mặt với Nặc Đình Sơn khi cô tìm tới cửa, sự kiêu ngạo sẽ khiến anh ấy không thêm liếc mắt nhìn, nhưng Vinh Tuấn của tuổi hai mươi tám lại bắt đầu tin tưởng vào một loại tình cảm gọi là thuận theo tự nhiên.

May mắn gặp nhau, may mắn tương phùng là quà tặng mà vận mệnh ban tặng, món quà đó anh ấy đương nhiên sẽ quý trọng.

Chiếc áo khoác tối màu bị Trình Diệp Qua ném vào trong thùng rác, tắm lại lần nữa rồi anh thay đồ ngủ. mười giờ rưỡi Trình Diệp Qua gọi điện thoại cho Chu Ly An, Chu Ly An vẫn còn ở bữa tiệc sinh nhật của học sinh cô ấy, anh vừa mở tủ lạnh vừa nghe Chu Ly An nói với anh mấy câu chuyện thú vị ở bữa tiệc của học sinh cô ấy.

Rượu vang đặt ở ngăn bên trên, nước đặt ở ngăn bên dưới, khi ngón tay vừa chạm vào rượu vang thì anh nghe thấy tiếng thét chói tai của Chu Ly An.

Anh dừng lại động tác: "Sao vậy?"

"Họ ném bánh kem vào em". Giọng Chu Ly An oán thán: "Trình Diệp Quan, anh mau tới cứu em"

Trình Diệp Qua bật cười: "Được, anh sẽ lập tức tìm chiếc áo choàng đen, nhưng mà làm sao đây Chu Lu An, mặt nạ doi của anh vẫn còn nhưng quần giả của anh nói cho anh biết áo choàng của anh đã được đưa tới tiệm giặt là rồi".

"Chả buồn cười tẹo nào, cúp máy đây". Giọng oán thán vẫn lộ ra một loại hưởng thụ: "Trình Diệp Qua em đã biến thành ông lão râu bạc rồi, nếu còn tiếp tục nói chuyện với anh nữa thì không biết chừng em sẽ biến thành người tuyết mất".

"Ừ". Ngón tay anh chuyển từ giá rượu sang bình đựng nước: "Mười một rưỡi anh bảo tài xế đi đón em".

"Ừ".

"Cẩn thận một chút".

"Được".

Cúp điện thoại xong anh anh đem bình nước rót vào trong ly, tựa hồ như vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó anh lại thả một cục đá vào trong nước, uống nước xong Trình Diệp Qua tự nói với chính mình rằng lập tức đi ngủ.

Nửa tiếng sau Trình Diệp Qua lại đứng trước tủ lạnh, anh mở tủ lạnh ra không chút do dự cầm lấy chai rượu vang, một chút cồn nập vào trong dạ dày của anh đang lan tỏa trong lồng ngực, làm cho từng lỗ chân lông như muốn nổi cả lên.

Hình ảnh trong tivi đã trở nên mờ ảo, Trình Diệp Qua chuyển tivi sang chế độ dừng, trong mơ hồ hình ảnh trong tivi bị thay thế bằng một số hình ảnh,

những hình ảnh đó giống như đã được khắc vào trong đầu vậy, hình ảnh tĩnh đã trở thành hình ảnh động. Có một âm thanh trầm thấp khàn khàn nói mấy câu khó hiểu "Dưa nhỏ có thể gọi vào lúc đặc biệt". Thân thể đó đè lên người anh lại mềm mại như thế. Ừ, là cô, cô lúc nào cũng hiểu chuyện như thế.

Trong đêm tối có ánh sáng nhạt, anh thở dốc, môi của cô mềm mại là thế, chỉ một lúc đã đánh vào phần cứng rắn nhất cũng là phần yếu đuối nhất của anh. Giống như môi cô, còn những sợi tóc mềm mại của cô theo từng động tác của cô mà hết lần này tới lần khác cọ sát anh như thế. Trong mơ hồ bàn tay của anh muốn nắm lấy một thứ để giải tỏa lồng ngực sắp nổ tung của anh, cuối cùng tay của anh đã chạm được vào tóc của cô, men từng chút một theo ngọn tóc ngón tay của anh luồn sâu vào chân tóc của cô, theo động tác lúc cao lúc thấp của cô cô hòng anh nặng nề kêu lên, giống như tới cú nổ cách đây mười bốn tỷ năm trước.

Loại sung sướng suýt đạt tới đỉnh ấy làm cho biểu hiện của anh giống như một cậu thiếu niên ở vào thời kỳ trưởng thành tràn trề ham muốn phá hủy, ôm trong lòng một trái bóng rổ đi tới chỗ đậu xe của giáo viên hướng dẫn mà anh vẫn luôn nhìn không thuận mắt. Ừm, quý ngài này vừa mới mua xe mới.

Vào buổi chiều, xung quanh không một bóng người, giờ hai tay cao lên đỉnh đầu, mười đầu ngón tay túm chặt quả bóng rổ, khoe miệng nhếch lên, từ từ nói "Mẹ kiếp!" Ném quả bóng rổ về phía kính chắn gió của xe, quả bóng rổ vừa vọt rơi trúng trước kính xe, mặt kính lảnh lộn trong nháy mắt đã như mặt sông băng rạn nứt, theo tiếng nứt vang lên còn có còi báo động của chiếc xe, tiếng còi báo động làm cho cánh cửa của chiếc xe đối diện mở ra, chủ nhân của chiếc xe đang lết lút yếu đương vụng trộm với tình nhân của mình vừa túm lấy chiếc quần chưa cài thắt lưng vừa chỉ vào anh, anh làm động tác giờ ngón giữa với người đó sau đó chạy nhanh về phía con đường tràn ngập ánh nắng, vui vẻ khiến anh lớn tiếng hét lên, cùng với tiếng thét còn có chất lỏng được phóng ra ngoài, lồng ngực phập phồng, tiếp đó anh nghe thấy một tiếng "Ừm" ở dưới thân của mình. Âm thanh đó là của ai?

Âm thanh đó khiến cho lòng anh tràn đầy vui sướng, chú ý lắng nghe thì trong âm thanh ấy còn cả oan ức và lúng túng, tình cảnh này giống như đã từng gặp ở đâu rồi. Trong lòng anh kêu gào không yên, đưa tay ra tìm kiếm. Rồi! Lại bắn lên mặt cô rồi! Khi bàn tay chạm vào thứ chất lỏng dính nhớp trên mặt cô thì lòng anh rất ảo não. Ôi em yêu, em hãy tha thứ cho anh, em phải biết rằng ở phương diện này anh không có kinh nghiệm, có điều những lời như vậy tất nhiên là ở trong lòng của anh không thể để cho cô biết được, anh chỉ có thể dùng giọng đầy yêu thương mà gọi tên của cô "Nặc Nặc".

Tiếng "Nặc Nặc" ấy ngay gần bên tai, tiếng thở gấp trầm thấp xuyên vào trong tai của anh.

Choàng tỉnh, Trình Diệp Qua từ trên ghế sofa đứng dậy, nhìn ngó xung quanh, bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen kịt, màn hình của tivi thay đổi liên tục.

Tắt tivi, thời gian đã là ba giờ sáng.

Thở ra một hơi, nhắm mắt lại. Tiếng "Nặc Nặc" kia vẫn còn vẩn vương trên đầu lưỡi anh thật lâu chưa muốn rời đi, tay đặt lên lồng ngực, nói ấy vừa rồi vẫn còn kích động, là do chạy nên mới vậy sao, hay là... Trình Diệp Qua mơ hồ nhớ lại, lại nữa, lại bắn lên mặt cô sao? Khi nào mà đã biến thành lại rồi? Lại có nghĩa là lần nữa! Điện rồi, Trình Diệp Qua mày đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

Quay lại phòng ngủ, nằm lên giường thả cho suy nghĩ lững lờ, tay vô thức sờ vị trí bên cạnh. Hiên nhiên... Điện rồi, điện mất rồi. Trình Diệp Qua từ trên giường đứng dậy, mở tất cả đèn lên rồi đi tới trước máy chạy bộ.

Tầng sáng, Trình Diệp Qua nằm trên sàn nhà bên cạnh máy chạy bộ, nhìn bình minh của thành phố Bắc Kinh, ngắm nhìn sắc trời từng chút đổi sang sắc trắng.

Bây giờ, Nặc Đình Sơn mặc trên người bộ đồng phục, đẩy cửa phòng Trình Diệp Qua ra, năm phút trước Trình Diệp Qua đã bảo cô tới phòng anh.

Bên cạnh máy chạy bộ để bộ quần áo thể thao bị mồ hôi thấm ướt, bình nước đặt bên cạnh bộ đồ thể thao trống không, cô tắt máy chạy bộ, thu dọn lại đồ đạc.

Cô đứng ở cửa phòng gọi một tiếng Anh Trình.

"Vào đi".

Nặc Đình Sơn kéo cửa phòng ra.

Trình Diệp Qua toàn thân trang phục chỉnh tề đứng trước tủ quần áo, trên giường để một hàng cà vạt.

"Chọn cho tôi một chiếc cà vạt". Trình Diệp Qua không quay đầu lại nói với cô.

Lấy một chiếc cà vạt có màu sắc phù hợp với bộ âu phục trên người Trình Diệp Qua trong đồng cà vạt trên giường kia, cô đưa chiếc cà vạt tới trước mặt anh hỏi: "Cái này có được không?"

Trình Diệp Qua xoay mặt qua lạnh lùng "Ừ" một câu nhưng lại không đưa tay ra nhận lấy. Buổi sáng yên tĩnh, sắc trời xuyên qua rèm cửa sổ, ánh sáng nhàn nhạt hòa cùng mùi hương thảo trong tủ quần áo, dường như bốn bề tỏa ra mùi mờ ám.

Bước chân cứ thế run run đi tới trước mặt anh, nhón chân lên, đầu ngón tay chạm vào cổ áo sơ mi của anh, cô không muốn làm gì cả, cô chỉ muốn thắt cà vạt cho anh.

Hai năm rồi, cô đều dựa vào những tưởng tượng ở trong đầu để trải qua những đêm đen tuyệt vọng, cô từng tưởng tượng ra thời khắc như vậy. Một buổi sáng nào đó tỉnh lại, anh gọi cô đang bận rộn trong phòng bếp: Nặc Nặc, mau qua đây thắt cà vạt cho anh.

Tới liền, tới liền. Cô vừa trả lời vừa tắt bếp.

Tay chạm trên cổ áo của anh, tìm đập thỉnh thoảng, chờ đợi.

Không có đáp lại.

Không trả lời tức là có thể sao?

Trong lòng hiện lên một chút vui mừng, tay cẩn thận dựng cổ áo sơ mi của anh lên, so sánh màu sắc của cà vạt với bộ âu phục của anh.

"Màu sắc rất phù hợp". Cô nhỏ giọng nói.

Động tác rất chậm chạp thất vọng cả vạt, ngón tay vì không nở rời đi mà lưu luyến bịn rịn, trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị Nặc Đình Sơn nghe thấy Trình Diệp Qua hỏi một câu.

"Nặc Đình Sơn, tôi muốn nghe lời nói thật, chuyện chiếc bông tai rơi trên giường của tôi kia là thế nào? Tôi đó đã xảy ra những gì?"

Nặc Đình Sơn bất ngờ ngẩng đầu lên, mắt chạm vào ánh mắt dò xét của Trình Diệp Qua, ánh mắt ấy vì khuôn mặt ngẩng lên bất ngờ kia của cô đã có một tia sáng tỏ.

Nặc Đình Sơn nghĩ vào giờ phút này biểu hiện trên khuôn mặt của cô chắc chắn là đầy vẻ hoảng hốt.

Nói vậy, thời khắc diệu dàng này là do anh cố tình tạo nên, là vì để cô không thể phòng bị.

Sự thê lương trong lòng lan tới khóe miệng, cô lên tiếng, mở miệng nói: "Anh thực sự muốn biết sao? Nếu như em nói chúng ta thực sự phát sinh gì đó, có phải là anh sẽ hỏi em là muốn bao nhiêu không? Hay là anh sẽ mở cho em một tài khoản ngân hàng? Hoặc là mua cho em thật nhiều hàng hiệu có thể đổi thành tiền sau đó đuổi em đi? Anh hy vọng em mở miệng nói như vậy với anh à? Nếu như nói như vậy thì có phải là trong lòng anh sẽ dễ chịu hơn không? Hà?"

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc là có hay không?" Trình Diệp Qua nghiêng rằng.

Người đứng trước mặt anh giống như là một tĩnh vật vậy, không động đậy, cứ thế nhìn anh, nước mắt thì nhau rơi xuống từ hai bên khóe mắt cô.

Chết tiệt, anh còn chưa hưng dữ với cô mà, thậm chí ngay cả giọng điệu anh cũng chưa có phát ra lớn tiếng, anh chỉ muốn biết rõ thôi nên mới làm ra chuyện thế này, phải biết người phụ nữ trước mặt đây chuẩn như cá chạch vậy.

Quái quỷ! Chẳng qua là anh cũng chỉ hỏi có một câu mà cô lại đáp lại anh một chuỗi lớn như vậy, hơn nữa còn tỏ ra bộ dạng bị chịu vô cùng oan ức như vậy.

Mặt trắng như ma vậy, nhưng môi lại đỏ tươi là vì sao chứ?!

Nghiến răng nghiến lợi, cái câu "Nặc Đình Sơn, thu giọt nước mắt vô dụng của em lại, trò này cùng lắm cũng chỉ là trò lừa bịp gạt người của em" tới miệng thì lại biến thành.

"Nặc Đình Sơn, em khóc cái gì chứ, tôi cũng không có bắt nạt em".

Dáng vẻ giống như đứa trẻ đã được hỏi còn ra vẻ.

Gương mặt vô cùng đáng thương nhìn anh, vô cùng đáng thương nói "Anh đúng là đã bắt nạt em".

Shit!

Mắt giống như bị mê hoặc dán chặt trên đôi môi đỏ tươi của cô, đôi môi đỏ thắm ấy rõ ràng là luôn hiện ra đáng vẻ ma quỷ khiến người ta muốn cắn một cái.

Tay như bị thôi miên giữ lấy gáy của cô.

Cúi đầu.

Nói tôi ức hiếp em. Được thôi, vậy thì để em ném trái cái gì là ức hiếp thực sự.

MM

Hết chương 76!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Khi tiếng chuông báo phát ra từ máy tính đã làm hai người đang quần chặt lấy nhau bừng tỉnh, anh đẩy cô ra giống như bị điện giật, trong khoảnh khắc ấy Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy rất rõ sự đấu tranh và tự trách trong đáy mắt của Trình Diệp Qua, anh quay người đi tay chân luống cuống sửa sang lại quần áo.

Bóng lưng ấy là nỗi phiền muộn.

Lưng rời khỏi tủ quần áo, tay buông xuống cuộn lại ở phía trước, Nặc Đình Sơn có phần đã hiểu ra, hiểu được rằng phải như thế nào để giảm bớt sự phiền não của anh.

Cô mở miệng nói khẽ: "Không có, đêm đó không có phát sinh chuyện gì cả".

Anh dừng lại động tác sửa sang quần áo.

Sợ anh còn không tin: "Em thề đấy!"

"Vậy thì tốt quá!" Đây là câu trả lời anh dành cho cô.

Sau khi nói xong câu này anh cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng ngủ, bước chân của anh cực kỳ vội vã vừa bắt đầu nói chuyện qua điện thoại với tài xế của anh, cũng chỉ trong thời gian ngắn cánh cửa đã "bíp" một tiếng.

Xác nhận được Trình Diệp Qua đã rời đi lúc này Nặc Đình Sơn mới đứng thẳng người dậy, cài lại cúc áo ngực bị cởi ra, sau đó là tới khay áo động phục.

Mở toàn bộ đèn của phòng ngủ lên, cô đứng ở trước tấm gương toàn thân, sắc mặt của người trong gương vô cùng trắng bệch, đối lập với sắc mặt trắng bệch của cô là đôi môi như muốn chảy máu của cô.

Sáng sớm nay anh đã hôn môi cô tới sưng tấy, là anh chủ động hôn cô, anh hôn cô cũng không phải bởi vì cô bị nắc cụt.

Nên vui mừng. Không phải là nên vui mừng sao?

Nhưng vào giờ phút này lòng của Nặc Đình Sơn lại mờ mịt, một chút ngọt ngào, một chút cay đắng, còn có nỗi xót xa.

Sáng sớm hôm nay Tiêu Kiều đã mơ một giấc mơ, bà mơ thấy ánh nắng tràn ngập mọi nơi trong túp hạp viện, bà ngồi trong sân với cái bụng lớn, ngồi đối diện bà chính là Tiêu Thu, người bạn tốt nhất của bà. Lần này Tiêu Thu dẫn theo chồng mới cưới của cô ấy tới Bắc Kinh du lịch, hai người đã lâu chưa có gặp mặt trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Lúc đó Tiêu Kiều sắp lâm bồn, mà Tiêu Thu lại vừa mới lấy được giấy xét nghiệm mang thai, họ nói qua nói lại cũng không biết thế nào lại tán gẫu tới chuyện đứa trẻ trong bụng, trong tâm trạng vui vẻ Tiêu Kiều đã nói vui cho con của họ một cuộc hôn nhân: "Nếu như tiểu bảo của mình là trai, của nhà cậu là gái thì để cho tiểu bảo của nhà chúng mình từ Bắc Kinh tới London tìm con gái nhà các cậu, nếu như của nhà cậu là nam nhà mình là nữ vậy thì hãy để cho con trai của cậu từ London tới Bắc Kinh tìm con gái nhà mình".

"Nếu như chúng ta sinh ra đều là nữ hoặc sinh đần là nam thì sao?" Tiêu Thu thẳng thắn hỏi.

"Làm sao có thể, trong phim đều biên tập như vậy mà". Tiêu Kiều cũng thẳng thắn đáp lại.

Nói xong họ đều bật cười, ước muốn thật tốt đẹp.

Từ biệt cả năm trời, khi họ gặp lại nhau lần nữa là ở dưới núi Alps, bà đã là một quả phụ, Tiêu Thu là phụ nữ ly hôn đã trải qua hai lần thất bại trong hôn nhân.

Đó là một ngày mùa xuân, tuyết trắng xóa rít gào rơi trên đỉnh núi giống như thủy triều nổi giận cuộn cuộn trong đại dương ùn ùn kéo tới phía dưới núi, cảnh tượng hùng tráng như vậy khiến cho Tiêu Kiều nhìn mà sững sờ, tất cả mọi người hét gào chạy xuống núi chỉ có bà tới ngắm cảnh đẹp mà đứng ngây ngốc, miệng lầm bầm nói "Đẹp quá, thật là đẹp".

Một cánh tay giờ ra túm lấy bà miệng hét to tên của bà "A Kiều --- chạy mau, tuyết lở rồi".

Thực ra làm sao mà bà lại không biết đó là tuyết lở kia chứ, nhưng khi đó bà nghĩ yên nghỉ ở thế giới trắng tinh khiết này cũng là một lựa chọn tốt.

Nhưng một người khác lại không nghĩ như bà, người đó thiết tha mạng sống, người thiết tha mạng sống ấy cứ thế mà ra đi, người không thiết tha mạng sống thì còn ở lại.

Cô ấy ở trước mặt bà trút hơi thở cuối cùng, cô ấy nói với bà: Nếu như cậu có thể sống sót thì hãy giúp mình chăm sóc đứa con gái của mình, nói cho nó

biết rằng mình yêu nó.

Tiểu Thu cứ như vậy ra đi, thời điểm tuyết lở cô ấy vốn là ở trong nhóm người chạy đầu tiên, nhưng khi chạy được một lúc cô ấy lại quay trở lại.

Nhóm người đầu tiên trong trận tuyết lở ấy không một ai bị thương vong, mà nhóm thứ hai trong mấy chục người thì người sống sót chỉ còn có một mình người tên là Tiểu Kiều, Tiểu Thu cũng ở trong danh sách người tử vong.

Tiểu Thu tên là Đoàn Thu, Đoàn Thu có một cô con gái tên là Chu Ly An.

Trong lúc hoảng loạn Tiểu Kiều lại mơ thấy thế giới trắng tinh ấy, bà đứng ở trong đó, xung quanh không một bóng người, sau đó bà lại nghe thấy có người đang khẽ gọi tên của bà "Dì Kiều".

Trình Diệp Qua đang gọi tên của bà ư.

Còn mảnh tuyết dưới núi kia thì sao?

Như thật lại như không phải là thật, vậy người gọi bà là Dì Kiều sao mà nghe thật đau buồn, anh đang thì thầm nói chuyện với bà, nói cái gì vậy nhỉ? Bà lắng tai nghe.

"Dì Kiều, cô ấy lúc nào cũng quấn lấy con, con sắp bị cô ấy làm phiền chết rồi".

Cô ấy? Là Chu Ly An sao? Quả thực là có lúc Chu Ly An rất là đáng ghét, đó đúng là một cô nàng nói nhiều, cứ giống như con chim sẻ riu rít không ngừng, cũng không biết tẻ bả nói nhiều như vậy của cô ấy từ đâu mà ra.

Tiểu Kiều tiếp tục nghe, nhưng sao mà càng nghe lại càng không đúng vậy kia.

"Dì Kiều, cô ấy nói với con không có phát sinh chuyện gì, cô ấy đã thề rồi, con nghĩ chắc là cô ấy không lừa con, nhưng dường như con lại không có cảm giác nhẹ nhõm, thậm chí..."

Giọng nói càng lúc càng thấp xuống, thấp tới nỗi phải thật tập trung mới nghe được.

"Thậm chí con lại mong chờ nghe được đáp án ngược lại từ miệng của cô ấy, cứ thế này con nghĩ con sẽ thực sự trở thành một người đàn ông hư hỏng mất, cứ thế này". Giọng nói ngập ngừng: "Cứ thế này thì con có thể mở lời với một người khác mất".

Đứa trẻ này đang nói cái gì vậy? Làm sao mà bà càng nghe lại càng mơ hồ vậy.

"Con đã có thể mở lời nói với một người khác, Xin lỗi, anh đã làm chuyện không thể tha thứ, anh không cách nào tha thứ cho mình được".

Hơi thở như có như không cho thấy nỗi đau đớn của người đang thấp giọng nói chuyện, tay đưa ra muốn an ủi anh một chút, lại nghe thấy giọng nói kia đau đớn nói "Dì Kiều, có phải là con rất ích kỷ không?"

"Không không, không có chuyện như vậy". Tiểu Kiều muốn nói một câu như vậy với anh, nhưng dường như không cách nào phát ra được âm thanh.

Trình Diệp Qua không phải là một đứa trẻ ích kỷ, ở bệnh viện ở Thụy Sĩ bác sĩ nói với Tiểu Kiều, thần kinh chân của bà đã bị nhiễm trùng, nhất định phải làm phẫu thuật cắt bỏ, bằng không một khi vi khuẩn lây nhiễm tới toàn thân thì sẽ bị ảnh hưởng tới sự an toàn của tính mạng bà. Không được, bảo một giáo viên múa cắt bỏ hai chân thì còn tàn khốc hơn so với việc mất đi mạng sống. Lần đầu tiên Tiểu Kiều cầu xin đứa trẻ ấy: Diệp Qua, dì Kiều không muốn làm loại giải phẫu ấy, dì Kiều không thể.

Sau một ngày Trình Diệp Qua nói với bác sĩ điều trị chính của bà: Chúng tôi tôn trọng sự lựa chọn của dì Kiều.

Sau đó Trình Diệp Qua dẫn con gái của Tiểu Thu tới trước mặt bà, cô bé tên Chu Ly An đó rất xinh đẹp, Trình Diệp Qua còn nói với Tiểu Kiều một chuyện, lúc trước họ đã từng quen nhau trong một khoảng thời gian ngắn. Duyên phận thật kì diệu biết bao, Tiểu Kiều dường như lại nhớ tới câu nói đùa hồi trước của bà và Tiểu Thu ở Bắc Kinh.

Hồi ấy hai chân của Tiểu Kiều vẫn còn có thể đi lại được, hai người trẻ ấy thường đi tản bộ bên cạnh cùng với bà, những lúc như vậy đều làm cho Tiểu Kiều có một loại nhớ nhung: Tiểu bảo của mình ở Bắc Kinh tới London gặp con gái nhà Tiểu Thu, mong ước tốt đẹp ấy đã được duy trì tiếp tục.

Ngày đó Tiểu Kiều ngồi trên xe lăn ám chỉ với Trình Diệp Qua bà rất thích Chu Ly An, ngày hôm sau anh nhân tiện nắm tay Chu Ly An xuất hiện trước mặt bà.

Sau đó tiểu bảo của bà cuối cùng đã mang con gái nhà Tiểu Thu từ London về Bắc Kinh rồi.

Trình Diệp Qua là đứa trẻ rất hiểu chuyện, trong mơ màng tay bà cuối cùng đã chạm được tới anh rồi, đặt ở trên đầu của anh, ngón tay chạm vào mái tóc mềm mại của anh Tiểu Kiều liền tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy người đang nằm nhàoai trước giường của bà.

Cả tư hợp viện sáng trưng, bà đang ở Bắc Kinh chứ không phải là ở dưới núi Alpes.

Tiểu Kiều chớp chớp mắt gọi một tiếng "Diệp Qua".

Trình Diệp Qua ngẩng đầu lên nhìn bà, dưới đáy mắt của anh vô cùng bình tĩnh không gợn sóng.

"Tôi bao lâu rồi?"

"Tôi được một lúc rồi".

"Vừa rồi con có nói chuyện với ta sao?"

"Nói chuyện?" Giọng của anh mang theo sự nghi hoặc: "Không có, vừa rồi con không có nói gì với Di Kiều".

"Sao mà ta lại nghe thấy dường như con nói rất nhiều với Di Kiều vậy".

Anh cười với bà rồi đứng lên: "Vậy thì nhất định là Di Kiều nằm mơ rồi, nói thử xem trong mơ con đã nói những gì với Di Kiều vậy".

Anh đứng ở đó điều bộ tính nghe bà nói chuyện, biết đâu được, nói không chừng vừa rồi đúng thật là giống như anh nói vậy, đó là một giấc mơ dài của bà.

"Ta đã quên rồi".

Anh cúi người xuống, môi nhẹ nhàng chạm vào trán bà: "Di Kiều, con đi làm đây".

Bà đưa tay làm động tác tạm biệt với anh.

Vào bữa sáng Tiêu Kiều đã phát hiện ra một chuyện, sáng hôm nay Chu Ly An dùng bữa sáng với bà im lặng lạ thường, Chu Ly An rất thích nói chuyện mà sáng nay lại vô cùng yên tĩnh.

"Chu Ly An". Tiêu Kiều buông đũa xuống: "Sao vậy?"

Người đối diện giống như không nghe thấy lời của bà vậy.

"Chu Ly An còn làm sao vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Tiêu Kiều tăng giọng.

Lúc này Chu Ly An giống như người vừa tỉnh lại từ trong mộng, lúng túng cười với bà, giải thích: "Xin lỗi Di Kiều con đang suy nghĩ tới mấy việc".

"Việc gì? Có quan trọng không?"

"Không quan trọng, là chuyện ở trường học thôi".

"Trước đó không lâu Diệp Qua có tới, nó có tới chỗ con không?"

Chu Ly An cụp mắt xuống, uống một ngụm nước, đặt ly lại trên bàn, vẻ mặt có vẻ vô cùng phiền muộn: "Không có, nếu như biết hôm nay anh ấy tới thì con đã không ngủ nướng rồi".

Tiêu Kiều lại nhìn Chu Ly An một cái, luôn cảm thấy sáng nay cô ấy nhìn có chút kỳ lạ.

Sáu giờ tối thứ bảy Nặc Đình Sơn bị quản lý khách sạn dẫn tới phòng của Trình Diệp Qua, phòng của Trình Diệp Qua còn có một phụ nữ trẻ khoảng gần ba mươi tuổi.

Chỉ vào bộ lễ phục màu rượu, Trình Diệp Qua không đầu không đuôi nói với cô: "Tôi nay em sẽ mặc cái này".

Còn chưa đợi Nặc Đình Sơn kịp hỏi Trình Diệp Qua muốn cô mặc cái này làm gì thì Trình Diệp Qua đã tỏ ra điệu bộ vô cùng thiếu kiên nhẫn, anh bảo người phụ nữ kia dẫn cô đi.

Năm phút sau Nặc Đình Sơn theo sau người phụ nữ ấy rời khỏi phòng của Trình Diệp Qua.

Nhìn cửa phòng đóng lại Trình Diệp Qua thở ra một hơi thật dài, sau khi thở dài là nỗi ảo não. Cực kỳ ảo não giống như nhiều lúc gần đây, Trình Diệp Qua đã không cách nào dùng lời lẽ thích hợp để hình dung được tâm tình của mình vào lúc này.

Tất cả sự việc phát triển đều đã bị xáo trộn, cần phải giữ chừng mực, tất cả đã mất kiểm soát rồi.

Thật ra tất cả mọi chuyện anh đã phải làm như vậy mới đúng: Buổi chiều anh đã ký thỏa thuận hợp tác với nhà đầu tư Đức, buổi tối khách sạn sẽ có nghi thức công bố ngắn gọn, sau khi kết thúc nghi thức công bố là bữa tiệc liên hoan nhỏ, bộ phận PR sẽ sắp xếp bạn gái cho nhà đầu tư Đức, Cohen là một trong số nhà đầu tư ấy đã đưa ra một yêu cầu với quản lý bộ phận PR. Anh ta muốn bạn gái của anh ta là nhân viên phục vụ của khách sạn tên là Nặc Đình Sơn, bộ phận PR của khách sạn trả lời Cohen là cô ấy phải gọi điện cho Nặc Đình Sơn, Nhưng bộ phận PR khách sạn cũng đảm bảo cô ấy có thể thuyết phục nhân viên phục vụ tên Nặc Đình Sơn kia. Lúc bộ phận PR khách sạn gọi điện thoại anh đang đứng ở bên cạnh vẫn duy trì im lặng, mà không biết mà xui quýt khiến thế nào lại nói ra "Tìm bạn gái khác cho ngài Cohen".

Sau khi nói xong câu đó anh đã giải thích với Cohen, Nặc Đình Sơn là nhân viên phục vụ phòng của anh, tối nay bạn gái của anh có một buổi tụ họp với bạn học của cô ấy, anh chẳng muốn đi tìm bạn gái nên tạm thời mượn nhân viên phục vụ phòng của anh, dù sao thì bữa tiệc rượu cũng được tổ chức ở khách sạn hơn nữa chuyện này cũng đã được sự đồng ý của nhân viên phục vụ phòng của anh rồi.

Có một điểm Trình Diệp Qua nói không sai, đó chính là tối nay Chu Ly An có buổi tụ tập cùng với đồng nghiệp của cô ấy, lời của anh nghe ra hợp tình hợp lý, gã người Đức chỉ có thể bày tỏ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Có trời mới biết trong tâm tư của anh đã có mưu đồ sắp đặt cái gì: Ủ, hôm nay là thứ bảy, Vinh Tuấn lại muốn tới trạm tàu điện ngầm kia biểu diễn, mà năng lực của quản lý bộ phận PR khách sạn của anh thì không cần nghi ngờ, dựa vào năng lực giao tiếp của cô ấy tất nhiên là sẽ thuyết phục được Nặc Đình Sơn làm bạn gái của Cohen. Nếu như để Nặc Đình Sơn ở bên cạnh anh vậy thì hai người đàn ông kia cũng đừng mơ tưởng.

Thế là Nặc Đình Sơn dưới tình huống không biết sự tình đã trở thành bạn gái của anh tối nay, sau khi làm ra tất cả chuyện này Trình Diệp Qua nghĩ, anh đúng là điên rồi!

Sau khi Nặc Đình Sơn rời đi Trình Diệp Qua khoan khoái bước đi trong phòng, bước chân của anh đi tới đi lui kéo theo suy nghĩ của anh cũng trống rỗng theo từng bước chân. Anh nghĩ nếu để cho suy nghĩ hoạt động thì có lẽ anh sẽ tìm tới cầu thang, anh sẽ đi từng bậc cầu thang từ tầng bốn mươi hai xuống thẳng một lại leo lên từng bậc để trút ra sự bất mãn đối với mình.

Đúng vậy, Trình Diệp Qua có đầy bất mãn với chính mình.

Bước chân đi tới đi lui, hỗn loạn, không có trật tự.

Những bất mãn trong lòng kia dường như cũng theo bước chân càng lúc càng nhanh kia mà tụ lại càng lúc càng nhiều. Những tức giận đã tìm được chỗ để phát ra, theo đó mà chuyển tới trên người của một người khác.

Kẻ đầu sỏ là Nặc Đình Sơn.

Nặc Đình Sơn. Nặc Đình Sơn!

Dừng bước lại, hít thở, suy nghĩ cẩn thận, Trình Diệp Qua nhắc điện thoại lên, anh gọi tới số điện thoại cá nhân của một quan chức ở cục dân chính của Bắc Kinh, anh nói với người đó rằng anh không muốn nhìn thấy một người ở lại Bắc Kinh, người đó đã năm lần bảy lượt đảm bảo với Trình Diệp Qua vấn đề của anh rất nhanh sẽ được giải quyết.

Không thể để Nặc Đình Sơn tiếp tục ở lại Bắc Kinh nữa.

Trình Diệp Qua vừa cúp điện thoại thì cửa phòng đã bị đẩy ra, theo khe cửa từ từ mở rộng đầu tiên đập vào mắt anh chính là làn váy rũ trên mặt đất.

Nhưng cũng vón vện chỉ có làn váy mà thôi.

Thân thể không tự chủ được mà nghiêng qua một bên, anh đã nhìn thấy cô.

Cô đứng ở chỗ khe cửa được mở một phần tư, dáng vẻ tỏ ra có chút thận trọng, mái tóc dài một bên buông xuống trước ngực, một bên được chiếc kẹp tóc hình lá oliu tạo hình cố định ở phía sau lộ ra cái tai xinh xắn. Trên mặt tranh điểm nhẹ nhàng, cô đứng ở đó, vẻ mặt thận trọng.

Có lẽ ánh mắt của anh dán lên mặt của cô một lúc lâu đã khiến cô sinh ra sợ sệt, người theo bản năng hơi lùi lại ra bên ngoài.

Ngắm nhìn hình dáng ấy, chắc đây là lần cuối cùng chăng? Trưa mai, hoặc có lẽ là tối mai cô sẽ bị dẫn đi khỏi thành phố Bắc Kinh này.

Vậy thì đây chính là lần cuối cùng rồi.

Anh mở miệng, câu "Nặc Nặc" kia sắp từ miệng anh nói ra đã đổi thành "Nặc Đình Sơn".

"Nặc Đình Sơn". Khẽ khàng gọi cô.

Giọng của cô chần chừ nghi hoặc: "Trình Diệp Qua, Anh có thể nói cho em biết vì sao em phải mặc thể này không?"

"Đương nhiên có thể".

"Vậy vì sao?"

Anh cười: "Cái này rất dễ đoán, tôi định mang em bán cho tên người Đức kia, để em trang điểm đẹp một chút mới có thể bán ra với giá cao một chút".

Cô rũ mắt xuống, tay đặt trên tay nắm cửa.

"Qua đây". Anh nhẹ giọng nói với cô.

Cô không nhúc nhích.

"Sợ rồi sao? Những lời vừa rồi là lừa em thôi, Nặc Đinh Sơn, tôi cần em giúp". Anh nói với cô.

Cô đẩy cửa ra.

Theo cánh cửa đẩy ra, cô đã hiện ra hoàn toàn ở đó, má hồng nhàn nhạt làm cho sắc mặt lúc nào cũng tái mét của cô đã có chút sức sống.

Khôe miệng hơi cong lên, anh xoay người về phía cô, đứng yên chờ đợi, ánh mắt nhìn về phía trước giống như kỵ sĩ khai hoàn trở về.

Dường như biết anh đang chờ, cô bước từng bước đi tới trước mặt anh.

"Nặc Đinh Sơn, tôi nay em làm bạn gái của tôi". Anh nói với cô.

Cô tỏ ra có chút không hiểu.

Anh cũng lười giải thích với cô, nhún mày: "Có vấn đề gì sao?"

Cánh tay trái mở ra bên ngoài, chờ đợi.

Tay của cô chậm chạp khoác lên khuỷu tay anh.

MM

Hết chương 77!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Khoác cánh tay của Trình Diệp Qua đi trên hành lang, ngẩng đầu lên lặng lẽ quan sát một bên mặt của anh, sự dịu dàng mà người đàn ông này biểu hiện tới nay làm cho lòng Nặc Đinh Sơn hoang mang. Đường như anh cảm giác được cô đang quan sát mình, anh quay mặt về phía cô, hơi cúi đầu, khẽ cười.

"Không cần lo lắng, tôi đảm bảo tôi để em ăn mặc xinh đẹp thế này tuyệt đối không phải là mang em đi bán cho tên người Đức kia". Anh nói với cô, giọng điệu dịu dàng giống như là đang trêu chọc con cún nhỏ của mình.

Cô muốn cười, nguyên nhân muốn cười chính là do từ xinh đẹp trong miệng anh nói ra. Cô bây giờ ở trong mắt anh nhìn rất xinh đẹp sao? Nhưng ý cười dường như lại bị chặn ở trong khoang ngực, cười không nổi.

Nặc Đinh Sơn trưởng thành trong hoàn cảnh lo được lo mất, kiểu nghe lời đoán ý này đối với cô mà nói thì không cần nói rõ cũng biết, cô luôn tiếp nhận được ý tứ bên ngoài một cách dễ dàng từ những người thân thiết nhất.

Không tiếp tục nhìn anh nữa, một tay khoác lên khuỷu tay của anh, một tay còn lại hơi kéo làn váy, một phần làn váy quét trên thảm của hành lang, đánh về như vậy có thể để lộ ra sự duyên dáng và tao nhã nhất của phụ nữ. Tối nay cô đúng thật là bạn gái của anh.

Nặc Đinh Sơn đoán là tối nay sự dịu dàng mà Trình Diệp Qua thể hiện với cô là vì vậy. Khi còn bé mỗi lần Susan phải đi xa nhà đều sẽ nói những lời tốt đẹp với cô, lòng của những người gần tới lúc ly biệt luôn dịu dàng.

Đêm nay có lẽ là lần cuối cùng rồi.

Nặc Đinh Sơn hiểu hơn ai hết việc khiến cô rời khỏi thành phố Bắc Kinh đối với Trình Diệp Qua mà nói dễ như trở bàn tay.

Từ tầng một tới tầng tám của khách sạn là khu vực giải trí, câu lạc bộ, phòng chơi game, câu lạc bộ party mở cửa hai mươi bốn giờ, lầu tám chủ yếu dành cho các bữa tiệc kỷ kết thương vụ. Trên hành lang của lầu tám khắp nơi đều nhìn thấy nam nữ trên người mặc lễ phục, Nặc Đinh Sơn đi theo Trình Diệp Qua vào căn phòng phía cuối cùng của lầu tám.

Người phục vụ mở cửa ra cho họ.

Sảnh tiệc được thiết kế thành một hình nửa khối cầu, toàn bộ trần nhà được làm bằng kính màu xanh tím, ánh đèn giao nhau chiếu từ trên kính xuống làm cho mọi người như đang ở trong thế giới thủy tinh.

Nặc Đinh Sơn ngồi trên quầy bar, Trình Diệp Qua và nhà đầu tư người Đức đang cùng kết nối video với phóng viên nước Đức, kết nối đã kéo dài mấy chục phút rồi, mỗi cô gái mà bộ phận PR mang tới đều có diện mạo xinh đẹp trẻ trung, mấy cô nàng này đều là của công ty người mẫu, học viện điện ảnh đưa tới, các cô ấy từng người một được dẫn tới trước mặt đám đàn ông, vậy mà chỉ mấy phút trôi qua các cô nàng đã phô bày ra khả năng giao tiếp

vượt trội rồi, các cô nàng trò chuyện với bạn cặp nam rất vui vẻ, được dẫn tới trước mặt Cohen là một cô gái để tóc xoắn dài, dáng người cao gầy.

Ngồi bên cạnh Nặc Đình Sơn là một người đàn ông mặc âu phục tối màu tuổi khoảng ba mươi, anh ta từ chối bạn gái mà bộ phận PR sắp xếp cho anh ta.

Nhân viên pha chế đem cho Nặc Đình Sơn một chút rượu cocktail đặt trước mặt của cô, tay vừa đặt lên ly cocktail vừa nhìn Trình Diệp Qua cách một lớp rèm treo thủy tinh, chưa đợi cô cầm chắc ly rượu thì một cánh tay rất đường đột đặt lên cổ tay của cô.

Đường đột nắm lấy tay của cô chính là người đàn ông ngồi bên cạnh cô, Nặc Đình Sơn dùng ánh mắt cảnh cáo người đàn ông đang liên tục nhìn chăm chăm vào tay cô.

"Sorry, tôi không có ý gì khác". Dường như người đàn ông ý thức được sự thất thố của mình, cười với Nặc Đình Sơn, thu tay về ánh mắt lại lần nữa nhìn lên cô tay cô: "Tôi chỉ là bị thu hút bởi hình xăm trên cổ tay cô".

Trong lòng thoáng giật mình, Nặc Đình Sơn nhanh chóng thu tay lại, áp dòng chữ trên cổ tay cô sát vào đầu gối.

"Hình xăm rất đẹp, tôi có thể xem thử không?" Người đàn ông bày tỏ dáng vẻ rất có hứng thú với hình xăm trên cổ tay cô.

"Không thể". Nặc Đình Sơn từ chối ngay.

"Thời đại học tôi có học qua ở một tiệm xăm". Người đàn ông lẩm bẩm nói.

Lòng bàn tay của Nặc Đình Sơn hơi ngấm mồ hôi, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua đã xong cuộc gọi video, khi nhân viên công tác đang ngắt kết nối của tấm màn chiếu lớn của khách sạn lại Nặc Đình Sơn vội vàng rời khỏi chỗ ngồi đi về phía Trình Diệp Qua. Ánh mắt của người đàn ông mặc bộ âu phục tối màu làm cô cảm thấy bất an. Khiến Nặc Đình Sơn buồn bực hơn chính là cô rời đi thì người đàn ông ấy cũng theo cô rời đi, hơn nữa lại còn đi cùng về một phía với cô. Không thể nhịn được nữa, Nặc Đình Sơn đã đứng lại, thấp giọng nói với anh ta "Anh à, tôi đã có bạn nam đi cùng rồi".

Người đàn ông cũng dừng bước lại, cười với cô.

Nặc Đình Sơn còn muốn nói gì nữa nhưng những chùm thủy tinh va chạm vào nhau phát ra âm thanh lạnh lạnh, trong những âm thanh lạnh lạnh Nặc Đình Sơn chỉ có thể im lặng, Trình Diệp Qua đẩy những tấm màn thủy tinh trang trí che ở trên đầu của anh ra.

Mấy phút sau đó Nặc Đình Sơn chậm rãi đứng ở bên cạnh Trình Diệp Qua nhìn anh và người đàn ông mặc âu phục tối màu ôm nhau chào tạm biệt, người đàn ông đó là Phương Phạm, bạn học của Trình Diệp Qua, lần này tới Bắc Kinh công tác vừa hay ở tại khách sạn của Trình Diệp Qua. Một tiếng sau anh ta sẽ bay tới Boston, anh ta tới để chào Trình Diệp Qua.

Trước khi Phương Phạm rời đi ánh mắt còn cố ý dừng lại trên cổ tay của Nặc Đình Sơn một cái.

Chín giờ buổi tiệc chính thức bắt đầu, giọng hát mạnh mẽ của nữ ca sĩ đã mang tới một ca khúc nổi tiếng kinh điển cho mỗi người ở đây. Ban đầu kỹ năng hát khéo léo của ca sĩ đã thực sự thu hút sự chú ý của không ít người ở buổi tiệc, nhưng theo đêm càng khuya thì ánh đèn của hội trường được điều chỉnh càng mờ, sự chú ý của đám đàn ông càng chuyển chủ chuyển tới trên người bạn nữ theo bên cạnh họ hơn.

Âm nhạc chậm rãi vẫn đang tiếp tục, đám đàn ông kéo tay bạn gái tới chỗ tối hơn, một số nam nữ khề thì thầm nói chuyện, một số nam nữ đã bắt đầu động dục chân tay.

Nặc Đình Sơn cúi thấp đầu để mặc cho Trình Diệp Qua dẫn cô vào trong góc, ánh đèn đã mờ tới không thể mờ hơn, thân thể của họ được những cột thủy tinh che khuất. Nặc Đình Sơn dựa lưng trên cột thủy tinh, người của Trình Diệp Qua dán sát vào cô, không ai nói năng gì, cũng không ai động dục. Thời gian trôi qua từng chút một, vị trí cách đó không xa truyền tới tiếng thở gấp của đôi nam nữ đang quấn quýt.

Người đang dán sát vào người cô dường như đã bị ảnh hưởng của tiếng thở dốc mà hơi thở có chút nóng, Nặc Đình Sơn chậm rãi đưa tay ra, lòng bàn tay mở ra dán lên trên cổ áo lễ phục của anh. Trong phút chốc bàn tay đặt bên eo cô bắt đầu di chuyển, di chuyển từng chút một về phía sau lưng cô, dọc theo sống lưng đi xuống bộ lễ phục mỏng manh tới đáng thương của cô, ngón tay vô cùng chậm chạp mà đi lên phía trên.

Bộ lễ phục tối nay Nặc Đình Sơn mặc được thiết kế cao cổ không tay, áo yếm được thiết kế cũng cũng chỉ vờn vờn có dùng một chiếc dây thắt qua, khi ngón tay lần tới sợi dây thắt của bộ lễ phục thì cũng không rời đi nữa, nghiêng đầu kề sát mặt trên ngực anh, xuyên qua kiến trúc hình cầu nhìn qua giống như đang bồng bênh giữa không gian để nhìn ra bóng đêm bên ngoài.

Ngay khi trời sáng thì người đàn ông này sẽ đưa cô cách xa thành phố này sao?

Nữ ca sĩ đã biểu diễn xong tất cả các bài hát, rời sân khấu, ánh đèn của hội trường buổi tiệc cũng được khôi phục lại đánh về như lúc đầu. Nặc Đình Sơn theo phía sau Trình Diệp Qua vượt qua cây cột tròn, đám đàn ông phụ nữ cũng giống như chưa có chuyện gì xảy ra đứng ở vị trí có ánh đèn sáng sủa, đám đàn ông với dáng vẻ say sưa với giọng ca còn đám phụ nữ thì vội vàng đi tới phòng rửa tay để dặm lại trang điểm.

Buổi tiệc đi vào giai đoạn trò chơi, vị trí chơi cũng chuyển tới trong phòng bao kiểu mở một nửa xung quanh, ở giữa phòng bao đặt một chiếc bàn tròn thủy tinh, ghế sofa được kéo dài ra nối liền với bức tường của phòng bao, đám con gái ngồi sát bên bạn cặp nam của họ, Nặc Đình Sơn ngồi bên cạnh Trình Diệp Qua.

Nắm lấy thời cơ nhân viên PR dẫn dắt buổi tiệc vào vòng thứ nhất của trò chơi, quy tắc của trò chơi vừa nghe đã biết đây là trò chơi đưa ra nhằm ưu ái cho đám đàn ông.

Nhân viên phục vụ mang ra thanh đá được đặc chế, chiều dài của thanh đá khoảng gần năm centimet, người tham gia chơi chuyển thanh đá cho tới khi nó tan hết ra, cuối cùng kết thúc thanh đá rơi vào tay ai vậy thì người đó bị thua cuộc, người thua này sẽ dùng danh nghĩa của bạn gái để quyền góp mười nghìn nhân dân tệ cho tổ chức từ thiện của khách sạn thành lập, mười nghìn nhân dân tệ này phải do đích thân đám đàn ông trả tiền.

Cuối cùng người thua cuộc còn phải chịu tiếp nhận trừng phạt rượu vang của khách sạn, cái gọi là tiếp nhận trừng phạt rượu vang chính là do bạn gái của anh ta ngâm 4ml rượu trong miệng sau đó dùng miệng chuyển sang cho bạn nam của mình, lúc này nếu như có một giọt rượu nào nhỏ xuống khăn ăn trắng đã được chuẩn bị trước đó thì phải nộp năm mươi nghìn nhân dân tệ nữa cho quỹ từ thiện.

Sở dĩ nói trò chơi nay bày ra là ưu ái cho đám đàn ông là do thanh đá đều thông qua miệng truyền miệng, theo sự tan dần của thanh đá đám đàn ông có thể chiếm được rất nhiều món hời.

Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua ngồi ở trên ghế sofa ở vị trí thứ hai đếm ngược lại, ở giữa họ vẫn có một khoảng cách nhỏ, điệu bộ ngồi nhìn qua xem ra là đúng quy củ nhất, nhưng khi vừa ngồi xuống thì tay của Trình Diệp Qua đã lặng lẽ nắm chặt lấy tay của cô. Vào khoảnh khắc ấy bàn tay của cô bị Trình Diệp Qua bao phủ trong lòng bàn tay của anh, ánh mắt cô theo bàn tay ấy lên tới trên mặt anh, đánh vẻ của người đàn ông này biểu hiện ra giống như một cậu học sinh chăm ngoan đang nghe giáo viên giảng bài mà không có chú ý tới bất cứ việc gì.

Sau khi giải thích xong quy tắc của trò chơi nhân viên điều hành buổi tiệc đã đảm nhiệm nhiệm vụ trọng tài, bắt đầu tính thời gian. Thanh đá bắt đầu chuyển từ cô gái mặc bộ lễ phục màu đen phía bên trái ghế sofa. Ban đầu thì mọi người không quan tâm mấy nhưng theo bầu không khí căng thẳng mà nhân viên điều hành bữa tiệc tạo nên còn có âm thanh của máy tính giờ dần dần tăng lên mà lòng háo hức của đám đàn ông đã bị khuấy động lên nên không ai muốn làm kẻ xui xẻo bị xoi mói ở trước mặt mọi người.

Thanh đá năm centimet qua sự chuyển qua chuyển lại của hơn hai mươi người thì càng lúc càng mỏng đi, lần thứ ba lúc Nặc Đinh Sơn nhận lấy thanh đá từ trong miệng cô gái ngồi sát bên cô truyền qua thì nó đã chỉ còn lại một khúc vô cùng nhỏ rồi. Khi nhận thanh đá trong lòng Nặc Đinh Sơn thầm suy đoán đối nhận thanh đá tiếp theo nhất định là người xui xẻo.

Nặc Đinh Sơn ngâm thanh đá mặt tiến gần về phía Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua phối hợp với động tác của cô mặt cũng tiến gần về phía cô, thanh đá đã ngắn tới không thể ngắn hơn được nữa rồi. Đầu tiên chạm tới chính là chóp mũi, lúc chóp mũi chạm vào nhau thì anh dừng lại. Miệng đang ngâm thanh đá nên nói chuyện không được, Nặc Đinh Sơn chỉ có thể dùng ánh mắt nhắc nhở: Trình Diệp Qua, mau nhận lấy thanh đá đi không thì nó tan mất.

Anh hơi cup mắt xuống, nghiêng mặt ngâm lấy môi của cô, trong lòng Nặc Đinh Sơn thầm thở phào, Trình Diệp Qua đã đón lấy thanh đá rồi, nhưng..

Ngay giây kế tiếp, Nặc Đinh Sơn đã cảm thấy có chuyện rồi.

Thanh đá đã không còn nữa rồi!

Môi của Trình Diệp Qua vẫn đang dán trên môi cô.

Ngay tức khắc Nặc Đinh Sơn đã hiểu ra.

Trình Diệp Qua thế nào làm thanh đá biến mất.

Cô nhắm mắt lại, đón nhận.

Trong khoảnh khắc ấy thế giới như tĩnh lại.

Là âm thanh duy nhất của Tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua ngọn lúa mạch, là âm thanh duy nhất của tiếng mưa trong rừng vào buổi sớm mai lướt xuống từ trên chiếc, là âm thanh duy nhất của ngọn cỏ mơn mơn sinh trưởng bên bờ sông, là âm thanh duy nhất của hạt giống trong đêm lặng lẽ đẩy lớp bùn trên đầu để chui ra.

Trời xanh gió nhẹ, mây trôi hững hờ.

Cô nghĩ, tới Bắc Kinh là một chuyện tốt đẹp như vậy, có lẽ cô không còn cách nào tiếp tục ở lại Bắc Kinh nữa.

Mở mắt ra, Nặc Đinh Sơn khẽ đẩy Trình Diệp Qua một cái.

"Tôi muốn thay mặt cho đồng nghiệp của tổ chức từ thiện cảm ơn ngài Trình". Nhân viên điều hành buổi tiệc đi ra đúng lúc.

Nhận ly rượu vang từ tay nhân viên phục vụ Nặc Đinh Sơn nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang nhìn họ, tất cả đám đàn ông đều mang tâm tình đang xem kịch vui, trong mắt của đám phụ nữ thì nhiều hơn là có chút đố kỵ như có như không, bởi vì họ càng có thể khiến cho đám đàn ông vui lòng hơn, mà biểu hiện cả đêm nay của cô lại giống như là một kẻ đầu gối.

Đây là Trình Diệp Qua cố ý sao? Cố ý khiến cô trở thành cái gai trong mắt mọi người, anh như vậy là đang trả thù cô ư.

Ngâm 4ml rượu vang trong miệng, ừm vậy thì cứ để cho đám con gái đố kỵ hơn chút nữa đi, vén làn váy lên Nặc Đinh Sơn ngồi nghiêng trên đùi Trình

Điệp Qua, lấy chiếc khăn ăn màu trắng trên cổ áo của mình kéo ra một góc khoác lên trên cổ áo của anh, lúc cô làm động tác này thì anh rũ mắt xuống nhìn cô.

Khoát tay lên trên bả vai anh, nghiêng mặt, môi vẫn chưa dán lên trên môi của anh. Nặc Đinh Sơn làm việc giống y chang như Trình Diệp Qua trước đó, nuốt hết 4ml rượu vang xuống, đương nhiên cô sẽ làm mà để cho trọng tài không thể nhìn ra được điểm sơ hở nào.

Môi dán lên môi của anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt lên môi của anh, thử thâm nhập vào cạy mở răng của anh ra, đầu lưỡi vừa chạm vào thì đã bị răng của anh cắn lấy, lực vô cùng nhẹ, cứ như vậy nhẹ nhàng ma sát. Sau mấy lần thì để cho đầu lưỡi của cô trượt vào, lần này cô không để cho anh chiếm thế thượng phong trước, lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa anh một lúc thì nhanh chóng né ra. Lúc anh đuổi theo cô thì cô lại nhong chóng dừng lại, chào mời anh cùng thưởng thức vị ngọt của rượu vang.

Giống như gặp phải tội nhân giao hoạt, vì tôn trọng quy tắc trò chơi nên sẽ có nhân viên môn của khách sạn tới kiểm tra chất rượu, cần phải quán quýt bắn bỏ thế nào mới có thể giấu được nhân viên kiểm tra kia chứ.

Rốt cuộc là cô vẫn đánh không lại được anh, sau khi qua mấy vòng cô cứ thế đáng thương đứng ở thế yếu, mặc cho anh tiến quân thần tốc, cô xui lơ ở trên người anh, cũng không biết thế nào mà cô từ cú đầu hôn anh lại biến thành ngáng đầu tiếp nhận anh, dường như việc duy nhất cô có thể làm là vào thời điểm anh muốn thì dùng bờ môi hút lấy anh.

Có thể nào sẽ bị ngạt thở mà chết không nhỉ? Vào lúc cô cho là mình sẽ bị làm cho ngạt thở mà chết đi thì anh đã buông cô ra.

Đặt tay lên vị trí trái tim, kìm lại tiếng kêu gào ở nơi đó lại, đầu tựa lên vai của anh, thừa lúc anh mở nút thắt khăn ăn giữa hai người ra cô đã hỏi anh câu hỏi mà vẫn làm cho cô đau nhói suốt cả tối hôm nay: Nói cho em biết, có phải là anh tính để cho em rời khỏi Bắc Kinh không?

"Ừ". Anh nhàn nhạt trả lời.

"Nếu mà em không rời đi thì sao?" Cô hỏi.

"Chuyến bay tám giờ ngày mai, vé đã mua xong cho em rồi, nơi đến là Hawaii, môi trường ở đó tốt, hoàn cảnh cũng không tệ. Tôi đã mua cho em mấy căn bất động sản ở đó rồi, em có thể mang chúng cho thuê, tôi còn mở cho em một tài khoản ngân hàng rồi, trong tài khoản có bỏ một ít tiền, coi như là một khoản dùng khi cần thiết". Anh đáp.

Trình Diệp Qua giao khăn ăn cho nhân viên phục vụ, Nặc Đinh Sơn rời khỏi người Trình Diệp Qua, cúi đầu nói một câu "Em đi nhà vệ sinh một lát".

Khi vừa rời khỏi phòng bao chân của Nặc Đinh Sơn đã bắt đầu mềm nhũn, nhà vệ sinh ở đâu nhỉ? À đúng rồi, phòng vệ sinh ở ngay sát sảnh tiệc, khi cô vừa lướt qua cánh cửa phòng tiệc thì đã đụng phải một người đang vội vàng đi tới, Nặc Đinh Sơn cúi đầu liền nhìn thấy đôi giày cao gót màu trắng của đối phương.

"Xin lỗi quý cô". Nặc Đinh Sơn cúi đầu nói với chủ nhân của đôi giày cao gót màu trắng.

Hiện tại Nặc Đinh Sơn có chút mệt mỏi, cô chẳng muốn ngẩng đầu lên nhìn người bị cô đụng phải. Thực ra thì người sai là đối phương, cô vẫn đi đúng đường của cô, là đối phương vội vàng nên đã đụng phải cô, vừa nhìn điệu bộ là biết đó là kiểu người hấp tấp, người nên nói xin lỗi là đối phương nhưng bây giờ cô không có tâm trạng tranh luận với đối phương. Nặc Đinh Sơn cúi đầu đi qua phía bên phải.

Người phụ nữ mặc bộ lễ phục màu rượu vang bị Chu Ly An đụng phải vẫn luôn cúi đầu, cô ấy vừa định nói xin lỗi thì đối phương đã xin lỗi trước rồi.

Xin lỗi quý cô? Chu Ly An sờ mặt của mình, đây vẫn là lần đầu tiên cô ấy được gọi là quý cô. Trong tưởng tượng của Chu Ly An thì quý cô phải là kiểu phụ nữ cẩn thận chu đáo, hình như kiểu người này không có chút liên hệ gì với cô ấy chứ? Nhưng bất kể như thế nào thì Chu Ly An vẫn muốn giành lại câu "Xin Lỗi" bị giành nói trước kia để nói ra thì phát hiện thân thể đối phương đã lướt qua cô ấy để đi về bên phải rồi, cô ấy chỉ để lại cho Chu Ly An một bóng lưng.

Hướng tầm mắt về bên phải, thân thể của người phụ nữ đó không thoải mái sao? Dáng vẻ ấy nhìn thế nào cũng thấy dường như chỉ một giây sau đó là có thể ngã xuống vậy?

Chu Ly An nhún vai cất bước đi về phía trước, buổi tụ họp của Chu Ly An và đồng nghiệp vừa hay được sắp xếp ở trong khách sạn của Trình Diệp Qua, bọn họ ở lâu năm, mười mấy phút trước Chu Ly An tình cờ biết được Trình Diệp Qua đang ở lầu tám, thế là cô ấy liền bảo nhân viên phục vụ dẫn cô ấy tới chỗ này.

Lên được ba bậc thang là tới phòng bao riêng kiểu mở một nửa, bức tường của phòng bao cao xấp xỉ gần một mét, kéo cửa phòng bao ra việc đầu tiên là Chu Ly An làm liếc mắt tìm kiếm Trình Diệp Qua. Tầm mắt nhanh chóng dừng lại ở vị trí bên cạnh Trình Diệp Qua, lúc nhìn thấy ở vị trí đó không có bất kỳ người nào thì trong lòng cô ấy thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tiếp sau đó, Chu Ly An cảm thấy việc cô ấy bất ngờ xuất hiện ở đây dường như đã khiến cho phòng tiệc trong nháy mắt rơi vào im lặng, họ đều đang nhìn cô ấy với ánh mắt có vẻ kỳ quái.

Nặc Đinh Sơn đẩy cửa phòng vệ sinh ra.

Túi đặt ở trên bồn rửa tay, Nặc Đinh Sơn muốn gọi một cuộc điện thoại cho Trương Diệu Lệ, cô muốn kể cho Trương Diệu Lệ là cô đã phát tài rồi, cô đã có bất động sản ở Hawaii. Khi còn rất nhỏ Nặc Đinh Sơn đã mơ ước có một cuộc sống như thế, có một căn nhà bên cạnh biển, căn nhà để cho thuê,

cô không cần phải làm việc mỗi ngày mà nhàn nhã tản bộ ở bãi biển.

Thật tốt quá! Dường như giấc mộng của cô sắp thành sự thật rồi.

Nhưng Nặc Đình Sơn không tìm được điện thoại của mình ở trong túi, cô tìm thế nào cũng không có.

MM

Hết chương 78!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Nặc Đình Sơn ngây người đứng trước tấm gương, cô đã để quên điện thoại di động ở đâu rồi. Trên quầy bar? Trên ghế sofa? Đang suy nghĩ lại thì sự chú ý của cô đã bị ánh mắt trống rỗng của người phụ nữ trong gương thu hút. Đó là cô sao? Rướn người về phía trước một chút, hà hơi vào tấm gương, gương mặt ở trong gương kia đã trở nên mờ mờ, tay vô thức rút lấy tờ giấy lau đặt ở trên bệ rửa mặt, khăn giấy chạm vào tấm gương, sau khi lau mấy lần thì gương mặt đã từ từ hiện ra rõ ràng, môi hơi sưng, son môi thì vô cùng thâm thắm.

Lúc này Nặc Đình Sơn mới nhớ thực ra cô tới phòng vệ sinh là để dặm lại lớp trang điểm, vừa rồi Trình Diệp Qua đã hôn cô quá là dữ dội.

Tìm son môi ra, thoa từng lớp lại từng lớp theo hình dáng của viền môi.

Được rồi, son môi đã được dặm lại xong rồi.

Nặc Đình Sơn cầm lấy túi rời khỏi phòng vệ sinh, đã qua mười giờ rồi, qua chín tiếng nữa là cô sẽ rời khỏi Bắc Kinh, đây là anh nói, Trình Diệp Qua đã nói.

Giống như người bị mộng du đứng ở cửa phòng bao, nhân viên phục vụ mặc đồng phục đã đưa tay ngăn cô lại, nhân viên phục vụ nói với cô rằng ngài Trình bảo cô đi trước đi.

Sao vậy? Thế này là không thể đợi được nữa mà đã muốn để cho cô đi rồi à?

Ừ, như vậy cũng tốt. Cô cũng không muốn nhìn thấy gương mặt đỏ của anh chút nào nữa.

Vừa định quay người đi thì Nặc Đình Sơn lại nhớ tới chiếc điện thoại thất lạc của cô, cô nhớ là có lẽ điện thoại của cô đã rơi ở trong phòng bao, cô tới để lấy lại điện thoại của cô, chiếc điện thoại đó cô đã phải bỏ ra hơn một ngàn nhân dân tệ để mua.

Đành phải quay người lại một lần nữa, tay chạm lên tay nắm cửa phòng, nhân viên phục vụ đó lại một lần nữa ngăn cô lại, Nặc Đình Sơn miễn cưỡng lấy lại tinh thần nói với nhân viên phục vụ đó rằng cô phải đi lấy di động của cô.

Có lẽ khả năng nghe của nhân viên phục vụ này không được tốt lắm, anh ta thể hiện dáng vẻ tôi không biết cô đang nói cái gì.

Thật phiền phức!

Cũng không biết lấy ở đâu ra sức mạnh lớn như vậy, Nặc Đình Sơn kéo tay một cái, nhất định là người này thấy sao một người phụ nữ gầy như vậy mà làm sao sức lực lại vượt qua cả anh ta, nhưng kỳ thực thì là người nhân viên phục vụ này lại khiến cho ô bị đẩy ngay vào trong, Nặc Đình Sơn kéo cửa phòng bao ra.

Bởi vì dùng quá nhiều sức để xông vào nên đã làm cho người của cô bị mất thăng bằng, tiến lên một bước, lúc sắp bị ngã nhào thì cánh tay đã tóm lấy khung cửa, ổn định lại tinh thần, cô đứng thẳng người dậy, tay còn lại đặt ở trên ngực.

May mà không có bị ngã, Nặc Đình Sơn cá là nếu như cô bị ngã sắp mặt thì đáng về nhất định là khó coi chết đi được.

Cô nhú mày, sao mà trong phòng lại yên tĩnh như vậy nhỉ? Vừa rồi không phải là vẫn còn chơi đùa rất khí thế sao? Đám đàn ông và phụ nữ này vừa nhìn qua đã thấy là kiểu người rất biết chơi rồi.

Nhưng đám phụ nữ này đang dùng ánh mắt như đang cười trên sự đau khổ của người khác là sao? Chẳng lẽ họ đã nghe lén được lời của Trình Diệp Qua nói với cô rồi sao.

Ha, người phụ nữ vừa rồi vẫn còn ra sức câu dẫn Trình Diệp Qua sau chín tiếng đồng hồ nữa sẽ bị tổng đến Hawaii rồi.

Phòng bao yên tĩnh tới kỳ lạ, sự tĩnh lặng này làm cho Nặc Đình Sơn như ngủ được con sóng ngầm dữ dội ở dưới mặt biển bằng phẳng, ánh mắt theo người phụ nữ bên trái dọc theo dãy ghế sofa quay tròn mà lướt qua từng gương mặt tinh xảo một, sau đó...

Dừng lại ở trên một gương mặt không trang điểm.

Nặc Đình Sơn bất ngờ khi trông thấy Chu Ly An, Chu Ly An đã thay thế vị trí của cô ngồi ở bên cạnh Trình Diệp Qua, cô ấy đang tò mò nhìn cô, có phải là đang cảm thấy người phụ nữ đứng ở cửa kia giống như một cô nàng nát rượu đã tìm sai chỗ rồi không?

Cô cười khô.

Hóa ra là như vậy, do vậy nên người phục vụ kia mới nói với cô là ngài Trình không cho cô đi vào, vì vậy nên mấy người phụ nữ kia mới dùng loại ánh mắt như cười trên nỗi đau của người khác kia để nhìn cô: Cô chết chắc rồi!

Cái gì mà cái chết chắc chứ?

Trình trạng như hiện tại của Cô chắc chắn là cái chết ở ngay trước mắt rồi!

Nhún vai, ánh mắt cô chuyển từ trên gương mặt không trang điểm kia qua một gương mặt khác. Người em yêu, anh đang hoang mang sao? Không cần lo lắng, lần này không phải là tới để quấy rối đâu.

Cô nên nói thế này: "Xin lỗi, làm phiền rồi, tôi uống hơi nhiều nên đã đi nhầm chỗ".

Nặc Đình Sơn vừa định mở miệng.

"Sao lại đi lâu như vậy?" Một giọng nữ giòn tan nói ra một câu như vậy.

Tiêu đời rồi, lời này vừa nói ra chẳng khác nào cái cớ cô vừa nghĩ ra đã mất hiệu lực, giọng nói đó phát ra từ một cô nàng trên mặt vẫn còn mang nét phúng phính trẻ con, nếu như người này không phải có ý thì chính là một cô nàng ngốc nghếch, nhưng từ trên gương mặt của cô nàng kia Nặc Đình Sơn đoán đây chính là một cô nàng chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Sau khi nói xong cô nàng đó dùng bộ mặt vô tội nhìn cô.

Rõ thật là! Nặc Đình Sơn hung dữ lườm cô nàng đó một cái.

Ánh mắt lại lướt qua gương mặt của Trình Diệp Qua và Chu Ly An, bây giờ ánh mắt Chu Ly An nhìn cô đã tràn đầy nghi ngờ, bởi vì xác xuất một phần hai cô là bạn gái của Trình Diệp Qua.

Bây giờ chỉ có thể như vậy thôi.

Kéo cửa ra, Nặc Đình Sơn bước từng bước đi tới chỗ trống duy nhất còn sót lại, ngồi ở bên cạnh Cohen. Thật may mắn là bạn gái của Cohen giữa chừng vì nhận được một cuộc điện thoại ở nhà nên đã rời khỏi bữa tiệc.

Anh chàng người Đức rất nhanh đã nhận ra được dụng ý của cô, tỏ ra thân thiết nhận lấy túi từ tay của cô, bầu không khí trong phòng khách cũng theo hành động này của cô mà đã được buông lỏng ra.

Nhận lấy ly rượu mà Cohen đưa cho cô uống một ngụm nhỏ, bỏ lại ly rượu lên mặt bàn, ánh mắt của Nặc Đình Sơn rơi vào phía đối diện, đối diện với cô vừa hay là vị trí ngồi của Chu Ly An. Sau khi chạm phải ánh mắt của cô Chu Ly An mỉm cười với cô, quả nhiên cô ấy đã nhận ra cô rồi.

Như vậy cũng tốt, ít nhất nhìn dáng vẻ của cô và Cohen thế này lại càng giống như có chuyện, khách của khách sạn có qua lại với nhân viên phục vụ.

Nhân viên điều hành bữa tiệc đi vào mang theo đạo cụ mới, ánh mắt sau khi nhìn quanh một lượt thì ngẩn ra, nhưng cũng rất nhanh đã hiểu ra, anh ta bắt đầu giải thích với mọi người quy tắc của trò chơi mới.

Không chú ý người điều hành buổi tiệc đang nói cái gì, suy nghĩ của Nặc Đình Sơn đã bắt đầu đi vào cõi tiên, Cohen thỉnh thoảng sẽ thấp giọng nói với cô, mà nói cái gì cô cũng không rõ nữa, cô chỉ đáp lại anh ta "Ừm", "Ồ", sau đó thì che miệng cười.

Trong lúc đang ở trong cõi tiên thì cô gái ngồi ở bên cạnh cô đã lấy cùi chỏ hých cô.

Rõ là phiền, Nặc Đình Sơn nhàu mày nhìn qua cô gái lấy khuỷu tay hých cô kia, cô nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho cô, theo ánh mắt của cô gái Nặc Đình Sơn cúi đầu, bất ngờ nhìn thấy đi động của mình.

Vào lúc này nặc Đình Sơn mới nhớ tới chiếc điện thoại di động của cô đã bị rơi ở chỗ nào rồi. Không lâu trước đây, vào lúc người điều hành bữa tiệc giải thích quy tắc trò chơi của vòng thứ nhất thì cô đã tắt di động đi, sau khi tắt điện thoại di động đi thì cô đã quên bỏ điện thoại vào lại trong túi xách.

Vậy thì bây giờ để đem chiếc di động trả lại cho cô thì rốt cuộc là đã phải lén lút truyền qua bao nhiêu cánh tay rồi.

Người phát hiện ra chiếc điện thoại đầu tiên chắc hẳn là Trình Diệp Qua, vậy thì là do sợ bị phát hiện sao? Là như vậy sao? Ánh mắt của Nặc Đình Sơn rơi trên mặt Trình Diệp Qua.

Anh cũng đang nhìn cô.

Sao vậy? Muốn quan sát từ trên nét mặt của cô coi chiếc di động kia có trở lại tay chủ nhân của nó chưa sao?

Đến giờ phút này một tia dũng khí duy nhất của Nặc Đinh Sơn cũng đã biến mất không còn tăm hơi rồi. Cũng giống như tất cả mọi người trên đời này nhìn thấy vậy, cô đã tin chuyện Nặc Đinh Sơn đã trở thành bạn gái cũ của Trình Điệp Qua là sự thật rồi.

Trong ánh nhìn của cô anh đã đứng lên, khách khí nói: Mọi người cứ tiếp tục chơi tiếp đi tôi có chút việc phải đi trước.

Sau khi nói xong anh gọi một tiếng "Chu Ly An".

Chu Ly An đứng lên, đưa tay ra nắm tay của Trình Điệp Qua.

Hai người tay nắm tay.

Trình Điệp Qua dừng lại bên cạnh người chủ trì bữa tiệc, anh cúi đầu nói chuyện với anh ta.

Đêm nay người chủ trì bữa tiệc đã nhận được một câu nói của ông chủ khách sạn "Mười một rưỡi kết thúc buổi tiệc".

Lúc này là mười một giờ hai mươi phút.

Đứng ở trước thang máy, Chu Ly An ngăn Trình Điệp Qua đang ấn nút thang máy lại.

"Tôi nay em cũng muốn ở lại trong khách sạn, dù sao thì sáng mai em cũng không cần phải đi làm". Cô ấy nói với anh.

"Ngày mai anh phải đi làm". Anh nói.

"Em đảm bảo sẽ không làm phiền đến anh".

"Anh đưa em về nhà".

"Trình Điệp Qua!" Chu Ly An nổi giận.

Trình Điệp Qua lôi Chu Ly An vào trong thang máy.

Chiếc xe đang trên đường trở về tư hợp viện.

Chu Ly An ngồi ở vị trí phía sau xe, xụ mặt, mắt nhìn ra ngoài cửa xe, dùng sắc mặt như vậy để tuyên cáo với người đang ngồi ở bên cạnh: Em bực rồi đấy.

Trình Điệp Qua vẫn thể hiện là một người bạn trai hiểu chuyện.

Mất thấy chiếc xe cách tư hợp viện càng lúc càng gần Chu Ly An vẫn không để Trình Điệp Qua xin lỗi, Trong lòng Chu Ly An thực sự rất tủi thân, cũng cảm thấy mất mặt.

Cuối cùng người bên cạnh khẽ thở dài một tiếng, rồi nói một câu: Vẫn còn giận sao?

Mặt Chu Ly An lại càng nghiêm hơn.

Hơi thở theo nụ cười khe khẽ lan tràn ra cả khoang sau xe "Thích làm con ếch như vậy à? Vừa nãy anh còn đang cân nhắc xem có nên kéo dài kỳ nghỉ lễ giáng sinh từ một tuần lên thành mười ngày không".

Lời của Trình Điệp Qua khiến cho Chu Ly An như mở cờ trong bụng, mặt không sao mà nghiêm nghị được, có điều cô vẫn dùng giọng điệu tức giận "Hừ" một tiếng.

Sau khi hừ xong thì ánh mắt lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ nói "Mười lăm ngày, nhất định phải là mười lăm ngày".

"Không được!"

Chu Ly An cũng biết mười lăm ngày chắc chắn là không được, nhưng cô vẫn muốn thử lại xem có thể cò kè thêm được ngày nào hay không: "Mười hai ngày, nếu như không được mười hai ngày thì dẹp luôn đi".

Đáp lại cô là tiếng chuông di động của Trình Điệp Qua vang lên.

Giờ này đã gần nửa đêm rồi mà còn gọi điện tới vào lúc này? Thu ánh mắt từ bên ngoài của sổ lại, nhìn lên mặt Trình Điệp Qua, cố gắng suy đoán từ trên gương mặt ấy để tìm ra được cái gì đó.

Thật may! Từ tiếng "Phuong Pham" cũng mang chút kinh ngạc kia thì Chu Ly An đã buông một hơi nhẹ nhõm.

Phuong Pham thì Chu Ly An biết, bạn của Trình Diệp Qua, lần trước ở London họ đã từng gặp qua.

Từ trong âm thanh ở phía bên Phuong Pham Trình Diệp Qua đoán vào lúc này anh ta đang ở sân bay, sau một lúc im lặng anh ta nói "Jude, mình thấy mình vẫn nên nói cho cậu biết chuyện này thì tốt hơn, chuyện liên qua tới người bạn kia của cậu".

"Bạn?" Ánh mắt của Trình Diệp Qua vô thức nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Chính là cô gái đã gặp ở bữa tiệc tối nay đó, bạn gái đi cùng cậu".

Nặc Đinh Sơn?!

Trình Diệp Qua lập tức ngồi thẳng người dậy.

"Cái hình xăm trên cổ tay của cô ấy đó".

Đúng vậy, Trình Diệp Qua biết hình xăm ở trên cổ tay của Nặc Đinh Sơn.

Life is beautiful, cuộc đời tươi đẹp.

Trình Diệp Qua nhớ có một lần ánh mắt của anh vừa vịn rơi trên hình xăm ở cổ tay của cô, vừa mới chạm vào thì cô đã lập tức bỏ tay ra phía sau rồi.

Giữa đêm nay, dường như tất cả mọi thứ có vẻ như vô cùng tĩnh táo, tĩnh táo khiến cho anh có thể trong nháy mắt mà nhìn lại cô giống như thông qua cuộn phim. Cup mắt xuống, quả nhiên, đó giống như là sợ hãi bí mật bị vạch trần.

Không dám hít thở, anh chú ý lắng nghe.

"Có vài người sẽ dùng hình xăm để che đi vết sẹo trên cổ tay, là vết sẹo mà cả đời này sẽ không cách nào xóa được". Giọng của Phuong Pham xen lẫn với âm thanh phát thanh của sân bay, vừa mơ hồ lại rõ rệt.

"Ý là gì?" Anh dè dặt hỏi: "Có thể nói rõ hơn một chút không?"

Phát thanh ở sân bay không còn nữa, giọng của Phuong Pham từng câu từng chữ xuyên qua sóng điện thoại rồi lại từng câu từng chữ đâm vào trong màng nhĩ của Trình Diệp Qua.

"Nếu như mình đoán không lầm thì hình xăm của người bạn kia của cậu là dùng để che đi vết sẹo trên cổ tay, hơn nữa mình đoán từ độ sâu của hình xăm rất có kỹ xảo, có thể đoán được người bạn kia của cậu phải từng qua ba lần tự sát trở lên".

Sao cơ, đang nói cái gì vậy chứ? Đây là Phuong Pham đang nói với anh Nặc Đinh Sơn đã từng tự sát trên ba lần rồi sao?

Âm thanh trống rỗng: "Rốt cuộc là cậu đang nói cái gì vậy?"

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc.

Nhưng có biết là chỉ một giây thôi anh cũng không thể chờ được rồi không, anh đã bị dọa tới hồn phi phách tán rồi.

Anh hét vào trong điện thoại: "Mẹ nó chứ, cậu mau nói rõ ràng đi!!"

Lúc này xe đang đi lên cầu vượt, Chu Ly An đang ngắm cảnh đêm thì bị tiếng quát lớn của Trình Diệp Qua làm cho giật mình, cô ấy xoay đầu lại hỏi một tiếng "Sao vậy?"

Người đang nhận điện thoại dường như không nghe thấy lời của cô ấy, thời khắc đó Trình Diệp Qua ở trong mắt Chu Ly An nhìn có chút đáng sợ.

"Trình Diệp Qua?" Chu Ly An thăm dò gọi thử một tiếng.

Vẫn không đáp lại.

Cúp điện thoại, ánh mắt của anh nhìn thẳng về phía trước, dường như đang rơi vào trầm tư, bầu không khí mà Trình Diệp Qua tạo ra khiến cho Chu Ly An không dám mở miệng nói chuyện.

Tay lạng lẽ muốn nắm lấy tay của anh, đầu ngón tay vừa chạm tới thì đã nhanh chóng bị hất ra.

"Trình Diệp Qua, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi?" Chu Ly An vội vàng hỏi.

Giọng của cô dường như đã kéo anh về lại với thực tại, cũng chỉ trong thời gian ngắn anh đã khôi phục lại là Trình Diệp Qua mà cô quen thuộc.

"Dừng xe lại". Anh nói với tài xế.

"Ngài Trinh, chỗ này không thể dừng xe". Tài xế nói như vậy với anh.

"Dừng xe lại" Lần này Trình Điệp Qua dùng giọng điệu không cho từ chối.

Tài xế miễn cưỡng tìm một chỗ dừng xe.

Xe được dừng lại.

Trình Điệp Qua quay mặt qua nói với cô: "Chu Ly An, anh không thể đưa em về được rồi".

Tối nay Trình Điệp Qua lại biết thêm một chuyện về người con gái tên là Nặc Đình Sơn kia, không chỉ rất biết nói dối mà còn biết ả nấp nữa.

Nặc Đình Sơn không để anh thấy, thì anh không tìm được cô.

Anh bỏ lại tài xế và Chu Ly An ở trên cầu vượt, lái xe lao nhanh về lại khách sạn, sau đó anh tìm không thấy cô.

Người chủ trì buổi tiệc nói với Trình Điệp Qua rằng anh ta đã dựa theo yêu cầu của anh kết thúc buổi tiệc lúc mười một rưỡi rồi, anh ta nói cô gái mặc bộ lễ phục màu sẫm ban kia đã rời khỏi bữa tiệc cùng với ngài Cohen rồi. Khi Trình Điệp Qua tìm tới Cohen, thì Cohen nói cho anh biết là họ đã chia tay trước thang máy của khách sạn, anh ta trở lại phòng của anh ta, còn cô đã trở lại phòng nghỉ nhân viên của cô rồi. Anh chàng người Đức nói lúc chia tay anh ta không nhìn thấy bất kỳ chút khác thường nào trên mặt Nặc Đình Sơn. Trình Điệp Qua lại tìm tới phòng ngủ nhân viên, một cô nàng mặt tròn đã mở cửa cho anh, cô nàng mặt tròn tự xưng tên cô ấy là Tiểu Manh, là đồng nghiệp ở cùng phòng ký túc với Nặc Đình Sơn, cô ấy nói cô ấy vừa trực xong ca đêm trở về, lúc trở về thì Nặc Đình Sơn đã không có ở trong phòng.

Muộn như vậy rồi mà cô còn đi đâu chứ? Còn có thể tới nơi nào chứ?

Trình Điệp Qua đi tới phòng giám sát của khách sạn, anh bảo cho nhân viên đang trực ở trong phòng theo dõi giúp anh tóm người phụ nữ tên Nặc Đình Sơn kia ra.

Anh nhất định sẽ tóm được cô ra, sau đó sẽ ra sức mà chế giễu cô, trong cuộc đời hai mươi chín năm của anh đều là phụ nữ chủ động tìm anh, chủ động khiến anh hài lòng.

Vẫn chưa có người phụ nữ nào dám như cô thế này, liên tục bỏ mặc anh hai lần.

Vì vậy anh phải tìm được cô để mà cười nhạo cô: Nhìn em xem, cuộc sống đã trải qua kinh khủng cỡ nào mà lại tự sát tới không dưới ba lần.

Hai tiếng trôi qua, tất cả những vị trí lắp CCTV từ lầu một tới lầu tám đều bị lật tung cả lên, nhưng lại không thấy hình dáng của cô, cho dù mấy người ở phòng trực ban đã tăng cường từ mười mấy người lên tới mấy chục người.

Theo như trên CCTV thì cũng chỉ có thể xác định rằng Nặc Đình Sơn vẫn còn ở trong khách sạn.

Trong hai tiếng đồng hồ Trình Điệp Qua đã phát câu không ít lần, đồ có thể đập ở trong phòng trực ban đều bị anh đập hết, ở trong mắt những người đó thì nhìn anh giống như người đang gây chuyện.

Hai giờ năm mươi phút.

Trình Điệp Qua cầm một tập văn kiện đập vào mặt của người đang ngoảnh về phía anh: Anh nhìn tôi làm gì, anh phải nhìn vào màn ảnh kia!

Người bị đánh vừa chỉ vào màn hình giám sát vừa dè dặt nói: "Ngài Trinh, tìm thấy rồi".

Dưới góc trái trong màn hình CCTV chỉ có xuất hiện một khối vuông vức bị một mảng tối bao phủ, trong mảng tối đó có một điểm bé xíu đang nhúc nhích.

Khối vuông ấy xuất hiện trên CCTV là phòng bếp của nhà ăn nhân viên.

Phóng lớn, phóng lớn nữa!

Sau đó Trình Điệp Qua đã nhìn thấy Nặc Đình Sơn giống như con chuột cuộn người núp ở tù bát lớn, cũng không biết đang lén lút làm cái gì nữa?

"Phóng màn hình lớn nhất có thể đi".

Sau đó Trình Điệp Qua đã nhìn thấy rõ ràng Nặc Đình Sơn đang làm cái gì!

Khi Trình Điệp Qua nhìn thấy rõ ràng Nặc Đình Sơn đang làm cái gì thì đã tức giận tới bật cười, khi anh đang ra sức tìm cô, ra sức cầu nguyện ở trong lòng thì người phụ nữ không tìm không phải này lại đang chăm sóc cho cái dạ dày của cô.

Quả nhiên là con nhà nghèo.

Thế nhưng có thể ăn như vậy mà sao vẫn cứ gầy như ma đói như vậy.

Trên đường tới phòng ăn trong lòng Trình Diệp Qua đã suy nghĩ lan man: Thừa chúa, xin hãy quên hết tất cả những lời ngu xuẩn trước đó con đã cầu khẩn với người, khi đó con chỉ là bị quỷ ám mà thôi.

Nghe đi, anh đã nói những lời ngu xuẩn gì rồi: Không dám hung giữ với cô nữa, không dám nói những lời khiến cô đau lòng nữa, cũng không dám có suy nghĩ đưa cô đi nữa, phải sống cùng với cô thật tốt.

MM

Hết chương 79!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Nhà ăn nhân viên có thể chứa tới hơn hai nghìn người dùng cơm không một bóng người, ánh đèn của khu giải trí của khách sạn từ ngoài cửa sổ phòng ăn chiếu vào tạo thành một tầng ánh sáng màu lam nhạt. Trình Diệp Qua ngăn nhân viên quản lý đang định bật đèn của phòng ăn lên, người quản lý nhà ăn rời đi dưới sự ra hiệu của anh, hai cánh cửa kính sau lưng được khép lại.

Theo ánh sáng màu lam nhạt Trình Diệp Qua cố gắng để cho bước chân của mình không phát ra bất kỳ âm thanh nào, bước từng bước đi về phía nhà bếp của phòng ăn, đi qua bức tường kính chia cách phòng bếp và nhà ăn thành hai không gian, lại đi qua một hàng tủ bát.

Lúc cách hàng tủ bát cuối cùng càng lúc càng gần thì có một số tiếng động từ hàng tủ bát truyền tới bên tai Trình Diệp Qua, anh lắng tai nghe, truyền tới âm thanh mở túi giấy, trong âm thanh xột xoạt còn có tiếng nói thì thào.

Cô đang nói chuyện với ai vậy chứ?

Lúc bả vai song song với tủ bát Trình Diệp Qua đã dừng bước lại.

Tiếng xột xoạt đã không còn, chắc là cô đã mở được túi giấy rồi, tiếng nói chuyện thì thào đã phân biệt được nội dung, vừa ha ha cười vừa nhai đồ ăn nên lời nói mơ hồ không rõ ràng, giống như là: Tôi giàu to rồi, anh ấy đã mua cho tôi một căn nhà ở Hawaii, sau này mỗi tháng tôi không cần phải làm việc cũng có thể có được một món tiền lớn rồi.

Xem ra người phụ nữ này là vừa ăn vừa nấu cháo điện thoại đây mà? Cùng với Trương Diệu Lệ sao?

Chân lại bước lên nửa bước, Trình Diệp Qua lại nghiêng tai lắng nghe.

Sau đó anh đã nghe được một tiếng thở dài thật dài, trong tiếng thở dài cô mơ hồ nói: Chị muốn để căn phòng đẹp nhất giữ lại cho em, cửa sổ nhất định phải quay ra biển, ban ngày có thể nhìn thấy đại dương xanh thẳm, bãi cát trắng, buổi tối có thể nhìn thấy ánh sao và ánh trăng, buổi sáng sẽ có chim biển tới gõ vào cửa sổ gọi tên của em, Klein, mau dậy đi.

Đưa tay cời cúc trên cổ áo sơ mi của mình, Trình Diệp Qua bỗng chốc cảm thấy hô hấp trở lên cực kỳ khó khăn, dường như bị ai đó bóp chặt ở cổ họng.

Im lặng ---

Lại có một loạt âm thanh mở túi giấy.

Sau âm thanh xột xoạt lại là một tiếng thở dài, sau tiếng thở dài.

"Klein, em nói xem mùa đông ở Bắc Kinh này vì sao lại cứ lạnh như vậy? Có ánh mặt trời cũng lạnh, không có ánh mặt trời cũng lạnh, ban ngày lạnh buổi tối cũng lạnh".

Tay vô lực buông từ cổ áo xuống.

Người vượt qua tủ bát đi tới, quay mặt về phía trái, cúi đầu, trong ánh sáng màu lam nhạt Trình Diệp Qua đã nhìn thấy một cục đen thui cuộn ở trên đất.

Tay của Trình Diệp Qua ấn lên công tắc đèn.

"Tách" một tiếng.

Đập vào trong mắt Trình Điệp Qua đầu tiên chính là cảnh tượng bữa tiệc trước mắt, vỏ bánh ngọt, hộp Chocolate, bánh mì, trái cây, đồ tráng miệng... có thể nhìn thấy khắp nơi.

Nơi này nhìn qua giống như một bãi rác nhỏ.

Đôi dép lê quăng đồng một chiếc tây một chiếc, anh nhìn thấy bàn chân cô để trần, thảo nào lại nói lạnh, men theo bàn chân trần anh nhìn tới chiếc quần ngủ màu xám, trên ống quần có dính một chút sốt chocolate.

Nhìn tiếp lên một chút nữa, hai bàn tay đang đặt ngay ngắn trên đầu gối, bàn tay không có hình xăm đang cầm bánh mì, còn tay có hình xăm..

Ánh đèn khúc xạ lên con dao lóe ra tia sáng loáng chiếu thẳng vào mắt anh. Thở ra một hơi, Trình Điệp Qua nhắm hai mắt lại, hai bên huyết thái dương giật giật khiến anh không thể tập trung được.

"Trình Điệp Qua?". Giọng nói như đang sợ hãi hỏi một câu thăm dò.

Trình Điệp Qua cắn răng không dám trả lời.

Tiếng xột xoạt lại vang lên.

Người đứng trước mặt không trả lời, trong lòng Nặc Đinh Sơn thở hắt một hơi nhẹ nhõm, ở trong bữa tiệc cô đã uống một chút rượu, bây giờ lại uống một chút nữa. Bắc Kinh Thật sự quá lạnh, sau khi uống vào một chút rượu quả thật đã tốt hơn một chút, vì vậy người đàn ông ở trước mắt này nhìn giống như Trình Điệp Qua chỉ là ảo ảnh do rượu tạo ra.

May mà là ảo ảnh, nếu như để cho Trình Điệp Qua nhìn thấy bộ dạng như thế này của cô thì gay to. Đã nói rồi mà, Trình Điệp Qua làm sao có thể xuất hiện ở nơi này, anh đã đưa bạn gái của anh về nhà rồi.

Nặc Đinh Sơn nhớ trong tay vẫn còn bánh mì, là bánh mì sừng bò mà cô thích, cô nghĩ nếu như cô ăn tiếp cái bánh mì này thì tâm tình của cô có tốt hơn một chút không. Bánh sừng bò được chia làm ba phần, Nặc Đinh Sơn nhét phần lớn nhất vào trong miệng mình, ảo ảnh kia bước từng bước tới đứng trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu lên nở nụ cười ngây ngốc với ảo ảnh ấy, ảo ảnh trước mặt rõ ràng như thể được truyền tới thông qua bức hình có độ nét cao. Cô vừa cười vừa tìm kiếm, vật chạm được làm cho cô nhớ tới khúc bánh mì thứ hai, cô muốn nhét mẫu bánh mì ấy vào trong miệng, sau đó...

"Nặc Nặc". Một giọng nói rất rõ rệt gọi cô.

Cô giật mình, bánh mì bị rơi từ trên tay xuống, Nặc Đinh Sơn chớp chớp mắt, làm sao lại xuất hiện giọng nói nhỉ? Sau khi Cố sức chớp mắt một cái, ảo ảnh kia vẫn còn, làm thế nào mà ngay cả giọng nói cô cũng có thể tự mình tưởng tượng ra được.

"Trình Điệp Qua?" Nặc Đinh Sơn thử gọi một tiếng thăm dò.

"Ừ".

Lần này cô nghe được rất rõ ràng, nhưng cô vẫn mồn thử lại một lần nữa, nói không chừng lần thứ hai cũng là do mình tự hoang tưởng rồi.

"Anh tới đây làm gì?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Tôi tới đây làm gì hả?" Giọng của anh khe khẽ: "Tôi tới đây là muốn dẫn em đi ăn đồ ngon hơn, không phải Nặc Nặc thích tiệm ăn cỏ ở Bắc Kinh sao? Chúng ta đi ăn món mì nóng hôi, món vịt quay vàng óng".

Giọng nói này thật giống như đang thổi miến mà, Nặc Đinh Sơn dường như đã nghe được hương thơm truyền tới từ mùi đậm kia, nước miếng đã muốn chảy ra rồi, cô "Ừ" một tiếng.

"Vậy có thể ném bánh mì trong tay em đi được không".

Không, không được, từ nhỏ Suán đã dạy cô đồ ăn kiếm không dễ, cô cũng không muốn, nắm bánh mì lại chặt hơn, gạt đi ảo ảnh đang từng chút tới gần cô kia.

Có bước chân dẫm lên một số đồ vật, bình rượu vang lăn lông lốc phát ra âm thanh trong trẻo.

Âm thanh đó nhắc nhở Nặc Đinh Sơn.

Cô mở to hai mắt, không gian vốn đen thui đã trở nên đèn đuốc sáng choang, vô số tia sáng chiếu lên trên thân hình người ở trước mắt.

Trình Điệp Qua!

Vào lúc này anh đang nhìn cô từ trên cao nhìn xuống.

Làm sao đây, làm sao đây, cô không muốn bộ dạng hiện tại của mình bị anh nhìn thấy? Hơn nữa cô cũng không muốn nhìn thấy anh, cô hận anh! Thật

đáng ghét!

Không phải nói hộ chiếu hết hạn thì sẽ rời khỏi Bắc Kinh sao? Nhưng vì sao anh còn gấp như thế đã muốn tiễn cô đi.

Cho nên nói người đàn ông này tự mình tới để tóm cô tới sân bay sao? Mới như vậy mà đã không nhận được đã muốn cho cô đi rồi!

Nặc Đinh Sơn thét lên.

Cô vung tay lên chỉ vào Trình Diệp Qua đang từ từ bước tới gần cô: Không được qua đây!

Dưới ánh sáng sáng loáng Nặc Đinh Sơn lúc này mới nhìn thấy con dao gọt trái cây trên tay của mình, cô nắm con dao ấy càng chặt hơn, lặp lại lần thứ hai: Không được qua đây.

Nhưng dường như Trình Diệp Qua không để con dao kia vào trong mắt, vẫn tiếp tục tiến gần về phía cô, làm sao đây, làm sao bây giờ: Đứng lại cho em, Trình Diệp Qua nếu như anh còn tiến gần về phía em thì em sẽ đâm anh đấy.

Anh nở nụ cười nhạt, lắc đầu: Không, Nặc Nặc, em không nỡ.

Không có gì là không nỡ, Nặc Đinh Sơn lại quơ quơ con dao trong tay, dùng việc này để tỏ rõ quyết tâm.

Nhưng anh vẫn bước từng bước về phía cô, miệng nói: Nặc Nặc, em thật sự nỡ cầm dao đâm anh sao?

Mũi của con dao gọt trái cây chôn ở trên vai người ấy, chỉ cần cô dùng thêm một chút lực là có thể làm cho anh đau, để cho anh bị đau giống như mình.

Bàn tay nắm chặt con dao gọt trái cây làm cho khớp xương nổi lên, anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt dịu dàng hơn bao giờ hết, giống như nước, cũng giống như mây.

Giọt nước mắt thấm trên khóe miệng của cô, vừa đắng vừa chát, tay buông ra, con dao gọt trái cây rơi trên đất phát ra âm thanh lạnh lạnh. Cô quay người trốn vào trong học của chiếc tủ bát, nhanh chóng đóng cửa học tủ lại, đặt cái muôi dài ngang qua tay cầm của hai cánh cửa, đóng cánh cửa lại thật chặt.

Đóng cửa học tủ lại để ngăn không cho Trình Diệp Qua nhìn mình.

Cô cũng muốn để cho hình tượng của mình giống với Chu Ly An khi xuất hiện trước mặt Trình Diệp Qua. Học sinh thích giảng viên, mặc dù trên mặt không toa son phấn cũng vẫn rạng rỡ rung động lòng người, lúc nào sống lưng uốn thẳng với nụ cười tự tin.

Nhưng lý lịch cuộc sống tồi tệ của Nặc Đinh Sơn khẳng định là cô không cách nào trở thành cô nàng đáng yêu như Chu Ly An được, cho dù cô có thể nguy trang thành chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng đã xảy ra thì vẫn cứ là đã xảy ra rồi.

Nhân lúc ý thức vẫn chưa bị rượu chi phối, cô nói: Trình Diệp Qua, em hiểu rồi, ngày mai em sẽ rời khỏi Bắc Kinh, bây giờ anh có thể rời khỏi chỗ này không, vừa rồi anh cũng nhìn thấy rồi đấy em đã thành ra tệ hại cỡ nào rồi.

Vừa rồi cô đã tệ hại tới cỡ nào, trên ly rượu kia đã in rõ dáng vẻ của cô, không có khác gì một bà điên: Sốt Chocolate quệt khắp môi của cô, bột phô mai màu trắng ở khắp trên tóc.

Giọng nói mang theo sự cầu xin: "Trình Diệp Qua, nếu như em rời đi thì anh có thể đáp ứng em một chuyện được không, hãy quên Nặc Đinh Sơn đã tới Bắc Kinh tìm anh đi, hãy nhớ Nặc Đinh Sơn lúc ở Notting Hill, nhớ Nặc Đinh Sơn lúc ở Manchester".

Bởi vì Nặc Đinh Sơn của khi ấy vẫn chưa phải là một nữ tù nhân mang mã số "1307" ở trong nhà giam ở Nam Phi.

Trình Diệp Qua không trả lời, thế này là anh không đồng ý sao?

"Xin anh đấy, Trình Diệp Qua". Cô cầu xin anh.

"Nặc Nặc". Giọng của anh xuyên qua tấm chớp cửa đi vào: "Lúc nhỏ tôi đã từng từ chối nói chuyện với bất cứ người nào để bày tỏ sự bất mãn rất nhiều của mình với thế giới này, bây giờ tôi vẫn còn rất nhiều bất mãn với cái thế giới này nhưng tôi không thể lại giống như lúc nhỏ dùng hành động không nói chuyện để kháng nghị, bởi vì chúng ta đã là người của thế giới trưởng thành rồi, có rất nhiều sự ràng buộc cần phải đối mặt, lúc này tôi phải làm sao đây? Tôi đã dùng việc chạy cầu thang để bày tỏ sự bất mãn của mình, ở Manchester em đã bỏ lại tôi, mỗi ngày tôi chạy lên chạy xuống ở cầu thang, còn Nặc Nặc thì sao?"

Anh thở dài: "Nặc Nặc chắc là càng có nhiều bất mãn hơn với thế giới này chứ? Cho dù em có cố gắng thế nào thì Thượng đế vẫn cướp Klein của em đi, cho dù em có thành kính cầu nguyện cỡ nào đi chăng nữa nhưng năm tháng vẫn cứ trôi qua, bây giờ em đã hai mươi tám tuổi rồi, hai con người cùng mang em tới thế giới này vẫn chưa tìm tới em".

"Tôi tệ nhất chính là lúc em tràn trề hy vọng tới Bắc Kinh, bởi vì người em yêu sâu đậm đang ở Bắc Kinh, em mong anh ta có thể hiểu được lòng em nhưng anh ta lại hết lần này tới lần khác làm tổn thương tới trái tim của em, tất nhiên em cũng không thể khóc lóc mà biểu đạt sự bất mãn của em, vì vậy, việc Nặc Đinh Sơn điên cuồng ăn đồ ăn cũng giống như việc Trình Diệp Qua chạy cầu thang".

"Nặc Nặc, tôi nói cho em biết, việc đó không có gì là mất mặt, trên đời này mỗi người đều có một tính cách còn có cách trút ra bất mãn của riêng mình".

Nước mắt cô lặng lẽ dọc theo khóe mắt chảy xuống.

"Nặc Nặc, tôi đoán đúng chứ?" Giọng nói ấy khe khẽ hỏi: "Nếu như tôi đoán đúng vậy thì em hãy mở cửa ra".

Nặc Đình Sơn cúi đầu nhìn bàn tay dính đầy sốt Chocolate của mình.

"Xem ra là tôi đã tự cho mình là đúng rồi". Giọng nói đó tỏ ra thất vọng.

Không, không phải vậy!

"Tôi đã tự cho là mình rất thông minh, hóa ra đó đều là mọi người lấy lòng tôi" Anh lại nói.

Tay đặt trên chiếc muôi dài đặt ngang cánh cửa, chiếc muôi dài từ từ được rút ra.

Mặt của Trình Diệp Qua lộ ra trong tầng ánh sáng, cô co quắp ở trong hộp tủ, cứ thế nhìn anh.

Bóng dáng trong ánh sáng, chất còn, sóng mắt dịu dàng của người đó, giống như đã quay trở lại Manchester, cô vẫn là Nặc Đình Sơn đã nắm được nhược điểm của Trình Diệp Qua.

Tất cả sự oán hận đã bị chất còn làm cho bốc hơi mất, trong ngăn tủ để không ít gang tay silicon, cô cầm những chiếc gang tay ấy ném về phía Trình Diệp Qua, gang tay rơi từ trên mặt anh xuống, cô lại ném, anh cũng chẳng buồn nhúc nhích, sau mấy lần Nặc Đình Sơn cũng không biết vì sao tay chân lại trở nên vô lực, cô nghĩ có lẽ cô đã quá mệt rồi.

Cơ thể nghiêng về phía trước, mắt thấy mặt sắp cảm xuống đất tới nơi rồi, sau đó đầu của cô vững vàng đặt ở trên vai anh, cô dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại gào về phía người đón lấy cô: Trình Diệp Qua, không phải đã với anh là chờ hộ chiếu của em hết hạn thì sẽ quay về sao. Em có nói sẽ bám lấy anh không đi sao? Anh có biết là em vì làm hộ chiếu tới Bắc Kinh đã tốn bao nhiêu tiền không, lại còn phải cầu cạnh biết bao nhiêu người, những người đó mặc kệ anh tới Bắc Kinh làm gì trong mắt bọn họ chỉ có tiền thôi anh có biết không...

Dần dần cô mất đi khả năng ngôn ngữ, cô từ từ chìm vào trong bóng tối.

Cô có thể bắt lấy chính là lời cuối cùng mà Trình Diệp Qua nói với cô: Xin lỗi, xin lỗi. Nặc Nặc, là anh không tốt, đều là lỗi của anh. Sau này anh không dám hung dữ với em nữa, cũng không dám nói những lời làm cho em đau lòng nữa, cũng không dám có ý nghĩ đưa em đi nữa. Sau này, phải thật tốt, thật tốt...

Ý thức bắt đầu bị rời rạc, giọng của anh bay xa, với một số suy nghĩ ở trong đầu, có phần lưng ấm áp, có ngọn đèn của hành lang vụt qua rất nhanh rồi kéo dài thật dài, có âm thanh cánh cửa bị một lực thật lớn đẩy ra, có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, sau đó có giọng nói mà cô yêu tha thiết đang nói chuyện, hình như là "Cô ấy ăn hỗn hợp rất nhiều thứ, cô ấy nhất định phải rửa ruột". "Cô ấy còn uống rượu nữa". "Đầu ngón chân của cô ấy đã để trần trong nhiệt độ thấp thời gian dài, đầu ngón chân cũng phải kiểm tra", "... "

Trong một vài suy nghĩ cô bị giầy vò quá mức, bị chuyển lên chuyển xuống, sau một hồi giầy vò cuối cùng cũng được yên tĩnh, sau đó có bàn tay mà cô thích nắm lấy tay của cô, sau đó không buông ra nữa.

Lúc tỉnh lại Nặc Đình Sơn đã nhìn thấy Chu Mỹ Bảo, cô nằm trong căn phòng giống như phòng bệnh của bệnh viện, tò mò tại sao từ khi mở mắt ra Chu Mỹ Bảo lại xuất hiện ở đây, còn vì sao cô lại nằm trong căn phòng này tới phần lớn chuyện được nhớ tới, Nặc Đình Sơn cười khổ trong lòng, cô không biết mình lại có bản lĩnh giầy vò thế này là đã học được từ đâu.

Nhìn lên đồng hồ, thời gian khoảng sáu giờ tối, cô quay đầu đi, sắc trời ngoài cửa sổ đã chìm vào sắc tối, cô đã ngủ rờn rã gần hai mươi tiếng đồng hồ.

Nói cách khác cô đã bỏ lỡ chuyến bay mà Trình Diệp Qua đã đặt bay đi Hawai lúc tám giờ sáng.

Nhắm mắt lại, một số hình ảnh tối qua giống như là một cuộn phim điện ảnh, lòng có bao nhiêu hỗn loạn thì có bấy nhiêu thê lương.

Cô mở mắt ra theo tiếng "Nặc Đình Sơn" của Chu Mỹ Bảo, Nặc Đình Sơn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với Chu Mỹ Bảo, đó đúng là một người tốt, cô sẽ luôn cảm kích trong lòng đối với cô ấy.

"Chỗ này là phòng y tế khẩn cấp của khách sạn, tối qua Diệp Qua đã ở đây một đêm". Chu Mỹ Bảo nói với cô.

Nặc Đình Sơn gật đầu, tỏ ý mình đã nghe thấy.

"Nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc thật ngon, cũng đừng suy nghĩ gì hết".

"Được, cảm ơn".

Mấy chục phút sau hộ lý thay cho Chu Mỹ Bảo, ăn xong cháo mà hộ lý mang tới cho cô Nặc Đình Sơn lại ngủ mê mẫn, cô đã quá mệt mỏi, trước khi cô rời khỏi nơi này cô phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Đêm dường như càng lúc càng sâu, có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới trước giường của cô, đó là tiếng bước chân mà cô quen thuộc, mi mắt nặng trĩu làm cho cô không thể nào mở mắt ra nhìn anh được, cuối cùng cũng chỉ có thể để mặc cho mạch suy nghĩ rồi rạc nắm bắt tin tức của anh, ngón tay của anh khẽ chạm lên trên cổ tay cô, ít nhất là có tới ba lần anh rời khỏi phòng. Sau khi anh rời khỏi phòng tới lúc quay trở lại cô đã nghe được thoang thoang mùi thuốc lá.

Anh lại hút thuốc sao? Không phải anh đã đáp ứng với cô là sau này sẽ không tiếp tục hút thuốc nữa sao?

Cô muốn mở miệng nói với anh, nhưng miệng như bị keo dán chặt lại vậy.

Khi mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng bánh rồi.

Ngồi ở trước giường của cô là nữ hộ sĩ tới hôm qua, tuổi của nữ hộ sĩ này cũng xấp xỉ tuổi cô, lúc thấy cô tỉnh lại cô ấy đã mỉm cười với cô.

Nặc Đinh Sơn cũng cười với cô ấy, sau khi cười xong thì cô ngẩng người nhìn vào mặt của nữ hộ sĩ ấy, rốt cuộc là tiếng bước chân tới qua đi tới trước giường cô là bởi vì cô quá nhớ nhưng nên dẫn đến mơ hão hay đúng là anh đã từng tới.

Cứ coi như là anh đã từng tới đi, Nặc Đinh Sơn nghĩ.

"Cô có cần thêm gì không?" Nữ hộ sĩ hỏi cô.

"Hôm nay thời tiết của Bắc Kinh có tốt không?" Nặc Đinh Sơn hỏi ngược lại.

Nữ hộ sĩ mỉm cười đi tới trước cửa sổ, đứng ở trước bức rèm cửa dày, duỗi tay ra.

Quang cảnh ngoài của sổ theo bức rèm cửa mở ra mà từ từ hiện ra, bầu trời trong xanh qua tấm kính cửa sổ thủy tinh mà kéo dài bất tận, khiến cho người ta mơ màng, khiến cho người ta muốn mở rộng hai tay mà ôm lấy, khiến cho người ta muốn giống như con chim có thể tự do bay lượn đón gió.

Hôm nay thời tiết đúng là không tệ.

Nở nụ cười với bầu trời, Nặc Đinh Sơn nghĩ sau này cô hồi tưởng tới ngày hôm nay, nhớ lại thành phố này tâm tình của cô nhất định là thế này: Ngày đó tôi rời khỏi Bắc Kinh bầu trời rất trong xanh.

Những năm sau này nếu như có người hỏi cô tới Bắc Kinh để làm gì thì có lẽ cô sẽ nói thế này: Tôi tới Bắc Kinh là để nhìn một người mà tôi yêu.

Cô không đi Hawaii, cô muốn trở lại Notting Hill, cô muốn cố gắng kiếm tiền, Susan vì để chữa bệnh cho Klein nên đã bán mất căn nhà của bà nội để lại cho bà ấy, Nặc Đinh Sơn muốn mua lại căn nhà cho Susan.

Sau đó cô muốn bài trí một bãi cỏ nhỏ trước cửa nhà, trên bãi cỏ màu xanh biếc đặt một chiếc ghế dựa màu trắng, trên chiếc ghế màu trắng viết một hàng chữ thế này:

Nơi này là nơi cả nhà Susan nghỉ ngơi, nếu như bạn đi mệt rồi muốn ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lúc thì xin hãy chào hỏi với các cô ấy một tiếng, được không?

Cô tin chắc rằng sẽ có rất nhiều người sẵn lòng chào hỏi họ, bởi vì những người sống ở Nottinh Hill, thậm chí tới Notting Hill du lịch đều rất dễ thương.

MM

Hết chương 80!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Giẫm Đôi giày cao gót cao sáu tấc trên nền nhà và mỉm cười chào hỏi với nhân viên ở xung quanh, đây chính là công việc mà Chu Mỹ Bảo phải làm mỗi ngày, sau đó cô ấy đứng ở ngoài cửa phòng làm việc của sếp, gõ cửa, tới khi được đồng ý thì mở cửa ra.

Bởi vì cuộc điện thoại tới qua của Trình Diệp Qua, mà ngày hôm nay Chu Mỹ Bảo mở cửa phòng làm việc của Trình Diệp Qua sớm hơn nửa tiếng so với ngày thường.

Chu Mỹ Bảo biết hôm nay sẽ là một ngày bận rộn, ngày hôm nay có mấy đoàn kiến trúc từng hợp tác cùng Trình Diệp Qua ở Manchester tới Bắc Kinh, buổi chiều Trình Diệp Qua sẽ đích thân tới sân bay đón họ, sau khi đón xong thì cùng họ tới công trường của Bắc Kinh, tiếp sau đó sẽ có một buổi tiệc chào mừng nhỏ.

Trước hai tiếng đồng hồ trước khi đi tới sân bay Trình Diệp Qua có một cuộc hẹn với Chu Ly An, bình thường không phải là cuối tuần thì thời gian hẹn của Trình Diệp Qua và Chu Ly An sẽ kéo dài một tiếng đồng hồ, lần này so với bình thường thì kéo dài thêm một tiếng nữa.

Hơn nữa cuộc hẹn hai tiếng đồng hồ này tối hôm qua mới được thêm vào trong lịch trình ngày hôm nay của Trình Diệp Qua. Bình thường nhà hàng Trình Diệp Qua và Chu Ly An dùng cơm đều là do Chu Mỹ Bảo đặt chỗ, khi Chu Mỹ Bảo nghe được Trình Diệp Qua tự mình chọn địa điểm hẹn của anh và Chu Ly An cô ấy có lẽ cũng đoán được sẽ xảy ra chuyện gì rồi.

Quả nhiên là vô quyết dày có móng tay nhọn, Trình Diệp Qua vĩnh viễn không cách nào có thể thắng được Nặc Đình Sơn.

Loại suy nghĩ này càng thể hiện ra rõ rệt khi Trình Diệp Qua nhận được cuộc điện thoại vào khoảng mười một giờ sáng, đây vẫn là lần đầu tiên Chu Mỹ Bảo thấy Trình Diệp Qua nổi trận lôi đình ở văn phòng hơn nữa lại còn ở ngay trước mặt mấy vị quản lý cấp cao. Rất rõ ràng tin tức người gọi điện thoại truyền ra với anh làm cho Trình Diệp Qua tức giận không ít, cũng không để ý tới hình tượng, anh cởi khuy áo của bộ âu phục ra, cào tóc mà cũng không thêm cổ kị gì.

Mấy vị quản lý cấp cao lúng túng đứng đó, Chu Mỹ Bảo cúi đầu cười trộm, bởi vì cô nghe thấy lời của Trình Diệp Qua nói thế này: "Giữ hộ chiếu của cô ấy lại, tùy tiện gán cho cô ấy một tội danh, tạm giam cô ấy lại hai tiếng đồng hồ, người phụ nữ này cần phải được dạy dỗ một chút. Không, không, một tiếng đồng hồ thôi. Khoan đã, vẫn là nửa tiếng thì tốt hơn. Đúng rồi, người hộ lý cũng đem đi tạm giam luôn, hiện tại cô ấy vẫn đang còn bệnh".

Anh nói xong lại nhanh chóng đổi ý, cào tóc rồi nói tiếp: "Tốt hơn vẫn nên để cô ấy ở lại khách sạn đi, tìm người canh chừng tới cô ấy là được rồi".

Sau khi cúp điện thoại Trình Diệp Qua liền đứng ngây ở đó, lông mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

Sau khi Chu Mỹ Bảo thấp giọng gọi một tiếng "Anh Trình", dường như lúc này anh mới nhớ tới ở văn phòng này vẫn còn có người khác.

Cũng trong lúc đó Nặc Đình Sơn đang ngồi ở trên xe cảnh sát, Chiếc xe cách sân bay càng lúc càng gần, ngồi ở đối diện cô còn có quản lý khách sạn. Nửa tiếng trước lúc cô đang làm thủ tục đăng ký thì vị này đột nhiên xuất hiện, sau đó không được giải thích đã bị giữ lại hộ chiếu, hơn nữa còn bị chụp cho tội danh là gián điệp thương mại, rồi sau đó không giải thích gì đã bị mang từ sân bay lên xe cảnh sát, cứ như vậy cô đã bỏ lỡ chuyến bay từ Bắc Kinh tới London.

Mười một rưỡi, Chu Ly An đứng giờ tan làm, xa xa cô đã nhìn thấy xe của Trình Diệp Qua dừng ở cổng trường học, đây là lần thứ hai Trình Diệp Qua tới Trường đại học.

Lúc Trình Diệp Qua nhận túi xách trong tay cô đám con trai dễ thương gần đó ào ào làm động tác bị trúng tên mà tan nát cõi lòng, chộc cho cô một trận cười ha hả.

Mang theo một chút lòng hư vinh như vậy lên quan sát Trình Diệp Qua, người đàn ông này có điệu bộ hoàn toàn không nhìn thấy, trên mặt cũng không có chút ý cười nào.

Anh mở cửa xe cho cô, Chu Ly An đứng ở ngoài cửa xe gọi một tiếng "Trình Diệp Qua?"

Anh cười với cô, hỏi một câu "Đói rồi chứ".

Nhà hàng Trình Diệp Qua đặt ở gần trường học, là một kiểu nhà hàng sách, vị trí mà họ đặt ở tầng thứ năm ngay sát cửa sổ. Hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm có của Bắc Kinh, mặt trời buổi trưa màu trắng trộn lẫn màu vàng nhạt, chúng tùy ý xuyên qua cửa sổ thủy tinh và chiếu vào vị trí mà chúng có thể chạm tới.

Xung quanh sáng rực, nhìn những quyển sách như được sắp xếp tùy ý tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Đây đúng là thời gian thư thái, người đàn ông ngồi ở đối diện đang cẩn thận cắt miếng bít tết cho cô thành từng miếng nhỏ, đồng hồ dừng ở thời gian mười hai giờ hai mươi phút.

Trình Diệp Qua ăn rất ít, trái lại Chu Ly An bởi vì tâm tình tốt, đồ ăn trong đĩa được cô ăn sạch bách.

Nhận lấy khăn ăn Trình Diệp Qua đưa cho cô, ánh mắt dừng lại trên cái đĩa ở trước mặt anh: Anh không đói sao?

Anh lắc đầu, cứ thế nhìn cô.

Dưới ánh mắt đó, bằng trực giác của phụ nữ làm cho lòng của Chu Ly An vô thức nhói một cái.

"Làm sao lại nhìn em như vậy, hôm nay em rất đẹp sao?" Để che giấu sự đi bất an trong lòng, Chu Ly An đùa cợt nói: "Không được nhìn, nhìn là em mắc cỡ đấy".

Cô giả bộ thẹn thùng lấy tay che mặt, nhìn qua kẽ ngón tay, Trình Diệp Qua vẫn đang nhìn cô.

Cô từ từ thả tay xuống, nhìn xuống đồng hồ, thời gian vừa đúng một tiếng.

Cô cầm lấy túi xách ở bên cạnh lên: "Đi thôi, còn một tiếng đồng hồ. Trình Diệp Qua anh đi dạo phố cùng em, mấy ngày trước em đã nhận được lương rồi, em đã đáp ứng đi Kiều chờ lúc nhận lương sẽ mua quà cho đi ấy, trước tiên anh hãy đi chọn quà cho đi Kiều giúp em".

Sau khi nói xong Chu Ly An làm vẻ muốn đứng lên.

"Chu Ly An, ngồi xuống, anh có lời muốn nói với em". Lúc Trình Diệp Qua nói lời này có sự nghiêm túc mà trước nay chưa từng có.

Nghiêm túc tới nỗi khiến Chu Ly An bất mãn, hoảng hốt, bực bội.

"Có thể vừa đi dạo vừa nói mà". Chu Ly An nhấn mạnh, cầm túi xách trên tay đứng thẳng người, cô nhìn Trình Diệp Qua vẻ mặt như muốn nói: Còn lẽ gì nữa, mau đi thôi.

"Chu Ly An, chúng ta chia tay đi".

"Anh nói cái gì?" Túi xách rơi trên mặt đất, Chu Ly An có chút không tin vào tai của mình, cô dường như còn cho rằng tai mình bị xuất hiện ảo giác.

Anh nhìn cô, giọng thốt ra từ từ từng câu từng chữ: "Chu Ly An, Chúng ta không thể cùng nhau nữa rồi".

Từng câu từng chữ giống như sét đánh ngang tai.

Cô ngã trở lại trên vị trí ngồi, ngây ngốc hỏi: "Vì sao?"

Anh không đáp lại, chỉ yên lặng nhìn cô.

"Vừa rồi..." Cô nghiêng đầu, cau mày: "Trình Diệp Qua, vừa rồi là anh đang chơi trò chia tay với em sao? Chơi không vui, không vui một chút nào".

Anh cụp mắt xuống, tay đặt ở trên mặt bàn ăn.

"Chỗ đi Kiều anh sẽ giải thích với đi ấy". Giống như không nghe thấy lời của cô, anh nhàn nhạt nói.

"Vì sao?"

Ánh mắt lại lần nữa trực diện với ánh mắt của cô, giống như đứa trẻ bực bội: "Chu Ly An, hình như anh đã bị người phụ nữ khác mê hoặc rồi".

Chu Ly An gờ tay lên đem nửa ly nước cô vừa uống xong hất lên mặt Trình Diệp Qua.

Có người nói đa số phụ nữ khi đối diện với việc bạn trai đưa ra lời chia tay với mình đều làm trình tự những chuyện thế này: Hất nước, sau đó hỏi một câu ngu xuẩn thế này "Cô ấy tốt hơn em sao?"

Chu Ly An cũng lại hỏi ra câu ngu ngốc như vậy, điều cô vô cùng muốn biết là: Rốt cuộc người phụ nữ như thế nào lại khiến cho Trình Diệp Qua thà làm chuyện chắc chắn sẽ làm cho đi Kiều đau lòng.

Trước hôm ngày bọn họ quyết định ở cùng nhau người đàn ông này đã nói "Đi Kiều rất thích em, anh ở cùng với em rất thoải mái, thoải mái làm cho anh cảm thấy vậy có lẽ cũng là một loại thích. Nhưng Chu Ly An, anh phải cho em biết loại thích này cách yêu vẫn còn rất rất xa, anh sẽ cố gắng rút ngắn khoảng cách này lại, loại thích này có lẽ sẽ nhanh chóng trở thành tình yêu, nhưng cũng có thể sẽ vĩnh viễn không thể trở thành tình yêu được".

Chu Ly An của khi đó rất tự tin, tin chắc một ngày nào đó sẽ nhanh nghe được anh nói "Chu Ly An, anh yêu em" rồi Cùng nhau bước tiếp, cô mỉm cười nắm lấy tay anh.

Họ hẹn từ London tới Bắc Kinh cùng đi Kiều trải qua nhưng năm tháng còn lại.

Thế nhưng mới đó có bao lâu, người đàn ông này lại nói với cô một câu như vậy "Chu Ly An, hình như anh đã bị người phụ nữ khác mê hoặc rồi".

"Cô ấy tốt hơn em sao?" Lúc hỏi câu này xuất hiện trong đầu Chu Ly An là hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm

"Nếu như hai người bọn em đứng chung một chỗ thì trong một trăm người đàn ông thì chín mươi chín người sẽ chọn em, còn anh là người đàn ông thứ một trăm".

"Cô ấy tốt hơn em sao?" Chu Ly An có chấp muốn nghe câu trả lời của Trình Diệp Qua.

"Lời vừa rồi của anh đã nói rõ với em rồi đấy, trong một trăm người đàn ông thì chín mươi chín người chọn em đã nói rõ ràng hết ưu thế của em rồi, nếu như em muốn nghe lời nói trắng ra vậy thì anh cũng có thể nói cho em biết". Anh nói từng câu từng chữ: "Trong mắt họ em tốt hơn cô ấy, nhưng trong mắt anh cô ấy tốt hơn em, không chỉ tốt hơn em mà còn tốt hơn bất kỳ người phụ nữ nào trên đời này".

Lúc này Chu Ly An thật muốn tán thưởng sự chân thành của Trình Diệp Qua, anh chân thành như vậy làm cho cô cũng không thể giả bộ được nữa, cô lạnh lùng hỏi: "Là cô ấy bám lấy anh sao?"

Sau khi ngần ra, anh hơi nhũn mày.

"Đi Kiều, cô ấy lúc nào cũng quán lấy con, con đã sắp bị cô ấy làm cho phiền chết rồi". Chu Ly An bắt chước lời Trình Diệp Qua tự lảm bảm nói trong phòng đi Kiều mà cô đã nghe được vào buổi sáng hôm ấy, sau đó mỉm cười với Trình Diệp Qua: "Người phụ nữ như vậy không phải rất đáng ghét sao? Không phải anh sắp bị cô ta làm cho phiền chết rồi sao? Trình Diệp Qua, không phải là anh bị người phụ nữ quán người ấy bắt được điểm yếu nào rồi chứ? Có muốn người bạn gái chính thức là em đây thay anh ra trận không, chúng ta cùng song kiếm hợp bích thì thế nào?"

Anh không nói.

Chu Ly An cảm thấy lời vừa rồi của mình có chút ngốc, Trình Diệp Qua làm sao lại bị người ta bắt được nhược điểm cơ chứ?

"Lên giường rồi sao?" Chu Ly An lại hỏi một câu ngu xuẩn.

"Chưa có!"

Nghe được đáp án như vậy từ trong miệng Trình Diệp Qua không nằm ngoài dự án của cô, thở phào một hơi, Chu Ly An hạ thấp giọng "Trình Diệp Qua, anh đã quên chúng ta vì ai nên mới tới Bắc Kinh rồi sao?"

Dường như không nghe thấy lời của cô, Chu Ly An nghe thấy lời nó thể này phát ra từ Trình Diệp Qua.

"Anh và cô ấy trước kia đã từng lên giường, còn bây giờ thì chưa, nhưng có thể chắc chắn rằng có lẽ không tới mấy ngày nữa, anh sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để trèo lên giường của cô ấy, hoặc là sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế để làm cho cô ấy trèo lên giường của anh".

Lời của Trình Diệp Qua làm cho Chu Ly An ngầy người, cô theo bản năng hỏi lại: "Trình Diệp Qua, những lời anh nói là có ý gì?"

Anh không đáp lại cô, anh cúi người nhặt túi xách rơi trên đất của cô lên, túi xách trở lại trong tay cô, anh nói: "Chu Ly An là phụ nữ thông minh, anh cho là lời anh vừa nói đã đủ rõ ràng rồi".

Im lặng ---

Chu Ly An mất một lúc mới nghĩ rõ ràng lời của Trình Diệp Qua, cô hỏi anh: Người mà anh nói đã lấy chồng kia?

Anh không nói gì.

Trình Diệp Qua không nói gì đại biểu chính là "Yes!"

Con gái luôn nhạy cảm lại tò mò đối với người yêu cũ của bạn trai mình, cô tất nhiên cũng không ngoại lệ, hướng chỉ đó lại là người yêu cũ duy nhất của Trình Diệp Qua. Chu Ly An đã từng thăm dò quanh co vòng vèo qua với anh, nhưng từ mấy lần thăm dò kết quả thu được chính là vì hiếu kỳ nên mới ở cùng nhau, theo như giải thích của Trình Diệp Qua tình yêu của anh và người đó cũng chỉ duy trì trong thời gian có mấy tháng.

Người đàn ông này thật là biết lừa người.

Chu Ly An mở miệng hỏi: "Cô ấy đã ly hôn?"

"Ừ".

"Cô ấy tìm tới Bắc Kinh rồi".

"Ừ".

Nhìn vào mặt anh, Chu Ly An nói: "Trình Diệp Qua, bây giờ em rất đau lòng".

"Xin lỗi".

Chu Ly An tiếp tục nói: "Trình Diệp Qua, hay là thế này đi, chúng ta cho nhau thời gian một tuần để bình tĩnh lại, suy nghĩ thật kỹ, nói không chừng sau một tuần người phụ nữ tới Bắc Kinh tìm anh kia sẽ trở nên không còn đáng yêu nữa, không phải có câu nói thế này sao, đàn ông đối với thứ không có được bao giờ cũng canh cánh trong lòng. Trình Diệp Qua, còn nữa, còn có đi Kiều..."

Đúng, đi Kiều, giữa họ còn có một sợi dây ràng buộc tên là "Tiêu Kiều". Nhưng lời kẻ tiếp của Trình Diệp Qua đã cắt đứt một tia ảo tưởng cuối cùng của cô.

Nghe đi, anh đang nói cái gì với cô này.

"Chu Ly An, anh đã bị cô ấy đá hai lần rồi".

Lời của Trình Diệp Qua khiến cho Chu Ly An trong nháy mắt ngẩn người, sau đó có chút muốn cười, Trình Diệp Qua bị cùng một người phụ nữ đá hai lần, việc này nghe qua có chút buồn cười, không phải sao?

"Nguyên nhân lần đầu bị cô ấy đá là cô ấy ghét việc trong tài khoản ngân hàng của anh chỉ có một triệu, cô ấy nói điều này làm cho cô ấy rất không hài lòng. Lần thứ hai lại càng tuyệt hơn, cô ấy đã lấy từ chỗ của anh một trăm triệu để trả cho một người đàn ông khác, sau đó còn để cho chồng mới cưới của cô ấy giao cho anh tờ giấy chứng nhận kết hôn của họ, cô ấy ngay cả nói với anh một tiếng xin lỗi cũng không có".

"Cho dù như vậy nhưng trước đó ba tiếng anh đã giữ hộ chiếu của cô ấy lại để giữ cô ấy ở lại Bắc Kinh"

Đây là lời tàn nhẫn nhất mà Chu Ly An nghe được trong hai mươi tám năm qua, lời tàn nhẫn này lại phát ra từ miệng người đàn ông cô yêu.

"Chu Ly An, em thấy cô ấy như vậy có thể có ngày trở thành không đáng yêu trong lòng anh không?"

Đúng là khiến cho người ta tuyệt vọng mà.

Chu Ly An nhìn qua Trình Diệp Qua, anh cũng đang nhìn lại cô.

Lời tàn nhẫn vẫn còn tiếp tục.

Anh kéo khóa miệng: "Có lúc anh cũng cảm thấy tuyệt vọng vì chính mình như vậy!"

Cô dờ dẫm xoay người đi, không nhìn Trình Diệp Qua, đi được mấy bước lại quay đầu về phía Trình Diệp Qua, dùng tâm tình ác độc nhất nói từng câu từng chữ:

"Trình Diệp Qua, em chúc anh bị cô ấy đá lần thứ ba!"

Anh kéo khóa miệng lên mỉm cười, trong nụ cười còn có chút đắng cay nhạt nhòa, nhưng mắt anh lại là ánh sáng lấp lánh của dòng sông, là vì người phụ nữ kia sao.

Cô ngừng đầu, ngón tay cầm chặt túi xách, bước từng bước, không qua đầu lại, đi thẳng ra khỏi nhà hàng.

Chu Ly An đứng ở trên đường buộc mình không được quay đầu lại, tuyệt đối không được quay đầu lại. Ánh nắng chiếu rọi trước mặt cô, chiếu thẳng vào mắt cô làm cho không thể mở ra được, cũng cứ thế đẩy lên ý chí quay đầu lại của cô, ánh mắt ngay lập tức đã tìm thấy anh.

Anh vẫn còn ở đó.

Ánh nắng buổi chiều chiếu lên chiếc áo sơ mi màu lam nhạt trên người anh, giống như một vật phát sáng, cô quay đầu lại, giống như bị thôi miên đi trở lại, đi tới trước mặt vật phát sáng ấy, mở miệng: "Trình Diệp Qua".

Cô không nhìn anh, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tốc độ nói rất nhanh: "Em rất thích đi Kiều, đi Kiều là bạn của mẹ em, em không làm được chuyện khiến đi Kiều đau lòng, nếu như để cho đi Kiều biết chuyện chúng ta chia tay nhất định đi ấy rất buồn".

Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Vì vậy Trình Diệp Qua, tạm thời đừng để cho đi Kiều biết chuyện chúng ta chia tay, đợi em..."

"Chuyện phía đi Kiều anh sẽ nói với đi ấy". Anh thấp giọng cắt ngang lời cô.

"Vậy là đã không chờ được mà muốn ở cùng với cô ấy rồi?" Chu Ly An cười châm chọc: "Trình Diệp Qua, lời của em vẫn chưa nói xong, em cũng không nói là không chia tay với anh, ý em muốn nói với anh là chờ sau khi học kỳ này của em kết thúc tới lúc ấy nếu như.... Nếu như đi Kiều còn ở đây, em sẽ nói với đi ấy là em ở Bắc Kinh không quen, em muốn quay lại London, sau đó chúng ta từ từ xa cách, cứ như vậy sẽ có thời gian hòa hoãn, đi Kiều sẽ dễ chấp nhận hơn".

Vừa nghĩ tới Tiêu Kiều nước mắt của Chu Ly An lại chảy ra, cô ngược nhìn Trình Diệp Qua trong nước mắt, giọng nghẹn ngào: "Trình Diệp Qua, Lần đầu chia tay em có thể mỉm cười nói tạm biệt với anh, nhưng lần này không được, bởi vì giữa chúng ta còn có đi Kiều, anh cũng biết thời gian của đi Kiều không còn nhiều lắm".

"Trình Diệp Qua, anh phải biết đây là em đang giúp anh, đi Kiều với em mà nói chỉ là bạn của mẹ em, nhưng với anh mà nói thì không phải, bất hạnh của đi ấy đều bắt nguồn từ anh, còn có ba của anh".

Đi ra khỏi nhà hàng, Chu Ly An lau nước mắt trên mặt đi, đi về phía con đường đối diện, lần này cô không quay đầu lại nữa.

Buổi tối Chu Mỹ Bảo đi đôi giày cao gót cao mười phân đi theo bên cạnh Trình Diệp Qua, lấy thân phận là chủ nhà để cùng với anh tiếp đón những vị khách ở xa tới, những người này đều là tình anh trong các ngành nghề. Vì có quan hệ hợp tác trong một thời gian dài ở Manchester, nơi đây là một buổi tiệc chào mừng, chẳng bằng nói đây là một buổi tụ họp với bạn cũ. Tối nay Chu Mỹ Bảo may mắn trở thành bạn gái tạm thời của Trình Diệp Qua, nghiêm nhiên có được cơ hội khoác tay mình lên tay của Trình Diệp Qua.

Nhưng quý ngài này tối hôm nay có chút mất tập trung, giống như đang nóng lòng muốn đi gặp ai đó vậy, anh thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, có được cơ hội Chu Mỹ Bảo khẽ thì thầm nói với Trình Diệp Qua "Chỗ này cách ký túc xá nhân viên chỉ có thời gian mười mấy phút, tạm thời cậu có thể xin phép vắng mặt với mọi người một lúc".

Dựa vào hiểu biết của Chu Mỹ Bảo, Nặc Đình Sơn bị Trình Điệp Qua giam ở trong phòng nghỉ của cô ấy.

Anh nhủ mày: "Chu Mỹ Bảo, cô nói tào lao cái gì đấy?"

Chu Mỹ Bảo tỏ vẻ: Nhóc à, cậu không lừa được tôi đâu.

Anh cứ như một tên lính mới vừa rơi vào biển tình, thích con gái nhà người ta gần chết mà còn giả bộ, anh nghiêm túc giải thích: "Là tôi sốt ruột đi gặp di Kiều".

"À?" Chu Mỹ Bảo kéo dài giọng.

Anh lại càng thêm nghiêm túc hơn: "Tôi vừa mới chia tay với Chu Ly An, trước mắt tôi không có ý định phát triển tình cảm với bất kỳ ai hết".

Trình Điệp Qua thế này nhìn ở trong mắt Chu Mỹ Bảo trông vô cùng đáng yêu, cô ấy quyết định để cho anh đáng yêu thêm chút nữa, hơi cao giọng lên một chút tỏ vẻ tức giận: "Nửa tiếng trước tôi vừa nhận được một cuộc điện thoại".

"Ừ". Anh hồ hững lên tiếng.

"Quản lý khách sạn bảo tôi chuyển lời với cậu, nói nữ nhân viên phục vụ Nặc Đình Sơn kia dọa nếu như không trả lại hộ chiếu cho cô ấy thì cô ấy sẽ để cho người của cục nhập cư vào cuộc".

Mấy phút sau Trình Điệp Qua mỉm cười nói với mấy vị khách của anh "Tạm thời tôi xin vắng mặt một lúc".

Lúc tiếng gõ cửa vang lên Nặc Đình Sơn đang tắm, xem ra Lục Tiểu Manh lại quên mang thẻ phòng rồi, đó là một cô nàng hay quên, tiếng gõ cửa có vẻ hơi gấp gáp, trừ tiếng gõ cửa cô đoán chắc là cô nàng kia lại phát sinh tình huống cấp bách rồi.

Cô quần khăn tắm lên, mở cửa phòng tắm ra.

Đi được mấy bước khăn tắm bị lỏng ra một chút, Nặc Đình Sơn vừa nắm chắc chiếc khăn tắm quần trên người vừa ra mở cửa.

Cửa được mở ra.

Lúc nhìn thấy rõ ràng người đứng ở bên ngoài cửa cảm giác đầu tiên của Nặc Đình Sơn chính là vội vàng đóng cửa lại, bởi vì...

Bởi vì chiếc khăn tắm trên người cô gần như sắp rơi xuống tới nơi rồi, nguy hiểm hơn nữa là chiếc khăn tắm là vật che chắn duy nhất trên người cô.

Nhưng người ở ngoài cửa đã không để cho cô có cơ hội này, anh dùng chân ngăn không cho cô đóng cửa lại, cũng chỉ mất chút sức lực là anh đã dễ dàng mở cửa ra.

Mạnh mẽ đi vào phòng rồi đóng cửa lại, tay của Nặc Đình Sơn ấn công tắc đèn trong phòng xuống, gần như là tiến hành cùng một lúc.

Căn phòng rơi vào bóng tối.

Trong bóng tối.

Giọng người đàn ông với khí thế hung hăng ---

"Nặc Đình Sơn, rốt cuộc là em đã ém thẹn chú gì trên người tôi vậy".

"Nặc Đình Sơn, em chắc chắn là bây giờ em đang độc thân?? Em chắc chắn là đã ly hôn với cái tên chết tiệt gầy như que củi kia rồi?!"

MM.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Trong mười phút từ chỗ bữa tiệc tới phòng ký túc nhân viên, trong lòng Trình Điệp Qua vẫn luôn nghĩ tới một vấn đề, lúc gõ cửa phòng của cô trong lòng Trình Điệp Qua không phải không tuyệt vọng, người phụ nữ đang ở trong phòng này nhất định đã bỏ bùa trên người anh làm cho anh đi tới trước mặt Chu Ly An nói những lời ấy, những lời đó đối với Chu Ly An mà nói tàn nhẫn tới cỡ nào sao anh lại không biết chứ.

Mười tiếng trước nước mắt của Chu Ly An vẫn còn nhỏ xuống lòng bàn tay của anh, đó là giọt nước mắt đau khổ, nhưng mười tiếng sau anh lại không thể chờ đợi được nữa mà tới gõ cửa phòng cô.

Trong bóng tối.

Giọng người đàn ông với khí thế hung hăng.

"Nặc Đinh Sơn, rốt cuộc là em đã dùng bùa chú gì trên người tôi?" "Nặc Đinh Sơn, Em chắc chắn là bây giờ em đang độc thân?? Em chắc chắn là đã ly hôn với tên chết tiệt gây như que củi kia rồi?!"

Lưng Nặc Đinh Sơn dán sát vào cánh cửa, không lên tiếng.

"Sao không nói? Sao không trả lời? Hừm? Nặc Đinh Sơn, lần này em không thể lại lừa tôi nữa!"

"Em không lừa anh". Nặc Đinh Sơn khẽ trả lời.

Một khoảng trầm mặc. Khí thế hung hăng của người đàn ông làm cho xung quanh có một loại ngột ngạt như con giông nổi lên trước cơn mưa.

"Trình..." Nặc Đinh Sơn nấp máy môi.

"Im miệng! Giọng của em khiến tôi phát điên. Tại sao lại muốn xuất hiện ở Bắc Kinh? Tại sao lại muốn tới tìm tôi? Rốt cuộc là ai cho em nhiều sự tự cao tự đại như vậy? Em có biết là quen biết em là một tai họa lớn trong cuộc đời của tôi không".

Cô cố gắng dán chặt lưng vào cánh cửa, giọng Nặc Đinh Sơn nói cực thấp: "Em biết, vì vậy em đã tính rời đi rồi, cái này anh có thể hỏi quản lý khách sạn, về máy bay em đã mua xong rồi, nhưng..."

Cánh cửa sau lưng Nặc Đinh Sơn "Rầm" một tiếng, đi cùng âm thanh ấy còn có tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Trình Diệp Qua "Câm miệng".

"Câm miệng!" Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em dựa vào cái gì mà lần nào cũng không nói rõ ràng đã làm rối tung rối mù cuộc sống của tôi lên, càng đáng ghét hơn là sau khi làm rối loạn hết cuộc sống của tôi lên rồi thì lại phải mộng rồi đi. Nặc Đinh Sơn, cũng không có người phụ nữ nào ích kỷ hơn em đâu, vì vậy..."

Nặc Đinh Sơn cho là mình nhất định đã nghe nhầm rồi, làm sao Trình Diệp Qua lại nói với cô những lời như vậy, làm sao có thể chứ?

"Trình Diệp Qua, anh vừa nói gì vậy?" Nặc Đinh Sơn nghe thấy giọng mình run rẩy hỏi.

Cô cẩn thận nín thở để nghe từng câu anh nói ra không sót một chữ, nhưng làm sao đây? Cô vẫn không tin, thế là cô lại hỏi lại.

"Nặc Đinh Sơn, em có ý đây à?" Trong giọng anh có chút thẹn quá hóa giận: "Còn nữa, vì sao em lại muốn hỏi chuyện hộ chiếu, em không cho tôi vào là có ý gì? Còn nữa, vì sao tôi vừa vào lại tắt đèn? Có phải là em lại làm chuyện gì trái với lương tâm không?"

Gọng của Trình Diệp Qua vừa thốt ra thì cánh cửa vang lên tiếng "Cộc cộc", kèm theo tiếng gõ cửa còn có giọng của Lục Tiểu Manh, cô ấy nói "Nặc Đinh Sơn, mình quên mang thẻ phòng rồi, mau mở cửa cho mình, mình sắp... tè ra quần rồi".

Trong phút chốc đèn trong phòng sáng lên, Trình Diệp Qua mở cửa ra, cánh cửa mở ra một khe hở, sau đó Nặc Đinh Sơn nghe thấy một đoạn đối thoại thế này.

"Nặc Đinh Sơn?"

"Tôi không phải là Nặc Đinh Sơn!"

"Ồ... Xin lỗi, xin lỗi, Trình tiên sinh, làm phiền rồi, cảm giác phương hướng của tôi không tốt, tôi nghĩ là tôi đã đi nhầm chỗ rồi".

"Cô không đi nhầm chỗ!"

"Hả?"

"Nhưng mà tôi nay cô phải tìm một chỗ khác để ngủ rồi".

Sau khi nói xong Trình Diệp Qua đóng cửa lại, ánh mắt lại lần nữa quay trở lại trên mặt cô, theo mặt của cô đi xuống, vào lúc này Nặc Đinh Sơn mới nhớ tới dáng vẻ và chạt vật của mình, giữ chặt khăn tắm, người lại dán chặt vào cánh cửa.

Tay của anh khoác lên vai cô, ngón tay khe khẽ rà trên xương quai xanh của cô: "Đây có phải là nguyên nhân em không cho tôi vào phòng, nguyên nhân tắt đèn đi không".

"Không phải". Cô nhu nhược ngụy biện.

"Nặc Nặc".

"Dạ".

"Vừa rồi không phải là em nói không nghe rõ được lời tôi nói sao? Có muốn để tôi nói lại một lần nữa không".

"Muốn". Cô nói thật nhỏ.

"Muốn hả?" Anh kéo dài giọng: "Nếu như em buông tay em ra thì tôi có thể nói lại lời vừa nói một lần nữa, tôi đảm bảo lần này sẽ nói chậm hơn hai lần trước".

Nặc Đình Sơn không trả lời, nhưng tay giữ khăn tắm càng chặt hơn, lại nghe thấy anh nói "Em không tò mò vì sao hộ chiếu của em bị giữ lại sao?". "Thả tôi eo có được không". Nặc Đình Sơn thấp giọng yêu cầu, mặc dù người của cô anh đã từng nhìn qua, cũng đã từng sờ qua, nhưng cô vẫn không có dũng khí lớn như vậy. "Ừ". Anh đáp lại, ánh mắt nóng rực. Dưới ánh nhìn nóng rực ấy Nặc Đình Sơn chậm chậm buông tay ra, khăn tắm buông ra từ từ lướt xuống, chờ cho khi khăn tắm lướt xuống tới bên eo thì tay cô run rẩy giữ lại, vị trí từ phần eo trở lên liếc mắt một cái là hiện rõ mồn một ra trước mắt anh, ánh mắt của anh rơi vào trên ngực cô, ánh mắt nóng bỏng bỗng chốc chuyển sang u tối, bàn tay bao trùm lên vị trí no đủ ở phía trước ngực của cô, hoàn toàn nắm chắc. Đi kèm với lực bàn tay của anh Nặc Đình Sơn không kiềm lại được mà kiễng chân hít vào, hít vào muốn cầu xin "Trình Điệp Qua", anh cười khan một tiếng, người dán lên trên người của cô, ở bên tai cô lập lại anh vừa mới nói.

"Nặc Đình Sơn, trên đời này không có người phụ nữ nào ích kỷ hơn em, vì vậy... vì vậy hãy ở lại bên cạnh anh, đừng đi gieo tai họa cho người đàn ông khác nữa, còn nữa, đồ ngực nhà em, hộ chiếu của em hiện tại đang ở trong tay anh, chính là để cho em không đi đâu được nữa, bây giờ nói đã đủ rõ chưa? Hừm?". Anh nói, lần này Nặc Đình nghe rất rõ ràng. Người đàn ông của cô vào lúc này muốn làm nhân vật chúa cứu thế, cô chủ động ngậm lấy vành tai của anh, lại một lần nữa lấy bàn tay muốn luồn vào trong vạt khăn tắm của cô ra, khẹp chặt chân, tay kéo chặt khăn tắm lại không để cho anh thực hiện được. Bàn tay bao trùm trước ngực của cô tùy ý nhào nặn làm cho thân thể của cô run tới không ra hình dáng gì nữa, sau mấy lần không thực hiện được anh cũng không tiếp tục nữa, sống mũi cọ vào xương quai xanh của cô tiến dần lên phía gáy, tới bên tai của cô: "Vì sao, Hừm? Nặc Nặc, anh lên chuẩn từ bữa tiệc tối đây, sau đó anh còn phải trở lại bữa tiệc, chỉ sờ một cái cũng không được sao?" Không phải không được, chỉ là cô xấu hổ bị biết, lúc đó coi anh là Lục Tiểu Manh, trong lúc vội vàng tất cả quần áo bị rơi vào nước hết rồi, vì vậy... nếu để cho tay anh đi vào, vậy thì anh sẽ biết ngay. "Sao vậy, Nặc Nặc?" Sống mũi trâu đùa vành tai của cô, bàn tay rơi trên ngực cô bỗng chốc cũng không an phận. Nữa, lại trâu chọc cô... Nơi đỉnh ngực truyền tới làm cho cô nói cũng run rẩy không ngừng: "Hỏi cách khác, có được hay không? Hừm?" Anh hít vào bên vành tai cô "Trình Điệp Qua, không phải anh nói còn phải đi tới bữa tiệc sao?" "Ừ". "Vậy anh đi trước đi, quay trở lại nữa, sẽ để anh sờ". "Không được, sờ xong rồi sẽ đi". "Nhưng". "Nhưng cái gì chứ? nói cho anh biết, em chỉ cần nói cho anh biết sau đó anh sẽ đáp ứng quay trở lại nữa, Hừm? Nặc Nặc, anh muốn nghe lời nói thật". Giọng nói trầm thấp, thời điểm ấy cô thực sự cảm thấy mình đúng là ngu ngốc không thể cứu chữa, cô lại có thể tin lời anh nói, cứ như vậy mà nói khẽ: "Bên trong, bên trong không mặc gì cả". Câu trả lời của cô khiến cho cả thân thể đang vậy lấy mình bỗng chốc trở nên cứng đờ, lấy lại được một chút bình tĩnh Nặc Đình Sơn khô khốc nói "Em cho là, cho là Lục Tiểu Manh, vì vậy..." Đường như lời của cô làm cho tình hình của anh càng trở nên hồng bét, đầu của anh đặt trên hõm vai cô thở dồn dập: "Nặc Nặc", "Ừ", "Cứng rồi", "Nặc Nặc, em còn muốn để cho anh quay trở lại bữa tiệc để cho người ta chê cười sao?" Căn phòng lại lần nữa rơi vào bóng tối, lưng dán lên bức tường, một bàn chân đạp lên trên chiếc khăn tắm bị anh kéo rơi trên đất, một chân khác gót chân móc vào giữa hai chân của anh, tay đặt trên thắt lưng của anh, tháo ra, rồi luồn vào, ngón tay vừa chạm tới đã làm cho tiếng thở dốc của anh càng thô càng nặng nề. Bàn tay đặt ở trên đùi cô hơi dùng sức đã làm cho cô nghe theo anh, để cho anh tách ra, chống lên, để cho anh thử hơi tiến vào, bất động. Tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, anh gờ hai chân cô lên để cho chúng gác lên anh, thẳng lưng tiến vào trong cô, chặt tới nỗi vừa khó chịu vừa dữ dội, sức lực cũng vừa thô vừa nặng. Mỗi một lần đều làm cho cô đau tới nỗi muốn chảy nước mắt, nơi đó đã hai năm rồi cũng chưa có người nào tiến vào, trúc trắc giống như người mới lần đầu, mà anh lại muốn cô quá gấp quá mãnh liệt, hơn nữa chỗ này cách âm không tốt, lại thêm vào đó thỉnh thoảng ngoài hành lang có nhân viên tan ca đi ngang qua, điều này làm cho cô rất căng thẳng, vừa căng thẳng đã... hòa cùng sự đau đớn tới rớt nước mắt của cô tương phản rõ ràng so với niềm sung sướng anh. Càng giằng co thì tiếng gào thét của anh lại càng trở nên tùy tiện, những lời ni non của anh bên tai cô khiến cho cô muốn tìm cái lỗ để chui xuống, hơn nữa tiết tấu của anh nhanh tới mức cô không biết phải làm sao thì tốt, cũng chỉ có thể dán chặt lên người anh, tay theo những lần va chạm dồn dập của anh mà đổi thành động tác tay, lúc thì tay luồn vào trong tóc của anh, lúc thì như người bị chìm đắm tay bầu chặt vai của anh, mắt nhìn muốn rớt ra tới nơi. Anh lại nhanh chóng nắm chặt lấy eo của cô, lưng cô lại lần nữa dán sát lên tường, tiếp nhận một đợt chấn động mới của anh, cứ tiếp nối không ngừng nghỉ. Cuối cùng cũng yên tĩnh lại, hai thân thể vừa trải qua niềm vui sướng quần quýt chặt chẽ với nhau không một kẽ hở, giữ nguyên tư thế ấy, sau đó hô hấp của hai người dần dần khôi phục lại bình thường, anh rời khỏi người cô, đầu ngón chân của cô vừa chạm đất đã xém chút nữa muốn xụi lơ trên đất, anh nhanh chóng giữ lấy eo cô để cho người cô dựa vào anh.

"Xin lỗi". Giọng anh ảo não: "Biết rõ cơ thể em vẫn chưa khôi phục lại như cũ".

Ngón tay chạm tới ấn đường của anh, quả nhiên, đầu mày lại cau lại rồi, người đàn ông này sao lại coi cô thành người giấy gió vừa thổi là bay mất chứ, cô không phải vậy, cô thấp giọng kêu lên: "Anh coi thường em, lại một lần nữa cũng không vấn đề gì nhé".

Lời của cô khiến cho anh bật cười trầm khàn: "Câu này không phải là nên để đàn ông nó sao?"

"Vậy sau này những câu thế này sẽ do anh nói". Cô nói tới vui vẻ.

Vừa nói xong môi đã bị ngậm lấy, lưu luyến triển miên, quyến luyến không nỡ buông ra, trong bóng tối có tiếng chỉnh sửa lại quần áo khê khàng. Lúc tay anh vừa định chạm tới công tắc bật đèn, cô không cho, bởi vì, bởi vì khăn tắm vẫn còn ở trên đất một góc còn đang bị anh đạp lên, cô lại nghe được tiếng cười trầm thấp của anh.

"Không được cười". Chân đá đá anh.

"Được, anh không cười".

Cô cúi đầu, ngoan ngoãn mở tay ra để cho anh quần chặt khăn tắm lên người cô, ánh đèn lại lần nữa được khôi phục lại, theo ánh sáng đột ngột quay trở

lại, nhìn người đàn ông trước mặt Nặc Đình Sơn có chút hoảng hốt, dường như tất cả vừa rồi xảy ra trong bóng tối chỉ là một cơn mơ. Trình Diệp Qua trước mặt nhìn qua dường như đáng vẻ giống như trong ngày thường ở trong hành lang của khách sạn thảnh thơi liếc nhìn một cái, thời điểm đó Nặc Đình Sơn sẽ luôn cúi đầu tránh sang một bên cùng với đồng nghiệp của cô, nhìn đôi giày da của anh đi qua trước mặt thì thấp giọng gọi "Trình tiên sinh".

"Sao vậy?" Tay anh quơ quơ trước mặt cô.

Sao vậy? Tựa mặt lên vai anh, qua bức rèm cửa sổ mỏng manh từ nơi này có thể nhìn thấy vị trí bữa tiệc mà Trình Diệp Qua nói, Trình Diệp Qua chạy từ nơi đó tới sau đó mặc lễ phục bữa tiệc gỗ cửa phòng cô, từ nơi đó tới chỗ này thời gian cũng không quá mười mấy phút, tất cả những thứ này tới quá đột ngột, sáng sớm cô còn đang ở sân bay, hơn một tiếng trước cô còn gọi điện thoại hỏi chuyện hộ chiếu, sao thoáng cái đã...

"Không phải nói muốn đưa em đi sao? Vì sao..." Cô hỏi anh, vì sao còn muốn tới gỗ cửa phòng cô.

"Không nữa rồi".

"Không nữa thế nào?"

"Không nữa tới nỗi nếu như em vừa lên chuyến bay trước đi thì anh sẽ mua ngay vé chuyến sau để đi mang em trở về, sau đó trở thành Trình Diệp Qua lại một lần nữa vì Nặc Đình Sơn mà làm chuyện điên rồ".

Kéo khoe miệng mỉm cười, cô khẽ nhắc nhở anh: "Không phải anh nói lên chuẩn từ bữa tiệc tới đây sao?"

Dường như lúc này Trình Diệp Qua mới nhớ tới việc anh đã bỏ mặc những vị khách đường xa tới ở bữa tiệc, nghiêng người khẽ chạm môi lên trán cô, thì thầm: Anh đi đây.

"Ừ". Cô đáp lại.

Miệng trả lời nhưng người vẫn không nhúc nhích, ánh mắt của anh cũng không che giấu chút nào, cho dù cách một lớp khăn tắm nhưng cô vẫn bị nhìn tới mặt đỏ tới mang tai không ngừng chột dạ, dưới ánh mắt của anh chân không tự chủ được mà khép lại. Nhưng động tác này của cô lại càng làm cho ánh mắt nhìn cô của anh càng trở nên nóng rực, cô giậm chân: "Còn không đi!"

"Đi ngay đây". Cuối cùng anh cũng di chuyển bước chân.

"Đợi đã". Nặc Đình Sơn kéo Trình Diệp Qua lại, nhón chân lên, sửa sang lại mấy sợi tóc rơi xuống trên trán anh, chỉnh lại chiếc nơ của anh cho ngay ngắn lại, lúc này mới nói một câu: "Có thể đi được rồi".

Tay xoa hai má cô, anh nói: "Đội anh, tin anh". Sau đó Trình Diệp Qua mở cửa ra.

Sau khi Trình Diệp Qua rời đi Nặc Đình Sơn mở màn mở cửa phòng tắm ra, đứng ở trước tấm gương nửa người, trong gương in rõ ràng đáng vẻ của cô, mấy sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt dán vào trên mặt, người phụ nữ trong gương hai gò má như lửa, thở ra một hơi, tay cẩn thận áp vào hai má. Thật nóng! Tầm mắt lại hướng xuống dưới một chút, dấu vết Trình Diệp Qua lưu lại trên người cô từ từ hiện ra, chỗ đậm chỗ nhạt, đầu đầu cũng có, nhìn thế này giống như con tôm chín một nửa, miệng toét ra, ngây ngốc nở nụ cười.

Lúc Trình Diệp Qua quay trở lại bữa tiệc đã gần tới lúc kết thúc, Chu Mỹ Bảo nhìn đồng hồ, sau khi tính toán thời gian một hồi thì trong lòng cô ấy có chút cảm giác khó chịu, sức bền bỉ của Trình Diệp Qua đúng là làm cho cô ấy có chút bất ngờ, so với người đàn ông của cô ấy còn...

Dựa lưng vào quầy bar, Chu Mỹ Bảo đánh giá Trình Diệp Qua từ trên xuống dưới, Sau mấy phút phát hiện ra biểu hiện của người này cũng quá bình tĩnh đi, bình tĩnh tới nỗi làm cho cô ấy xuất hiện ảo giác, cho là Trình Diệp Qua vẫn đứng như anh nói trước đó, thực sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn cần anh phải đi giải quyết.

Chu Mỹ Bảo rất nhanh đã nhận được ánh mắt nhắc nhở từ sếp của mình: "Chu Mỹ Bảo, cô còn nhìn tôi như vậy nữa thì sẽ làm cho người ở đây cho là cô đang yêu thầm tôi đấy".

"Thế nào? Cảm giác lên chạy từ bữa tiệc ra ngoài rất kích thích đúng chứ?" Cô ấy dò xét anh.

Tay của Trình Diệp Qua chạm lên chỗ giữa hai đầu mày, biểu cảm như "Cô gái à tôi đã bị cô đánh bại rồi!": "Chu Mỹ Bảo, chuyện cấm kỵ ở văn phòng là không được tò mò với chuyện của cấp trên".

Stop! Chu Mỹ Bảo còn muốn tiếp tục dò la nữa thì bị Trình Diệp Qua cắt lời: "Đem hành trình tới Nhật Bản vào ngày một chuyến sang ngày mai".

MM

Hết chương 82!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Ngày hôm sau Nặc Đình Sơn đã khôi phục lại công việc của cô, nhưng cô vẫn không có lấy lại được hộ chiếu của mình, mấy ngày liên tiếp cô đều không trông thấy Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua cũng không quay lại khách sạn, bạn cùng phòng với cô Lục Tiểu Manh thường dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, khi Nặc Đình Sơn quay lại phòng lúc tựa lưng trên cánh cửa thỉnh thoảng lại nghỉ ngơi buổi tối hôm đó chỉ là do cô tưởng tượng ra.

Ngày thứ tư, là một buổi tối thứ sáu, Nặc Đình Sơn ngồi trên giường xem ảnh ở trên điện thoại di động, thời gian chụp bức ảnh cho thấy là mười mấy phút trước, một vị khách tham gia bữa tiệc sinh nhật đã đăng bức ảnh của bữa tiệc lên trên trang mạng xã hội của anh ta, bức ảnh này nhanh chóng được các trang web lớn, các trang mạng xã hội cá nhân đăng tải lại rộng rãi. Bên trong bức ảnh là một tứ hợp viện màu sắc phong cách cổ điển, quý bà ngồi trên xe lăn với khuôn mặt mỉm cười, đứng bên cạnh bà ấy là một đôi nam nữ trẻ.

Đôi nam nữ trẻ trong bức ảnh là Trình Diệp Qua và Chu Ly An, có lẽ vì để cho hợp với phong cách cổ điển với phong nền tứ hợp viện Trình Diệp Qua đã mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn học sinh thời dân quốc màu xanh đen, còn Chu Ly An đứng sát bên cạnh anh cũng mặc chiếc sườn xám lơ tay cùng màu.

Điện thoại bị lấy đi, Lục Tiểu Manh không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Nặc Đình Sơn, đem điện thoại của Nặc Đình Sơn tắt đi, cô ấy nghiêm túc nói: “Nếu như anh ta lại tới tìm cô thì cứ đá anh ta đi, tôi còn tưởng anh Trình không như vậy, hóa ra cũng đều như nhau cả thôi”.

Trong cơn mơ màng Lục Tiểu Manh cảm thấy có người kéo cô ấy, mở mắt ra thì bất ngờ trông thấy một gương mặt mà luôn làm cho con gái thêm thường.

“Trình ..., Ngài Trình”. Lục Tiểu Manh lắp bắp dụi mắt, cô ấy không nhìn lầm, không phải là đang nằm mơ, là Trình Diệp Qua.

“Xuyt!” Anh ra hiệu cho cô ấy yên lặng.

Lục Tiểu Manh vâng lời ngậm miệng lại.

“Xin lỗi, cô có thể ở nhờ chỗ bạn của cô một đêm không?” Anh lịch thiệp hỏi ý kiến cô ấy.

Lục Tiểu Manh thoát cái bật dậy khỏi giường, miệng vừa trả lời “Có thể, đương nhiên là có thể” vừa tìm dép lê, ngay khi tìm thấy dép lê Lục Tiểu Manh định đi về phía cửa phòng.

“Là Lục Tiểu Manh đúng không?”

Lục Tiểu Manh dừng bước lại, vào lúc này cô ấy cảm thấy được anh nhớ tên là một chuyện vô cùng tốt đẹp: “Vâng thưa ngài Trình”.

“Cô đừng hiểu lầm cô ấy”. Trình Diệp Qua nói với cô ấy bằng âm thanh thật thấp.

“Cô ấy?”. Tầm mắt của Lục Tiểu Manh đảo tới giường ngủ của Nặc Đình Sơn.

Trình Diệp Qua gật đầu: “Tôi và cô ấy đã quen nhau từ rất lâu trước đây rồi, cô hiểu ý của tôi nói không?”

“Tôi hiểu!” Lục Tiểu Manh cung kính đáp lại, cô ấy thế nào cũng không thể nghĩ tới mình có thể có được vinh hạnh thế này, đêm hôm thế này cô ấy đã may mắn được nghe một nhân vật có cấp bậc nam thân hơn cả nam thân gái bày tâm sự với cô ấy.

“Cô ấy mới tới, không có người bạn nào, cô vừa nhìn qua đã biết chính là một cô gái đáng yêu, nhiệt tình”. Trình Diệp Qua hòa nhã nói như vậy.

“Đã hiểu thưa ngài Trình, sau này tôi sẽ xem Nặc Đình Sơn là người bạn tốt nhất của tôi”. Lục Tiểu Manh ôm một lòng thành kính trả lời lại.

Nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Lục Tiểu Manh có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào được ủy thác nhiệm vụ quan trọng.

Lúc Chu Ly An mở cánh cửa căn phòng nhỏ phía đông ra Tiêu Kiều mới phát giác là tay của mình đã dừng ở trên chiếc khuyên tai được một lúc rồi, lấy chiếc khuyên tai xuống Tiêu Kiều nở nụ cười bất đắc dĩ với Chu Ly An.

Trình Diệp Qua luôn rất nghe lời của bà, trước đó anh đã đồng ý với bà sẽ qua đêm ở tứ hợp viện rồi, tuy nhiên không biết thế nào mà sau khi tiễn xong hết khách khứa thì anh lại bất ngờ thay đổi chủ ý. Lúc đó vừa nghe thấy Trình Diệp Qua muốn đi, Tiêu Kiều đã nghiêm mặt, mỗi khi Tiêu Kiều nghiêm mặt thì Trình Diệp Qua sẽ nghe theo lời của bà.

Nhưng lần này lại không có bất kỳ tác dụng nào, Trình Diệp Qua chỉ cười đùa nói với bà “Tối nay di Kiều xinh đẹp như vậy, phải thế này mới đúng”

Sau đó tay của anh làm động tác kéo khoe miệng của bà lên để cho bà làm ra vẻ mặt mỉm cười, rồi nói một câu “Di Kiều, hôm khác con lại tới thăm đi” sau đó liền vội vã rời đi, sau khi Trình Diệp Qua rời đi thì Chu Ly An liền có dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Tiêu Kiều ngậm lại thì thấy tối nay Trình Diệp Qua với Chu Ly An trao đổi với nhau rất ít, thậm chí Tiêu Kiều còn cảm giác được dường như Trình Diệp

Qua đang tránh né Chu Ly An.

Bà kéo tay Chu Ly An: “Nó vừa mới từ Nhật Bản trở về, để nó về nghỉ cũng tốt, đừng giận, ngày mai đi sẽ gọi điện thoại bảo nó buổi tối lại tới, bảo nó làm bữa tối cho chúng ta, con nói có được không?”

Theo động tác tay của bà Chu Ly An áp mặt lên bàn tay của bà: “Di Kiều, đúng là con rất đau lòng nhưng không phải là vì Trình Điệp Qua”.

Nước mắt của Chu Ly An nói đến là đến, trong lúc nói chuyện nước mắt của cô ấy đã thấm ướt bàn tay của Tiêu Kiều, giống như một đứa trẻ khóc hết nỗi lòng “Di Kiều, con rất yêu đi”.

Đặt tay lên trên tóc của cô ấy, những đứa trẻ có hoàn cảnh lớn lên ở phương tây về mặt biểu đạt tình cảm bao giờ cũng rất thẳng thắn, miệng lúc nào cũng dễ dàng nói ra được câu “I love you”. Bà mỉm cười nói: “Di Kiều cũng rất yêu Chu Ly An”.

Tối nay Tiêu Kiều rất ít thấy được đáng vẻ thẹn thùng của Chu Ly An, cô ấy lên kế hoạch muốn sinh mấy đứa con với Trình Điệp Qua, sau đó lại bắt chợt nhớ tới.

“Di Kiều, đi nói con nhanh chóng kết hôn với Trình Điệp Qua, sau đó nhanh chóng sinh con với Trình Điệp Qua có phải không ạ, cứ như Di Kiều nói không chừng đã có thể ...” Nói tới đây cô ấy bắt ngờ ngừng lại.

Trong lòng Tiêu Kiều buồn phiền, sinh mạng của bà đang trong thời kỳ đếm ngược từng ngày.

Đúng là tối nay Tiêu Kiều đã mơ thấy Chu Ly An nói với bà như vậy, bà nhìn Chu Ly An kết hôn với Trình Điệp Qua, nhìn họ sinh con, đứa trẻ vừa mới sinh ra cũng có một khuôn mặt xinh xắn mập mạp trắng trẻo như con của bà, vừa mới sinh ra đã mang theo nụ cười đến với thế gian này.

Tối nay Nặc Đình Sơn cũng mơ, cô mơ thấy có ánh đèn sáng trưng của tư hợp viện kia, cô đứng ở trong một góc nhìn Trình Điệp Qua và Chu Ly An, họ tay trong tay đi qua trước mặt cô, cô muốn kéo ông tay áo của Trình Điệp Qua lại nhưng không nắm được bất cứ cái gì, trống không, cô đứng ở đó cứ như một người trong suốt.

Khi một luồng hơi thở quen thuộc quấy lấy cô thì tay cô vô thức quờ quạng tìm kiếm, thật chân thực. Cùng với hơi thở quen thuộc còn có giọng của anh thì thầm bên tai cô “Nặc Nặc”.

Ngay lập tức hiện lên trong đầu Nặc Đình Sơn chính là những lời của Lục Tiểu Manh đã nói, chân vừa muốn giơ lên đá anh thì ngay sau đó đã bị chân của anh ép trở lại, đá anh không thành, sức lực đẩy anh cũng không có, cuối cùng cũng chỉ có thể cuộn tay lại, chống ở trước ngực của anh.

“Nặc Nặc”. Chóp mũi của anh khẽ cọ trên tóc cô: “Đề tới gặp em anh đã làm một chuyện khiến cho Di Kiều không vui, anh đã chia tay với Chu Ly An rồi, trước mấy tiếng tới tìm em ngày đó thì anh đã chia tay với cô ấy rồi, nguyên nhân anh với Chu Ly An ở cùng nhau đa phần là vì Di Kiều, sức khỏe Di Kiều không tốt, bà ấy rất thích Chu Ly An”.

“Vậy anh thì sao?” Cô khẽ hỏi.

Dừng lại một chút anh nói: “Anh không muốn lừa dối em, anh không ghét Chu Ly An, ở một thời điểm nào đó anh còn cho là cô ấy sẽ là một người đồng hành tốt trong cuộc sống, có thể cùng có chung một chủ đề, du lịch cùng nhau, bọn anh có thể sống với nhau hòa thuận tới già”.

Nặc Đình Sơn xoay người đưa lưng về phía anh, kéo dần khoảng cách với anh, tay anh với tới xóa bỏ khoảng cách của hai người.

“Đúng là người phụ nữ hẹp hòi”. Răng của anh nhay trên vai của cô.

Người của cô hơi co lại, tính muốn thoát khỏi sự đụng chạm của anh, nhưng anh không để cho cô được như ý.

Giọng của anh như rất muộn phiền: “Nhưng em đã tới, những phần uất ở trong lòng đã lắng xuống, vui sướng, đau đớn, muộn phiền cũng theo em mà trở lại, sau đó vui buồn thất thường, lo được lo mất”.

Buồn phiền lại trở thành tự giễu: “Cuối cùng dưới những chấn động của tâm tình đó bắt đầu trở nên không giống với chính mình, rồi sau đó là nộ vũ khí đầu hàng”.

“Đây chính là sự hình thành sức phá hủy của Nặc Đình Sơn đối với Trình Điệp Qua”.

Ánh mắt nhìn những ánh sáng mờ nhạt di chuyển trong không trung, im lặng.

Đợi lâu không thấy có phản ứng lại người đàn ông có chút tức giận, dường như muốn ăn sạch cô vậy: “Nặc Đình Sơn, em còn có gì không hài lòng”.

Cô chủ động xoay người lại đối diện với anh, khẽ nói: “không có”.

“Không có cái gì?”

“Không có không hài lòng”. Chủ động áp mặt vào lòng anh, không chỉ không có không hài lòng, mà trong lòng còn thích muốn chết đi được ấy.

Sau đó không ai nói lời nào, ngay sao đó đã truyền tới tiếng thở đều đều của Trình Điệp Qua, trên người anh vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo khi ở bữa

tiệc sinh nhật. Như vậy cũng ngủ được. Xem ra người đàn ông này đã mệt mỏi thực sự rồi, Nặc Đình Sơn cẩn thận từng chút cởi mấy khuy áo ở trên cùng ra, sau đó mặt khẽ chạm vào anh, trong hơi thở mà mình vô cùng lưu lưu luyện luyện cô thỏa mãn nhắm mắt lại. Gần tới thời điểm bình minh giọng của người đàn ông có chút gượng gạo “Tĩnh rồi?”

“Vừa mới tĩnh”. Cô khẽ phát ra một tiếng như tiếng muỗi kêu, thực ra lúc anh sờ cô thì cô đã tỉnh rồi, khi ngón tay của anh tiến vào thăm dò cô thì mặt của cô đã nóng tới không thể nào nóng hơn nữa rồi, sau đó thì trở thành như hiện tại, trốn cũng không được mà nghênh đón cũng không được. Mà vào giờ phút này theo giọng thăm dò của anh tay của cô đã vô lực đặt ở trên cánh tay của anh, từ chối không được mà mời gọi cũng không được. Khi một ngón tay đã biến thành hai ngón tay thì cô đã vô thức né tránh, bàn tay đặt trên tay của anh đẩy anh ra, cánh tay còn lại của anh giữ lấy eo của cô, khẽ gọi “Nặc Nặc”. “Ủm”. “Cho anh, hử?” Nặc Đình Sơn không nói gì, anh dừng lại, buông tay ra, giọng thân thiết “Sao vậy? có phải là thân thể không thoải mái không?”. Anh vừa nói tay liền muốn bật đèn lên, Nặc Đình Sơn ngăn Trình Diệp Qua lại, nhỏ giọng áp ứng dặn dò “Tiến vào cẩn thận một chút, nếu không thì...”. Nếu không thì đi sẽ đau, câu này Nặc Đình Sơn không dám nói, ngày đó sau khi anh kết thúc anh đã làm cho cô đau nhức suốt trong hai mươi tư tiếng đồng hồ. Anh ngấm lấy tai của cô, giọng nói cơ hồ như phát ra từ trong khoang mũi “Anh sẽ cẩn thận hơn”. Thân thể của anh chồng lên thân thể cô, lần tìm tới cúc áo của anh, mở ra từng cái một, lúc mở tới cúc gần cuối thì hơi thở của anh đã trở nên nặng nề, cô không có gì quá ngạc nhiên mặc dù cách lớp quần áo nhưng đã có thể cảm nhận được nhiệt độ càng lúc càng nóng rồi. Nặc Đình Sơn tăng nhanh động tác, đem chiếc áo vest của anh đặt trên tủ đầu giường, tay chạm tới dây nịt, anh thở gấp thúc giục bên tai cô: Nặc Nặc, nhanh lên. Rút dây thắt lưng ra, tay run rẩy tiến vào để giải thoát cho anh. Lúc cô làm hành động này thì tay của anh cũng không rảnh rang, chỉ mất một chút sức tất cả trong váy ngủ đã bị anh lột ra sạch sẽ, váy ngủ dài tới cổ chân đã bị anh vén tới bên hông, tay của anh đã chuyển từ ngực tới bên eo của cô. Mỗi nơi bàn tay anh quét qua đều khiến cho cô có chút ít xao động. Cô ngừng đầu để cho môi anh có thể chạm tới trên gáy, hai chân mở rộng ra để cho anh thuận lợi đi vào. Trình Diệp Qua cảm thấy mình sắp phát điên rồi, sự căng chặt của cô cơ hồ làm cho anh sắp chạm tới ranh giới, làm cho anh phải dựa vào việc hô hấp để điều chỉnh lại máu huyết đang sôi trào trong huyết mạch, nhưng sinh vật dưới thân này như có xúc giác vô cùng nhạy bén, anh vừa hít vào một hơi thì nơi đó lại càng căng chặt hơn, chặt tới nỗi anh cần phải phóng thích để làm dịu lại. Theo âm thanh hỗn hân phát ra từ cô họng, anh nâng eo mạnh mẽ xông tới, dùng sự cứng rắn nhất của mình chống lại sự mềm mại nhất của cô, bất tận không có điểm dừng. Sao lại như vậy chứ? Sao lại như vậy, sao lại muốn bao nhiêu cũng không đủ như vậy. Rõ ràng là đáng yêu như vậy nhưng vẫn thấy không đủ, nếu như giọng của người dưới thân càng vô vụn thêm một chút là được. Đôi tay đang luôn ở dưới nách anh kia đang đặt trên bả vai anh có thể quán lấy người hơn một chút là được. Kéo chiếc gối lót kia tới, luôn chiếc gối kê dưới hông của cô, anh mạnh mẽ xuyên qua, có lẽ là đã quá sâu rồi. Tìm tới môi của cô để chặn lại tiếng nước nở của cô lại trong miệng, tăng nhanh động tác, cô càng nước nở thì động tác của anh càng nhanh, lấy hành động này để bù đắp cho những tháng ngày ấy, động tác lại nhanh hơn một chút thì tiếng nước nở của cô lại biến thành những chuỗi van xin, tiếng van xin cũng là những lời đáng yêu, muốn chết mất thôi. Trình Diệp Qua đã muốn chết mất, có trời mới biết những lời thề này của cô làm cho anh vui sướng tới cỡ nào, vui đến mức anh hận cô, hận không thể hủy hoại cô đi mới được.

Không phải là chưa từng nghĩ tới thời khắc này, không phải là chưa từng nghĩ qua, biết bao nhiêu đêm thế này, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, có phải là cô đang triền miên dưới thân của người đàn ông đó, người đàn ông đó là bác sĩ, người ta nói con gái trời sinh đã có ảo tưởng với bác sĩ rồi, từng có lúc Trình Diệp Qua cực kỳ ghét bác sĩ. Không đúng, hiện tại sức lực của anh còn có động tác của anh nữa đều nói vô cùng rõ ràng một chuyện, bây giờ anh vẫn còn ghét cái nghề bác sĩ này.

Trên hành lang của ký túc xá nhân viên đã bắt đầu có tiếng bước chân, nhân viên trực xong ca đêm đã quay về ký túc xá. Nặc Đình Sơn đẩy người đang nằm nhào lộn trên người mình một cái, sáu giờ Lục Tiểu Manh cần phải về ký túc xá để lấy đồ.

Trình Diệp Qua không nhúc nhích.

“Anh phải đi rồi, anh Trình”. Nặc Đình Sơn tức giận nói.

Đáp lại cô là một câu “Nặc Nặc, em gầy quá rồi”.

Giả bộ không nghe thấy lời của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn lại đẩy Trình Diệp Qua cái nữa: “Sáu giờ em phải đi làm, anh muốn hại em đến trễ hả?”

Sau khi Trình Diệp Qua bóp một cái trên ngực cô thì mới rời khỏi người cô, đợi tới khi Trình Diệp Qua đi vào phòng tắm Nặc Đình Sơn mới từ trên giường đứng lên.

Đề sửa vào trong lò vi sóng để hâm nóng, đem quần áo tối hôm qua Trình Diệp Qua mặc mắng lên trên giá treo quần áo, cầm bàn ủi ủi phẳng, quần áo vừa rồi còn nếp nhăn sau khi được ủi qua đã hoàn toàn khác hẳn. Ủi xong quần áo vừa xoay qua liền nhìn thấy Trình Diệp Qua đang tựa trên khung cửa phòng tắm vừa đánh răng vừa nhìn cô.

Ánh mắt của người đàn ông này rơi trực tiếp trên ngực cô không chút che giấu, theo ánh mắt của anh Nặc Đình Sơn không tự nhiên kéo lại áo ngủ của mình.

Còn nhìn, cô trừng mắt nhìn anh: Không được nhìn! Người đàn ông này căn bản không để ý tới lời cảnh cáo của cô, ánh mắt từ vị trí bộ ngực di chuyển xuống dưới. Tên khốn này, Nặc Đình Sơn vội vàng quay người đi, đi tới phòng bếp nhỏ như khối đậu hũ.

Vừa rót sữa vào trong ly thì Trình Diệp Qua đã ôm vòng lấy cô từ phía sau, nơi này vốn đã rất nhỏ rồi vì anh đi vào có vẻ như lại càng chật hẹp hơn. Mặt anh cọ trên tóc mai của cô: “Nặc Nặc, em có thích công việc hiện tại không? Nếu thích thì cứ tiếp tục ở lại đây làm việc, nếu không thích thì nghỉ việc đi, sau đó chuyển tới chỗ của anh đi...”

“Em thích công việc hiện giờ”. Nặc Đình Sơn cắt ngang lời Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua nói cho cô biết bởi vì bận tâm tới sức khỏe hiện tại của di Kiều việc anh và Chu Ly An chia tay vẫn còn phải giữ bí mật, đợi qua lễ giáng sinh Chu Ly An kết thúc thời gian thử việc ở trường cô ấy sẽ quay lại London, sau khi quay lại London cô ấy sẽ tuyên bố tình cảm của họ đã trở nên phai nhạt, như vậy thì di Kiều cũng sẽ có quá trình thích ứng, tới qua Trình Diệp Qua nói với cô “Nặc Nặc, di Kiều là một người rất quan trọng trong cuộc sống của anh”.

Ngập ngừng một lúc Trình Diệp Qua nói với cô: “Vậy được, anh bảo họ đổi ca ngày của em thành ca tối, em chỉ phục vụ cho khách phòng 503”.

Dường như nhìn thấu lo lắng của cô: “Không cần lo lắng, họ sẽ không nói gì em, hơn nữa cũng không dám, anh đảm bảo sẽ không có bao nhiêu người biết được chuyện này”.

Sao nghe ra lại như là cô yêu cầu anh làm như vậy, rõ ràng là người này đang lấy việc công để giải quyết chuyện riêng mà.

“Như vậy có được không?” Anh hỏi cô.

Nặc Đình Sơn gật đầu.

Thời gian lại trôi qua, tiếng bước chân trên hành lang càng lúc càng nhiều, một tay của Nặc Đình Sơn chống ở trên mặt bàn đang đặt chiếc lò vi sóng, tay còn lại đẩy người đang chôn mặt ở trước ngực cô, nhắc nhở “Lục Tiểu Manh sắp quay lại rồi”.

Đầu đặt trên hõm vai cô để điều chỉnh lại hơi thở nhưng tay vẫn không nhàn rỗi, Nặc Đình Sơn chỉ có thể lại một lần nữa lấy bàn tay đang thăm dò ở trong váy của cô ra.

Anh ngại biện: “Nặc Nặc, anh chỉ muốn xác nhận một chuyện, anh muốn biết bên trong có phải là ...”

“Im miệng!” Nặc Đình Sơn vội vàng cắt ngang lời của Trình Diệp Qua: “Trình Diệp Qua, đã nói với anh lần đó là bất ngờ rồi mà, còn nữa chuyện ấy kết thúc ở đây, nếu như anh còn nhắc lại chuyện này, thì”.

“Thì thế nào? Hừm?”

Trong lúc Nặc Đình Sơn đang lấp bấp thì Trình Diệp Qua đã dán môi mình lên môi cô, sau một lúc mới khẽ tách ra: “Được rồi, sau này không nói nữa là được”.

Năm giờ bốn mươi phút Trình Diệp Qua rời khỏi phòng, anh uống sạch sẽ sữa mà cô đã chuẩn bị cho anh, mặc quần áo mà cô đã ủi cho anh.

Cẩn thận đóng cửa lại, không dám cười quá lớn, cô rất sợ tiếng cười đắc ý của mình sẽ kinh động tới thần linh ở trên trời, sau đó phát hiện ra cô, rồi sau đó lại cướp đi, giống như đã cướp đi Klein vậy.

Sáu giờ mười phút, Nặc Đình Sơn được báo thời gian làm việc của cô có chút thay đổi.

Tám giờ tối Nặc Đình Sơn nhận được yêu cầu phục vụ từ khách phòng 503.

Thang máy chỉ có một mình cô, Nặc Đình Sơn lấy son môi từ trong túi của bộ đồng phục.

Tám giờ năm phút, Nặc Đình Sơn mở cửa phòng 503 ra.

Tiếng “Anh Trình” đầu tiên không có đáp lại, căn phòng bốn bề im ắng, cô hạ thấp giọng xuống một chút gọi một tiếng “Trình Diệp Qua”.

“Vào đi”. Từ phòng ngủ truyền tới giọng của Trình Diệp Qua.

Kéo cửa phòng ra, liền bị một nguồn sức mạnh kéo vào, son môi cô vừa mới dặm đã không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Trình Diệp Qua kéo Nặc Đình Sơn đến trước tủ quần áo, mở tủ áo ra cô nhìn thấy ở một góc của tủ áo có mấy bộ quần áo kiểu nữ, ngoài mấy cái này ra còn có mấy bộ nội y, khi nhìn thấy mấy thứ này Nặc Đình Sơn mới hiểu được tại sao buổi trưa lúc gặp Chu Mỹ Bảo ở đại sảnh của khách sạn thì cô ấy lại dùng loại ánh mắt ám muội ấy nhìn cô.

Từ trong tủ quần áo chọn một bộ quần áo tương đối nhạt màu Trình Diệp Qua giao bộ quần áo ấy vào trong tay Nặc Đình Sơn, nghiêm chỉnh nói: “Thay bộ này dẫn em đi ăn món ngon, em quá gầy rồi, em phải ăn cho mập lên một chút, mập lên thì tay sờ mới có cảm giác hơn, anh cũng không muốn khi sờ vào toàn thấy xương thôi”.

Tay sờ lại chính mình, đúng là vẫn chỉ toàn xương mà thôi, ở Nam Phi bình thường khi tắm Nặc Đình Sơn không dám soi gương, người ở trong gương gầy tới mức chỉ còn lại da bọc xương mà thôi, gần đây có tốt hơn một chút.

Nặc Đinh Sơn chợt dạ hỏi: “Bây giờ cảm giác tay sờ rất tệ sao?”

Lời của cô làm cho Trình Diệp Qua bật cười, khi ngưng tiếng cười lại anh nắm chặt lấy bả vai của cô, hơi cúi người xuống, mắt đối diện với ánh mắt của cô: “Vấn đề hiện tại không phải là cảm giác có tốt hay không, mà là xương của em sẽ chọc lên người”.

Anh cứ vậy nắm chặt lấy tay của cô, tay bị anh kéo áp sát lên trái tim của anh: “Cũng đâm cho chỗ này đau”. Lúc anh nói lời này giọng rất thấp.

Hiều rồi, đã hiểu rồi.

Cầm bộ quần áo Trình Diệp Qua đưa cho Nặc Đinh Sơn đi vào trong phòng thay đồ, vừa mới cởi đồ ra thì Trình Diệp Qua đã mở cánh cửa phòng thay đồ ra, cô vội vàng cầm lấy quần áo che kín mình lại, giậm chân: “Quay mặt qua chỗ khác đi!”

Anh lắc đầu, dưới ánh mắt mong đợi của cô anh nói: “Anh chỉ muốn để cho em sớm tập làm quen với những thời khắc như thế này, bởi vì sau này sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống như thế này, lúc anh quay về nhà đúng lúc gặp em đang thay đồ. Nặc Nặc, sau này chúng ta phải ở cùng nhau, cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ, cùng nhau tắm, vào cuối tuần sẽ cùng nhau cắt cỏ vườn hoa ở sau nhà của chúng ta”.

Giọng nói ấy giống như cuộn băng ghi âm chất lượng vô cùng tốt, trong không gian có mùi cỏ lay động, có cái gì đó đang rung động, đang chờ đợi, trong ánh mắt của anh có sự kỳ vọng.

Hai năm trước anh nói “Nặc Nặc chúng ta tìm thời gian đi chọn nhẫn đi” làm cho lòng của cô tuyệt vọng, bây giờ câu “Nặc Nặc, sau này chúng ta phải ở cùng nhau” của anh là hy vọng.

Cùng ăn, cùng ngủ, cùng tắm.

“Trình Diệp Qua”. Cô khẽ gọi tên của anh: “Anh quay mặt đi chỗ khác được không?”

Nữ! Lại cau mày rồi! Cô cũng không có ngốc, sao cô lại không hiểu ý tứ trong lời của anh chứ, chỉ là ...

Cô dịu dàng nói cho anh nguyên nhân: “Không phải là không cho anh nhìn, chỉ là bây giờ em quá gầy nhìn rất khó coi, Trình Diệp Qua, chờ em mập thêm chút nữa thân thể của em trở nên dễ coi hơn một chút tới lúc đó sẽ ...”

Anh nghiêng người về phía trước, ngậm lấy môi của cô, cắn một cái rồi thả ra: “Được, trong một tháng để cơ thể đẹp lên có đủ hay không”.

Nặc Đinh Sơn được Trình Diệp Qua dẫn tới một nhà hàng lớn có không khí cực kỳ náo nhiệt, một đại sảnh đầy người, mỗi người đều có một vị trí riêng, mỗi người đều ăn tới gò má ửng hồng, cũng trong một khoảng thời gian Nặc Đinh Sơn cũng thành một trong những người có gương mặt ửng hồng. Có người nói nhà hàng này là một trong những nhà hàng có tên tuổi lâu đời được truyền lại từ đầu thời nhà Thanh rồi, nhà hàng đem việc vừa ăn vừa nghe hí kịch truyền thống lưu truyền tới nay. Cứ vậy Nặc Đinh Sơn cũng có may mắn trải nghiệm được đúng chuẩn hương vị của Bắc Kinh cổ kính, vừa tò mò xem những người đó tô vẽ hóa trang mặt thật dày hát hí kịch, vừa nhận đồ ăn Trình Diệp Qua gấp cho cô. Com trắng đựng trong nôi đá, thịt băm nhỏ với nước sốt phủ trên com trắng, trộn đều com trắng lên. Từng đĩa lại từng đĩa được chuyển tới tay cô, cô nhận lấy từng đĩa một, đợi tới khi Nặc Đinh Sơn khôi phục lại tinh thần thì đã nhận ra cô đã ăn được ba phần com trong nôi đá rồi.

Nghĩ thế nào cũng thấy cô giống như phụ nữ ăn được nhất ở chỗ này, nhận khăn ăn Trình Diệp Qua đưa cho cô chậm rãi nói: “Em thích chỗ này”.

“Vậy sau này chúng ta lại tới nữa”.

Nhìn bốn phía xung quanh, nơi này thật là náo nhiệt, mỗi một thực khách miệng đầy là dầu mỡ. Dân dĩ thực vi thiên. Loại thức ăn đó mang tới một cảm giác thỏa mãn vui vẻ ở trong đáy má của họ, ánh mắt lướt qua vai của Trình Diệp Qua Nặc Đinh Sơn nhìn tới người đàn ông trung niên ngồi ở đối diện, người đàn ông trung niên này thoát nhìn qua cũng không khác mấy so với người ở nơi này, nhưng nhìn kỹ lại thì lại không giống nhau. Dường như người đàn ông không có hứng thú với thức ăn cho dù trước mặt ông ấy bày cả một bàn thức ăn, lúc nhìn thấy cô đang nhìn ông ấy, người đàn ông trung niên mỉm cười với cô.

Nặc Đinh Sơn ngưng ngưng quay mặt lên trên sân khấu, Trình Diệp Qua dường như cũng bị màn biểu diễn của nghệ sĩ trên sân khấu hấp dẫn đánh vè như không nhớ rồi đi.

Bỗng có âm thanh vang lên làm cho Nặc Đinh Sơn lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi: “Sao vậy?” Trình Diệp Qua hỏi cô.

“Không có gì”. Nặc Đinh Sơn vội vàng đáp lại, một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi, ánh mắt tìm tới nguyên nhân phát ra âm thanh, đó là âm thanh có người đang mở bia, có lẽ thời gian cảm không tốt nắp bia đã bị bọt khí bắn lên trần nhà làm phát ra âm thanh vô cùng lớn.

Thoáng thờ ra một hồi, trong khoảnh khắc đó dường như cảm giác được một ánh mắt vô hình nào đó chiếu ở phía đối diện, Nặc Đinh Sơn vô thức kiểm tìm, cô lại nhìn thấy người đàn ông trung niên kia ở phía đối diện, nhưng người đàn ông trung niên ấy nhìn như đang tập trung tinh thần xem kịch. Trong thời gian sau đó Nặc Đinh Sơn đều lén quan sát qua người đàn ông đó, người đàn ông chậm rãi vừa ăn com vừa xem kịch, xem ra cũng không có gì khác biệt với người ở đây.

Thế là Nặc Đinh Sơn không tiếp tục chú ý tới ông ta nữa.

Có đồ vật rơi xuống bên cạnh cô, đó là một hộp mắt kính, Nặc Đinh Sơn nhặt hộp mắt kính lên, khi cô định đem hộp kính trả lại cho chủ nhân của nó thì bất ngờ phát hiện chủ nhân của hộp mắt kính chính là người đàn ông trung niên kia. Người đàn ông trung niên nhận lấy hộp mắt kính rồi nói cảm ơn với

cô, Nặc Đinh Sơn kéo ống tay áo xuống che đi hình xăm trên cổ tay, không biết có phải là ảo giác của cô hay không. Nặc Đinh Sơn phát hiện vừa rồi trong lúc giao hộp kính ánh mắt của người đàn ông trung niên đó có mấy lần nhìn lên cổ tay của cô.

Tay đặt trong ống tay áo, Nặc Đinh Sơn lại nhìn xung quanh, phát hiện nhà hàng lớn này có thể chứa được mấy trăm người ăn cùng lúc dường như không có bất kỳ an toàn nào giống như lúc cô vừa tới.

Đứng bất động, Nặc Đinh Sơn không để ý tới Trình Diệp Qua mà đi tới phía cửa.

Vừa đi ra cửa nhà hàng Trình Diệp Qua đã đuổi tới, vai kề vai cùng cô đi tới, anh hỏi cô sao lại đi một mình mà cũng không gọi anh.

Nặc Đinh Sơn không nói gì.

Nắm chặt lấy tay cô Trình Diệp Qua vừa đi vừa nói: “Sao vậy? Sao lại không nói gì?”

Đứng lại, Nặc Đinh Sơn gọi một tiếng Trình Diệp Qua.

Anh cũng dừng lại theo cô, hơi cúi người xuống, bàn tay áp lên mặt của cô, dịu dàng hỏi: “Có phải ăn no quá không? Có muốn anh mua cho em thuốc tiêu hóa không? Hay là em cùng đi với anh?”

Sau khi nói xong tay của anh vẫn捏 má của cô, giọng điệu mang theo vẻ trêu chọc: “Cũng không cần vội để cho mình mập lên, anh có thể đợi được”.

Cô cách mặt của anh khoảng mười cm, Nặc Đinh Sơn cố gắng quan sát ra chút gì đó trên mặt của Trình Diệp Qua, cuối cùng lắc đầu đối với ánh mắt ân cần của Trình Diệp Qua.

Chỗ này là trạm xe gần với chợ đêm, đường phố ban đêm của Bắc Kinh có sương, cùng với cái lạnh giá tạo thành điểm khác biệt rõ ràng so với chợ đêm trên phố của Bắc Kinh này. Phóng tầm mắt nhìn ra ánh đèn của các quầy hàng chợ đêm làm cho ánh đèn của đường phố trở thành con rồng dài thật dài, trong gió lạnh những tiểu thương lớn tiếng nói chuyện lúc hà hơi ra thì hơi thở lưu chuyển trong ánh đèn trong đêm tối, sau đó cùng bốc hơi lên hòa cùng hơi nóng của bánh bao nóng hấp cay. Toàn bộ chợ đêm mờ mịt, mặt áp sát trên lưng Trình Diệp Qua, tay đặt trong túi áo bành tô của anh, mắt nhìn lên bầu trời đêm mờ mịt của chợ đêm, tai nghe tiếng nói chuyện của anh cùng mấy người bán hàng. Trình Diệp Qua muốn mua găng tay, khẩu trang cho cô, bởi vì tay và mặt của cô đã bị tê cứng cả rồi.

Những lời nói của người bán hàng kia sắp làm cho Nặc Đinh Sơn cười chết mất, sau khi người đó biết được Trình Diệp Qua vừa mới tới Bắc Kinh không lâu thì đã giới thiệu hàng hóa với anh đến mức nói năng loạn xạ, nói cái gì mà khẩu trang của anh ta có bao nhiêu lớp có chức năng ngăn chặn bệnh lây nhiễm, được dùng để trang bị kỹ thuật vũ trụ, vân vân... Đáng vẻ của Trình Diệp Qua rất dễ bị lừa gạt sao?

Lúc đeo khẩu trang lên mặt cô, Nặc Đinh Sơn vẫn còn cười tới không ngậm miệng lại được.

“Còn cười nữa thì sẽ hôn em đấy”. Anh kéo tay cô cảnh cáo.

Nặc Đinh Sơn cười càng lúc càng điên dại, chỗ này chính là nơi công cộng nhiều người như vậy, vừa cười vừa để mặc cho Trình Diệp Qua kéo cô đi tới một cửa hàng bán quần áo lông, còn chưa đợi chủ cửa hàng chào hỏi họ thì Trình Diệp Qua đã đưa cho chủ cửa hàng mấy tờ tiền giấy một trăm đồng, sau đó tiện tay cầm lấy một món trong đó, tiếp đó một tay cầm áo lông một tay kéo Nặc Đinh Sơn đi về phía phòng thay quần áo.

Phòng thay đồ dùng tấm nhựa dựng lên nhỏ tới đáng thương, lúc Trình Diệp Qua kéo khẩu trang trên mặt của cô xuống ý cười vẫn còn trên khóe miệng của cô, cô nhìn chiếc áo lông trong tay Trình Diệp Qua nói: “Em không thích màu này”.

Lời còn chưa kịp nói xong thì người đã bị anh đặt trên bức tường khá chắc chắn của phòng thay đồ, trán chống ở trên trán của cô, ngón tay chạm trên khóe miệng của cô, giọng anh trầm thấp: “Không phải đã bảo em không được cười sao?”

Ý cười của Nặc Đinh Sơn càng đậm

“Còn cười”.

Cứ cười đấy, cười tới khi nào anh ngăn không cho em cười nữa mới thôi.

“Đúng là cô nàng không biết xấu hổ”.

Cúi đầu, anh ngăn lại ý đồ khóe miệng đang giương lên. Sao lại như vậy? Tại sao lại trở thành đáng vẻ như bây giờ, Nặc Đinh Sơn đỏ bừng mặt khóc không ra nước mắt. Người ta nói ở chỗ công cộng chật hẹp đối với nam nữ trẻ mà nói là một loại kích thích mà nguy hiểm, lúc anh chặn cô lại thì cô liên tục lùi lại vào phía trong tường, tấm ván của phòng thay quần áo cũng chỉ dày có mấy cm, âm thanh bên ngoài rõ mồn một, chủ của cửa hàng này đang cò kè mặc cả cùng với vị khách mới tới, phòng thay đồ cũng chỉ có một phòng, càng làm cho Nặc Đinh Sơn lo sợ trong lòng hơn chính là có nhiều... Vào lúc này tay của anh đang thử khả năng chịu đựng của tấm ván của phòng thay đồ, người chặn cô lại càng lúc càng nóng rẫy, càng lúc càng mạnh mẽ, trong lúc không thể trốn tránh tay của Nặc Đinh Sơn che chắn ở hai bên lại.

Cô ngẩng mặt lên, để cho ánh mắt và giọng nói của mình tỏ ra đáng vẻ đáng thương, trong đáng vẻ vô cùng đáng thương lại mang thêm ý nhắc nhở “Trình Diệp Qua, anh nghĩ cũng đừng có nghĩ”. “Ai bảo em cười”. Giọng anh cũng tức giận dường như mọi tội lỗi đều là do cô vậy. “Sau này anh không cho em cười thì em sẽ không cười nữa là được chứ gì”. Nặc Đinh Sơn nói lời này là thật lòng thật dạ. “Nặc Nặc, muộn rồi”. Anh dẫn dắt tay của cô “Nhưng mà”. Nặc Đinh Sơn lắp bắp: “Tấm ván sẽ hỏng mất đấy”. Lời của cô nhận được một trận cười của anh, nụ cười tỏa ra hơi thở nóng bỏng làm cho hai má

cô càng nóng rẫy. Anh chạm môi vào vành tai cô “Nặc Nặc em thật đáng yêu, đáng yêu tới nỗi anh muốn đem em ăn sạch sẽ”. “Về nhà rồi ăn có được không?” Nặc Đình Sơn cầu xin, nghĩ sao nơi này cũng không được, thấy anh không nói lời nào cô rất sốt ruột, sốt ruột tới mức giậm chân bình bịch “Trình Diệp Qua, tấm ván thực sự sẽ hỏng mất”. Vào giờ phút này trong đầu của Nặc Đình Sơn thậm chí đã bắt đầu tự động xuất hiện cảnh tượng tấm ván bời vì không chịu được sức lực của anh và cô mà sau đó tấm ván sẽ bị nứt ra rồi sau đó họ cùng xuất hiện ở nơi công cộng với cảnh tượng xấu hổ.

“Ừ”. Tay anh lại lần nữa thử tấm ván, dường như đồng tình với đề xướng về khả năng ván đề chịu đựng của tấm ván của cô. “Bây giờ chúng ta về nhà, về nha ngay lập tức”. Nhân cơ hội này Nặc Đình Sơn thúc giục Trình Diệp Qua, nhìn cô anh lắc đầu. “Trình Diệp Qua!” Cô lại giậm chân lần nữa. “Nặc Nặc, em sợ tấm ván này hỏng mất sao?” Anh thì thầm bên tai cô. “Ừ”. Cô khẽ ngân khẽ một tiếng từ trong mũi. “Nặc Nặc, không tiến vào cũng được, em giúp anh làm, Hửm?” Tên khốn này, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ do không gian mang lại cảm giác căng thẳng, cùng với hơi thở của họ càng lúc càng dồn dập mà vừa nóng vừa mạnh. “Đi vào trong xe, nha”. Cô đỏ mặt yêu cầu, chỗ này cách chỗ xe của họ cũng chỉ có mấy chục phút. “Không, ở nơi này”. Anh thở gấp, đồng thời tự mình cọ xát bàn tay của cô “Nặc Nặc em thực sự muốn cho tấm ván này hỏng sao? Hửm?” Người đàn ông này đang nói cái quái gì vậy chứ? “Nặc Nặc, làm cho anh nha?” Chớp mắt anh trêu chọc vành tai cô. Ban đầu nửa bên tóc cái sau tai vào lúc cô cúi đầu thì bị tung ra, che đi mất nửa bên má của cô. Trong ánh sáng còn sót lại Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua rút từ trong ví ra một chút tiền mặt, chỉ một bước chân anh đã di chuyển tới cửa phòng thay đồ, trong tai nghe được giọng nói của anh, anh dùng giọng nói cực kỳ chân thành nói như thể này với chủ cửa hàng ở phía ngoài “Quần áo của ông bà xã tôi mặc lên vô cùng đẹp, nhưng bây giờ người cô ấy có chút không thoải mái, xin hỏi chúng tôi có thể mượn phòng thay đồ của ông để nghỉ ngơi một chút không?” “Đương nhiên có thể, muốn nghỉ bao lâu cũng được”. Ông chủ nhận tiền miệng thỏa mãn đáp ứng.

Trình Diệp Qua vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cô gái dựa vào trong góc cúi thấp đầu, nửa bên tóc đã che lại mặt của cô. Anh nghĩ vào giờ phút này mặt của cô nhất định đã đỏ hệt lên rồi, đây chính là cô gái hay đỏ mặt, chắc chắn vào giờ phút này lông mi của cô nhất định đã không ngừng run rẩy rồi. Cài tóc của cô lại một bên, quả nhiên, hai má đã đỏ bừng, đây mắt đã ngăn ngăn nước rồi, đáng vẻ có chút cực kỳ đáng thương. “Nặc Nặc”. Anh khẽ gọi, ngậm lấy chớp mắt cô, đầu cô đặt trên hõm vai của anh, bàn tay của anh luồn vào trong tóc cô, theo tiết tấu của tay cô ngón tay luồn vào trong tóc cô cũng càng lúc càng sâu.

Xe trên đường lái về, lần thứ ba Nặc Đình Sơn tách tay của Trình Diệp Qua ra, cô vẫn nhớ ánh mắt của chủ cửa hàng kia nhìn cô lúc đi ra khỏi phòng thay đồ, cứ giống như cô là loại con gái rất phóng khoáng vậy, ngược lại là vẻ mặt lạnh nhạt của Trình Diệp Qua nói hẹn gặp lại với người ta.

Gặp lại, gặp lại cái đầu anh ấy. Sau này nhất định cô sẽ không dám đi tới khu vực đó nữa, ánh mắt người chủ cửa hàng đó nhìn cô như ghim thêm câu “Tôi nhớ khuôn mặt này của cô rồi”. Nặc Đình Sơn càng nghĩ càng hối hận, vừa ảo não liền lườm Trình Diệp Qua, mỗi lần cô lườm anh thì anh lại cười.

Xe đi được một lúc thì Nặc Đình Sơn mới phát hiện đây không phải là đường quay về khách sạn.

“Trình Diệp Qua, anh còn muốn mang em đi đâu?” Nặc Đình Sơn hỏi, bây giờ đã gần tới thời điểm rạng sáng rồi.

“Rốt cục đã chịu nói chuyện với anh rồi”. Một tay để trống của anh chạm vào mặt của cô, lần này cô không tránh ra nữa: “Chúng ta về nhà”.

Nửa tiếng sau Nặc Đình Sơn bị Trình Diệp Qua dẫn tới một khu căn hộ an ninh vô cùng chặt chẽ, chỗ căn hộ của Trình Diệp Qua nằm ở tầng cao nhất.

Đợi tới khi phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy Trình Diệp Qua cầm di động lên.

Bấm di động, đối phương rất nhanh đã tiếp điện thoại, giọng nam trầm từ đầu bên kia điện thoại truyền tới: “Phản ứng của cô ấy rất nhạy cảm, nhưng cũng may trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm, tôi đề nghị duy trì tình trạng này như bây giờ không được kinh động tới cô ấy, tốt nhất là tìm cho cô ấy một chuyên gia dinh dưỡng, sau một khoảng thời gian nếu như trạng thái cơ thể của cô ấy khôi phục lại như cũ vậy thì hẳn là không có vấn đề gì rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85

Sáu giờ sáng ngày Chủ Nhật, Nặc Đình Sơn bị Trình Diệp Qua kéo từ trên giường dậy, cô trong tình trạng buồn ngủ díp mắt đã để cho anh tùy ý sắp đặt, cô giang tay, chiếc áo khoác thể thao được mặc lên người cô, sau đó là giày thể thao, tiếp sau đó anh lại dùng dây thun buộc tóc cho cô thành kiểu tóc đuôi ngựa.

Nhìn đáng vẻ vụng về của anh khi buộc tóc cho cô, cô mỉm cười tựa vào lòng anh.

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi con buồn ngủ của Nặc Đình Sơn gần như cũng không còn nữa, anh đẩy cô tới phòng tắm, đưa bàn chải đánh răng và chiếc cốc vào trong tay cô: “Cho em năm phút để đánh răng rửa mặt”.

Nhìn Trình Diệp Qua, ý cười của Nặc Đình Sơn càng đậm.

“Còn cười?”. Trình Diệp Qua khẽ nhún mày.

Nhớ lại tình huống đặc biệt gặp phải tối qua Nặc Đình Sơn ngay lập tức ngừng cười, chiếc bàn chải đánh răng trong tay khiến cho lòng của cô thêm ấm

áp.

Nặc Đinh Sơn của tuổi 24 chuẩn bị bàn chải và kem đánh răng cho Trình Điệp Qua 25 tuổi, bây giờ Trình Điệp Qua của 29 tuổi chuẩn bị bàn chải và kem đánh răng cho Nặc Đinh Sơn 28 tuổi.

Rửa mặt xong xuôi Nặc Đinh Sơn bị Trình Điệp Qua dẫn tới đường chạy bộ. Người đàn ông này mới sáng ngày ra đã dựng cô dậy khỏi giường sẽ không phải là để bắt cô chạy bộ đó chứ? Cô cũng không có thói quen chạy bộ mỗi sáng, cô quay mặt về phía Trình Điệp Qua.

Anh gật đầu!

Trình Điệp Qua không cho Nặc Đinh Sơn có bất kỳ cơ hội chống cự nào anh đã kéo cô vào đường chạy, khoác tay lên vai cô như đang giao phó một việc tuyệt đối quan trọng.

“Sau này mỗi cuối tuần chúng ta sẽ tới chỗ này, mỗi sáng em đều phải chạy bộ cùng anh”.

Thôi được rồi.

Nặc Đinh Sơn miễn cưỡng đi theo sau Trình Điệp Qua, sau mấy trăm mét Trình Điệp Qua quay đầu lại, chạy thật lùi, khoảng cách giữa họ đã kéo ra không ít, anh ở cách mấy chục mét kêu tên của cô “Nặc Đinh Sơn”.

Bước chân của anh chậm lại, dường như đang đợi cô, Nặc Đinh Sơn chỉ có thể tăng nhanh bước chân, hơi hốt đuổi theo, làm bộ dạng như em có chạy cùng anh.

“Nặc Đinh Sơn nhìn em hiện tại giống như bà già vậy, cơ bị nhão hết rồi sao hay là xương không có canxi vậy?” Anh tiếp tục hét về phía cô.

Người đàn ông này đang dùng chiêu khích tướng với cô sao? Nhưng mà ... bước chân từ từ chậm lại, bóng đen trong lòng luôn giống như cơn mưa mùa hạ, nói tới là tới.

Lại không nhận được mà sợ hãi, cô có rất nhiều nghi ngờ với cuộc sống này, cô cũng không dám mơ ước tới tương lai, dù cho người đàn ông này cách cô gần như vậy nhưng cô vẫn không dám toàn tâm toàn ý tới ôm anh, chỉ sợ yêu quá, quan tâm quá ngược lại sẽ đánh mất.

Klein cũng như vậy mà mất đi, sau khi bọn cô nói chuyện điện thoại bảy tiếng đồng hồ thì không có nữa. Klein ở trong hình vẫn đang mỉm cười, món quà cô tặng con bé vẫn còn, chỉ có con bé là không còn nữa.

Tất cả những thứ cô muốn nắm giữ đều không ôm được.

“Nặc Đinh Sơn, chạy lên đi”.

Nặc Đinh Sơn dừng bước, đứng ở đó.

Con gió sớm mai đã mang giọng của anh tới.

“Nặc Đinh Sơn không cần dùng quá sức, từ từ thôi, từ từ nhấc chân của em lên, chạy về phía trước, đừng quay đầu lại, bước từng bước đi tìm Nặc Đinh Sơn của thời 24 tuổi ấy”.

“Nặc Đinh Sơn mà khiến cho Trình Điệp Qua cho dù có cố gắng muốn quên thế nào cũng không thể quên được”.

Cô cúi đầu, nắm chặt tay lại.

Life is beautiful, cuộc đời tươi đẹp.

“Nặc Đinh Sơn, không có Klein em vẫn còn có anh. Nặc Đinh Sơn, qua đây”. Anh đưa tay về phía cô.

Có gì đó bắt đầu thay đổi không giống như trước, thứ đầu tiên không giống chính cơn gió sáng sớm thổi bên tai cô, đập dềnh như muốn tiến vào trong tâm hồn cô, sau đó là bước chân, giống như đứa trẻ đang tập chạy.

Trong ánh bình minh, khuôn mặt của Trình Điệp Qua càng lúc càng gần, gần tới mức cô có thể thấy rất rõ ràng ý cười ở trên khóe miệng của anh, còn có sự kỳ vọng ở trong đáy mắt anh.

Tay anh dừng ở giữa không trung, cô tăng nhanh bước chân. Trong gió cô nhắm hai mắt lại, chạy về phía trước, không được quay đầu lại, bước từng bước đi tìm Nặc Đinh Sơn của thời kỳ 24 tuổi.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại cuối cùng Nặc Đinh Sơn đã đuổi kịp được Trình Điệp Qua, chạy nhanh làm cho tóc và quần áo của cô ướt đầm mồ hôi, những chuyện đã xảy ra mà cô không dám nhớ lại dường như cũng bị mồ hôi cuốn đi hết. Dựa lưng vào thang máy, vì có thể đuổi kịp Trình Điệp Qua mà Nặc Đinh Sơn vẫn không ngừng đặc ý, đặc ý tới mức cô cứ bật cười khanh khách, đang cười thì gương mặt của Trình Điệp Qua tiến sát lại gần cô: “Làm gì vậy, ưm...” mọi âm thanh đều bị anh chặn lại. Thang máy là kiểu thông suốt, từ tầng 1 thẳng tới tầng 49, tầng 49 chỉ có Trình Điệp Qua ở, cho nên thang máy lại càng giống như là thang máy sử dụng cá nhân của Trình Điệp Qua. Áo ngực đã bị anh tháo mất, dây khóa của áo thể thao đã bị kéo ra một khoảng rộng, một bên vai của chiếc áo lót đã bị kéo xuống, nửa bên bị anh cố tình giải thoát ra, môi của anh dọc theo xương quai xanh của

cô một đường đi xuống, anh vui đầu trước ngực cô, môi đã không thể chờ thêm được mà ngậm lấy đỉnh cao vút của cô, dùng răng day khẽ. Một tay khác đã từ bên eo cô tiến lên, bàn tay bao phủ lên áo ngực, ngoài ra cũng không giải thoát cho nửa bên còn lại ra ngoài, sau mấy lần tùy ý xoa nắn vị trí ngón tay cái tìm được đã dựng thẳng lên, vào đúng thời cơ thì anh lại đùa nghịch ăn xuống, cùng lúc đó bên bị anh ngậm trong miệng cũng chịu lực từ hàm răng của anh. Làm sao mà chịu nổi chứ? Từ đầu ngón chân truyền thẳng tới cổ họng cô, sau đó lại trở thành âm thanh đứt quãng phát ra ngoài, cuối cùng bàn tay vẫn phí sức chống cự cũng quán lấy anh, hơn nữa càng muốn nhiều hơn nữa. Khi cửa thang máy mở ra cả người cô đã treo ở trên người anh, dây quần thể thao cũng đã được nói lòng.

Khi bên tai nghe thấy âm thanh phát ra tiếng anh nhập mật mã cửa phòng, đầu cô đặt ở trên hóm vai của anh, thân thể bị anh trêu chọc không ngừng giãy dụa mà cọ vào vị trí đã som cứng rắn của anh rồi. Cô khẽ yêu cầu Trình Diệp Qua nhanh lên, ừm. Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng quát trầm khàn của anh. Im lặng. Cái gì? Lại dám bắt cô im lặng. Nặc Đình Sơn vừa tức vừa bực, dường như lúc anh vừa mới tháo dây quần thể thao của cô ra thì dây quần thể thao của anh cũng bị kéo ra. Cô không biết xấu hổ mà luồn tay và rồi nắm chặt lấy, không có gì bất ngờ khi cô nghe thấy tiếng hít vào từ trên đỉnh đầu truyền tới “Nặc Nặc, đừng nghịch”. “Ai kêu anh nói nặng lời với em làm chi?”. Ngón tay vuốt ve thứ đang bị cô nắm trong tay, Trình Diệp Qua đã cảm thấy muốn phát điên rồi. Hệ thống máy tính một lần nữa nhắc nhở đã nhập sai mật mã khiến cho anh vô cùng đau đầu. Hành động của người phụ nữ này càng như đổ thêm dầu vào lửa, lần này anh lại càng không nhớ nổi mật mã, anh rít vào cảnh cáo “Nếu như không muốn để cho anh muốn em ngay ở chỗ này thì em hãy ngậm ngay miệng lại, còn nữa hãy bỏ tay của em qua một bên ngay ngắn lại cho anh”. Lời của anh quả thực đã thu được hiệu quả, khi cửa phòng vừa đóng lại áo ngoài của cô đã nhanh chóng bị rơi trên sàn nhà, anh chỉ một tay đã nhắc được cô lên, thẳng một đường đi tới ghế sofa. Khi tiếng điện thoại vang lên lần thứ hai, cô đã đẩy Trình Diệp Qua ra, điện thoại của cô được đặt trên chiếc bàn cạnh ghế sofa, cô liếc mắt muốn đưa tay chạm tới, ngay giây sau đó cô đã bị anh hung hăng xâm nhập từ phía sau, giống như anh cố ý muốn phân tán sự chú ý của cô, lực đẩy của anh vừa nhanh vừa mạnh đã đánh bay tâm tư của cô. Chỉ còn lại cảm giác duy nhất anh mang tới cho cô đó là cảm giác thít chặt nguyên thủy nhất, mặt vui thật sâu trên ghế sofa, toàn tâm toàn ý tiếp nhận anh. Tiếng chuông điện thoại ngừng lại khi nào cô cũng không biết, khi tiếng chuông vang lên lần thứ ba cô đã giống như bị thôi miên nghe theo lời anh đem đi động ném vào trong cốc nước. Tiếng chuông đi động ngừng bật.

Mang người phụ nữ đang chìm trong giấc nồng ôm từ trên ghế sofa tới giường, kéo rèm cửa của căn phòng lại, Trình Diệp Qua mở cửa phòng tắm ra. Anh tắm xong đi tới trước ghế sofa, chậm rãi vớt chiếc điện thoại kia từ trong ly nước ra, Trình Diệp Qua đại khái cũng có thể đoán được người liên tục gọi tới đi động của Nặc Đình Sơn là ai.

Quả bóng rổ bị đánh bay nhanh chóng rơi xuống sau khi liên tục nảy mấy cái trên đất thì đã lăn vào một góc của sân bóng rổ, một đôi giày da màu nâu nhạt nhàn nhàn đặt lên trên quả bóng, Vinh Tuấn đứng ở dưới khung lưới bóng rổ nhìn Trình Diệp Qua ở phía ngược sáng đang đi về phía anh ấy, anh một tay cầm quả bóng chụp được bay tới đứng ở vị trí điểm phạt, chuyển động cổ tay, quả bóng bay khỏi tay của anh hướng về phía khung bóng, sau khi quả bóng xoay mấy vòng trên khung lưới thì trượt vào trong rổ lưới. Vinh Tuấn vươn tay ra gạt, quả bóng ở trong lưới lại lần nữa quay lại trong lòng bàn tay anh ấy, quả bóng vẫn chưa được cầm chắc, thì một bóng hình quét tới cướp lấy quả bóng kia ở trong tay anh ấy, quả bóng vẫn quay trở lại tay của Trình Diệp Qua.

Giữa trưa, ánh nắng chiếu thẳng đứng

Vinh Tuấn và Trình Diệp Qua nằm ở trên sân cỏ, đây là một trường âm nhạc ở Bắc Kinh, cuối cùng Vinh Tuấn ở cách nửa vòng trái đất cũng tới thành phố Bắc Kinh cổ kính này, sau đó lại trở thành giáo viên âm nhạc của ngôi trường này, chờ tới năm 2015 anh ấy sẽ quay trở lại Vienna (Thủ đô của nước Áo), bắt đầu chuẩn bị cho album mới của anh ấy.

Solomon nói dưới ánh mặt trời mãi không có gì mới, chuyện nên xảy ra vẫn cứ xảy ra, sự thay đổi vẫn cứ tiếp diễn. Vinh Tuấn thấy khoảng cách của anh ấy Trình Diệp Qua cũng như vậy, ân oán từ thời cha chú dường như cũng là chuyện cách họ xa xôi. Một trận bóng rổ thoải mái, mồ hôi nhè nhai dường như cũng cuốn phăng khoảng cách giữa họ đi ra tận Thái Bình Dương.

Quả bóng rổ kia vẫn còn đặt trên đỉnh đầu của họ, trên quần áo của họ vẫn còn mồ hôi do khi vận động để lại.

Dưới ánh mặt trời vịnh viễn không có chuyện gì mới.

Vinh Tuấn cũng đại khái đoán được vì sao Trình Diệp Qua tìm anh ấy, mấy tiếng trước anh ấy đã gọi liên tục ba cuộc gọi tới đi động của Nặc Đình Sơn, cuộc gọi đầu tiên và cuộc thứ hai không có ai nhận máy, cuộc gọi thứ ba thì trực tiếp không liên lạc được luôn.

Quả nhiên.

Trình Diệp Qua mở miệng nói với anh ấy: “A Tuấn, mình và Nặc Đình Sơn đang ở cùng nhau”.

Vinh Tuấn cười khò trong lòng.

“Voi quan hệ lúc trước của hai người mình hy vọng cậu đừng gọi điện cho cô ấy nữa”.

Ánh mắt nhìn lên bầu trời, bên tai còn vang vọng tiếng kèn tây trong veo dưới bầu trời đầy sao ở vùng ngoại ô Scotland, cùng với cô gái mặc áo sơ mi với chiếc cổ áo lớn. Từ sau khi Nặc Đình Sơn rời khỏi anh ấy trong đầu Vinh Tuấn đã vô số lần hiện lên cảnh tượng đó, làm cho anh ấy nhớ mãi không thôi.

Lần đầu tiên Vinh Tuấn biết hóa ra Trình Diệp Qua cũng là một người nôn nóng, dường như không hài lòng với sự im lặng của anh ấy, vị kia tuyên bố chủ quyền với anh ấy: “Cậu có biết cô gái kèn tây Ireland của cậu hiện tại đang ở đâu không? Hiện tại cô ấy đang nằm trên giường của mình ngủ say như chết ấy”.

“Nếu như vẫn thấy như vậy chưa là gì, vậy thì mình sẽ nói tiếp cho cậu biết, khi cậu gọi tới điện thoại của cô ấy mình đã bảo cô ấy ném điện thoại vào

trong nước, cô ấy cũng đã từng bảo mình làm như vậy, cô ấy cứ như vậy chẳng thèm suy nghĩ đã đem điện thoại của cô ấy bỏ vào trong nước, Nặc Đinh Sơn là cô gái keo kiệt cỡ nào cậu cũng biết rồi đấy, nhưng mấy việc này vào thời điểm đặc biệt ...”

“Đây là chuyện cậu yêu cầu với bạn trai trước của cô ấy sao?” Vinh Tuấn cắt ngang lời của Trình Diệp Qua, sau đó chậm rãi nói: “Vậy thì chuyện cậu yêu cầu với chồng trước của cô ấy thế nào? Mình rất tò mò nếu như có một ngày cậu gặp vị bác sĩ họ Diệp kia cậu sẽ dành cho anh ta những lời gì, hai người đó cũng đã từng có con với nhau rồi, chuyện của mình với Nặc Đinh Sơn đã sớm qua rồi, chúng ta thử giả dụ nha, nếu như đứa bé kia thuận lợi tới thế giới này vậy thì vào giờ phút này cậu cũng chẳng có cơ hội nói với mình những lời như vừa rồi. Có khả năng thật nhất chính là người bạn gái cũ của chúng ta đang nằm ngủ say như chết ở trên giường của người đàn ông tên là Diệp Quang Trung kia, con của hai người đó học mới biết gọi ba mẹ”.

Trình Diệp Qua hoảng hốt bỏ chạy.

Nhìn bóng lưng vội vàng của Trình Diệp Qua trong lòng Vinh Tuấn không khỏi đắc ý, cuối cùng anh ấy cũng khiến cho Trình Diệp Qua một lần ném trái mìn vị bị xát muối vào vết thương.

Xe của Trình Diệp Qua đã đậu ở trong bãi đậu xe khoảng năm phút đồng hồ, từ nơi ở tới khách sạn dọc đường Trình Diệp Qua đều trầm mặc, Nặc Đinh Sơn biết, người đàn ông này đang không vui.

Lại trôi qua mấy phút nữa, Trình Diệp Qua vẫn như cũ không nói tiếng nào.

“Sao vậy, có phải là ...” Nặc Đinh Sơn khẽ hỏi.

“Em vào trước đi”. Trình Diệp Qua cắt lời cô.

Nặc Đinh Sơn tháo dây an toàn ra, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng hỏi anh muốn đi đâu?

“Anh đã đồng ý hôm nay ăn tối cùng đi Kiều”. Giọng của Trình Diệp Qua có chút miễn cưỡng.

Chân vừa bước xuống xe của Trình Diệp Qua đã nhanh chóng lướt qua bên cạnh cô, dường như chỉ sợ cô sẽ đưa tay ra cản anh lại vậy. Nặc Đinh Sơn biết Chu Ly An đang ở trong nhà của Di Kiều kia, Nặc Đinh Sơn còn biết đi Kiều kia rất thích Chu Ly An.

Đêm đó, Nặc Đinh Sơn gọi Lục Tiểu Manh đang chuẩn bị đi làm ca đêm lại, cô đỏ mặt đưa ra một yêu cầu: “Lục Tiểu Manh, buổi tối cậu có thể tìm bạn cậu một lúc được không, ý của mình là ...”

Lời tiếp theo được Nặc Đinh Sơn ngượng ngùng nói, may mà Lục Tiểu Manh đã hiểu ý ngay lập tức.

Sau khi khẽ nói cảm ơn với Lục Tiểu Manh Nặc Đinh Sơn đã đóng cửa lại, cô không chắc chắn lắm tối Trình Diệp Qua có tới tìm cô không, anh có thể phòng của phòng này, cứ vào nửa đêm canh ba lại đuổi Lục Tiểu Manh đi làm cho Nặc Đinh Sơn cảm thấy áy náy.

Đêm đó Trình Diệp Qua không tới tìm cô, cũng không trở lại khách sạn.

Ngày hôm sau, ngược lại lại là Chu Mỹ Bảo tới tìm Nặc Đinh Sơn, cô ấy đem điện thoại di động và thẻ ngân hàng giao vào tay Nặc Đinh Sơn. Trong hai ngày sau đó Nặc Đinh Sơn cũng không trông thấy Trình Diệp Qua, anh cũng không quay trở lại khách sạn, tới ngày thứ ba thì chiếc điện thoại mà Chu Mỹ Bảo giao cho cô kia đã vang lên vào lúc chập tối.

“Buổi tối ở phòng đợi anh”. Sau khi nói xong câu này Trình Diệp Qua liền cúp điện thoại.

Trình Diệp Qua trở lại khách sạn là gần nửa đêm.

Hôm nay thời tiết Bắc Kinh lại càng lạnh hơn, bên ngoài bộ âu phục của anh còn thêm một chiếc áo khoác dài sẫm màu, Nặc Đinh Sơn định giúp anh cởi áo khoác ra thì bị anh tránh né.

Không hề gì, cô biết anh bận, cô biết anh buồn phiền. Ngày hôm qua Chu Ly An đã đăng lên trang mạng cá nhân của cô ấy tám ảnh chụp ba người là cô ấy và Trình Diệp Qua còn có một vị phụ nhân ngồi trên xe lăn, cảnh của bức ảnh là ở một bệnh viện tư nhân nào đó của Bắc Kinh, khuôn mặt của vị phụ nhân ngồi trên xe lăn tái nhợt.

Nặc Đinh Sơn đứng bên cạnh Trình Diệp Qua, đón lấy bộ âu phục anh cởi ra, lần này anh không né tránh, đem bộ tây phục treo lên giá treo áo, nghĩ một lúc Nặc Đinh Sơn vẫn theo cách gọi của Trình Diệp Qua hỏi một câu “Sức khỏe của di Kiều vẫn tốt chứ?”

Anh dừng lại động tác đang cởi khuy áo sơ mi: “Sao em biết?”

Ánh mắt của Trình Diệp Qua làm cho Nặc Đinh Sơn cảm thấy khó chịu, giống như cô là loại người lúc nào cũng núp trong bóng tối đi dòm ngó vậy ấy, phải biết Chu Ly An là người nổi tiếng trên mạng xã hội, mọi lời nói cử chỉ của cô ấy luôn nhận được sự chú ý rộng rãi của mọi người, đây là thời đại internet đó.

“Xin lỗi em không nên hỏi”. Cô buông tay xuống hai bên thấp giọng nói một câu.

Sau đó cô và Trình Diệp Qua có cuộc đối thoại khô khan.

“Không có gì mà không nên hỏi, đi Kiêu mỗi tháng đều sẽ nhập viện mấy ngày, buổi chiều bà ấy đã xuất viện rồi”.

“Ừ”.

“Có thích điện thoại không?”

“Thích, em đi mở nước cho anh.”

“Được, cảm ơn”.

Cuối cùng cô vẫn đi tới phía sau Trình Diệp Qua, ôm vòng lấy eo anh từ phía sau: “Trình Diệp Qua, anh sao vậy, nói cho em biết đi”.

Rõ ràng vào chủ nhật họ vẫn còn rất tốt cơ mà, nhưng cũng chỉ không quá ba ngày làm sao anh lại lập tức lạnh lùng với cô vậy.

Trình Diệp Qua cũng muốn biết mình bị làm sao? Ngày đó lời của Vinh Tuấn nói với anh lại có thể ảnh hưởng tới anh suốt ba ngày, vừa nghĩ tới tất cả mọi chuyện anh đã làm với cô cũng có người đàn ông khác đã từng làm với cô, dùng lời đơn giản nhất để hình dung loại tâm tình này thì chính là dường như có người đang cắt đi thịt trên người anh vậy.

Dường như những lời ấy vẫn còn gây nên phản ứng dây chuyền, rốt cuộc là cô đã trải qua những gì? Hơn ba lần tự sát có phải là cũng có liên quan tới người đàn ông ấy? Nhưng anh không dám hỏi cô cái gì, thậm chí còn giả bộ làm như không thấy hình xăm ở trên cổ tay cô kia.

“Sao vậy? Nói cho em biết đi, Hửm? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Âm thanh khe khẽ từ phía sau lưng anh truyền tới.

Trình Diệp Qua cười khổ trong lòng, phải nói với cô rằng mấy ngày nay anh vô cùng lạnh nhạt với cô là bởi vì sự đó tệ chết tiệt kia quá phá sao, muốn túm chặt lấy cô nói cho cô biết: Cô gái à, anh đưa điện thoại cho em là để em gọi điện thoại cho anh.

Cô một lần cũng không gọi cho anh, Trình Diệp Qua phát hiện ra mình vô cùng đề tâm chuyện này.

Shit!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

“Sao vậy, nói cho em biết đi, nha? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Câu nói khe khẽ ấy còn mang theo một chút làm nũng và một chút lấy lòng, đổi lại là câu trả lời nhàn nhạt của anh.

“Không có xảy ra chuyện gì cả, chỉ là anh lo lắng cho đi Kiêu thôi”.

Liên tiếp mấy ngày chưa có gặp anh, cô thực sự nhớ anh, cách một lớp vải quần áo mỏng môi cô khẽ chạm vào anh thể hiện sự thân mật, đáp lại cô là hành động anh tách bàn tay đang ôm anh ra: “Em ngủ trước đi, anh còn có một chút chuyện cần phải làm”.

Nói một câu “Được” xong Nặc Đình Sơn thề trong lòng sẽ không thèm làm như vậy nữa, không tiếp tục như vậy nữa.

Đi được mấy bước lại nghe thấy anh nói “Đợi qua một khoảng thời gian nữa anh sẽ dẫn em đi gặp đi Kiêu”.

Lần này Nặc Đình Sơn không đáp lại.

Đợi khi cửa phòng khép lại trong lòng Trình Diệp Qua lại bắt đầu ảo não, cô hết lòng làm anh vui không phải là anh không biết, chỉ là vào khoảnh khắc đó anh lại bắt đầu ghét sự thấu hiểu của cô, anh đã tận mắt chứng kiến đủ các loại thấu hiểu của cô dành cho Vinh Tuấn, thậm chí trong đầu Trình Diệp Qua luôn luôn tự động liên tưởng tới việc cô thấu hiểu đối với người đàn ông khác như vậy, Cohen, Diệp Quang Trung.

Điều chỉnh lại sự khó chịu Trình Diệp Qua cảm thấy gọi điện cho cô báo cô ở phòng này đợi anh dường như không phải là một chuyện đúng đắn, hiện giờ tâm trạng của anh giống như là một cậu nam sinh mười mấy tuổi vậy, trong lòng kìm nén chịu đựng rồi lại không có nơi để trút ra, khi không gặp cô thì nhớ cô, khi gặp cô rồi thì lại không chịu được mà bức bối với cô, sau khi giận cô xong thì lại giận bản thân mình.

Điên mất thôi!! Đều do tên Vinh Tuấn chết tiệt.

Đợi tới khi bên kia truyền tới tiếng hít thở đều lúc này Nặc Đình Sơn mới mở mắt ra, đập ngay vào mắt cô chính là lưng của anh, mặt tiến lại gần anh thêm một chút cô lại ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, xoay người lại quay lưng về phía anh, lúc này là khoảng ba giờ sáng, sắp tới hừng đông, một sức mạnh đột nhiên truyền tới bóp đuôi làm cho Nặc Đình Sơn bùng tỉnh.

Ý thức đầu tiên chính là cổ sức gãy dựa để tránh sự đau đớn giống như bị xé rách ra, vừa vặn người liền bị hai tay của anh tăng thêm lực kiên cố không chế, giữ chặt eo cô ép cô bị động phối hợp với mỗi lần anh chuyển động trên thân thể cô. Cô càng gãy dựa mạnh thì sự va chạm của anh lại càng mãnh liệt. Phía dưới của thân thể này đang chống cự lại anh làm sao mà Trình Diệp Qua lại không biết chứ, cô không tình nguyện thì mỗi một lỗ chân lông trên người cô đều truyền đạt cả ra. Trình Diệp Qua cũng không biết sao lại biến thành tình hình như bây giờ, khi tỉnh lại anh phát hiện ra cô dựa lưng về phía anh, chẳng qua cũng chỉ là muốn lật người cô lại để cho cô quay mặt về phía anh, chẳng qua tay cũng chỉ vừa chạm vào thì đã nghe thấy cô mơ màng kéo dài giọng “Đừng nghịch”. Âm thanh đó lười biếng giống như là chú mèo nhỏ được ăn no vào mùa đông đáng yêu vô cùng. Anh rất tò mò phối hợp với âm thanh như vậy thì phải là vẻ mặt như thế nào? Nũng nịu không? Dịu dàng không?

Ánh sáng của ngọn đèn được điều chỉnh lớn hơn một chút, môi của cô chu ra đỏ chói, giống như bị mê muội mà ngậm lấy, chỉ là muốn len lén hôn cô thôi nhưng ai ngờ khi vừa định rồi đi thì đầu lưỡi cô cũng không biết thế nào lại khê khằng liếm bờ môi anh, sau đó thì tất cả đã biến thành đốm lửa cháy tràn lan. Thân thể đang chìm trong giấc mộng đó giống như tòa thành không chút phòng bị, ngón tay của anh như kỵ sĩ bóng bém tình cờ xông vào thành phố này, ngón tay len lén tiến vào trong cô, cảm nhận sự căng chặt của cô, cho dù đang ở trong mơ mà cũng đáng yên như vậy, giống như được thượng đế đo ni đóng giày cho anh vậy. Thần kỳ tới nỗi làm cho Trình Diệp Qua tin rằng chắc chắn là do tạo hóa đã tạo ra anh sau đó lại tạo ra một người khác là cô, cô mặc cho anh tùy ý làm xằng, sau mấy lần gãy dựa thì từ từ cảm nhận, sự thả lỏng của cô càng làm cho anh được thỏa mãn mà niềm vui sướng nơi ngón tay mang tới cho anh, anh muốn nhận được sự vui sướng nhiều hơn nữa. Lúc tiến vào cô giống như trong tưởng tượng của anh thật hoàn hảo mà sung sướng, nhưng không nghĩ tới là cô lại không tình nguyện, cô gãy dựa người, dùng nắm đấm đánh vào vai anh, khi lực cũng không giống như đang làm nũng, lực đánh anh càng lớn thì anh lại càng tạo ra sự va đập trong thân thể cô tiết tấu càng nhanh hơn. Trong đầu có suy nghĩ như thế này: Anh cần phải khiến cho cô không thể không ngoan ngoãn mềm nhũn xui xẻo dưới thân anh. Mỗi dịp dàng hôn môi của cô, trán rịn đầy mồ hôi, chớp mũi vênh lên, môi đỏ chói, vành tai xinh xắn, dọc theo cổ, dọc theo đường cong nhô cao, ngậm lấy vị trí cao nhất của cô. Sức lực của nắm đấm đánh lên vai anh đã giảm đi, cô oán hận nói “Anh bảo em ở phòng đợi anh chính là muốn làm chuyện thế này sao?” Làm chuyện thế này? Dường như cô chỉ mới nói được một nửa, anh không phủ nhận thân thể anh nhớ cô, hơn nữa một nửa là vì không chỉ có thân thể nhớ cô mà tâm tư của anh cũng nhớ cô. Rất rõ ràng, cô đã sắp không chống đỡ nổi rồi, đầu lưỡi càng ra sức treu chọc cô, sau khi nắm đấm mấy lần đánh vào anh đã biến thành bàn tay mở ra bám lấy vai của anh chuyển động gấp rút làm cho trán của anh nhỏ xuống từng giọt mồ hôi, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống thân thể đã sém không còn mảnh giáp nào của cô, giống như sương sớm làm ẩm cho đất, dùng lực dịu dàng nhất lại lần nữa chôn vùi trong cơ thể cô. Dùng hết sức lực để tìm kiếm, cuối cùng chân của cô đã cong lên quán chặt lấy anh làm ra tư thế mời gọi nguyên thủy nhất, anh lại tiếp tục rút mạnh một tiếng ở trên đỉnh đầu cô, tăng nhanh tiết tấu làm cho cô chìm sâu trong hành trình cảm giác nguyên thủy nhất, liên tục dụ dỗ cô “Nặc Nặc, hãy nói chỉ có anh tiến vào thôi”. “Cái gì?” Cô kéo dài giọng, chắc chắn là ý thức của cô đã bị anh đánh cho tơi tả, lại nặng nề kìm nén cô ngẩng cổ lên lại bắt đầu tràn ngập ngả nghiêng “Nặc Nặc, nói chỗ này chỉ có anh tiến vào thôi”. Anh lắng tai nghe thấy lời phát ra của cô “Chỉ có anh, thật sự chỉ có anh”. Lời tốt đẹp ấy đã làm cho anh giải phóng ở nơi sâu nhất trong thân thể cô, mặt đặt trên hõm vai cô, Trình Diệp Qua không nghĩ tới chính mình một ngày nào đó cũng lại trầm luân thành một người lừa mình dối người như vậy.

Đây anh mấy lần mà anh cũng không nhúc nhích Nặc Đình Sơn cứ vậy để cho thân thể anh bao trùm trên người cô, tay vô lực từ trên vai anh buông xuống, có thể mới chỉ trôi qua một lúc lại có lẽ thực ra thời gian đã trôi qua thật lâu, tay của anh đã tìm được tay của cô, ngón tay của anh tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì đó, lúc anh sắp chạm vào hình sấm trên cổ tay của cô đã bị Nặc Đình Sơn nhanh chóng tránh ra, tiếp đó, sau một hồi im lặng anh hỏi cô.

“Vì sao lại chia tay với anh ta?”

Phải trả lời anh thế nào đây? Trong đầu Nặc Đình Sơn tìm kiếm những lý do chia tay thích hợp nhất khi nam nữ ly hôn. Bởi vì hiểu nên chia tay? Bởi vì không hợp nên chia tay? Hay là ...

“Anh muốn nghe lời nói thật!” Anh lại nói, trong giọng nói còn biểu đạt ý tứ rất rõ ràng: Anh muốn nghe nói thật, anh đã đủ mệt mỏi khi em hết lần này tới lần khác em nói dối anh rồi.

Muốn nghe nói thật hả, muốn nghe lời nói thật vậy cô cũng không còn cách nào khác, Nặc Đình Sơn im lặng.

Nhưng duy trì im lặng anh cũng không hài lòng.

Ngữ khí của anh hùng hổ dọa người: “Đừng hòng có ý đồ giấu giếm anh”.

Vừa rồi anh dùng cách thức đặc biệt làm cho mồ hôi trên người cô bay hơi đi hết, vào giờ phút này suy nghĩ của Nặc Đình Sơn đã vô cùng rõ ràng, miễn cảm mà lại giương nanh múa vuốt, mắt nhìn lên trần nhà, nhếch miệng chậm rãi nói: “Sau khi ở cùng với anh ấy mỗi giờ mỗi phút em đều nhớ tới anh, sau đó anh ấy không chịu được loại thói quen đáng sợ này của em, thế là đã đề xuất chia tay với em trước. Hoặc, người đàn ông ấy khiến em thấy thất vọng cho nên em đã đề xuất chia tay với anh ấy, hai đáp án này anh thích cái nào?”

“Nặc Đình Sơn!” Giọng của anh mang theo sự phẫn nộ.

Cô cười nhạt: “Có phải là anh Trình cảm thấy thân phận phụ nữ đã ly hôn của em khiến anh cảm thấy như mắc xương ở cổ họng, anh bắt đầu cảm thấy em không xứng với anh rồi”.

Đúng là người phụ nữ ngang bướng, không chỉ có ngang bướng mà còn không khiến người ta yêu, Trình Diệp Qua chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng.

Trọng lượng nằm ở trên người bỗng nhiên giảm bớt, anh từ trên giường đứng dậy, nhìn theo bóng lưng của anh Nặc Đình Sơn nói: “Lời em nói vừa rồi rất không làm cho thích được đúng chứ?”

“Ừm! Đúng là không làm cho người ta thích”. Nổi bực bội trong đáy lòng trong nháy mắt bởi vì lời cô nói đã biến thành lửa giận: “Có điều em không nói

cho anh biết cũng không quan trọng, muốn biết em và anh ta đã xảy ra những gì đối với anh mà nói lại là chuyện quá đơn giản”.

Từ lời cô vừa nói làm cho Trình Diệp Qua lại càng thêm sáng tỏ được cảm giác hình xăm trên cổ tay cô và người kia, hay hoặc là một số chuyện bất ngờ có liên hệ với nhau.

“Trình Diệp Qua”. Âm thanh gọi cái tên này rất chậm, tiết tấu giọng nói Nặc Đình Sơn gọi ra khiến cho anh nghe càng rõ ràng hơn, để cho anh nghe càng rõ hơn: “Tốt nhất là đừng làm như vậy, lời tiếp theo của em anh phải nhớ thật kỹ, nếu như một khi anh làm chuyện như vậy, vậy thì...”

“Vậy thì giữa chúng ta kết thúc, em còn có thể cho anh biết đó là giữa chúng ta sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào cứu vãn nữa”.

Bóng dáng ấy bước từng bước về phía cửa phòng, sau đó dừng lại, không quay đầu lại: “Đây chính là tình yêu của em sao? Nặc Đình Sơn, có lúc anh rất nghi ngờ động cơ mà em tới tìm anh, chỉ là vì em đã mất đi Klein, đã mất đi chồng đỡ mười mấy năm qua trong cuộc sống của em, em tìm anh là do em nôn nóng muốn tìm ra động lực cuộc sống khác. Nặc Đình Sơn, vẫn là câu nói kia, anh không phải là kẻ ngu, nếu như em thật sự như lời em nói em thực sự yêu anh, vậy thì những lời như vừa rồi làm sao em có thể nói ra ngay lập tức như vậy”.

Ngừng lại một chút rồi anh lại nói.

“Muốn em nói thật với anh thực sự khó như vậy sao?”

Có biết hay không, mỗi lần anh nhìn thấy hình xăm trên cổ tay của cô đều khiến anh khiếp sợ, câu nói kia của Phương Phạm “Cô ấy đã từng tự sát trên ba lần” làm lòng anh như có một trái bom vô hình.

Anh đã rời khỏi phòng rồi.

Nặc Đình Sơn cố gắng suy nghĩ lời vừa rồi anh nói với cô, muốn em nói thật với anh thực sự khó như vậy sao? Đúng vậy, rất rất khó. Trình Diệp Qua, anh có biết là trên đời này có một sinh vật, khi còn rất nhỏ Nặc Đình Sơn đã gặp qua loại sinh vật ấy, từng mạo của chúng không chỉ xấu xí mà sinh mệnh của chúng cũng rất yếu đuối, chúng chỉ có thể dựa vào vỏ ngoài cứng rắn của loài ốc biển để che giấu bộ dáng xấu xí của chúng còn để tìm kiếm con đường sinh tồn.

Sau khi Trình Diệp Qua tắm xong lúc kéo cửa ra thì trên giường đã không còn một bóng người.

Ngày kế tiếp, sáng sớm khách sạn đã bước vào tình trạng bày ra trận địa sẵn sàng, hôm nay khách sạn sẽ đón tiếp nhân viên đánh giá, đây là bước đầu tiên để khách sạn đạt được cấp bảy sao vào năm sau.

Cùng với mười mấy nhân viên có dáng người xấp xỉ cô tạo thành nghi lễ nhân viên, trời vừa sáng Nặc Đình Sơn đã đợi ở cửa khách sạn, tám giờ mười phút Trình Diệp Qua cùng mười mấy nhân viên đánh giá xuống từ xe chuyên dụng của khách sạn, anh cùng với những người đó nhanh chóng đi qua trước mặt Nặc Đình Sơn sau đó ngồi lên chiếc xe màu xanh lục. Trong lúc đó, Nặc Đình Sơn chỉ nhìn thấy Trình Diệp Qua đi đôi giày màu ghi còn có đường nỉ trắng đứng của ống quần tây tối màu, mãi cho tới khi chiếc xe màu xanh lục tiến vào khu rừng nhân tạo thì người dẫn đầu mới để cho các cô rời đi.

Vào giữa trưa, Nặc Đình Sơn lại trông thấy Trình Diệp Qua một lần nữa, ở trên quán trà kính ở giữa hoa viên anh và khách của anh trò chuyện vui vẻ, nhân viên phục vụ từ trong quán trà kính đi ra mặt đỏ hồng, nhân viên có vóc người uyển chuyển thì thăm bàn luận, chia sẻ cùng đồng nghiệp của cô ấy cảm giác tuyệt vời khi tiếp xúc với Trình Diệp Qua ở khoảng cách gần, dùng lời của cô ấy nói “khi anh ấy dùng giọng nói dịu dàng nói cảm ơn với cô ấy, cô ấy đã thấy suýt ngất thở”.

Khi đó Nặc Đình Sơn và Lục Tiểu Manh đang đi ở phía sau hai người đó, Lục Tiểu Manh khẽ cầu nhàu “Lần đầu gặp gỡ của các người nhất định là rất đẹp”.

Đột nhiên Nặc Đình Sơn mới nhớ tới buổi chiều tháng tư ấy, cô đã sắp quên là cô đã nhất kiến chung tình với anh rồi, khi đó cô còn dựa vào trang phục trên người anh mà đánh giá anh chắc là một cán bộ cấp cao, sau đó cô chỉ vờ vết của anh hai mươi bảng Anh, lúc đó hẳn là phải mở miệng đòi nhiều hơn nữa mới đúng.

Qua kính thủy tinh Trình Diệp Qua trông thấy Nặc Đình Sơn mặc đồng phục của nhân viên phục vụ ở trên hành lang, buổi sáng lúc xuống xe vừa liếc mắt anh đã nhìn thấy cô bị lạnh tới chóp mũi ửng đỏ, trong hàng người đó cô là gây nhất. Đối với việc anh sắp xếp chuyên gia dinh dưỡng cho cô biểu hiện của cô cực kỳ bài xích, liên tiếp cam đoan với anh là cô sẽ nhanh chóng mập lại thôi. Chuyện vốn dĩ bắt buộc phải làm kết quả là cô làm nũng với anh anh liền không có cách nào với cô, sau đó lại biến thành cái gậy đầu của anh.

Đúng vậy, anh luôn không có cách nào nắm bắt được cô, kể cả buổi sáng...

“Jude”. Âm thanh này đã kéo Trình Diệp Qua trở về với thực tại, người nói chuyện với anh là bạn ở London của anh, cũng là cán bộ đánh giá lần này.

Đêm này Trình Diệp Qua lại càng trầm mặc hơn so với hai đêm trước, tắt tivi đi Tiêu Kiều nhìn qua hai người khác đang ngồi ở phòng khách, Chu Ly An cầm di động ngồi ngay cạnh Trình Diệp Qua, cũng không biết trong di động có cái gì buồn cười mà cô ấy liên tục cười khanh khách, nhìn như muốn ngã vào lòng Trình Diệp Qua tới nơi rồi, nhưng đó cũng chỉ là nhìn như mà thôi, mấy giây sau đó Trình Diệp Qua đã từ trên ghế đứng lên đi về phía bà bên này.

Anh ngồi xổm xuống bên cạnh bà, cầm điều khiển tivi để trên đầu gối của bà đi, tay đặt trên đầu gối bà: “Sao vậy, chương trình tivi xem không hay sao?”

Có người nói trước khi sắp rời khỏi thế gian này vẫn mang trong lòng sự kính sợ với tử thần, theo thần kinh phần đùi bắt đầu tê dại Tiêu Kiều cũng cảm nhận được sự lưỡng lự của mình, sự lưỡng lự của bà biểu hiện ở việc nhiều lần gọi điện cho Trình Diệp Qua bảo anh trở về cùng bà ăn cơm, xem tivi, anh bận thế nào không phải là bà không biết.

Anh đang nhìn đồng hồ, nếu như đổi lại là trước đây nhất định Tiêu Kiều sẽ giục anh đi về, nhưng vào giờ phút này từ trong miệng bà nói ra lại là “Sao thế? Sốt ruột rồi à?”

Trình Diệp Qua ngẩng đầu lên nhìn bà, Tiêu Kiều bị anh nhìn tới chột dạ, may mà Chu Ly An là một cô nàng hiểu ý, cô ấy cũng tới bên cạnh bà, cọ mặt trên tóc mai của bà nói “Anh ấy sẽ không bao giờ thấy thiếu kiên nhẫn với Di Kiều đâu, Trình Diệp Qua em nói đúng chứ?”

Anh mỉm cười gật đầu: “Rất đúng”.

Mười giờ rưỡi, tại cửa tư hợp viện, Chu Ly An nghe thấy Trình Diệp Qua nói với cô ấy “Cảm ơn”.

Nhưng sau câu cảm ơn đó lại là “Chu Ly An, chúng ta đã chia tay rồi”.

Chu Ly An cười cười rồi nói: “Xin lỗi, Anh cũng biết bệnh hay quên của em rồi đây, thỉnh thoảng em lại không cẩn thận mà quên mất chuyện này”.

Anh gật đầu, dường như lại nhớ tới chuyện gì đó: “Chu Ly An, sau này đừng đăng ảnh đi Kiều lên trang xã hội của em nữa, anh không muốn để mấy thứ ở trên mạng quấy rầy tới cuộc sống của đi Kiều”.

Nếu như Chu Ly An nhớ không nhầm thì trên tấm hình kia còn có Trình Diệp Qua, cô nhún vai: “Em thấy tấm hình ấy chụp không tệ nên tiện tay đăng lên mạng thôi, Trình Diệp Qua em đăng tấm hình kia lên có phải làm cho cô ấy tức giận không? Sau đó đã căn nhắc với anh. Nếu như là vậy thì Trình Diệp Qua em nghĩ em sẽ thấy vọng với anh đây, người phụ nữ anh nhìn trúng lại là một người hẹp hòi”.

“Chu Ly An, anh thấy mỗi lần em làm như vậy yêu cầu em cần phải dùng nhiều nỗ lực hơn một chút để nhớ tới việc chúng ta đã chia tay rồi”. Anh nói với cô ấy, căn bản không để ý tới sự chế giễu nửa đùa nửa thật của cô ấy.

Thở dài một hơi, giọng điệu của Chu Ly An không còn gì để nói: “Lời này nói rất có lý”.

Gần tới thời gian nửa đêm, Trình Diệp Qua nghĩ nhất định là có liên quan tới việc anh đã uống chút rượu cho nên mới lại lần nữa đứng ở trước cửa căn phòng này. Được rồi, được rồi, anh nghĩ có lẽ là anh tới để nghiêm khắc nhắc nhở cô một trận.

“Vậy thì giữa chúng ta đã kết thúc rồi, em còn có thể để cho anh biết rằng giữa chúng ta sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào cứu vãn nữa”. Đây là lời mà sáng nay cô đã nói với anh.

Người phụ nữ trong căn phòng này nếu như có nửa điểm đáng yêu như Chu Ly An thì tốt biết mấy, Chu Ly An rất dễ dỗ. Không, hầu như là cô ấy chưa bao giờ chọc cho anh tức giận.

Cửa mở ra, cô đứng ở trước mặt anh.

Vừa chạm vào cô, những lời anh đã chuẩn bị xong để nhắc nhở cô lại biến thành “Sáng nay bị lạnh cóng rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Tối hôm đó Lục Tiểu Manh lại bị đuổi đi khỏi phòng, lúc rời đi hai người đó vẫn còn mắt to trừng mắt nhỏ, người đàn ông trên người mang theo hơi rượu tới với khí thế hung hăng, cô gái mở cửa cho người đàn ông cũng không yếu thế.

Hai người này rốt cuộc là ai chịu thua nhỉ? Lục Tiểu Manh có chút tò mò.

Trình Diệp Qua cũng không rõ là mình đã uống bao nhiêu rượu rồi, anh đoán là nhất định mình uống không có bao nhiêu không thì làm sao anh có thể nhớ được đường tới chỗ này, sau ly rượu đó đầu óc của anh nóng lên cứ vậy mà lên lút chạy từ câu lạc bộ ra ngoài, sau khi tới nơi này rồi thì lại đứng ở trước cửa căn phòng này.

Gõ cửa.

Cửa được mở ra, cô đứng ở đó.

Nửa đêm ánh đèn êm dịu hắt lên trên tóc của cô, có lẽ cô vừa mới gội đầu xong, có thể tưởng tượng ra được là lúc này cô bỏ mấy sậy tóc xuống để ra

mở cửa cho anh, tóc của cô xõa tung rối loạn. Ánh đèn ảm áp tỏa ra mềm mại trên đỉnh đầu cô, vóc người vốn rất gầy nhưng lại mặc trên người bộ váy ngủ cỡ lớn, nhưng chính là như vậy cô ở trong mắt anh lại vô cùng quyến rũ, bộ dáng chỗ nào cũng đẹp cả, chỉ cần người phụ nữ đó là Nặc Đình Sơn thì đều đẹp cả.

Đĩ nhiên, người phụ nữ tên Nặc Đình Sơn này còn phải có một chiếc xe đạp High Ride.

Im lặng —

Kiểu câu kinh vô cớ do chất xúc tác của rượu gây ra, ngọt ngào, ngon lửa không tên dường như đã gặp được kẻ thù, đang dùng tốc độ của ánh sáng mà tan biến không còn dấu tích.

Có tiếng động sột soạt, một cái đầu bù xù từ trên một chiếc giường khác thò ra, cái bóng này đánh động tới anh, thế là anh rất không vui mà gọi một tiếng “Lục Tiểu Manh”.

Đây đúng là một cô nàng thông minh, cô ấy xỏ đôi dép lê lông xù vào không một tiếng động mà rời khỏi phòng, căn phòng lại lặng lẽ khép lại.

Trình Điệp Qua mở miệng, cũng không biết thế nào mà mấy lời cảnh cáo dành cho cô ở trong lòng anh lại biến thành “Sáng nay bị lạnh cóng rồi hả?”

Shit! Dường như Trình Điệp Qua có thể tưởng tượng ra được sau này vào một ngày nào đó chẳng may ở trong một trường hợp công cộng nào đó anh sẽ lỡ miệng mà nói “Người tôi sợ nhất chính là bà xã của tôi”.

Bà xã của Trình Điệp Qua thế nào cũng phải là Nặc Đình Sơn.

Cô đứng quay lưng về phía ánh đèn, vì vậy anh không nhìn rõ được biểu cảm trên gương mặt cô, nhớ tới lúc sáng khi gặp cô cô đã bị lạnh đến nỗi chớp mũi ửng đỏ, đưa tay ra chạm, có chút buốt lạnh.

Anh cúi đầu, muốn dùng môi của mình để khẽ chạm vào cô, lại bị cô tránh ra.

Trong lòng thầm thở dài một hơi, nếu như hình dung tình thế của Trình Điệp Qua lúc này với một trận tỷ thí bóng đá vậy thì anh nhất định là thua tan tác với tỷ số 10 – 0 rồi, cũng có thể là 100 – 0 ấy chứ.

Anh thở dài một hơi nói: “Nghe theo em tất, em không muốn anh biết chuyện thì anh sẽ không tiếp tục truy hỏi nữa”.

Lần này sẽ để cho anh hôn rồi chứ?

Nhưng ...

“Đã nói là sau này không truy hỏi nữa rồi”. Trình Điệp Qua nghĩ anh đúng thật là có tính nhẫn nại, tay nâng mặt cô lên, không biết làm sao: “Coi như mấy lời anh nói lúc sáng là do bị ma quỷ ám”.

Mặt cô bị động phối hợp với động tác tay của anh hơi ngẩng lên, có một vài tia ánh sáng trên trần nhà rơi vào trên mặt cô, hàng mi hơi rũ xuống lại bắt đầu hơi run run, hơi thở thì thảo gọi “Nặc Nặc” rồi cúi đầu xuống lần nữa. Khi môi sắp chạm tới môi của cô thì cô lại tránh ra, môi của anh sượt qua khóe miệng cô.

“Sao vậy? Hửm?” Anh khẽ chạm vào khóe miệng cô.

Cuối cùng cô cũng mở miệng, trong giọng nói mang theo đầy ý oán trách: “Điện thoại, thẻ ngân hàng”.

“Điện thoại với thẻ ngân hàng lại làm sao chọc em không vui rồi?” Theo khóe miệng của cô, cô vừa gò đầu xong vẫn còn mùi hương của dầu gội, cùng với mùi sữa tắm trên người làm cho ý chí của anh có chút thất thần, bắt đầu dùng chớp mũi treu đùa mũi cô.

“Chúng không treu chọc em, chọc cho em không vui chính là anh”. Nặc Đình Sơn rút cổ lại muốn né tránh sự tiếp xúc của anh: “Sau này nếu như có gì muốn đưa cho em không cần phải thông qua Thư ký Chu, đàn ông tặng đồ cho phụ nữ mà thông qua thư ký cứ giống như là mối quan hệ tình nhân. Trình Điệp Qua, em là người yêu của anh, không phải tình nhân, anh có hiểu không”.

“Anh hiểu rồi, sau này nếu anh muốn tặng đồ cho em thì sẽ không mượn tay của người khác nữa”.

“Còn nữa, tặng thẻ ngân hàng cũng không phù hợp, cứ như là em là kiểu con gái tiêu tiêu nhiều tiền lắm ấy”. Nặc Đình Sơn nói. Thực sự mà nói thì vào lúc Trình Điệp Qua tặng những thứ ấy cho cô thì trong lòng cô rất là khó chịu, cô có thể nghĩ tới chính là lịch sử trước kia của cô, bán hết quả Vinh tuần cho cô, lấy đi một trăm triệu từ chỗ của Trình Điệp Qua.

Cô được anh ôm vào trong lòng.

“Nặc Nặc”.

“Ừ”.

“Anh đã hiểu một số chuyện rồi, thực ra trước đây em cần nhiều tiền như vậy là vì Klein”.

Vùi mặt thật sâu trong lòng anh, môi chạm vào vị trí trên trái tim của anh: Xin lỗi anh, Trình Diệp Qua.

Nặc Đinh Sơn tin rằng một ngày nào đó Trình Diệp Qua sẽ hiểu cô, không cần cô nói cho anh biết anh cũng tự hiểu được.

Thật tốt, người đàn ông của cô không mất bao nhiêu thời gian đã biết được rồi.

Khi môi của Trình Diệp Qua lần thứ ba muốn chạm vào cô.

“Lại sao nữa vậy?” Trong giọng nói của người đàn ông lộ ra chút bất mãn.

“Thuốc tỉnh thoảng mới được hút thôi”. Nặc Đinh Sơn nghiêm khắc nói, công việc của Trình Diệp Qua đã quá bận rộn rồi, muốn anh cai thuốc lá đúng là không phải là chuyện dễ dàng.

“Được”.

“Có phải là em rất hẹp hòi không”.

“Một chút cũng không”.

Anh lấy tay của cô ra rồi hôn cô.

Sau một hồi răng môi quần quýt anh dựa sát lên người cô điều chỉnh lại hơi thở, nhưng bàn tay luồn vào trong áo ngủ của cô lại không có ý nào muốn rời đi, lực của bàn tay bao phủ trước ngực của cô lại càng mạnh hơn thì tay cô mới khẽ đẩy anh ra, nhưng cũng chỉ là bộ dáng mềm nhũn mà vô lực.

“Tới chỗ của anh”. Tay trượt từ trên ngực của cô đi xuống dưới, tới bụng của cô.

Khẽ “Ừ” một tiếng, Nặc Đinh Sơn cầm bàn tay đang muốn luồn vào của anh bỏ ra, sau đó đẩy anh ra, tay anh giờ ngang ra rồi thẳng thừng đẩy cô lại trên cánh cửa: “Đi đâu vậy?”

“Anh phải để em đi thay quần áo chứ”. Cô dỗi hờn.

Anh cười tới vô cùng đắc chí ở trên đỉnh đầu cô: “Không cần phải thay đâu, đằng nào mà chả phải cởi ra”.

Đóng cửa lại, Nặc Đinh Sơn tiện tay cầm lấy áo khoác khoác lên người, anh đi phía trước cô đi ở phía sau, sau mấy bước chân tay của anh đuổi tới phía sau, hành lang của khu ký túc xá nhân viên không một bóng người, Nặc Đinh Sơn đặt tay mình lên tay của anh, anh kéo cô một trước một bước đi. Ban đầu bước chân của họ không nhanh không chậm, nhưng sau khi rẽ qua một khúc của anh tăng nhanh bước chân, cứ thế bước chân của cô cũng phải tăng tốc theo anh. Khi lại rẽ qua một khúc của nữa là một sảnh chung, đi qua sảnh tròn kiểu A Rập kia tới một khúc rẽ nữa mới tới lối đi riêng. Trong sảnh tròn vẫn còn mấy vị khách đang thưởng thức bức tường điêu khắc, Nặc Đinh Sơn bỏ tay của Trình Diệp Qua ra, lúc anh quay đầu lại nhìn cô thì cô ra hiệu cho anh đi trước, duy trì khoảng cách với Trình Diệp Qua khoảng mấy chục bước chân, Nặc Đinh Sơn cúi thấp đầu. Thật may là trên người khoác chiếc áo đủ dài, áo khoác vừa tới đầu ngón chân hơn nữa đầu cô còn cúi thấp xuống làm cô nhìn qua giống như khách lưu trú ngủ không được mà ra vườn đi dạo. Không có ai chú ý tới cô, cúi đầu đi vào lối đi riêng, một cái tay từ chỗ tối vươn tới, cánh tay đó vững vàng nắm chặt lấy cô, họ tránh ở trong bóng tối hôn nhau, nụ hôn không kiềm chế được. Nặc Đinh Sơn nhớ tới một quyển sách trước đây cô đã từng xem qua có một câu thế này: Tình yêu sẽ làm cho con người ta trở lên ngây thơ như một đứa trẻ.

Vào giờ phút này cô và anh đang trốn trong bóng tối ôm hôn không phải là trẻ con thì là cái gì? Bức tường chỗ họ hôn nhau là một bức tượng điêu khắc một nhân vật Hy Lạp, dáng vẻ của bức tượng đó đang bày ra điệu bộ như đang từ trên nhìn xuống, cô một tay ôm lấy cổ anh một tay che mắt của bức tượng lại: Này, Không được nhìn.

Phòng tắm được thiết kế theo kiểu suối nước nóng kiểu Nhật, theo dòng nước ấm từ từ tăng cao mà hơi nước cũng bắt đầu tỏa ra sương mù tràn ngập xung quanh, dường như bức tường của phòng tắm được thiết kế kiểu núi lửa khiến cho nơi này giống như đang đặt mình ở dưới chân của núi lửa. Trình Diệp Qua dựa lưng trên bức vách của bồn tắm hình chữ nhật, một tay đặt ở mép bồn tắm, mặt của Nặc Đinh Sơn tựa trên vai của anh, khăn tắm của họ xếp chồng lên nhau, mái tóc ướt đầm cũng không biết là do bị nước thấm ướt hay là do ướt đầm mồ hôi của trận hoan ái vừa rồi gây nên. Không ai nói gì, ai cũng lười chẳng muốn nói. Bàn tay đặt trên lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, sắc trời ngoài cửa sổ chuyển từ màu đen sang màu xanh thẫm, dường như trên thế giới này cũng chỉ còn lại hai người là cô và anh.

Nặc Đinh Sơn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cô cất giọng gọi tên của anh, sau tiếng gọi “Trình Diệp Qua” thì anh đáp lại một tiếng “Ừm”. Trong giọng nói mang giọng điệu ngái ngủ, anh hỏi cô sao vậy?

“Xin lỗi anh chuyện ngày hôn qua, sau này em sẽ không nói những lời như vậy nữa, cho dù sau này chúng ta có cãi nhau gay gắt như thế nào thì em cũng sẽ không nói ra những lời như vậy nữa”.

Anh đặt một nụ hôn lên thái dương của cô, rồi không tách ra nữa.

“Trình Diệp Qua”.

“Ừm”.

“Rất rất lâu về sau, có lẽ em sẽ nói cho anh biết một số chuyện”. Cô khó khăn mở miệng.

“Được”.

“Em nói là có lẽ, có lẽ sẽ nói cho anh biết hoặc có lẽ có thể cả đời này em cũng sẽ không nói”.

“Được”.

Tối chủ nhật, cũng giống như chủ nhật tuần trước, Nặc Đình Sơn được Trình Diệp Qua dẫn tới chỗ ở của anh, ngày hôm đó họ ở đó không đi đâu cả, họ cùng nhau đi tới siêu thị. Trình Diệp Qua còn mua từ siêu thị về một cái cân, sau đó cứ vào chủ nhật là Nặc Đình Sơn tới nơi này chuyện làm đầu tiên là bước lên cân, Trình Diệp Qua nói mỗi tuần cô nhất định phải mập lên nửa ký nếu không thì sẽ cho cô nghỉ việc, không chỉ muốn cho cô nghỉ việc mà sau này đều phải thực hiện theo thực đơn của chuyên gia dinh dưỡng.

Vào ba giờ chiều Trình Diệp Qua đã nhận được một cuộc điện thoại, sau cuộc điện thoại đó anh nói với cô là cần phải tới Tư Hợp Viện một chuyện. Điện thoại là của dì Kiều gọi tới: “Tối nay anh nhất định sẽ quay lại ăn tối với em”. Anh ôm lấy cô từ phía sau đảm bảo.

Chuyến đi này của Trình Diệp Qua là đi tới gần bảy tiếng đồng hồ, lúc quay trở về nhà anh đã mang về cho cô một bó hoa, anh không ngừng hôn cô rồi liên tục nói xin lỗi. Nặc Nặc, xin lỗi. Trình Diệp Qua là con cún con, Nặc Nặc, dì Kiều nói anh xem tivi cùng đi ấy. Anh vừa nói vừa thôi khi khiến cô ngứa ngáy, cô càng không nói gì lại càng tránh ra, thì động tác của anh lại càng mạnh hơn, cô ngã lên trên ghế salon, cuối cùng cô bị anh bế từ trên ghế salon vào trong phòng. Đặt cô nằm lên trên giường, Trình Diệp Qua chỉnh cho ánh đèn trong phòng tối lại.

Chạy xe không có mục đích trên các con phố lớn ngõ nhỏ trên đường phố Bắc Kinh, Chu Ly An nghĩ có lẽ là cô ấy đã quá là nhàm chán, buồn chán tới nỗi cô ấy đã nổi lên suy nghĩ theo dõi Trình Diệp Qua, cứ thế nhìn anh đi vào cửa hàng bán hoa. Lúc rời khỏi cửa hàng hoa trên tay Trình Diệp Qua có thêm bó hồng đỏ và hoa hồng vàng kết hợp với nhau.

Trong ý nghĩa của loài hoa thì hoa hồng đỏ kết hợp với hoa hồng vàng có nghĩa là: Xin lỗi em yêu.

Khi Trình Diệp Qua từ trong cửa hàng hoa đi ra, trong thoáng chốc đó sự căm hận trong lòng Chu Ly An đã đạt tới đỉnh điểm, Trình Diệp Qua cũng từng tặng hoa cho cô ấy, nhưng mỗi lần hoa được đưa tới trước mặt của cô ấy đều là do thư ký của anh làm thay, ngày lễ nào thì tặng hoa đó chưa bao giờ xảy ra sai sót. Thình thoảng cô ấy cũng sẽ oán trách với anh, mỗi lần như vậy thì anh đều nói với cô ấy đợi lần sau, nhưng tới ngày lễ kế tiếp thì cầm hoa xuất hiện trước mặt cô ấy vẫn là thư ký của anh. Khi tiếp tục oán trách Trình Diệp Qua thì Trình Diệp Qua lại đáp lại cô ấy rằng “Chu Ly An anh rất bận” bằng một giọng điệu lạnh nhạt.

Đúng vậy, tối nay Chu Ly An lại làm nũng với dì Kiều “Dì Kiều, hôm nay con đã nhìn thấy trên đường một người rất giống với mẹ của con”. “Dì Kiều, con rất nhớ mẹ con”. Sau đó dì Kiều đã gọi điện thoại cho Trình Diệp Qua.

Chu Ly An cũng không biết vì sao mình lại biến thành kiểu như vậy, hôm nay là chủ nhật, cô ấy biết hôm nay Trình Diệp Qua không đi làm, Vừa nghĩ tới Trình Diệp Qua có lẽ sẽ dùng cả ngày nghỉ để tay ấp má kề với người phụ nữ kia thì Chu Ly An liền cảm thấy con sâu mang tên là đồ kỵ đang gặm nhấm tâm hồn của cô ấy, thôi thúc cô ấy muốn làm ra một số chuyện.

Trình Diệp Qua tới, cô ấy bày ra bộ dáng không để ý, thuần khiết, mơ hồ, thẳng thắn, lại có chút quật cường.

Dì Kiều đã thành công khiến Trình Diệp Qua ở lại tư hợp viện ăn tối, sau khi ăn tối dì Kiều lại thành công làm cho Trình Diệp Qua cùng bà ấy xem bộ phim truyền hình mà bà ấy thích, gần tới tám rưỡi Trình Diệp Qua lên nhìn đồng hồ, lúc này đã là lần thứ n anh giờ cổ tay lên, sau đó Chu Ly An nói với dì Kiều ” Dì Kiều, tối nay con có hẹn với Trình Diệp Qua”.

Vừa rời khỏi tầm mắt của dì Kiều, Chu Ly An nói với Trình Diệp Qua “Thả em xuống đại một thư viện nào đó, em muốn tìm mấy tài liệu giảng dạy”.

Lời của cô khiến cho trên mặt Trình Diệp Qua lộ vẻ áy náy. Đúng vậy, đó là điều cô ấy muốn. Chu Ly An hai mươi tuổi có lẽ sẽ chẳng làm ra mấy chuyện như vậy, nhưng Chu Ly An hai mươi tám tuổi đã bắt đầu hiểu được trong lúc chờ đợi thì phải đi tìm cơ hội.

Sau đó Trình Diệp Qua thả cô ấy ở một thư viện ngay đó, anh nói đề tài xê của anh tới đón cô ấy.

“Được”. Cô ấy đáp lại, sau đó làm động tác chào tạm biệt với anh.

Tiếp sau đó thì sao? Tiếp sau đó Chu Ly An đã ngồi lên taxi, theo Trình Diệp Qua tới cửa hàng hoa, sau đó đã nhìn thấy một màn khiến cho cô ấy cực kỳ tức giận. Ánh đèn ở cửa của tiệm hoa chiếu lên trên gương mặt của anh, sự áy náy trên gương mặt kia đối với cô ấy trước đó không lâu nay đã không còn sót lại một chút nào. Khi chủ tiệm hoa hỏi anh có phải hoa là tặng cho bạn gái không, anh cười tới góc ghech, đó là một Trình Diệp Qua mà từ trước tới giờ Chu Ly An chưa từng gặp qua.

Khi nhìn thấy xe đi vào nơi ở của anh Chu Ly An rất đau lòng, khi cô ấy vừa mới tới Bắc Kinh đã từng ở chỗ này, nhưng thời gian mới đó chưa bao lâu Trình Diệp Qua đã để cho người phụ nữ khác tới nơi này rồi.

Rất nhanh ánh đèn ở tầng trên cùng tắt ngấm.

Chu Ly An xoay người, đau thương đã biến thành căm phẫn.

Thứ ba, vào thời gian buổi trưa, Chu Mỹ Bảo ngồi trên xe bắt đầu đi nhìn đoàn xe dài đằng đằng ở phía trước, lúc này họ đang trên đường đi tới công trường, xe đã bị chặn ở trên con đường này một tiếng đồng hồ rồi.

Đài phát thanh ở trong xe đại khái cũng hiểu được nguyên nhân tình trạng kẹt xe là do phía trước đã xảy ra vụ tự sát, cô gái nghĩ không thông đã lao thẳng ra giữa đường.

Xe cảnh sát hú ầm ầm cộ vào cửa sổ xe cứu thương đi ngược chiều nhau, đoàn xe dài đằng đằng có dấu hiệu giãn ra, ánh mắt của Chu Mỹ Bảo lại lần nữa rơi lên mặt Trình Diệp Qua.

Đàn em khóa dưới của cô ấy đúng là đã được dạy bảo rất tốt, từ đầu đến cuối đều thể hiện đáng vẻ không bị ảnh hưởng bởi lần kẹt xe này.

Khi nhìn kỹ lại Chu Mỹ Bảo phát hiện sắc mặt của Trình Diệp Qua có chút tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Buổi chiều nay Chu Mỹ Bảo cảm thấy Trình Diệp Qua vô cùng mất tập trung, sự mất tập trung của anh làm cho cả một cuộc họp vẫn luôn thảo luận sôi nổi mấy lần liên tiếp bị rơi vào sự im lặng lúng túng. Các tình anh của bộ phận kỹ thuật quay qua nhìn nhau, cuối cùng buổi thảo luận bị Trình Diệp Qua cho dừng lại: “Xin lỗi, trong người có chút không khỏe”. Trình Diệp Qua dùng lý do như vậy để giải thích cho sự mất tập trung của anh.

Sau khi nhân viên của bộ phận kỹ thuật rời đi, Trình Diệp Qua vẫn duy trì tư thế ngồi như vừa rồi, Chu Mỹ Bảo hỏi một câu: “Lát nữa có cần uống một ly cà phê không?”. Lúc này anh mới miễn cưỡng nhìn cô ấy cười cười nói “Không cần”.

Làm cho Chu Mỹ Bảo khá kinh ngạc chính là Trình Diệp Qua bảo cô ấy đi tìm hiểu tin tức sau này về chuyện cô gái đã tự sát trên đường phát sinh mấy tiếng trước. Hơn nữa trong ý tứ của Trình Diệp Qua là: Càng nhanh càng tốt!

Nửa tiếng sau, Chu Mỹ Bảo đem từng chuyện mà cô ấy nghe ngóng được nói cho Trình Diệp Qua biết: Cô gái tự sát tên là Hùng Châu Châu, nguyên nhân vì gia đình mà đã trải qua mấy lần tự sát.

“Một tiếng trước bệnh viện thông báo Hùng Châu Châu cấp cứu không thành công”. Chu Mỹ Bảo nói ra kết quả cuối cùng.

Lời của Chu Mỹ Bảo làm cho người đang ngồi ở trên ghế đứng bật dậy.

Trình Diệp Qua không biết mình đã nhìn chằm chằm điện thoại thời gian bao lâu, chỉ cần một cuộc điện thoại là anh có thể biết được tất cả về chuyện liên quan đến việc vì sao Nặc Đình Sơn lại xảy ra hơn ba lần tự sát.

Cô gái tên là Hùng Châu Châu kia đã chết rồi. Luôn có một lần sẽ tự sát thành công, đây là lời của cô gái đó để lại cho thế giới này.

Luôn có một lần sẽ tự sát thành công, lời này khiến cho Trình Diệp Qua kinh hồn bạt vía, nếu như chuyện này xảy ra với Nặc Đình Sơn ...

Nghĩ tới đây Trình Diệp Qua cũng không ngồi yên được nữa, không cho mình bất kỳ cơ hội chần chừ nào nữa Trình Diệp Qua gọi một cuộc điện thoại tới Lodon, anh để lại cho người ở đầu bên kia điện thoại một câu thế này: “Tôi muốn biết tất cả chuyện xảy ra giữa một người tên là Nặc Đình Sơn và Diệp Quang Trung từ sau năm 2012, phái người đặc biệt đem kết quả điều tra đưa tới Bắc Kinh cho tôi, càng nhanh càng tốt”.

Nặc Đình Sơn dờ khóc dờ cười nhìn Trình Diệp Qua vẫn cứ vòng theo sau cô, hôm nay sáu giờ Trình Diệp Qua đã trở về, sau khi cùng nhau ra ngoài ăn tối thì họ đã trở lại khách sạn.

Một khi về khách sạn anh và cô lại biến thành mối quan hệ khách phòng 503 và nhân viên phục vụ của khách sạn. Công việc của cô là đảm bảo cho khách lưu trú hưởng thụ cảm giác như ở nhà. Điều chỉnh máy lọc không khí tới mức thoải mái nhất, Nặc Đình Sơn không vui mà nói với người đứng ở phía sau cô: “Anh Trình, công việc của anh đã làm xong hết rồi sao?” Hôm nay đúng là Trình Diệp Qua đã mang về một tập văn kiện với tài liệu dày cộp.

“Không có”. Anh ôm vòng lấy cô từ phía sau: “Nặc Nặc, em thích cái gì? Con gái không phải đều thích mấy thứ kia sao? Quần áo hiệu, túi hiệu, nước

hoa, trang sức. Em thích cái gì? Nói cho anh biết đi”.

“Em thích gì hả?” Nặc Đình Sơn làm bộ suy nghĩ.

“Xe mà em thích, phim mà em thích, địa điểm du lịch mà em thích, nói tất cả cho anh đi”.

“Em nói hết với anh anh sẽ mua cho em sao?”

“Tất nhiên rồi, Chỉ cần em muốn anh sẽ đều tìm cách giành lấy cho em”.

Nặc Đình Sơn làm bộ reo hò, sau khi reo hò xong: “Nhưng làm sao đây Trình Diệp Qua, em phát hiện là em không có thích cụ thể cái gì cả, trước đây đúng là em rất thích tiền, nếu như cần phải thích vậy thì cũng có”.

“Cái gì, nói cho anh biết”. Anh hỏi. Cô xoay người lại, môi khẽ chạm lên trên môi anh: “Anh, Trình Diệp Qua”.

Vừa dứt lời môi chân liền rời khỏi mặt đất, cơ thể bị ôm ngang lên hướng thẳng tới phòng ngủ, tay đặt lên cổ áo của anh thì thầm: “Trình Diệp Qua, chuyện của em vẫn chưa làm xong”. “Không, đã làm xong rồi”. “Trình Diệp Qua, chỉ cần em thích anh đều sẽ mua cho em sao?” “Đúng, dù em thích vương miện của nữ hoàng Anh anh cũng sẽ trăm phương nghìn kế để đội lên đầu của em”. “Được”. Trong lòng vui như nở hoa, chỉ tưởng tượng thôi đã thích rồi. “Tối lúc đó em chỉ đội ở nhà, chỉ đội cho anh xem”. “Tối lúc đó em chắc chắn sẽ làm cho anh mê mẩn tới hồn siêu phách lạc”. Lời này Nặc Đình Sơn đúng là không hài lòng, cô nghiêng mặt ra xa: “Bây giờ em không có thực lực làm cho anh mê hoặc tới thần hồn điên đảo sao anh Trình”.

Cửa phòng ngủ kéo ra, anh thả cô xuống, bờ môi lần mò tới môi của cô, rồi thẳng tới bên vành tai cô, âm thanh trầm thấp thô ráp: “Em bây giờ đã khiến anh mê muội tới thần hồn điên đảo rồi”. “Thật sao?” “Có muốn anh dùng thực lực để chứng minh anh đã bị em làm cho mê mẩn tới thất điên bát đảo không?” “Đương nhiên là muốn”. “Nặc Nặc, có muốn ...”. Giọng của anh đã thấp tới mức muốn đem tai của cô dán sát vào bờ môi của anh, sau khi nghe rõ ràng lời của Trình Diệp Qua đã làm cho cô sợ tới mất phương hướng, muốn lập tức đá tung cửa bỏ chạy. Nhưng anh đã không để cho cô bỏ chạy thành công, cô bị anh vây vững chắc trong lồng ngực, cô ngẩng đầu lên ngón tay túm lấy cổ áo của anh, lắc đầu vô cùng đáng thương, chỉ nghe mà đã khiến cô mặt đỏ tới tận mang tai, tim thót tới khó thở hướng chỉ là ... Mặt nóng tới mức muốn bốc cháy. Dưới cái nhìn chăm chú của Trình Diệp Qua cô liên tục lắc đầu, miệng lắp bắp nói: “Trình Diệp Qua, em tin rồi, anh đã bị em mê hoặc tới thần hồn điên đảo rồi, vì vậy không cần phải chứng minh thực lực đâu”.

Cô vẫn lắc cái đầu bị hai tay anh giữ lại, anh nhìn cô, trong thoáng chốc đó dường như bị một sức hấp dẫn nào đó trong đáy mắt của anh hút lấy, muốn lần tránh nhưng lại không thể trốn được. Anh trầm giọng hỏi: “Nặc Nặc, em muốn không?” Cô muốn trả lời anh “Không muốn, một chút cũng không”. Nhưng mà đầu lưỡi của cô lại ngốc nghếch giống như đứa trẻ mới biết học phát âm, giọng của anh phát ra lại càng trầm hơn: “Nặc Nặc, anh muốn em hài lòng, mong muốn em hiểu, toàn bộ tình cảm đều xuất phát từ thật tâm”. Cô muốn nói cho anh rằng: “Em biết, em biết, em biết, nhưng ...” Nhưng nếu như nói như vậy cô sẽ ngượng tới độ đỏ mặt thôi. Anh giống như nhìn thấu được tâm tư của cô vậy: “Nặc Nặc không phải cũng đã từng làm qua với anh rồi sao”. Nhưng mà ... tro mắt nhìn anh cười nói: “Dưa nhỏ chỉ vào lúc đặc biệt mới được gọi thôi”.

Lần này mặt lại càng đỏ hơn, bàn tay của anh áp lên gương mặt nóng bỏng của cô, bàn tay nâng mặt cô lên từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở bên eo của cô, khẽ dùng sức cơ thể của cô liền kề sát vào anh. Cơ thể cô vừa kề sát đã bắt đầu run rẩy, Nặc Đình Sơn khó khăn lắm mới để cho mình phát ra âm thanh: “Trình Diệp Qua”, “Nếu như anh đoán không lầm thì lần gần đây nhất là ở chỗ này, trên chiếc giường này, anh không cần thận lại làm tới trên mặt em, không chỉ là trên mặt mà cả tóc cũng bị dính, có đúng không?” Nặc Đình Sơn đưa tay ra bịt miệng của anh lại, không để cho anh nói nữa, nhưng giọng của anh vẫn phát ra từ giữa các kẽ ngón tay của cô: “Em vội vàng tới phòng rửa tay sau đó em không cần thận mà làm rơi bông tai trên giường của anh, em nói có đúng không?” Tay trượt khỏi miệng của anh, dưới ánh mắt dò hỏi của anh cô gật đầu. “Nặc Nặc”. “Hửm?” Cô ngậm chặt miệng không để cho mình nói ra bất kỳ lời nào. “Đừng sợ, Nặc Nặc, anh tắt hết đèn đi, như vậy thì không ai biết xảy ra chuyện gì? Em nói như vậy có được không”. Miệng cô đáp lại: “Không được”. Nhưng mà ... đầu lại cúi xuống là chứng tỏ cái gì chứ? Khi môi chân lại lần nữa rời khỏi mặt đất, gương mặt nóng bỏng trốn ở trong ngực của anh, khi cơ thể bị đặt nằm ở trên giường ngón tay của cô vô thức nắm chặt lấy drap giường, mắt muốn nhìn anh lại không dám nhìn anh, cuối cùng xoay nửa khuôn mặt qua một bên, nhìn bức tranh ở trên tường, bức tranh tả một phiên chợ náo nhiệt thời trung cổ, đôi nam nữ trẻ ở giữa phiên chợ nhìn nhau qua giữa đám người. Tiếng dây khóa vang lên, bộ váy đồng phục chậm rãi kéo xuống tuột khỏi chân của cô, tiếp sau đó là tất chân, tất chân từ từ cuộn xuống, cuối cùng tay của anh chạm tới một lớp mỏng manh kia lúc định kéo xuống thì cô ngăn anh lại: “Không phải nói là tắt đèn sao?” “Được, được, tắt đèn ngay đây”. Anh đáp ứng, trong lòng cô thở phào một hơi, tay lại một lần nữa nắm lại drap giường, nhưng giây tiếp theo, âm thanh tiếng vải bị xé rách đồng thời với âm thanh của cô, Nặc Đình Sơn đã sắp khóc tới nơi rồi. Đồ đều này sao có thể như vậy chứ? “Không được nhìn!” Vừa nói vừa muốn kéo tấm chăn ở bên cạnh lên, nhưng tay của anh lại nhanh hơn tay cô, cuối cùng dưới sự kháng nghị của cô căn phòng lại lần nữa rơi vào bóng tối. Lúc chân bị động mà cong lên cô mới nhắm hai mắt lại, đầu tiên khiến cho cơ thể cô run rẩy chính là tóc của anh, cũng đẹp như anh vậy, mềm mại giống như ánh trăng, cọ từ bụng cô từ từ đi xuống. Khi đầu lưỡi của anh chạm tới giống như bị kích điện hít sâu một hơi, cô dường như muốn bật dậy khỏi giường, nếu như không phải bị tay của anh ép lại cô nghĩ là cô sẽ đẩy anh ra sau đó phá cửa bỏ chạy rồi. Anh làm sao vậy? Làm sao lại ... trái tim như muốn nổ tung, không có ranh giới, một giây trước ở trên thiên đường một giây sau lại giống như rơi xuống địa ngục. Trong bóng tối có tiếng ai nức nở “Không muốn, không muốn”, trong bóng tối lại có tiếng ai khao khát mà vui sướng “Hửm”, “Ah” vụn vỡ dai dẳng, lúc tới cao trào lại bỗng im bất dứt đoạn, biến thành tiếng thờ đốc dồn dập. Trong bóng tối phát ra tiếng đồ vật liếp tiếp bị rơi xuống đất, lúc tay cô muốn túm lấy xung quanh để có thể chống đỡ lại cơ thể không ngừng run rẩy của cô thì bỗng phát hiện ra đã trống không. Cuối cùng ngón tay rớt cục cùng nghe theo bản năng mà luồn vào tóc của anh, khuất phục đầu tiên là tay rồi sau đó là thân thể, âm thanh vỡ vụn trong không gian yên tĩnh kéo dài dằng dằng, không có giới hạn ngăn ra ngôn ngữ nguyên thủy nhất của con người “Nặc Nặc thích anh làm cho em không?” “Thích”. “Thích nhiều không”. “Thích muốn chết”. “Thích muốn chết là thích thế nào?” “Em đoán đó nhất định là một kiểu rất rất sung sướng mà chết đi”.

Nằm yên tĩnh trong quan tài, trên mặt mang theo nụ cười, nụ cười ấy vĩnh viễn không bị tàn phai.

Cửa mở ra, Nặc Đình Sơn bị tình hình xuất hiện ngay khi cánh cửa mở ra mà làm cho giật mình, bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ làm cho tập văn kiện

cô cầm trên tay bị rơi xuống đất, điện thoại vẫn cầm trên tay mà quên cả nói chuyện, vào giờ phút này cô đang duy trì cuộc điện thoại với Trình Diệp Qua.

Đây là buổi chiều thứ năm, Nặc Đình Sơn tới chỗ ở của Trình Diệp Qua, bởi vì công việc ở khách sạn được đổi thành ca tối, ban ngày Nặc Đình Sơn có rất nhiều thời gian, hôm nay cô tới nơi này là để lấy giúp Trình Diệp Qua tập văn kiện tối khách sạn, nhân tiện thu dọn phòng, không nghĩ tới là vừa mở cửa ra lại gặp được Di Kiều của Trình Diệp Qua, theo ánh mắt của quý bà ngồi trên xe lăn hướng lên, Nặc Đình Sơn còn nhìn thấy Chu Ly An đẩy xe lăn, Chu Ly An cũng đang nhìn cô. Ánh mắt của Chu Ly An tràn đầy kinh ngạc, Trình Diệp Qua ở đầu dãy bên kia đang hỏi bên tai “Nặc Nặc, Sao vậy? Sao lại không nói gì vậy?”

Cố gắng cho mình trấn tĩnh lại, nói một tiếng “Không có chuyện gì, em cúp đây”. Sau đó Nặc Đình Sơn cúi người nhặt tập văn kiện vừa rơi trên đất lên, văn kiện bị rơi bên cạnh xe lăn.

Cô gái trẻ từ phòng Trình Diệp Qua đi ra khiến cho Tiêu Kiều thoáng sững sốt, bà thế nào cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống thế này, Chu Ly An sợ bà ở nhà một mình buồn chán sau đó đã mang bà tới nơi này, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Kiều tới nơi ở của Trình Diệp Qua.

Cánh tay nhặt tập văn kiện kia trắng bệch gầy gò, làm cho hình xăm ở trên cổ tay kia nhìn qua càng thêm chói mắt, mà chủ nhân của hai tay kia thì cũng không khá hơn chút nào, ấn tượng đầu tiên của cô gái trẻ trước mắt với Tiêu Kiều là: Nếu như trong biển người rộng lớn sẽ khiến cho người ta kéo giãn khoảng cách với cô ấy, chỉ cần cách cô ấy càng xa sẽ càng bình an vô sự.

Nhưng người phụ nữ này lại xuất hiện ở trong phòng của Trình Diệp Qua.

“Cô là ai?” Tiêu Kiều theo bản năng lùi xe lăn lại nửa bước về phía sau, ngữ khí không thân thiện hỏi: “Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Kiều quan sát cô gái đang đứng ở cửa, ăn mặc quần áo bình thường tùy tiện, trái ngược rõ ràng với quần áo của cô là điện thoại di động cầm ở trên tay của cô gái, điện thoại thế này vừa nhìn đã biết cho dù có dùng nhiều tiền cũng khó mà mua được trên thị trường.

Nặc Đình Sơn buông thõng tay đứng ở một bên: “Tôi là nhân viên phục vụ phòng của Anh Trình, xuất hiện ở đây là vì anh Trình bỏ quên tập văn kiện ở đây, vì là văn kiện khẩn nên...”

Lời nói bị ngắt ngang, rất rõ ràng lời của Nặc Đình Sơn đối với quý bà ngồi trên xe lăn là một kiểu giải thích rất kỳ quái, Quý bà ngẩng đầu hỏi Chu Ly An: “Thế nhân viên phục vụ khách sạn lại giúp làm chuyện như thế này sao?”

“Đúng vậy, di Kiều”. Chu Ly An cúi người, mặt quay về phía Tiêu Kiều nhưng ánh mắt lại nhìn cô gái đứng ở cửa: “Nhân viên phục vụ khách sạn sáu sao đúng là có đẳng cấp, nhân viên phục vụ cấp cao nhất tương đương với quản lý riêng của khách, chuyện gì cũng đều làm giúp”.

Sau khi nói xong Chu Ly An mỉm cười với cô gái đứng ở cửa: “Xin chào, lại gặp nhau rồi”.

Đối phương mỉm cười lại với cô ấy, khi ngày đó gặp nhau ở hành lang phòng ăn của khách sạn, một trước một sau không hề nói chuyện, nhưng bản thân ngày đó khi không nhìn thấy cô ấy lại gầy như vậy.

Ồ, đúng vậy, họ đã từng gặp qua trong bữa tiệc, khi đó cô ấy là bạn gái của Cohen, ánh mắt dừng lại trên chiếc điện thoại trên tay của cô ấy, Chu Ly An nhún nhún vai.

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Người đứng trước cửa nhà Trình Diệp Qua Chu Ly An đã từng gặp qua hai lần, lần thứ hai đã từng gặp ở bữa tiệc, khi đó cô là bạn gái của Cohen, ngày hôm ấy hai người đó dùng tiếng Đức liên tục nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Mất rơi và điện thoại di động của cô, chiếc điện thoại này cô ấy vừa mới xem qua trên tạp chí, điểm hấp dẫn người ta nhất của chiếc điện thoại này chính là thiết kế vỏ ngoài của nó, series màu xanh lam Địa Trung hải phát hành mới nhất của Dior, thực tế nhìn còn đẹp hơn trên tạp chí, nhìn điện thoại Chu Ly An không nhịn được mà khen ngợi: "Điện thoại của cô đúng là không tệ, đó là của vị người Đức kia tặng cho cô sao?"

Người đó vẫn không nói chuyện, đúng là người phụ nữ khó hòa hợp.

Chu Ly An lúng túng quần lộn tóc: "Được rồi, di Kiều, chúng ta đi vào thôi, con có thể cam đoan với di là người này đúng là nhân viên phục vụ của khách sạn, lần trước lúc con tìm Trình Diệp Qua đã gặp qua cô ấy rồi".

Sau khi nói xong tay Chu Ly An lại trở lại tay đẩy của xe lăn.

"Chờ một chút". Tiêu Kiều đè tay của Chu Ly An lại, bà nghĩ thế nào cũng cảm thấy người phụ nữ xưng là nhân viên phục vụ của khách sạn xuất hiện ở

đây nhìn có chút kỳ quái.

"Dì Kiều". Trên đỉnh đầu truyền tới âm thanh kéo dài của Chu Ly An: "Không phải là dì nghĩ cô ấy là trộm ấy chứ? Nếu như dì Kiều cảm thấy vẫn chưa yên tâm thì gọi điện thoại cho Trình Diệp Qua đi, như vậy không phải là rõ ràng sao".

Tiêu Kiều thấy lời của Chu Ly An có lý, sau khi nhận được xác nhận của Trình Diệp Qua cúp điện thoại di động rồi Tiêu Kiều lại lần nữa nhìn cô gái vẫn cho bà ấn tượng không thể nào tốt được: "Cô có thể đi rồi".

Cô gái nhìn bà một cái, gật đầu, đi mấy bước lại quay lại nói một câu "Chúc bà sớm khỏe lại". Sau đó vội vàng rời đi.

Nói cái gì vậy nhỉ? Đối với người mà mạng sống chỉ còn mấy tháng nữa nói Chúc bà sức khỏe sớm hồi phục khỏe mạnh đúng là khiến cho người ta thấy không được thoải mái.

Tiêu Kiều Không nhìn được quay đầu lại, cô gái kia vừa mới đi vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, lòng mày bà theo bản năng nhú lại, Tiêu Kiều nghĩ thể nào cũng thấy cô gái kia đáng về thể nào cũng rất thông thạo với nơi này vậy.

Đỉnh đầu lại truyền tới tiếng thở dài của Chu Ly An: "Dì Kiều, vẫn nghĩ người ta là trộm sao, Trình Diệp Qua cũng đã xác nhận với dì rồi, dì Kiều không phải đã từng nói Trình Diệp Qua trước giờ chưa bao giờ nói dối dì sao?"

Điều này cũng đúng, Tiêu Kiều quay đầu lại, không tiếp tục chú ý tới cô gái kia nữa.

"Dì Kiều, vừa rồi dì hơi dữ ấy". Chu Ly An vừa đẩy xe lăn vào trong phòng vừa nói.

Tiêu Kiều nghĩ lại, đúng là vừa rồi bà có hơi dữ với cô gái kia, không biết có phải là liên quan tới hình xăm kia lọt vào trong mắt của bà hay không, Tiêu Kiều cứ cảm thấy hình xăm kia nhìn qua tràn đầy tàn ác, cứ vậy mà làm cho đáng về của cô gái kia cũng tràn đầy tàn ác, trong lòng Tiêu Kiều nghĩ có nên đổi cho Trình Diệp Qua một nhận viên phục vụ khác không.

Bàn tay bất ngờ chia ra làm cho Nặc Đình Sơn theo bản năng thét lên, chuỗi âm thanh phát ra trong cổ họng nhanh chóng bị bàn tay che lại, theo luồng hơi thở quen thuộc kia Nặc Đình Sơn ngừng giãy dụa, mặc cho người kia mang cô tới góc của căn phòng, đây là phòng kho chuyên dành để chất đồ của khách bỏ quên, phần lớn thời gian ở chỗ này đều yên tĩnh.

Cửa phòng đóng lại anh liền hôn cô, bờ môi dịu dàng, dây dưa mà quyến luyến.

"Sao lại tới vậy?" Cô khẽ hỏi anh, lúc này Trình Diệp Qua phải ở công ty làm việc chứ.

"Anh lên chạy tới xem em có giận hay không". Trán của anh chống ở trên trán cô: "Biết không? Trong giây phút nhận được điện thoại của dì Kiều anh đã nghĩ có phải là cứ như vậy nói cho dì Kiều biết hay không. Dì Kiều, cô gái đáng yêu đang ở trong nhà của con tên là Nặc Đình Sơn, là cô gái mà con yêu, bây giờ cô ấy là bạn gái của con, tương lai cô ấy sẽ trở thành vợ của con".

Dừng lại một chút, trong giọng nói của anh tràn đầy sự tự trách: "Nặc Nặc xin lỗi".

Nặc Đình Sơn lắc đầu.

"Nặc Nặc, sức khỏe của dì Kiều càng lúc càng tệ, vì vậy tính tình gần đây có chút không tốt, nếu như lời bà nói làm cho em khó chịu thì đừng để trong lòng".

"Em hẹp hòi như vậy sao?" Nặc Đình Sơn không vui nói.

"Không, không, một chút cũng không hẹp hòi". Trình Diệp Qua vội vàng chữa lời.

Chỉnh sửa lại quần áo bị Trình Diệp Qua là cho lộn xộn, Nặc Đình Sơn đi tới trước cửa sổ. Qua ô cửa sổ nhìn Trình Diệp Qua, nhìn anh lịch sự mỉm cười với nhân viên khách sạn, che miệng cười trộm, quý ông này thật là biết giả bộ, rõ ràng vừa rồi hư hỏng như vậy, quá hư hỏng, anh còn để tay tiến vào trong váy đồng phục của cô lần mò.

Chủ nhật, giống như trước đây Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua ăn tối rồi quay về chỗ của anh, vừa quay về chỗ ở Nặc Đình Sơn liền bị kéo lên cân, không nhiều không ít, cân nặng của Nặc Đình Sơn tăng lên nửa ký. Đúng là đã đạt được yêu cầu của Trình Diệp Qua vậy mà anh cũng không có vui bao nhiêu.

Nhìn ngắm mặt của cô: "Anh hận không thể cho em mỗi ngày căng ra như kính khí cầu vậy đó".

Biểu cảm trên mặt Trình Diệp Qua đúng là giống như lời của anh vậy, đáng về hận không thể cho cô căng lên như kính khí cầu vậy đó. Cô nhón chân lên dùng môi chạm lên môi của anh: "Vậy sau này mỗi ngày anh hôn em nhiều vào, hôn một lần thì cân nặng của em sẽ tăng thêm một lạng".

"Có chuyện tốt như vậy sao?" Tay anh siết chặt eo của cô, mặt cúi xuống, đôi môi sau một hồi mân mê khắp mặt cô thì tay liền luồn vào trong quần áo của cô, tay luồn vào trong áo ngực của cô dầy vò hai khối trước ngực, miệng thì nghiêm chỉnh nói: "Ừ, hiệu quả rất rõ ràng, đã căng lên cả rồi, anh mới hôn em có mười lần, anh nghĩ là một ký thịt chắc là dồn hết vào chỗ này rồi".

Cô cảm gọi dựa trên ghế sofa lên hung hăng ném vào đầu Trình Diệp Qua.

Đêm nay họ đã dùng hết ba chiếc bao cao su, lần cuối cùng là vào sáng sớm, buổi chiều Trình Diệp Qua sẽ bay đi Nhật Bản tới thứ sáu mới quay về. Thứ sáu chờ anh quay về từ Nhật Bản sẽ cùng cô đi chọn cây thông Noel, mấy ngày nữa là tới Giáng sinh rồi. Hai thân thể mờ mờ nhễ nhại đang chồng lên nhau, mặt của cô vùi sâu vào gối, cơ thể anh phủ trên lưng cô, của anh vùi bên trong cô, ngón tay của họ vẫn đan vào nhau. Anh gọi một tiếng Nặc Nặc, cô liền đáp lại một tiếng, họ cứ ngây ngốc như trẻ con lặp đi lặp lại như vậy "Nặc Nặc", "Ừm".

Sắc trời dần dần hiện ra.

Chuyến bay từ Bắc Kinh bay tới Tokyo đã được đặt vào lúc hai giờ chiều. Mười giờ bốn mươi phút Trình Diệp Qua gặp được một vị khách tới từ London, vị khách này đã cầm tài liệu mà anh muốn giao tới cho anh.

Đúng mười một giờ, trong phòng làm việc không một bóng người, Trình Diệp Qua cầm phần văn kiện đi tới trước cửa sổ sát đất, cửa sổ nằm trên tầng năm mười một đón ánh sáng cực kỳ sáng sủa. Đón dải sáng chiếu tới, Trình Diệp Qua cầm tập văn kiện giờ lên cao, lúc này trên mặt anh đang đeo cặp kính đã theo anh suốt mười mấy năm, qua tròng kính mắt anh tập trung nhìn vào tập văn kiện trên tay. Bìa gói tập văn kiện là màu tối, trên túi văn kiện vẫn còn có một lớp túi zip nhựa, chỉ cần anh mở cái túi nhựa ấy ra, rồi lấy túi văn kiện ra, mở túi văn kiện ra thì bí mật về hình xăm trên cổ tay của Nặc Đình Sơn liền có lời giải.

Rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì mới phải tự sát tới hơn ba lần như vậy.

Túi nhựa bọc tập văn kiện được tháo ra, chạm tay vào túi văn kiện tối màu, túi văn kiện đã được dùng keo dán để dán cố định dây khóa lại, khi tay sắp chạm tới...

Vào giây cuối cùng Trình Diệp Qua phát hiện ra là mình đang sợ, tay anh cứng đờ, huyết thái dương giật giật đã thể hiện nỗi khiếp sợ của anh vào giờ phút này.

Trong đầu Trình Diệp Qua lúc này tràn ngập những lời nói khi đó của Chu Ly An "Trình Diệp Qua, Em chúc anh bị cô ta đá lần ba". Còn có âm thanh lạnh lùng của Nặc Đình Sơn "Tốt nhất là đừng làm như vậy". "Vậy thì giữa chúng ta sẽ kết thúc, em còn có thể cho anh biết chính là chuyện của chúng ta sẽ không có bất kỳ cơ hội văn hồi nữa".

Trình Diệp Qua cố gắng nhớ lại những lời khi đó của Nặc Đình Sơn, giọng nói trong đầu đó càng lúc càng rõ ràng, lòng bàn tay bắt đầu rịn mồ hôi.

Mắt kính bị ném qua một bên giống như để phát tiết, tay siết chặt tập văn kiện, bước nhanh trở lại tới trước bàn làm việc, dừng lại, mấy phút sau anh lại chán nản bỏ lên chỗ phân loại văn bản cần phải tiêu hủy gấp. Rút ra một tập văn bản khác ở phía dưới tập văn bản này để che lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Nếu như cô nói thật thì sao? Nếu như có một ngày cô biết được anh điều tra ở sau lưng cô, cô thật sự đưa ra lời chia tay với anh thì sao? Trình Diệp Qua có thể chắc chắn được là ngữ điệu khi đó Nặc Đình Sơn nói với anh vô cùng nghiêm túc.

Mười một giờ mười lăm phút Chu Mỹ Bảo mở cửa phòng làm việc ra nhắc nhở anh tài xế đã đợi ở bên ngoài để đưa anh ra sân bay, Trình Diệp Qua chỉ tập văn kiện trên bàn nói Chu Mỹ Bảo hãy nhanh chóng tiêu hủy chúng đi, hơn nữa còn yêu cầu cô phải tự mình xử lý.

Chu Mỹ Bảo cầm đồng văn kiện đi. Trình Diệp Qua mặc áo khoác lên, mười một giờ hai mươi phút anh rời khỏi phòng làm việc. Mười hai giờ rưỡi Trình Diệp Qua tới sân bay, lúc gần lên máy bay anh gọi cho Nặc Đình Sơn một cuộc điện thoại, anh hỏi cô muốn quà gì.

1 giờ đúng, chuyến bay từ Bắc Kinh tới Tokyo đúng giờ cất cánh.

Cùng lúc đó, Nặc Đình Sơn đứng ở dưới ánh mặt trời vẫy tay về phía bầu trời.

Buổi sáng Thứ ba, Tiêu Kiều không trông thấy Chu Ly An ở trên bàn ăn, cô giúp việc nói cho bà biết tối qua Chu Ly An rất muộn mới trở về, hơn nữa còn uống tới say khướt.

Mở căn phòng phía đông ra Tiêu Kiều đã ngủ thấy mùi rượu nồng nặc, Chu Ly An ngồi trên thảm trải sàn đầu gối lên ngây ngốc nhìn lên trần nhà, trên người cô ấy còn mặc bộ quần áo ngày hôm qua. Từ trên drap giường có thể nhìn thấy đêm qua Chu Ly An không ngủ, di chuyển xe lăn về phía Chu Ly An, người đang ngồi trên thảm trải sàn làm nger khi bà đi tới, khi tới gần Tiêu Kiều mới phát hiện sắc mặt Chu Ly An tái mét tới dọa người, tay cô ấy đang gắt gao nắm chặt di động.

"Chu Ly An". Tiêu Kiều gọi một tiếng

Vẫn không có phản ứng

Tiêu Kiều nhớ tới biệt danh mà bà với Đoàn Thu đã từng đặt Chu Ly An, để cho giọng của mình có chút nhu hòa hơn: "Chu Chu".

Trong tiếng gọi ấy Chu Ly An chậm rãi cúi đầu xuống, quay mặt về phía bà, vào giờ phút này Tiêu Kiều mới phát hiện ra Chu Ly An đã khóc tới sưng húp mắt, khi đôi mắt sưng húp vì khóc kia đảo qua nhìn bà thì nước mắt lại rưng rưng từ hốc mắt cô ấy chảy xuống. Còn chưa đợi Tiêu Kiều hỏi đã xảy ra chuyện gì thì Chu Ly An đã mở miệng trước "Di Kiều, hai tháng trước anh ấy còn hôn con ở căn phòng này, nhưng... bây giờ tại sao lại thành ra như vậy".

Tay Chu Ly An nắm chặt điện thoại, đưa về phía Tiêu Kiều, đứng ở trước mặt bà đưa tay ra, chiếc điện thoại im lặng nằm trên tay cô ấy.

Giọng nói trống rỗng mà mờ mịt: "Dì Kiều, đây là tôi qua học sinh của con gửi tới điện thoại của con, con đã hy vọng là mình nhìn nhầm, nhưng đó là người đàn ông con yêu, làm sao mà con có thể nhìn nhầm được".

Tiêu Kiều nhận lấy điện thoại, điện thoại trong tay Chu Ly An có một tấm ảnh, tấm ảnh chụp lại khoảnh khắc thân mật của một đôi nam nữ trong một phòng bao của một nhà hàng. Trong một bàn thức ăn thịnh soạn người đàn ông hôn lên môi người phụ nữ, nhìn thấy rõ ràng hình dáng của người đàn ông đó trong đầu Tiêu Kiều nổ oành một tiếng, người đàn ông rõ ràng chính là Trình Diệp Qua đang đi công tác ở Nhật Bản, ép cho mình bình tĩnh lại bà lại nhìn qua người phụ nữ kia. Sườn mặt của người phụ nữ nhìn qua có chút quen quen, Tiêu Kiều có thể khẳng định là người phụ nữ này có lẽ bà đã từng gặp qua.

Tai nghe thấy giọng Chu Ly An nói cho bà biết: "Dì Kiều, người phụ nữ kia hôm trước chúng ta đã gặp qua, ở chỗ ở của anh ấy, cô ta nói là tôi lấy văn kiện".

Hình xăm, roi văn kiện, tướng mạo khó ưa, sau khi kết nối những từ này lại với nhau liền đưa ra một thông tin thế này: Thằng nhóc ấy đã vì người phụ nữ kia mà lừa gạt bà.

"Dì Kiều, chúng ta đã bị Trình Diệp Qua lừa rồi". Chu Ly An nói: "Trình Diệp Qua đã vì người phụ nữ đó mà lừa chúng ta".

Tay vô lực buông xuống, cảm phẫn, tức giận, đối mặt với Chu Ly An Tiêu Kiều không thể nói gì, cũng chỉ có thể lẳng lặng đặt tay lên bả vai cô.

"Chắc là bây giờ dì Kiều rất đau lòng, con cũng vậy". Nước mắt trong viên mặt của cô ấy lại rơi xuống: "Nhưng dì Kiều ơi, cô gái đó không tốt, trước đó không lâu con đã tận mắt chứng kiến cô ta ở cùng với một người đàn ông Đức, Người đàn ông Đức đó rất được, nhưng tại sao cô ta lại còn muốn ở cùng với Trình Diệp Qua vậy chứ?"

Đúng là một đứa trẻ đơn giản, xe lăn lại tiến gần về phía Chu Ly An thêm chút nữa, để cho đầu của cô ấy đặt lên đầu gối của bà: "Bởi vì người phụ nữ đó biết người đàn ông Đức kia chỉ có thể mua cho cô ta một chiếc di động giới hạn, còn Trình Diệp Qua có khả năng mua cho cô ta toàn bộ di động đẳng cấp thậm chí còn có thể mua được cả nhà máy nữa ấy chứ".

Tiếng khóc truyền tới từ đầu gối của Tiêu Kiều.

Tiêu Kiều bắt chước giọng điệu của Chu Ly An: "Nhất định là Trình Diệp Qua đã bị bỏ bùa rồi, rõ ràng người phụ nữ kia không đẹp bằng một nửa của Chu Ly An".

Cô ấy vừa khóc vừa nói: "Đúng vậy, con cũng thấy vậy".

Vốn là lời như thế không hài hước chút nào, đứa trẻ khóc thút thít làm cho Tiêu Kiều xót xa. Sau khi thời gian trôi qua một lúc, dường như Chu Ly An đã bị cái gì đó kích thích, cô ấy ôm chặt lấy bà, miệng nói: "Dì Kiều, dì nhất định phải giúp con". "Dì Kiều, xin dì hãy giúp con, con đã mất đi mẹ của con rồi, con không thể lại mất đi Trình Diệp Qua nữa". "Dì Kiều, xin dì hãy tin Trình Diệp Qua, nhất định là người phụ nữ đó không tốt, Trình Diệp Qua chỉ là bị người phụ nữ đó mê hoặc thôi, nhất định là vậy". "Dì Kiều, dì nhất định phải giúp con, được không dì Kiều".

"Được". Tiêu Kiều chạm lên đầu Chu Ly An, chậm rãi nói.

Đêm đó Tiêu Kiều mở két sắt ra, lấy ra quyển sổ khám bệnh đã bị bà lên giấu đi.

Thứ năm, ở Tokyo Trình Diệp Qua nhận được cuộc điện thoại Tiêu Kiều gọi cho anh, trong điện thoại dì Kiều đã nói với anh như thế này: "Diệp Qua, con lập tức trở lại Bắc Kinh, đầu cũng không được đi nữa, con nhất định phải tới nơi này gặp dì Kiều trước, dì Kiều có lời rất quan trọng muốn nói với con".

"Được". Trình Diệp Qua đáp lại, ánh mắt bị đôi bông tai ngọc trai màu lam nhạt trong tủ quần áo hấp dẫn, đôi bông tai ngọc trai màu lam nhạt đã ngay lập tức mang lại cho anh cảm giác là rất giống với cô gái kia, nhìn sao cũng không có gì đặc biệt, nhưng nhìn kỹ thì lại phát hiện ra ở trên nó toát ra một loại rực rỡ man mác, tự nhiên, một nét đẹp không lẫn với ai.

Hiện tại đang là mười giờ tối của Tokyo, Trình Diệp Qua đặc biệt đi ra ngoài chọn quà cho Nặc Đình Sơn, qua hai mươi bốn tiếng nữa là cô có thể đeo lên đôi bông tai mà anh đã chọn cho cô rồi.

Giờ Bắc Kinh là chín giờ tối, Nặc Đình Sơn đẩy xe ăn đóng cửa phòng 503 lại, qua hai mươi bốn tiếng nữa chủ nhân của căn phòng này sẽ xuất hiện ở đây.

MM

Hết chương 89!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Trình Diệp Qua cũng không để cho Tiêu Kiều đợi quá lâu, sau hai mươi hai tiếng đồng hồ bà gọi điện thoại cho anh anh đã đứng ở trước mặt của bà, chiếc áo khoác tối màu càng làm tôn lên hình dáng thâm trầm của anh. Đứa trẻ này đẹp tới mức làm cho Tiêu Kiều cho là trên đời này không có bất kỳ cô gái nào có thể xứng với anh, thật may là trên đời này vẫn còn có một Chu Ly An. Khi đó, sau khi Tiêu Kiều nghe được chuyện của Trình Diệp Qua và Chu Ly An thì bà đã cho rằng đó nhất định là ý trời.

Bây giờ Tiêu Kiều vẫn cho rằng hai người này là nhân duyên trời định, nhưng đoạn nhân duyên này cũng minh chứng cho câu châm ngôn: Việc tốt thì hay gặp gian nan.

Quay mặt về phía nét mặt dò hỏi của Trình Diệp Qua Tiêu Kiều bảo hộ lý và Chu Ly An rời khỏi phòng.

Căn phòng chỉ còn lại hai người bà và Trình Diệp Qua, Tiêu Kiều mang bản báo cáo chuẩn đoán của lần mới nhất mà bác sĩ điều trị chính đưa bà giao vào tay Trình Diệp Qua.

Phân báo cáo chuẩn đoán này viết rõ ràng kỳ hạn mà bà còn ở lại trên thế giới này, 50 tới 60 ngày. Nói cách khác qua tết âm lịch không không lâu thì bà sẽ rời khỏi thế giới này rồi. Khi đó, sau khi cảm sở khám bệnh Tiêu Kiều nghĩ nếu để Trình Diệp Qua biết được thì anh sẽ đau khổ biết bao. Tiêu Kiều rất sợ lạnh, Trình Diệp Qua còn có dự định đợi tới mùa hè thì sẽ dẫn bà đi biển, nhưng mà tới mùa xuân thì bà đã đi rồi.

Thế là Tiêu Kiều đã lén giấu quyển sổ khám bệnh đi sau đó đã thuyết phục bác sĩ điều trị chính của bà, khi đó Tiêu Kiều làm sao cũng không nghĩ tới quyển sổ khám bệnh kia lại trở thành một quân bài.

Nhưng người phụ nữ kia thật sự không tốt, đó là một người háms lợi, người phụ nữ đó có bao nhiêu đáng về, lên giường với đàn ông là vì để cho đời sống vật chất đầy đủ sung túc hơn.

Tiêu Kiều lẳng lặng nhìn Trình Diệp Qua, anh đã xem xong sổ khám bệnh rồi, sổ khám bệnh được đặt qua một bên, tia sáng của ánh đèn khiến cho nét âm u trên mặt anh rõ mồn một.

"Dì Kiều". Anh chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh bà, nắm chặt lấy tay của bà "Con sẽ đưa đi đi Mỹ, đi đã nghe nói tới bác sĩ George chưa? con đã đưa tư liệu của đi cho ông ấy xem, ông ấy nói tới mùa hè dẫn đi đi ngắm biển nhất định không thành vấn đề. Không phải là đi Kiều chưa từng thấy biển sao? Đợi tới mùa hè con sẽ dẫn Dì Kiều đi ngắm Thái Bình Dương, ngắm sóng xô bờ cát, ngắm bờ biển dài bất tận".

Tiêu Kiều lắc đầu, tay chạm lên đầu Trình Diệp Qua "Không, không đi, đi Kiều mệt rồi".

"Dì Kiều, con không thích nghe những lời như vậy". Anh nói.

Trong lòng Tiêu Kiều thăm thở dài, lời tiếp theo bà muốn nói anh lại càng không muốn nghe chứ?

"Diệp Qua, đi Kiều nói vụng cho con một bí mật, khi biết được chính xác thời hạn mình sẽ rời khỏi thế giới này kỳ thực trong lòng Dì Kiều rất vui, bởi vì đi rất nhanh có thể gặp được Tiểu Bảo, và ba của tiểu bảo, việc này còn khiến đi vui hơn so với việc được ngắm biển". Tiêu Kiều đề cho lòng mình trở nên cứng rắn: "Vì vậy, con không thể cướp đi niềm vui của đi Kiều, bởi vì từ sau khi tiểu bảo và ba của tiểu bảo rời đi trong lòng đi Kiều đã không còn niềm vui thực sự".

Anh vùi đầu trên đầu gối của bà, không nói chuyện nữa.

"Trình Diệp Qua, con nói con là Tiểu bảo, lời này có còn hữu hiệu không?" bà hỏi anh.

Một hồi lâu sau -----

"Đương nhiên còn. Mãi mãi". Giọng nói nặng nề phát ra.

"Tốt lắm".

Thế là Tiêu Kiều bắt đầu kể, kể về chuyện nhiều năm trước của một người tên là Tiêu Kiều và một người tên là Đoàn Thu ở tư hợp viện này, kể xong Tiêu Kiều nghĩ những lời linh tinh đó của bà nhất định sẽ khiến cho đứa trẻ ấy nghi hoặc. Anh nói Dì Kiều nói mấy chuyện này với con là có ý gì?

Trình Diệp Qua là một người thông minh, mỗi lần bà mở đầu câu chuyện là anh đã biết được khúc cuối, chỉ là hôm nay đã ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, vừa xống máy bay liền từ sân bay đi thẳng tới đây, cho nên tình trạng không được tốt lắm, vì vậy lời bà nói đã mang rất nhiều ám chỉ nhưng anh vẫn nghe không hiểu.

Việc này, Tiêu Kiều cảm thấy mình rất biết diễn kịch, vành mắt không biết thế nào mà lại chảy nước mắt, bà nước mắt lưng tròng nói với đứa trẻ đó: "Trình Diệp Qua, đi Kiều muốn tùy hứng một lần, được không?"

Đóng cửa căn phòng phía tây lại Trình Diệp Qua liền nhìn thấy Chu Ly An đứng ở cửa, nhìn biểu hiện trên mặt của cô ấy chắc là đã nghe thấy hết chuyện

vừa xảy ra ở trong phòng rồi, Trình Diệp Qua vô thức tìm kiếm trong túi áo khoác, phát hiện ra không có thuốc, đúng rồi, anh đã rất lâu rồi không có thói quen mang theo thuốc bên mình. Phiền chết mất.

Đúng là phiền chết đi được!

"Trình Diệp Qua". Gọng của Chu Ly An truyền tới từ phía sau anh.

Anh cau mày, sao lại đi theo tới rồi? Trình Diệp Qua không quay đầu lại, chuyện trước mắt anh muốn làm nhất chính là đi tìm thuốc.

"Trình Diệp Qua, đi Kiệu..." Giọng nói ở phía sau mang theo tiếng khóc nức nở: "Di Kiệu đúng là người lừa đảo, hôm qua đi ấy nói nói chuyện anh sẽ dẫn đi ấy đi ngắm biển, Trình Diệp Qua anh nói đi Kiệu..."

Shit!

Trình Diệp Qua dừng bước, quay đầu lại: "Tránh ra, em có thể để cho anh yên tĩnh một chút không!"

Cuối cùng Trình Diệp Qua cũng tìm được thuốc ở trên xe, khi anh châm điều thuốc thứ năm thì Chu Ly An mở cửa xe ra, câu đầu tiên cô ấy nói với anh khi ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế "Trình Diệp Qua, chúng ta kết hôn đi, cho đi Kiệu hôn lễ mà đi ấy muốn".

Những lời mà cô ấy lải nhải nói căn bản Trình Diệp Qua không để ở trong lòng.

Năm phút sau, rút cuộc Trình Diệp Qua không nhịn được mà mở cửa xe ra, anh nói với Chu Ly An: "Em ồn áo quá đấy".

Khi điện thoại của Nặc Đình Sơn gọi tới máy của Trình Diệp Qua, anh đang hút điều thuốc thứ chín, khi nhìn thấy rõ thông báo người gọi tới Trình Diệp Qua sợ tới mức lập tức ném điều thuốc đi, nhưng thật không may là do gấp quá nên anh đã ném điều thuốc lên áo khoác của mình, tay chân cuống quýt phẩy tàn thuốc đi, rồi lại cuống quýt tìm kẹo khử mùi thuốc, tới khi ngậm kẹo khử mùi thuốc trong miệng Trình Diệp Qua mới nhớ ra là lúc này anh làm cái gì căn bản là Nặc Đình Sơn không biết, nhớ tới dáng vẻ ngớ ngẩn vừa rồi của mình thật muốn bật cười, anh mỉm cười nhận điện thoại.

"Sao vẫn chưa về". Cô hỏi anh.

"Về ngay đây". Anh đáp lại cô.

"Được, lái xe cẩn thận".

Người phụ nữ này, họ đã bốn ngày chưa gặp nhau rồi đó.

"Chỉ có một câu như vậy thôi sao?" Trình Diệp Qua nghe được giọng nói khó ở của mình.

"Anh trở về muốn nghe lời nào em nói cho anh nghe lời đó". Cô nói.

Vậy còn tạm được.

Sau khi cúp điện thoại Trình Diệp Qua nhìn qua tay của mình, cảm giác bàn tay trơn trợt dường như đã quên vật gì đó quan trọng, anh ngậm ngút ngồi đó nghĩ, nghĩ kỹ một hồi Trình Diệp Qua mới nhớ ra anh đã quên đôi bông tai ngọc trai màu xanh lam tặng cho Nặc Đình Sơn, đôi bông tai và tập tài liệu quan trọng anh đã để trong cặp công văn, vừa xuống máy bay Trình Diệp Qua đã đi tới chỗ đi Kiệu, cặp công văn chắc là để ở phòng đi Kiệu rồi.

Đúng là phiền mà.

Trình Diệp Qua lại một lần nữa mở cửa căn phòng phía Tây, bất ngờ nhìn thấy đi Kiệu đang lục cặp công văn của anh, cặp công văn của anh có gì hay mà lục chứ.

Bước chân vọt nhanh tới cầm lấy cặp công văn trong tay Tiêu Kiệu. Không, phải là cướp, hơn nữa lực cướp tương đối lớn, xe lăn dưới lực va chạm của anh đã bị lùi lại, người ngồi trên xe lăn bị mất cân bằng, sau khi xe lăn chạm phải một số thứ trên đất thì bị nghiêng sang một bên, khi đó nếu như anh đưa tay ra kéo có lẽ có thể đã tránh được việc xe lăn bị nghiêng đi, nhưng anh không làm, anh cứ đứng đó lạnh lùng nhìn.

Xe lăn ngã rầm trên mặt đất, người ngồi trên xe lăn cũng không may mắn tránh được, Chu Ly An xông tới trước tiên, cô ấy vừa gọi đi Kiệu vừa đỡ xe lăn, xe lăn cộng thêm người trên xe lăn hai chân mất cảm giác khiến cho Chu ly An trông khá chật vật. Cô ấy quay qua tức giận gào lên với anh "Trình Diệp Qua, anh làm gì vậy? Có phải anh điên rồi không?"

Tầm chắn len che trên chân của đi Kiệu rơi qua một bên, sau đó Trình Diệp Qua đã trông thấy hai chân bị liệt của đi Kiệu, chúng nhìn qua giống như khúc gỗ nặng nề, xấu xí mà làm người ta không đành lòng nhìn.

Xoay mặt đi chỗ khác, bế bà lão với khuôn mặt đau đớn từ trên đất lên, đặt bà trở về xe lăn, đắp lại chiếc chắn len lên hai chân, thấp giọng nói: "Là con không tốt, đi Kiệu".

Cô nàng Chu Ly An thích ồn ào vẫn đang ở bên cạnh lải nhải "Trình Diệp Qua, cặp công văn của anh là em không cẩn thận làm bung ra, đi Kiệu giúp em thu xếp lại đồ vào cặp".

Câu nói xin lỗi tiếp đó Trình Diệp Qua thế nào cũng nói không ra.

Dường như biết được tâm trạng của anh bà đưa tay ra chạm lên mặt anh như rất lâu về trước khi anh còn nhỏ, người phụ nữ không quen dùng từ ngữ mà dùng hành động để bày tỏ tình cảm thân mật.

Chu Ly An cũng ngừng nói, xung quanh im lặng như cái chết.

Người phá vỡ sự trầm lặng là Tiêu Kiều, nhặt chiếc hộp màu lam nhạt rơi bên cạnh xe lăn của bà lên, mở ra, sau đó khoa trương thốt lên kinh ngạc: "Đẹp quá, cái này chắc là tặng cho dì Kiều nhỉ?"

Cầm trên tay đi Kiều bây giờ chính là dòng sản phẩm mang phong cách trong sáng của Dior mới được đưa ra thị trường gần đây: Hey, my girl.

Chiếc hộp màu xanh lam trở lại tay anh: "Đeo lên cho cô ấy đi, nhất định là rất đẹp".

Khi đi Kiều nói lời này mắt nhìn qua Chu Ly An, tất cả như lời lẽ chính đáng, đôi bông tai màu lam nhạt đương nhiên là để tặng cho người mình yêu.

Nắm chiếc hộp màu lam nhạt, Trình Diệp Qua đi qua phía Chu Ly An, anh muốn đeo lên cho cô chứ không phải đeo lên cho cô ấy, Trình Diệp Qua cúi đầu nhìn chiếc hộp nằm lặng lẽ trong tay mình, một cánh tay khác lại lấy chiếc hộp từ trong tay anh đi.

"Dì Kiều, không được, phải để khi con mặc thật đẹp đeo mới được, dì nhìn con bây giờ mặc như thế này". Chu Ly An nói như vậy.

Lời của Chu Ly An rất có lý, bây giờ cô ấy đang mặc một cái áo khác có mũ tai nèo, trông rất kỳ quái.

Mười giờ Trình Diệp Qua nói với Chu Ly An đang ngồi bên cạnh dì Kiều: "Chu Ly An, chúng ta đi thôi, dì Kiều cần nghỉ ngơi".

Một trước một sau đi ra khỏi căn phòng phía tây, anh đi trước Chu Ly An đi phía sau. Đêm nay Trình Diệp Qua cảm thấy hành lang tứ hợp viện nhà Dì Kiều dài hun hút khiến cho người ta cảm thấy ngột thở.

Đi ra ngoài, Trình Diệp Qua thả bước chậm lại, ánh mắt dừng lại nơi mà dì Kiều nói trước đó, ở vị trí không bắt mắt đó dì Kiều và một người phụ nữ tên Đoàn Thu đã chơi một trò chơi thời xưa là hứa hôn từ trong bụng mẹ, nhưng mà khi đó chú rể kia đã không còn ở trên trên đời này, mà cô dâu thì..

Trình Diệp Qua quay đầu nhìn lại, Chu Ly An đứng ở vị trí cách anh nửa mét, cô ấy đang nhìn anh, gương mặt kia của cô ấy yên tĩnh hơn bất kỳ lúc nào, yên tĩnh tới không giống Chu Ly An.

Cô ấy chìa tay về phía anh, bàn tay từ từ mở ra, chiếc hộp màu lam nhạt nằm trong tay của cô ấy.

Tối nay tỉ suất xuất hiện của chiếc hộp màu lam nhạt này thật cao.

"Cái này chắc chắn không phải là cho em" Cô ấy nói.

Nhận lấy chiếc hộp, chiếc hộp được Trình Diệp Qua nắm chặt trên tay.

Tay Chu Ly An bỏ lại vào trong túi áo khoác, cúi thấp đầu đi lướt qua anh.

Ánh mắt Trình Diệp Qua đuổi theo bóng lưng của Chu Ly An, cô ấy đi cực kỳ nhanh, thoát cái đã đi tới căn phòng phía đông, mở cửa phòng ra, bước một chân vào.

Lòng Trình Diệp Qua hơi động, anh gọi cô ấy lại, cô ấy xoay mặt qua theo tiếng gọi "Chu Ly An". Bước chân của Trình Diệp Qua nặng tựa thái sơn, bước từng bước về phía căn phòng phía tây.

Lần nữa đẩy bàn tay đang liên tục lần mò trên vành tai mình ra "Trình Diệp Qua, đừng nghịch".

Ồn chết đi được, trong mơ màng Nặc Đình Sơn nhớ ra hôm nay cô bị Trình Diệp Qua cho leo cây, người nói tối sẽ cùng cô đi chọn cây thông Noel mà cả đêm vẫn chưa thấy xuất hiện, hại cô đợi trắng cả mắt, khi gọi điện thoại cho anh thì anh nói tới phòng đợi anh, kết quả là đợi tới 11 giờ mà người vẫn chưa thấy xuất hiện, cô đã ngủ gật trên ghế sofa.

"Về rồi". "Ừ, về rồi". "Trình Diệp Qua, anh thất hứa". Vốn là muốn làm dữ với anh kết quả giọng nói lại giống như gãi ngứa, cô quá buồn ngủ rồi. "Xin lỗi". Anh nói với cô. Gật đầu biểu thị mình đã nghe thấy sau đó đầu tìm tới vai của anh, ừm, vai của anh thoải mái hơn so với ghế sofa.

Nặc Nặc, anh gọi tên của cô.

Vốn muốn mở mắt ra nhìn anh, nhưng mí mắt lại như bị dán chặt lại, không sao mở ra được. Sau đó tay bị anh nắm lấy, anh dẫn dắt ngón tay của cô tới vành tai cô. Nặc Đình Sơn cảm giác được mình chạm vào một vật nhỏ. Đây là cái gì? Cô hỏi anh.

"Quà anh cho em". Anh nói với cô.

Cô gật đầu trên bả vai anh.

"Nặc Nặc, vì để chọn được món quà khiến em hài lòng anh đã phải bỏ ra 3 tiếng đồng hồ, em có biết trong ba tiếng anh có thể kiếm được bao nhiêu tiền không?" Anh nói cho cô biết.

"Ừ ---" Cô kéo dài giọng.

"Nó trông cực kỳ đẹp, khi anh cầm nó đã hận không thể ngay lập tức gắn tên lửa lên người mình để có thể nhanh chóng trở về bên cạnh em".

Có khoa trương như vậy không? Rốt cuộc là đẹp tới cỡ nào.

Rốt cuộc Nặc Đinh Sơn cũng mở được mắt ra, vừa mở mắt ra khuôn mặt của Trình Điệp Qua đã gần trong gang tấc.

Nặc Đinh Sơn đứng ở trước gương, ngón tay cẩn thận chạm vào viên trân châu màu lam nhạt bên tai, Trình Điệp Qua đứng phía sau cô.

"Thích không?" Anh hỏi cô.

Cô gật đầu, sợ không bày tỏ hết sự yêu thích của mình, cô xoay mặt qua hôn lên môi của anh, sau khi nụ hôn dài qua đi, họ cứ đứng trước gương như vậy, thời gian đêm nay quá tuyệt, họ đều luyện tiếc không muốn đi chuyển.

Anh ôm lấy eo cô từ phía sau, ánh sáng lộng lẫy của viên trân châu màu lam nhạt đã kéo theo luồng không khí trong không gian nhạt ra.

Âm thanh phía sau như mơ hồ: "Khi anh đeo đôi bông tai này lên cho cô ấy, khi anh đeo xong bông tai cho cô ấy, thời điểm khi anh nói với cô ấy rằng anh yêu em, ánh sáng rực rỡ của viên trân châu sẽ chiếu vào trong đáy mắt của người anh yêu".

"Nặc Nặc, họ đã nói với anh như vậy, thật sự thần kỳ như vậy sao?"

Nặc Đinh Sơn đã từng làm việc ở cửa hàng cao cấp, lời của Trình Điệp Qua khiến cô bật cười, dường như cô có thể thấy được Trình Điệp Qua đã bị mấy nhân viên được huấn luyện đặc biệt thời phỏng làm cho ngớ ngẩn rồi. Cô nhìn Trình Điệp Qua qua tấm gương: "Anh vẫn thực sự tin tưởng hả, có tin là mấy lời như vậy trong một phút là em có thể liên tiếp đến mấy...."

Giọng nói làm cho người ta say mê đã ngắt lời cô.

"I Love You".

Nặc Đinh Sơn ngẩn ngơ, cô chạm phải ánh mắt của anh qua tấm gương, sau đó không ai muốn rời đi, ngắm nhìn nhau.

Tiếng cười nhàn nhạt vang lên bên tai cô: "Quả nhiên là anh bị lừa rồi".

Nặc Đinh Sơn lắc đầu: "Không, họ không lừa anh, ánh sáng rực rỡ của viên trân châu đã chiếu vào trong mắt của cô ấy rồi, có thấy không?"

Môi chạm lên thái dương của cô, anh khàn giọng nói: Nhìn thấy rồi.

Thời gian ngắn ngủi trôi qua, anh tìm tới tay cô, ngón tay chạm lên ngón áp út của cô, anh nói: "Bây giờ mua bông tai cho em, rồi qua một thời gian nữa lại mua nhẫn cho em".

Miệng kéo ra nụ cười, chờ đợi, chờ được rồi --

"Nặc Đinh Sơn, chờ tới mùa xuân sang năm, chúng ta chọn thời gian đi chọn nhẫn". Hai năm trước ở Manchester anh đã nói lời y chang như vậy.

MM

Hết chương 90!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Miệng kéo ra nụ cười, Nặc Đinh Sơn đã chờ đợi, chờ đợi được rồi.

"Nặc Đinh Sơn, chờ tới mùa xuân sang năm chúng ta chọn thời gian đi chọn nhẫn". Hai năm trước ở Manchester anh cũng nói lời y chang như vậy.

Người đàn ông này, không biết thêm chú ý mới sao?

Nhưng chuyện thế này vừa khiến cô cười không ngấm được miệng lại, lại như vừa sợ anh sẽ đổi ý, thế là cô nhanh thốt lên câu "Được, chờ mùa xuân sang năm chúng ta sẽ đi chọn nhẫn".

Cho dù chiếc đèn cuối cùng trong phòng ngủ đã được tắt ở mấy chục phút trước, cho dù vào giờ phút này căn phòng đã chìm trong bóng tối không thể phân biệt được đường nét, nhưng vào lúc này hình ảnh tường tượng ra cũng làm cho mặt Nặc Đình Sơn đỏ tới mức ngay lập tức có thể thiêu đốt mọi thứ. Đây là lần đầu họ thử làm kiểu này, Trình Diệp Qua không phải là kiểu người chạy theo dáng vẻ, phần lớn thời gian họ đều khá quy củ, có lẽ nhu tình trước đó không lâu không thiếu cháy được mặt ngọt vẫn còn lưu lại nồng đậm trong lòng của nhau. Cô ngấm cho phép anh, cũng nghe theo anh, nửa quỳ để cho anh đi vào từ phía sau, Mái tóc dài vén qua một bên rũ xuống trước ngực, tay anh giữ chặt lấy eo của cô. Đêm nay động tác của anh thô bạo hơn so với bất kỳ lúc nào, mấy lần đã là cho tay cô chống ở trên giường va chạm mà khụy xuống, khi muốn tránh thoát cuối cùng vẫn bị anh kéo lại, cứ thế chăm chỉ không ngừng. Rốt cuộc người đã được thỏa mãn đã mang cô mờ mờ đầm đầm vào trong phòng tắm, thân thể không một mảnh vải được thả vào trong bồn tắm. Một mối bao vây khiến cho cô không quản ngại ngừng mặc cho anh tắm rửa cho cô. "Nặc Nặc, giờ tay lên". Cô ngoan ngoãn giờ tay lên, khi có bàn tay bao phủ trước ngực cô, cô nói "Không được lợi dụng". Đáp lại cô vẫn là động tác đang làm việc tắm rửa lại biến thành xoa nắn đầy hư hỏng, tiếp sau đó lại như đứa trẻ đùa dai vẫn về đỉnh cao ngắt, bàn tay treu đùa cô làm cho thân thể chìm vào trong nước theo động tác của anh mà vụn vụn. Cuối cùng người đàn ông này cũng nhớ tới hiện tại là đang tắm rửa, tay đi tới bụng dưới của cô "Chân". Chân? Trong mơ hồ Nặc Đình Sơn cảm thấy có gì đó không ổn, thế là liền bắt động. "Nặc Nặc". Tay của anh boi vào trong bắp đùi cô. "Không được nhìn". Cô cảnh cáo anh. "Được, anh không nhìn". Vẫn chưa đợi cô nói ra câu "Cảm ơn" thì anh đã nói "Đã som nhìn hết hết tron rồi". Tên khốn này, nắm đầm nhẹ hều đập vào anh, cái tên này càng hăng hái để ngón tay... Lại đầm xuống, sức lực bởi vì buồn ngủ mà như gãi ngứa cho anh, cảm giác được ngón tay luôn vào kích thích cô, thân thể lại co lại một bên, miệng lâm lâm "Dừng ngay". Tên khốn làm càng lúc càng hăng, không chỉ có treu đùa mà còn kể tới bên tai cô nói mấy lời của mất tên đàn ông hư hỏng mới nói "Không chỉ bị nhìn hết tron rồi, mà còn đã từng thăm hỏi qua, dùng..." Lời như vậy nói ra từ miệng anh lại nên thơ như vậy. Cô hưởng thụ âm thanh động lòng người "Dùng cái gì cơ?" vô thức hỏi. "Dùng..." Mối anh kể sát tai cô nói ra, sau khi nghe được rõ ràng cô đã bị chọc cho tức điên. Vừa tức, vừa gấp lại vừa thẹn. Tay đập lên trên nước, tên khốn này cô muốn hất nước lên mặt anh, để anh không mở mắt ra được, để anh không còn nhìn được nữa. Tay bị anh tóm lấy, giọng của tên xấu xa này sao lại nghe như là người vô tội thế kia "Khi đó không phải em nói là rất thích cơ mà".

Đúng vậy, khi đó cô rất thích kia mà, suy nghĩ mơ hồ. Trong lúc cô đang suy nghĩ cơ thể đã bị vớt từ trong nước lên, khăn tắm quấn lấy người cô, sau đó cô được anh ôm tới ghế sofa, ngón tay của anh luôn vào trong tóc cô, mấy sậy tóc vang lên ro ro ở bên tai cô, cùng với hơi thở của người đàn ông này còn có lực ngón tay đẹp tới mức bài hát ru buổi chiều thu, lúc này Nặc Đình Sơn mơ hồ nhớ tới hình như anh còn có một chuyện quan trọng vẫn chưa nói với cô, lần theo ký ức bắt đầu tìm kiếm, lúc tóc sắp khô cô mới nhớ lại chuyện đó.

"Trình Diệp Qua, từ sau khi ở Manchester em không tiếp tục cắt tóc nữa". Cô nói cho anh biết, trong đầu ẩn chứa nỗi kích động nho nhỏ, mỗi năm cô đều bảo Trương Diệu Mỹ chuyên tiền cho nhân viên quản lý ngục giam mới có thể bảo vệ được mái tóc của cô, mà vì mái tóc này cô cũng trải qua không ít trái đắng.

Mấy sậy tóc được tắt đi, xung quanh rất yên tĩnh, âm thanh trầm thấp vang lên: "Anh biết, anh không chỉ tính toán một lần ở trong lòng, tóc của cô ấy đã dài tới đâu rồi, tới khi em xuất hiện tóc của em vừa dài bằng với tính toán ở trong lòng anh".

"Nặc Đình Sơn, cuối cùng em cũng làm một việc khiến anh vui".

Cô như vậy còn còn chưa đủ làm anh vui ư, nhưng lời Trình Diệp Qua làm cho lòng cô vui như nở hoa, cuối cùng những đắng cay kia cũng không vô ích.

Bị ôm từ ghế sofa tới trên giường.

"Bây giờ em có thể ngủ không?" Cô hỏi anh, mắt đã sắp mở không lên rồi.

"Nặc nặc, anh có lời muốn nói với em".

"Cái gì?" Giọng của cô phiêu điều giữa không trung.

"Giáng sinh anh không thể đón cùng em được".

"Phải đi đâu hả?" Cô hỏi, trong mơ hồ Nặc Đình Sơn dường như nhớ được Trình Diệp Qua đã đồng ý với cô giáng sinh muốn dẫn cô đi trượt tuyết.

"Về Ma cao".

"Ừm". Nặc Đình Sơn nhớ mỗi năm Trình Diệp Qua truyền thông về Ma Cao đón giáng sinh.

"Ngày mai anh sẽ đi".

Ngày mai đi, ôm anh chặt hơn, như vậy phải tới mấy ngày không được gặp anh rồi, anh ôm lại cô rồi gọi một tiếng "Nặc nặc". tiếng "Nặc Nặc" đó sao lại nghe như gọi thế nào cũng không đủ vậy.

"Nặc Nặc, nhớ lời anh đã nói với em, tới mùa xuân sang năm chúng ta cùng nhau đi chọn nhẫn".

Khóc miện kéo lên, mặt tựa sát vào lồng ngực anh, cô là sao có thể quên được chứ. Tới mùa xuân sang năm chúng ta cùng nhau đi chọn nhẫn.

Thời tiết lúc này là vào giữa mùa đông, qua mấy ngày nữa là tới lễ giáng sinh, qua lễ giáng sinh xong là tới năm mới, qua tháng 1, qua tháng 2, sau đó chính là tháng ba Mùa Xuân.

Tháng ba mùa xuân Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua sẽ cùng nhau đi chọn nhẫn, cô cũng sẽ như rất rất nhiều người có nhà thuộc về mình, mái nhà mong ước, sau đó trải qua cuộc sống ngọt ngào, giống như Trương Diệu Lệ từng nói cô đã trải qua hết đắng cay rồi.

Bây giờ đã tới lúc hưởng ngọt ngào rồi.

Khi đôi tay nắm chặt bả vai của cô thì cơ thể đau nhức theo bản năng nhắc nhở cô, Nặc Đình Sơn làm động tác hơi gãy ra. Khi ánh sáng của ngày mới vừa hé rạng anh lại muốn cô một lần nữa, lần này dường như cô hoàn thành trong vô thức, mấy lần đều suýt làm cô ngất đi, khi cô đẩy anh ra thì anh lại càng chuyển động nhanh hơn, cuối cùng lại mơ màng cảm nhận được... Cô đương nhiên đoán được chuyện gì đã xảy ra, khi nghĩ tới dáng vẻ của anh khi đó Nặc Đình Sơn không nhìn được mà bật cười. Kỹ năng của người đàn ông của cô ở phương diện này cũng chẳng hoàn hảo gì, nhưng mà... cô thích.

"Nặc Nặc". Anh gọi cô.

Bả vai né tránh sự khống chế của anh, miệng nói Trình Diệp Qua bây giờ em mệt, lời của cô nhận được tràng cười của anh. Anh giải thích cho việc tối nay anh nhiều lần muốn cô thế này: "Bởi vì thật lâu nữa anh mới có thể muốn em, cho nên..." Tên khốn này nói như vậy làm cho Nặc Đình Sơn không hiểu sao lại nghĩ tới mấy người dự trữ một lượng lon lương khô trong bao để dùng lúc cần thiết. Khi môi của anh chạm tới môi cô thì cô né tránh, không để cho anh hôn.

"Anh đi đây".

"Ừ".

Khi bước chân dần đi xa trong lòng Nặc Đình Sơn dâng lên một nỗi khó chịu không tên, cô mở mắt ra, Trình Diệp Qua đứng lại kéo một bên cánh cửa.

"Trình Diệp Qua".

Anh ngừng động tác, nhưng không quay đầu lại.

"Sớm quay trở lại". Nặc Đình Sơn khẽ nói.

Trình Diệp Qua, sớm quay trở lại, không có anh ở bên em cái thành phố này, thậm chí cái thế giới này hòa toàn trống rỗng, Nặc Đình Sơn thầm nói trong lòng.

Anh kéo cửa ra.

Ngày hôm đó là ngày 21 tháng 12 năm 2014, còn ba ngày nữa là tới lễ giáng sinh. Ba tiếng sau, bốn chiếc xe hơi màu đen đỗ ở sân bay, có mười mấy người từ trên xe bước xuống, trong mười mấy người đó có bác sĩ, hộ lý, người đàn ông trẻ đẩy xe lăn về phí quản lý cấp cao của sân bay đã đợi đó từ sớm, sóng bước cùng người đàn ông trẻ còn có cô gái trẻ với dáng người cao gầy, người quản lý cấp cao của sân bay hướng dẫn đoàn người đi về phía lối đi riêng, đậu ở một góc sân bay là một chiếc máy bay tư nhân, mười mấy người lần lượt lên máy bay.

Thứ 2 ngày 22 tháng mười hai, Chu Mỹ Bảo nhận được tin nghỉ phép sớm của sếp mình, tin tức đến có chút đột ngột, bình thường Trình Diệp Qua đều tới đêm giáng sinh mới bắt đầu nghỉ lễ.

Ba giờ chiều, vốn đây là thời gian Chu Mỹ Bảo bận rộn nhất, nhưng bởi vì Trình Diệp Qua nghỉ phép sớm nên cô mới có thời gian ngây người đối mặt với cái kết sắt, trong kết sắt đặt một phần tài liệu được gửi tới từ London, mấy ngày trước Trình Diệp Qua bảo cô đem phần tài liệu kia đi tiêu hủy, nhưng cũng không biết là túi đựng tài liệu dùng chất liệu gì tạo thành mà máy cắt giấy không cách nào hủy được nó, khi mở túi tài liệu ra trong lúc vô tình tập văn kiện đã bị rơi ra đất, sau đó Chu Mỹ Bảo đã nhìn thấy tên của Nặc Đình Sơn ở trên tập tài liệu rơi rải rác, sau khi xem thêm mấy lần mắt của Chu Mỹ Bảo cũng không cách nào rời khỏi tập tài liệu này.

Hơn ba mươi năm trong cuộc đời lần đầu tiên Chu Mỹ Bảo đã biết thế nào là chấn động.

Còn nhớ khi đó sau khi Chu Mỹ Bảo xem xong tập tài liệu, điều đầu tiên cô ấy làm là đi tới bãi đậu xe, lái xe tới khách sạn, bỗng nhiên cô ấy rất môn nhìn Nặc Đình Sơn.

Cô ấy đã trốn ở một chỗ nhìn người phụ nữ tên là Nặc Đình Sơn kia, lúc ấy rốt cục Chu Mỹ Bảo cũng hiểu rõ, vì sao trong thâm tâm của mình lại lựa chọn giúp Nặc Đình Sơn, bởi vì trái tim của cô ấy cảm nhận được sự lương thiện chân chính trước sự nhận định của cô ấy.

Nặc Đình Sơn ngốc tới nỗi khiến người ta vô cùng đau lòng.

Trên đời này không ai ngốc bằng cô, nói về ngốc thì không ai ngốc bằng cô, nói về mạnh mẽ cũng không ai kiên cường bằng cô.

Nặc Đình Sơn ngồi trên bãi cỏ tắm nắng vẫn rất gầy, Chu Mỹ Bảo tựa trán lên tường, nước mắt thoáng đã lăn từ trong mắt cô ấy rơi xuống.

Cuối cùng Chu Mỹ Bảo cũng hiểu rõ vì sao Nặc Đình Sơn lại gầy như vậy.

Ngày ấy Chu Mỹ Bảo đã mang tập tài liệu kia lưu lại, cô ấy có thể chắc chắn là Trình Diệp Qua vẫn chưa xem tập tài liệu ấy, bởi vì khi cô ấy cầm tập

văn kiện thì tình trạng của tập văn kiện ấy vẫn chưa được mở niêm phong.

Từ hành vi của Nặc Đình Sơn nhìn thấy rất rõ ràng là cô ấy không muốn để Trình Điệp Qua biết được tất cả chuyện đã xảy ra với cô ấy, Chu Mỹ Bảo lý giải cho cách suy nghĩ này của Nặc Đình Sơn là chỉ cần là con gái chắc chắn sẽ chọn cách làm như vậy thôi.

Khó khăn của việc xem thường, không chịu nổi, đau khổ chôn sâu trong tận đáy lòng chờ cho thời gian xóa nhòa tất cả, sau đó lại một lần nữa học cách tiếp tục mỉm cười bước tiếp, để cho anh chung vui với nụ cười của em.

Đây chính là cách em yêu anh và yêu chính mình.

Bởi vì hiểu nên quý trọng, khi rời khỏi phòng làm việc Chu Mỹ Bảo mang theo tập tài liệu đó đi, có lẽ cô ấy sẽ để tập tài liệu ấy ở một góc nào đó mãi mãi, coi như đó là một kỷ niệm đối với một tâm hồn kiên cường.

Tối ngày giáng sinh năm 2014, ở sảnh khách sạn Nặc Đình Sơn đã gặp được một vị khách bất ngờ, cô ấy đứng ở dưới cây thông Noel cao mấy chục mét mỉm cười với cô.

Nụ cười ấy nhiệt tình mà tràn đầy sức sống giống y chang quang cảnh giáng sinh đỏ trước mắt.

Năm 2012 tại Old Trafford, Vinh Chân mặc váy ngắn cho Nặc Đình Sơn một loại cảm giác của cô công chúa nhỏ rõ ràng là không có kinh nghiệm nhưng thế nào cũng phải tỏ ra là mình là kiểu con gái cái gì cũng thành thạo, cái gì cũng biết.

Năm 2014 tại Bắc Kinh, Vinh Chân đứng dưới cây thông Noel mặc một chiếc áo len tối màu cho Nặc Đình Sơn cảm giác đó là cô công chúa nhỏ đã trở thành cô gái đã bắt đầu hiểu chuyện trên đời này rồi.

"Hi". Vinh Chân đi về phía Nặc Đình Sơn, giơ tay ra khẽ ôm lấy cô, nói: "Cái ôm này dành cho chính mình, cuối cùng mình đã coi người phụ nữ mà hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời mình trở thành bạn".

Cái ôm đó là chân thành, trong giây phút ấy đã làm viên mắt của Nặc Đình Sơn ngấn lệ.

Nhiều người đều phải trải qua quá trình lột xác trong đau đớn mà trưởng thành.

Đi trên con đường mòn trong rừng cây nhận tạo của khách sạn.

"Vinh Chân, xin lỗi". Nặc Đình Sơn nói.

Vinh Chân mỉm cười với cô: "Có muốn biết là mình đã biết từ khi nào không?"

Nặc Đình Sơn gật đầu.

"Lúc ở Manchester, Sau ba tiếng khi Trình Điệp Qua từ chối mình thì mình đã hiểu rõ, người bạn mà cậu nói kia thực chất là cậu. Nặc Đình Sơn, mình cũng không dễ bị lừa như cậu nghĩ đâu, sau khi nghĩ kỹ lại thì mình rất tức giận, cảm giác đầu tiên của mình là cậu và Trình Điệp Qua liên kết với nhau phản bội mình, mình đã lái xe trở lại nội thành muốn tìm cậu để liều mạng sống chết một phen, nhưng khi lái xe mình lại nghĩ, hai người đàn ông mình yêu thương nhất trong đời mình một là Trình Điệp Qua, một người là Vinh Tuấn, cô gái tên Nặc Đình Sơn kia được Vinh Tuấn yêu có lẽ cũng là một loại may mắn, đổi lại cách nói khác cũng có lẽ cô gái tên Nặc Đình Sơn kia được Trình Điệp Qua yêu có lẽ cũng là một loại may mắn, nhưng được hai người đàn ông mình yêu quý cùng yêu lại không phải là may mắn, mình nghĩ cô gái tên Nặc Đình Sơn ấy nhất định là rất đáng yêu, không chỉ đáng yêu nhất định cũng rất có sức hút, thế là mình đã chạy trốn, mình nghĩ là đợi tới lúc bản thân mình trở nên ưu tú như cô ấy".

"Mình thấy để cho mình trở thành một cô gái ưu tú thì có một ngày có thể đứng ở trước mặt cậu bình thản nói một câu, chúc cậu hạnh phúc".

Vinh Chân chìa tay về phía Nặc Đình Sơn, cô ấy đứng ở dưới một gốc cây sồi, cây sồi nở ra những bông hoa gọi là hoa sinh nhật, hoa sinh nhật bói là:

Bạn có một tấm lòng độ lượng, mọi việc được nhìn rất thoáng, trời sinh ra đã có tinh thần lạc quan, cuộc đời đầy sung sướng, nhưng bạn nhất định phải tăng thêm tâm hồn tiềm ẩn bên trong, tiếp thu cái mới, trau dồi bản thân, như vậy mới vui vẻ dài lâu.

Vinh Chân giống như đóa hoa sinh nhật đó.

Cô chìa tay ra, mỉm cười: Tiểu Hồ Ly, cậu có biết là ở một thời điểm nào đó mình đã ghen tị với cậu biết bao không?

Hai cánh tay nắm chặt lấy nhau, ánh sáng lọt qua khe hở cầu tán cây chiếu xuống chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của Vinh Chân phát ra ánh sáng lấp lánh.

Tiểu Hồ Ly đã gả cho Tần Việt. Cảm nhận được dòng chảy từ từ trong cuộc sống, lần này cô ấy tới Bắc Kinh là để ủng hộ cho anh trai sinh đôi của cô.

Nửa tháng sau Vinh Tuấn sẽ rời khỏi Bắc Kinh, trước khi rời khỏi Bắc Kinh Vinh Tuấn sẽ tổ chức một buổi hòa nhạc nhỏ, trong buổi hòa nhạc Vinh Tuấn sẽ công bố tác phẩm mới của anh ấy.

Lễ giáng sinh năm 2014, Macao, Giáo đường thánh Anthony đã tồn tại gần năm thế kỷ, có một hôn lễ đang cử hành tại đây, từ lực lượng bảo an tập trung bên ngoài giáo đường nhìn qua là có thể đoán được cô dâu chú rể trong hôn lễ cử hành trong giáo đường không giàu sang thì cũng phú quý.

Trong giáo đường, Quý bà ngồi trên xe lăn mắt ngậm nước rung rung nhìn nhìn đôi cô dâu chú rể hoàn thành nghi thức trao nhẫn.

Cha xứ tuyên bố:

Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.

MM

Hết chương 91!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Đêm giáng sinh, Nặc Đình Sơn bị Vinh Chân kéo tới quán bar, cô không hề bất ngờ khi gặp được Vinh Tuấn ở quán bar, khi điệu nhạc hoài cổ vang lên, cô đã bị Vinh Tuấn kéo tới sàn nhảy. Trong giai điệu cổ điển Nặc Đình Sơn bị Vinh Tuấn kéo đi theo điệu nhạc, còn chưa đợi Nặc Đình Sơn nói ra những lời đã ấp ủ trong lòng từ lâu thì Vinh Tuấn đã mở miệng trước cô, anh gọi cô bằng cái tên rất lâu trước đây vẫn gọi.

"Nặc Nặc, đây là một điệu nhảy từ biệt đúng không?"

Đúng vậy, đây là điệu nhảy từ biệt, Nặc Đình Sơn gật đầu.

Xoay từ bên này tới bên kia cũng không ai nói gì, giai điệu càng lúc càng chậm. Hôm nay Nặc Đình Sơn mang đôi giày cao mười phân, như vậy thì cô không cần phải nhón chân lên là có thể tựa đầu lên vai của anh, mắt nhìn khắp nơi đều là ánh đèn mờ ảo và còn chen chúc đầy người, mỗi một gương mặt đều chìm đắm sự bình an và niềm vui mà lễ giáng sinh mang lại.

"A Tuấn, xin lỗi". Nặc Đình Sơn nói ra lời mà từ lâu trước đây cô đã muốn nói với Vinh Tuấn.

"Cái gì?"

"A Tuấn, xin lỗi, vì tất cả".

Vinh Tuấn, xin lỗi vì tất cả. Thời khắc mà em hôn anh, thời khắc mà em không chút sợ hãi cười với anh, khi em cười tới ngã vào lòng anh làm ra những cử chỉ thân mật của những người yêu nhau, khi mà em vì để lấy lòng anh mà mặc kiểu quần áo mà anh thích, để tóc dài mà anh thích.

Anh ấy không nói gì, khẽ tay chạm lên mái tóc cô.

"A Tuấn, cảm ơn anh, vì tất cả".

Vinh Tuấn, cảm ơn anh vì tất cả. Khi mà anh hết lần này tới lần khác nói bên tai em: Nặc Nặc, anh thích em. Khi mà anh luôn ghi nhớ những sở thích của em, khi mà anh đứng trước mặt Klein diễn tấu bài chúc mừng sinh nhật sau đó khen con bé thông minh đáng yêu, vào thời khắc em khó khăn nhất anh đã để cho em dựa vào, còn vô cùng ngọt ngào nhiệt tình giờ tay ra giúp đỡ.

Khi giai điệu cổ điển sắp kết thúc, anh ấy nói.

"Tất cả đều là anh cam tâm tình nguyện, vì vậy không cần phải cảm ơn, cũng không cần phải cảm thấy có lỗi, hãy tin là lúc anh làm những việc đó cũng chính là anh đang tận hưởng niềm vui của anh".

"Nặc Nặc".

"Vâng".

"Bây giờ anh vẫn chưa được tốt như Vinh Chân, vì vậy anh không có cách nào nói ra những lời tương tự như chúc em hạnh phúc với em".

Ôm anh ấy càng chặt hơn, Nặc Đình Sơn tự hào vì mình đã được người đàn ông như vậy yêu.

Còn nửa tiếng nữa là qua đêm giáng sinh, ngồi trên taxi trở về khách sạn Nặc Đình Sơn gọi điện thoại cho Trình Diệp Qua, đây là cuộc điện thoại thứ hai đêm nay cô gọi cho anh, cũng là cuộc điện thoại thứ hai sau khi Trình Diệp Qua rời đi. Lúc Trình Diệp Qua rời đi đã nói với cô là trong một tuần này anh rất bận, phải tham gia rất nhiều buổi tiệc, phải thăm hỏi rất nhiều người, vì vậy anh không có thời gian gọi điện cho cô, có khi ở một vài trường hợp đặc biệt cũng không cho phép anh nhận điện thoại, vì vậy anh bảo cô không được gọi điện cho anh, anh sẽ cố gắng dành ra chút thời gian để gọi cho cô.

Thật đúng như anh nói, anh bận tới nỗi chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại, điện thoại gọi tới cho cô là vào tối giáng sinh, chỉ có một câu chúc ngắn gọn. Anh không nhớ cô sao?

Ngày hôm nay cô đặc biệt nhớ anh, hôm nay cho dù là ở khách sạn, hay ở quán bar, hay ở trên đường đều toàn là cặp đôi, nhìn thấy những người ấy cô lại vô cùng nhớ anh, nhớ tới không nhận được mà không theo lời anh nói đã tự ý gọi điện cho anh, một cuộc gọi cho anh là khoảng chín giờ rưỡi, điện thoại đã kết nối chỉ là chủ nhân không nhận, lúc đó Nặc Đình Sơn nghĩ nhất định là như anh đã nói với cô, bây giờ anh đang ở trong trường hợp đặc biệt, lần thứ hai gọi cho anh, điện thoại vang lên rất lâu vẫn không có ai nhận. Nặc Đình Sơn cúp điện thoại, trong lòng nghĩ thầm, có phải hiện tại Trình Diệp Qua vẫn còn ở trong trường hợp đặc biệt không.

Taxi tới khách sạn, bây giờ vẫn còn mười phút nữa là qua lễ Giáng sinh, Nặc Đình Sơn lại cầm điện thoại lên, nhờ men rượu cô cũng có chút buồng bình, thế nào cũng phải nghe được giọng của Trình Diệp Qua vào đêm giáng sinh.

Cuộc gọi thứ ba rất nhanh đã được kết nối, làm cho Nặc Đình Sơn cảm thấy bất ngờ chính là người nhận điện thoại không phải Trình Diệp Qua mà chính là Chu Ly An. Phát âm tiếng Trung của Chu Ly An không được chuẩn, đây cũng là giọng làm cho cô nhận ra rất rõ.

Lúc Chu Ly An liên tục hỏi "Cô là ai?" "Cô tìm Trình Diệp Qua có chuyện gì không?" "Bây giờ anh ấy tạm thời không có ở đây, có cần tôi chuyển lời không?" thì Nặc Đình Sơn cúp điện thoại.

Trước khi rời đi Trình Diệp Qua có đề cập với Nặc Đình Sơn lần này cùng anh tới Macao còn có đi Kêu của anh, anh nói đây là lễ giáng sinh cuối cùng của Di Kiều. Nặc Đình Sơn đoán cũng đoán được Chu Ly An cũng sẽ được Trình Diệp Qua sắp xếp trong hành trình tới Macao lần này.

Bỏ điện thoại vào trong túi áo khoác, mặt rúc vào trong chiếc khăn quàng cổ, đi vào cửa chính khách sạn, hôm nay khách sạn có hoạt động giáng sinh. Cảnh tượng khách sạn bận rộn, khắp nơi đều thấy được cảnh tượng nhân viên vội vã, Nặc Đình Sơn nghĩ có lẽ ở khách sạn gần mười ngàn nhân viên này tính ra cô là nhân rồi nhất.

Không biết bắt đầu từ khi nào quản lý khách sạn đã bắt đầu nói chuyện với cô cẩn thận từng chút một, không biết bắt đầu từ khi nào mà tổ trưởng không còn nghiêm khắc với biểu cảm, ăn mặc của cô nữa, cũng không biết bắt đầu từ khi nào đồng nghiệp của cô bắt đầu xì xào bàn tán sau lưng cô, họ đoán lại lịch bởi cảnh sau lưng cô, trong mắt của họ nhân viên phục vụ tên Nặc Đình Sơn kia đã trở thành một nhân vật đặc biệt của khách sạn này.

Nắm chặt chiếc điện thoại đang rung trong tay, là điện thoại của Trình Diệp Qua gọi tới, cô nhấn phím tắt điện thoại. Điện thoại lại rung ngay sau đó, đồng hồ đang chỉ thời gian cách một phút nữa là qua đêm giáng sinh, điện thoại vẫn kiên nhẫn vang lên, mắt liếc nhìn đồng hồ sắp bước qua thời gian của ngày mới.

Nặc Đình Sơn thở ra một hơi, nhắc điện thoại lên.

Theo câu chúc của Trình Diệp Qua ở đầu kia điện thoại "Nặc Nặc, Giáng sinh vui vẻ" thì kim giây của đồng hồ cũng chạm tới vạch số 0, trong điện thoại Trình Diệp Qua hỏi mấy câu thế này "Tối nay có đi chơi với bạn không?" "Chơi có vui không?", anh chỉ không nhắc tới ba cuộc điện thoại mà cô đã gọi cho anh, đương nhiên lại càng không nhắc tới Chu Ly An.

"Anh thì sao?" Nặc Đình Sơn hỏi ngược lại: "Tối nay anh chơi có vui không?"

Đáp lại Nặc Đình Sơn là sự im lặng của Trình Diệp Qua, thực ra sau khi Nặc Đình Sơn hỏi xong câu đó thì cô đã bắt đầu thấy hối hận, sao Trình Diệp Qua có thể vui được cơ chứ, đây là giáng sinh cuối cùng của người thân nhất trong cuộc đời anh. Khi đó lúc đầu bên kia truyền tới giọng của Chu Ly An thì cô đã bắt đầu ghen rồi, rõ ràng giọng nói đó truyền tới rõ là sung sướng, sung sướng tới mức làm cho Nặc Đình Sơn nghi ngờ rốt cuộc Trình Diệp Qua đang nói dối cô chứ thực ra anh và Chu Ly An chưa hề chia tay.

Trong lòng Nặc Đình Sơn có một nỗi buồn bực, cô lạnh giọng nói: "Không có chuyện gì thì em cúp máy đây".

Vào lúc điện thoại sắp cúp thì giọng nói gấp gáp của Trình Diệp Qua ở đầu bên kia vang lên: "Đừng, Nặc Nặc. Đừng cúp".

Nặc Đình Sơn ngập ngừng đưa điện thoại kê lại bên tai.

"Nặc Nặc, để anh nghe giọng của em chút, hôm nay anh vô cùng nhớ em, nhớ hơn bất kỳ lúc nào hết".

Lòng cũng vì câu nói này của anh mà nhũn ra, nhưng vẫn có chút tức không chịu được, anh muốn nghe giọng của cô phải không? Vậy được, sẽ để cho anh nghe.

Trong lòng vì kế hoạch trả thù kia mà không ngừng dằn dặt, cô hắng giọng nói: "Không phải là anh muốn biết tối nay em chơi có vui không sao? Đúng vậy, em chơi rất vui, Trình Diệp Qua tối nay em đã gặp được Vĩnh Tuấn".

Sau đó Nặc Đình Sơn đem những chuyện xảy ra ở quán ra kể từ đầu chí cuối cho Trình Diệp Qua nghe.

Sau khi nói xong thì Nặc Đình Sơn đã đứng ở cửa ký túc xá, mở cửa ra. Nặc Đình Sơn buồn bực cúp điện thoại. Cái gì không à? Hiệu quả không đạt được như cô mong muốn, Trình Diệp Qua căn bản không có một chút con ghen nào, chỉ nhàn nhạt nói một câu "Chơi vui thì tốt rồi". Thế thôi!

Hơn nữa anh còn cúp điện thoại trước.

Cửa phòng vừa đóng lại, điện thoại lại vang lên, vẫn là điện thoại Trình Diệp Qua gọi tới, trong điện thoại truyền tới giọng nói vừa gấp vừa dồn dập: "Em

nói em đã khiêu vũ cùng A Tuấn, anh cũng không có hẹp hòi tới nỗi không cho em khiêu vũ với cậu ta, vấn đề là em nói điệu nhảy kia phù hợp kè sát mặt với nhau, kết quả có thể tưởng tượng được".

"Nặc Đinh Sơn em nói đi, có bị sờ soạng không?"

Nặc Đinh Sơn che miệng, không dám cười ra tiếng.

"Không dám trả lời đúng không? Không dám trả lời là có rồi, em nói coi, đã bị sờ ở đâu, đã bị sờ mấy lần rồi?"

Thật là không dễ dàng mà, Nặc Đinh Sơn nhin cười, nín thở, giả vờ tức giận quát: "Trình Diệp Qua, tên khốn nhà anh, anh phải người theo dõi em đấy à, không thì sao anh biết..."

Vẫn chưa đợi cô cúp điện thoại thì đầu bên kia điện thoại đã không có âm thanh nào.

Nặc Đinh Sơn dựa lưng trên cánh cửa cười tới vô cùng đắc ý.

Quý ông kia ấy à, tối nay nhất định là tức không chịu nổi rồi.

Kết thúc hai ngày nghỉ lễ giáng sinh Chu Mỹ Bảo quay trở lại với công việc, dựa vào kinh nghiệm làm việc Chu Mỹ Bảo cảm giác được một mùi không bình thường, cho cô ấy cảm giác này chính là từ bộ phận quan hệ công chúng. Theo phân tích, buổi sáng ngày hôm qua mấy vị quản lý cấp cao đang trong kỳ nghỉ lễ giáng sinh đã được triệu tập về công ty, trưởng bộ phận quan hệ công chúng đã bay cả đêm đi HongKong, tin tức từ bộ phận quan hệ công chúng truyền ra, thêm việc Trình Diệp Qua đã nghỉ lễ sớm hai ngày đã khiến cho Chu Mỹ Bảo cảm giác được hình như đã xảy ra chuyện gì đó, có thể khẳng định là chuyện này có liên quan tới Trình Diệp Qua. Cô ấy còn có thể chắc chắn được đây là chuyện riêng của Trình Diệp Qua, nếu như là chuyện công việc thì cô không thể không biết. Đáng tiếc là người của bộ phận quan hệ xã hội rất kín miệng, cho dù cô ấy có vắt hết óc ra để suy nghĩ vẫn không thu được bất cứ tin tức nào.

Chu Mỹ Bảo biết Tiêu Kiều và Chu Ly An cũng đi tới Macao cùng với Trình Diệp Qua, cả Tiêu Kiều cũng đi Macao làm cho Chu Mỹ Bảo cảm thấy bất an, loại bất an này tới buổi chiều lại càng rõ ràng hơn.

Buổi chiều Chu Mỹ Bảo gọi điện thoại cho một người bạn làm việc ở một tạp chí ở Hongkong, người luôn rất tía lía buồn tin lần này lại bắt đầu đi đáp lại cô ấy một câu "Không thể trả lời".

Rốt cuộc vào ngày hôm sau Chu Mỹ Bảo cũng nhận được chút manh mối từ trong nhiệm của nhân viên bộ phận quan hệ công chúng, đoán là giống với mấy tin tức cá nhân của Trình Diệp Qua bị một số truyền thông bắt được, bộ phận quan hệ công chúng cần phải làm là ngăn không cho bất cứ tin tức gì được lọt ra, còn là tin tức gì thì chỉ có trưởng bộ phận quan hệ công chúng mới biết. Hôm nay Chu Mỹ Bảo lật xem các loại báo chí, tạp san, truyền thông điện tử đều không thấy bất kỳ tin tức nào liên quan tới Trình Diệp Qua.

Trong lúc thấp thỏm không yên cuối cùng Chu Mỹ Bảo cũng đã đợi được Trình Diệp Qua quay lại Bắc Kinh. Đó là ngày cuối cùng của năm 2014. Đáng tiếc là cô ấy không có được bất kỳ cơ nào nào để gặp Trình Diệp Qua, lúc Trình Diệp Qua trở lại Bắc Kinh là 3 giờ chiều, lịch trình ngày hôm đó của anh là chỉ tham gia cuộc họp hội nghị thường niên của công ty, mà Trình Diệp Qua vừa xuống sân bay đã cùng Tiêu Kiều trở về Tứ Hợp Viện.

Càng làm cho Chu Mỹ Bảo ngạc nhiên hơn là Trình Diệp Qua lại muốn nghỉ phép dài hạn một tháng, công trình ở Bắc Kinh sẽ chính thức khởi công vào ngày 1 tháng 1 năm 2015, tất cả các bộ phận công trình đã vào vị trí, Trình Diệp Qua là người phụ trách công trình lần này, vậy mà vừa mới đại diện cho công trình của Bắc Kinh đã bị đẩy tới một tháng sau mới tiến hành tiếp, quyết định như vậy ắt là sẽ làm cho công ty chịu tổn thất kinh tế rất lớn.

Sau đó nữa Chu Mỹ Bảo còn nghe được một tin tức thế này, một tháng này Trình Diệp Qua sẽ trải qua kỳ nghỉ phép ở Maldives, hơn nữa cùng anh đi tới Maldives còn có Tiêu Kiều và Chu Ly An. Sau khi xác nhận tin tức này là thật Chu Mỹ Bảo lại lần nữa gọi tới số điện thoại cá nhân của Trình Diệp Qua, kết quả vẫn như lần trước tất cả đều được chuyển tới hộp thư thoại.

Gần tới giờ tan ca Chu Mỹ Bảo gọi điện cho trợ lý của mình đang công tác ở Hongkong, bảo cô ấy thu thập các loại tin tức trên báo là cái Hongkong mấy ngày qua. Việc riêng tư của vài người nổi tiếng ở HongKong phần lớn đều từ mấy tờ báo là cái trên phố phát hành ra trước, bởi vì tiếng tăm của mấy loại báo này không lớn hơn nữa do nổi tiếng không tốt nên một số người cũng không coi là thật, nhưng thật ra thường những nội dung mà mấy tờ báo là cái này đưa ra không lâu sau đã được chứng thực.

Ngày cuối cùng năm 2014, khách sạn đón một đoàn khách đặc biệt, những vị khách đặc biệt này tập hợp gồm 500 trẻ em khuyết tật tới từ 12 quốc gia, đoàn khách đặc biệt này được Trình Diệp Qua mời tới tham gia tiệc mừng năm mới của Khách sạn, cùng khách sạn trải nghiệm chương trình chiếu lazer đón năm mới.

Đề tiếp đón những vị khách này Nặc Đinh Sơn đã bận rộn một ngày, 3 giờ chiều cô nhận được tin nhắn của Trình Diệp Qua, trong tin nhắn cũng chỉ có mấy câu ngắn gọn: Anh về rồi.

Quý ông này mấy ngày nay sao thế? Mỗi tối Nặc Đinh Sơn đều nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon của Trình Diệp Qua. Từ sau đêm giáng sinh cũng không nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua nữa.

Màn đêm buông xuống, trên làn xe riêng của khách sạn tấp nập, đó là những quản lý cấp cao tới tham gia cuộc họp thường niên, Trình Diệp Qua cũng sẽ tham gia họp thường niên. Cuộc họp thường niên năm nay có bố trí phần nhận thưởng dành cho nhân viên, 100 nhân viên tại hội trường sẽ nhận được

cơ hội rút số may mắn. Biết Trình Điệp Qua sẽ xuất hiện Nặc Đinh Sơn khi thể bùng bùng đi tham gia rút thưởng, nhưng tiếc là cô cách con số may mắn chỉ có một bước, con số may mắn là số 7, mà số cô rút được lại là số 6, ngược lại Lục Tiểu Manh lại rút trúng con số may mắn.

Dường như lần nào Nặc Đinh Sơn cũng đều như vậy, từ nhỏ tới lớn cho dù ở chợ hay là ở trong các loại hoạt động Nặc Đinh Sơn đều không một lần rút trúng phần thưởng nào.

Cuộc họp thường niên được tổ chức vào 8 giờ tối, Lục Tiểu Manh ăn vận trang điểm đi tới hội trường cuộc họp thường niên, Nặc Đinh Sơn cùng mấy đồng nghiệp khác của cô cùng dẫn bọn nhỏ mặt mày hớn hơ đi vào đại sảnh vui chơi.

Gần chín rồi, Nặc Đinh Sơn nhận được tấm ảnh Lục Tiểu Manh gửi tới điện thoại của cô, bức ảnh là cô ấy lên gửi từ hội trường cuộc họp tối, trong ảnh Trình Điệp Qua đang cùng một vị nguyên lão nữ lớn tuổi nhất đã về hưu khiêu vũ thướt tha.

Đóng điện thoại lại, nhìn bức ảnh kia làm lòng Nặc Đinh Sơn cảm thấy khó chịu, là một loại khó chịu không nói ra lời. Người đàn ông cô yêu rõ ràng mấy ngày trước còn tấm cho cô, nhưng bây giờ cô lại phải qua màn rút thưởng, qua ảnh mới có thể thấy anh. Trong miêu tả của mấy nhân viên khách sạn, phần lớn họ chưa gặp qua Trình Điệp Qua, Nặc Đinh Sơn nghĩ nếu như không phải anh chủ động tìm cô thì chắc là cô cũng như mấy người kia.

Cách nửa tiếng nữa là qua năm 2014, Nặc Đinh Sơn dẫn đám trẻ kia tới khu vực được chỉ định, chờ màn trình diễn lazer. Cùng họ chờ màn trình diễn lazer còn có khách ở tại khách sạn, cùng một phần dân thành phố Bắc Kinh được mời tới. Phóng tầm mắt tới đám đông nhón nháo.

11 giờ 50 phút, màn trình diễn lazer chính thức bắt đầu, đoàn chuyên gia kỹ xảo tới từ Mỹ đã tặng cho tất cả mọi người một màn chấn động thị giác tới lóa mắt, dưới màn trình diễn lazer là tiếng nhạc sôi động làm cho hứng thú của bọn trẻ tăng cao, tới lúc đếm ngược âm thanh của bọn trẻ lại càng làm nóc hội trường suýt lật tung lên, còn ba giây đếm ngược cuối cùng hiệu ứng lazer đặc biệt trên tường khách sạn, bầu trời đêm bao phủ lên bức tường khách sạn tạo thành một màn pháo hoa rực rỡ.

Đếm ngược: 3, 2

Vào thời khắc này, tất cả mọi người đều chìm đắm trong màn pháo hoa rực rỡ hư ảo, tay của Nặc Đinh Sơn bắc lên miệng cùng tất cả mọi người lớn tiếng hô: 1 ---

Mọi người đón mừng năm mới trong tiếng chuông đồng hồ.

Trong tiếng "1 --" cuối cùng kia Nặc Đinh Sơn bị ôm vào trong một lồng ngực, bên tai là giọng nói lưu luyến mà cô quen thuộc.

"Nặc Nặc, năm mới vui vẻ".

MM

Hết chương 92!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Trong tiếng "1" cuối cùng kia Nặc Đinh Sơn bị ôm vào trong một lồng ngực, bên tai là âm thanh lưu luyến mà cô quen thuộc.

"Nặc Nặc, năm mới vui vẻ".

Mọi người reo hò trong màn mô phỏng pháo hoa rực rỡ đón chào năm 2015.

Cô cúi đầu bước chân đi theo người phía trước, bước chân chỉ hận không thể nhanh thêm chút nữa, tốt nhất là bây giờ thế giới chỉ có cô và anh, để có thể cho họ không chút kiêng dè gì mà ôm hôn nhau. Lách người qua đám đông, bên tai toàn là tiếng "Năm mới vui vẻ" của nam, của nữ, của người trẻ tuổi, của người lớn tuổi, giọng nói đầy mong chờ, vào một năm mới có thể có được may mắn.

Bước chân băng qua thảm cỏ, qua lối nhỏ của vườn hoa, đi về phía bên kia rừng cây nhân tạo, ánh sáng mờ dần, người đi trước dừng bước lại, cô cũng dừng bước theo, đi từng bước tới trước mặt anh.

Khi tới trước mặt anh, trong lòng cô chưa xót, cô khẽ kêu tên của anh: "Trình Điệp Qua".

Trong nụ hôn mãnh liệt sau mấy ngày chia cách còn có sự quất quýt chí mạng, cô xụi lơ trên người anh, anh dùng áo khoác bao lấy cô.

Mượn chút ánh sáng của ánh đèn chiếu qua khe hở của tầng cây, lúc này Nặc Đinh Sơn mới phát hiện ra bao lấy cô là chiếc áo khoác có logo của mấy bảo vệ trực ca đêm của khách sạn. Lúc này Trình Điệp Qua vẫn đang mặc bộ lễ phục trong bức ảnh mà Lục Tiểu Manh gửi tới điện thoại cô từ cuộc

hợp thường niên. có thể tưởng tượng được là Trình Diệp Qua đã lén chạy từ hội trường chạy ra sau đó mượn quần áo của bảo vệ, rồi lén tới bên cạnh cô.

Ở rừng cây tối tăm này, chiếc áo khoác đang khoác trên người cô này làm cho lòng Nặc Đình Sơn có một loại khó chịu nói không nên lời, càng làm cho Nặc Đình Sơn khó chịu hơn chính là lời nói tiếp theo của Trình Diệp Qua.

"Nặc Nặc, trong thời gian một tháng sau anh phải ở cùng dì Kiều, trong một tháng này anh sẽ cùng dì Kiều tình dục ở Maldives". Giọng Trình Diệp Qua càng lúc càng nhỏ: "Dì Kiều thích biển, không khí ở Maldives cũng tốt, dì Kiều cũng sợ lạnh, cho nên..."

"Cô ấy cũng đi sao?" Nặc Đình Sơn không kiên nhẫn ngắt lời Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn biết không cần cô nói rõ ràng Trình Diệp Qua hiển nhiên biết "cô ấy" trong miệng cô là ai.

Anh không trả lời.

Không trả lời thì chắc là vậy rồi.

Nặc Đình Sơn đẩy Trình Diệp Qua ra, đi được mấy bước lại bị anh ôm lấy từ phía sau, môi anh không ngừng chạm vào tóc cô, miệng không ngừng nói: "Nặc Nặc, đừng giận".

"Đêm giáng sinh, khi em gọi điện thoại cho anh là cô ấy nhận, thời gian cô ấy nghe điện thoại là gần nửa đêm, em muốn biết tại sao là cô ấy nghe điện thoại".

Vẫn im lặng ---

Cô muốn thoát ra, anh bắt đầu đi ôm cô càng chặt hơn, cô không cự quấy được, Nặc Đình Sơn cao giọng: "Trình Diệp Qua!"

Tôi gian trôi qua một lúc, Nặc Đình Sơn mới nghe được một câu từ phía sau lưng: "Anh có thể đảm bảo với em, anh không hề có lỗi với em".

Chùm ánh sáng chói lóa xuyên qua kẽ lá lấp lánh giữa không trung, mọi thứ xung quanh khi mờ khi tỏ, bên ngoài mọi người reo hò tạo ra một thế giới huyền ảo, nơi này lại yên lặng tới tĩnh mịch.

Nặc Đình Sơn hỏi Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua anh có thấy chỗ này giống như một nơi vùng trộm không.

Cơ thể của người đang ôm cô trở nên cứng ngắt, sau đó tay từ từ buông ra.

"Em không tin anh?" Giọng anh lạnh lẽo.

Không phải không tin anh, chỉ là trong thoáng chốc Nặc Đình Sơn cảm thấy phiền muộn, cảm thấy có lẽ tất cả đã phát sinh ở cuộc rút thưởng mấy ngày trước, cho dù rút phải số 6 cách số 7 rất gần, nhưng không phải chính là không phải.

Quay đầu đi, cũng đáp lại bằng giọng lạnh nhạt, chậm rãi: "Em chỉ thấy buồn thôi, bây giờ anh mặc cái áo khoác này làm cho em thấy buồn, Trình Diệp Qua em nói như vậy anh có hiểu không?"

"Anh tưởng là anh đã đạt tới trình độ làm cho em tin tưởng vô điều kiện rồi, không cần anh phải chứng minh, không cần anh phải thừa lời cam đoan, nhưng hiện tại xem ra vẫn chưa có. Nói xem xem, Nặc Đình Sơn, em nói anh còn phải làm bao nhiêu việc mới có thể làm cho em tin anh?"

Nặc Đình Sơn ngây ngốc đứng ở đó, nghe Trình Diệp Qua tiếp tục nói.

"Nói cho anh biết, phải thế nào mới làm cho em không cảm thấy buồn đây? Có phải là cứ như trên tạp chí, truyền thông, vào mấy ngày đặc biệt, em mang trang sức anh chọn cho em rồi giống như chim nhỏ nép vào lòng, khoác tay của anh, ở nơi công cộng hưởng thụ sự thương yêu của anh dành cho em, nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của vô số người, những ánh mắt đó dán lên món trang sức vô giá mà em đang đeo với người đàn ông bên cạnh em, có phải như vậy mới không làm em buồn không? Hử?"

Tên khốn này. Tên khốn này đang nói vớ vẩn gì vậy. Hóa ra là anh vẫn đề ý? Nặc Đình Sơn mở miệng muốn đáp trả nhưng lại vì lời tiếp theo của anh mà lời ra tới miệng lại phải ngậm lại.

"Nếu em thích như vậy cũng không thành vấn đề, nhưng đợi sau khi dì Kiều mất, đợi dì Kiều mất rồi anh sẽ tuyên bố với toàn thế giới, cô gái tên Nặc Đình Sơn kia là bạn gái của tôi, hơn nữa chắc chắn sẽ trở thành vợ của tôi. Đừng lo, em không cần phải đợi quá lâu, có lẽ là 43 ngày, có lẽ là 53 ngày, là bà ấy mất rồi".

"Nặc Đình Sơn, em có hiểu cảm giác bên cạnh có người thân sinh mệnh đang đếm ngược từng ngày không? Mờ mắt ra đã tới một ngày mới bắt đầu, trong mắt rất nhiều người là một ngày tràn đầy hy vọng nhưng đối với một người khác mà nói thì đó lại là mất đi một ngày".

Nặc Đình Sơn không cách nào nhìn thấy được biểu cảm của Trình Diệp Qua, nhưng truyền tới bên tai cô rất rõ ràng là giọng nói thống khổ của anh.

Bởi vì Nặc Đình Sơn có Klein, cho nên cô hiểu, cô hiểu được loại tâm trạng này, mỗi khi màn đêm buông xuống thì trong lòng luôn tràn ngập nỗi hoảng sợ, thời gian trôi đi rất nhanh, mà bạn luôn không có cách nào nắm bắt được thời gian, chỉ có thể trở mắt nhìn nó trôi qua.

Vì vậy cô không thể giận nổi anh.

Trình Diệp Qua cất bước, anh lướt qua vai cô rồi đi, khi rời đi anh đã nói với cô một câu: "Một tháng sau anh sẽ trở lại".

Nặc Đình Sơn không nói gì, ánh mắt tiễn bóng lưng Trình Diệp Qua rời đi.

Lặng lẽ lau nước mắt trên má, Nặc Đình Sơn cúi đầu bước ra bên ngoài, cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân vội vàng, cùng với tiếng bước chân đó còn có tiếng của Lục Tiểu Manh gọi cô.

Khi Lục Tiểu Manh tìm tới cô giọng nói có chút hâm mộ: "Anh Trình rất lo lắng cho cậu, chẳng lẽ một người lớn như cậu lại đi lạc đường".

Dẫn bọn trẻ quay lại phòng của chúng, trở về tới phòng ngủ đã là rạng sáng, suy đi nghĩ lại Nặc Đình Sơn vẫn xóa đi tin nhắn cô tính gửi cho Trình Diệp Qua.

Rốt cuộc Chu Mỹ Bảo cũng đợi được cuộc điện thoại mà cô ấy mong muốn, lúc này là thời gian 10 giờ rưỡi sáng, tin tức truyền tới từ đầu dây bên kia vẫn làm Chu Mỹ Bảo vô cùng khiếp sợ: Trình Diệp Qua và Chu Ly An đã kết hôn vào lễ giáng sinh.

Tin tức này truyền tới không báo trước khiến cho Chu Mỹ Bảo đơ ngay tại chỗ.

Khi khôi phục lại tinh thần Chu Mỹ Bảo lập tức nghĩ ngay tới Nặc Đình Sơn: Nặc Đình Sơn phải làm sao đây? Nặc Đình Sơn ngốc nghếch không hay biết gì phải làm sao đây?

Còn khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa chuyến bay đi tới Maldives của Trình Diệp Qua cất cánh, bây giờ đuổi tới sân bay dĩ nhiên không kịp nữa rồi.

Thở ra một hơi, đóng cửa phòng làm việc lại, cởi khuy áo ra, tháo giày cao gót ra, cầm di động lên, làm một loạt động tác liền mạch, để chân trần bước trên sàn nhà, Chu Mỹ Bảo cầm điện thoại đi qua đi lại.

Được lắm, tiếp cô ấy lại là để lại lời nhắn vào hộp thư thoại đúng chứ! Dường như tìm lại được sự bốc đồng của thời còn học đại học của cô ấy, Sau khi liên tiếp gọi điện cho Trình Diệp Qua không được Chu Mỹ Bảo dứt khoát gọi tới điện thoại của Chu Ly An, người này đúng là rất có sự ăn ý với Trình Diệp Qua, điện thoại cũng không nhận, cuối cùng Chu Mỹ Bảo tìm tới số điện thoại của Tiêu Kiều.

Cảm tạ trời đất, Tiêu Kiều đã tiếp điện thoại rồi. Khi biết Trình Diệp Qua ở bên cạnh Tiêu Kiều Chu Mỹ Bảo nói: "Bà Tiêu, làm phiền bà chuyển lời cho anh Trình, cứ nói có người cột thuốc nổ xông tới phòng làm việc của anh ấy".

Rốt cuộc Chu Mỹ Bảo đã thành công nghe được giọng nói của Trình Diệp Qua.

"Có chuyện gì mau nói đi". Giọng Trình Diệp Qua nhàn nhạt.

"Trình Diệp Qua, nghe nói cậu và Chu Ly An đã kết hôn?" Chu mỹ Bảo hỏi.

Trình Diệp Qua không lên tiếng, đầu dây bên kia bắt đầu truyền tới tiếng loa thông báo của sân bay, cùng với giọng Chu Ly An loáng thoáng nhắc nhở đã tới giờ lên máy bay.

Lúc này Chu Mỹ Bảo đã chắc chắn tin tức mà trợ lý của mình thu thập được có lẽ là đáng tin, có lẽ Trình Diệp Qua và Chu Ly An đã thật sự kết hôn rồi.

Trong phút chốc viên mắt của Chu Mỹ Bảo nóng hổi, cô ấy nhớ tới lời của Nặc Đình Sơn đã nói với cô ấy khi đó ở trong quán cà phê tại bệnh viện: "Tôi đã dùng dùng khí cả đời mới tới được bên cạnh anh ấy".

Vào giây phút này, sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện Chu Mỹ Bảo mới sâu sắc hiểu được Nặc Đình Sơn có bao nhiêu khổ sở khi nói câu kia.

Muốn chết thì rất dễ, muốn sống lại càng khó. Cho dù khó hơn nữa cũng không nỡ rời đi, bởi vì trên đời này vẫn còn có Trình Diệp Qua.

"Chu Mỹ Bảo nếu như không có chuyện gì thì..."

"Trình Diệp Qua". Chu Mỹ Bảo ngắt lời Trình Diệp Qua: "Tôi phải nói cho cậu biết một chuyện, cuộc hôn nhân của Nặc Đình Sơn chỉ kéo dài trong 72 tiếng đồng hồ".

Cô ấy tăng giọng nói từng câu từng chữ: "Bây giờ tôi rất mừng là tôi vẫn chưa hủy phần tài liệu kia, nhưng tiếc là Trình Diệp Qua cậu vẫn chưa xem phần tài liệu đó".

Loa thông báo của sân bay liên hồi nhắc nhở hành khách làm đăng ký chuẩn bị đi Maldives, hộ lý bác sỹ theo họ đi tới Maldives đang đứng ở một bên đợi Trình Diệp Qua, tiếp viên hàng không phục vụ riêng cho họ khẽ nhắc nhở: Anh Trình, tới giờ bay rồi.

Trình Diệp Qua vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích như lúc vừa nhận điện thoại, ánh mắt của anh rơi vào một vị trí vô định, hành khách đi qua đi lại bên cạnh anh không ngừng làm cho anh như một pho tượng bất động, Tiêu Kiều vỗ lên tay Chu Ly An ra hiệu cho cô ấy đẩy xe lăn của bà tới gần Trình

Điệp Qua một chút. Đợi một hồi không có phản ứng, Tiêu Kiều nhìn qua Chu Ly An, bà ấy phát hiện ra sắc mặt của Chu Ly An có chút tái nhợt, tay của cô ấy cũng lạnh cóng.

Hai đứa này hôm nay bị sao vậy? Còn nữa, vừa rồi bà nhận cuộc điện thoại kia là chuyện thế nào. Hộ lý nhận lấy xe lăn từ tay Chu Ly An, xe lăn đi về phía Trình Diệp Qua.

"Sao vậy?" Tiêu Kiều ngẩng đầu nhìn Trình Diệp Qua.

Anh vẫn bất động như cũ, loa thông báo của sân bay lại vang lên lần nữa, Tiêu Kiều cất cao giọng gọi một tiếng "Trình Diệp Qua".

Cuối cùng ánh mắt của Trình Diệp Qua cũng chuyển động, ánh mắt chậm rãi chuyển tới mặt bà gọi một tiếng "Di Kiều".

"Di Kiều, chúng ta không thể đi Maldives rồi". Anh nói, giọng nói nghe có chút trống rỗng.

Cứ vậy một đoàn người rời khỏi sân bay, vừa ra khỏi sân bay Trình Diệp Qua bỏ lại một câu "Con đã bảo tài xế tới đón di rồi di Kiều". sau đó liền chặn một chiếc taxi lại bỏ đi một mạch.

Đối với dáng vẻ này của Trình Diệp Qua Tiêu Kiều cũng đành bất đắc dĩ, từ sau khi Trình Diệp Qua nhận được điện thoại dường như anh đã quên Chu Ly An rồi, hai người này mới vừa cử hành hôn lễ còn chưa tới một tuần, hành trình đi Maldives lần này thực chất là Tiêu Kiều muốn để cho hai người này bồi đắp tình cảm, Trình Diệp Qua quá bận, Chu Ly An lại có lúc tính khí rất trẻ con.

Thầm thở dài một hơi Tiêu Kiều nhìn qua Chu Ly An, từ đầu chí cuối cô ấy đều rất yên lặng, ngay cả bức tức cũng không có, tay bà kéo lấy tay Chu Ly An, vẫn chưa đợi Tiêu Kiều nói lời an ủi tay đã bị Chu Ly An hất ra.

Sau khi gọi điện thoại cho Trình Diệp Qua xong Chu Mỹ Bảo quay lại nhà trọ một chuyến, tìm phần tài liệu kia sau đó cô ấy bắt đầu chờ Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua tới rất nhanh.

Mở cửa ra Trình Diệp Qua đã đứng ở cửa rồi, thang máy của khu trọ đang trong giai đoạn bảo trì, từ mái tóc ướt đầm và cái trán đầy mồ hôi của Trình Diệp Qua có thể đoán được là anh đã leo thang bộ lên, Chu Mỹ Bảo hận sao căn hộ của mình không ở trên tầng 100, để cho Trình Diệp Qua leo có 10 lầu đúng là quá lợi cho anh rồi.

Chu Mỹ Bảo dẫn Trình Diệp Qua vào phòng khách, không có bất kỳ trao đổi ngôn từ nào, giao phần tài liệu được cô ấy giấu đi kia vào tay Trình Diệp Qua, sau đó Chu Mỹ Bảo đứng lên đi tới trước cửa sổ, yên lặng chờ Trình Diệp Qua xem xong phần tài liệu kia.

Thời gian Trình Diệp Qua xem phần tài liệu kia so với cô lâu hơn rất nhiều, hơn nữa khi anh xem phần tài liệu ấy có vẻ khó khăn, có mấy lần đã dừng lại, lấy hơi, không gian không lớn kèm theo hơi thở tỏa ra trên người Trình Diệp Qua làm không khí có phần ngột ngạt.

Tài liệu có hai trang rưỡi, thời gian ánh mắt của Trình Diệp Qua dừng lại ở trang thứ ba rất lâu.

Thật lâu sau ánh mắt của anh mới rời khỏi tờ tài liệu, tay buông thõng xuống, tập tài liệu trên tay anh bay lả tả trên đất, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn rất lâu, ánh mắt rời rạc, đợt mồ hôi mới lại không ngừng túa ra từ trán anh, giống như anh vẫn còn đang leo cầu thang vậy.

Gương mặt kia càng lúc càng tái nhợt, rồi lại càng lúc càng trở nên trắng bệch, mồ hôi càng lúc càng túa ra nhiều hơn trên trán anh, còn thêm ánh mắt rời rạc khiến cho Trình Diệp Qua nhìn qua cứ như một bệnh nhân bị bệnh nguy cấp, Trình Diệp Qua thể này đúng là đã dọa cho Chu Mỹ Bảo sợ rồi.

"Điệp Qua". Chu mỹ Bảo gọi một tiếng thăm dò.

Không có phản hồi.

"Trình Diệp Qua". Lần này giọng của Chu Mỹ Bảo to hơn lần trước rất nhiều.

Ánh mắt vô hồn nhìn về phía cô ấy, Chu Mỹ Bảo thầm thở phào, Trình Diệp Qua mấp máy miệng: "Học Tỷ, làm ơn mở cửa sổ ra được không?"

Giọng của Trình Diệp Qua rất khê, giống như sợ làm kinh động tới ai đó, việc này làm cho Chu Mỹ Bảo khi đi tới mở cửa sổ ra cũng tỏ ra dè dặt từng chút một.

Còn chưa đợi Chu Mỹ Bảo mở cửa sổ ra sau lưng đã truyền tới âm thanh cực lớn khiến cho Sợi dây thần kinh của cô ấy vẫn bị Trình Diệp Qua làm cho căng thẳng mà nhảy dựng lên.

Quay đầu lại.

Kệ trang trí đặt ở phòng khách, bao gồm cả những chai nước hoa trên kệ mà Chu Mỹ Bảo thu thập được đã bị xô xuống đất. Chiếc Kệ được làm bằng kính do bị chịu va đập mạnh đã bị vỡ vụn, trên sàn đều là những mảnh kính bể nát còn có cả hơn 100 chai nước hoa.

Tiếng va đập lớn kia lại như thần chú phong ấn, sự âm u tàn độc trên mặt Trình Diệp Qua như bị thoát ra, nụ cười treo trên khóa miệng anh cực kỳ điên cuồng, giọng của anh tràn đầy châm biếm: "Con gái mấy người đứng là sinh vật kỳ quái, không chỉ kỳ quái mà còn tự cho là đúng".

Tự cho là đúng là Nặc Đinh Sơn ấy chứ, Chu Mỹ Bảo nói thầm một câu trong lòng, nhưng cô ấy không dám nói ra, sự phẫn nộ của Trình Diệp Qua rõ ràng đã đạt tới cực điểm, Trực giác nói cho Chu Mỹ Bảo biết nếu như lúc này để Trình Diệp Qua nghe được cái tên Nặc Đinh Sơn này nhất định anh sẽ cho cô ấy bay từ cửa sổ lầu 10 này bay ra.

Chu Mỹ Bảo rất nhanh đã phát hiện, bây giờ không phải là lúc cô ấy lo lắng cho an nguy của bản thân mình, phải lo lắng là Trình Diệp Qua kia, Trình Diệp Qua đứng ở giữa phòng khách, chiếc đèn treo trên đỉnh đầu anh có lẽ là do chịu ảnh hưởng lực đồ mạnh của cái kệ, lúc này đang đung đưa, nhìn thấy nó sắp rơi xuống đập vào đầu anh, chiếc đèn cũng được làm bằng chất liệu thủy tinh, nếu như rơi xuống...

Chu Mỹ Bảo tính mở miệng nhắc nhở.

"Rầm" một tiếng, chiếc đèn rần chắc đập vào đầu Trình Diệp Qua, sau đó tiếp tục rơi từ trên đầu anh xuống dưới đất.

Sau khi chứng kiến tình hình rõ ràng Chu Mỹ Bảo thậm chí thở ra một hơi, gặp xui xẻo là cái đèn mà cô đã bỏ ra một cái giá cao để mua về, Trình Diệp Qua dường như không bị hề hấn gì, anh vẫn duy trì tư thế như từ khi mới bước vào nơi này tới giờ, Chu Mỹ Bảo đứng đó không dám động đậy, chỉ sợ mình vừa động một cái thôi là sẽ bị như cái đèn kia vậy. Đợi tới khi nhìn thấy một dòng máu giống như con giun từ tóc anh từ từ chảy xuống trán lúc này Chu Mỹ Bảo mới nhảy dựng lên lần nữa.

Dùng tốc độ nhanh nhất tìm hòm thuốc cá nhân, tìm ra mấy loại thuốc cầm máu rồi vọt tới trước mặt Trình Diệp Qua, nhón chân lên lau sạch vết máu đỏ trên trán anh.

Thật không dễ dàng gì, Chu Mỹ Bảo giúp Trình Diệp Qua cầm máu ở trên trán lại, lúc cô ấy làm cho anh mấy việc này từ đầu tới cuối anh cũng không hề nhúc nhích, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn cũng không kêu đau.

Chỗ máu kia phải dùng hết một cuộn băng gạc, một số ở trên lông mày của anh không kịp lau, không giống như sự căm phẫn phiến muộn trước đó, vào lúc này trên mặt Trình Diệp Qua hiện ra một loại biểu cảm rất đờ đẫn, vẻ mặt đờ đẫn mà giọng nói cũng đờ đẫn luôn.

"Học Tỷ". Giọng nói đờ đẫn gọi cô ấy.

Cô ấy vỗ vỗ lên vai anh.

"Học Tỷ, có phải tôi làm vẫn chưa đủ không, cho nên tình yêu của tôi ở trong mắt cô ấy mới có thể nồng nặc như vậy, làm cho cô ấy không cách nào tin tưởng tôi, làm cho cô ấy cảm thấy tôi không bảo vệ được cô ấy, thậm chí làm cho cô ấy thấy tôi không cách nào cùng chung sống suốt đời với một cô gái bị ngòi tù".

Chu Mỹ Bảo lắc đầu, trong đầu cô ấy hiện ra khuôn mặt của Nặc Đinh Sơn, biểu cảm trên gương mặt của cô, một vài thứ toát ra trên nét mặt cô. Chu Mỹ Bảo nói với Trình Diệp Qua: "Không phải, cái khác thì tôi không dám đảm bảo, tôi có thể chắc chắn với cậu là trên đời này không có cô gái nào yêu cậu nhiều hơn cô ấy".

"Diệp Qua, trên đời này tình yêu của mỗi người đều có nhiều loại, mỗi người đều sẽ có cách yêu một người, nếu như cậu yêu cô ấy, vậy thì xin cậu hãy tin tưởng cô ấy, tôn trọng cách nghĩ và cách làm của cô ấy".

Cánh tay kia của Trình Diệp Qua từ nãy vẫn bất động từ từ cử động, sau đó đặt lên vị trí trái tim "Học tỷ, nhưng chỗ này bây giờ rất khó chịu, khó chịu tới mức tôi không biết mình nên làm gì để đối diện với cô ấy, làm sao để đi tiếp cùng cô ấy".

"Học Tỷ, tôi rất yêu cô ấy, yêu tới mức không còn nguyên tắc nữa rồi, yêu tới mức tôi đã không tiếc mà lừa dối, làm tổn thương, phản bội người mà tôi tôn kính nhất.

Nhưng học tỷ à, bây giờ tôi rất hận cô ấy, khi cô ấy vất cho tôi một tờ giấy chứng nhận kết hôn và một tờ chứng nhận mang thai sự oán hận của tôi đối với cô ấy còn không bằng một phần ngàn của bây giờ". Lúc Trình Diệp Qua nói câu này giọng nói đầy đau thương.

Chu Mỹ Bảo còn muốn nói gì nữa, khi cô ấy nhìn thấy phần tài liệu kia thì đã không chịu được rồi, hướng chỉ là Trình Diệp Qua.

"Học tỷ, tôi muốn yên tĩnh một mình". Trình Diệp Qua nói với cô ấy.

Chán nản đóng cửa lại, lúc Chu Mỹ Bảo rời đi Trình Diệp Qua vẫn duy trì tư thế như cũ đứng ở đó, mọi thứ xung quanh làm cho toàn bộ cảnh tượng bao gồm cả ánh mắt trống rỗng của người đàn ông giống như ngày tận thế, phần tài liệu kia lẳng lặng nằm dưới chân anh.

Lái xe vào bãi đậu xe, từ xa Chu Mỹ Bảo đã nhìn thấy có một người đứng ở vị trí đậu xe riêng của cô ấy, đó là một cô gái trẻ mặc chiếc áo khoác sáng sủa đáng người nóng bỏng.

Đóng cửa xe lại cô gái trẻ đi về phía Chu Mỹ Bảo.

"Xin chào", Cô gái trẻ nở nụ cười với cô ấy: "Hôm nay tôi đã tìm Trình Diệp Qua cả một ngày, họ nói cho tôi biết chủ nhân của chỗ đậu xe này có thể giúp tôi tìm Trình Diệp Qua".

Chu Mỹ Bảo nhìn bàn tay chìa tới trước mặt mình, từ sau khi cô ấy làm trợ lý cho Trình Diệp Qua đã gặp qua không ít kiểu phụ nữ thế này, nhưng lời của cô gái này rất nhanh đã xóa tan nghi ngờ của Chu Mỹ Bảo.

"Tôi là Trương Diệu Lệ, tôi có một người bạn tên Nặc Đình Sơn, mục đích chủ yếu nhất của tôi từ London tới đây chính là gặp được Trình Điệp Qua".

Trương Diệu Lệ?

Chu Mỹ Bảo suy nghĩ lại, ở trên phần tài liệu giao cho Trình Điệp Qua kia cô ấy đã thấy qua cái tên Trương Diệu Lệ này.

"Mấy ngày trước bạn của tôi đã nói cho tôi biết máy tính của tôi đã bị hack rồi, tôi rất tò mò vì sao lại có người làm chuyện này với tôi, tiếp đó tôi đã đoán được chuyện này có thể có liên quan với Trình Điệp Qua, tôi nghĩ mấy thứ Trình Điệp Qua lấy được có lẽ cũng chỉ là một vài thứ khá phiền diện, thực sự Nặc Đình Sơn đã trải qua cái gì, cũng chỉ có tôi và cô ấy biết thôi".

"Tôi đích thân tới trước mặt anh ấy nói cho anh ấy biết người con gái anh ấy yêu đáng được yêu tới cỡ nào".

MM

Hết chương 93!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Trương Diệu Lệ vẫn còn nhớ buổi sáng hôm ấy, cô ấy đã nhận được tờ văn kiện từ chỗ bà chủ nhà, Tập văn kiện đó nhìn sơ qua thì rất bình thường, trên tập văn kiện có chung con dấu của chính phủ Nam Phi và Chính Phủ Anh, trên văn kiện đề người nhận là Nặc Đình Sơn, tập văn kiện này làm cho cô ấy khiếp sợ, Trương Diệu Lệ run rẩy mở tập văn kiện ra, một số văn bản chứa trong tập văn kiện cô ấy dường như đã nhìn thấy Nặc Đình Sơn năm 19 tuổi một mình đi tới Nam Phi.

"Sau khi Susan chết tôi đã nằm trong khách sạn ngủ ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại tôi đã mang tro cốt của Susan và Emma về Notting Hill". Chuyện mùa thu năm Nặc Đình Sơn 19 tuổi, cô chỉ kể qua loa như vậy cho Trương Diệu Lệ.

Nhưng lúc ấy Trương Diệu Lệ không biết chuyện ở phía sau còn rất nhiều: Còn Nặc Đình Sơn chưa đầy 20 tuổi cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, cô đã thuê vài tên cô đồ Nam Phi, nhanh chóng biết được chủ của chiếc xe đã gây ra cái chết cho Susan, cô cầm những chứng cứ thu thập được giao cho cảnh sát phụ trách vụ án này.

Cô tràn trề hy vọng chờ đợi hung thủ hại chết Susan nhận được sự trừng phạt của Pháp Luật, để an ủi linh hồn người đã mất.

Nhưng Nặc Đình Sơn đợi được lại là cảnh sát đã cầm chứng cứ mà cô đã thu thập móc nối với hung thủ, thậm chí lúc cô tìm tới để tranh luận thì chủ nhân của chiếc xe gây chuyện còn thả chó của hắn ta ra cắn cô, còn người cảnh sát kia thì lái xe nghênh ngang rời đi. "Đây là lời khuyên của tôi dành cho cô, từ đầu tới đây thì hãy về lại nơi đó đi, tiền bạc ở Nam Phi chính là đại diện cho Pháp Luật". Chủ nhân của chiếc xe gây chuyện đã tặng cho Nặc Đình Sơn một câu như vậy.

Nặc Đình Sơn mang theo vết thương bị chó cắn trở lại khách sạn, vết thương ở gót chân làm cho Nặc Đình Sơn ngủ ba ngày ba đêm trong phòng khách sạn, con sốt làm ra mồ hôi bị không khí nóng của Nam Phi làm bốc hơi sạch, sau khi bốc hơi lại ra tiếp đợt mồ hôi mới. May mắn là nhân viên phục vụ của khách sạn đã phát hiện ra cô. Lúc này Nặc Đình Sơn mới nhận lại được cái mạng trở về.

Việc Nặc Đình Sơn làm ngay khi tỉnh dậy chính là cầm viên kim cương mà Susan đã dùng cả sinh mạng để đổi lấy đi ra chợ đen, cô dùng viên kim cương đổi lấy tiền thuê tên cô đồ chuyên nghiệp có tiếng nhất của Nam Phi. Để cho tên lưu manh tên Mutombo dùng gây ông đập lưng ông, hung thủ hại chết Susan đã gặp tại nạn xe mất mạng.

Sau đó Nặc Đình Sơn đã mang tro cốt của Susan và Emma trở về Notting Hill.

Chuyện này xảy ra vào năm 2005. Mùa thu năm 2012 chính phủ Nam Phi đã bắt được một nhóm tội phạm nổi tiếng xấu xa ở địa phương Nam Phi, trong nhóm tội phạm này có một tên lưu manh tên là Mutombo, thông qua giao dịch lưu lại trong máy tính của Mutombo chính phủ Nam Phi đã tìm được Nặc Đình Sơn, sau đó thì có cái phần văn kiện mà Trương Diệu Lệ nhận được vào buổi sáng hôm đó.

Cho tới nay trong lòng Trương Diệu Lệ có chút xem thường Nặc Đình Sơn, bởi vì nhiều khi Nặc Đình Sơn biểu hiện như một người cơ hội.

Mà buổi sáng hôm đó, Trương Diệu Lệ cứ thế không kịp chuẩn bị gì mà bước vào thế giới bí mật của Nặc Đình Sơn. Sau khi biết rõ được tất cả mọi chuyện Trương Diệu Lệ đã chẳng hề do dự, khi việc đã được vạch trần Trương Diệu Lệ còn cùng thuyết phục Diệp Quang Trung, Diệp Quang Trung và Nặc Đình Sơn đã thỏa thuận làm chứng nhận kết hôn, hơn nữa anh ấy còn từ bác sĩ khoa sản có quan hệ tốt với anh ấy lấy được tờ giấy xét nghiệm khám thai.

Cuối cùng Nặc Đình Sơn đã mang giấy chứng nhận kết hôn với cả tờ xét nghiệm khám thai đưa tới cho Trình Điệp Qua.

Sau khi tờ chứng nhận kết hôn được chứng thực thì Nặc Đình Sơn và Diệp Quang Trung đã nhanh chóng làm thủ tục ly hôn, cuộc hôn nhân của họ chỉ duy trì trong 72 tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Sau khi làm thủ tục ly hôn xong xuôi Nặc Đình Sơn đã theo nhân viên áp giải tội phạm của Nam Phi leo lên phi cơ bay tới Nam Phi.

Ở sân bay khi Trương Diệu Lệ nhìn thấy chiếc còng tay sáng chói còng ở cổ tay Nặc Đình Sơn thì cô ấy đã gào khóc, mà Nặc Đình Sơn thì trái lại dùng bộ mặt điềm tĩnh nói khẩu hình miệng với cô ấy "Cám ơn".

Nửa tháng sau truyền tới tin tức từ bên phía Nam Phi, Nặc Đình Sơn đã thành lập tội danh thuê người giết người, nhận hình phạt 6 năm tù, bởi vì nguyên nhân thành viên gia đình đặc biệt nên trung bình mỗi 2 năm cô sẽ được một lần tạm tha, mọi thứ xảy ra giống như những gì Nặc Đình Sơn đã hy vọng trước đó.

Khi đó Trương Diệu Lệ đã cho là mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Nhưng tất cả đã kết thúc rồi sao?

Không, vẫn chưa, hơn nữa lại càng giống như chỉ mới bắt đầu, nếu như Trương Diệu Lệ biết chuyện tiếp sau đó xảy ra với Nặc Đình Sơn thì cô ấy nghĩ cô ấy nhất định sẽ hủy đi tờ văn kiện kia đi rồi, sau đó nghĩ mọi cách để Nặc Đình Sơn mang Klein chạy trốn.

Nhưng thời gian vĩnh viễn không thể quay lại được, nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Bây giờ Trương Diệu Lệ có thể làm được chính là dùng hết sức để giúp Nặc Đình Sơn. Trong mắt cô ấy trên đời này không có người nào có quyền được hưởng hạnh phúc hơn Nặc Đình Sơn. Sau khi biết được máy tính của mình đã bị hack, liên tưởng tới có lẽ Trình Diệp Qua đã biết tất cả rồi, thế là Trương Diệu Lệ đã mua vé máy bay từ London thẳng tới Bắc Kinh, cô gái tự xưng là thư ký của Trình Diệp Qua tên Chu Mỹ Bảo đã xác thực suy đoán của Trương Diệu Lệ.

Trương Diệu Lệ ngồi lên xe của Chu Mỹ Bảo, chiếc xe mở máy rời khỏi bãi đậu xe.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau Trương Diệu Lệ đã gặp được Trình Diệp Qua, anh ngồi trên đất dựa lưng vào tường, trên đất đâu đâu cũng có mảnh vỡ thủy tinh, trong không gian không lớn nồng nặc đầy mùi thuốc lá, cô gái dẫn cô ấy tới chỗ này trước khi rời đi đã đóng cửa lại.

Giày dẫm lên mảnh kính vỡ phát ra âm thanh chói tai, âm thanh đã làm kinh động tới người đàn ông ngồi trên đất trong tay vẫn còn điều thuốc, trong khói thuốc lơ lửng người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, chất nicotin đã làm cho ánh mắt người đàn ông phủ lớp sương mờ.

Dừng lại trước mặt Trình Diệp Qua.

Oh, người tình Hennessy.

Trương Diệu Lệ nghĩ nếu để cho đám con gái London bắt gặp người tình Hennessy trong lòng của họ như thế này nhất định là sẽ tan nát cả cõi lòng, họ nhất định sẽ sửa sang lại những ngọn tóc lộn xộn trên trán anh cho gọn gàng lại, dùng nước sạch lau cẩn thận từng chút một vết máu ở giữa lông mày của anh, sau đó tìm trong tủ quần áo chiếc áo sơ mi sạch sẽ thay đi chiếc áo sơ mi đầy nếp nhăn mà anh đang mặc trên người bây giờ, sau đó dịu dàng hôn lên mắt của anh, hỏi anh hiện tại trong lòng anh đang đau khổ chuyện gì?

Trong ánh mắt mờ mịt dường như Trình Diệp Qua đã phải cố gắng lắm mới có thể nhận ra cô ấy: "Trương Diệu Lệ?"

Trương Diệu Lệ mỉm cười với Trình Diệp Qua, ánh mắt liếc trên mấy tờ giấy màu trắng rơi ở vị trí bên tay trái của anh, trên mặt giấy có mấy lần xuất hiện tên của cô ấy và Nặc Đình Sơn.

Khom lưng nhấc văn kiện lên, Trương Diệu Lệ tìm một vị trí đối diện với Trình Diệp Qua, cũng như anh ngồi trên đất tựa lưng vào tường, chỉ vòn vẹn mất năm phút Trương Diệu Lệ đã xem xong phần văn kiện này, quả nhiên như cô ấy nghĩ.

Khi cô ấy xem phần văn kiện đó Trình Diệp Qua đều yên lặng từ đầu tới cuối, ánh mắt của anh vẫn luôn chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Văn kiện bị vắt rơi tự do trên đất.

Cô ấy cười nói: "Nếu như anh cho rằng mấy thứ thể hiện trên tập tài liệu này có thể khiến cho Nặc Đình Sơn lựa chọn coi thường mạng sống của mình thì anh đã quá khinh thường Nặc Đình Sơn rồi".

Có lẽ "Nặc Đình Sơn" trong miệng cô ấy đã kích động tới người đàn ông kia nên anh đã lạnh lùng quát: "Đừng nhắc tới cái tên này với tôi".

Trương Diệu Lệ không thêm đề ý tới Trình Diệp Qua, cô ấy rút từ trong hộp thuốc lá của Trình Diệp Qua ra một điếu thuốc: "Trình Diệp Qua, nếu như tôi nói cho anh biết, phần tài liệu mà anh thu được bất quá cũng chỉ là một phần nhỏ mà Nặc Đình Sơn gặp phải trong hai năm này thì sao?"

Trình Diệp Qua ngồi ở đối diện nhìn cô ấy, trong ánh mắt hiện ra một sự bình tĩnh, chỉ là ngón tay đang cầm điếu thuốc hơi run rẩy.

Trương Diệu Lệ châm thuốc, chuyện lúc trước của Nặc Đình Sơn quá nặng nề, nên cô ấy cần phải dùng chất nicotin để làm dịu bớt áp lực mà cô ấy phải chịu đựng. Sau khi phổi hấp thụ được chất cay của nicotin, Trương Diệu Lệ mở miệng, bắt đầu kể.

Khi Trương Diệu Lệ kể tới đoạn Nặc Đình Sơn ở sân bay tay của Nặc Đình Sơn bị mang lên chiếc còng thì tay của người đàn ông ấy run tới kịch liệt,

điều thuốc kẹp ở trên tay bị rơi xuống đất, tàn thuốc rơi lên một số chất liệu sợi thủy tinh tỏa ra mùi khó ngửi.

Khi châm điều thuốc thứ hai lên Trương Diệu Lệ đã kể tới thời điểm năm 2014. Đầu năm 2014, từ Nam Phi truyền đi một phần danh sách bí mật, phần danh sách bí mật này có đề cập tới vụ bê bối của hơn 100 nhà tù tàn bạo, mà nhà tù Nặc Đình Sơn bị giam cũng có trong danh sách kia. Sau khi tên nhà giam được tung ra thì chính là danh sách tên tù nhân đã bị chịu ngược đãi.

Khi Trương Diệu Lệ nói tới chỗ này, vẻ mặt của người ngồi đối diện cô ấy vẫn chưa có bất cứ chấn động nào trong thoáng chốc đã phôi ra biểu cảm cực kỳ kinh hãi, giống với vẻ mặt anh còn có tiếng hít thở của anh, giống như con thú hoang bị nhốt trong lồng sắt vùng vẫy lần cuối trước khi chết, anh thở dốc giống như sinh mạng sắp bị đứt mất, sau đó Trình Diệp Qua bắt đầu làm nhảm trong tiếng thở dốc: Sẽ không, sẽ không, Nặc Đình Sơn rất thông minh, cô ấy sẽ không, để cho mình, để cho mình...

Sau đó, trong lời rỉ rả con mắt của Trình Diệp Qua vẫn cố định ở trên mặt của cô ấy: "Xin cô nói cho tôi biết, không có, không có, cầu xin cô đấy..."

Nước mắt cuối cùng vẫn không cách nào kìm chế được từ trong mắt Trương Diệu Lệ lăn xuống: "Rất tiếc, Trình Diệp Qua, tên của Nặc Nặc của chúng ta cũng xuất hiện trong danh sách đó".

Trong không gian đóng kín, một người nhìn một người không hợp mắt lại là chuyện hết sức hiển nhiên, da cô trắng hơn cô ta, mắt cô nhìn đẹp hơn cô ta, cô vô tình nói ra một câu, vân vân... đều sẽ nhận lấy một trận hành hung, Nặc Đình Sơn bị ngựa mất nhất, chính là vì cô ấy để tóc dài, tóc đen nhánh vừa mềm vừa thẳng, nhìn trong mắt mấy người đó chính là thứ chướng mắt.

Trong làn nước mắt mờ mịt, Trương Diệu Lệ muốn một hơi nói ra những chuyện khó khăn nhất ấy: "Nặc Đình Sơn cũng nằm trong danh sách những tù nhân bị ngược đãi được tung ra năm 2014, chuyện này tôi thường nghe được, chỉ là thế nào tôi cũng không nghĩ tới mấy chuyện thế này cũng có dính líu tới người tôi quen biết. Khi bị ngựa mất thì hành hung một trận phải trả giá chính là đau đớn trên sinh lý, mà đau đớn trên tâm lý lại càng kéo dài hơn. Trình Diệp Qua, anh biết không, Nặc Đình Sơn đã từng trải qua liên tục 13 đêm không ngủ".

"Cách khiến cho người ta 13 đêm liên tục không ngủ rất đơn giản, một cái ghế, một thùng nước, là có thể dễ dàng làm được, khi màn đêm buông xuống, họ mang Nặc Đình Sơn cố định trên ghế, cột tay cô ấy để cho mặt cô ấy ngửa ra sau, trên trần nhà đặt một thùng nước, ở thùng đựng nước có khoét một cái lỗ nhỏ xíu, cứ cách ba phút là cái lỗ ấy sẽ nhỏ ra một giọt nước, giọt nước ấy vừa vắn nhỏ vào mắt của người ngồi trên ghế".

Trương Diệu Lệ vẫn không có khả năng một hơi nói hết chuyện này, khi đó, lúc mới nghe được chuyện này Trương Diệu Lệ vẫn có chút ngây dại, mà việc chính làm cho cô ấy khó chịu tới ngạt thở chính là sau khi cô ấy mang cách này đưa vào thực tiễn, nước từ trên trần nhà nhỏ xuống ngấm vào mắt của cô ấy, một giọt nước nhỏ xuôi theo viền mắt của cô ấy vừa được bay hơn mắt, thì giọt nước mới lại bắt đầu nhỏ xuống, cứ thế mà suy ra, càng có sức công phá hơn chính là khi con buồn ngủ ập tới, giọt nước sẽ vô tình xua đi con buồn ngủ của cô, một buổi tối có bao nhiêu ba phút, 13 tối thì lại có bao nhiêu cái ba phút.

Ba tiếng cô ấy đã không chịu nổi rồi, mà Nặc Đình Sơn lại phải chịu đựng sự giày vò này trong 13 đêm.

Trương Diệu Lệ hít thở từng hơi, tiếp tục nói:

"Mandela mất, Chính phủ Nam Phi tuyên bố lần lượt đại xá tù nhân, cuối cùng luật sư của Nặc Đình Sơn đã ra sức dành lấy cơ hội đặc xá cho cô ấy, thời gian cô ấy ra tù được định lại vào tháng 6 năm 2014".

"Trình Diệp Qua, anh có biết chống đỡ Nặc Đình Sơn vượt qua những cái ba phút nhiều vô số kể là cái gì không? Là Klein, cố chịu đựng thêm thì có thể gặp được Klein rồi, gặp được Klein thì sẽ không sao rồi, nhưng..."

Nói tới đây nước mắt Trương Diệu Lệ rơi như mưa, khóc không thành tiếng: "Nhưng, ba ngày trước khi Nặc Đình Sơn ra tù, cô ấy lại nhận được một cuộc điện thoại, Klein đã chết".

Liên quan tới cái chết của Klein, Trương Diệu Lệ vừa thấy trong tài liệu chẳng qua cũng chỉ cho thấy đó là một cái chết bình thường, vì để giữ gìn danh tiếng của viện nghiên cứu y học Đức trên tờ báo cáo tử vong đã ghi chủ là cái chết bình thường. Đùng vậy, có ai lại hoài nghi về cái chết của người bị mắc chứng lão hóa sớm đã sống tới hai mươi tuổi.

Cô ấy khóc không thành tiếng nói: "Trình Diệp Qua, anh thực sự cho cái chết của Klein là cái chết bình thường sao? Không, không phải. Klein không phải chết vì già, Klein chết do ngạt thở, trong đêm tối như mực, Klein đã dùng một chiếc bao tải trùm đầu mình lại, đưa trẻ đó trong lúc vô tình sau khi đã biết được Nặc Đình Sơn vì mình mà làm tất cả mọi chuyện thì đã dùng cách này để kết thúc mạng sống của mình, nó nhấn lại cho Nặc Đình Sơn một lời, là..."

Là, Là...

Trương Diệu Lệ thở gấp, dùng hết tất cả hơi sức nói ra lời Klein muốn nói cho Nặc Đình Sơn nghe.

Nặc Nặc, đồng ý với em, xin chị nhất định phải hạnh phúc.

"Trình Diệp Qua, anh nói, anh nói, Nặc Đình Sơn còn có thể tiếp tục sống không? Có thể không?"

Lúc này, tất cả nước mắt bị đã cạn hết vì dùng hết vào một hơi vừa rồi Trước mắt đã khôi phục lại một mảng trần tĩnh, người đàn ông kia đã cuộn người lại giống như con nhộng, tay ôm lên đầu, đầu gối co lại, vùi đầu vào đầu gối, bờ vai không ngừng run rẩy, từ đầu gối truyền ra âm thanh giống như tiếng nghẹn ngào, âm thanh đó khiến cho người nghe mà run sợ, giống như âm thanh phát ra từ dưới đáy của mười tám tầng địa ngục.

"Từ ngày đó trở đi Nặc Đình Sơn bắt đầu gầy gò, sau khi ra tù cô ấy không dám trở lại London, không dám nhìn tới lời trấn an mà Klein đã để lại cho cô ấy, không dám nhận điện thoại của tôi, tiếp đó sau khi đã qua năm lần tự sát không thành thì cô ấy đã bị đưa đến bệnh viện tâm thần, để phòng cô ấy tự sát họ đã nhốt cô ấy vào phòng quản chế hai mươi bốn tiếng, tiếp sau đó, tôi đã tìm tới cô ấy, khi rời London tôi đã nhờ người ta bắt chước chữ viết của anh viết thư và bưu phẩm cho cô ấy, lá thư và bưu phẩm cuối cùng anh gửi cho cô ấy thời gian là vào ngày cuối cùng của năm 2013, sau đó tôi mang những bức thư giả đó tới tìm cô ấy".

"Tôi mang những bức thư ấy giao cho cô ấy, nói với cô ấy, Nặc Đình Sơn đây là lý do mà cô nhất định phải tiếp tục sống trên đời này, đi tìm anh ấy đi, đi thực hiện lời dặn của Klein với cô".

Nặc Nặc, xin nhất định phải hạnh phúc.

"Nặc Đình Sơn khi đó gầy giống như một que diêm, bác sĩ không cho đi, Nặc Đình Sơn phải mất ba tháng mới làm cho mình tăng lên được hai kg, thể là cô ấy từ Nam Phi tới Bắc Kinh".

Ngày đó Trương Diệu Lệ và Nặc Đình Sơn chia tay nhau ở sân bay Nam Phi, Nặc Đình Sơn đi Bắc Kinh, Trương Diệu Lệ trở lại London.

Vì sao lại nói dối Nặc Đình Sơn đó là do sự tin tưởng của Trương Diệu Lệ với Nặc Đình Sơn, cô ấy tin trên người Nặc Đình Sơn có năng lực hồi phục vô hạn, cho dù cuối cùng cô có thể ở cùng với Trình Diệp Qua hay không cô cũng có thể tìm lại được chính mình, cái Nặc Đình Sơn cần chỉ là thời gian mà thôi.

"Trình Diệp Qua, bây giờ anh có còn thấy chuyện Nặc Đình Sơn là ngu xuẩn không? Bây giờ anh có cảm thấy Nặc Đình Sơn đã làm tổn thương tới anh không? Anh có còn vì mình không nhận được sự tin tưởng mà phẫn nộ nữa không?" Trương Diệu Lệ hỏi Trình Diệp Qua: "Có một câu hay nói thế này, khi chuyện xảy ra với mình thì tâm thái cũng trở nên khác biệt. Trình Diệp Qua, nhất định là anh đang nghĩ Nặc Đình Sơn có thể nói chuyện này với anh, sau đó để cho anh nghĩ cách, trên thực tế tôi cũng đã đưa ra kiến nghị như vậy, nhưng Nặc Đình Sơn đã từ chối".

"Có một nhà tâm lý học đã từng nói một câu thế này, đối diện với tình yêu đại đa số đàn ông đều có xu hướng chiếm đoạt, mà phụ nữ thì lại có xu hướng hiến dâng, sau khi biết sẽ đối mặt với chuyện gì Nặc Đình Sơn đã nói với tôi một câu thế này, cô ấy nói..."

Ngày đó về mặt Nặc Đình Sơn dường như đã rõ ràng như chuyện ở trong tầm tay, cô ấy nói: "Trương Diệu Lệ, đây là một xã hội phát triển, mình không thể để cho Trình Diệp Qua vì mình mà làm bất kỳ chuyện gì can thiệp vào luật pháp được, mình cũng không nỡ để anh ấy vì mình mà làm ra những chuyện như vậy. Diệu Lệ, người như Trình Diệp Qua thế nào cũng sẽ là kiểu người tỏa sáng, mình không có thể giúp anh ấy chỉ có thể làm được chính là không để cho anh ấy gặp phải phiền phức, đây chính là cách mình yêu anh ấy".

Có lẽ đó chính là yêu, khi một loại tình cảm mà yêu tới sâu đậm thì sẽ cho thấy được sự mộc mạc thuần túy nhất.

Trong giây phút ấy Trương Diệu Lệ cảm thấy mình đã trở thành một sứ giả, xuyên qua thờ gian dài đằng đẵng mang lời của người con gái tên Nặc Đình Sơn đã nói ngày đó nói từng câu từng chữ cho Trình Diệp Qua, người cô yêu.

Trình Diệp Qua ngẩng đầu lên nhìn cô ấy.

Cô ấy nói với anh: "Trình Diệp Qua, khi tôi mang công văn này giao cho Nặc Đình Sơn tôi đã khóc, nhưng cô ấy không khóc, cô ấy trái lại còn an ủi tôi".

Hôm ấy cô nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì Trương Diệu Lệ, mình đã tưởng tượng ra ngày này sẽ đến, mình cũng đã sớm chuẩn bị xong tâm lý từ lâu rồi".

Loạt nước mắt mới lại chảy giàn giụa trên mặt Trương Diệu Lệ: "Nhưng anh biết không? Trình Diệp Qua, khi Nặc Đình Sơn nói với tôi những lời ấy cô ấy đã khóc, đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy khóc, nước mắt nước mũi dính hết cả vào tóc, nhưng trong cổ lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, khi đó tôi đã nghĩ, cô ấy phải lưu luyến anh cỡ nào mới có thể khóc thành như vậy".

Trong làn khói thuốc lơ lửng, bốn bề vắng lặng như cái chết, thời gian như chiếc đồng hồ cát.

Khi màn đêm buông xuống, người đàn ông đứng dậy từ trên đất, đi về phía cửa phòng.

"Trình Diệp Qua, anh muốn đi đây?"

"Tôi nhớ cô ấy rồi, tôi phải tìm cô ấy, tôi phải ôm cô ấy, tôi phải hôn cô ấy".

Trước khi tạm biệt, Trương Diệu Lệ còn nói với Trình Diệp Qua một câu thế này.

"Cho tôi tận bây giờ Nặc Đình Sơn vẫn rất tự ti, loại tự ti ấy xuất phát từ trong cốt tủy, cho nên cô ấy không dám tranh thủ, cũng bởi vì tự ti nên cô ấy rất sợ anh biết được chuyện cô ấy ngồi tù, và tất cả mọi chuyện đã xảy ra với cô ấy. Trình Diệp Qua, về điểm này mong anh thông cảm cho cô ấy, mỗi cô gái đều hy vọng mang những điều tốt đẹp nhất của mình thể hiện ra trước người mình yêu, cho nên anh phải làm như chưa biết tất cả mọi chuyện, tôi tin rằng cho dù thời gian trôi qua bao lâu, thì cuối cùng tới một ngày Nặc Đình Sơn cũng nói cho anh biết những chuyện này thôi".

"Mà Trình Diệp Qua, chuyện sau này anh phải chính là chữa khỏi bệnh tự ti của cô ấy, anh nhất định phải làm cho cô ấy sống kiêu hãnh hơn bất kỳ ai".

Khi màn đêm buông xuống, mơ hồ nhưng phân biệt được rõ là trong đây mắt người đàn ông ấy lóa lên ánh sáng, anh gật đầu nói với cô ấy:

"Trương Diệu Lệ, tôi sẽ luôn cảm ơn cô, đồng thời tôi cũng cam kết, Nặc Đình Sơn của chúng ta so với bất cứ ai cũng sẽ sống như một bà hoàng".

Sau đó bóng hình của anh biến mất trong màn đêm mênh mông.

Trương Diệu Lệ mua vé máy bay quay lại London, cô ấy đáp chuyến bay lúc nửa đêm để trở lại London, không ai biết cô ấy đã tới nơi này.

MM

Hết chương 94!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Trong lúc mơ màng Nặc Đình Sơn đưa tay ra tìm kiếm, tìm hơi thở mà cô yêu thương. Ừm, là anh, bây giờ không phải là anh nên ở Maldives sao? Không phải là nên ở cùng với người phụ nữ kia sao? Đùng rồi, trước khi đi anh còn nói rất nhiều, cô không cần để ý tới anh nữa, cho dù là bây giờ đang ở trong mơ.

Đúng, không cần phải để ý tới anh, ý nghĩ này làm cho Nặc Đình Sơn xoay người đi, trực tiếp đưa lưng về phía anh, trong khoảnh khắc quay đi, trong tiếng sột soạt anh nhích tới bên cạnh cô, anh cứ thế nhích tới từng chút một, đầu của anh gối lên cánh tay cô, sau đó mặt dính sát tới cô.

Người đàn ông này muốn làm gì vậy chứ? Trong đầu còn tức giận nên tay theo bản năng đẩy mặt anh ra, khi tay chạm lên mặt anh thì lòng bàn tay cô ươn ướt. Đây là trời mưa sao? Buổi tối lúc anh tới bên cô thì trời mưa sao?

Cô lắng tai nghe, không có mà, bên ngoài yên tĩnh mà. Sau khi làm xong những động tác này thì cô bắt đầu cười. Đây là cô đang mơ mà, trong mơ thì làm sao có thể nghe được tiếng mưa cơ chứ.

Đúng rồi, quá nhiều như vậy hình như cô lại quên mất mình thực ra đang giận anh, cô nổi sùng, lạnh giọng nói: Đi ra.

"Không đi". Người đang trốn ở trong lòng cô nói.

Không đi?

"Nếu anh không đi thì em đi". Cô nói với anh.

"Em cũng không được đi".

Cô cong khóe miệng lên: "Chân mọc ở trên người em".

"Anh mặc kệ, em không được đuổi anh đi, em cũng không được đi". Lời của người này nói ra làm cho cô không biết nên khóc hay cười: "Nặc Đình Sơn, anh sẽ không để em lại có bất kỳ cơ hội nào bỏ anh nữa đâu".

Lời này làm cho cô cũng không biết thế nào lại bật cười, sau đó cô nghe thấy tiếng cười của mình, tiếng cười rất rõ ràng nghe thế nào cũng không giống như đang mơ.

Tay lại sờ lên mặt anh, cái dính trên đầu ngón tay của cô là thật hơn cả thật, thứ thấm trên đầu ngón tay cô âm ẩm. Nặc Đình Sơn lấy lại tinh thần muốn đưa tay ra mở công tắc, tay đưa ra thì bị một cánh tay khác nắm lại, giọng nói của anh gần kề bên tai: "Nặc Nặc, đừng mở đèn".

Lần này Nặc Đình Sơn có thể chắc chắn là bây giờ không phải là cô đang nằm mơ, Trình Diệp Qua rõ là đã tìm tới giường của cô rồi, cô lạnh lùng hỏi anh: Trình Diệp Qua không phải bây giờ anh nên ở Maldives sao? Anh chạy tới đây làm gì?

Như không nghe thấy lời của cô, anh tiếp tục nói thế này:

"Nặc Nặc, sau này anh sẽ không làm chuyện gì khiến em giận nữa, em bảo anh đi hướng đông thì anh không dám đi hướng tây, em bảo anh đi hướng tây thì anh sẽ không dám đi hướng đông. Nếu Nặc Nặc muốn làm phụ nữ xấu thì anh trở thành đàn ông xấu để xứng đôi với em, nếu Nặc Nặc muốn làm phụ nữ tốt thì anh sẽ trở thành đàn ông tốt, nếu Nặc Nặc ghét ai thì anh sẽ ghét người đó vô điều kiện, nếu Nặc Nặc thích ai thì anh sẽ thích người đó vô điều kiện, đương nhiên điều kiện đầu tiên là người Nặc Nặc thích không được là đàn ông. Nếu Nặc Nặc nhìn ai không hợp mắt thì anh sẽ có trách nhiệm loại trừ người đó, nếu Nặc Nặc giận anh thì anh phải có trách nhiệm trong vòng năm phút làm cho Nặc Nặc nguôi giận, nếu trong năm phút anh không làm được thì Nặc Nặc có thể dựa theo cách của em mà phạt anh. Nặc Nặc, anh đã nghĩ tới khả năng trừng phạt cao nhất với anh, cách hữu hiệu nhất chính là em mặc váy ngủ gọi cảm ngủ trên giường, còn anh ngủ dưới sàn nhà, như vậy là có thể khiến cho anh dục hỏa thiêu thân. Nặc Nặc..."

Đêm nay, giọng của người đàn ông này rõ ràng như vậy, rõ ràng tới mức lọt vào tai cô không sót chữ nào, mà những lời anh nói làm cho khóe miệng Nặc Đình Sơn nhin không được mà cong lên. Đêm nay Trình Diệp Qua uống nhầm thuốc hay sao vậy? Anh có biết là anh đã 29 tuổi nói mấy câu này nghe rất buồn cười không.

Được rồi, buồn cười nhưng cũng đáng yêu.

"Anh đã uống rượu sao?" Cô hỏi anh, chuyện Trình Diệp Qua thích làm nhất chính là khi uống rượu thì tới tìm cô, may mà những câu này nói trước mặt cô, nếu như nói ở chỗ khác thì nhất định sẽ bị cười nhạo.

"Không có! Một giọt anh cũng không uống". Anh đáp lời.

Quả thực vậy, Nặc Đình Sơn cũng không ngửi được bất kỳ mùi rượu nào trên người Trình Diệp Qua, nhưng sao anh lại nói ra lời kỳ quái như vậy.

Giống như nhìn thấy nghi hoặc trong lòng cô, anh nói ra thế này:

"Mấy câu vừa rồi anh nói là gia pháp của nhà chúng ta, gia pháp của nhà Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua, giống như kiểu thỏa thuận trước khi kết hôn vậy, chỉ có hiệu lực với nhà trai, nhưng đối với nhà gái thì không có bất kỳ hiệu lực gì cả".

"Gia pháp? Thỏa thuận trước khi kết hôn?" Nặc Đình Sơn càng nghe càng mơ hồ.

"Đúng vậy, là lễ vật Trình Diệp Qua tặng cho Nặc Đình Sơn, hơn nữa anh còn có thể đảm bảo với em là Nặc Đình Sơn có quyền chấp pháp vô thời hạn. Trên đó có thể tùy em thích mà có thể thêm điều khoản vào, quan trọng hơn là thời gian không có thời hạn gì cả, thế nào, nghe không tệ chứ?"

Nặc Đình Sơn lắng nghe giọng Trình Diệp Qua khi nói mấy lời đó nghe thế nào cũng không giống như đang nói đùa.

"Trình Diệp Qua, anh thật sự không uống rượu chứ". Cô hỏi anh.

Cô nghe thấy tiếng anh thở dài: "Nặc Đình Sơn, vừa rồi là anh đang cầu hôn em, vì để cho em chấp nhận lời cầu hôn của anh anh đã vắt hết óc ra rồi đó".

"Nặc Đình Sơn, ba ngày nữa chúng ta kết hôn".

À....

"Trình Diệp Qua, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Tay Nặc Đình Sơn lại lần nữa muốn chạm tới công tắc, tay lại lần nữa bị kéo về: "Còn nữa, Trình Diệp Qua, không phải anh nói là phải đi Maldives sao? Sao lại..."

"Anh ngủ gật ở sân bay". Anh cất lời cô: "Sau khi ngủ thì anh đã mơ một giấc mơ, anh mơ thấy người ngoài hành tinh xâm chiếm trái đất, sau đó em bị người ngoài hành tinh bắt đi, anh giật mình tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó thì từ sân bay chạy về đây".

"Trình Diệp Qua, đừng làm như em là trẻ con". Nặc Đình Sơn bắt đầu đi nói.

"Nặc Nặc ba ngày sau chúng ta kết hôn đi, bởi vì một khắc anh cũng không thể đợi được nữa rồi".

À...

"Trước tiên chúng ta đi đăng ký, sau đó chọn một ngày tốt để cử hành hôn lễ, trên đường tới tìm em anh đã gọi điện thoại cho bạn ở London, cậu ấy đã thuyết phục nhân viên công chứng rồi, ngày mai họ sẽ từ London tới Bắc Kinh để làm công chứng kết hôn cho chúng ta".

Lần này Nặc Đình Sơn đã hoàn toàn tin vào lời Trình Diệp Qua nói.

"Trình Diệp Qua..."

"Nặc Nặc, em thử nghĩ xem, thử nghĩ phần gia pháp kia đi, rất thú vị đúng chứ?"

Rất thú vị. Nặc Đình Sơn nghĩ.

"Vậy còn đợi gì nữa? Mau đồng ý đi chứ".

"Có thật là em có thể bảo anh đi hướng đông thì anh sẽ không đi hướng tây?"

"Đương nhiên rồi".

"Vậy chửi không cãi lại, đánh không đánh lại, có được tính không?"

"Đương nhiên tính".

Nặc Đinh Sơn nghĩ đi nghĩ lại sau đó hỏi:

"Tại sao, Trình Điệp Qua?"

Anh thở dài: "Còn có thể vì sao, bởi vì anh yêu em đó".

Trình Điệp Qua đáp như vậy làm cho Nặc Đinh Sơn rất hài lòng, còn có thể vì sao đó là vì yêu thôi, vì yêu mà người ta đến với nhau.

"Được, vậy ba ngày nữa chúng ta kết hôn".

Tay anh chụp tới, cô và anh liền đổi thành từ anh nằm trong lòng cô thành cô nằm trong lòng anh, mặt tựa sát vào vị trí trái tim anh, nghe trái tim anh đập loạn nhịp thịch. Nặc Đinh Sơn cá, đây chắc chắn là tiếng tim đập tràn trề sức lực nhất của Trình Điệp Qua từ trước tới nay.

"Thịch" "Thịch" như muốn đập thủng màng nhĩ của cô. Tiếng tim đập mạnh mẽ thế này là bởi vì cô sao?

Như biết được nội tâm của cô, anh nói với cô thế này: "Đúng vậy, Nặc Đinh Sơn, bây giờ nó vì em đồng ý lời cầu hôn của anh mà đang kích động không thôi đây này".

Không nói nữa, cô cứ ngất ngây như vậy nằm trong lòng anh, thời gian trôi qua từng giây, hai trái tim cuối cùng cũng tìm được cảm giác thuộc về nhau.

Tất cả giống như hạt bụi lắng xuống.

Thời gian trôi qua một lúc, lúc này Nặc Đinh Sơn mới nhớ tới một chuyện.

"Trình Điệp Qua, bên ngoài trời mưa sao?"

"Không có".

"Vậy trên mặt anh có chuyện gì xảy ra vậy".

"Đó là leo cầu thang đồ mồ hôi".

"Anh lại tức giận rồi sao? Là ai chọc anh giận vậy". Nặc Đinh Sơn nhớ là Trình Điệp Qua đã nói anh có một thói quen xấu, đó là trong lòng có gì bất nỡ là lại leo cầu thang.

Lời của cô vừa hỏi xong liền nghe thấy anh bật cười khẽ, anh vừa cười vừa nói với cô: "Thang máy đang bảo trì, vì vậy anh đã leo 40 tầng thang bộ".

"Khách sạn có rất nhiều thang máy". Nặc Đinh Sơn đưa ra nghi vấn của mình: "Hơn nữa phòng của em không cần phải đi thang máy".

"Nặc Đinh Sơn". Trong giọng của anh có chút vờ giận dỗi: "Em còn muốn kéo néo tới khi nào nữa, anh thì không thể leo thang bộ sao, leo thang bộ là một việc rất có lợi cho sức khỏe đấy".

Nặc Đinh Sơn còn muốn nói thêm gì nữa.

"Đi ngủ ngay đi, ngày mai anh còn rất nhiều chuyện phải làm". Anh nạt cô.

Nặc Đinh Sơn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lại trôi qua một lúc nữa.

"Nặc Nặc"

"Vâng".

"Xin lỗi".

"Cái gì?"

"Tôi qua nhất định là anh bị điên rồi, nên mới có thể nói ra mấy lời ấy với em".

Tôi qua? Đúng rồi, tôi qua anh đã nói với cô mấy lời rất khó nghe, tôi qua cách hiện tại cùng lắm cũng chỉ có hai mươi mấy tiếng đồng hồ, cũng không biết vì sao Nặc Đinh Sơn lại thấy hai mươi mấy tiếng này giống như đã trôi qua muôn sông nghìn núi vậy.

"Nặc Nặc, đêm giáng sinh đúng là anh đã ở cùng Chu Ly An, nhưng mà đêm đó cũng có rất nhiều người, có dì Kiều, có ba anh, mấy người bạn của anh cũng có ở đó".

Nặc Đinh Sơn gật đầu.

Đêm này cùng với người đàn ông đột nhiên tới này có vẻ như có chút gì đó kỳ quái, có điều Nặc Đình Sơn không muốn hỏi, cũng không có hứng thú biết.

Trên đời này thực ra đơn giản nhất chính là tình yêu. Anh yêu em vừa hay em cũng yêu anh, vậy thì chúng ta ở cùng nhau đi.

Tình một vị trí thoải mái trong lòng anh, Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng bạch rồi, giường của Lục Tiểu Manh trông trơn, nếu như không phải đang nằm trên giường của mình là người đàn ông đang ngủ say như chết kia thì Nặc Đình Sơn sẽ nghi ngờ rằng tất cả mọi chuyện xảy ra tới hôm qua là một giấc mơ.

Cho dù Trình Diệp Qua ngủ trên giường cô, Nặc Đình Sơn vẫn hoài nghi, tất cả tới qua chỉ là vì mình quá muốn gả cho anh mà sinh ảo giác, chứ không có người nào lại cầu hôn như vậy chứ.

"Trình Diệp Qua". Nặc Đình Sơn lay lay Trình Diệp Qua.

Tay anh giờ ngang ra kéo nửa người cô ép trở lại, Nặc Đình Sơn liếc mắt nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi, cô đẩy anh: "Trình Diệp Qua, em phải đi làm".

Mấy đứa trẻ kia vẫn còn ở trong khách sạn, hôm nay Nặc Đình Sơn phải tốn hai tiếng đồng hồ để tiếp đãi chúng.

Giọng điệu Trình Diệp Qua mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn: "Nặc Đình Sơn, anh phải nói cho em biết một chuyện, em đã bị sa thải rồi".

Cái gì? Nặc Đình Sơn từ trên giường ngồi bật dậy, sau đó nghe thấy được lời Trình Diệp Qua: "Ba ngày sau, Nặc Đình Sơn có công việc mới, đó chính là ----"

"Làm vợ của Trình Diệp Qua!" Anh nói, giọng điệu từ tốn.

Nửa bên mặt của anh nằm sấp trên gối, nửa bên còn lại hiện ra trước mắt cô, anh nhếch khóe miệng lên tạo thành một độ cong khiến cô say mê, thời gian như quay trở lại buổi chiều của tháng tư bốn năm trước, ở góc phố, cô đã hát cả phê lên người của người đàn ông có khuôn mặt động lòng người.

Còn chưa đợi Nặc Đình Sơn nhắm nháp những ngày tháng trước kia anh lại làm cho cô nằm trở lại trên giường, nằm lại trong lòng anh.

"Ba ngày nữa Nặc Đình Sơn sẽ có một công việc mới, đó là ---- làm vợ của Trình Diệp Qua!". Nặc Đình Sơn hậu tri hậu giác thì thầm lặp lại câu nói này.

Chuyện xảy ra vào tối qua không phải là một giấc mơ, cô thật sự đã được cầu hôn, anh nói là anh muốn tặng cho cô một lễ vật kết hôn đặc biệt.

"Trình Diệp Qua, anh nói sẽ tặng cho em một món quà đặc biệt?" Cô thử thăm dò anh.

"Ừ----" Câu này từ trong mũi anh phát ra: "Quý bàn phím, giao ra tiền riêng, không cho ăn cơm, mấy cái này tùy em thích mà thi hành".

Nặc Đình Sơn che miệng lại lên cười trộm, cười tới không thể kiềm chế nổi, cười tới mức anh phải chặn môi cô lại.

Nửa tiếng sau Nặc Đình Sơn ngồi lên xe của Trình Diệp Qua, chiếc ba lô màu đen cô mang từ Nam Phi tới đặt từ phía sau xe, Trình Diệp Qua một tay giúp cô cầm ba lô, một tay kéo cô, sau đó đi qua trước mặt rất nhiều người, miệng mấy người nhân viên kia kêu "Anh Trình" còn ánh mắt lại đặt lên người cô, đám người đó có người biết Nặc Đình Sơn có người không biết. Khi ánh mắt ấy tập trung lên người cô càng lúc càng nhiều, Nặc Đình Sơn theo bản năng muốn thoát khỏi tay của Trình Diệp Qua, tay vừa mới động đã bị nắm chặt lại, khi tới đại sảnh khách sạn thì anh dứt khoát ôm luôn vai của cô, miệng thì không kiên nhẫn nói "Em không thể yên tĩnh một chút chút được à? Có phải là em muốn anh ở trước mặt mọi người cản em mấy cái không?"

Được thôi, được thôi, yên tĩnh.

Nặc Đình Sơn cứ thế bị Trình Diệp Qua dẫn tới bãi đậu xe, lên xe của anh, ngồi lên vị trí cạnh tài xế, lúc cô hỏi anh muốn đi đâu thì anh như dỗ dành con nít: Anh dẫn em tới một nơi vui chơi.

Một nơi vui chơi rất cuộc là nơi nào thì Trình Diệp Qua không nói, nhưng xe vẫn lái ra vùng ngoại ô. Theo thời gian dần trôi, con đường càng lúc càng nhỏ xe cô cũng càng lúc càng ít, hai bên đường lại càng không có nhiều cây cối được cắt tỉa, cây cối xung quanh mọc um tùm.

"Trình Diệp Qua, anh muốn dẫn em đi đâu?" Nặc Đình Sơn không nhịn được lại hỏi lần nữa.

Trình Diệp Qua không hề đáp lại, anh chỉ dùng một tay để không nắm lấy tay cô, tiếp đó Nặc Đình Sơn không tiếp tục hỏi nữa.

Giữa trưa, chiếc xe dừng ở một vị trí khá hoang vu, nơi này bị tàn cây che phủ. Xung quanh là những căn phòng nhỏ theo phong cách Hà Lan làm cho nơi này nhìn giống như một Khu du lịch, Trình Diệp Qua nói với Nặc Đình Sơn đây là khu nghỉ mát mà Vinh Mộ Minh đầu tư vào, vừa mới hoàn thành, sang năm sẽ đưa vào sử dụng. Lúc Trình Diệp Qua nói chuyện với mấy người, tuổi của họ khoảng chừng 50 tuổi, Trình Diệp Qua nói với Nặc Đình Sơn họ đều là quân nhân đã về hưu, hiện đang là nhân viên quản lý nơi này.

Nặc Đình Sơn được Trình Diệp Qua dẫn vào một căn phòng trong đó, sau đó Nặc Đình Sơn sững sờ, chỗ vui chơi trong miệng Trình Diệp Qua nói lại có thể không có nguồn điện, không chỉ không có nguồn điện ngay cả tín hiệu sóng điện thoại cũng không có, càng quá đáng hơn là câu nói tiếp theo của Trình Diệp Qua "Nặc Nặc, ba ngày nữa anh tới đón em".

Khi Trình Diệp Qua nói câu này nét mặt nghiêm túc, Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua không nói gì.

"Khi đó anh cũng dẫn nhân viên công chứng tới chỗ này, chúng ta chứng thực kết hôn".

Nặc Đình Sơn còn muốn nói gì đó, nhưng khi mở miệng ra thì một câu cũng không nói được gì.

Anh mỉm cười, nụ hôn của anh đặt lên trên trán cô, dịu dàng nói: "Anh biết em có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh".

Nặc Đình Sơn gật đầu.

Anh nắm chặt vai cô, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt.

"Nặc Nặc, trong ba ngày này em chỉ cần ở lại nơi này thật tốt, đừng suy nghĩ gì cả, anh đáp ứng em ba ngày sau sẽ nói tất cả mọi chuyện với em, được không?"

Trong sự trông đợi của anh, Nặc Đình Sơn gật đầu.

Khi mặt trời từ từ ngả về tây, Trình Diệp Qua lái xe rời đi, tốc độ xe đi rất nhanh, chớp mắt một cái đã biến mất khỏi hàng cây.

Tiêu Kiều ngồi trong phòng, bà không biết mình đã ngồi ở chỗ này bao lâu rồi, buổi sáng lúc rời giường tâm trạng của bà đã bắt đầu không yên, sau khi từ sân bay trở về đã một ngày trôi qua, Trình Diệp Qua từ lúc từ sân bay rời đi cũng không có bất kỳ tin tức gì, bà đã thử gọi điện cho anh, nhưng điện thoại của Trình Diệp Qua lại cho thấy tình trạng khóa máy.

Mà sau khi từ sân bay trở về dường như Chu Ly An cũng biến thành một người khác, cô ấy tự giam mình trong phòng không gặp bất cứ ai, đợi tới hôm nay nhân viên chăm sóc của Tiêu Kiều mới nói cho bà biết, vừa sáng Chu Ly An đã tới bệnh viện, nghe nói là đi thăm một học sinh của cô ấy bị tai nạn xe, tin tức này làm cho Tiêu Kiều thầm thở phào một hơi trong lòng.

Một tiếng trước Tiêu Kiều lại gọi điện cho Trình Diệp Qua một lần nữa, điện thoại vẫn trong tình trạng khóa máy, sau khi gọi không được thì Tiêu Kiều ngồi ngây ngẩn trước cửa sổ.

Gần tới xế chiều, có người đẩy cánh cửa căn phòng phía tây ra, quay đầu lại, sau khi nhìn thấy rõ ràng người tới Tiêu Kiều nghiêm mặt lại. Thăng nhóc này làm hơi quá rồi, tự ý quyết định kết thúc hành trình đi Maldives không nói, còn không có bất kỳ lời giải thích nào.

Bình thường nếu như Tiêu Kiều nghiêm mặt lại thì Trình Diệp Qua đều nghĩ mọi cách để dỗ dành bà, nhưng hôm nay Trình Diệp Qua không có để sự không vui của bà vào trong mắt, anh đứng ở vị trí cách bà khoảng ba bước, nhìn qua bà.

Giọng nhàn nhạt nói ra: "Dì Kiều, xin lỗi".

Nét mặt của Tiêu Kiều nhu hòa hơn một chút: "Người con phải nói xin lỗi là Chu Ly An".

Anh không có đáp lại, tiếp tục nhìn bà, ánh mắt ấy, vẻ mặt ấy giống như đang từ biệt, Trình Diệp Qua như vậy càng làm cho sự bất an trong lòng của Tiêu Kiều càng tăng, bà vô thức gọi một tiếng "Trình Diệp Qua".

Tiếp đó, Trình Diệp Qua nói một câu làm cho Tiêu Kiều thăng thốt.

"Dì Kiều, hôn lễ mà đi thấy kia căn bản là không hề tồn tại". Trình Diệp Qua nói với bà như vậy.

Làm Tiêu Kiều kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

"Dì Kiều, cô gái con yêu thực sự yêu tên Nặc Đình Sơn, năm nay cô ấy 29 tuổi, cô ấy còn từng chịu hình phạt hai năm trong tù".

Trong gương phản chiếu gương mặt của Tiêu Kiều, trên gương mặt ấy ngập tràn nỗi kinh hoàng, bi thương, phẫn nộ, còn có không thể tin được.

Nhưng thăng nhóc này lại không thèm đếm xỉa tới mấy cái này, đứng cách bà khoảng ba bước nhàn nhạt nói: "Mà con yêu người phụ này này tới hết thuốc chữa rồi, vì cô ấy con có thể bỏ qua tất cả, ví dụ như ---"

"Ví dụ như nếu dì Kiều không chất nhận cô ấy, vậy thì, con có thể ngay cả dì Kiều cũng có thể không cần".

MM

Hết chương 95!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Từ lúc Trình Diệp Qua đẩy cánh cửa căn phòng phía tây ra tới lúc Trình Diệp Qua rời đi cũng chỉ vỏn vẹn trong thời gian mười phút đồng hồ, theo cánh cửa nhẹ nhàng khép lại thì căn phòng lại lần nữa rơi vào thình lặng.

Mấy câu Trình Diệp Qua vừa nói với bà quá đột ngột, đột ngột tới nỗi làm cho Tiêu Kiều nghi ngờ tính chân thực của những câu nói ấy, Tiêu Kiều cố gắng nhớ lại về mặt của Trình Diệp Qua và nội dung của những câu nói đó, sau đó bà đau khổ phát hiện ra rằng Trình Diệp Qua nghiêm túc.

Thằng nhóc này thực sự đã yêu cô gái từng ngồi tù, nghe đi, anh đã nói với bà những gì.

"Con đã cầu hôn với cô ấy, cô ấy cũng đã đồng ý gả cho con, ba ngày nữa con và cô ấy sẽ làm thủ tục đăng ký kết hôn, nếu như đi Kiều không thật tâm dành lời chúc phúc cho chúng con, vậy thì bây giờ con tới thông báo cho đi Kiều một tiếng coi như là con đã thể hiện sự tôn trọng cuối cùng của con với đi".

"Đi Kiều, tạm biệt". Anh cứ thế rời đi.

Từ đầu tới cuối Trình Diệp Qua không để cho Tiêu Kiều có bất kỳ cơ hội nói xem vào, bà chỉ có thể há miệng trơ mắt nhìn anh rời đi.

Thằng nhóc này nói ba ngày nữa nó sẽ cùng cô gái tên Nặc Đình Sơn ấy cử hành hôn lễ, không phải là nó vừa mới cử hành hôn lễ với Chu Ly An ở lễ giáng sinh sao? Mà câu Trình Diệp Qua nói "Đi Kiều, cái lễ cưới mà đi thấy căn bản không hề tồn tại" lại là chuyện gì nữa đây?

Không được, bà phải gọi điện cho Chu Ly An hỏi thử xem sao.

Tiêu Kiều gọi điện thoại cho Chu Ly An, nhưng điện thoại của Chu Ly An vẫn nằm trong tình trạng báo máy bận.

Trong phòng bệnh hai giường của bệnh viện vô cùng náo nhiệt, trong tiếng chúc mừng của cuộc điện thoại mà Chu Ly An vừa nhận xong thì lại có cuộc điện thoại khác gọi tới, sau khi nhìn rõ thông báo người gọi tới Chu Ly An cong khỏe miệng lên, đám trẻ thích náo nhiệt kia cướp điện thoại từ trong tay cô ấy đi, sau khi nhìn rõ thông báo người gọi tới điện thoại của cô ấy thì hét lên một tiếng đầy khoa trương, đám con gái thì lại càng ồn ào muốn thay cô ấy nghe điện thoại, theo lời chúng nói thì cho dù không nhìn thấy anh thì nghe qua giọng anh một chút cho đỡ ngien cũng được, đáp lại chúng là điệu bộ khoanh tay vờ về mặt hung dữ của cô ấy: Các em nghỉ cũng đừng có nghĩ tới!

Thế là điện thoại lại lần nữa trở lại tay Chu Ly An. Chu Ly An nhận điện thoại.

Vừa nhận điện thoại cô ấy vừa dùng ánh mắt cảnh cáo: Các em yên lặng một chút cho cô!

Trong phòng bệnh thực sự đã yên tĩnh trở lại, trong bầu không khí yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của Trình Diệp Qua: "Ồ đâu? Tôi tới đón em".

Chu Ly An báo địa chỉ bệnh viện.

Trình Diệp Qua cũng không để cho cô ấy có cơ hội nói thêm lời nào, chỉ nói một câu "Nửa tiếng nữa anh tới đón em" sau đó vội vàng cắt đứt điện thoại.

Lúc này là khoảng 5 giờ 10 phút chiều, sắc trời bên ngoài lộ ra màu xám nhàn nhạt, màn đêm sắp kéo tới.

Cúp điện thoại, Chu Ly An mỉm cười với đám người đang đang túm tụm lại, điện thoại vừa cúp lại có điện thoại gọi tới, lần này là bạn của cô ấy ở London, tin tức này truyền đi nhanh thật, Chu Ly An rất vui vì tin tức này truyền đi nhanh như vậy.

5 giờ rưỡi, xe của Trình Diệp Qua đúng giờ xuất hiện ở cổng của bệnh viện, Chu Ly An đứng bên cạnh xe phát tay với đám con gái háo sắc đang thò đầu ra thăm dò.

Lúc này sắc trời đã hiện ra màu xám, xe của Trình Diệp Qua chạy dọc theo con đường, cũng chỉ khoảng mấy chục phút chiếc xe đã dừng lại ở cửa một câu lạc bộ trong khu dân cư cao cấp, nhân viên phục vụ mở cửa xe giúp họ, quản lý câu lạc bộ dẫn họ tới khu vực thích hợp để nói chuyện.

Mở cửa phòng ra, câu đầu tiên Trình Diệp Qua nói với cô ấy là "Đói chưa?" Lúc anh nói với cô ấy câu này biểu cảm giọng nói giống rất nhiều lần trước, có sự nho nhã lịch thiệp của thân sĩ Anh, giống như đám đàn ông ở những nơi công cộng thực hiện lễ nghi ưu tiên cho phụ nữ.

Người đàn ông này khi nổi khùng lên sẽ là dạng gì? Người đàn ông này có từng nổi nóng trước mặt phụ nữ chưa? Chu Ly An có chút tò mò.

Phòng của câu lạc bộ có tất cả mọi thứ, nó nhìn qua lại càng giống như nhà của những thân sĩ cao quý, áo khoác mắng lên móc áo, mở giai điệu uyển chuyển tràn ngập cả căn phòng, Chu Ly An dựa lưng lên ghế sofa, nhắm mắt lại vừa nghe nhạc vừa đợi Trình Diệp Qua gọi món cho cô ấy.

Chu Ly An nghe thấy rất chậm, dáng vẻ của Trình Diệp Qua cũng không sốt ruột, khi họ dùng cơm đa phần anh đều chọn kiểu phòng ăn này, anh yên tĩnh nhìn cô với vẻ mặt chăm chú khiến cho Chu Ly An luôn sinh ra một loại ảo giác: người đàn ông này yêu cô ấy.

Bây giờ chắc Chu Ly An cũng nghĩ rõ rồi, thà nói chăm chú thực ra nói chính xác hơn là tâm tư của người đàn ông này luôn xuất thần, có lẽ anh đã rơi vào trong hồi ức của một ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó.

Cái đĩa đựng chút salad trái cây đã sạch bách, đặt dao nĩa về trên đĩa, tay đặt trên mặt bàn, Chu Ly An nhìn Trình Diệp Qua đang ngồi đối diện cô ấy.

"Ăn xong rồi hả?" Anh hỏi cô ấy.

Món ăn Trình Diệp Qua gọi được cô ấy đã ăn hết 80 phần trăm, cô ấy gật đầu hồ hững: "Tay nghề của đầu bếp ở đây cũng không tệ lắm, lần sau có thời gian chúng ta lại tới nữa nha".

Từ khi xuống xe, đi vào câu lạc bộ, thậm chí là đi vào căn phòng này cái tập văn kiện màu xám từ đầu tới cuối đều được anh cầm trên tay, bây giờ anh đang mở túi văn kiện ra, sau đó anh chậm rãi đẩy tập tài liệu kia tới trước mặt cô ấy.

Anh nói: "Chu Ly An, hãy ký tên lên trên này, người đề nghị ly hôn trước là tôi, cho nên tôi sẽ bồi thường cho em hợp lý".

Chu Ly An bấm đốt ngón tay tính, cô ấy và Trình Diệp Qua đăng lý kết hôn là vào ngày lễ giáng sinh, hôn nhân của anh và cô ấy duy trì còn chưa tới thời gian mười ngày.

Day day lông mày, Chu Ly An cũng không buồn nhìn qua tập văn kiện kia, lấy thuốc từ trong túi ra, đốt lên, dưới làn khói thuốc cô ấy nheo mắt nhìn Trình Diệp Qua: "Anh nhớ sai ngày rồi đấy, khi đó không phải chúng ta đã nói là sau 90 ngày mới làm thủ tục ly hôn sao?"

"Xin lỗi, Chu Ly An, mong em thứ lỗi cho tôi". Anh điềm đạm nhận lỗi với cô ấy: "Một khắc tôi cũng không đợi được để được ở cùng cô ấy rồi".

"Trình Diệp Qua, anh thế này thực là không đúng". Chu Ly An nói, người đàn ông này đúng là có cách khiến cô ấy tan nát cõi lòng, thời khắc này một câu ngọt ngào cũng không muốn nói với cô ấy.

"Mấy tháng gần đây ba em đã thua Casino của chúng tôi không ít tiền, tiếp đó em gọi điện thoại nói cho ông ấy biết số tiền ông ấy nợ Casino không cần trả lại nữa". Trình Diệp Qua lại đẩy phần văn kiện kia về phía cô ấy: "Con số của khoản tiền đó không ít đâu".

Lời này thực sự làm cho người ta rất khó chịu, muốn cho cô ấy biết khó mà lui sao? Lời của Trình Diệp Qua khiến cho Chu Ly An có một loại cảm giác tức tới bật cười: "Trình Diệp Qua, người làm trái giao ước là anh".

Anh gạt đầu, nói như chuyện tất nhiên: "Vì vậy, tôi vừa dùng cách của tôi để biểu đạt thành ý của tôi rồi đấy".

Đầu người đàn ông này bị đập cho mất trí rồi hả? Chu Ly An phải nhắc lại anh lần nữa: "Anh quên đi Kiều rồi sao? Quên đi Kiều không còn sống được mấy ngày nữa rồi sao? Trình Diệp Qua, đi Kiều đã vì anh mà mất đi con của đi ấy, còn mất cả chồng nữa".

"Trước khi tôi tìm em tôi đã đi gặp đi Kiều". Anh bình thản nhìn cô ấy.

Biểu cảm của Trình Diệp Qua cùng với tin tức truyền ra trong lời nói khiến cho lòng của Chu Ly An thoáng run rẩy. Buộc mình tỉnh táo lại: "Anh đã nói tất cả mọi chuyện cho đi Kiều rồi?"

Từ trong mũi Trình Diệp Qua phát ra một tiếng "Ừ" khiến Chu Ly An cảm thấy tuyệt vọng, điều thuốc lại lần nữa đưa lên miệng cô ấy, mà Trình Diệp Qua vào lúc này dường như cũng đã mất đi sự nhẫn nại trước đó, sau khi anh giơ tay liếc nhìn đồng hồ, mang giọng điệu không thể nghi ngờ nói với cô ấy: "Lát nữa tôi còn phải trở về Macao".

Ý là nói cô ký tên mau lên?

Đầu thuốc bỏ vào trong gạt tàn, Chu Ly An ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi nói với Trình Diệp Qua: "Nhưng, Trình Diệp Qua, chuyện xảy ra hơi bất ngờ, trong một lúc em đã nói lỡ miệng, thế là vừa rồi lúc ở trong bệnh viện đã nói lộ ra, bây giờ tất cả học sinh của em đều biết chuyện em đã kết hôn vào lễ giáng sinh rồi, mấy đứa đó rất thích náo nhiệt lại thích giầy vò, em nghĩ nhất định chúng đã mang tin tức này rêu rao chia sẻ cho mọi người ở trên mạng xã hội của chúng rồi, mấy trang truyền thông kia anh có thể có cách giải quyết không, cho dù thực lực của anh mạnh tới đâu đi chăng nữa nhưng em nghĩ anh chắc chắn giải quyết không nổi, tin không? Không cần 10 phút tin tức chúng ta kết hôn nhất định sẽ hiện lên trên tất các mạng xã hội".

Nói tới đây Chu Ly An cầm di động lên, quả nhiên, rất nhiều người đã dùng cách của họ để chúc phúc cho cô ấy. Nhìn điện thoại mỉm cười, đầu cũng không ngẩng lên mà rì rầm đọc: "Danh hiệu Vị hôn thê của Trình Diệp Qua làm cho em kiếm lời không ít người hâm mộ, Trình Diệp Qua, anh nghĩ em có nên quan tâm mà bày tỏ một chút cảm ơn với người của chúng ta không".

Âm thanh lạnh lùng truyền tới từ phía đối diện: "Chu Ly An, tốt nhất là đừng".

Không muốn à, cô lại càng muốn, thế là chọn một biểu tượng thay cho sự hạnh phúc và thẹn thùng, ngón tay vừa động, tất cả đã trở thành điều chắc chắn.

Đợi sau khi tất cả ổn thỏa thì Chu Ly An mới ngẩng đầu lên nhìn Trình Diệp Qua, ánh mắt của anh rất lạnh, nếu như nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy một tia căm ghét.

Làm như không nhìn thấy ánh mắt chán ghét của anh Chu Ly An nhún nhún vai: "Làm sao đây, lần này người yêu của anh bỗng chốc trở thành loại người

không được hoan nghênh rồi, thời điểm người ta nói tới cô ấy chắc là sẽ dùng kiểu xưng hô đại loại như người thứ ba để hình dung cô ấy, giống như Camilla cho dù làm vương phi nhiều năm như vậy nhưng trong mắt mọi người bà ấy vẫn là người thứ ba".

Anh cứ lẳng lặng nhìn cô ấy, dường như muốn nhìn thật kỹ để nhìn thấu tâm tư của cô ấy vậy. Tránh ánh mắt của anh, Chu Ly An nâng cao giọng: "Trình Diệp Qua, là anh nuốt lời trước, nếu như anh không đổi ý thì chúng ta đã có thể sống yên ổn với nhau không có chuyện gì rồi".

Rốt cuộc anh cũng mở miệng, anh hỏi cô ấy: Chu Ly An, thực sự tới cuối cùng sẽ sống yên ổn không có chuyện gì với nhau sao?

Bây giờ là Trình Diệp Qua đang nói nhảm gì với cô ấy đây, không phải là nên tức giận sao? Không phải là nên phần nộ sao? Không phải người đàn ông Trình Diệp Qua này cũng bởi vì người con gái Chu Ly An này mà tức giận một lần sao?

Chu Ly An bật cười khanh khách: "Trình Diệp Qua, không phải là bây giờ anh nên lo lắng, anh nên lo lắng cô gái được anh giấu đi kia, chỉ cần em nhỏ mấy giọt nước mắt, rồi phát biểu thêm mấy lời thương tâm nữa, thì sẽ có rất rất nhiều người thay em biểu đạt sự bất mãn, em không ngại đem toàn bộ chuyện này làm lớn lên đâu".

"Sau đó thì sao?" Anh hỏi cô ấy.

"Sau đó chúng ta cùng nhau khó chịu". Cô ấy đáp lại anh.

Anh cười cười với cô ấy, giống như chuyện cô làm có bao nhiêu là ấu trĩ, Chu Ly An cũng biết hành động của mình là không trưởng thành, nhưng cô ấy thực sự yêu anh mà.

"Không được cười Trình Diệp Qua". Chu Ly An tự lẩm bầm.

"Được, không cười". Anh như đang lừa con nít, sau đó thu lại nụ cười, quay lại biểu cảm nhàn nhạt.

Sau đó tập tài liệu đó được anh bỏ lại vào trong túi công văn, tiếp sau đó anh nhìn cô ấy thật sâu: "Lúc trước tôi đã lựa chọn tin tưởng em, bởi vì em là Chu Ly An, ít nhất thì Chu Ly An trong ấn tượng của tôi là một cô gái thật thà, nhiệt tình, nhưng bắt đầu từ giờ phút này thì không phải nữa".

"Chu Ly An, nếu như em ký vào tập văn kiện tôi đưa cho em, vậy thì tốt hơn rồi, ít nhất thì tập tài liệu kia có thể để cho em cả đời không cần làm việc, mỗi ngày ở khách sạn năm sao cũng không thành vấn đề, tôi cũng mang ơn em, mà bây giờ tôi nghĩ tôi chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối với em thôi".

Sau khi nói xong những lời này thì Trình Diệp Qua đứng lên, Chu Ly An cũng theo bản năng đứng lên theo, dùng thân mình chặn ở phía trước anh: "Trình Diệp Qua, đừng quên, bây giờ em vẫn còn là vợ trên pháp luật của anh, nếu như anh và cô gái kia ở cùng nhau thì đủ để cấu thành tội ngoại tình".

"Chu Ly An, e là em phải gọi cho ba em một cuộc điện thoại rồi, nói cho ông ấy biết số tiền ông ấy nợ Casino của chúng tôi qua mấy ngày nữa là đến hạn, em bảo ông ấy nghĩ cách kiếm tiền đi". Trình Diệp Qua đáp lại lời của cô ấy như vậy.

Người đàn ông này là muốn ép cho cô điên lên sao?

Rất tốt! Rất tốt!

"Trình Diệp Qua, xem ra em không thể làm gì hơn là gọi điện thoại cho luật sư của em rồi, để luật sư của em đưa ra lời khuyên với cô gái kia". Chu Ly An vừa nói vừa cầm di động lên.

"Gọi đi, tôi nghĩ biểu cảm tức tưng của luật sư của em sẽ nói cho em biết, chứng tỏ anh ta không thể làm gì được". Trình Diệp Qua cúi đầu, lấy tay của cô ấy ra: "Chu Ly An, có từng nghe qua câu nói thế này chưa? Thương nhân thương có thói quen giữ lại một tay, lần này tôi nên mừng là tôi có thói quen này".

"Anh có ý gì?" Chu Ly An thì thảo hỏi.

Anh mất rơi vào một vị trí không biết tên, Trình Diệp Qua nhàn nhạt nói: "Giấy hôn thú của chúng không có bất kỳ hiệu lực nào, con dấu trên tài liệu đều là ngụy tạo, mà nhân viên công chứng lúc chúng thực cho chúng ta năm phút trước vừa mới nghỉ hưu, tất cả sự kiện này luật sư của em cũng tham dự vào trong đó".

Sau khi phản ứng lại thì Chu Ly An cười gượng, vì vậy cô ngay cả cái danh vợ trước của Trình Diệp Qua cũng không được làm sao?

Trình Diệp Qua vẫn duy trì giọng điệu nhàn nhạt như vừa rồi: "Tôi cũng không muốn cuối cùng lại trở nên như thế này, vì vậy nếu như vừa rồi em ký vào tập tài liệu kia thì tốt rồi".

Người đàn ông này đang ám chỉ cô gieo gió gặt bão sao?

"Trình Diệp Qua, anh nói anh làm ra chuyện thế này nếu như di Kiều biết được thì có thể làm cho di ấy tức chết không". Chu Ly An ác độc nói.

"Di Kiều không ngờ, nếu như để di ấy biết được toàn bộ sự việc thì người bị vứt bỏ là em, vì em đã lợi dụng di ấy để đạt được mục đích, tôi cũng mong em mang những chuyện này nói cho di ấy biết, sau khi xong chuyện này di Kiều sẽ lại càng dễ thích Nặc Đình Sơn hơn".

Vào lúc này Chu Ly An thực sự hận Trình Diệp Qua, phần nộ làm cho cô ấy hét lên vạch rõ ngọn ngành: "Trình Diệp Qua, tất cả mọi người đều biết

chúng ta đã đính hôn, đây là chuyện không thể bàn cãi, Nặc Đình Sơn của anh là một kẻ phá hoại, nếu như không có cô ấy thì em nghĩ chúng ta nhất định sẽ đi vào lễ đường kết hôn".

"Chu Ly An, người có lỗi với em là tôi, cô ấy không có liên can gì, bởi vì quyền lựa chọn là do tôi, đối với kết quả thế này tôi cũng chỉ có thể nói xin lỗi với em". Anh dừng lại một chút: "Mọi người có khi vào lúc quá tức giận sẽ làm ra chuyện cực đoan, đối với hành vi của em tôi có thể đem lúc đó suy xét thế này, bây giờ, mọi chuyện vẫn còn kịp, em có thể dùng cách của em nói cho tất cả mọi người, mọi chuyện phát sinh vừa nãy là trò đùa của em, chúng ta đã thỏa thuận chia tay, tôi không ngại làm người bị đá, vậy thì em vẫn là giảng viên được yêu thích nhất trong trường của em, học sinh của em cũng không biết tất cả những chuyện phát sinh này".

Lời này nghe đúng thật như là muốn tốt cho cô ấy, nhưng thực sự là vì tốt cho cô ấy sao. Không, người đàn ông này là đang uy hiếp trả hình để cô ấy buông tay đây, trả hình để cho người phụ nữ của anh tránh xa vòng xoáy của dư luận.

Cô ấy hỏi anh: Trình Diệp Qua, nếu như em không đồng ý thì sao?

Chuyện làm cho Chu Ly An càng tuyệt vọng hơn còn ở phía sau, anh ở ngay trước mặt cô ấy gọi một cuộc điện thoại, sau khi gọi xong Chu Ly An liền nghe thấy giọng của cô ấy từ căn phòng này, mọi lời anh nói trong căn phòng này đều bị cắt hết, mà tất cả những lời cô ấy đã nói đều đã được ghi âm lại và đang được phát ra.

Chu Ly An nghe thấy giọng cười của mình, giọng cười đó nghe thế nào cũng không giống như của cô ấy phát ra.

Giọng của Trình Diệp Qua nói vào trong tai cô ấy: "Chu Ly An, nếu như học sinh của em, bạn bè của em nghe thấy những lời này lại có thể nói ra từ em vậy thì sẽ thấy vọng tưởng gì cơ nào".

Đây cũng là thủ đoạn thói quen giữ lại một tay của Trình Diệp Qua sao? Quá tàn nhẫn, không phải sao? Ngơ ngác nhìn Trình Diệp Qua, Chu Ly An hỏi: "Trình Diệp Qua, tại sao anh lại có thể đối với em như vậy?"

Đầu tiên là anh xin lỗi cô ấy, giọng điệu xin lỗi giống như kiểu xin lỗi ở nơi công cộng trong lúc vô tình đạp lên chân người khác vậy "Xin lỗi cô".

Sau khi nói xin lỗi xong thì từ tốn nói: "Để cho đoạn ghi âm này biến thành trò cười trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người, hay trở thành bí mật mãi mãi, quyền lựa chọn là ở em".

Chu Ly An ngơ ngác nhìn Trình Diệp Qua, biểu cảm trên mặt anh cho dù lúc nói những lời này thì tư thái thể hiện ra vẫn cực kỳ mê người, nhưng người như vậy dùng vẻ mặt mê người này làm ra chuyện như vậy, nói ra lời thế này.

Tay vô lực buông xuống.

Anh cáo biệt cô: "Tạm biệt, Chu Ly An".

Ánh mắt thần thờ chuyển động, đi theo bóng dáng anh tới cửa phòng, nhìn anh cầm lại áo khoác từ trên mắc áo, ánh mắt vô tình rơi trên màn hình LCD màu đen, trên màn LCD đen hiện ra tất cả dáng vẻ của cô ấy. Nếu như Chu Ly An khi 20 tuổi dùng một lời để hình dung chính mình trên màn hình LCD đen kia vậy thì cô ấy nghĩ là Chu Ly An của khi 20 tuổi có lẽ sẽ bỏ lại một câu bình luận thế này: Cực xấu xí.

Cô ấy lẩm bẩm nói: Trình Diệp Qua, là anh biến em thành ra thế này, là anh!

Người đã mặc xong áo khoác giống như không nghe thấy lời của cô ấy, mở cửa phòng ra.

Cửa phòng đóng lại, tiếng tự lẩm bẩm biến thành giọng cực kỳ hung ác, âm thanh đó giống như tiếng thét tuyệt vọng: Trình Diệp Qua, là anh đã biến tôi trở thành như vậy, là anh.

11 giờ, Trình Diệp Qua leo lên chuyến bay đi tới Macao.

MM

Hết chương 96!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Trình Diệp Qua từ Macao quay lại Bắc Kinh là tối ngày thứ tư, vừa xuống máy bay anh liền nhận được điện thoại của Chu Mỹ Bảo gọi tới điện thoại của anh, sau khi Chu Mỹ Bảo cúp điện thoại thì tới điện thoại của quản lý khách sạn.

Tất cả giống như lịch sử lặp lại, một vị khách đặc biệt tới khách sạn, vị khách này thuê phòng tổng thống tầng 33, sau đó mở phòng ra ngồi lên ban công, đây là một vị khách nữ, vị khách nữ này cứ khẳng khẳng đòi gặp người phụ trách khách sạn.

Khác ở chỗ là tên của vị khách nữ này không phải là Nặc Đinh Sơn mà là Chu Ly An.

Sau khi nghe quản lý khách sạn nói rõ tình huống xong tay của Trình Diệp Qua ấn lên đầu chân mày, phụ nữ đứng là loài sinh vật thích dày vò mà.

Sau khi Chu Mỹ Bảo gọi điện thoại cho Trình Diệp Qua xong, cô ấy nghĩ một chút rồi tìm phân tài liệu kia ra, mấy tiếng trước cô ấy tới khách sạn đã gặp Chu Ly An, từ biểu hiện của Chu Ly An có thể thấy được cô ta thật sự sẽ nhảy xuống.

Chu Mỹ Bảo mang phân tài liệu kia đi tới tư hợp viện.

9 giờ, Trình Diệp Qua mở cửa phòng khách sạn ra, trước khi tới anh đã nhìn qua, giống y chang buổi tối của mấy tháng trước, xe cứu hỏa, xe cảnh sát, thậm chí còn có cả xe cứu thương cũng đã tới, tất cả đều đang lặng lẽ hành động không một tiếng động.

Bước từng bước về phía ban công, trên ban công cũng chỉ có hai người là quản lý khách sạn và Chu Ly An, làm người ta không biết nên khóc hay cười đó là hai người này lại có thể tán gẫu về bóng đá.

Khi quản lý khách sạn nhìn thấy biểu cảm thể hiện trên mặt của anh thì thở ra một hơi cực kỳ nhẹ nhõm, còn Chu Ly An thì ngược lại quay qua mỉm cười với Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua cười lại.

Lời mở đầu của Chu Ly An là: "Nặc Đinh Sơn của anh cũng dùng cách này để quấy rối lễ đính hôn của em, chẳng qua em cũng chỉ muốn làm lại như vậy thôi".

"Vậy, em còn muốn đạt được kết quả thế nào". Trình Diệp Qua nghiêng vai qua bên trái tựa lên khung cửa.

Muốn đạt được kết quả như thế nào? Chu Ly An cong môi cười, bắt đầu rủ rì nói: "Trình Diệp Qua, em bây giờ không có gì cả, mẹ đi rồi, ba thì cả ngày vui đầu trong sòng bạc, mà anh cũng không cần em nữa, vì vậy em cái gì cũng không sợ, anh đã biến em thành thế này, em cũng không để ý hình tượng xấu hơn nữa đâu. Trình Diệp Qua, anh đoán xem, em có nhảy xuống không?"

Tia sáng ở ban công soi rõ biểu cảm trên mặt Trình Diệp Qua, nó viết rất rõ ràng: Tôi chẳng thêm đoán.

Thu lại nụ cười, Chu Ly An lạnh lùng nói: "Rất buồn cười sao? Trình Diệp Qua, tiếp theo anh sẽ biết một chuyện, tốt nhất là đừng đi chọc giận người không còn gì cả".

"Cho nên, kỳ thực ý em muốn biểu đạt là" Trình Diệp Qua chậm rãi nói: "Chỉ cần em nhảy xuống, thì trong cuộc sống của Trình Diệp Qua và Nặc Đinh Sơn sau này sẽ có âm ảnh, những âm ảnh này mãi đi theo trong cuộc sống của họ. Quả thực giả thiết này đúng là có lý".

"Nhưng mà Chu Ly An à, em đã bỏ quên thời gian rồi, thời gian có sức mạnh rất to lớn, có thể khi tôi và cô ấy mới kết hôn trong một hai năm, trong một hai năm đầu sẽ cảm thấy áy náy nói em, nhưng dần dần, theo sự ra đời của đứa con đầu tiên của chúng tôi, sự chú ý của chúng tôi sẽ chuyển sang đứa bé, tiếp nữa, chúng tôi sẽ có đứa con thứ hai, thậm chí là đứa thứ ba, thì sau này người phụ nữ tên Chu Ly An sẽ từ từ theo sự xoay vần của thời gian mà bị quên lãng, cuối cùng giây phút em làm chuyện này sẽ trở thành không có chút ý nghĩa nào, đây chính là kết quả có khả năng lớn nhất sau khi em nhảy xuống".

Chu Ly An nói với chính mình hết lần này tới lần khác: Không được bị lời của Trình Diệp Qua lừa gạt, việc cô ấy đang làm sao lại là không có ý nghĩa nào chứ? Làm sao có thể chứ!

Thế là Chu Ly An nói: "Đó chỉ là suy nghĩ của anh, có lẽ Nặc Đinh Sơn không nghĩ như vậy, bởi vì cô ta mới là người khởi xướng ra chuyện đó, người cảm thấy tội lỗi nhảy phải là cô ta, nếu như cô ta là một người có lương tri thì em sẽ trở thành ác mộng của cô ta".

"Không". Trình Diệp Qua lắc đầu: "Chu Ly An, em sai rồi, tôi nghĩ em phải cảm ơn Nặc Đinh Sơn, tuy là bây giờ tôi nói lời này với em có chút tàn nhẫn, nhưng nếu em cẩn thận nhớ lại thì em sẽ cảm thấy trong câu nói này nhất định bao hàm đạo lý và logic, nếu như không có Nặc Đinh Sơn có lẽ chúng ta đã thực sự kết hôn, trước đây tôi không biết, nhưng bây giờ tôi đã biết rồi, tôi vĩnh viễn cũng không thể yêu em, không chỉ là em mà tôi cũng sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào khác ngoài Nặc Đinh Sơn. Không phải tôi chưa từng thử cực tuyệt cô ấy, nhưng kết quả đều giống nhau, tôi không có cách nào thắng nổi cô ấy".

"Nếu như không có sự xuất hiện của Nặc Đinh Sơn, chúng ta sẽ kết hôn, sau đó em sẽ sống cùng với một người đàn ông mà cả đời không thể yêu em, Tệ hại hơn là trong một thời gian ngắn không cách nào lộ ra nhưng theo thời gian dài lâu, em sẽ mệt mỏi, có lẽ khi tới lúc em mệt mỏi tới cùng cực, thì người đưa ra lời ly hôn với tôi trước sẽ là em".

"Chu Ly An, thời gian với mỗi người đều có tác dụng trị liệu, mấu chốt nhất chính là chúng ta phải sử dụng nó như thế nào, tôi có quen một cô gái tên là Vinh Chân, Vinh Chân em cũng quen, năm ngoái cô ấy đã gả cho Tần Việt rồi, bây giờ cuộc sống của họ rất hạnh phúc, tôi thấy em có thể trở thành một Vinh Chân khác, cùng người em yêu sống cùng nhau, dùng thời gian thật tốt để làm cho mình yêu một người đàn ông khác".

Sao lúc này người đàn ông này còn muốn nói những lời làm cho cô đau lòng như vậy, hơn nữa người đàn ông này còn đang nói sang chuyện khác rồi, cô ấy phải chỉnh lại anh.

"Trình Diệp Qua, anh đừng đảo lộn thật giả, em nói là Nặc Đinh Sơn, là Nặc Đinh Sơn". Chu Ly An gào to.

Trình Điệp Qua nhìn nhặt nhìn cô ấy một cái, anh nói: "Ngày mai tôi sẽ trở lại bên cạnh cô ấy, tôi sẽ nói rõ đầu đuôi tất cả mọi chuyện cho cô ấy biết, sau đó xin sự tha thứ của cô ấy, kết quả tệ nhất có lẽ cũng giống như lời khi đó em nói với tôi vậy, tôi sẽ bị cô ấy đá lần ba, nhưng không sao, nếu cô ấy lại đá tôi nữa thì cùng lắm là tôi lại cướp cô ấy về lại, tôi đã chuẩn bị xong cho cuộc kháng chiến trường kỳ rồi. Giống như viện có, chỉ cần em mang tôi danh gan cho cô ấy một lần thì tôi liền có trách nhiệm loại trừ một lần, một ngày nào đó tôi sẽ dùng cách của tôi để loại bỏ hết tất cả chúng."

Sau khi nói xong anh liếc mắt nhìn đồng hồ: "Tôi chỉ có thể ở đây 10 phút thôi, bây giờ đã hết 10 phút rồi, tôi phải trở về phòng thay quần áo, sau khi thay xong quần áo tôi phải tới sân bay đón mấy người bạn của tôi, trong 10 phút vừa rồi những gì có thể nói tôi đã nói cho em nghe rồi, còn..."

Nói tới đây anh đứng thẳng người dậy: "Vẫn là câu nói kia, muốn làm một Vinh Chân khác hay muốn làm Chu Ly An bị mọi người lãng quên theo thời gian, quyền lựa chọn là do em".

Lúc Trình Điệp Qua nói lời này chân thành tới mức giống như dành tặng lời khuyên cho người bạn thân trước khi rời đi, làm cho ánh mắt của Chu Ly An không có ý thức mà ngơ ngác nhìn theo Trình Điệp Qua, đợi tới khi bước chân thẳng tắp của anh bước từng bước tới cửa phòng Chu Ly An mới nhớ tới mục đích mình trèo lên ban công: Ở trước mặt Trình Điệp Qua nhảy xuống để cho anh phải áy náy cả đời, tiếp đó dùng cách của người phụ nữ tên Nặc Đinh Sơn kia đáp trả lại cho cô ta.

Cô ta hét lên với bóng lưng của Trình Điệp Qua: Trình Điệp Qua, lời vừa rồi của tôi không phải là nói đùa đâu, tôi thật sự sẽ nhảy xuống đó.

Khi cánh cửa đóng lại, xung quanh còn vọng lại giọng nói của cô ta: Tôi thực sự sẽ nhảy xuống đó!

Thật sự ----

Đáp lại cô ấy là cánh cửa phòng đóng lại, còn có ánh đèn màu vàng óng.

Chu Ly An leo lên rào chắn ban công, cô ấy thực sự sẽ nhảy, dù sao thì cô ấy cũng không còn gì nữa rồi, không phải sao? Nhưng, vì sao cô ấy lại lè mề không nhúc nhích người vậy? Không phải là khi cô ấy tới nhiệt huyết sôi sục sao? Thậm chí cô ấy còn giao cho bạn của mình ở London nhiệm vụ thế này, Sau khi cô ấy nhảy xuống, xin hãy cho thế giới này biết: một phụ nữ tên Nặc Đinh Sơn đã dùng thủ đoạn dơ bẩn như vậy để cướp mất chồng chưa cưới của cô ấy.

Bây giờ cô ấy ngồi ở vị trí này chỉ cần đầu cô ấy cúi xuống, là cô ấy sẽ ngã xuống liền. Hít vào một hơi thật sâu, Chu Ly An hơi nghiêng người về phía trước, đầu tiên là cô ấy nhìn thấy chân của mình, ánh mắt lướt qua chân của mình, xuống thêm chút nữa, sau khi liếc mắt một cái liền nhanh chóng nhắm mắt lại, nơi này đúng là cao. Vào giây phút này Chu Ly An mới nhớ tới có phải là mình có bệnh sợ độ cao hay không. Không phải vậy thì sao tim của cô ấy lại đập liên tục thế này.

Không quan trọng, chỉ cần nhắm mắt lại rồi nhảy một cái thì tất cả sẽ kết thúc thôi, Chu Ly An nhắc nhở mình hết lần này tới lần khác như vậy.

Cũng không biết đã nói bao nhiêu lần, Chu Ly An nghe thấy tiếng cửa phòng được mở ra, Đó là Trình Điệp Qua sao? Là Trình điệp Qua đi rồi quay lại sao?

Chu Ly An vội vàng quay đầu lại, sau khi nhìn thấy rõ người tới thì nụ cười trên khóe miệng cô ấy ngưng lại.

Không phải là Trình Điệp Qua, là Di Kiều, Chu Mỹ Bảo đẩy xe lăn của Di Kiều bước từng bước về phía cô ấy.

Xe lăn dừng ở trước cửa ban công, Chu Mỹ Bảo kéo cửa phòng ra, Tiêu Kiều ngồi trên xe lăn gọi một tiếng: Chu Ly An.

"Chu Ly An, vì sao lại làm chuyện ngốc nghếch như vậy?" Bà hỏi cô ấy.

Chu Ly An không đáp lại, cô ấy cũng không biết, mấy ngày nay tim của cô ấy không yên, vẫn luôn không bình tĩnh được, không cách nào sống yên được.

Di Kiều thở dài, vừa thở dài vừa nói: "Xuống đi, chỗ đó nguy hiểm lắm".

Đúng là ngốc, vì nguy hiểm nên cô ấy mới leo lên mà.

"Chu Ly An, chẳng qua là con bị thất tình thôi mà, đó chẳng phải là cái gì ghê gớm".

Đúng là chẳng có gì ghê gớm.

Nhưng rõ ràng mấy tháng trước người nắm tay Trình Điệp Qua là Chu Ly An, còn người chỉ có thể đứng ở một bên cúi đầu gọi dạ bảo vâng mới là Nặc Đinh Sơn, người phụ nữ gầy như que củi.

Tiếp đó Chu Ly An nghe thấy Tiêu Kiều nói với cô ấy một câu thế này: Chu Ly An, con chỉ là đang không cam lòng.

Không, không phải, không đúng! Cô ấy yêu Trình Điệp Qua, thật sự yêu!

Thế là Chu Ly An hét về phía Tiêu Kiều: "Di Kiều, Di nói không đúng, họ kết hợp với nhau làm con không còn gì cả, con chỉ dùng cách của con để đáp trả lại họ thôi".

Trong lúc cô ấy đang nói chiếc xe lăn chậm rãi di chuyển tới bên cạnh cô ấy.

"Dừng lại! Dì mà đi lên nữa là con nhảy xuống ngay đó". Chu Ly An chỉ vào Tiêu Kiều nói.

Nhưng xe lăn vẫn di chuyển về phía cô ấy, Cả dì Kiều cũng không tin cô ấy sẽ làm ra chuyện thế này sao? Chu Ly An tuyệt vọng nghĩ.

Được thôi, Chu Ly An quyết định nhảy xuống. Tiếp đó ở phía sau truyền tới giọng của dì Kiều.

"Người càng không có gì so với Chu Ly An thực ra là Nặc Đình Sơn".

Ngừng lại.

Giọng nói sau lưng vẫn tiếp tục.

"Chu Ly An, con không muốn tìm hiểu người phụ nữ cướp Trình Diệp Qua từ trong tay con sao? Hoàn cảnh trưởng thành, bối cảnh gia đình, sở thích, tốt nghiệp trường nào, và đã trải qua những gì? Rốt cuộc là người phụ nữ này có bản lĩnh gì mà lại có thể biến Trình Diệp Qua thành như vậy? Là thiên sứ hay ma quỷ? Những cái này dì Kiều đều biết, con có muốn dì Kiều nói cho con biết không? Muốn nghe ý kiến của dì Kiều không?"

"Trung Quốc có một câu châm ngôn, lùi một bước trời cao biển rộng".

Sau hơn một tiếng đồng hồ Chu Mỹ Bảo đã thấy được kết quả mà cô ấy mong muốn, Chu Ly An đã tuyên bố trên trang cá nhân của cô ấy, cô ấy và Trình Diệp Qua do tính cách không hợp nên đã chia tay, hành vi trên trang mạng xã hội một ngày trước của cô ấy chỉ là trò đùa dai của cá nhân cô ấy, đó là món quà chia tay cô ấy tặng cho Trình Diệp Qua.

Đêm khuya, đợi cho tới khi tiếng hít thở đều đều truyền tới, lúc này Tiêu Kiều mới cảm di động lên, từ điện thoại bà tìm tới tên của Trình Diệp Qua, bà nghĩ thẳng nhóc này nhất định là đang đợi điện thoại của bà. Quả nhiên, dường như điện thoại chỉ vừa gọi đi đã được nhận ngay, nhìn trạng thái ngủ say của Chu Ly An Tiêu Kiều mở miệng: "Trình Diệp Qua, hôm nào dẫn cô ấy tới đây".

Tiêu Kiều nghĩ, không cần bà nói nhiều tự nhiên Trình Diệp Qua sẽ biết "cô ấy" trong miệng bà là chỉ ai, bây giờ Tiêu Kiều không có cách nào nói ra tên của cô gái mà Trình Diệp Qua thích.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng rồi rít của Trình Diệp Qua "Cảm ơn dì Kiều".

"Ừ". Tiêu Kiều nhàn nhạt nói: "Trình Diệp Qua, bây giờ dì vẫn đang giận con, cho nên mấy ngày này dì không muốn thấy con".

"Được, dì Kiều".

Cúp điện thoại, Tiêu Kiều thở ra một hơi thật dài, tâm tình của bà có chút phức tạp, nhẹ nhõm, rầu rĩ, khó chịu đều có hết.

Khi ánh ban mai vén bức màn tấm tối trên bầu trời mở ra một khoảng không vô hạn, vàng sáng màu lam nhạt phủ kín thành phố Bắc Kinh cổ kính, làm cả thành phố như bừng sáng.

Một ngày mới lại tới.

Ba chiếc xe hơi màu đen chạy thẳng theo hướng đông về vùng ngoại ô của Bắc Kinh, nhanh chóng rời khỏi đường cao tốc chạy về về khu vực tương đối ít xe, con đường rộng rãi từ từ trở nên hẹp dần, con đường cũng vì thời gian dài không được tu sửa nên xuất hiện một số ổ gà lồi lõm, người lái xe dường như không vì tình trạng mặt đường xấu mà giảm bớt tốc độ, tốc độ của xe vẫn lướt nhanh như cũ, cứ thế làm cho chiếc xe bị xóc nảy thỉnh thoảng truyền tới tiếng la thát thanh, những âm thanh đó đều phát ra từ hai chiếc xe phía sau. Trong chiếc xe đi đầu từ đầu tới cuối đều trong tình trạng cực kỳ yên tĩnh, khi chiếc xe rẽ qua khúc ngoặt thì có một chiếc xe màu đen khác lao tới, chiếc xe kia vội vàng lướt qua ba chiếc xe, nó đi về hướng tây.

Khi Ánh mặt trời chuyển từ nhạt sang gay gắt, ba chiếc xe lại đi vào trong một rừng cây, sau khi chạy dọc theo con đường đất gần 3 km thì ngừng lại.

Chiếc xe ngừng lại xếp thành một hàng, cửa của ba chiếc xe không hện mà đồng thời mở ra cùng lúc.

Trình Diệp Qua mở cửa xe ra.

Đóng cửa xe lại, anh đứng đó ngửa đầu lên trên, xuyên qua khe hở của tàng cây nhìn lên bầu trời xanh lam, đang là giữa trưa, ánh nắng thẳng đứng, Trình Diệp Qua trầm ngâm nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ cây hít vào một hơi thật sâu.

Anh tới đón cô.

Sau đó, bên nhau mãi mãi.

Lần này tới đây cùng anh còn có nhân viên công chứng được anh mời từ Lodon tới, họ mang tới tất cả công văn, giấy chứng nhận để có thể chứng minh cho một đôi nam nữ có thể ở cùng nhau hợp pháp, có thể được thế giới thừa nhận, được mọi người chúc phúc.

Hôm nay là một ngày tốt, ngày tốt thích hợp để kết hôn.

Hôm nay có ánh mặt trời mà Nặc Đinh Sơn yêu thích.

Anh còn nhớ thời gian khi đó ở Notting Hill, hình dáng cô tắm nắng trên ban công, đó là một buổi chiều, anh nhìn cô chăm chú rồi đi tới hôn lên môi cô.

Trình Diệp Qua bước từng bước đi về phía cánh cửa được sơn thành màu xanh biếc, cô đang ở trong căn phòng ấy, nhân viên quản lý nơi này nói với anh, cả buổi sáng hôm nay cô đều trốn ở trong căn phòng này, họ nói với anh mấy ngày nay sức ăn của cô không tệ, họ còn nói với anh ngày hôm qua cô đã nhặt một con mèo hoang từ trong rừng về, cả buổi chiều hôm qua cô đều dành thời gian để cắt móng vuốt cho con mèo hoang đó.

Tổng kết lại những việc này, Trình Diệp Qua có thể xác định được là dường như cô ở đây cũng không tệ lắm.

Trình Diệp Qua đứng ngoài cửa, anh bỗng nhiên trở nên khẩn trương vô cớ, khẩn trương tới mức anh lần lượt sửa sang lại quần áo, tóc tai.

Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt mà cô yêu thích.

Hít vào một hơi thật sâu, anh đẩy cửa ra.

Cảnh đầu tiên đập vào trong đáy mắt của anh, tim đập thình thịch vì dáng vẻ cô yên lặng ngồi đó hưởng thụ ánh nắng, chỉ là con mèo được cô ôm trong lòng kia có hơi xấu xí.

Thả bước chân thật khẽ đi tới bên cô, dừng lại trong chốc lát, tiếp sau đó, có cái bóng chắn lại ánh nắng chiếu xuống dưới đất từ cửa sổ thủy tinh. Cái bóng ấy tới gần kéo theo hơi thở của anh, khi hơi thở ấy càng lúc càng gần, cô đưa tay ra, tay che lên trên môi của mình, môi của anh dán lên mu bàn tay của cô, giọng anh phát ra từ trên mu bàn tay của cô "Nặc Nặc".

Nặc Đinh Sơn mở mắt ra, khuôn mặt của Trình Diệp Qua gần kề trong gang tấc.

Một giây, hai giây, ba giây. Bốn mắt nhìn nhau, sau khi chạm nhau trong chốc lát thì lại đồng thời rời đi.

Con mèo kia bị anh xách đi, anh chuyển tới một cái ghế ở đối diện cô rồi ngồi xuống, một đôi tay khác phủ lên bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô.

Anh nói: Nặc Nặc, Thời tiết hôm nay thật tốt.

Nặc Đinh Sơn không nói gì.

Anh lại nói: Trong ngày đẹp trời thế này chuyện thích hợp nhất để làm chính là Nặc Đinh Sơn gả cho Trình Diệp Qua.

Bàn tay bị nắm chặt có chút vô lực.

"Nặc Nặc, anh đã dẫn nhân viên công chứng tới đây rồi".

Cô rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Trình Diệp Qua.

Anh rũ mắt xuống, nói một câu: "Anh đoán nhé, em đã biết hết chuyện liên quan với anh và Chu Ly An rồi, anh còn đoán được có người đã tới đây nói hết những chuyện này với em".

Lúc này Nặc Đinh Sơn mới nhớ tới cô đã quên thu dọn tách trà mà cô đã dùng khi tiếp khách.

"Là Lục Tiểu Manh, cô ấy vừa mới đi thì anh tới". Nặc Đinh Sơn dừng lại một chút rồi lại bổ sung một câu: "Em có đồ để quên ở ký túc xá, cách chỗ này không xa có một ngôi làng, em tới đó và trong thôn..."

Nói tới đây thì Nặc Đinh Sơn cảm thấy mình như đang vẽ rắn thêm chân, không tiếp tục vòng vèo vấn đề đó nữa, cô nói: "Trình Diệp Qua, em không ngốc, anh thấy hôm nay em có tâm tình thảo luận với anh chuyện cưới xin không?"

Anh nhìn cô thật sâu, cô cũng không né tránh, cuối cùng anh gật đầu, nói: Được thôi, tất cả đều nghe theo em.

"Nặc Nặc, bây giờ anh sẽ nói cho em biết hết tất cả mọi chuyện".

Sau đó Trình Diệp Qua bắt đầu kể, bắt đầu kể từ đoạn anh tặng cho cô đôi bông tai trâm châu màu lam nhạt, sau đó lại tới đêm giáng sinh, tiếp sau đó là tới khúc bắt đầu ngả bài với Chu Ly An, tiếp sau nữa là tới hiện tại.

Trong quá trình đó, Nặc Đinh Sơn thấy có chút hoảng hốt, có mấy lần cô đã thất thần, đợi tới khi Trình Diệp Qua kể xong tất cả thì phải mất một lúc cô mới lấy lại được tinh thần.

Cô hỏi anh Tại sao? Tại sao lại không nói dối tới cùng?

"Bởi vì kể từ lúc sau khi nói dối em mỗi đêm anh đã bắt đầu gặp ác mộng, anh mơ thấy sau khi em biết tất cả mọi chuyện thì không cần anh nữa, sau đó

anh bắt đầu ý thức được nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì có lẽ anh sẽ mất em". Anh đáp lại cô như vậy, giọng điệu chân thành.

Sau đó Nặc Đình Sơn không nói lời nào.

Anh kéo chiếc ghế kia lại gần cô thêm một chút, cúi người vùi mặt trên đầu gối của cô: "Nặc Nặc, xin lỗi em, tới bây giờ mới nói với em những chuyện này, anh đã nghĩ trong lòng là đợi sau khi anh xử lý tất cả chuyện này gọn ghẽ thì sẽ nói cho em biết, đây có lẽ là để anh có thêm cơ hội tốt".

Dừng lại một chút, giọng của anh trầm xuống: "Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta chia tay không, em đã để lại cho tấm thẻ màu xanh lam của anh đó, mặc dù anh không nhớ rõ tình huống xảy ra khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thế nào, anh cũng không nhớ nổi dáng vẻ khi đó của em, còn cả lời em nói khi đó nữa. Qua tấm thẻ em đưa anh, cùng với chữ em viết trên tấm thẻ đó anh có thể đoán được rằng ở trong lòng em lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nhất định là cực kỳ đẹp. Nặc Nặc, xin em hãy tha thứ cho anh, sở dĩ lựa chọn giấu em là bởi vì chuyện anh làm với Chu Ly An không vẻ vang gì, trước mặt em anh sẽ xấu hổ, anh cũng sợ sau khi em biết được chuyện này sẽ phá hỏng ấn tượng tốt đẹp của em về lần đầu tiên gặp anh".

"Bởi vì cho tới tận bây giờ may mắn nhất của anh là buổi chiều tháng tư năm đó khi anh 25 tuổi, ở trên góc đường Notting Hill, đã thu được nhất kiến chung tình với một cô gái".

Nặc Đình Sơn cúi đầu, nhìn cái đầu đang vùi trên đầu gối của mình, khi người đàn ông 29 tuổi nói những lời ấy thì gương mặt như một đứa trẻ.

Cô cũng có chuyện giấu anh, cô cũng sợ anh biết được chuyện không có gì làm tự hào của cô, loại tâm trạng này cô hiểu. Có lúc cô định giơ tay ra khẽ vỗ về anh, rồi nói: Được, em tha thứ cho anh, nhưng sau này anh không được làm chuyện như vậy nữa.

Nhưng, vào giờ phút này, trong lòng của Nặc Đình Sơn là một nỗi kinh hoàng, ánh mắt mờ mịt tìm kiếm khắp căn phòng, cuối cùng rơi trên hai chiếc ly.

Tay miễn cưỡng dừng lại, lạnh giọng nói với anh: Trình Diệp Qua anh có thể để cho em yên tĩnh một lúc không.

Bây giờ Nặc Đình Sơn cần không gian yên tĩnh để cho cô suy nghĩ kỹ một vài chuyện.

Căn phòng chỉ còn lại một mình cô, lúc Trình Diệp Qua rời phòng cũng mang luôn con mèo hiếu động kia đi, bốn bề cực kỳ yên tĩnh.

Nặc Đình Sơn ngồi yên trên ghế nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm nhìn cây cối rung rinh cành lá, quả thông treo trên cây bị gió đánh rụng xuống, quả thông rơi xuống bề cửa sổ phát ra âm thanh khe khẽ, âm thanh nhỏ ấy đã kích động tới cô, Nặc Đình Sơn mới hát hiện ra hoàng hôn bên ngoài cửa sổ đã chìm vào bóng tối.

Bất tri bất giác thời gian đã trôi qua được mấy tiếng rồi.

Nặc Đình Sơn từ trên ghế đứng lên, khoác chiếc khăn choàng lên.

Mở cửa ra, cô bất ngờ nhìn thấy Trình Diệp Qua đang đứng dựa nửa người trên khung cửa, vừa nhìn thấy cô anh liền thẳng người ngay tắp lự, trong lòng anh vẫn còn ôm con mèo mà cô nhặt được.

Khi nhìn kỹ lại Nặc Đình Sơn nhìn thấy anh bị lạnh cóng tới mức chóp mũi đỏ bừng, ở đây đâu đâu cũng là gió thổi toát loạn, hơn nữa trên người người đàn ông này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh.

Chiếc áo sơ mi này là màu lam nhạt mà cô yêu thích.

Xung quanh không có nguồn điện, ánh hoàng hôn ở khắp mọi nơi, trong ánh hoàng hôn chiếc áo sơ mi màu lam nhạt trên người anh giống như một vật phát sáng.

Quầng sáng ấy cùng với nụ cười lấy lòng người treo ở trên mặt kia đâm vào lòng cô có chút đau nhói.

Vừa đau vừa chua xót trong lòng.

"Anh đứng ở đây bao lâu rồi?" Cô hỏi anh.

"Anh chưa từng rời đi". Khi anh nói lời này, giọng nói có chút run rẩy.

Lạnh chứ?

Nặc Đình Sơn tháo khăn choàng xuống, con mèo chuẩn khỏi lòng anh.

Chiếc khăn choàng thuần lông dê màu xám từ trên tay cô phủ xuống vai anh, quán lấy người anh, tay vừa định rời khỏi vai anh thì đã bị kéo lại, anh chỉ kéo nhẹ một cái cơ thể cô đã tụt vào trong lòng anh.

Một phần còn thừa lại của chiếc khăn cũng choàng lên vai cô, mặt dán sát vào lòng anh, tay vừa định đẩy anh ra thì trên đỉnh đầu đã truyền tới lời của anh.

"Xuyt, đừng nhúc nhích". Anh nói: "Để anh ôm một lúc, chỉ một lúc thôi, nha?"

Tay cô ngừng lại không nhúc nhích trên ngực anh.

Một chiếc khăn choàng quấn hai thân thể lại với nhau, nhìn từ xa giống như pho tượng, từ từ hòa làm một cùng với ánh hoàng hôn.

Giống như cả một đời người.

Ánh đèn xe chiếu lên mặt đường gồ ghề, ba chiếc xe chạy trên đường tuyết nhiên không giống như khi tới, tốc độ xe chậm tới mức giống như ốc sên bò.

Trong chiếc che cuối cùng thỉnh thoảng truyền tới giọng người đàn ông nhắc nhở tài xế: Lái chậm một chút, cô ấy đang ngủ.

Tài xế trẻ nói thầm trong lòng, đã rất chậm rồi, chậm tới không thể chậm hơn được nữa rồi.

Vừa nói thầm vừa nhìn ra chỗ ngồi phía sau xe qua kính chiếu hậu, cô gái ngủ thiếp đi trong lòng người đàn ông, con mèo cũng đang ngủ, vốn là lúc trước con mèo ngủ trong lòng cô gái, nhưng bây giờ...

Bây giờ con mèo đang ngủ trên chiếc ghế bên cạnh tài xế, con vật nhỏ đáng thương bị dây an toàn xiết thành một cục.

MM

Hết chương 97!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Nặc Đinh Sơn co chân mắt nhìn chăm chú vào tivi, một giọng nói đột nhiên truyền tới bên tai, hỏi cô: Chương Trình Tivi có hay không?

"Hay". Nặc Đinh Sơn trả lời lại.

Câu trả lời của cô có chút trống rỗng do bốn bề cực kỳ yên tĩnh, tivi không biết bị tắt đi từ khi nào, mà Trình Diệp Qua cũng không biết đã gấp laptop từ khi nào, mắt kính đặt trên laptop, anh đang nhìn cô, ánh mắt có chứa ý tứ dò xét.

Ở phía sau lưng anh là cửa sổ thủy tinh sát đất, bên ngoài cửa sổ là bầu trời đêm của Bắc Kinh.

Đây cũng đã là ngày thứ ba Nặc Đinh Sơn quay trở lại thành phố, cô và Trình Diệp Qua vừa quay lại thành phố thì liền vào ở tại chỗ của anh, trong ba ngày này họ không bước chân ra khỏi cửa.

Việc Nặc Đinh Sơn làm trong ba ngày này chính là ăn, ngủ và xem tivi. mà việc Trình Diệp Qua làm trong ba ngày này cũng là ăn, ngủ và xem tivi cùng cô.

Buổi tối ngày đầu tiên quay lại đây Trình Diệp Qua đã tự động ngủ riêng với cô, anh đảm nhiệm một ngày ba bữa, mà ba bữa này đều là trứng chiên cơm và canh cà chua, khi cô xem tivi thì anh cũng vừa xử lý công việc mà Chu Mỹ Bảo đứng giờ gửi tới cho anh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Trình Diệp Qua mặt Nặc Đinh Sơn lạnh lùng muốn cầm lấy điều khiển tivi, bây giờ quá yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi làm cô có cảm giác không được tự nhiên.

Vừa mới cầm điều khiển tivi trong tay thì bị lấy lại sau đó để lại về chỗ cũ lần nữa.

"Nặc Nặc, chúng ta nói chuyện". Anh nắm chặt vai cô.

Cô hơi gầy ra, phối hợp với giọng điệu không vui: "Trình Diệp Qua, không phải là em đã nói em cần mấy ngày yên tĩnh để suy nghĩ sao?"

"Nhưng, anh đã yên tĩnh rồi. Nặc Nặc, nói cho anh biết, có phải là đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết không?" Anh hỏi.

Mặc dù lúc Trình Diệp Qua hỏi câu này nét mặt tỏ ra rất nhạt nhòa, nhưng ánh mắt lại sắc lẹm.

Nghiêng người về phía trước, tựa đầu lên vai anh, cô cup mắt xuống: "Giáo viên tiếng Trung của em đã kể cho em nghe một câu chuyện có tên là sói tới rồi, câu chuyện này nói về một đứa trẻ thích nói dối tới một ngày cậu ta nói thật thì không một ai tin cậu ta. Trình Diệp Qua, có phải là trong lòng anh bây giờ em giống như đứa trẻ thích nói dối kia không?"

"Chỉ là trong lòng em khó chịu mà thôi, từ đầu tới cuối em chẳng biết gì về chuyện đó, nếu như anh không nói vậy thì có phải là cả đời này em cũng không biết chuyện như vậy sẽ xảy ra. Di Kiều đối với anh mà nói là một người quan trọng như thế, em cũng muốn gần gũi với và, cho dù không thể làm

cho bà vui, thì ít nhất anh cũng phải cho em một cơ hội đứng trước mặt bà ấy nói một tiếng cảm ơn với bà, mà hành động của anh đã biến em thành một con ngốc không biết gì cả".

"Anh xin lỗi, là anh không tốt". Anh nói với cô: "Mấy ngày nữa anh sẽ dẫn em đi gặp dì Kiều".

"Ừm".

"Sau khi gặp dì Kiều của anh thì đi gặp ba anh".

"Ừm".

"Nặc Nặc".

"Ừm".

Im lặng ---- Một mảng tĩnh lặng. Đầu cô tiếp tục dựa trên vai anh, ánh mắt vô thức tập trung vào một chỗ, suy nghĩ thất thần, cũng không biết đã qua bao lâu thì nghe thấy anh cao giọng gọi cô "Nặc Nặc".

"Sao vậy?" Cô hỏi anh.

"... Không có gì". Anh không cho cô biết những lời vừa rồi nói với cô, chẳng hạn như hỏi cô nhà thờ mà cô thích, nhà thiết kế áo cưới mà cô thích.

Một lần nữa lại mở tivi lên, lúc chờ tivi phát ra âm thanh Nặc Đình Sơn mới âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, Trình Diệp Qua cũng tiếp tục xử lý công việc mà anh chưa làm xong.

Gần mười một giờ Trình Diệp Qua mang một ly sữa nóng đặt vào tay cô, ánh mắt cô vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào tivi, định để ly sữa sang bên cạnh, Trình Diệp Qua gọi cô lại.

Cô dừng lại, lúc này mới chuyển ánh mắt từ tivi sang mặt Trình Diệp Qua. Cô lại hỏi một câu: Sao vậy?

Trình Diệp Qua lấy ly sữa trong tay cô, đặt sang một bên.

Anh đứng trước mặt cô, khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống cô, lần này không phải là "Nặc Nặc" nữa mà là "Nặc Đình Sơn!"

Khi câu "Sao vậy" kia sắp nói ra khỏi miệng thì lại vưng vâng đổi thành "Anh lại không tin em sao?"

Anh lắc đầu: "Nặc Đình Sơn, em nói hiện tại em đang tức giận, đang khó chịu?"

Nặc Đình Sơn gật đầu, trong lòng cô bây giờ đúng là rất khó chịu.

"Nếu như bây giờ em đang tức giận, vậy thì, đưa tay về bên trái".

Trình Diệp Qua từ trên cao nhìn xuống bất kể là từ khí thế thậm chí là tới cả giọng nói cũng mang theo một loại ý tứ không cho cự tuyệt. Nặc Đình Sơn cứ thế đưa tay về bên trái theo lời Trình Diệp Qua nói, tay vừa vịn vượt qua chiếc ghế sofa chạm vào ly sữa để trên bàn. Làm xong động tác này Nặc Đình Sơn nhìn Trình Diệp Qua.

"Cầm lấy ly sữa kia".

Nặc Đình Sơn cầm chặt cái ly.

"Cầm nó rồi đứng lên".

Nặc Đình Sơn cầm cái ly đứng lên.

"Hoặc là đem ly sữa hất lên người anh, hoặc là đem ly sữa ném xuống đất, mang tất cả nỗi buồn bực dồn hết vào đầu ngón tay".

Cô cầm chặt ly sữa đứng ngây người.

Trình Diệp Qua cao giọng: "Không phải em nói đang tức giận sao, không phải em nói khó chịu sao, nhưng hình như anh không thấy bất kỳ sự bất mãn nào của em cả, biểu hiện của em giống như là một con búp bê, cả ngày chỉ biết nói: Ừm, được, em biết rồi. Có người nào tức giận mà như vậy không?"

Trong lúc Nặc Đình Sơn đang ngây người thì giọng của Trình Diệp Qua trầm xuống, thì thầm nói: "Nặc Nặc, em như vậy làm anh sợ".

Hóa ra vậy, cô như vậy anh sẽ sợ à. Người Đàn ông lớn như vậy rồi lại bởi vì cô không nói chuyện mà sợ sệt. Thực ra trong lòng cô cũng rất sợ đó.

Mà so với sợ thì lại càng giận nhiều hơn nữa.

Đúng vậy, là tức giận.

Giật tới tím người, cô nghĩ sự tức giận của cô sẽ làm cho cô bóp nát ly sữa ở trong tay, nhưng bóp nát cái ly thì nhất định sẽ làm tay cô bị thương, vậy thì chắc chắn sẽ khiến anh đau lòng.

Cô không lỡ để anh đau lòng, bởi vì sau này chuyện làm cho anh đau lòng sẽ còn rất nhiều.

Tay cầm ly sữa giơ lên cao, cô tay vừa hát một cái cả một ly sữa đã đập lên bức tường đối diện, cái ly chạm vào bức tường, sữa bắn tung tóe lên tường tạo ra một mảng màu trắng lớn, cái ly rơi xuống đất, cùng với âm thanh cái ly rơi trên đất là điều khiến tivi bay qua bức tường, sau đó là tấm đệm ghé sô pha, chiếc điện thoại cổ trang trí, các loại đồ trang trí bằng thủy tinh ở phòng khách, cô vừa đập vừa nhìn Trình Diệp Qua, vừa lớn tiếng nói.

"Bây giờ em nhìn có còn yếu ớt giống búp bê nữa không?"

"Không, bây giờ em nhìn giống như nữ Kingkong vô địch, cả người có sức lực dùng mãi không hết!" Giọng của anh còn lớn hơn cả giọng cô.

Rất tốt! Tiếp tục nào! Mục tiêu lần này phải lớn hơn một chút, âm thanh phải vang dội hơn một chút.

Đội tới khi tất cả mọi thứ xung quanh có thể đập đều đã đập sạch, ánh mắt lại rơi trên chiếc đèn sàn đặt trên đất. Đập nhiều đồ như vậy bây giờ tay cô có chút đau, nhưng chiếc đèn kia thực sự rất chướng mắt cô.

Nhấc chân lên, dồn tất cả sức lực vào chân, chân ra sức hướng về phía trước...

Cô đã quá tức giận.

Trương Diệu Lệ là đồ lừa đảo, là tên đại lừa đảo!!!

Không phải nói phía sau đau khổ cùng cực thì sẽ là hạnh phúc thật nhiều sao?

Không phải. Không phải. Căn bản là không phải.

Vận mệnh của cô bị nguyên rủa rồi, vì thế sau thật nhiều đau khổ thì là càng khổ hơn.

Cô mãi mãi cũng chỉ rút được vào con số gần ngay sát nút con số may mắn thôi.

Chân cô sức đập một cái, chiếc đèn sàn xiêu vẹo sang một bên, nguồn điện bị sút ra phát ra một âm thanh chói tai, trong âm thanh như muốn chọc thủng màng nhĩ ấy Nặc Đình Sơn được Trình Diệp Qua ôm vào trong lòng.

"Bây giờ còn thấy sợ không?" Cô hỏi anh.

"Không, một chút cũng không". Anh đáp lại cô, giọng nói vui sướng.

Người đàn ông này là người cuồng ngược sao? Tay nắm lại thành nắm đấm. Trình Diệp Qua cũng không tốt, Trình Diệp Qua cũng khôn kiếp. "Khôn kiếp, Trình Diệp Qua, anh cũng là tên khôn kiếp". Cô liên tục đâm vào trước ngực anh, dùng toàn bộ sức lực.

Nếu như không yêu anh thì tốt rồi, tất cả đã dễ dàng rồi.

Mấy ngày trước người đàn ông ở khu du lịch kia nói với cô một câu thế này "Cô đã từng mấy lần tự sát, nhưng lần này cô không thể có suy nghĩ như vậy nữa, nếu như cô mà chết thì Trình Diệp Qua sẽ đem tất cả mọi chuyện này đổ lên đầu tôi, sau đó sẽ mãi mãi tạo thành ngăn trở giữa tôi và nó". "Cô phải nhớ là tôi bây giờ là người thân duy nhất trên đời này của nó, cô muốn nó ngay cả người thân duy nhất cũng mất đi sao?" "Diệp Qua từ nhỏ đã trưởng thành trong sự cô độc, cô hẳn tâm vì mấy thứ không chắc chắn mà muốn nó phải chịu cô độc mãi sao?" Người đàn ông đó là diễn thuyết gia trời sinh, mấy câu ngắn ngủi đã làm cho lòng của cô đau như dao cắt.

Lúc này Trình Diệp Qua tiếp tục nói bên tai cô "Đúng vậy, anh là tên khôn, anh chính là tên khôn".

Tay cô đã không còn sức lực, ra sức đẩy anh ra, anh cũng không ngăn cô lại, chỉ cười nói với cô "Chỗ này không còn đồ có thể ném nữa rồi".

Sao lại không còn, đồ nhiều như vậy cơ mà, ánh mắt dừng ở chiếc tivi, cô đi tới, tên khôn này không phải nói nhìn cô như nữ Kingkong sao? Hay là trong lòng anh còn đang cười nhạo đáng vẻ của cô khi đó khi nhân hai bỏ sách mà lòng này cùng không nhịu cái nào chứ?

Được thôi, dù sao cũng đã vậy rồi, vậy thì cô sẽ đập cái tivi này cho anh xem.

Cô cúi người định ôm tivi lên, nhưng tivi được gắn ở trên tường, mặc kệ cho cô có dùng sức thế nào nó cũng vẫn không nhúc nhích, sao lại như vậy được chứ. Nặc Đình Sơn lại nổi điên.

Sao lung truyền tới âm thanh bật cười khanh khách của anh.

Tiếng cười ấy quả thực làm cho Nặc Đình Sơn phát cáu, cô bỏ tivi ra, đứng thẳng người, cất giọng cảnh cáo "Ngậm miệng, không được cười, anh..." Sau đó quay đầu.

Âm cuối cứ thế bị chặn lại trong miệng, cơ thể bị động xoay ra sau, môi anh áp tới bất ngờ, không để cho cô có bất kỳ cơ hội giây dựa nào, anh cứ thế thẳng tiến công thần tốc vào khoang miệng cô, chặn hết không khí lại trong lồng ngực không cho cô hít thở, giống y chang đầu lưỡi là môi của anh, như xém chút nữa là hút hết cả linh hồn cô ra ngoài.

Anh hôn tới cơ thể cô như nhũn ra thành nước, cô cứ thế xụi lơ trên người anh, mặc cho bàn tay của anh làm loạn trước ngực cô, đợi tới khi bàn tay ấy đi tới cái bụng nhỏ của cô thì cô mới vội vàng lấy tay của anh ra.

"Sao vậy?" Anh thở gấp hỏi cô.

"Bây giờ không được". Cô cũng thở gấp đáp lại.

"Tại sao không được?" Anh vừa hỏi vừa dùng thứ đã cứng rắn từ lâu cọ cô: "Vẫn còn giận anh sao? Hừm? Còn muốn yên tĩnh suy nghĩ sao? Hừm?"

Anh giống như một đứa trẻ cố chấp làm cho cô muốn cười mà không cười được, thế là cô bèn ghé sát bên tai anh thì thầm.

Cũng chính tại thời khắc đó Trình Diệp Qua mới phát hiện ra bản thân mình và cô hóa ra đã cán mốc thời gian dài tới 1500 ngày, mà thời gian họ ở cùng nhau cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, anh thậm chí đến cả kỳ sinh lý của cô cũng không biết.

"Anh xin lỗi". Anh thì thầm bên tai cô.

Sau này tất cả mọi thứ như thế này của cô anh sẽ đi tìm hiểu.

- - - - -

Ngày thứ tư Nặc Đình Sơn thức dậy rất sớm, cô làm bữa sáng cho Trình Diệp Qua, sau khi làm xong bữa sáng cô nói với người đàn ông vẫn còn ngủ say như chết kia "Anh Trình, nếu như hôm nay anh mà không đi làm nữa thì chúng ta sẽ không có tiền mua gạo đâu đấy".

Đáp lại cô là tiếng hít thở đều đều.

Nặc Đình Sơn thầm thở dài một hơi, khẽ nói tiếp một câu: "Trình Diệp Qua, em không giận nữa".

Lần này anh phản ứng cực nhanh, mắt mở ra nhìn cô: "Thực sự không giận nữa".

Nặc Đình Sơn gật đầu.

"Chọn thời gian chúng ta đi chọn nhân?" Người nói lời này biểu hiện cho thấy ý tứ thăm dò với vẻ khản trương.

"Được, chọn thời gian đi xem nhân".

Anh lập tức bật dậy khỏi giường: "Buổi chiều chúng ta đi liền đi".

Nặc Đình Sơn khoanh cánh tay lại.

"Nếu không thì ngày mai?"

"...."

"Tuần sau?"

"..."

"Nặc Đình Sơn!" Anh bắt đầu gán tội cho cô: "Rõ ràng là em vẫn còn đang giận!"

"Mùa Xuân".

"Không được, mùa xuân quá lâu".

Nặc Đình Sơn quay người, vừa định cất bước thì bị người ở phía sau ôm lại: "Được, tất cả đều nghe em hết, mùa xuân thì mùa xuân".

Buổi chiều ngày hôm ấy Trình Diệp Qua quay lại công ty, cô tiễn anh lên xe, anh hôn má cô nói: Tới công ty anh sẽ gọi điện cho em.

Hơn một tiếng sau Nặc Đình Sơn đã nhận được điện thoại của Trình Diệp Qua, bốn tiếng sau Trình Diệp Qua đứng giờ tan ca, cô mở cửa cho anh, cửa vừa mở ra cô đã bị anh dùng tay khóa trụ lên tường, họ ở trong thế giới nhỏ của mình hôn tới không thể tự kiềm chế được.

Ngày hôn sau, sau khi trình Diệp Qua đi làm hơn một tiếng thì Nặc Đình Sơn đi một chuyến tới trung tâm mua sắm, trong lúc vô tình cô đã phát hiện ra có người bám theo mình trong tầm gương tại trung tâm mua sắm.

Nghĩ đi nghĩ lại thì Nặc Đình Sơn thấy chỉ có một khả năng.

Khoảng mười một giờ rưỡi trưa, sau khi Trình Diệp Qua nhận được điện thoại của cô thì vội vàng chạy tới trung tâm mua sắm, Nặc Đình Sơn chỉ vào một cửa hàng bán đồ dùng phụ nữ: "Cho anh một cơ hội để lấy lòng em, em muốn anh đoán được bây giờ em đang muốn mua cái gì? Chờ không?"

Dưới vẻ mặt kháng cự của Trình Diệp Qua, Nặc Đình Sơn man mát nói: "Nếu không, nếu không chúng ta đem thời gian đi chọn nhẫn đổi sang mùa hè đi, thực ra em cảm thấy vào mùa hè tổ chức..."

Vẫn chưa đợi cho Nặc Đình Sơn nói xong Trình Diệp Qua đã chạy như bay vào cửa hàng, hai phút sau Nặc Đình Sơn cũng đẩy cửa cửa hàng ra.

Vừa đi vào đã nhìn thấy Trình Diệp Qua đang bị hai nữ nhân viên vây quanh, dáng vẻ của ba người kia trông cực kỳ quý dị, khách hàng cúi đầu xem hàng hóa, hai nhân viên phục vụ thì lại xem mặt khách hàng.

Quả nhiên là vẻ đẹp có thể thay com ăn mà.

Nặc Đình Sơn giả vờ cúi đầu chọn đồ đi sau ba người đó, mấy bước sau cô loáng thoáng nghe thấy giọng áp úng của Trình Diệp Qua: "Các cô không cần đi theo tôi đâu, tự tôi lựa được".

Nữ nhân viên đứng khá gần Trình Diệp Qua nhanh chóng phản ứng lại: "Thưa anh, anh lựa cho bạn gái của sao? Bạn gái của anh có nói rõ tên sản phẩm mà cô ấy sử dụng không, nếu như không có thì để tránh mua nhầm mà anh lại phải đi thêm chuyến nữa, tôi thấy anh thử nghe theo đề xuất khá chuyên nghiệp của chúng tôi".

Tiếp đó là một loạt tên các thương hiệu được yêu thích gần đây được nhân viên phục vụ liệt kê ra cho Trình Diệp Qua, trong sự giải thích của nữ phụ vụ Trình Diệp Qua quay bộ mặt cực kỳ lưng túng nhìn chăm chú về phía Nặc Đình Sơn.

Nặc Đình Sơn che miệng cười, tiếp tục nghe, cô nghe thấy Trình Diệp Qua nói với nhân viên phục vụ: "Những cái cô nói nghe qua cũng không tệ, để tránh phải đi một chuyến nữa cho nên..."

Sau khi nói xong Trình Diệp Qua không tiếp tục nữa, cũng may là nữ nhân viên kia phản ứng rất nhanh, nói một câu: "Hiểu rồi thưa anh, xin anh chờ một chút ạ".

Một người đi rồi vẫn còn một người khác, đây là một nữ nhân viên để tóc ngắn đáng yêu, cô ấy mặt đỏ như gấc tới sát Trình Diệp Qua thêm một chút, sau đó lắp bắp nói: "Trình... Anh Trình, em... em rất thích kiến trúc, vô cùng thích tác phẩm thời đại học của anh. Anh Trình, nghe nói lúc nhỏ anh có biệt danh là... dưa nhỏ, vừa hay biệt danh lúc nhỏ của em là kẹo nhỏ*"

*Ở đây là chị này đang nói tên của hai người đồng âm, tên của anh là Tiểu Diêm Qua (Trái dưa nhỏ), còn tên chị này là Tiểu Đường Qua (Viên kẹo nhỏ hình quả dưa).

"Cho nên?"

"Cho nên, xin hỏi... xin hỏi anh có thể ký tên cho em không ạ?"

"Đương nhiên là được rồi, nhưng mong cô có thể quên cái biệt danh ấy đi không".

"Được ạ, được ạ, quên ngay ạ". Nữ nhân viên tóc ngắn rồi rít đáp lại.

Đẩy cánh cửa của cửa hàng ra, Nặc Đình Sơn không nhận được nữa mà bật cười, còn Trình Diệp Qua thì ngược lại xách cái túi lớn với những món được giới thiệu với một gương mặt tái nhợt.

Hai người với hai biểu cảm đi tới bãi đậu xe của trung tâm thương mại, lúc thất dây an toàn Nặc Đình Sơn vẫn chưa ngừng cười được, bên cạnh vọng tới giọng buồn bực của Trình Diệp Qua "Không được cười".

Tiếng cười cũng chỉ ngừng lại mấy giây, rồi cô lại một lần nữa không nhận được mà bật cười.

Môi bị hôn tới sung lên, ngón tay của anh dịu dàng vẽ lại hình dáng viền môi cô, giọng nói vừa trầm vừa khàn: "Cho em không cười được nữa".

Nặc Đình Sơn nghĩ có lẽ vừa rồi cô cười đã chọc giận Trình Diệp Qua, cô cứ thế bị anh cưỡng ép kéo tới chỗ ngồi phía sau xe, anh hôn cô tới mức thở hổn hển.

Trong hơi thở đồ đáp Trình Diệp Qua còn cố ý nói ra lời làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai: "Nặc Nặc, dưa nhỏ nhớ em gái nhỏ của em".

Gương mặt vì lời anh nói mà đỏ bừng lên, nhưng lời anh vẫn còn tiếp tục.

"Nặc Nặc, dưa nhỏ rất muốn hôn em gái nhỏ của em".

Tay cô bịt miệng anh lại, mặt đỏ bừng ánh mắt lóe ra tia cảnh cáo: Trình Diệp Qua, không được nói nữa.

Trình Diệp Qua yên lặng nhìn cô, anh bắt đầu dùng hành động để biểu đạt kháng cáo, nơi cứng rắn của anh chọc vào cô, tình triều càng lúc càng mạnh mẽ đã làm cho cô không cách nào tiếp tục giả vờ ngoảnh mặt làm ngơ được nữa. Lúc này ánh mắt của người đàn ông này như mê hoặc lòng người, cô

mở miệng nói ra lời ngốc nghếch: "Nhưng... nhưng mà, em gái nhỏ đã nghỉ phép rồi".

Hàng lông mi vừa dài vừa dày khẽ rung rinh khép lại, giọng của anh thấp toí mức như đang thầm thì: "Em gái nhỏ nghỉ phép nhưng chị gái của em gái nhỏ không nghỉ phép".

Sau khi lời đáp trả phát ra Nặc Đình Sơn mau chóng che miệng mình lại, giọng nói phát ra từ kẽ ngón tay, vừa tức vừa bức: "Trình Điệp Qua, anh đừng mơ, đây là nơi công cộng".

Lời của cô chọc cho anh cười khanh khách: "Thật đáng yêu".

Đáng yêu cái đầu anh ấy! Có rai thánh cũng không được.

"Vừa rồi anh còn nghĩ nếu như anh nói câu đó thì có thể làm cho Nặc Nặc suy nghĩ xiên xẹo không ta, quả nhiên... " Anh nhướn mày, lông mày giãn ra phác họa ra nét mê người tiềm ẩn, làm cho cô dễ dàng bị mê mẩn tới thần hồn điên đảo.

"Vậy anh vừa nói...?"

"Anh vừa nói chị gái của em gái nhỏ" trong lúc nói tay của anh lấy bàn tay đang che ở trên môi cô xuống, bàn tay được tay của anh bao phủ, ngón tay của anh khẽ cọ cọ lòng bàn tay của cô: "Chị gái của em gái nhỏ là nói nó".

Ánh mắt không tự nhiên liếc nhìn ra ngoài cửa xe, lại có xe lái vào bãi đậu xe.

Giọng của anh làm tai cô ngửa ngáy: "Nặc Nặc, bây giờ anh khó chịu, làm cho anh, hửm?"

Người trong chiếc xe vừa lái vào bước xuống, tay Nặc Đình Sơn vô thức giãy ra, lại nghe thấy anh nói: "Anh đảm bảo, sẽ không có người nào quan tâm chúng ta đang làm gì trong xe đâu".

Xe của họ đậu ở nơi khá kín đáo, chỉ cần họ không phát ra bất kỳ âm thanh nào có lẽ sẽ không bị chú ý tới.

Khi chiếc xe lái ra khỏi bãi đậu xe Nặc Đình Sơn nghiêm mặt, còn mặt của Trình Điệp Qua thì thỉnh thoảng quay qua cô. Tên khốn này còn nói sẽ không làm phát ra âm thanh nào, cô còn nhớ tới âm thanh ở giây phút cuối cùng tay của anh còn nắm lên cửa xe, khi đó đúng lúc chủ chiếc xe đậu ngay bên cạnh xe của họ tới lấy xe. Âm thanh đó của Trình Điệp Qua đã dọa cho người ta sợ tới nỗi rớt cả chìa khóa xuống đất.

Nặc Đình Sơn còn nhớ lời khi đó người chủ xe kia nói với cô "Hai người tiếp tục đi".

Lại hung dữ lườm Trình Điệp Qua một cái, cô lạnh lùng đó: "Trình Điệp Qua, không được cử người theo dõi em, nếu như còn để em phát hiện ra chuyện này thì cho dù là em gái nhỏ hay là chị của em gái nhỏ anh cũng đừng hòng được ăn".

Cô nhận được là lời nói vô sỉ của Trình Điệp Qua: "Không phải vẫn còn em gái của em gái nhỏ sao?"

Lúc anh nói lời này ánh mắt lại càng trắng trợn thông qua kính xe không kiêng dè gì rơi vào... của cô.

Shit. Nặc Đình Sơn theo bản năng rút cằm mình vào trong khăn quàng cổ, âm thanh không rõ ràng truyền tra từ trong khăn quàng: "Dù sao thì em cũng hông thích như thế".

- - - - -

Lại một ngày nữa lại tới, Nặc Đình Sơn không phát hiện ra có người bám theo mình, cả ngày hôm đó cô đi gặp Vinh Tuấn và Vinh Chân, Trước khi rời khỏi Bắc Kinh Vinh Tuấn tổ chức một buổi hòa nhạc nhỏ vào ngày kia, học sinh của trường Vinh Tuấn đảm nhận nhiệm vụ làm nhân viên tuyên truyền, nghe nói phản ứng coi như không tệ, theo ước tính thì sẽ có khoảng hơn ba ngàn người có mặt tại thời điểm đó.

Ngày hôm ấy cách trước giờ Trình Điệp Qua tan ca khoảng một tiếng đồng hồ thì Nặc Đình Sơn nhận được một cuộc điện thoại.

Ngày 12 tháng 1 năm 2015, Vinh Tuấn lặng lẽ ở Bắc Kinh hai năm đã tổ chức buổi hòa nhạc, địa điểm buổi hòa nhạc được bố trí ở trường học anh ấy dạy, buổi hòa nhạc không có hình ảnh lộ liễu, không tuyên truyền âm ỉ, thậm chí là không có bất kỳ tài trợ trang phục nào.

5 giờ chiều, Nặc Đình Sơn đánh hết cách nhìn qua Trình Điệp Qua, Trình Điệp Qua cũng tham gia buổi hòa nhạc của Vinh Tuấn cùng với cô, chỉ là quý ngài này ban đầu lặng lẽ nhìn cô chọn quần áo, tới bây giờ thì lại bắt đầu liên tục khoa chân múa tay đối với quần áo, trang điểm của cô: Màu của trang phục quá sáng, kiểu tóc kỳ cục, trang điểm nhìn quá đậm.

Được thôi, Nặc Đình Sơn đổi bộ đầm màu tím đậm thành màu xanh lam đậm, đem kiểu tóc vốn đã rất đơn giản rồi làm cho nó càng giản dị hơn, tiếp tục lau sạch phần mắt lợt lạt đi.

Sau khi chuẩn bị tất cả xong xuôi Nặc Đình Sơn hỏi Trình Điệp Qua: Anh Trình, bây giờ đã được chưa?

Ánh mắt của Trình Điệp Qua dò xét từ đầu tới chân cô, sau khi rơi vào trên môi cô, hơi nhíu mày: Nặc Đình Sơn, anh thấy em không cần phải thoa son

đầu.

Shit! lần này thì Nặc Đình Sơn không thêm đề ý tới Trình Diệp Qua nữa.

Trình Diệp Qua vẫn cứ tiếp tục lải nhải bên tai cô: "Không phải là buổi hòa nhạc có ba ngàn người sao? làm gì mà em phải bồi bồi trét trét dày như vậy? Em chỉ là một trong ba ngàn người thôi, xác suất của ba ngàn người này là gì, chính là ba ngàn cái đầu đông nghẹt, căn bản là sẽ không có người nào thêm chú ý tới em đâu".

"Đeo lên cho em". Nặc Đình Sơn cắt ngang lời Trình Diệp Qua.

Đôi bông tai trên châu màu xanh nhạt Trình Diệp Qua tặng cho cô đang nằm trong lòng bàn tay cô, cô tin là khi Trình Diệp Qua nhìn thấy nó thì sẽ ngậm miệng lại, cô vẫn chưa lần nào đeo nó lên trước mặt anh đâu.

Quả nhiên, Trình Diệp Qua không tiếp tục nói nữa.

Thực ra cô trang điểm chỉ là để anh nhìn, quần áo đẹp, kiểu tóc đẹp, trang điểm đẹp đều chỉ để cho anh nhìn, nhưng anh bảo cô không được ăn mặc đẹp như vậy vậy thì cô sẽ không ăn mặc đẹp như vậy nữa.

Nhưng đôi bông tai trên châu màu lam nhạt mà anh tặng cho cô thì nhất định lần này cô phải đeo.

Bởi vì đây đã là lần cuối cùng rồi.

Lúc anh đeo bông tai lên cho cô, động tác của anh cực kỳ vụng về, giống y như trong tưởng tượng của cô vậy, trong lúc cô cố tình thúc giục anh thì trán của anh rịn lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng anh cũng đeo được cho cô.

Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua ngồi ở ghế sau, đầu cô tựa lên bả vai anh, mặt ngoảnh ra cửa xe, chiếc xe chạy trên đường Trường An.

Lúc mới học tiếng Trung cô đã được biết tới con đường Trường An, con đường không thể nhìn thấy trong nháy mắt đã kết nối với con đường lớn đầy náo nhiệt dài mười dặm, liên tưởng với quang cảnh con đường lớn đầy náo nhiệt mà mắt nhìn không thấy, liên tưởng tới Quảng Trường Thiên An Môn, liên tưởng tới cờ đỏ năm sao, và còn có những con người giản dị đáng yêu, mỗi khi nghĩ tới những điều này thì lòng cô bao giờ cũng âm ảm, Nặc Đình Sơn giờ tay lên, thậm chí nói tạm biệt với thành phố này.

Sáu giờ rưỡi, xe tới địa điểm Vinh Tuấn tổ chức buổi hòa nhạc, làm Nặc Đình Sơn khá bất ngờ chính là đi vào nơi này có không ít giới truyền thông, những người kia vừa trông thấy Trình Diệp Qua liền tiến lên tiếp đón, cứ như là đặc biệt ở đây đợi anh vậy.

Trình Diệp Qua quay về phía họ mỉm cười, có lẽ là nụ cười của Trình Diệp Qua khích lệ tới họ, họ bắt đầu đưa ra những câu hỏi khá riêng tư với Trình Diệp Qua. Đối với những câu hỏi này Trình Diệp Qua chỉ dùng một câu trả lời trả lời thống nhất thế này "Tôi nay là tôi lấy tâm tình của một khán giả tới để thưởng thức người trình diễn âm nhạc mà tôi cho là tài hoa nhất". Thế là những người này đành phải đem câu hỏi kéo tới người có tài hoa âm nhạc nhất trong miệng của Trình Diệp Qua, một khi nhắc tới những vấn đề này thì Trình Diệp Qua đều sẽ đưa ra nhận định tỉ mỉ.

Cách thời gian bắt đầu buổi hòa nhạc còn 5 phút đồng hồ, Trình Diệp Qua lịch sự nói tạm biệt những phóng viên phỏng vấn anh, Nội tình cuộc phỏng vấn mười mấy phút đồng hồ kia Nặc Đình Sơn biết, nguyên nhân các ký giả xuất hiện ở đây là bởi vì hôm qua Trình Diệp Qua cố ý để lộ ra.

Cô siết chặt tay Trình Diệp Qua hơn, người đàn ông này đang dùng một hình thức khác để biểu đạt sự ủng hộ với Vinh Tuấn.

Buổi hoà nhạc chọn là kiểu hình thức ngoài trời, sân khấu chọn loại thép nguyên chất để dựng lên, ánh đèn cũng là loại cực kỳ đơn giản, ba ngàn chỗ ngồi trên bãi cỏ được trải ra thẳng tắp, trên chỗ ngồi gần như đã kín người, Vinh Chân ngồi ở vị trí hàng đầu tiên, Trình Diệp Qua và Nặc Đình Sơn vừa xuất hiện thì cô ấy đã thấy họ, cô ấy đứng lên vỗ tay với họ.

Trình Diệp Qua ở ngay trước mặt Nặc Đình Sơn rất tự nhiên ôm lấy Vinh Chân, hai người khi còn nhỏ đã quý mến nhau sau khi xa cách dùng kiểu nói thế này "Kết hôn rồi sao?" "Ừ, kết hôn rồi". "Sống vẫn tốt chứ?" "Cũng coi như không tệ" để bày tỏ tình nghĩa thanh mai trúc mã của họ.

Sau khi bỏ Vinh Chân ra tay Trình Diệp Qua lại nhanh chóng nắm lấy tay Nặc Đình Sơn, sau đó không bỏ ra nữa, họ ngồi ở vị trí hàng đầu, yên lặng chờ đợi.

Ở chính giữa sân khấu đặt một vật thể hình tròn tương tự như một cái bục, vật thể ấy được che bởi tấm vải tối màu, theo tiếng đếm ngược từ trong loa phát ra, đếm tới "Một".

Thì "Tách" một tiếng, ánh đèn ở chính giữa được mở lên, ánh đèn này sáng chói làm cho người ta không chịu nổi mà nheo mắt lại, cùng với ánh sáng chói ấy là tấm vải tối màu che vật thể hình tròn từ từ trượt xuống, trong khoảnh khắc tấm vải trượt xuống đó là tiếng violon vang lên.

Vinh Tuấn tối nay không mặc mặc lễ phục được ủi thẳng tắp không một nếp nhăn, áo sơ mi sọc đơn giản phối với chiếc áo len màu sắc đơn giản, dùng bài "Lương Chúc" tiêu biểu nhất của nền văn hóa phương đông để mở màn cho buổi hòa nhạc.

Tối nay Nặc Đình Sơn không biết màn biểu diễn của Vinh Tuấn sẽ mang tới cho anh ấy bao nhiêu người yêu thích anh ấy? Cô chỉ biết là ba ngàn khán giả ở đây sau khi Vinh Tuấn diễn tấu xong bản "Lương Chúc" đã yên lặng như tờ, người nghịch di động không nghịch nữa, người tán gẫu không tán gẫu

nữa. Sau mấy giây yên lặng như tờ thì tiếng vỗ tay vang lên, Vinh Tuấn dùng thủ pháp diễn dịch của anh ấy khiến cho giai điệu "Lương Chức" ai oán, du dương, hòa cùng những cột thép thô ráp, cứng rắn của khán đài tỏa ra tia lửa, những tia lửa đó rạo rực trong tâm hồn của những thanh niên.

Nặc Đinh Sơn và Vinh Chân đồng thời đứng lên, còn chưa đợi cô làm ra bất kỳ điều gì thì đã bị Trình Diệp Qua kéo về chỗ ngồi của anh, anh cảnh cáo cô: An phận cho anh một chút.

Càng gần tới thời điểm kết thúc buổi hòa nhạc, khán giả càng lúc càng đông, họ hầu như đều là học sinh của trường lân cận, họ đều nhận được tin nhắn của bạn bè gửi tới điện thoại của họ, hoặc là gọi điện tới chỗ này, họ đứng trên bãi cỏ yên lặng lắng nghe, trước khi tới nơi này họ không biết tên của Vinh Tuấn, nhưng không sao, trong một khoảng thời gian rất lâu về sau họ đều sẽ nhớ kỹ: Vào một buổi tối thờ ra khỏi như vậy, có ánh sao, có âm nhạc khuấy động tâm can.

Lúc buổi hòa nhạc vào phần kết thúc, Vinh Tuấn công bố tên bài hát mới của anh ấy là "Tụng", trước khi biểu diễn ca khúc mới Vinh Tuấn đã cởi bỏ áo len của anh ấy ra.

Kết thúc bài hát, áo sơ mi của anh ấy ướt đầm mồ hôi, cung đàn còn được anh ấy cầm trên tay, anh ấy cúi đầu hôn dây đàn còn đang rung lên của anh ấy.

Càng có nhiều người rời đi động của mình ra phía trước, là để khoảng cách có thể gần người biểu diễn hơn một chút. Che chắn mất Nặc Đinh Sơn, Nặc Đinh Sơn nhìn Vinh Tuấn qua khe hở của đám người, trong lòng có chút xao động.

Cuối cùng anh ấy cũng dùng kiểu cá hồi của Campbellton của anh một cách vô cùng nhuần nhuyễn để chứng minh:

Cá hồi là một loại sinh vật biển sinh sống tại vĩ độ cao, Campbellton là quê hương của chúng, tháng 8 hàng năm, cá hồi kéo thành từng đàn lớn từ Thái Bình Dương tiến vào dòng sông ở khu rừng rậm phía tây của Canada, chúng lội ngược dòng, đi qua thác nước của hồ nước trong khu rừng, cứ mỗi mười ngàn con cá hồi đi qua dòng sông thì sẽ có 9996 con cá hồi sẽ bị chết do tiêu hao thể lực, cuối cùng chúng tới dòng sông Capilano ở Vancouver để đẻ trứng thì con số có thể đếm được còn rất ít, toàn thân của những con cá hồi tới được hồ nước Capilano biến thành màu đỏ, nghịch lưu của dòng sông làm chúng mất hết vảy cá, do có sức đập nước đã làm cho máu trên thân thể chúng trào ra, cá hồi đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của chúng tại dòng sông Capilano.

Khi cá hồi mới được sinh ra, chúng hít thở luồng hồ hấp đầu tiên và bắt đầu biết tới thế giới mới, hóa thạch của cha mẹ chúng hoặc đã chìm xuống đáy sông, hoặc không biết đi đâu, cá hồi mới sinh theo dòng sông để quay trở lại Thái Bình Dương, chúng cũng theo con đường của tổ tiên chúng đã đi qua để thực hiện sứ mệnh tiếp tục sinh sôi nảy nở.

Vinh Tuấn hôn thật lâu trên dây đàn của anh ấy.

Vinh Chân ngồi bên cạnh Nặc Đinh Sơn đã lệ rơi đầy mặt, mà giống y chang Vinh Chân còn có rất nhiều rất nhiều cô gái, giây phút này âm nhạc đã đạt tới sức mạnh thần kỳ của nó, không cần lời nói, chỉ cần trong lòng có tình cảm.

Nặc Đinh Sơn nghe thấy Trình Diệp Qua ở bên cạnh nói với cô: "Nếu như em cũng muốn khóc thì anh không phản đối đâu".

Không phản đối hả, từ trong hốc mắt của Nặc Đinh Sơn đứng thực đã rớt nước mắt xuống, cũng chỉ trong nháy mắt Nặc Đinh Sơn đã khóc còn dữ dội hơn cả Vinh Chân.

Lại thêm mấy cái chớp mắt nữa, Nặc Đinh Sơn bị anh cưỡng ép kéo về phía vai của anh, thế là lại biến thành cô khóc nức nở trên vai anh, cô vừa khóc vừa nói: Không phải là anh nói không phản đối sao?

Trong giọng của anh rõ ràng là có tức giận: Ý của anh là chỉ rớt mấy giọt nước mắt thôi, anh không hề cho em khóc thành ra cái dạng thế này, em khóc thành như vậy nhìn qua rất khó coi.

Một phút sau cô vẫn còn khóc trên vai anh không ngừng.

Sau đó anh thở dài: Nặc Nặc, em biết không? Vào giờ phút này anh mới thực sự đổ kỵ với tài năng âm nhạc của Vinh Tuấn, bởi vì cậu ấy có thể làm cho em rơi nhiều nước mắt như vậy.

Không phải vì Vinh Tuấn mà rơi nước mắt đâu.

10 giờ rưỡi, Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua, Vinh Tuấn và Vinh Chân tới quán bar, quán bar là Nặc Đinh Sơn chọn, ngày một Vinh Tuấn và Vinh Chân sẽ rời Bắc Kinh, cô xem như tới nay bốn người tụ tập coi như để tạm biệt và chúc mừng. Gần 11 giờ rưỡi, Nặc Đinh Sơn rất bất ngờ gặp được Lục Tiểu Manh trong quán Bar tới yêu cầu Vinh Tuấn ký tên.

Trong mắt Lục Tiểu Manh lúc này cũng chỉ có Vinh Tuấn, bình thường bà chị Bắc Kinh rất coi mở, nhiệt tình, vào lúc này hoàn toàn như một cô bé, trong mười câu thì tới chín câu toàn là "Em rất thích anh". Để bày tỏ sự yêu thích của cô ấy, cô ấy còn nói Tại Bắc Kinh cô ấy vì Vinh Tuấn mà lập một trang web và diễn đàn, một mình cô ấy đảm nhiệm hai trọng trách, vừa là nhân viên quản lý trang web của Vinh Tuấn còn là chủ của diễn đàn. Tiếp đó cô ấy dùng hai thân phận này hỏi một vài sở thích của Vinh Tuấn. Nặc Đinh Sơn gọi Lục Tiểu Manh lại.

"Lục Tiểu Manh, mình tới trả lời nha, mình từng làm qua trợ lý của Vinh Tuấn".

Lục Tiểu Manh vẫn quả thực không biết trên người Nặc Đinh Sơn còn có thân phận như thế này, nhưng điều này cũng làm cho cô ấy rất vui, Nặc Đinh

Son đối với câu hỏi của cô ấy trả lời rất cụ thể, và lại còn không cần suy nghĩ gì, ngay cả những vấn đề tương đối riêng tư của Vinh Tuấn Nặc Đình Sơn đều biết. Lục Tiểu Manh rất nhanh liền ý thức được không ổn, dưới vẻ mặt rất không vui của Trình Điệp Qua Lục Tiểu Manh nhanh chóng kết thúc câu hỏi.

Lúc rời đi Nặc Đình Sơn gọi cô ấy lại, cô nói với cô ấy: Lục Tiểu Manh, từ trước tới nay cậu đã giúp mình rất nhiều việc, mình rất vui khi gặp được cậu.

Lời của Nặc Đình Sơn làm cho lòng Lục Tiểu Manh cảm thấy ngại ngùng, sau khi ngại ngùng thì còn có cảm kích, giống như một loại trực giác nói cho Lục Tiểu Manh biết, mùa đông này cô gái tên Nặc Đình Sơn này đã đưa hai người đàn ông tài giỏi tới thành phố Bắc Kinh này.

"Lục Tiểu Manh, tạm biệt". Cô nói với cô ấy.

Lúc đi tới cửa quán bar Lục Tiểu Manh không nhìn được mà quay đầu lại lần nữa, cô nhìn thấy Nặc Đình Sơn bị Trình Điệp Qua kéo ra khỏi chỗ ngồi của họ, Lục Tiểu Manh nghĩ, nhất định là anh Trình đã ghen cực điểm rồi.

Bóng dáng của hai người đó rất nhanh đã biến mất không còn trông thấy.

Đi ra khỏi quán bar, Lục Tiểu Manh không biết vì sao lại cảm thấy lúc Nặc Đình Sơn nói câu đó với cô ấy về mặt đầy bị thương.

Ba tiếng sau một bản tin đã chiếm hết tất cả các trang đầu trên các bản tin đêm khuya trên các website, tin tức dùng chủ thích màu đen để ghi lại một vụ tai nạn thảm khốc liên hoàn ở cửa một quán bar, trong tai nạn xe này có sáu người chết ngay tại chỗ, tên của một người chết trong số đó là Nặc Đình Sơn.

Nặc Đình Sơn, không phải là Notting Hill Quảng Trường phía Tây London, cũng không phải là tên bộ phim điện ảnh "Notting Hill", mà là tên của một cô gái.

Làm sao có thể? Làm sao lại là Nặc Đình Sơn? Lục Tiểu Manh gào khóc thất thanh.

Lúc xảy ra tai nạn có người dùng di động quay lại tình hình thảm khốc của hiện trường vụ tai nạn xe, nhiều chiếc xe va đập mạnh làm cho lửa cháy ngút trời, tất cả những người có mặt tại hiện trường khi đó đều lùi hết về sau, chỉ có một người đàn ông như đang phát điên mà nhào về phía ngọn lửa.

Người đàn ông đó chính là Trình Điệp Qua, người chạy theo phía sau Trình Điệp Qua là Vinh Tuấn, khi trông thấy Trình Điệp Qua sắp bị ngọn lửa nuốt chửng Vinh Tuấn ngăn anh lại, anh đâm một cái làm Vinh Tuấn ngã xuống đất, sau đó càng có nhiều người hơn tới ngăn anh lại, những người đó vây thành một bức tường giống như một chiếc lồng bao vây lấy Trình Điệp Qua.

Trong một đoạn video trong điện thoại ngọn lửa của hiện trường tai nạn đã được dập tắt, vẻ mặt của Trình Điệp Qua ngây dại, ánh mắt thần thờ.

Tiếp đó, mấy trăm quán bar tại hiện trường tai nạn xe bị niêm phong, con đường bị phong tỏa, cảnh sát phụ trách điều tra sự cố tai nạn xe bị cưỡng chế tạm thời phải gác lại, một vài người không rõ thân phận đã giữ kín tại hiện trường tai nạn, cấm không cho bất cứ người nào tới gần, tất cả những chuyện này đã phát sinh trong vòng ba ngày.

Hồ sơ lưu trữ vụ tai nạn này là "Quán bar tai nạn xe liên hoàn 1.12"

Đặt bông tai ngọc trai Trần châu bị cháy thành màu đen vào trong hộp, đây là vật mà trước đó không lâu Bộ Trưởng Bộ giao thông giao nó cho Chu Mỹ Bảo, có người nói hiện trường tai nạn xe khi đó có người đã nhặt được nó sau đó mang nó giao lên, trong số sáu người chết tại hiện trường trong vụ quá bar tại nạn xe 1.12 cũng chỉ có một người là nữ giới, chủ nhân của đôi bông tai trần châu thoát khỏi tai nạn là ai cũng không khó để đoán ra.

Mang theo chiếc bông tai ấy Chu Mỹ Bảo lại lần nữa tới chỗ ở của Trình Điệp Qua, đây đã là lần thứ ba Chu Mỹ Bảo tới nơi này, từ sau khi tai nạn xảy ra Trình Điệp Qua đã nhốt mình trong phòng ba ngày rồi, trong ba ngày này cửa phòng của Trình Điệp Qua đóng chặt, Vinh Tuấn và Vinh Chân đều đã tới, di Kiều cũng đã tới, thậm chí ngay cả Vinh Mộ Minh cũng đã tới, nhưng Trình Điệp Qua không gặp bất cứ ai, không ai có cách nào khiến cho Trình Điệp Qua mở cửa ra, cánh cửa kia mở ra một lần duy nhất khi Vinh Mộ Minh dẫn chuyên gia mật mã tới, sau đó Trình Điệp Qua đã dùng súng làm ra hai cái lỗ trên hai lòng bàn tay của vị chuyên gia mật mã, sau đó thì không ai còn có ý định mở cánh cửa kia ra nữa.

Bây giờ tình hình của toàn bộ khu dân cư bày ra trận địa sẵn sàng đón địch.

Đứng ở trước cửa chỗ ở của Trình Điệp Qua, Chu Mỹ Bảo nặng nề hít vào một hơi, đưa tay ra ấn chuông cửa, chủ nhân căn nhà vẫn như trước tảng lờ tiếng chuông cửa, sau khi không biết phải làm sao Chu Mỹ Bảo cầm lấy cái loa đã được chuẩn bị từ trước. Chu Mỹ Bảo cầm loa gào to: Trình Điệp Qua, tôi qua tôi đã nằm mơ thấy Nặc Đình Sơn...

Khi Chu Mỹ Bảo đọc ra cái tên Nặc Đình Sơn này thì giọng cô ấy nghẹn lại.

Cô ấy dừng lại một chút rồi tiếp tục la to: Trình Điệp Qua, cậu có muốn biết trong mơ Nặc Đình Sơn đã nói gì với tôi không?

Sau khi Chu Mỹ Bảo lặp lại lời này tới lần thứ n thì cánh cửa của Trình Điệp Qua cuối cùng cũng mở ra.

Lúc này sắc trời đang ngả ánh hoàng hôn, rèm cửa sổ bị kéo kín mít, căn phòng không mở đèn, ngoài mùi rượu gay mũi còn có cả mùi thuốc lá, cùng với bốn bề yên tĩnh không khí u ám ở khắp mọi nơi làm cho cả căn phòng hiện ra một bầu không khí như một thành phố chết chóc.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của màn hình điện thoại, Chu Mỹ Bảo bước từng bước đi vào bên trong, khi tìm thấy công tắc đèn Chu Mỹ Bảo vừa định mở đèn lên.

"Đừng mở lên". Giọng nói lạnh lùng từ trong góc truyền tới.

Tay rời khỏi công tắc, đi men theo trong góc, cuối cùng, mượn vào ánh sáng yếu ớt của cửa sổ sát sàn Chu Mỹ Bảo tìm tới bên cạnh Trình Diệp Qua, ánh sáng mờ mờ làm cho Chu Mỹ Bảo không cách nào phân biệt được ra tình hình của Trình Diệp Qua, cô ấy ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh hỏi cô ấy: Cô ấy đã nói cái gì với chị? Cô ấy rất giận sao?

Chu Mỹ Bảo trầm mặc.

"Học tử, chị nói với cô ấy là tôi nhớ cô ấy rồi".

Trầm mặc.

"Học tử, chị nói với cô ấy, tôi biết sai rồi, chị nói cho cô ấy biết, thực ra bảo người đi theo cô ấy không phải là bởi vì không tin tưởng cô ấy, mà là sợ cô ấy một lần nữa rời khỏi tôi, cô ấy chuẩn như cá trích ấy, tôi phải chắc chắn cô ấy ở chỗ nào, phải chắc chắn trong lòng cô ấy có chủ ý rời khỏi tôi không".

Chu Mỹ Bảo mấp máy môi, nhưng một câu cũng không nói thành lời.

"Lúc trước cô ấy nói ghét tôi lắm như vậy, lúc đó tôi đã không để tâm tới lời của cô ấy. Học tử, tôi biết nhất định là cô ấy rất tức giận, chị nói với cô ấy sau này tôi thực sự không dám nữa".

Một hồi lâu, môi cô ấy mới mấp máy nói ra: Trình Diệp Qua.

"Học tử, chị nói với cô ấy tôi đã nhận được bài học rồi, chị nói với cô ấy, tôi nhớ cô ấy rồi, vì vậy, bảo cô ấy quay lại đi. Nếu như cô ấy hỏi chị tôi nhớ cô ấy thế nào, chị cứ nói cho cô ấy biết đó là loại nhớ nhưng mà một giây có thể chia ra thành nhiều giây, nếu như cô ấy còn muốn biết nhiều hơn nữa thì chị cứ nói với cô ấy là vì cô ấy mà cũng muốn đem nỗi nhớ làm thành bánh xe năm tháng, tôi đoán là khi cô ấy vừa nghe được câu này nhất định sẽ lập tức trở về bên cạnh tôi, sau đó hết lần này tới lần khác đảm bảo với tôi: Trình Diệp Qua, sau này em không dám dọa anh nữa, không dám nữa".

Nói tới đây anh bật cười khẽ, tiếng cười ngọt ngào.

Trong tiếng cười ngọt ngào ấy Chu Mỹ Bảo mơ hồ ngửi được mùi máu, mùi giống như lúc máu bị gió làm khô cứng lại. Mùi đó kết hợp với giọng cười của Trình Diệp Qua làm cho Chu Mỹ Bảo sờn cả tóc gáy, chính cái loại sờn tóc gáy ấy thôi thúc Chu Mỹ Bảo mở đèn lên.

Căn phòng bùng sáng.

Dưới ánh sáng rõ ràng Chu Mỹ Bảo lập tức nhìn thấy vết máu khô dính trên sàn nhà, chai rượu bị đập bể, gần chỗ mảnh thủy tinh vỡ dính đầy vết máu, tiếp sau đó là cánh tay của anh, hơn nữa từ vị trí áo sơ mi bị cắt xuống có thể đánh giá được nhất định không chỉ là một vết thương.

Cuối cùng ánh mắt rơi trên khoe miệng nhếch lên của Trình Diệp Qua, Chu Mỹ Bảo cứ thế tuôn lệ.

"Học tử, xin đừng dùng ánh mắt đáng thương như vậy nhìn tôi, tôi và cô ấy chỉ là đang chơi trò tạm chia tay giống như giữa những người đang yêu thôi, cô ấy sẽ chẳng mấy chốc mà quay lại bên cạnh tôi thôi". Anh mỉm cười, nhắm mắt lại mỉm cười, giọng nói cũng ngọt ngào y chang như nụ cười của anh: "Chị cũng không biết cô ấy đối với tôi dịu dàng nhiều thế nào đâu. Chị xem, cô ấy lại mê hoặc tôi rồi, ở ngay trong nhà vệ sinh nữ, cô ấy bảo tôi đóng cửa lại, nói không cho tôi phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng học tử à, người phát ra âm thanh đầu tiên là cô ấy, rất đáng yêu đúng chứ? Nhưng mà có lúc cô ấy cũng làm cho người ta hận tới nghiến răng, cô ấy đối với những sở thích của Vinh Tuấn hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng lúc ở trước mặt bao nhiêu người như vậy tôi cũng không thể dùng môi của tôi để chặn cô ấy lại, làm cho cô ấy ngậm miệng lại".

"Ừ, tôi thừa nhận, tôi đã dùng cách của tôi để trừng phạt cô ấy, cô ấy vừa mắng tôi là đồ tồi vừa dùng nắm đấm của cô ấy đánh tôi. Học tử, quả đấm của cô ấy nhỏ xíu à, đáng yêu giống y chang hành vi của cô ấy, cứ thế đánh từng cái lên người tôi". Lòng ngực của anh đập phồng lên hồi, giống như cô quả thật đang dùng nắm đấm bé xíu của cô đánh anh vậy, giọng anh mơ màng: "Tôi sắp điên rồi học tử à, tôi sắp phát điên vì người phụ nữ Nặc Đình Sơn này rồi, cười cũng đáng yêu, khóc cũng đáng yêu, từ đầu tới chân mỗi một cử động đều đáng yêu, thậm chí là thói quen thích nói dối của cô ấy cũng đáng yêu. Học tử, chị nói có phải là tôi hết thuốc chữa rồi không".

Trong giây phút đó Chu Mỹ Bảo thực sự cảm thấy nếu như Trình Diệp Qua còn tiếp tục nói nữa, còn tiếp tục ngây ngốc ở trong thế giới tưởng tượng mà Nặc Đình Sơn mang lại cho anh, vậy thì anh sẽ biến thành một bệnh nhân tâm thần mất, biến thành một kẻ điên mất.

Chu Mỹ Bảo cắn răng nói: "Cầm miệng lại, cậu lập tức cầm miệng cho tôi, Nặc Đình Sơn đã chết rồi, thân thể cô ấy đã bị lửa thiêu cháy rồi, những thứ này đều là cậu tận mắt chứng kiến, nếu như cậu quên thì tôi có thể nhắc cho cậu, lúc xảy ra tai nạn thời gian là đêm khuya ngày 12 tháng 1, lúc cậu lái xe từ bãi đậu xe ra thì một chiếc xe mất khống chế đã đâm vào cửa quán bar mà Nặc Đình Sơn đang đợi cậu".

Anh vẫn chìm đắm trong thế giới của anh, Cô ấy còn nói tiếp.

"Trình Diệp Qua, cậu cho là phong tỏa con đường, cho là không cho kết án thì sẽ không tồn tại vụ tai nạn đó sao? Cậu cho là một ngày nào đó Nặc

Đinh Sơn sẽ vẫn như trước kia xuất hiện trước mặt cậu không một dấu vết sao? Trình Điệp Qua, Nặc Đinh Sơn chết rồi, cô ấy cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa".

Cầm miệng! Giọng nói lạnh lùng kết hợp với nòng súng đen ngòm nhắm ngay về phía Chu Mỹ Bảo.

Từ trong nòng súng phả ra cái rét lạnh khiến cho Chu Mỹ Bảo theo bản năng yên tĩnh lại.

Còn muốn nói gì nữa, thì tiếng súng vang lên, viên đạn sượt qua giày của cô ấy, thời đại học Trình Điệp Qua đã từng đại diện cho trường học lấy được giải vô địch bắn súng.

"Cút!" Anh huơ huơ nòng súng, nòng súng chĩa về phía mặt cô ấy: "Nếu như để tôi nghe thấy bất kỳ âm thanh nào phát ra từ miệng chị, có tin là tôi sẽ lập tức biến mũi của chị thành hai nửa không, có thể chắc chắn là cho dù bác sĩ thẩm mỹ cũng không cứu được chị đâu".

Trong giây phút đó suy nghĩ trong đầu của Chu Mỹ Bảo chính là hình ảnh chiếc mũi của mình bị đập nát làm cho Chu Mỹ Bảo vô thức chuyển bước, người đàn ông này điên rồi, bây giờ rời khỏi tên điên này mới là lựa chọn chính xác nhất. Ngay lúc này Chu Mỹ Bảo chỉ hận không thể biến mình thành người tàng hình, bước nhanh tới cửa, tay đặt lên tay nắm cửa.

Ngừng lại---

Hình như cô ấy vẫn còn chưa mang bông tai trần châu mà Nặc Đinh Sơn để lại giao cho anh, bởi vì con đường bị phong tỏa làm cho những người đi lại nơi đó bất mãn đã bắt đầu lan tràn khắp toàn bộ thành phố Bắc Kinh, Bộ trưởng giao thông cũng phát ra tối hậu thư, nếu như tối mai Trình Điệp Qua không để cho người của anh rút lui thì sẽ lấy tội danh cản trở người thi hành công vụ để bắt anh, lấy đức tính hiện tại này của Trình Điệp Qua...

Sau khi để cho suy nghĩ lắng xuống ba giây, Chu Mỹ Bảo đưa ra một quyết định, lấy phong thái quán quân một trăm mét của cô ấy.

Đá đôi giày cao gót ra, sau đó nhanh chóng đi tới nhà bếp.

Từ phòng bếp đi ra mang theo cả một chậu nước dội lên đầu Trình Điệp Qua cô ấy chỉ dùng thời gian mắt có mấy giây.

Nước từ trên đầu Trình Điệp Qua chảy xuống.

Tay liền lôi ngay ra chiếc bông tai, đứng đưa bông tai trước mắt Trình Điệp Qua, cô ấy nói: "Trình Điệp Qua, tối đó nhất định là cô ấy đã đeo bông tai này, đúng chứ? Tiếc là Nặc Đinh Sơn cũng không may mắn như chiếc bông tai này".

Sau khi nói xong Chu Mỹ Bảo lớn tiếng quát: "Trình Điệp Qua, tỉnh lại đi".

Tiếng quát đó vang lên bên tai cô ấy, giống như muốn chọc thủng màng nhĩ của cô ấy vậy, Trình Điệp Qua nhìn chiếc bông tai trong tay của cô ấy, cứ thế nhìn trân trân.

Anh từ trên đất đứng dậy, Chu Mỹ Bảo cũng từ ngời xồm thành đứng dậy theo.

Thời khắc khi Trình Điệp Qua nhìn chiếc bông tai khi đó cứ như con chim ưng trên cao nguyên, lại như là ma quỷ giữa thiên đường và địa ngục!

Chu Mỹ Bảo chỉ cảm thấy sống lưng của mình lạnh toát, cô ấy thều thào, yếu ớt nói: "Điệp Qua, tôi cũng... cũng chỉ muốn tốt cho cậu".

Đáp lại Chu Mỹ Bảo là: "Học Tỷ, chị không cảm thấy thời gian diễn ra tất cả sự kiện này quá hoàn mỹ sao?"

Rốt cuộc là Trình Điệp Qua đang nói cái khi gì vậy?

Giọng Trình Điệp Qua run rẩy, nói lam lam: "Đúng vậy, đúng vậy, đúng là thời gian quá hoàn hảo rồi, vừa nắm rõ thời gian xe tôi đứng lúc lái từ trong bãi đậu xe ra, không hơn một giây, cũng không kém một giây, mọi người tin tưởng nhất chính là con mắt của mình".

Anh như đang tự mình xác minh rồi tự mình nói, vẻ mặt của Trình Điệp Qua càng điên cuồng hơn: "Cho dù là tận mắt nhìn thấy nhưng tôi vẫn chưa tin, không muốn tin, không tin phải làm sao, không tin thì lại càng có lợi cho chúng cơ, sau đó cứ thế lôi ra chiếc bông tai bị cháy đen này. Nếu như tôi đoán không sai thì nhất định là chiếc bông tai này đã sớm được chuẩn bị làm đạo cụ từ trước rồi. Vinh Mộ Minh thích chơi thủ đoạn như vậy, với lại tôi nghi ngờ đó người đi gặp Nặc Đinh Sơn không phải là Lục Tiêu Manh mà là một người khác, bởi vì người đó nên Nặc Nặc mới kỳ quái như vậy".

Chu Mỹ Bảo bị Trình Điệp Qua nói cho tới hồ đồ mất rồi, cô ấy mở miệng: "Trình Điệp Qua, rốt cuộc là cậu..."

"Xuyt, đừng nói chuyện". Trình Điệp Qua ngăn cô ấy lại, sau đó, tay nắm chặt thành nắm đấm, gương mặt bởi vì bộ não chứa một dung lượng cao mà làm cho sắc mặt chuyển sang tái mét.

Vai của anh sượt qua vai của cô ấy bước từng bước đi về phía phòng tắm.

Chu Mỹ Bảo cũng đi theo Trình Điệp Qua tới phòng tắm.

Bồn tắm xả đầy nước, Trình Điệp Qua cứ thế vùi cả đầu anh vào trong nước, Chu Mỹ Bảo trong lòng run sợ bước từng bước tới gần Trình Điệp Qua, vừa định đưa tay kéo anh lên.

Đột nhiên Chu Mỹ Bảo nghe thấy tiếng cười rời khỏi mặt nước.

Mái tóc bị nước thấm ướt rũ xuống trán anh, cặp mắt dưới trán sáng tới khác thường, anh cười với cô ấy, nhưng trong giây phút đó nụ cười đó của Trình Diệp Qua nghe vào trong tai Chu Mỹ Bảo lại càng giống như tiếng khóc hơn, mà lần đây trên mặt anh nhất định là nước và cả nước mắt.

Khi niềm vui sướng đạt tới tột cùng.

Tâm trạng thoáng cái bỗng lay động, vào lúc ấy Chu Mỹ Bảo bất chợt hiểu được lời Trình Diệp Qua vừa nói, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: "Trình Diệp Qua, cậu nói là Nặc Đình Sơn cô ấy chưa..."

"Đúng vậy! Đúng vậy!"

Năm phút sau Trình Diệp Qua giống như suy đoán lấy được xác minh về chuyện không ngờ tới kia.

Nhất định là Nặc Đình Sơn không ngờ rằng điện thoại mà anh tặng cho cô được cài định vị, chỉ cần chủ nhân điện thoại không tắt máy vậy thì hệ thống định vị trong máy của Nặc Đình Sơn sẽ cho thấy được vị trí của chủ nhân của chiếc điện thoại. Vị trí có thể chính xác tới cụ thể con phố nằm trên đoạn đường hành trình mấy cây số thậm chí là cả mấy cm, hơn nữa quan trọng hơn là điện thoại Nặc Đình Sơn cảm là chọn dùng kiểu phân biệt vân tay, chỉ cần điện thoại đổi chủ vậy thì định vị vệ tinh sẽ nằm trong trạng thái mất tín hiệu.

Hệ thống định vị vệ tinh điện thoại nằm trong tay Nặc Đình Sơn cho thấy tín hiệu cuối cùng là ở sân bay, tín hiệu hệ thống định vị lần cuối cách thời gian tai nạn chính là sau thời gian Nặc Đình Sơn từ vong là một tiếng bốn mươi phút, vừa vặn phù hợp với thời gian đoạn đường từ quán bar tới sân bay, bởi vì có thể suy đoán ra thời gian xảy ra tai nạn xe Nặc Đình Sơn liền tự mình chạy tới sân bay.

Còn dùng kiểu tai nạn xe để rời đi, mà vì sao lại chọn cách rời đi như vậy thì cái này chỉ có thể để cho người trong cuộc giải đáp.

Sau khi biết được chính xác tin tức của Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua đã không còn biểu hiện điên cuồng như trước nữa, anh nói với cô ấy: Học tử, có thể làm cho tôi chút gì ăn được không? Đã ba ngày nay tôi chưa ăn gì rồi.

Chu Mỹ Bảo nấu mì cho Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua lặng lẽ ăn sạch bát mì.

Sau khi ăn xong Trình Diệp Qua lại tắm rửa sạch sẽ, sau khi từ phòng tắm đi ra trên mặt Trình Diệp Qua đã sạch sẽ sáng sủa, chiếc áo len cổ chữ V màu xanh đậm làm cho anh nhìn qua lại như quay lại thành chàng thanh niên anh tuấn dưới cây thường xuân.

Anh ôm lấy cô ấy.

"Học tử, Nếu như có nữ thần may mắn thật vậy thì Chu Mỹ Bảo chính là nữ thần may mắn của Trình Diệp Qua".

Điều này cũng đúng. Cả đời này món đồ mà lần đầu tiên Chu Mỹ Bảo nhặt được chính là bức ảnh mẹ của Trình Diệp Qua, khi ấy vẫn chưa biết rõ nội tình Chu Mỹ Bảo còn cho là Trình Diệp Qua có sở thích kỳ quái.

"Trình Diệp Qua, bây giờ cậu có muốn đi tìm cô ấy không?"

"Đương nhiên rồi, tôi phải tóm chặt cô ấy, lần này cô ấy đã dọa cho tôi sợ mất mặt rồi".

"Không giận sao?"

"Đương nhiên là phải giận rồi, Sau khi bắt được cô ấy tôi phải đánh cho cô ấy một trận thật nhớ đời".

"Đau lòng không?"

"Có chút".

"Hận cô ấy không?"

"Không hận, cô ấy là kiểu người gì tôi còn không hiểu sao? Cô nàng đó nhìn thông minh nhưng thực ra ngốc hơn bất kỳ ai, ngốc nghếch như thế nên mới dễ dàng bị lão hồ ly như Vinh Mộ Minh lợi dụng, tôi không biết vì sao cô ấy lại rời khỏi tôi, nhưng tôi có thể khẳng định một điều là, cô ấy lại một lần nữa đặt tôi ở vị trí quan trọng hơn cô ấy nên mới chọn cách làm như vậy. Không phải học tử đã nói với tôi: Trên đời này tình yêu của mỗi người có mỗi hình dạng, mỗi người đều có một cách yêu của riêng mình, nếu như cậu yêu cô ấy vậy thì xin hãy tin cô ấy, tôn trọng cách yêu và cách làm của cô ấy. Tôi nghĩ bây giờ trong lòng cô ấy nhất định là vô cùng khó chịu, tôi phải tìm được cô ấy để dỗ dành cô ấy thật tốt".

"Trình Diệp Qua, hình như cậu đã hiểu chuyện rồi".

Trình Diệp Qua mang theo hộ chiếu của anh lái xe rời đi, anh nói anh phải tìm tới lão hồ ly Vinh Mộ Minh để vạch trần mảnh khốc của ông ta sau đó sẽ cho ông ta thêm chút rắc rối thỏa đáng.

Sau ba tiếng Trình Diệp Qua rời đi, lệnh cấm con đường của hiện trường vụ tai nạn liên hoàn 1.12 đã được hủy bỏ, ngày hôm sau quán bar bị cường chế đóng cửa đã khôi phục lại tình hình kinh doanh, chỉ là khá quý dị là thi thể của sáu người bị cháy trong vụ tai nạn liên tục mấy ngày không có người tới nhận, mấy ngày sau có một tin tức nhỏ đưa tin mấy xác chết trong nhà xác của bệnh viện của Bắc Kinh biến mất không dấu vết, bởi vì những tin tức này tới từ mấy tờ báo lá cải nên cũng không làm nhiều người chú ý, sau đó thì như đá chìm biển khơi. Vụ tai nạn liên hoàn 1.12 rất nhanh đã bị những tin tức nóng hổi khác thay thế.

Lại qua mấy ngày nữa, Chu Mỹ Bảo trộm nghe được các cổ đông công ty thì thầm bàn tán, đại khái là nói Vinh Mộ Minh đã nhập viện, nghe nói là bị đưa con ruột của mình làm cho tức tới nỗi phải nhập viện, nghe nói hai cha con đã tranh cãi kịch liệt, mấy tiếng sau bác sĩ của Vinh Mộ Minh đã nhận được cuộc điện thoại khẩn cấp, làm cho người ta không biết nên khóc hay cười chính là Trình Diệp Qua còn bỏ thuốc độc chết cả phong thủy của Vinh Mộ Minh.

Vinh Mộ Minh nhập viện ba ngày thì casino ở Macao và Las Vegas của ông ta nhận được bom đe dọa, làm cho người ta thấy khá kỳ quái chính là Vinh Mộ Minh cũng không báo cảnh sát, may thay là lực sát thương của trái bom đó không lớn, vị trí sòng bạc chịu ảnh hưởng bị khống chế trong phạm vi mười mét, trong đó cũng không có bất kỳ nhân viên nào bị thương vong.

Theo năm 2015 tới, một vài chuyện lặt vặt phát sinh: Sĩ quan cảnh sát nào đó ở Nam Phi bị nhân viên chính phủ giải đi khi đang ở trên giường của tình nhân, quản ngục của nhà giam nổi tiếng tàn bạo nào đó ở Nam Phi bởi vì nghi có liên quan tới bạo hành tù nhân mà bị cách chức, bởi vì người bị hại có liên quan tới tù nhân rất nhiều nước nên quản ngục sẽ bị đưa tới tòa án quốc tế, mà mấy tù nhân có giao tình rất tốt với tên quản ngục này vào một tối nào đó đã phải ném trái dãi ngô mà trước đó được chúng gọi là "chuyện cười", lúc "được dãi ngô" trong miệng chúng phát ra những tiếng la thất thanh không kém gì những kẻ "hèn nhát" như chúng từng nói.

Đêm khuya của ngày chủ nhật cuối cùng của tháng 1 năm 2015, Trình Diệp Qua đã tung ra một tin tức ở trên mạng xã hội của mình: Anh chấp nhận thử thách xô nước đá.

Năm 2014 một hoạt động để gây quỹ từ thiện khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo đã lan tràn khắp toàn cầu, người chấp nhận khiêu chiến từ người dân bình thường tới thiên hoàng siêu sao, tới tổng thống không thiếu một ai, mọi người gọi hành động từ thiện này là "Thử thách xô nước đá". Thử thách xô nước đá bước vào năm 2015 từ từ lắng xuống.

Tháng đầu tiên của năm 2015, có một người đàn ông tên Trình Diệp Qua lại một lần nữa phát động "Thử thách xô nước đá", người đề Trình Diệp Qua thực hiện Thử thách xô nước đá có tên là Nặc Đình Sơn.

Trình Diệp Qua không nói rõ trên trang mạng cá nhân của anh ý nghĩa của việc anh khởi xướng "Thử thách xô nước đá", phần công bố ngắn gọn của Trình Diệp Qua xem qua lại càng giống như là lá thư tình mà đàn ông viết cho cô gái anh yêu hơn.

Từ trên bức thư tình có thể thu được tin tức là: Đợi tới chủ nhật tuần sau Trình Diệp Qua sẽ chấp nhận thử thách xô nước đá ở Grand Canyon, làm anh thực hiện nhiệm vụ này là Nặc Đình Sơn, Nặc Đình Sơn là một cô gái, trước mắt thì Trình Diệp Qua cũng không biết cô đang ở đâu.

Trình Diệp Qua còn cung cấp tài liệu cặn kẽ download của Nặc Đình Sơn trên trang cá nhân.

Kết hợp với lời tuyên bố này của Trình Diệp Qua còn có tư liệu, nó nhìn qua lại càng giống như một lệnh truy nã tình yêu của người đàn ông phát tới cô gái anh yêu.

Ở lệnh truy nã này sau khi Trình Diệp Qua gửi đi lời tuyên bố thì được các trang mạng xã hội lớn share điên cuồng. Vừa bước qua thứ hai đã trở thành tiêu đề xuất bản đầu tiên của các nhà truyền thông chính thống lớn, lại tiếp sau đó có người nhiệt tình dịch lời tuyên bố và tư liệu này thành nhiều thứ tiếng. Sau vài ngày ngắn ngủi, chỉ cần nơi có tín hiệu vệ tinh phủ sóng thì đều sẽ nhìn thấy tin tức thế này.

Một người đàn ông tên Trình Diệp Qua đang tìm một cô gái tên Nặc Đình Sơn.

Tôi đã lạc mất cô ấy, có thể lúc này cô ấy đang thuê phòng của các vị, có thể lúc này cô ấy đang ở trước quầy thu ngân của các vị, có thể lúc này cô ấy đang ngồi ở ghế phía sau xe các vị, có thể lúc này vừa hay cô ấy đã đi qua trước cửa nhà các vị, có thể lúc này cô ấy đang ngồi cùng một chuyến tàu với các vị, có thể lúc này cô ấy đang cùng đứng ở cùng một độ cao một ngàn mét với các vị, có lẽ lúc này cô ấy đang dùng cơm trong một quán ăn cùng với các vị. Cho dù các vị dùng một loại phương thức gì để gặp cô ấy, nhưng mong các vị nhất định hãy mang tin tức này của tôi nói cho cô ấy biết.

- ---- Trình Diệp Qua.

MM

Hết chương 98!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tới Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Mùa đông năm 2013 có một phong trào mang tên là "Thử thách nước đá" rất được hoan nghênh ở trên các trang mạng Phương Tây, đó là một loại phong trào tương tự với cuộc thi tiếp sức, một khi người bị điểm danh một là chấp nhận nhảy vào nước sông lạnh lẽo trong ngày đông giá rét hoặc là quyên góp cho đơn vị từ thiện 100 Dollar Mỹ, người thỏa mãn được một trong hai điều kiện này trở thành người khiêu chiến có thể chỉ đích danh người tiếp theo tham gia vào phong trào này để làm cho "Thử thách nước đá" tiếp tục tiếp diễn.

"Thử thách nước đá" bởi vì một thanh niên trẻ chấp nhận khiêu chiến tên là Cory đã bỏ mạng do chết đuối mà thay đổi quy tắc, quy tắc lúc trước từ nhảy vào dòng sông lạnh lẽo mà đổi thành dùng một thùng đựng đầy nước đá đổ trực tiếp từ đầu người chấp nhận khiêu chiến dội xuống, do đó "Thử thách nước đá" được đổi thành "Thử thách xô nước đá".

Năm 2014, một vận động viên khúc côn cầu tên là Kennedy đã mang tới cho "Thử thách xô nước đá" một ý nghĩa đặc biệt. Anh ấy dùng hành động chủ động tiếp nhận thách thức xô nước đá để cổ vũ cho chồng của người bạn thân bị mắc chứng bệnh xơ cứng teo cơ một bên, hành động của Kennedy đã làm rất nhiều người cảm động, càng có nhiều người tham gia vào "Thử thách xô nước đá" hơn.

Đầu mùa hạ năm 2014, theo phát động chiến thư của người sáng lập Facebook Mark Zuckerberg với Bill Gates thì sự kiện này đã được đẩy lên cao trào.

"Thử thách xô nước đá" trong năm 2014 đã được lan tỏa khắp toàn cầu, từ nguyên thủ quốc gia cho tới người dân bình thường đều có đủ cả. Dần dần trào lưu này dần trở thành trò giải trí khi có rất nhiều ngôi sao màn bạc nổi tiếng tham gia vào, càng có nhiều người chú ý hơn chính là càng có nhiều người có tâm ảnh hưởng tiếp nhận thử thách, thì sự chú ý đối với chứng bệnh xơ cứng teo cơ một bên của Kennedy dần dần bị giảm xuống.

Chứng xơ cứng teo cơ một bên gọi tắt là ALS là một trong năm bệnh nay y trên toàn thế giới, nó có một danh xưng rất sống động: Người từ từ đóng băng.

Người từ từ đóng băng. Tên như ý nghĩa của nó, một người mắc chứng bệnh xơ cứng teo cơ một bên khi phát bệnh thì giống như quá trình sản xuất một cây kem, cuối cùng toàn thân người bệnh có thể di chuyển được cũng chỉ còn có con mắt và bộ não, chứng xơ cứng teo cơ một bên cũng thuộc vào một nhóm nằm ngoài lề trong một thời gian dài, chiến dịch "Thử thách xô nước đá" năm 2014 cũng chỉ được họ chú ý trong một thời gian ngắn ngủi.

Theo độ "Hot" của "Thử thách xô nước đá" dần dần mất hẳn, thì chứng bệnh xơ cứng teo cơ một bên cũng từ từ mờ nhạt trong tầm mắt của mọi người.

Cuối tháng 1 năm 2015, một bệnh nhân mắc chứng xơ cứng teo cơ một bên tên Connie sống ở Bang Nevada đã nhận được một tấm vé mời, trên vé mời còn kèm theo một tấm thiệp, trên tấm thiệp có một hàng chữ bút máy màu lam nhạt: Tôi có thể nhận được sự giúp đỡ của bà không?

Dưới tấm thiệp ký tên Trình Diệp Qua.

Trình Diệp Qua Connie biết, ở thời đại Internet phát triển thế này thì hình như khó mà không biết được Trình Diệp Qua, cho dù trước đó không biết, bây giờ không muốn biết cũng không được.

Nhìn đi, năm 2015 người đàn ông tên Trình Diệp Qua này đã làm những gì: Hai ngày trước sau khi Trình Diệp Qua đã đăng lên trên trang cá nhân của mình việc anh sẽ thực hiện "Thử thách xô nước đá" vào chủ nhật tuần này, dường như một loạt sự việc đã được qua chuẩn bị kỹ càng nhất, xoay quanh những chuyện sắp diễn ra vào chủ nhật, trước tiên Trình Diệp Qua công bố địa điểm anh tiếp nhận "Thử thách xô nước đá" ở hành lang trên không Colorado tại Grand Canyon.

Hành lang trên không Colorado được ca tụng là kỳ quan thứ tám của thế giới, hành lang được treo ở trên dòng sông Colorado ở độ cao 1219m, nhìn ở xa xa giống như lơ lửng giữa không trung. Tên cũ là hành lang trên không, hành lang được thiết kế theo hình chữ U. Làm cho người ta say sưa buồn đưa còn có nền của hành lang chọn chất liệu kính để làm, chỗ đặc biệt của loại kính này nằm ở chỗ sức chịu lực của nó, nó có thể chịu tải trọng được trọng lượng của 71 chiếc máy bay Boeing 747.

Đáng chú ý là thái độ khác thường của Trình Diệp Qua như là hận không thể cho toàn thế giới biết để tập trung lên người anh vậy, trên trang cá nhân của anh cứ cách 3 tiếng lại cập nhật tin tức một lần, tần suất không ngừng thay đổi, dùng hình thức phát sóng trực tiếp như một kiểu thông báo chi tiết với tất cả mọi người tiến triển của "Thử thách xô nước đá".

Thông qua tin tức mà Trình Diệp Qua tuyên bố trên internet mọi người đại khái có thể hiểu tương đối cụ thể tin tức: Địa điểm du lịch Hành lang trên không đang tiến hành tu sửa trong một tuần lễ, Trình Diệp Qua phải gần một nghìn nhân viên kỹ thuật tạo thành một đoàn để tới Colorado.

Kiểu phát sóng trực tiếp này đã đạt được kết quả như Trình Diệp Qua mong muốn "Trình Diệp Qua sắp tiếp nhận thử thách xô nước đá tại hẻm núi Grand Canyon" biến thành một cơn sốt trên internet, tất cả những tin tức anh công bố từng giây từng phút đang được đăng lại hơn ngàn lần thậm chí là hơn cả vạn lần với sức lan tỏa ngày càng khuếch tán, vì vậy Trình Diệp Qua còn đặc biệt thành lập tổ cố vấn cho đường dây nóng 24 giờ.

Đây là thời đại giải trí tối cao, theo thời gian trôi qua, mọi người bắt đầu tò mò mục đích đằng sau tuyên truyền rầm rộ của cuộc "Thử thách xô nước đá" của Trình Diệp Qua lần này, lại có tin ngầm lan truyền vào đầu năm 2014 Trình Diệp Qua đã nhận được lời mời tham gia Thử thách xô nước đá của người bạn tốt, chỉ là thời gian đó Trình Diệp Qua lấy lý do công việc để từ chối, theo tin mật này tung ra mọi người lại càng tò mò hơn về sự kiện lần này.

Cách chủ nhật còn ba ngày, Trình Diệp Qua đăng lên trang mạng xã hội của mình một bộ ảnh, thông qua bộ ảnh đó mọi người bắt ngờ phát hiện ra ở giữa hành lang hình chữ U đặt chia ra một khối hành lang kính khác rộng khoảng ba mét, khối hành lang này nằm ngang ở ngay giữa vị trí trống của chữ U, so với chế tác tinh xảo của hành lang trên không thì nó nhìn qua rất nguy hiểm lại còn mỏng manh.

Sau ba tiếng, Trình Diệp Qua đưa ra tấm kính nằm ngang ở hành lang chữ U có tải trọng là 150kg, tải trọng 150kg này tương đương với cân nặng của anh cộng thêm một số dụng cụ anh sắp mang tới. Khi tin tức này được đưa ra rất nhiều người suy đoán có lẽ Trình Diệp Qua sẽ đứng ở trên tấm kính chỉ có thể chịu được tải trọng 150kg kia để tiếp nhận thử thách xo nước đá.

Lại sau ba tiếng nữa, đại đa số suy đoán của mọi người đã được chứng thực, khi tin tức này được chứng thực là vào đúng thời gian rạng sáng.

Một ngày mới bắt đầu, ngày đó cách thời gian Trình Diệp Qua tiếp nhận thử thách xô nước đá còn ba ngày.

Cũng vào ngày này Connie ở bang Nevada đã nhận được thư mời từ Trình Diệp Qua, với tư cách là một người bị mắc chứng bệnh xơ cứng teo cơ một bên Connie cũng bày tỏ sự quan tâm rất lớn đối với việc này, cô ấy cũng giống như mọi người, rất tò mò ý nghĩa đằng sau chuyện Trình Diệp Qua tiến hành rầm rộ như vậy.

Cùng với dòng chữ kèm theo trên tấm thiệp mời kia Connie rất có thể đã đoán ra được một vài chuyện.

Gặp tấm thiệp mời kia lại, Connie nói với chồng mình: Anh bảo thợ cắt tóc tới nhà mình một chuyến đi, em phải để cho mình nhìn qua có tinh thần một chút.

Cùng ngày ấy có 50 bệnh nhân mắc chứng xơ cứng teo cơ một bên cũng nhận được tấm thiệp mời như của Connie, 50 bệnh nhân này tới từ các thành phố khác nhau ở các quốc gia khác nhau.

Cách thời gian tiếp nhận thử thách xô nước đá còn ba tiếng nữa, Trình Diệp Qua dùng hình thức trò chuyện cùng với cộng đồng mạng một tiếng đồng hồ bằng hình thức livestream, trong một tiếng này có hàng trăm triệu người tham gia giao lưu livestream, mỗi một khán giả tham gia vào có thể nhận được cơ hội đưa ra câu hỏi với Trình Diệp Qua, trong suốt quá trình câu hỏi được nhiều lần đề cập tới nhất là "Nếu như cô gái tên Nặc Đình Sơn kia không xuất hiện có phải là thách thức xô nước đá vẫn sẽ tiếp tục không?"

"Đương nhiên, nhưng mà tôi sẽ dùng một kiểu hình thức khác để tiếp nhận tắm nước lạnh". Câu trả lời của Trình Diệp Qua ngắn gọn như một.

Kết thúc livestream, Trình Diệp Qua dùng câu "24 tiếng sau chúng ta lại gặp lại" để kết thúc giao lưu với cộng đồng mạng.

Ngày 1 tháng 2 năm 2015, trận bùng nổ trên mạng xã hội do Trình Diệp Qua khởi xướng đã đi vào giai đoạn cuối: Cô gái tên Nặc Đình Sơn kia có xuất hiện không?

Ngày 1 tháng 2, là một ngày chủ nhật, là ngày hẹn của Connie, ngày đó Connie để cho chồng của mình chải kiểu tóc mới cắt của cô ấy cho gọn gàng, cô ấy còn thay một bộ lễ phục khéo léo, trước khi ra cửa chồng của cô ấy cũng không biết lấy ra từ đâu một thỏi son, anh ấy vụng về thoa son lên môi cho cô ấy.

Cách nhà Connie không xa là một sân bóng đá, Trình Diệp Qua phái máy bay trực thăng tới đợi họ ở sân bóng đá.

Ngày 1 tháng 2 năm 2015 đối với Connie mà nói nhất định là sắp trở thành một ngày có ý nghĩa đặc biệt, cô ấy tin là ngày này cũng sẽ trở thành một ngày khó quên của rất nhiều người.

Ngày đó thời tiết của Colorado rất trong xanh, nhiệt độ là khoảng 9 - 25°C, tầm nhìn là 16.1km, hành lang trên không nằm ở Colorado Grand Canyon vô cùng náo nhiệt, tiếng ồn của trực thăng lượn vòng giữa không trung không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng có nhân viên cầm bộ đàm đi qua đi lại bên cạnh mọi người.

Ngày đó truyền thông thống kê ra được một nhóm số liệu khiến "Thử thách xô nước đá" của Trình Diệp Qua nhìn qua lại càng giống như là chương trình thực tế được bố trí tỉ mỉ: Mười ngàn người thông qua các hoạt động giành vé trên internet để tới hiện trường, 14 nhà đài được cấp quyền có thể tiếp sóng lại tất cả các diễn biến diễn ra tại hiện trường, 50 khách mời đặc biệt được Trình Diệp Qua đích thân mời sẽ tới hiện trường.

Khu vực truyền thông, khu vực khán giả, khu vực khách mời vây quanh hành lang trên không, ống kính của các phóng viên đã sớm không thể chờ nổi nữa rồi. 10 ngàn khán giả lại càng trông ngóng hơn, mà Connie và chồng mình dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác đang đi về phía khu vực khách mời, trong cả quá trình họ đụng phải một bệnh nhân mắc chứng xơ cứng teo cơ một bên khác, anh ta cũng giống như Connie được Trình Diệp Qua mời.

Thông với khu vực khách mời là hành lang giống như tạm thời được dựng lên, hành lang cũng chỉ có thể dành cho một chiếc xe lăn đi qua, Connie để cho một vị khách đặc biệt khác đi vào khu vực khách mời trước.

Lúc này là đúng 11 giờ trưa, cách thời gian Trình Diệp Qua tiếp nhận Thách thức xô nước đá còn 1 tiếng nữa.

Theo âm thanh của kim loại và thủy tinh va chạm vào nhau, Connie liền biết được chiếc nhẫn cưới đeo trên ngón tay mình lại rơi xuống, mỗi lúc như thế này thì trong lòng Connie lại sinh ra một cảm giác vô lực.

Chồng của Connie tên là Jack, năm ấy kết hôn với Jack Connie chỉ mới 22 tuổi, Connie 22 tuổi có hơi mập, cho nên size nhẫn cưới của cô ấy so với các bạn cùng trang lứa có hơi lớn một chút, năm 27 tuổi Connie được chuẩn đoán là bị mắc chứng xơ cứng teo cơ một bên, năm 37 tuổi Connie bị mất kiểm soát đối với cơ thể mình, biến thành một que kem, may mà có Jack ở bên cạnh cô ấy, cô ấy đuổi thể nào anh ấy cũng không đi.

Có lúc căn bệnh này mang tới cho Connie cái nhìn sâu sắc nhất là cô ấy biết cái gì là sức mạnh của tình yêu chân thành, sức mạnh này được thể hiện ở trong những việc vụn vặt thường ngày, trong những việc vụn vặt này bao gồm cả chuyện Jack từng lần lại từng lần không phiền hà mà mang chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của cô ấy đi tới cửa hàng trang sức sửa cho nhỏ lại, sửa thành kích thước phù hợp với ngón tay của cô ấy.

Hiện tại Connie 40 tuổi, Connie của bây giờ đã gầy tới mức giống như một xác ướp rồi, duy chỉ có thính giác và thị lực của cô ấy là còn sống, còn có một số phát âm nữa.

Bây giờ làm cho Connie khá sốt ruột chính là cô ấy không cách nào đoán được nhẫn của cô ấy rơi ở chỗ nào? Cô ấy không cách nào giống như người bình thường cúi đầu tìm nhẫn, cái gáy của cô ấy đã xơ cứng, cô ấy chỉ có thể dùng thị lực cố định ở trạng thái 95 độ. Loại ý niệm này giống như Jack đứng trước mặt cô ấy mà cô ấy cũng chỉ có thể nhìn thấy dáng anh ấy từ phần eo trở lên.

Vào lúc này, thời gian Jack nhận điện thoại hơi lâu, nhân viên dẫn họ tới nơi này lại vừa có việc rời đi, theo thời gian trôi qua từng chút một, Connie có hơi sốt ruột, cô ấy rất sợ làm mất chiếc nhẫn, mở miệng ra, ở nơi cổ họng bật ra âm thanh khó nghe, những ngôn ngữ khó nghe ấy chỉ có Jack mới nghe hiểu, Connie tin là những người đi qua bên cạnh cô ấy chắc là sẽ không hiểu được cô ấy đang nói cái gì.

Giọng nữ trẻ ở phía bên tai trái của Connie hỏi: "Thưa cô, đây là nhẫn mà cô làm mất sao?"

Connie rất muốn nhìn qua người đang nói chuyện cùng cô ấy, nhưng không có cách nào, may là người nói chuyện đã đi tới trước mặt cô ấy, một gương mặt của phụ nữ Châu Á giữa bầu trời xanh và đồi núi đỏ, cách tầm mắt Connie gần nhất là chiếc nhẫn nằm trong tay cô gái Châu Á, đó chính là chiếc nhẫn mà Jack đã tặng cho cô, mặc dù hiện tại nó chỉ nhỏ bằng một chiếc bông tai.

Miệng phát ra âm thanh đơn giản, lông mi khó khăn chớp chớp mấy cái: Đúng vậy, đúng vậy, là nhẫn của tôi.

Đây đúng là một cô gái thông minh, cô ấy nghe hiểu lời của Connie.

Lúc Jack quay lại, chiếc nhẫn đã được đeo vào ngón áp út của Connie, lúc Connie chờ Jack quay lại đón cô ấy thì cô ấy và cô gái đã nhặt được nhẫn của cô ấy đã hàn huyên được cả buổi.

Cô gái đó nói cho cô biết là tên của cô ấy là Trương Diệu Lệ, cô ấy cũng giống cô được Trình Diệp Qua mời tới đây, Connie bảo Jack nói tạm biệt với Trương Diệu Lệ.

Ngày 1 tháng 2 năm 2015 Trương Diệu Lệ đúng hẹn đi tới Colorado Grand Canyon, cùng xuất hiện ở đây cùng cô ấy còn có Diệp Quang Trung, họ ngồi ở vị trí được chỉ định, cũng ngồi cùng họ trong cùng khu vực còn có mấy gương mặt quen thuộc: Vinh Tuấn, Vinh Chân, Chu Mỹ Bảo.

Hành lang trên không hình chữ U được ngăn cách thành mấy khu vực, khu vực bên trái chỗ Chu Mỹ Bảo là vị trí của năm mươi người bị mắc chứng xơ cứng teo cơ một bên, bên phải là khu vực truyền thông, đối diện là 10 ngàn du khách, 10 ngàn du khách này lúc này nhìn càng giống như là khán giả hơn.

Những khu vực này vây quanh lối đi bằng kính nằm ngang ở trung tâm của hành lang chữ U, giống y chang như đã nhìn thấy trên mạng vậy, phía dưới lối đi bằng thủy tinh rộng 3 mét không có bất kỳ ống thép nào, xuyên qua lối đi thủy tinh có thể thấy rõ được màu xanh lam của con sông Colorado bên dưới.

Phía trên lối đi thủy tinh có treo tám màn hình LCD cực lớn, màn hình LCD được đặt theo hình bát giác, tám màn hình này có thể dễ dàng cho mọi người quan sát tất cả diễn biến một cách rõ ràng. Vào giờ phút này số lượng người có mặt được thống kê trên màn hình lên tới con số 11.300. Trên bản đồ vệ tinh khác cho thấy, tất cả các nơi trên trái đất màu xanh mà internet có thể phủ sóng đều sẽ có một hai người như vậy, hoặc là một hai trăm người đang quan tâm tới tất cả nơi này.

Ánh nắng từ từ chiếu thẳng đứng, 11.300 người dường như đã có sự ăn ý ngầm với nhau, không một ai để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh nào, cứ yên lặng chờ đợi, chờ đợi thời khắc tới.

Thời khắc đó vĩ đại hay tầm thường, là một bữa đại tiệc nhân cách hay mà một màn trình diễn thấp kém, không thể biết được.

Mây trời lững lờ in bóng trên đường cao tốc, còn cát sau cùng thu lại thành một cái bóng cao một tấc, trên mặt sông Colorado ánh nước lấp lánh, khi ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, ánh mặt trời ở khắp mọi nơi phản chiếu lên tấm kính tạo thành tia sáng làm cho mọi người không thể không nheo mắt lại hoặc là đeo kính râm lên.

Không một ai tưởng tượng được các kiểu nghi thức ra sân hoặc là cực lóa mắt hay hoặc là khoa trương. Người đàn ông đó chỉ nhẹ nhàng xuất hiện trước mắt mọi người, dưới ánh mặt trời giữa trưa, giống như đèn từ thành phố huyền ảo Colorado ngàn năm.

12 giờ trưa ngày 1 tháng 2 năm 205, Trình Diệp Qua đúng hẹn xuất hiện, áo sơ mi trắng đơn giản phối với chiếc quần jeans màu xanh, đứng ở đó, sạch sẽ mà tỏa sáng.

Nhân viên công tác mở cánh cửa đi về phía hành lang kính rộng 3 mét, anh bước từng bước đi về vào giữa trung tâm hành lang kính, tới khu vực trung tâm, anh đứng ở chỗ đó, ánh mắt từ từ nhìn xung quanh, giống như đang tìm kiếm giữa đám người.

Cô có tới không?

Theo ánh mắt của Trình Diệp Qua máy quay cũng lia vòng bốn phía tìm kiếm.

Nặc Đinh Sơn có tới không?

Trong 13 ngàn người muốn tìm ra một người nói nghe thì dễ nhưng làm mới khó. Cho dù anh có biết tướng mạo của cô ấy, cho dù anh có biết chiều cao của cô ấy.

Mấy giây trôi qua, giọng nói của của Trình Diệp Qua thông qua chiếc microphone mini treo trên cổ áo của anh truyền tới tai của tất cả mọi người ở hiện trường, mọi người nghe thấy anh dùng một giọng nói làm cho người ta say mê để bày tỏ lời cảm ơn.

"Cám ơn mọi người đã tới đây ngày hôm nay". Trình Diệp Qua dùng lời như vậy để mở ra phẩm mở màn: "Đây là cách hữu hiệu nhất mà tôi có thể nghĩ ra để có thể tìm được cô ấy nhanh hơn".

Sau phần mở màn đơn giản Trình Diệp Qua bắt đầu giới thiệu khách mời đặc biệt có mặt được anh mời tới: Đó là 50 cặp vợ chồng, độ tuổi từ 30 tới 50, 50 cặp vợ chồng này có cùng chung một đặc điểm, trong số họ hoặc chồng hoặc vợ bị mắc chứng bệnh xơ cứng teo cơ một bên.

Trình Diệp Qua đọc rõ ràng tên của họ, thời gian kết hôn, trong đó năm kết hôn nhiều nhất là 21 năm. Lúc Trình Diệp Qua giới thiệu 50 cặp vợ chồng này, trên màn hình tivi xuất hiện chi tiết về cuộc sống của một người bình thường với một người bị mắc chứng ALS, chồng cắt tóc cho vợ, vợ chẳng ngần ngại đeo găng tay lên cho chồng...

Sau khi giới thiệu xong 50 cặp khách mời đặc biệt, ánh mắt của Trình Diệp Qua lại dừng lại ở một nơi nào đó, theo ánh mắt của Trình Diệp Qua mọi người thấy còn có một chỗ ngồi thứ 51, vị trí đó có đặt một chiếc xe lăn, trên xe lăn trống không một bóng người.

"Thực ra tôi còn mời tới một vị khách thứ 51". Ánh mắt dừng trên chiếc xe lăn trống không, Trình Diệp Qua nói: "Thân phận của Bà ấy là một người mẹ"

Qua giọng nói trầm thấp của Trình Diệp Qua mọi người dường như trông thấy ánh hoàng hôn giăng kín mây đen ngày ấy, cô gái trẻ mang đứa bé mà mình vừa mới mang tới thế giới này chưa lâu bọc trong thùng carton dùng để đựng táo trong siêu thị, ôm chặt thùng đựng táo trong lòng, bà ấy đi qua từng con phố ở Notting Hill, cuối cùng tới bên ngoài cửa sổ của một hộ gia đình kia, ngẩng ngốc đứng nhìn ánh đèn ấm áp tỏa ra ngoài cửa sổ từ gia đình ấy, đó thực sự là một gia đình hạnh phúc, chồng là một phi công, vợ là một bà chủ gia đình, họ còn có một đứa trẻ vừa tròn 2 tuổi.

Cô gái trẻ nhìn thật lâu, cuối cùng cô ấy cắn chặt răng, sau khi ánh đèn ngoài cửa sổ tắt đi cô ấy đã đập lên máy hút khói của gia đình ấy để trèo lên ban công, đặt thùng táo lên ban công mà không dám liếc mắt nhìn lại, cô gái trèo xuống ban công, cũng không biết thế nào lúc cô ấy xuống khỏi ban công bồn hoa của nhà đó đã đập trúng đầu của cô ấy, chịu đựng cơn đau trên đầu cô gái trẻ lao nhanh trốn lại vào bên lề lối đi.

Cũng không biết đã đi qua mấy con phố, trời bỗng đổ cơn mưa làm ướt nhẹp hết quần áo của cô ấy, hạt mưa cũng làm cho cô ấy bừng tỉnh lại, cô gái đứng trên phố ngơ ngác nhìn chiếc thảm len trên tay mình, đây là tấm thảm len cô ấy mua cho con mình, sao cô ấy lại quên cơ chứ? Đứa trẻ không thể bị cũng bị lạnh được. Cô gái cầm tấm thảm len điên cuồng chạy trở lại, cuối cùng cô ấy vì kiệt sức mà té xỉu ở một góc đường.

Sau khi cô gái tỉnh lại, thì tất cả mọi chuyện đã trở thành ván cờ được định đoạt, gia đình ấy rất thương yêu đứa trẻ hạ cánh trên ban công nhà họ. Sau đó cô gái đã rời khỏi Notting Hill.

"Tên của người phụ nữ đã đặt đứa con của mình vào trong thùng táo đó là Chu Tiểu Chi, ở nơi này ____" Nói tới đây Trình Diệp Qua dừng lại, cúi người thật sâu chào vị trí trống không kia.

"Tại đây tôi muốn bày tỏ sự cảm kích đối với bà Chu Tiểu Chi, vì bà ấy mà tôi đã may mắn gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời mình, tên của đứa trẻ 28 năm trước đã được đặt trong thùng táo tên là Nặc Đinh Sơn, tôi thích gọi cô ấy là Nặc Nặc hơn".

Ánh mắt bắt đầu tìm kiếm trong đoàn người, máy quay đi theo Trình Diệp Qua, ánh mắt dịu dàng xuất hiện trên màn hình, giống như tất cả mọi người tại hiện trường đều là Nặc Nặc của anh vậy.

Giọng nói khe khẽ: "Nặc Nặc, lúc này nhất định em đang ở đây, đang nghe anh nói với em, anh đoán bây giờ trong lòng em cũng đang canh cánh trong lòng vì cái đêm mưa ấy. Em yêu, không phải như em nghĩ, người đặt em trong thùng táo không phải có ý làm chuyện nhảm tâm như vậy, cho tới bây giờ bà ấy cũng không có vứt bỏ em, bà ấy chỉ dùng một cách khác để quan tâm em".

"Nặc Nặc, mẹ của em tên là Chu Tiểu Chi, là một thợ chụp ảnh, bà ấy dùng thân phận là một người mẹ và một thợ chụp ảnh để ghi lại quá trình trưởng thành của em".

Đáp lại lời của trình Diệp Qua là một bộ ảnh thay thế gương mặt anh trên màn hình:

Đứa trẻ vừa mới học đi đang mò to đôi mắt tò mò quan sát thế giới, vào lễ giáng sinh đứa trẻ dán chặt khuôn mặt lên tủ kính, trên bãi cỏ ở công viên đứa trẻ dang hai tay đuôi theo chim én bay trên bầu trời, lúc đứa trẻ lần đầu đi học quay đầu nói tạm biệt với mẹ của mình, nước mắt vẫn còn rưng rưng trong mắt cô bé rõ ràng là cô bé có hơi sợ hãi.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, đứa trẻ học cách chạy xe đạp dùng hết sức lực trên người để điều khiển tốc độ cho chiếc xe lao vun vút. Đó đúng là một đứa trẻ hiếu động. Dần dần đứa trẻ bắt đầu cao lên, lớn lên thành một cô bé, không biết bắt đầu từ lúc nào cô bé dần trở nên trầm lặng ít nói, lúc nào cũng cúi đầu bước đi, thỉnh thoảng cô bé ngẩng đầu nhìn lên bầu trời với nét mặt mờ mịt, cô bé đã đi qua tủ kính của hàng, cô ấy đứng bên ngoài nhìn vào đủ loại hàng hóa muôn màu muôn sắc trong tủ kính của cửa hàng, thực ra cô bé cũng giống như các cô gái đồng trang lứa với cô ấy thích búp bê Barbie xinh đẹp và quần áo tươi đẹp.

Năm tháng thấm thoát trôi qua, mái tóc ngắn của cô bé bắt đầu dài ra, tới mùa xuân, cô bé trưởng thành thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, cô bắt

đầu có được công việc làm thêm đầu tiên của mình, sau một tuần cô đã để dành tiền có thể mua được cái khoản choàng, ngày đó cô đẩy cánh cửa xoay của cửa hàng mua món quà sinh nhật cho mẹ nuôi của cô.

Cô trốn ở góc đường cẩn thận bỏ tấm thiệp đã được chuẩn bị xong vào trong chiếc hộp đựng chiếc khăn, ôm cái hộp thật chặt vào lòng.

Cùng ngày hôm đó, tiết trời đầu xuân, hình ảnh của đóa hoa thủy tiên bắt đầu chớm nở trên ban công, đường phố thành phố không một bóng người, cô đứng dưới mái hiên của một gia đình nào đó, cô quay về phía bầu trời mỉm cười, nụ cười điềm đạm yên tĩnh, mê hoặc lòng người.

Cùng ngày hôm ấy, người phụ nữ trung niên trốn ở góc đường tay run run bấm nút bấm camera, hoàn thành bộ tác phẩm cuối cùng của bà.

Sau đó máy quay phim bị phủ bụi, một vài năm sau có người tìm thấy máy camera đó. Ngày 1 tháng 2 năm 2015 tại Colorado Grand Canyon, 11.300 người đã chứng kiến quá trình trưởng thành của một cô gái thông qua máy quay.

Cô gái mỉm cười trên màn hình LCD, trong nụ cười của cô gái giọng nói của Trình Điệp Qua vẫn tiếp tục, đầy tình cảm:

"Nặc Nặc, anh nghĩ, nhất định có một thời khắc như vậy, có thể ở trong công viên, có thể ở bên trạm xe buýt, có thể ở trên đường, có thể ở một nơi mà em không nhớ, có một người phụ nữ mang theo máy quay mà em đã gặp thoáng qua. Có lẽ lúc gặp thoáng qua em sẽ nhìn bà ấy lâu hơn một chút, có thể ngay cả nhìn em cũng không nhìn, có lẽ vào khoảnh khắc thoáng qua ấy em đã không nhớ được dáng dấp của bà ấy. Nặc Nặc, em không bị bỏ rơi, bà ấy chỉ dùng một cách khác để yêu thương em thôi".

Ở trong một góc, có một người phụ nữ cúi thấp đầu, trong lúc cô cúi đầu nước mắt chảy từng giọt xuống từ trong kính mắt của cô.

"Bà ấy tại sao không cần cô ấy". Có người đã hỏi một câu như vậy.

"Tại sao bà ấy không cần cô ấy? Bởi vì..." Giọng của người trả lời câu hỏi buồn rầu: "Bởi vì thân phận của bà Chu Tiểu Chi ngoài là một người mẹ, là một nhiếp ảnh ra bà ấy còn là một người xơ cứng teo cơ một bên".

Ồn ào, yên tĩnh, trầm lặng ____

"Dòng họ nhà Chu Tiểu Chi có tiền sử bệnh ALS, ông cố của bà ấy, mẹ của bà ấy đều chết do chứng ALS, Chu Tiểu Chi đã lớn lên ám ảnh tiền sử bệnh của gia tộc từ nhỏ, bà ấy từ trước tới nay không có được niềm vui, không chỉ không hạnh phúc còn liên tục bị ác mộng, bà ấy không muốn để cho con mình giống bà ấy, bà ấy mong con của mình có thể trưởng thành giống như những đứa trẻ bình thường khác, vì vậy, nên đã cố gắng tạo xuất hiện trên ban công nhà Susan trong đêm mưa ấy".

"Tôi nghĩ chắc lúc này mọi người cũng đã đoán được một chút chuyện, Nặc Nặc của tôi vì sao lại rời khỏi tôi".

Trong một góc khác truyền tới tiếng khóc khe khẽ, ngoài tiếng khóc đó ra thì không có tiếng nói chuyện, tin là vận mệnh của đứa trẻ được đặt trong thùng rác vào đêm mưa hôm đó đã thu hút hết tâm trí của mọi người.

"20% căn bệnh ALS đều bắt nguồn từ gen di truyền, nói cách khác Nặc Nặc là một người có nguy cơ mắc chứng ALS, vì vậy, khả năng 20% đó khiến cô ấy lựa chọn rời khỏi tôi".

"Cô ấy có hơi ngốc, đúng không?" Ánh mắt của Trình Điệp Qua vẫn đang tìm kiếm trong đám người.

Không có người đáp lại lời anh.

Anh tiếp tục nói: "Nặc Nặc, anh muốn nói với em, đối với anh mà nói cái đó không hề gì".

Lần này lời của Trình Điệp Qua được không ít người đáp lại. "Đúng vậy, Đó không là gì". "Đó thực sự không là gì". Trong đám người liên tiếp nói những lời giống như vậy, thậm chí mọi người tự giác tìm kiếm bên cạnh mình, biết đâu vào lúc này đây cô gái tên Nặc Đình Sơn đang đứng ở bên cạnh họ.

Trình Điệp Qua ra hiệu, hiện trường yên ắng lại.

"Cho dù khả năng 20% kia có phát sinh trên người em hay không, anh cũng đã quyết định rồi, anh muốn yêu nó, yên căn bệnh đó, căn bệnh ALS, nghe vậy có chút khó nghe đúng không? Nhưng hiện tại nghe trong tai anh có chút đáng yêu, nguyên nhân nó trở nên đáng yêu anh đoán thực ra anh đã sinh ra một loại hảo cảm nhất định với nó rồi, nghe nói một số chuyện chỉ cần liên quan với người mình yêu thì chỉ cần trong một thời gian ngắn sẽ sinh ra hảo cảm là một chuyện hết sức đơn giản. Tại Trung Quốc, chúng ta gọi cái này là yêu ai yêu cả đường đi lối về".

"Nặc Nặc, em nhìn đi, anh nhanh như vậy đã thích nó rồi".

"Nguyên nhân lớn nhất mà ngày hôm nay anh đứng ở đây, người anh yêu có lẽ sẽ trở thành một người mắc chứng ALS, người anh yêu có lẽ trong cuộc sống sau này sẽ phải chống chọi với căn bệnh này lâu dài, anh đứng ở đây, dùng cách của mình để nói với em: Em yêu cô lên, anh tin em nhất định sẽ làm được".

Người đàn ông đứng đó tên là Trình Điệp Qua giống như một diễn thuyết gia trời sinh, vừa làm cho các bà mẹ phải lặng lẽ khóc thầm, bây giờ lại khiến cho các cô gái trẻ phải lệ rơi đầy mặt.

Một cô gái vọt tới trước ống kính máy quay, tất cả mọi người đều nghe thấy cô ấy lớn tiếng hét lên: Nặc Đinh Sơn, cô xuất hiện đi, cầu xin cô xuất hiện đi, đó thực sự không là gì cả.

11.300 trái tim đang chờ đợi, chờ đợi sự xuất hiện của Nặc Đinh Sơn.

Nhưng hiện trường lặng im như núi, không ai nhúc nhích.

Hai hàng lông mày của Trình Diệp Qua nhuốm chút đau thương, nhưng vẻ đau thương ấy thoáng lướt qua trên mặt anh, nụ cười một lần nữa quay trở lại trên khuôn mặt anh, ý cười tràn ra cả ánh mắt của anh, ánh mắt đó tỏa sáng như ánh mặt trời chiếu rọi xuống dòng sông Colorado, không chút gợn mây.

"Nặc Nặc của tôi có hơi ngốc, để xứng với cô ấy cho nên tôi cũng phải làm một chuyện ngốc, hôm nay ____" Trình Diệp Qua vung tay lên chỉ về phía vị trí ở chính giữa: "Hôm nay, anh đã mời các bạn của chúng ta tới, bởi vì hôm nay đối với chúng ta mà nói có chút đặc biệt, anh nghĩ trong một ngày thế này, em rất muốn nhận được lời chúc phúc của họ".

Theo động tác tay của Trình Diệp Qua mọi người nhìn thấy ba nam ba nữ đang an vị ngồi ở đó.

Buông tay xuống, Trình Diệp Qua bước từng bước tới gần khu vực có thể chứa 10 ngàn người, sau mười mấy bước anh dừng lại, cứ như Nặc Đinh Sơn đang đứng trước mặt anh vậy. Đây là một buổi chiều, anh và cô đang đứng dưới ánh mặt trời, cũng không biết thế nào lòng anh hơi động, anh hỏi cô "Không thì chúng ta kết hôn đi".

"Nặc Nặc, kết hôn với anh đi".

Không ai đáp lại anh, đám con gái mở miệng, giống như muốn nói gì đó, nhưng một câu cũng không nói lên lời.

"Nặc Nặc, chúng ta kết hôn đi, nhấn anh đã chọn xong rồi".

Một vài cô gái quay mặt đi chỗ khác không đành lòng nhìn, người đàn ông đang đứng ở trước mặt các cô ấy quả thực là người tình Hennessy. Ánh mờ mịt dưới đáy mắt của anh làm cho các cô ấy cảm thấy tan nát cả cõi lòng.

"Nặc Nặc, chúng ta kết hôn đi, ngay bây giờ, em nói có được hay không?"

Rốt cuộc cũng có người đáp lại anh.

Trong đám người có một cô gái với khuôn mặt đỏ bừng, cô ấy nói: "Đừng ngốc nữa, có lẽ là Nặc Nặc của anh không xuất hiện đâu, có thể cô ấy căn bản không biết là anh đang ở đây đâu, cô ấy không biết anh đang tìm cô ấy, có thể cô ấy đã biết nhưng cô ấy không xuất hiện".

Lời của cô thiếu nữ đòi lấy một câu cổ chấp của Trình Diệp Qua "Không, tôi biết cô ấy đang ở đây".

Cô gái còn muốn nói thêm gì đó, Trình Diệp Qua đã ngắt lời cô ấy: "Nhất định là cô ấy đang ở đây, cô ấy chỉ đang trốn đi thôi, tôi nghĩ nhất định là tôi vẫn làm chưa đủ tốt, ít nhất là chưa tốt tới mức có thể làm cho cô ấy cảm động".

Nói tới đây nét mặt của Trình Diệp Qua hiện ra đau khổ.

"Còn mười mấy ngày nữa là tôi tròn 30 tuổi, trong 30 năm cuộc đời của mình tôi chưa từng có kinh nghiệm theo đuổi con gái, tôi cũng không biết phải nói cái gì để làm cho con gái vui, lúc trước toàn là con gái theo đuổi tôi thôi".

Shit! Người đàn ông đứng ở hàng phía trước thầm mắng một tiếng trong lòng.

Trình Diệp Qua cúi đầu, đứng đó không nhúc nhích, dường như đang rơi vào trầm tư, như muốn suy nghĩ cho ra những lời làm cảm động lòng người.

Một lúc lâu sau, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào nơi nối liền với hành lang trên không và hành lang kính, chỗ đó đặt một cái thùng nước đá nhỏ.

Anh nói: "Thôi bỏ đi, mấy lời đó anh nói không được, nhưng anh sẽ dùng hành động thực tế để bày tỏ việc anh rất nóng lòng muốn kết hôn với em. Nặc Nặc, anh cho em ba phút đồng hồ, sau ba phút anh muốn nghe được từ miệng em câu Trình Diệp Qua, em vô cùng nguyện ý gả cho anh".

Trình Diệp Qua trở lại khu vực chính giữa hành lang kính, gương mặt hoàn mỹ của anh lại lần nữa xuất hiện trên màn hình tivi, chiếc microphone cài trên cổ áo anh được điều chỉnh âm thanh tới mức lớn nhất.

"Lúc Trình Diệp Qua biết Nặc Đinh Sơn anh ấy 25 tuổi, cô ấy 24 tuổi, Nặc Đinh Sơn 24 tuổi vẫn chưa có nụ hôn đầu của cô ấy, mà nụ hôn đầu của Trình Diệp Qua đã có năm anh ấy 16 tuổi, vì vậy trong chuyện nụ hôn đầu này họ không đồng bộ, đây coi như một chuyện khá là tiếc nuối".

Dừng lại một chút, gương mặt đang trên màn hình LCD kia có vẻ như có chút áy náy.

Hít vào một hơi thật sâu, anh nói: "Nhưng may mắn là đêm đầu tiên của Trình Diệp Qua và Nặc Đinh Sơn lại khá đồng bộ, Trình Diệp Qua 25 tuổi và Nặc Đinh Sơn 24 tuổi vào một đêm nào đó trên cùng một chiếc giường, trong cùng một thời gian đã mất đi lần đầu tiên của họ".

Trong khoảnh khắc, hội trường vô cùng yên lặng, rất nhiều người đã hiểu ra câu mà Trình Diệp Qua vừa nói. "Trình Diệp Qua 25 tuổi và Nặc Đinh Sơn

24 tuổi vào một đêm nào đó trên cùng một chiếc giường, trong cùng một thời gian đã mất đi lần đầu tiên của họ". Ngỡ ngàng, suy xét, nghi hoặc, nhìn nhau nghi hoặc.

Ở trong một góc, có một cô gái đang kéo mái tóc ngắn của cô, sau khi kéo tóc xong bàn tay cô đẩy đẩy chiếc kính râm trên mặt, gương mặt bị chiếc kính râm che kín ửng hồng.

Giọng của người đàn ông vang dội: "Lời vừa rồi của tôi các bạn nghe vẫn không hiểu sao? Nếu như vẫn không hiểu vậy thì tôi sẽ nói thẳng ra là _____"

"Sự trong trắng của Trình Diệp Qua đã mất cho cô gái tên Nặc Đình Sơn, lần đầu tiên của chúng tôi có hơi lơ lơ".

Như là ném một trái bom màu hồng vào trong đám người, tiếng cười, tiếng húýt sáo, tiếng hét chói tai trong làn khói màu hồng phấn. Làn khói màu hồng kéo dài khoảng năm phút đồng hồ, hiện trường yên tĩnh trở lại. Rất rõ ràng, trận thử thách xô nước đá này đã sớm bị thay thế bằng việc tự bạch về kinh nghiệm tình cảm của Trình Diệp Qua.

"Anh không phải là đàn ông tùy tiện lên giường với phụ nữ, anh quá bận mà cũng không có thời gian để nghĩ tới chuyện đó, liên quan tới chuyện nam nữ đây dựa vào nhau trong ấn tượng của anh thì đó là một loại có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Về chuyện lên giường với em anh cũng đã từng đắn đo suy nghĩ rất lâu, từ từ anh cũng đã nghĩ thông, nhất định là trong tiềm thức của anh đã sớm có loại suy nghĩ này rồi, thời cơ của loại suy nghĩ này có lẽ là trong lúc vô tình em để lộ ra nửa phần eo ở trước mặt anh, cũng có lẽ là em chạy tới trước mặt anh, ánh mắt của anh đã bị bộ ngực phập phồng của em hấp dẫn, cũng có lẽ là trong cơn mưa bất chợt em ở ngay trước mặt anh lau mái tóc bị nước mưa làm ướt, anh nghĩ nhất định là như vậy, cho nên vào buổi tối hôm đó anh đã làm ra chuyện mà đã sớm hình thành trong tiềm thức".

"Chúng ta lên giường, bắt nguồn từ thiện cảm trong sinh hoạt hàng ngày với anh không thể lý giải được".

Trình Diệp Qua không dùng lời nói hoa mỹ để kể về một đôi nam nữ hấp dẫn nhau, nhưng ai cũng biết đó là lời thú nhận, lời thú nhận đó còn làm cảm động lòng người hơn bất kỳ bài thơ tình nào của Shakespeare.

Cô gái ở trong góc khuất từ đầu tới cuối không nhúc nhích đã bước ra một bước, khi cô bước một bước ra thì nửa người bị mấy người đàn ông cường tráng che kín từ từ lộ ra, mặt cô ngoảnh về phía trước, ánh mắt nhìn qua chiếc kính râm rơi vào trên người người đàn ông đứng trên hành lang kính, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh.

Biểu cảm trên mặt Trình Diệp Qua trên màn hình LCD ban đầu từ mất tự nhiên tới dần dần giãn ra, ánh mắt không tự nhiên chuyển thành nóng bỏng, vô số ánh nắng phản chiếu từ thủy tinh chiếu lên chân mày, đáy mắt anh, người đàn ông ấy không gì sánh được.

Bình thần nở nụ cười, âm thanh dào dạt, giống như nước sông Colorado, lời vô nghĩa như vậy mà anh nói ra như một bài thơ.

"Thời đại học tôi có một người bạn cùng phòng tên là Terry, cậu ấy kết bạn với một cô gái Mexico tên là Irena, một tháng họ chỉ có thể gặp nhau một lần, một tháng gặp một lần đối với một đôi nam nữ yêu nhau tha thiết mà nói làm sao mà đủ? Thế là vào một buổi tối chủ nhật nhàn rỗi, Terry bắt đầu vừa ngắm ảnh Irena vừa dùng tay giải quyết nỗi khổ tương tư, tôi đã nhiều lần bắt gặp cảnh như vậy, có một lần cậu ta còn ngu ngơ xem giường của tôi thành giường của cậu ta, sau khi cậu ta làm bẩn giường của tôi, tôi đã gọi điện thoại khiếu nại, thế là bạn cùng phòng của tôi từ Terry đổi thành một chàng trai khác người Canada tên là Steven. Tiếc là anh chàng Canada đó cũng có một tối chủ nhật nhàn rỗi, nhưng đối tượng là một nữ minh tinh gọi gọi cảm".

"Đối với hành vi của hai ông bạn đó tôi rất không hiểu nổi, cũng không cách nào tưởng tượng được một người sống sờ sờ như vậy lại có thể phản ứng với một bức ảnh vô tri vô giác như vậy, tôi đã cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không gặp phải chuyện như vậy".

Tin chắc là 11.300 người có mặt tại đó đều đang nín thở chờ đợi, họ hy vọng nghe được, có thể còn mong chờ và bùng nổ hơn cả hai người bạn cùng phòng xui xẻo Terry và Steven.

Lời tiếp theo của Trình Diệp Qua không phụ sự kỳ vọng của họ.

"Sau khi cô ấy bỏ tôi, tôi phát hiện ra mình cũng có tối chủ nhật rảnh rỗi, tôi không tưởng tượng được khi thấy mình cũng làm cái chuyện kỳ quái như vậy, càng khiến người ta khó tưởng hơn là tôi lại có thể hoàn thành chuyện này một cách trọn vẹn". Nói tới đây Trình Diệp Qua mắng một câu.

Shit!

Trong đám người nổ tung tiếng hét chói tai đủ làm chấn động màng nhĩ, bây giờ toàn bộ hành lang trên không nhìn như một lễ hội Carnival tới giai đoạn sôi nổi nhất.

Mà Trình Diệp Qua lại càng giống như là người điều khiển lễ hội ấy, lời của anh lại càng có tính khuấy động.

"Không phải là chưa từng tìm phụ nữ khác, có khối người gọi cảm hơn cô ấy, xinh đẹp hơn cô ấy, có kỹ năng hơn cô ấy, họ đem hết bản lĩnh ra sử dụng, nhưng kết cục đều giống nhau, sau đó thì tôi không thể không thừa nhận một chuyện, Dưa nhỏ đã nhận ra, thế là tôi cũng giống như hai người bạn cùng phòng của tôi, bắt đầu có rất rất nhiều buổi tối chủ nhật nhàn rỗi".

Xoay mặt về phía mọi người, giọng nói mang theo lực xuyên thấu không thể né tránh, hỏi:

"Nặc Nặc, Nặc Đình Sơn, nữ hoàng Nặc Đình Sơn của anh, em có muốn biết chi tiết không? Có muốn biết ảnh của em được đặt ở bên trái hay bên phải, có muốn biết một lần làm xong mất thời gian bao lâu, có muốn biết lúc gấp rút nhất anh gọi em như thế nào không? Bảo bối? Tiêu bảo bối?"

Trong một góc khuất, cô gái ấy thầm mắng một câu, Trình Diệp Qua, tên khốn nhà anh, anh dám!

Tên khốn tên Trình Diệp Qua kia hình như nghe được lời cảnh cáo của cô gái, thu lại nụ cười, tiếp tục hỏi:

"Nặc Nặc, hai chuyện anh vừa mới nói có làm hài lòng em hay không, có khiến em vui không, có làm cho em có một chút nào vui sướng không, nếu như có thì hãy ra đi".

"Anh muốn gặp em, em không biết là anh nhớ em nhiều thế nào đâu".

Ở trong góc kia, cô gái gắt gao dùng tay ngăn bước chân của mình lại, không thể bước lên phía trước thêm bước nào nữa, không thể!

Nét cô đơn từ từ thay thế về phần khích trong đầu mày đầy mắt của Trình Diệp Qua.

Cách thời gian quy định thử thách xô nước đá dùng cách thức đếm ngược đi tới, ba phút cuối cùng.

Vào lúc này mọi người mới nhớ tới là vẫn còn một thử thách xô nước đá nữa.

Đếm ngược tới phút thứ hai.

Trình Diệp Qua nói tiếp lần nữa, Giọng nói vừa trầm vừa nhu hòa, lời nói như đang nói cho người yêu nghe vào lúc giữa đêm.

"Nặc Nặc, đi ra đi, anh biết em đang ở đây, trong lòng em nhất định là cũng không muốn để mọi người cười nhạo anh, vì vậy hãy ra đi, cầm thùng nước này lên, chúng ta cùng nhau hoàn thành chuyện này, sau đó chúng ta về nhà".

Không một ai bước ra, hiện trường lại lặng im giống như tràn ngập chết chóc.

Máy đếm ngược đi tới giây cuối cùng.

Giây 59.....

Trình Diệp Qua cúi đầu, tay day chân mày, trên màn hình LCD hiện ra gò má của anh ở góc 45 độ, huyết thái dương nhô ra tựa như đang tuyên bố rằng bây giờ anh đang đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt.

50 giây. Anh một lần nữa ngẩng đầu lên.

Mỉn cười bất đắc dĩ.

"Xem ra cô ấy không định ra rồi, vậy thì bây giờ tôi chỉ có thể dùng một cách khác để hoàn thành nhiệm vụ của mình thôi".

Kéo lại cổ áo, để cho microphone gần với anh hơn, sau đó ____"

"Ra đi, mọi người"

Theo tiếng nói phát ra là tạp âm của trực thăng thổi vù vù qua trên đỉnh đầu mọi người, ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn thấy hai chiếc trực thăng bay lượn trên không trung, trực thăng lúc cao lúc thấp điều chỉnh vị trí tốt nhất.

Một vài suy đoán vô cùng sống động.

Mọi người đưa ánh mắt nghi hoặc lên mặt Trình Diệp Qua.

"Chắc là các bạn cũng đã đoán ra được tôi sẽ dùng cách gì để tiếp nhận thử thách xô nước đá. Không, tôi nghĩ bây giờ phải đổi thành thử thách nước đá, các bạn nhìn thấy hai chiếc trực thăng chở 1.5 tấn nước đá, trước đó chúng tôi đã đo lường chuẩn xác rồi, chiếc trực thăng bay thấp nhất trong 1.5 tấn nước đá sẽ có 0.7 tới 0.8 tấn nước đó sẽ đổ lên người tôi".

Người đàn ông này điên rồi sao? Trong 1.5 tấn nước chỉ cần 1 phần 10 đổ lên người anh thôi là đã chết chắc rồi, phải biết là hành lang kính mà chân anh đang dẫm lên cũng chỉ có thể chịu được trọng lượng 150 kg, một khi trực thăng xối nước lên người anh, Trình Diệp Qua nhất định sẽ rơi xuống dòng sông Colorado. Không có bất kỳ biện pháp an toàn nào Trình Diệp Qua rơi xuống từ vị trí hơn một ngàn mét kết quả nhất định là thập tử nhất sinh.

Trong sự nghi hoặc của mọi người, Trình Diệp Qua lại làm một chuyện điên rồ hơn.

Trong đám người có một âm thanh vang lên cực kỳ chói tai: Trình ---

Trong tiếng hét chói tai đó mũi chân của Trình Diệp Qua rời khỏi mặt kính, nhảy lên thật cao.

Đứa trẻ ngồi trên vai ba xem nào nhiệt vừa nhìn chăm chăm không chớp mắt người đàn ông đang nhảy thật cao, vừa nói với mẹ mình: Mẹ ơi, anh ấy nhảy cao thật đấy.

Ai nói không phải chứ. Không chỉ nhảy cao mà phong thái còn rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho mọi người quên là thực ra người đàn ông ấy đang làm một chuyện nguy hiểm.

Nếu anh giẫm nát kính thì sao?

Càng nhiều người mở miệng thành chữ O, lúc những người ấy há hốc miệng ra thì Trình Diệp Qua vững vàng rơi xuống, theo cú tiếp vững vàng của Trình Diệp Qua, tim của các cô gái như muốn nhảy ra khỏi miệng cũng theo cú tiếp vững vàng lại.

May quá, kính không bị vỡ, Trình Diệp Qua không bị rơi xuống sông.

Nhưng tất cả những phát sinh tiếp theo lại làm cho tim của các cô ấy lại lần nữa kinh hoàng không ngớt.

Trên màn hình cho thấy tấm kính Trình Diệp Qua giẫm lên xuất hiện vết nứt, hơn nữa vết nứt ấy đang tách ra từng chút từng chút, khiến cho người ta trông thấy mà kinh hồn bạt vía.

Mà người đàn ông đang đứng trên kính hình như không nhìn thấy vậy, anh giải thích cho hành vi anh vừa làm như vậy.

"Vừa rồi là muốn chứng minh với mọi người, tôi không có gian lận, tấm kính dưới chân mà tôi đang đứng chỉ có thể chịu được trọng lượng 150 kg, cú nhảy vừa rồi tương đương với trọng lượng 130 tới 140kg, nếu như dùng thêm lực một chút nữa thì tôi nhất định sẽ rơi xuống sông".

Vào lúc này, chắc chắn mọi người đã đoán được rồi, đây là một người đàn ông đang giở thủ đoạn với một cô gái.

"Tôi cũng giống như Trình Diệp qua tin cô đang có mặt tại đây, Nặc Đình Sơn, ra đi". Trong đám người bỗng vang lên giọng nữ cực kỳ vang dội, âm thanh đó đến từ vị trí ngay chính giữa phía sau Trình Diệp Qua, đó là khu vực ngồi của đám bạn của Trình Diệp Qua và Nặc Đình Sơn.

Tiếng thứ hai "Nặc Đình Sơn, đi ra đi". Vẫn truyền tới từ khu vực đó, nhưng lần này giọng nói còn pha lẫn của cả nam cả nữ.

Khi tiếng thứ ba "Nặc Đình Sơn, đi ra đi" đã biến thành mức độ nhất định, thoáng cái "Nặc Đình Sơn, đi ra đi" vang vọng trên bầu trời Colorado Grand Canyon.

Thế nhưng, mặc kệ tiếng kêu gào của mọi người có biểu cảm mong chờ cỡ nào, có sôi động cỡ nào thì cô gái tên Nặc Đình Sơn vẫn không từ góc nào đó bước ra.

Đếm ngược chỉ còn 10 giây, mọi người gào thét "Nặc Đình Sơn, đi ra đi". Dưới sự ra hiệu của Trình Diệp Qua mọi người yên tĩnh lại.

Trực thăng càng bay càng thấp, hai chiếc trực thăng như chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh đang chờ đợi tiếng súng lệnh vang lên.

Bầu không khí của hiện trường giống như sắp bước vào cuộc chiến, chịu không nổi bầu không khí này là các cô gái trẻ đứng ở hàng phía trước, các cô ấy vọt tới trước rào chắn của hành lang trên không, mọi người mang tâm thái xem trò vui mà tới cũng thần kinh căng thẳng, đây chính là chuyện liên quan tới mạng người đây, mọi người đã phán đoán ra được từ biểu hiện trên mặt của Trình Diệp Qua đây thực sự không phải là một màn trình diễn.

Đây đúng thực không phải là một màn trình diễn!

Người đàn ông tên Trình Diệp Qua lặng lẽ đứng ở đó, trực thăng bay vòng vòng trên đỉnh đầu anh, gió thổi trên mặt sông Colorado thổi chiếc áo sơ mi của anh phấp phật.

Tiếng âm âm của trực thăng làm tăng thêm sự căng thẳng của mọi người, không ai dám phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Trong một góc, bước chân của cô gái ấy bắt đầu di chuyển.

Cô gái ấy mặc chiếc áo sơ mi kẻ caro, quần jean, tóc ngắn, đeo kính râm, cô ấy bước từng bước về phía hành lang kính, thực ra khoảng cách của cô rất gần Trình Diệp Qua, cũng chỉ cách có mười bước mà thôi.

Có lẽ mọi người đã ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, tự động nhường lối, để cho cô đi tới trước mặt anh nhanh hơn.

Dọc theo lối đi Nặc Đình Sơn đi tới trước mặt Trình Diệp Qua.

Trước khi Nặc Đình Sơn đi tới trước mặt Trình Diệp Qua có 73 người nói với cô "Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua đang tìm cô".

Lúc máy đếm ngược còn 3 giây, Nặc Đình Sơn đứng ở trước mặt Trình Diệp Qua, cô cứ đứng đó một câu cũng không nói lên lời, cũng không biết ai đã lấy mái tóc và kính râm của cô đi.

Cả thể giới tính cả người đàn ông tên Trình Diệp Qua trở nên không chút che đậy.

Vào giờ phút này anh cũng đang nhìn cô.

Tại sao trực thăng vẫn chưa rời đi chứ, có biết là hành vi của anh đã khiến cô phải kinh hồn bạt vía rồi không.

Ngón tay chỉ lên bầu trời, cô mở miệng: Trinh Diệp Qua, bảo nó đi đi, càng xa càng tốt.

Anh lắc đầu.

"Trinh Diệp Qua, mau bảo nó đi đi".

Anh vẫn lắc đầu: "Không, Nặc Nặc, bây giờ nó vẫn chưa thể đi".

"Tại sao, không phải anh đã nói rồi sao, không phải là em đã đứng ở đây rồi sao?"

"Hình như em vẫn chưa rõ ý tứ câu anh vừa nói, được thôi, vậy thì anh sẽ giải thích sơ cho em một lần. Nặc Đình Sơn, em phải thỏa mãn anh mấy điều kiện mới có thể nhắc thùng nước này lên được, khi em nhắc thùng nước đó lên thì trực thăng mới có thể rời đi".

Ánh mắt của cô rơi trên hành lang kính vỡ nứt.

"Điều kiện gì?"

"Thứ nhất, ở trước mặt 11.300 người ở đây nói em nguyện ý gả cho anh".

Lời của anh rất nhanh được cô đáp lại.

"Em nguyện ý gả cho anh".

Anh mỉm cười với cô, trong nụ cười tràn đầy ý cung chiêu, như là: Ha, ha. Lời này của em nghe mới cảm động làm sao.

Anh vừa cười vừa gật đầu: "Rất tốt, anh đã chuẩn bị xong tất cả các văn kiện có thể chứng minh quan hệ vợ chồng của anh và em Nặc Nặc, việc thứ hai em phải làm chính là ký tên lên phần văn kiện đã được chuẩn bị sẵn kia là được".

Vào lúc này mọi người mới phát hiện ra ở đây có luật sư, còn có cả nhân viên đăng ký, nhân viên công chứng kết hôn.

Văn kiện trong miệng Trinh Diệp Qua nói được đưa tới trước mặt Nặc Đình Sơn.

"Nặc Nặc, chỉ cần em ký lên trên văn kiện, là em có thể lên nhắc thùng nước kia, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà". Anh dịu dàng nói với cô.

Ngón tay cô chậm chạp chạm vào cây bút.

Nắm chặt cây bút trong tay.

Chất lỏng trong suốt lưu trên văn kiện trước cả tên của cô, một giọt, hai giọt, ba giọt...

Bút bị thả lại một lần nữa.

Mọi người nhìn thấy gương mặt cô gái đầm nước mắt, gương mặt ấy quay qua Trinh Diệp Qua, lắc đầu: Không, không, Trinh Diệp Qua, em không thể....

Ý cười vẫn đọng lại khóe miệng của Trinh Diệp Qua, anh nhìn cô, mỉm cười nói với cô: "Không thể? em chắc chứ? Ủ, vậy thì anh chỉ có thể thử sức chịu đựng của tấm kính đang đứng trên chân này một lần nữa".

Giọng nói vừa phát ra, liền nhận được tiếng rít lên của cô gái: Trinh Diệp Qua, anh là tên khốn, anh là đồ điên ---

"Vậy em muốn anh thử hay là không thử đây?" Anh hỏi cô.

"Đừng, đừng thử, tuyệt đối đừng thử". Giọng cô phập phồng lo sợ.

Anh dịu dàng nhìn cô, giống như họ đang ở chiếc đu quay ở sau nhà, cả thế giới chỉ còn lại một mình cô, mắt anh cũng chỉ có nhìn thấy mình cô thôi vậy.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh cô khẽ cup mắt xuống, khi ngược mắt lên lần nữa ánh mắt của cô đã lướt qua vai của Trinh Diệp Qua, rơi vào khu vực có 50 bệnh nhân mắc chứng ALS đang ngồi, lướt qua từng khuôn mặt, cuối cùng dừng lại trên chiếc xe lăn trống không kia.

"Đúng vậy, em đã từng gặp bà ấy, trong trí nhớ của em đã từng có một hình ảnh như vậy, bà ấy đeo camera vội vàng lướt qua trước mặt em, mắt rõ ràng to như vậy, gương mặt đó có phải là giống em không, em đã không nhớ nữa".

"Trinh Diệp Qua, bây giờ bà ấy đã mất rồi sao?"

Trầm mặc ---

Cô gật đầu, lầm nhảm nói: "Em đoán nha, 40 tuổi? 45 tuổi? 50 tuổi? Em nghĩ là lúc ra đi nhất định là bà ấy còn rất trẻ".

Trầm mặc ---

Cô cúi đầu, giọng nói đau khổ: "Em đã từng gặp một người đàn ông, vợ của người đàn ông ấy đã mất năm ngoái vì căn bệnh ALS, ông ấy dùng thời gian 50 năm để làm bạn với vợ, nhìn bà ấy mỗi ngày có thể cười, có thể cử động, có thể chạy, có thể khóc, biểu hiện trên mặt nghìn kiểu như một, ngày ngày ông ấy bế bà ấy từ giường vào phòng vệ sinh, giả bộ không nhìn thấy tất cả những ánh mắt của bà ấy truyền đạt cho mình: Không biết làm sao, đau khổ, bị thương, tức giận, van xin. Trình Diệp Qua, thực ra đau khổ nhất không phải là người vợ mà là người chồng kia, cho dù anh có dốc hết tất cả, anh vẫn phải bó tay, cứ thế trở mặt nhìn cô ấy rời đi".

"Biết họ hình dung căn bệnh ALS thế nào không? Nó có nghĩa là một người quay phim không cách nào chạm tay tới được máy quay của anh ta, một họa sĩ không cầm được cọ vẽ, một vũ công không cách nào cất nổi bước chân, một diễn viên không cách nào sử dụng được biểu cảm của khuôn mặt, một..."

Anh tiếp lời của cô "Nó còn có nghĩa là, một người vợ không cách nào dùng đôi tay để ôm lấy chồng mình, một người mẹ không cách nào dùng môi hôn lên trán của con mình, nhưng cái đó thì có liên quan gì chứ".

"Nếu như tới ngày đó, chuyện anh muốn làm đầu tiên là mỗi ngày giang tay ra ôm lấy em, khi con chúng ta chào đời, chuyện đầu tiên anh muốn dạy cho nó là bảo con của chúng ta mỗi tối tới hôn lên trán em, nói với em: Chúc mẹ ngủ ngon".

Mặc dù cô cúi thấp đầu nhưng mọi người vẫn nhìn thấy nước mắt từ trên mặt cô chảy xuống, anh đi tới trước mặt cô, tay anh chạm lên mặt cô.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa trên mặt cô, dùng giọng nói dịu dàng mà cả thế giới đều nghe được.

"Trong thế giới của Nặc Đình Sơn Trình Diệp Qua có thể sắm vai mỗi một loại nhân vật, ngoài là một người chồng ra còn có thể là một nhân viên dự báo thời tiết, một người kể chuyện, một nhân viên khuôn vác, một thợ giặt ủi, một thợ cắt tóc, còn có thể là một thợ làm móng, thợ gội đầu. Chỉ cần Nặc Đình Sơn muốn thì Trình Diệp Qua có thể đảm nhiệm được mỗi kiểu nhân vật".

"Vì vậy, Nặc Đình Sơn, em còn chần chờ gì nữa, gả cho anh đi, anh thực sự rất không tệ nhá". Anh nói với cô.

11.300 ngàn người tạo thành một âm thanh lớn tới mức lấn át cả âm thanh vang dội của trực thăng.

Nhưng người được cầu hôn lại chậm chạp không chịu gật đầu.

Anh hỏi cô: Nặc Nặc, em không tin anh sao?

Sau khi hỏi liên tiếp ba câu cuối cùng cô cũng lớn tiếng khóc nức nở, giống như đứa trẻ chịu oan ức vừa khóc vừa nói.

"Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua, không phải là em không tin anh. Trình Diệp Qua, là em đang sợ, từ nhỏ tới lớn em chưa từng rút trúng phần thưởng, em cảm giác mình là một người xui xẻo, em cảm giác cả đời mình không thể nắm được vận may. Anh nhìn đi, những người có liên quan tới em dường như đều không có kết cục tốt, Susan cũng vậy, Emma, Klein cũng thế, bây giờ.... ngay cả, ngay cả mẹ của em cũng như vậy. Trình Diệp Qua, em vô cùng sợ hãi, em không phải bởi vì sợ cho chính mình, mà em sợ...."

Nói tới đây cô đã khóc không thành tiếng rồi.

"Đó là một căn bệnh di truyền, cho dù tỷ lệ chỉ có 20%, nhưng em vẫn rất sợ, sợ em mang xui xẻo của em tới cho con của chúng ta, cho nên..."

Còn chưa đợi cô nói xong câu đó cô đã được anh ôm vào lòng.

"Cho nên, cho nên em đã bỏ đi không cần anh nữa?" Anh thở dài, vừa trách móc vừa đau lòng: "Hóa ra là Nặc Nặc đang sợ cái này hả".

Cô ở trên vai anh gật đầu.

"Rất rất lâu trước đây, anh đã từng nói với em, trực giác của anh rất chuẩn. Nặc Nặc, trực giác của anh bây giờ đang nói cho anh biết, vào lúc này em là người được thiên vị nhất, em sẽ cầu được ước thấy, em có tin không?"

Im lặng ---

"Không tin chứ gì, vậy thì bây giờ anh có thể lập tức chứng minh cho em xem, trực giác của anh chuẩn cỡ nào".

Anh buông cô ra, quay về phía đám đông lớn tiếng hỏi: "Hiện tại mọi người có ai có 100 đô không, tôi phải chứng minh với cô ấy rằng cô ấy là một người cực kỳ may mắn, tất cả mong muốn của cô ấy, hy vọng của cô ấy đều sẽ trở thành sự thật".

Rất nhiều người giơ tay lên.

Nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt cô, Nặc Đình Sơn cứ thế nhìn rất nhiều người giơ tay lên, ánh mắt của họ rất thân thiện, nghe thấy lời Trình Diệp Qua đang nói với cô.

"Nặc Nặc, thử nhìn xem, như vậy em sẽ biết được thượng đế có phải đã nhìn thấy em rồi, đã lắng nghe quan tâm tới em".

Trong tâm sâu thẳm, Nặc Đình Sơn cảm thấy có một đôi mắt, đang lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt yên bình.

Như mê mẩn, ngón tay Nặc Đình Sơn đưa ra, ngón tay chỉ về phía một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi màu nâu, trên mặt người đàn ông trung niên mang theo vẻ lương thiện như rất nhiều người ở đây. Ông ấy đi về phía cô.

Đứng trước mặt cô, lấy từ trong bóp lấy ra một tờ 100 đô, trong nháy mắt tờ 100 đô đó bị vo thành một cục, ông ấy đặt tờ tiền trên tay bảo cô nhắm mắt lại.

Nặc Đình Sơn nhắm mắt lại chờ đợi.

"Được rồi, cô có thể mở mắt ra rồi".

Hai bàn tay nắm thành một nắm đưa tới trước mặt cô.

Ông ta nói: "Tôi là Ricky, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết tờ 100 đô đang ở bên tay trái của tôi hay đang ở bên tay phải của tôi?"

Tôi tên là Ricky, tôi từ Đan Mạch, nghề nghiệp của tôi là ảo thuật gia, lúc này tôi rất vui, tôi là một nhà ảo thuật, bởi vì làm cho 100 đô trong tay tôi tùy ý dịch chuyển đối với tôi mà nói là một chuyện quá đơn giản, chỉ cần cô gái tên Nặc Đình Sơn trước mặt này nói nó ở tay trái của tôi thì nó liền ở tay trái của tôi, chỉ cần cô ấy nói nó ở tay phải thì tờ 100 đô sẽ xuất hiện trong tay phải của tôi.

Đưa hai tay ra song song ra trước mặt cô ấy, tôi chờ đợi.

Một giây, hai giây, ba giây.

Tay cô ấy chậm rãi chỉ vào tay phải của tôi.

Bây giờ mọi người đều nhìn thấy, đã không cần tôi phải khoe khoang về kỹ xảo của mình, tôi đồng thời mở bàn tay ra, nằm trong lòng bàn tay phải của tôi là tờ 100 đô được vo thành một cục, từ lúc ban đầu nó đã nằm ở trong bàn tay phải của tôi rồi.

Đáp án được công khai, tôi nghe thấy tiếng reo hò của mọi người, tiếng reo hò ấy phát ra từ tận đáy lòng, tôi tin tâm tình của mọi người có mặt ở đây cũng đều giống như tôi.

Hy vọng, cô gái lương thiện trước mặt tôi đây có thể có được may mắn, sẽ còn may mắn hơn nữa.

Người đàn ông tên Ricky quay trở lại vị trí ban đầu của ông ấy.

Những cánh tay giơ lên vẫn chưa buông xuống, Nặc Đình Sơn nghe thấy Trình Diệp Qua nói với cô: Nặc Nặc, em có thể thử lần nữa.

Lần này Nặc Đình Sơn chỉ về phía một phụ nữ trung niên có thân hình hơi mập khoảng 50 tuổi.

Tôi là Mary, tôi từ bang Maryland, tôi biết cô gái tên Nặc Đình Sơn sẽ tìm thấy tôi, vì vậy khi ngón tay cô ấy chỉ về phía tôi, tôi cũng không cảm thấy quá bất ngờ, phải biết là ba ngày trước tôi đã giành được giải thưởng xổ số lớn nhất của Mỹ với tỉ lệ 1: 175.223.510,00, tiền thưởng cao tới 600 triệu đô la Mỹ, tôi tin vào câu nói mở đầu may mắn.

Tôi tùy tiện đặt tờ 100 đô trong lòng bàn tay, bởi vì tôi tin tôi sẽ mang vận may tới cho cô gái đứng trước mặt đây.

Lúc cô ấy nói tiếng "Bên phải" tôi mặt mày rạng rỡ mở hai tay ra, tờ 100 đô ấy đúng là đang nằm trong tay phải của tôi, tiếng reo hò lại bùng nổ lần thứ hai, trong tiếng reo hò tôi đã dùng bàn tay mua vé số nắm chặt tay của Nặc Đình Sơn, tôi tin trong khoảnh khắc ấy cô ấy đã hưởng được may mắn của tôi.

Tôi còn tin cô ấy sẽ hạnh phúc, bởi vì hạnh phúc luôn thuộc về những người lương thiện, tôi luôn sống rất lương thiện, vì vậy tôi đã trúng được vé số.

Người phụ nữ tên Mary cười tí mắt rồi đi, khi thấy mình lần thứ hai đoán trúng kết quả lòng Nặc Đình Sơn hơi chộn rộn một chút.

Quay đầu qua nhìn Trình Diệp Qua, anh đang nhìn cô chăm chú, trên mặt tràn ngập tự hào: Nhìn đi, không phải là anh vô căn cứ chứ.

Lần thứ ba, ngón tay Nặc Đình Sơn chỉ về phía người đàn ông Châu Á mặc áo sơ mi caro.

Tôi tên là Dương Hựu, tôi tới từ Thượng Hải Trung Quốc, nghề nghiệp của tôi là bác sĩ tâm lý, vừa vận trên người tôi có tờ 100 đô, thế là tôi giơ tay lên, lần thứ ba ngón tay của cô gái tên Nặc Đình Sơn lần thứ ba chỉ về phía tôi, tôi đi tới trước mặt cô ấy, tôi đặt tờ 100 đô lên tay trái của tôi, lấy góc độ của tâm lý học trong tiềm thức của đại đa số mọi người đều có quan niệm vô hình rằng may mắn không quá ba lần, Nặc Đình Sơn đã hai lần nói đáp án là bên phải rồi, tôi chắc chắn tới 80% sẽ nghe được cụm từ "Bên trái" nói ra từ miệng của Nặc Đình Sơn.

"Bên trái".

Tôi mỉm cười, mở bàn tay ra.

Đây là một thời khắc đặc biệt, cho dù tôi và cô ấy vẫn không quen biết, nhưng dĩ nhiên không cần tới ngôn ngữ, tôi muốn cô ấy nhìn thấy được lời chúc

phúc trong đáy mắt tôi dành cho cô ấy, cô ấy cũng mỉm cười cảm ơn lại tôi, qua nụ cười ấy tôi đã nhìn thấy được cánh cửa tâm hồn của cô ấy từ từ hé mở.

Tôi mong ước tâm hồn của Nặc Đình Sơn bốn mùa tươi xanh.

Người đàn ông tên Dương Hựu ấy rời đi, Nặc Đình Sơn lần nữa nhìn qua Trình Diệp Qua, cô nhìn thấy gương mặt của mình từ trong đáy mắt của anh, dường như khuôn mặt in trong đáy mắt anh đang cười, cô đưa tay ra chạm vào, cô nghĩ ngay vừa rồi, lúc nhìn thấy tờ 100 đô trên tay trái, chắc là cô đã cười rồi, nở nụ cười trong vô thức.

Cô đã liên tiếp đoán trúng ba lần, nhưng cô vẫn không dám tin, thế là cô nhỏ giọng hỏi anh: Trình Diệp Qua, họ có phải là do anh gọi tôi không.

"Em thấy họ đều là những diễn viên quần chúng do anh gọi tôi sao?" Anh dùng giọng điệu bất đắc dĩ hỏi cô.

Nặc Đình Sơn không nói, ánh mắt của cô tìm kiếm trong đám đông, những người này có phải là do Trình Diệp Qua bố trí không cô cũng không biết, bây giờ trong lòng cô rất vui, cô rất muốn lập tức đồng ý gả cho anh, nhưng niềm hạnh phúc trong cuộc đời của Nặc Đình Sơn luôn như một màn ảo ảnh.

Muốn tin không, muốn tin cô có thực sự may mắn nắm được hạnh phúc không>

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người một cô bé.

Cô bé mặc chiếc váy xòe, đang dùng ánh mắt tò mò nhìn cô.

Trong lòng hơi dao động.

Trẻ con chắc là không biết nói dối, hơn nữa cô bé không có gian tay.

Đứng ở trước mặt cô bé, Nặc Đình Sơn hỏi cô bé: "Em tên là gì, bây giờ trong tay em có 100 đô không?"

Tôi tên là Dung Tiểu Hoa, tôi tới từ California, ba của tôi là Dung Doãn Trinh, mẹ của tôi là Loan Hoan, bây giờ trong tay tôi không có 100 đô, nhưng hiện tại trên tay tôi có Chocolate.

Liếc mắt nhìn bảo mẫu đã dẫn tôi tới chỗ này, dưới sự ngăm đồng ý của cô ấy tôi mở bàn tay ra, bây giờ đang nằm trên bàn tay của tôi là Chocolate mà tôi yêu thích, cô gái trước mặt tôi không biết phải gọi cô ấy là chị hay là dì, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ấy dường như rất đau lòng, tôi thấy tôi đem Chocolate của tôi cho cô ấy có lẽ cô ấy sẽ vui hơn một chút.

"Em không có 100 đô, nhưng em có Chocolate, chị có muốn ăn Chocolate của em không?" Tôi hỏi cô ấy.

Sau đó, không biết vì sao mà lời của tôi lại làm cho mọi người xung quanh bật cười ha hả.

Ở đây chỉ có cô gái đứng trước mặt tôi là không cười, cô ấy lắc đầu, hỏi tôi có thể cùng cô ấy chơi trò chơi đoán Chocolate được không.

"Trò chơi đoán Chocolate có phải là giống như trò đoán đồng xu không?" Tôi hỏi cô ấy.

"Đúng vậy".

Cái này tôi biết, thế là tôi bảo cô ấy nhắm mắt lại.

Tôi cũng không thể để cho cô ấy đoán dễ dàng như vậy, Chocolate từ tay trái của tôi chuyển qua tay phải, lại từ tay phải của tôi chuyển qua tay trái của tôi, sau khi liên tục chuyển qua chuyển lại mấy lần tôi quyết định dùng cách của Dung Doãn Trinh khi đối phó với Loan Hoan, mỗi lần đều là Dung Doãn Trinh dùng cách này để ăn mất son môi của Loan Hoan.

Thời khắc trước khi đáp án được công bố, tôi lên nhìn tới người đàn ông đẹp tới nỗi làm cho người ta phải chảy nước miếng kia, tôi nháy mắt ra hiệu với anh ấy: Không cần lo lắng, anh đẹp trai, tiếp sau em sẽ cho anh ăn son môi của chị ấy.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đưa ra trước mặt cô ấy.

"Chị có thể mở mắt ra rồi".

Nặc Đình Sơn mở mắt ra, trước khi mở mắt trong lòng cô đã đưa ra một quyết định, quyết định nhìn như ngu ngốc nhưng lại rất đơn giản.

Tiếp tục tin một lần nữa, cứ tin thêm một lần nữa! Thượng đế thực sự đứng về phía cô, tất cả hy vọng mà cô mong muốn đều sẽ trở thành sự thực.

Giọng trẻ con non nớt hỏi: "Chị đoán đi, em đã đặt Chocolate bên tay trái hay tay phải?"

Ánh mắt từ từ nhìn về phía Trình Diệp Qua, cố định, dán chặt lấy anh không rời.

Chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Thực ra hiện tại trên hai tay của em đều không có Chocolate".

Hiện trường cực kỳ yên lặng, yên lặng tới nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của 11.300 người tạo thành, tần suất giống nhau, chỉ dám dùng hơi sức của 1% bình thường để hít thở.

Một giây, hai giây, ba giây!

Tiếp đó đám đông bùng nổ tiếng reo hò mà xưa giờ chưa từng có, những tiếng reo hò ấy đã tạo thành sức mạnh khiến cho người ta nhìn được mà nghi hoặc những âm thanh này có thể làm cho hành lang trên không treo ở trên 1219 mét sập xuống hay không.

Cái ôm bất ngờ ập tới, người tới ôm cô Nặc Đình Sơn không quen biết, người xa lạ này liên tiếp lặp đi lặp lại bên tai cô một câu.

"Cô thật tuyệt vời, Trình Diệp Qua nói không sai, vận may của cô đã tới".

Đồng thời vang lên bên tai cô còn có một giọng nói non nớt, đó là một giọng nói rầu rĩ không vui "Vừa nãy nhất định là chị đã nhìn lên, nhất định là vậy".

Không phải, bé yêu, chị không có nhìn lên, chị thề, chỉ là trong khoảnh khắc ấy chị đã biết được ngay mà thôi, bởi vì người đàn ông Trình Diệp Qua kia, chị tin lời của anh ấy.

Trình Diệp Qua, Trình Diệp Qua!

Vào lúc này Nặc Đình Sơn mới phát hiện không biết bắt đầu từ lúc nào, mọi người sôi nổi tới trước mặt cô, họ chắn ở giữa cô và Trình Diệp Qua.

Ánh mắt tìm kiếm anh, lướt qua rất rất nhiều gương mặt lương thiện, ánh mắt cuối cùng cũng đã tìm thấy anh rồi. Khoảnh khắc tìm thấy anh, lại có nước mắt rơi xuống từ trong hốc mắt của cô.

Nước mắt đó lại càng nóng rực hơn bất cứ thời điểm nào.

Anh đi về phía cô.

Tôi gần từng chút lại từng chút.

Anh đang cười với cô kia, nhưng trong khóe mắt anh cũng có nước mắt giống y chang cô.

Ôm, hôn. Vào giờ phút này Nặc Đình Sơn không nghĩ ra có cái nào thích hợp hơn là chuyện này.

Rất cảm ơn sao?

Không hề!

- - - - -

Ngày 1 tháng 2 năm 2015, 2 giờ 50 phút chiều, tại Colorado, dưới sự chứng kiến của 11.300 cặp mắt, Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua đã chính thức kết thành vợ chồng, trong những người này có bạn bè của cô, còn có người cô không quen biết.

"Trình Diệp Qua, nếu có một ngày em không cách nào dùng tay của mình ôm anh được, thì đừng cảm thấy đau khổ, em chỉ đang bệnh mà thôi, cái đó không có gì cả".

"Anh biết".

Trong hành trình dài tới vạn dặm, có 73 người nói với Nặc Đình Sơn "Nặc Đình Sơn, Trình Diệp Qua đang tìm cô". Đầu tiên nói cho cô biết là một phụ nữ Nhật Bản, câu nói đó khiến cho cô hết hoảng bỏ chạy trên đường phố Tokyo, lần thứ hai nói câu này với Nặc Đình Sơn là một nhân viên phục vụ ở khách sạn, cô vội vàng từ trên đường phố Tokyo quay lại khách sạn, nhân viên phục vụ đó nói cho cô biết câu tương tự như vậy, khi ấy cũng chỉ cách có hơn một tiếng đồng hồ.

Trên chuyến bay từ Tokyo bay tới Singapore, khi cô lần thứ ba nghe thấy câu này cô đã lạnh lùng đáp lại "Xin lỗi, tôi không biết anh đang nói cái gì".

Sau đó Nặc Đình Sơn bắt đầu lang thang ở mỗi thành phố, từ phần hoa tới hoang vu, cô nói với mỗi người nói với cô câu ấy "Xin lỗi, tôi nghĩ là mọi người nhận nhầm người rồi".

Cuối cùng ở một thị trấn nhỏ không gọi ra tên tại Việt Nam, tại khách sạn cũ ấy, bà lão tóc trắng xóa ngấm ánh nắng chiều ở khắp nơi nói: "Cô nhìn đi, ánh mặt trời đẹp thế này, cô không ở cùng cậu ấy thì thật đáng tiếc".

Ánh mặt trời ngày đó đúng thật là rất đẹp, đẹp tới mức làm cho Nặc Đình Sơn cảm thấy chỉ cần đẩy khế cánh cửa ấy ra là có thể trông thấy Trình Diệp Qua rồi.

Cô đứng ở trước cánh cửa ấy, nước mắt giàn dụa.

Hành trình của cô vẫn còn tiếp tục, càng có nhiều người hơn tới trước mặt cô nói với cô cùng một câu nói, cho dù cô có ăn mặc thành dạng nào, vẫn sẽ có người nhận ra cô, câu nói đó cứ như một loại ma chú.

"Nặc Đinh Sơn, Trình Điệp Qua đang tìm cô".

Nặc Đinh Sơn, Trình Điệp Qua đang tìm cô. Bởi vì anh đang tìm cô cho nên cô đã tới, đi bao nhiêu đường như vậy, đi qua bao nhiêu thành phố như vậy, cũng có thể là vì thời khắc này thôi, vì để có thể tựa đầu lên vai anh.

Đầu khe khẽ tựa lên vai anh, Nặc Đinh Sơn nhắm mắt lại.

Rời khỏi anh là vì yêu anh, trở lại bên anh cũng là vì yêu anh.

—Hết—

MM

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình trong thời gian dài đằng đẳng qua. Còn lại một phần ngoại truyện dài đằng đẳng nữa mình sẽ từ từ dịch tiếp.

Chúc mọi người một năm mới vui vẻ - hạnh phúc - bình yên!

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Cuộc đời tươi đẹp

Trình Điệp Qua có hàng lông mi rất rất dài, vừa đen lại vừa dày, khi mở mắt hàng mi giống như chú bướm khẽ đập cánh, đẹp tới nỗi làm người ta khôngỡ rời mắt đi, chỉ sợ chớp mắt một cái nó sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Vào giờ phút này đây hàng mi tuyệt đẹp của Trình Điệp Qua giống như đôi cánh bướm màu đen được ép lại thành tiêu bản, bất động, không có sự sống. Trình Điệp Qua đã ngủ 49 tiếng rồi, chính xác mà nói thì hẳn là bởi vì áp lực và mệt mỏi dẫn tới ngất xỉu. Rời khỏi Colorado họ đi thẳng tới Las Vegas, khi vừa đẩy cửa phòng ra thì Trình Điệp Qua lập tức liền té xỉu. Nặc Đinh Sơn còn nhớ lúc cả người anh nghiêng về phía trước cô theo bản năng đỡ lấy anh, cả người anh dựa lên người cô, lúc đó Nặc Đinh Sơn mới phát hiện ra sắc mặt tái nhợt của Trình Điệp Qua. "Anh ấy cần được nghỉ ngơi thật tốt". Đây là lời bác sĩ nói với cô. Đúng là nên nghỉ ngơi thật tốt. Sau khi Trình Điệp Qua tuyên bố tiếp nhận thử thách thùng nước đá thời gian ngủ mỗi ngày của anh chỉ có 3 tiếng đồng hồ, thời gian ngủ 3 tiếng này vẫn cần phải có thuốc chống đỡ. Trình Điệp Qua đứng ở hành lang trên không, dáng vẻ một bộ nghiêm chỉnh bày mưu lập kế, tựa như tất cả mọi chuyện đều nằm trong kiểm soát của anh. Thực ra anh cũng rất sợ, sợ thời gian không đủ, sợ tất cả mọi chuyện tiếp theo không như trong dự định của anh, sợ tới khi ấy cô không xuất hiện. Trong thời gian 49 tiếng Trình Điệp Qua ngủ mê mẫn, chuyện Nặc Đinh Sơn làm nhiều nhất chính là ngồi trước giường anh, cái gì cũng không buồn làm, cứ thế ngồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của anh. Cô muốn khi anh vừa mở mắt ra sẽ lập tức nhìn thấy cô. "Trình Điệp Qua". Cô khẽ gọi, tay nhẹ nhàng chạm khẽ lên má anh, dọc theo ấn đường nhích dần xuống dưới: "Nhanh khỏe lên, em hơi nhớ anh rồi". Nặc Đinh Sơn quả thực nhớ anh, mặc dù hiện tại anh đang ở ngay trước mắt của cô, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới. Giống như nghe thấy cô gọi tên anh, giống như nghe thấy lời của cô, hàng lông mi khẽ lay động, hàng mi dài giống như mang theo cơn gió nhẹ nhàng của mùa xuân, khẽ lướt nhẹ trên đầu ngón tay cô. Nặc Đinh Sơn cong miệng lên muốn nở nụ cười, nhưng không thành công. "Trình Điệp Qua..." Giọng nói nghe có chút đáng thương, giống như đứa trẻ bị chơi xấu vậy: Nước mắt là tự nó rơi xuống, không liên quan gì tới em. Anh ngược lại đã nở nụ cười khẽ khẽ, tay chậm chạp đưa ra, bàn tay vỗ nhẹ lên vị trí bên cạnh anh. Dưới sự ra hiệu của Trình Điệp Qua Nặc Đinh Sơn ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh. "Đừng lo lắng". Trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói khàn khàn của anh. "Được". Chỉ chốc lát sau trên đỉnh đầu lại truyền tới tiếng hít thở đều đều, ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ từ từ chìm xuống, Nặc Đinh Sơn nhắm mắt lại, lòng cũng bình thản như căn phòng này vậy. Lúc mở mắt ra lần nữa, sắc trời ngoài cửa sổ đã hiện ra màu xanh thẫm, cả người cô bị ôm trong một lồng ngực, nhiệt độ đầu ngón tay quen thuộc đang nhẹ nhàng cọ ở ngón tay đeo nhẫn của cô. Trên ngón tay áp út có đeo chiếc nhẫn mà Trình Điệp Qua tặng cô. Ngón tay chạm tới ngón tay đeo nhẫn của cô đang di chuyển. Phục hồi lại tinh thần Nặc Đinh Sơn nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm của anh, từ trên giường đứng dậy, tay sờ tới công tắc đèn. Nháy mắt mọi thứ đã trở nên rõ rệt. Dưới ánh sáng rõ rệt của ánh đèn, anh tựa nửa người trên giường, cô ngồi ngẩn nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô, trên mặt anh cũng có điệu bộ ngốc nghếch giống như cô. Không cần cô phải đoán, cô cũng biết trong lòng anh cũng mang suy nghĩ giống như cô vậy: Người trước mắt này cuối cùng đã trở thành chồng/ vợ của mình. Đã rời khỏi anh bao nhiêu ngày rồi nhỉ. Mười ngày? Hai mươi ngày? Ba mươi ngày? Không nhớ rõ nữa, cũng không biết, cô chỉ nhớ sau khi rời khỏi anh cô đã ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, ngẩn ngẩn nhìn mặt trời hết lần rồi mọc, nhìn ngày từng ngày trôi qua, rồi lại ngơ ngẩn nghe theo lời của những người ấy đi tới Colorado, ôm theo suy nghĩ trốn ở một góc mà nhìn anh một cái, tiếp sau đó thì... Tiếp sau đó cũng lại ngơ ngẩn, ngẩn ngẩn để mặc anh đeo chiếc nhẫn lên ngón tay áp út của mình, chấp nhận lời chúc phúc, ôm những người đã chúc phúc cho cô, rồi tiếp sau đó cô được anh dẫn tới Las Vegas. Tất cả giống như ở trong mơ, rõ ràng mười mấy tiếng trước khi anh mang chiếc nhẫn lên cho cô, trong lòng Nặc Đinh Sơn còn tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Làm sao... Làm sao mà thoáng cái, hơn 50 tiếng đồng hồ cô đã trở thành vợ của anh rồi. Cô nhìn anh, chớp mắt. Lúc cô chớp mắt, bàn tay anh chạm lên má cô, tiếng "Bà Trình" phát ra từ miệng anh đầy trầm thấp. Cô lại chớp mắt thêm cái nữa. "Bà Trình". Theo câu "Bà Trình" kia tất cả giống như mọi chuyện đã định. Có thể chỉ cần hơi hướng về phía trước, tay liền chạm được tới bờ vai anh, có thể chỉ cần hơi hướng về phía trước một chút đầu liền có thể đặt lên trên vai anh. Đầu đặt lên trên vai anh, ánh mắt rơi ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẫm, so với lần đầu gặp anh, màu sắc của chiếc áo sơ mi mặc trên người anh còn đậm hơn một chút. Không ai nói lời nào, cứ ngây ngốc như vậy. Sắc trời trở nên nhạt dần, lại chuyển thành màu lam nhạt. "Bà Trình". "Vâng". Cô không xấu hổ mà đáp lại. "Bà Trình chỉ có nhớ ông Trình một chút thôi sao?" "Ông Trình nghe nhầm rồi, bà Trình rất nhớ ông Trình, vô cùng nhớ". "Nhớ nhiều bao nhiêu?". "Nhiều bao nhiêu hả, Chỉ hận không thể đem ông Trình từ trên giường kéo lên, ghé vào tai anh ấy gào to, Tên khốn nhà anh, nào có người nào lại té xỉu vào đêm tân hôn, anh mau trả lại cho em một đêm tân hôn cháy bỏng đi". Anh mỉm cười bên tai cô, cơ thể của họ vô cùng sát, cô có thể cảm thấy được lúc anh cười lồng ngực chấn động từng hồi. "Thật sao? Em thật sự đã nói như vậy sao?" "Đương nhiên là thật rồi". Cô một mực chắc chắn. "Như vậy bà Trình muốn ông Trình cho cô ấy một đêm tân hôn nóng bỏng như thế nào? Đêm tân hôn nóng

bông còn cần có điều kiện thế nào nữa nhỉ?" "Đêm tân hôn nóng bỏng như thế nào hả." Một đêm bảy lần là điều kiện tiên quyết nhất". Nặc Đinh Sơn dùng khẩu khí không cho thương lượng để đáp lại. "Anh nói này". Giọng điệu của Trình Diệp Qua giống như là không mấy hài lòng. "Điều kiện tiên quyết của em chỉ thấp vậy thôi sao?" "Đầu tựa trên vai anh nở nụ cười, sắc trời in trên cửa sổ thủy tinh có màu lam nhạt, còn nụ cười trên khuôn mặt cô nữa, bây giờ cô đã là vợ của người đàn ông này. Loại cảm giác này thật kỳ diệu. Kế hoạch của Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua là hai ngày sau rời Las Vegas quay về London, cụ thể vì sao Trình Diệp Qua lại chọn quay lại London anh chỉ nói một câu "Đến lúc đó em sẽ biết". Hai ngày sau câu lạc bộ mới mở của tập đoàn Vinh Thị tại Las Vegas xảy ra vấn đề, một nhóm tay bạc chuyên nghiệp vào ở tại câu lạc bộ, hai tối đã gom đi gần mười triệu Đô la Mỹ, quản lý câu lạc bộ đã gọi một cuộc tới di động của Trình Diệp Qua. Sau khi nhận điện thoại xong Trình Diệp Qua liếc mắt nhìn Nặc Đinh Sơn, khi đó chiếc xe đón họ tới sân bay đã chờ họ ở cửa, cô chủ động nhón chân lên chinh lại cô áo sơ mi của anh cho ngay ngắn lại, sau đó mỉm cười với anh. Anh lưu luyến đặt nụ hôn lên tóc: "Chờ anh". Cô dựa vào cửa đưa mắt nhìn theo anh, anh đầu cũng không quay lại, lúc tài xế mở cửa xe cho anh, anh dừng bước, cũng chỉ trong nháy mắt, quay đầu lại, xoay người bước nhanh về phía cô. "Trình Diệp..." Cô đang dựa vào cửa đứng thẳng người, miệng còn muốn hỏi anh: Trình Diệp Qua có phải là quên đồ gì rồi không, em đi lấy cho anh. Trong thoáng cái, anh đã đứng ở trước mặt cô, đưa tay ra, người cô nghiêng về phía trước, câu "Qua" trong miệng còn chưa kịp nói ra đã bị anh mạnh mẽ nuốt mất. Đây là nụ hôn đầu tiên của anh cho cô sau khi anh ngắt xiu. Ông Trình bị bệnh vì vậy không thể hôn bà Trình. Cô kiễng mũi chân tới mức cao nhất, đón nhận, chỉ hận không thể đem tất cả những gì thuộc về mình dâng cho anh. Chiếc xe chở anh đã rời đi, cô vẫn duy trì tư thế như vừa rồi, ngây ngẩn nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, ngón tay lại đặt trên môi thật lâu, bờ môi bị anh hôn tới sưng mọng, tê tê, nóng rực. Mỗi một lỗ chân lông trên người cô đều truyền tới niềm vui sướng của người mới làm vợ. Cuối cùng Nặc Đinh Sơn đã gả cho Trình Diệp Qua, không có cái gì tốt hơn thế. Trình Diệp Qua đi lần này tới mười mấy tiếng, trong mười mấy tiếng này anh gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, nói mấy câu tế nhị đại loại như "Ăn cơm chưa?" "Bây giờ đang làm gì?" "Có buồn chán không?" "Bà Trình có nhớ ông Trình không?" "Được rồi, không tệ nhạt chút nào, cho dù ngắn gọn nhưng nghe vào tai cô lại thật ngọt ngào. Lúc Trình Diệp Qua quay lại đã là rạng sáng. "Nặc Nặc, chúng ta ở đây thêm mấy ngày nữa". Giọng anh áy náy: "Việc khó khăn hơn so với tưởng tượng của anh". "Được, chúng ta ở lại đây thêm mấy ngày nữa". Cô tìm một vị trí vô cùng thoải mái trong lòng anh. "Xin lỗi". "Không sao, thời gian sau này của chúng ta còn dài mà". Đúng vậy ha, thời gian của họ sau này còn dài mà. Liên tiếp mấy ngày sau, Trình Diệp Qua đều đi sớm về trễ, lúc trở về thì cô đã ngủ rồi, khi cô tỉnh lại thì anh đã rời đi. Sau đó, buổi sáng hôm đó, trong ánh sáng chiếu vào bức rèm cửa sổ nhạt màu, cô vừa mở mắt ra liền nhìn thấy anh, hôm nay, thời gian họ đã ở Las Vegas đã mười mấy ngày rồi. "Vấn đề đã giải quyết rồi?" Cô hỏi anh. "Đã giải quyết rồi. Anh đáp lại cô. Lúc rời khỏi Las Vegas là ngày 11 tháng 2 năm 2015, ngày thứ 11 Nặc Đinh Sơn trở thành bà Trình. Trên máy bay Nặc Đinh Sơn gặp được nhóm người Trung Đông bị trục xuất về nước, lúc nhóm người đó trông thấy Trình Diệp Qua thì đều không hẹn mà cùng cúi đầu xuống, đó là một nhóm tay bạc, có người nói họ đã thua tới về mấy bay cũng không mua nổi để quay về nước. Ngày đó, ở sân bay có rất nhiều người, cứ thế ở ngay trước mặt rất nhiều người Nặc Đinh Sơn đã hôn Trình Diệp Qua, cô đã hôn anh tới choáng váng đầu óc. Đó là nụ hôn phần thưởng mà bà Trình dành tặng cho ông Trình anh minh uy vũ. Mười mấy tiếng sau Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua tới Manchester, đứng ở trước căn nhà ngày trước, trong khoảnh khắc ngắn ngủi Nặc Đinh Sơn có cảm giác như đang nằm mơ, cô nhớ lần đầu tiên vào ở nơi này là lấy thân phận là bạn gái của Vinh Tuấn. Cô đã từng ở một trong những căn phòng của ngôi nhà này tiếp nhận nụ hôn và sự vuốt ve của Vinh Tuấn, căn nhà này có hai người giúp việc, Suzy và Joanna. Trong mắt của Suzy và Joanna thì cô là bạn gái của Vinh Tuấn. Nặc Đinh Sơn đứng đó, có cảm giác chùn bước. Anh kéo lấy tay cô, tay được anh bao chặt trong bàn tay anh. "Suzy và Joanna đã không còn làm nữa". Lúc nói lời này ngữ khí của anh như không có chuyện gì. Nặc Đinh Sơn cúi đầu nhìn bàn tay của mình và Trình Diệp Qua đang nắm chặt lấy nhau, mặc cho anh kéo cô đẩy cửa bước vào, gương mặt xa lạ của hai phụ nữ da trắng thay thế cho Suzy và Joanna ngày trước. "Ông Trình, bà Trình". Họ chào anh và cô. Trong khoảnh khắc đó trong lòng Nặc Đinh Sơn dâng lên niềm cảm kích, cô nhớ tới lời Susan đã nói khi đó, người đàn ông nguyên ý tặng châu báu cho con không hẳn là người yêu con nhiều, nhưng nguyên ý cầm tay con cùng con tàn bộ trong công viên, yên lặng nghe con cầu nhau người đàn ông đó hẳn định là người yêu con. Trong cuộc sống một vài tình yêu có thể theo mây thứ vụn vặt mà tìm tới. Buổi tối thứ 11 Nặc Đinh Sơn và Trình Diệp Qua kết hôn, họ chia phòng ngủ, bởi vì kỷ sinh lý của bà Trình, đáng về ôm gối mặc đồ ngủ với gương mặt ngượng ngùng của Trình Diệp Qua thật đáng yêu. "Nặc Nặc, chúng ta vừa kết hôn, không muốn chuyện kia đối với anh mà nói là rất khó". "Nặc Nặc, em ngủ bên cạnh anh đối với anh mà nói là một loại rất dày vò". Anh lúng túng biểu đạt sự khó xử của anh, lúc nói những lời này còn lấp bắp. Nhìn vành mắt đen của Trình Diệp Qua, Nặc Đinh Sơn che miệng lại cười, người đàn ông này nhất định là đã rút ra được bài học từ tối hôm qua. Chỉ là, vào nửa đêm, Trình Diệp Qua lại mò tới giường cô, bàn tay của anh tiến vào trong váy ngủ của cô, giọng nói khàn khàn "Nặc Nặc, anh ngủ không được". "Nặc Nặc, anh đã gần một tháng rồi chưa chạm vào em". Cần thận nhắc lại thì đúng là vậy thật, lần cuối cùng bọn họ làm có lẽ là ở Bắc Kinh, điều chỉnh lại ánh đèn tới mức tối nhất, thân thể uyển chuyển theo bàn tay tự do tung hoành trên người cô của anh, nhiệt tình đáp lại anh. Tối đó, Trình Diệp Qua chạy hai lần vào phòng vệ sinh, khi lần thứ ba anh chạy vào phòng vệ sinh cô kéo anh lại, khó khăn tỏ ý mình có thể giúp anh, anh đáp lại cô một lời đường hoàng nghiêm chỉnh "Nặc Nặc, em có hiểu chiến lược marketing bụng đói không?". Cô thật thà trả lời cô không hiểu Marketing bụng đói có liên quan gì tới chuyện cô giúp anh giải quyết. Trình Diệp Qua có chút thẹn quá hóa giận thấp giọng giải thích bên tai cô, sau khi nghe xong lời giải thích của anh mặt Nặc Đinh Sơn nhanh chóng ửng đỏ, người đàn ông này... Người đàn ông này vẫn còn nhớ câu nói một đêm bảy lần của cô lúc ở Las Vegas, Nặc Đinh Sơn có chút hối hận khi đó vì làm cho anh vui lòng đã nói lời như vậy. Ngày thứ 12 Nặc Đinh Sơn trở thành bà Trình, họ đi tới sân bóng Old Trafford. Năm 2012 cô và anh đã gặp lại nhau ở nơi này. Trên đời này có một loại kết quả tình cảm gọi là "Trở về chốn cũ". Phong cảnh bạn từng đi qua bởi vì sự xuất hiện của bạn ngày đó mà bạn ngày đó mà trở nên vô cùng nổi bật, Thành phố, kiến trúc, từng gốc cây ngon cỏ, cái giờ tay nhắc chân của bạn, vừa ngoái đầu nhìn lại đã giống như là một hình ảnh đã đậm sâu trong lòng, trong hình ảnh khuôn mặt của bạn rõ ràng, giống như ngày hôm qua, cho dù thời gian trôi qua, cho dù bạn và tôi đã bạc trắng mái đầu. Đứng trong hàng ghế khách VIP, Nặc Đinh Sơn cuối cùng đã hiểu được câu "Tới lúc đó em sẽ biết" của Trình Diệp Qua. Đúng là cô đã hiểu rồi. Ngày đó không có trận đấu nào, hơn 70 ngàn chỗ ngồi của Old Trafford trống không, cô ngồi sát bên anh, yên lặng nhớ lại thời gian lúc hai bên gặp lại nhau. "Khi đó anh nhìn thấy em trên màn hình tivi, khiến anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã biết đó là em, sau đó phản ứng nhanh hơn cả suy nghĩ của anh chính là chân của anh, anh cứ thế không tự chủ được mà bắt đầu đi tìm em". Anh than thở: "Phải tìm ra em, chất vấn cô ấy nói chia tay là chia tay luôn, tại sao lại làm ra chuyện như gửi tấm card cho anh mà không giải thích như vậy, có biết là hành động như vậy sẽ làm cho người trong cuộc phiền não thế nào không?". Khi đó trong lòng anh cũng chỉ tồn tại một ý niệm như vậy mà thôi. Sau đó, lúc quay lại khu vực VIP anh đã nhìn thấy người mà anh đã tìm kiếm khắp nơi mà không thấy. Hai năm xa cách vào khoảnh khắc đó bị cô động lại thành nỗi nhớ nhưng khi đó, giây phút đó, anh cảm thấy cô chỉ đang giận anh mà thôi, sau khi hết giận cô lại trở về. Trạm thứ hai của "Trở về chốn cũ" là ngoại thành cách thành phố Manchester mấy chục km, họ đáp chuyến tàu xuôi theo phía nam đi tới quán rượu Ireland kia. Quán rượu Ireland vẫn là đáng vẻ như khi trước, nóc nhà màu trắng tường màu xanh lục, khách rất ít có thể đếm trên đầu ngón tay, anh và cô ngồi trên chiếc xe thuê tới, vừa uống bia vừa cười khúc khích. Ông Trình nói với bà Trình, ngày đó vì thẹn quá hóa giận mà lúc anh xoay xe còn có ý định căn nhà thú cưng của chủ quán, làm cho căn nhà thú cưng nát bét lúc ấy anh mới hả giận. Sau khi nghe được lời này của Trình Diệp Qua Nặc Đinh Sơn bật cười sảng sặc, cô nhớ lúc rời khỏi quán rượu bà chủ đã chửi ầm lên, cái gì chửi được đều chửi cả. Ừm, nhớ tới rồi. Anh mặt Nặc Đinh Sơn theo bản năng nhìn theo xuống bụng dưới của Trình Diệp Qua, nơi đó có nhô lại, nơi đó có ngăn lại ha... Rồi khỏi quán rượu Ireland họ lái xe thẳng trên đường quốc lộ. Dừng lại ở trước cửa một căn nhà gỗ, trong khoảnh khắc ấy, dường như nước mắt sắp lăn khỏi viên mắt cô. Có một tối như thế, đã từng ở nơi này, ở cửa căn phòng này cô cả người nhếch nhếch, gọi anh "Trình Diệp Qua, em chỉ muốn để cho anh tiến vào em thôi". Không biết xấu hổ cỡ nào chứ. Nơi này từng là công trường, bây giờ những thiết bị máy móc không lồ ấy còn cả những bức tường bao đã không còn một cái, thứ duy nhất còn được giữ lại chỉ có căn nhà gỗ anh và cô đã trải qua sáu ngày bảy đêm. Tại sao anh lại giữ lại căn nhà gỗ này

thì cô hiểu, giữ lại những đồ vật nhỏ bé có liên quan tới cô và anh, cho dù là ít ỏi, nhưng đặt ở nơi cô hiết tới thì sẽ có sự an tâm không tên.MM~ Còn tiếp ~

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cuộc đời tươi đẹp

Đêm dần dần sâu lắng.

Lần thứ tư Nặc Đình Sơn đi lại chỗ chiếc gương, trên mặt chiếc gương vẫn còn lưu lại hơi nước lúc cô tắm, lại một lần nữa lau sạch hơi nước đi.

Son môi có hơi đậm không? Cởi nút váy ngủ ra có phải là giấu đầu hở đuôi không? Cô loay hoay mái tóc một hồi lâu có đạt được hiệu quả trông như biếng nhác không? Váy ngủ của cô đã rất bảo thủ rồi, cần bản không cần phải mặc thêm áo choàng bên ngoài nữa ha.

Suy nghĩ một chút Nặc Đình Sơn cởi áo choàng ra.

Đêm nay là đêm tân hôn chân chính của ông Trình và bà Trình.

Xoa xoa mặt, để cho mặt mình nhìn có chút sắc hồng hơn, hít sâu vào một hơi, Nặc Đình Sơn nhấc làn váy lên, đẩy cửa phòng tắm ra.

Chân đặt trên thảm trải sàn, bàn tay trống không giữ chặt vị trí trước ngực, không cho nó nhảy loạn xạ nữa, thật vất vả lắm mới đi tới được phòng ngủ, lại phát hiện...

Theo tiếng hít thở đều đều gương mặt cô nhanh chóng xụ xuống, Trình Diệp Qua lại có thể ngủ được, anh lại có thể ngủ sau khi cô đã hao tâm tốn sức trang điểm xong như vậy.

Đêm nay cô ấy vậy mà rất chờ mong, vì để cho anh một niềm vui bất ngờ mà cô đã không nói cho anh biết, sáng nay đã chuẩn bị gọn gàng đầu đuôi hết rồi.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, Nặc Đình Sơn thật muốn bật cười, chẳng trách Trình Diệp Qua lại ngủ thiếp đi, thời gian cô tắm lại tốn tới hơn một tiếng đồng hồ.

Ánh đèn tỏa ra soi rõ gương mặt mệt mỏi của Trình Diệp Qua, viền mắt hiện ra quầng thâm nhàn nhạt, từ sau khi cô rời khỏi anh người đàn ông này vẫn chưa từng được nghỉ ngơi tốt.

Ngày 13 tháng 2, Nặc Đình Sơn đã trở thành bà Trình ngày thứ 13.

Trạm thứ ba của cuộc hành trình "Trở về chôn cũ" của cô và anh là lâu đài trên biển đã từng lưu giữ lại những ký ức tốt và không tốt. Ở đó họ đã từng tranh cãi, đã từng lừa dối tình cảm, cũng đã từng trở mặt. Ở đó anh đã từng dẫn cô đi nghe tin hiệu cá voi theo đuôi tình yêu, anh đã từng cầu hôn cô.

Hôm nay tòa lâu đài trên biển kia đã trở thành một tòa thành giải trí tổng hợp, cũng được các cặp vợ chồng mới cưới, các cặp tình nhân bình chọn là phong cảnh được yêu thích nhất, nơi đó cách xa đất liền, nơi đó có một bầu trời đầy sao.

Khoảng 3 giờ chiều, Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua đi mua sắm ở một cửa hàng tiện lợi gần với bến cảng nhất, Trình Diệp Qua đã được nghỉ ngơi đầy đủ lộ ra tư thái mê hoặc chết người mà không cần đèn mành, càng muốn lấy mạng người ta hơn là người đàn ông này cứ cười mãi thôi. Trình Diệp Qua tươi cười sẽ tỏa ra một sự mê hoặc chết người, Trình Diệp Qua như vậy càng làm cho Nặc Đình Sơn không thể không thấp giọng nhắc nhở "Không được cười".

"Tại Sao". Anh hỏi một câu hết sức là vô tội.

Tại Sao? Không biết là anh hồ đồ thật hay là giả vờ hồ đồ nữa? Nặc Đình Sơn thầm oán giận trong lòng. Vì Sao? Không nhìn thấy gần bọn họ đều một là đám con gái hay sao, các cô nàng này có khi là đi theo Trình Diệp Qua tới cửa hàng tiện lợi này cũng nên, không nhìn thấy hiện tại các cô nàng ấy đang lên nhìn anh hay sao? Vào giờ phút này, nụ cười của Trình Diệp Qua mỗi giây mỗi khắc lại như truyền tới một loại thông điệp thế này: Muốn có số điện thoại cá nhân của tôi không?

Nặc Đình Sơn dùng ánh mắt mà nhắc nhở ông xã của mình: Đã bảo anh đừng cười rồi mà.

Ai ngờ anh lại cười càng trêu tức hơn.

Ánh mắt của đám con gái lại càng táo tợn hơn.

Ánh mắt cảnh cáo lại thêm phần làm nũng: Xin anh đó, đừng cười nữa.

Anh vẫn thờ ơ không thèm đoái hoài.

Tên khốn này, lúc trước không phải đã nói cô bảo anh đi hướng đông thì anh sẽ không đi hướng tây sao? Mặt ghé sát lại gần anh, thấp giọng nhắc nhở "Trình Diệp Qua, anh mà còn cười nữa thì em sẽ chấn anh ở trên tấm ván đấy".

Ở Bắc Kinh, Trình Diệp Qua đã làm qua việc thế này, một người đàn ông chấn một cô gái ở trên cánh cửa nhất định là một chuyện tổn thương tự ái to lớn. Nặc Đình Sơn cho là vậy.

Ai ngờ.

Người này không chỉ không thu lại nụ cười, mà nụ cười còn rạng rỡ hơn nữa, hàm răng trắng và đều tăm tắp tới chết người. Nặc Đình Sơn vô cùng đau đầu.

Trong khi Nặc Đình Sơn vô cùng đau đầu thì Trình Diệp Qua lại như một học sinh bướng bỉnh nhất trong lớp "Bà Trình, ông Trình cực kỳ hoành nghênh em đem anh ấy chặn ở trên tường".

Ở cửa hàng tiện lợi có cửa sau, cửa sau là ra một con hẻm nhỏ hẹp, vào lúc này con hẻm nhỏ không một bóng người, trong thế giới ấy chỉ có cô và anh, muốn chơi đùa thế nào cũng không có liên can gì, muốn chơi trò ấu trĩ thế nào cũng không có liên can gì, ông Trình cũng rất phối hợp.

Chỉ là, chưa tới mấy lần ông Trình đã đòi khách thành chủ, từ anh bị đặt ở trên tường đã bị đòi thành cô, sau đó cũng không biết chơi đùa thế nào mà đã thăng cấp thành phiên bản người lớn. Mọi dán chặt lấy nhau, bàn tay tiến vào trong quần áo của nhau, đầu ngón tay tự do thoải mái trên cơ thể nhau, cô trêu chọc nơi mẫn cảm của anh, anh đáp lại, cần mẫn không biết mệt mỏi.

Anh không ngừng thờ dốt, điều hòa lại hơi thở, giọng nói trầm khàn của anh phả vào cổ cô đầy bất lực "Nặc Nặc, anh thực sự muốn em".

Sau khi cô đỏ mặt nhắc nhở anh "Sạch rồi" thì anh vội vàng kéo tay cô rời khỏi cửa hàng tiện lợi, nửa tiếng sau đó họ rời khỏi bến cảng Manchester.

Lúc con tàu tới tòa thành trên biển thì sắc trời đã dần dần chìm xuống, cô theo phía sau anh đi qua đủ nơi làm người ta hoa hoa mắt, bên tai nghe thấy tiếng của rất nhiều người, những giọng nói đó đều gọi cô là "Bà Trình".

Những tiếng "bà Trình" đó đều đi sau tiếng "ông Trình", như vậy xếp chồng lên nhau thì là "Ông Trình, bà Trình". Sau khi Trình Diệp Qua làm ra sự kiện ầm ĩ như vậy, muốn người ta không biết cô và anh đã kết hôn là một chuyện rất khó khăn.

Thoạt đầu nghe từ trong miệng người khác gọi tiếng "bà Trình" này trong lòng Nặc Đình Sơn rất hoang mang, trong lòng cô vẫn còn ám ảnh cái số hiệu "1307" kia để lại, lặng lẽ ngược mắt lên nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Lời anh nói suýt chút nữa lại làm cô rơi nước mắt.

"Nặc Nặc, là vì thời gian sau này chúng ta sẽ được ăn, được ngủ cùng nhau còn rất rất nhiều".

"Cái gì?" Lời của anh làm cho cô có chút mơ hồ không hiểu.

"Là vì cái đó nên mới cười, ngay cả anh cũng không biết xảy ra chuyện gì, có thể thấy được anh vui tới cỡ nào khi em trở thành bà Trình". Dừng lại một chút: "Không, nói chính xác hơn là, là cảm kích, anh đã cưới được em thật là tốt".

Nặc Đình Sơn quay mặt qua hướng khác, cô không dám nhìn vào ánh mắt anh, cô nghĩ khi anh nói tiếp những lời này nhất định lúc ấy ánh mắt có thể có dịu dàng cỡ nào thì dịu dàng thế ấy, cô nhất định sẽ vì ánh mắt dịu dàng ấy mà rơi lệ mất thôi, cô muốn dùng thời gian hạnh phúc dành cho nụ cười mà thôi.

Trên hành lang lộng lẫy, tay cô được anh nắm lấy, cô mỉm cười với mỗi người chào cô một tiếng "Bà Trình".

Sau khi dùng xong bữa tối tại nhà hàng họ quay lại phòng, phòng của anh vẫn giữ nguyên tình trạng như hai năm trước, vừa quay về phòng cô và anh thoáng cái trở nên mất tự nhiên, điểm mất tự nhiên này đúng là giống như là đêm tân hôn, mong chờ, bất an, bồn chồn, không biết như thế nào.

Cũng không biết sao mà ánh mắt dịu dàng của anh lại trở nên nóng rực, làm cho cô chỉ có thể tìm một chút chuyện để làm. Đúng vậy, cô phải tìm vấy ngủ.

Tìm được vấy ngủ, Nặc Đình Sơn cúi đầu nói một câu "Em đi tắm".

Chân bước về phía trước, thì bị một bức tường người chặn lại.

Cô ngẩng đầu, dưới ánh mắt nóng rực ấy lấp bắp nói "Anh chắn... chắn lối của em, tránh... ra".

Như không nghe thấy lời cô, anh đứng im không nhúc nhích.

"Trình... Trình Diệp Qua".

"Nặc Nặc" Đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ trên mặt cô: "Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, em có công nhận cách nói này không?"

Cô nuốt nước bọt, không nói lời nào.

"Ngoan". Anh tựa như khen ngợi đứa trẻ, môi lại tiến gần mặt cô thêm chút nữa, thì thầm "Nặc Nặc".

Cô cà lăm "Ừm".

"Sạch rồi?" Anh hỏi cô.

Cái gì sạch rồi? Sau khi nghĩ rõ ràng mặt Nặc Đình Sơn nóng bừng. Tên khốn này rõ ràng là cố ý, không phải đã nói cho anh rồi sao? Cô mở miệng muốn mắng anh, nhưng miệng lại lắp bắp bật ra "Sạch rồi".

"Ngoan".

Tiếng "ngoan" ấy nghe ra cực kỳ hài lòng, sau đó Trình Diệp Qua tránh người ra, Nặc Đình Sơn siết tay nắm chặt váy ngủ chạy thẳng tới phòng tắm, sau lưng truyền tới tiếng cười khanh khách của anh.

Tiếng cười sau lưng làm cho Nặc Đình Sơn dừng bước lại, tối nay lúc Trình Diệp Qua order bữa tối trong đầu cô vô cùng rõ ràng, rõ ràng tới mức Nặc Đình Sơn thậm chí kêu to không ổn.

Cô quay đầu lại lắp bắp "Anh không phải là sẽ thực sự..."

Câu "một đêm bảy lần" còn kẹt cứng ở trong miệng.

"Thực sự cái gì?" Người hỏi câu này nhất định là cố ý làm khó cô.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Ngày 14 tháng 2, ngày thứ 14 Nặc Đình Sơn trở thành bà Trình.

Họ rời Manchester tới London, dọc đường đi Trình Diệp Qua rất ít nói. Rất rõ ràng, tối qua tình hình đột nhiên phát sinh làm cho ông Trình rất không vui, du lịch tân hôn của bà Trình và ông Trình có chút giống với kịch bản của một bộ phim điện ảnh hài, mỗi lần tới thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đều sẽ bị tình hình khóc giờ cười giờ cắt ngang.

Tối qua, một chàng trai vừa mới chia tay với bạn gái của mình sau khi uống rượu say đã đi nhầm phòng, bắt lộn Trình Diệp Qua và nhân viên phục vụ đuổi thể nào thì cơn say rượu này cũng cứ ỉ ra không đi, thậm chí anh ta còn nhận nhầm Nặc Đình Sơn thành bạn gái của anh ta. Đem hết nước mắt nước mũi ra kể lể, còn tuyên bố nếu như cô mà rời khỏi anh ta thì anh ta sẽ tự sát, Nặc Đình Sơn bắt đầu chỉ có thể tạm thời đảm nhiệm vai trò bạn gái của chàng trai, trong lúc cô đảm nhiệm bạn gái của anh ta, gương mặt của ông Trình từ đầu tới cuối đều đem thui.

Thế là đêm tân hôn của bà Trình và ông Trình cứ thế lại một lần nữa đi toang.

Ngày 14 tháng 2, là ngày lễ tình nhân của Phương Tây, khắp nơi đều có thể nhìn thấy hoa tươi cùng với những cô gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy, còn các tủ kính trong cửa hàng bày đủ các loại quà được đóng gói tinh xảo đẹp đẽ. Tất cả đều chứng minh đây là một ngày lễ màu hồng.

Cho dù Nặc Đình Sơn đã vắt hết óc để suy nghĩ ra một số đề tài thú vị, nhưng Trình Diệp Qua từ đầu tới cuối vẫn bày ra bộ mặt lạnh như tiền.

Làm vẻ mặt vui thích, Nặc Đình Sơn dựa cả người vào người Trình Diệp Qua, giọng bên lên: "Ông Trình mua hoa cho bà Trình đi".

Hoa tới tay của cô, sau khi trả tiền xong Trình Diệp Qua vẫn một gương mặt thối hoặc như thế, dường như đối với sự lạnh nhạt của cô tối qua với anh là một chuyện không thể tha thứ.

Được rồi, tối qua là cô có hơi quá đáng, chàng trai tối qua răng trắng môi hồng, chàng trai như vậy khi khóc rất dễ gợi lên tình cảm tràn trề của người mẹ của các cô gái.

Lúc vừa mua hoa, chủ cửa hàng hoa còn kín đáo đưa cho Nặc Đình Sơn một tấm danh thiếp, đây là địa chỉ còn có số điện thoại của một cửa hàng bán đồ người lớn.

Trên chuyến bay từ Manchester tới London, Nặc Đình Sơn đã nghe qua mấy phụ nữ tụ tập một chỗ thì thầm bàn tán, các cô ấy nhỏ giọng chia sẻ đêm nay sẽ cho bạn trai, chồng của mình một "niềm vui bất ngờ", trong đó có một người nhắc tới tên của cửa hàng bán đồ người lớn mà Nặc Đình Sơn cầm trong tay.

Hôm nay đúng là lễ tình nhân, người đàn ông này rốt cuộc là muốn giận tới khi nào đây, cơ mà lễ tình nhân sắp trôi qua một nửa thời gian rồi.

Cô lên đưa tấm danh thiếp cho Trình Diệp Qua, không cho anh có cơ hội ném đi, thấp giọng hỏi: "Anh muốn tối nay em mặc trang phục như thế nào?"

Anh nhăn mày.

Nặc Đinh Sơn bất chấp khó khăn, dâng tặng sự hiểu biết có hạn trên phương diện nào đó: "Huỳnh quang? Trang phục ngọt ngào? Bọt Champagne? Vải bó sát? Đồng phục học sinh? Đồng phục y tá? Đồng phục hầu gái?"

Chân mày anh càng nhăn tợn hơn, dường như cô đã chữa lợn lành thành lợn què rồi.

Quả nhiên biểu cảm mặt lạnh như tiền lộ ra tức giận: "Nặc Đinh Sơn, những cái này em đã học ở đâu ra? Không đúng, là ai đã dạy em".

Người đàn ông này, vẻ mặt này, khẩu khí này giống như cô vừa khoe khoang sự hiểu biết là tội ác tày trời vậy, giọng điệu lại càng coi cô như là học sinh cấp hai chưa va chạm sự đời. Được thôi, thích đóng thành kiểu tiểu bạch thủ cũng không phải là không được.

"Vừa rồi trên chuyến bay em có vô tình nghe được". Trong giọng điệu chân thành của Nặc Đinh Sơn còn mang theo một chút ngượng ngùng.

Sắc mặt Trình Diệp Qua tốt hơn một chút.

Sau khi biết mình đã chữa lợn lành thành lợn què Nặc Đinh Sơn muốn lấy lại tờ danh thiếp mà cô đã nhét vào trong tay Trình Diệp Qua, ai dè Trình Diệp Qua không mảy may muốn trả lại tờ danh thiếp lại cho cô.

Nâng bó hồng lên, Nặc Đinh Sơn buồn bực đi theo phía sau Trình Diệp Qua đi tới bãi đậu xe.

Thất xong dây an toàn, Nặc Đinh Sơn nghe được lần đầu tiên Trình Diệp Qua chủ động mở miệng nói với cô một câu từ tới qua tới giờ "Cái cuối cùng".

Cái gì là cái cuối cùng?

"Anh chọn cái cuối cùng". Giọng điệu của anh nghe có chút thiếu kiên nhẫn.

"Cái cuối cùng là cái cuối cùng nào?" Không dễ dàng mà đợi được Trình Diệp Qua chủ động mở miệng ra với cô, Nặc Đinh Sơn dè dặt hỏi.

"Trang phục hầu gái!" Anh không kiên nhẫn mà nâng giọng lên.

Há...

"Đừng nói với anh là em đùa ý rồi chứ?"

"Không có". Nặc Đinh Sơn vội vàng nhấn mạnh.

Xe chạy ra khỏi bãi đậu xe, rẽ lái. Nặc Đinh Sơn nghe thấy lời ầu trĩ của Trình Diệp Qua khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười nhưng không khỏi đáng yêu.

"Không cảm thấy lúc chúng ta mới bắt đầu sống chung rất giống như kiểu chủ nhân và hầu gái thời trung cổ sao? em làm việc cho anh, anh trả lương cho em".

Há...

"Không thấy sao?" Anh cao giọng.

Cô cuống quýt gạt đầu.

Hành trình "Trở về chốn cũ" của Ông Trình và Bà Trình là Hyde Park, khi đó là lần đầu tiên cô tới London tìm anh, lấy thân phận là bạn gái, nhưng căn phòng chối lợi này làm cho cô tuyệt vọng, làm cho cô có ý nghĩ muốn chia tay với anh, có điều bây giờ đã qua hết cả rồi.

Vào khoảnh khắc hoàng hôn, chiếc xe lái vào Hyde Park, họ nhận được chiếc hộp được gói tinh xảo.

Lần nữa đẩy cửa căn phòng kia ra, thân phận của cô từ bạn gái của anh đã trở thành bà xã của anh.

Chiếc ly chạm vào nhau trong tiếng nhạc du dương, ánh sáng mờ ảo mơ màng, hoa hồng, ánh nến, hương rượu.

"Vì Trình Diệp Qua có thể lấy được Nặc Đinh Sơn".

"Vì Nặc Đinh Sơn có thể gả cho Trình Diệp Qua".

"Vì đêm tân hôn".

"Vì đêm tân hôn".

Ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ dần dần chìm xuống, anh không vội, cô cũng không vội, giống như thời khắc này của cô và anh vậy, chân trần chậm rãi chuyển động theo điệu nhạc.

Đêm, Ánh mắt theo chất rượu từ từ chuyển sang nồng cháy, nhu cầu của người trưởng thành vào thời khắc này không cần phải nói thành lời.

"Biết mặc không?" Anh khẽ hỏi.

Dùng giọng nói thấp không thể thấp hơn "Chờ em".

Sau câu "chờ em" đó Nặc Đình Sơn cầm chiếc hộp đi về phía căn phòng, đóng cửa phòng lại, mở chiếc hộp ra, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng..

Mặt đỏ tới tận mang tai, cô rón rén bước từng bước một, Trình Diệp Qua không có trong phòng khách, cửa của thư phòng mở một nửa để lộ ra chút ánh sáng.

Nặc Đình Sơn lấy hết can đảm đẩy cửa thư phòng ra.

Trình Diệp Qua đang nhận điện thoại, Nặc Đình Sơn đóng cửa lại cũng không dám nhúc nhích nữa, cứ thế đứng ở đó đợi Trình Diệp Qua tiếp điện thoại. Trình Diệp Qua vừa tiếp điện thoại vừa nhìn cô, ánh mắt của anh sau khi dừng lại ở ngực cô thì rơi vào vị trí trên đùi cô.

Chiếc váy rất ngắn, chiếc vớ ren rất dễ dàng khiến người ta có suy nghĩ không trong sáng, những cái này cô vẫn miễn cưỡng có thể chấp nhận được, khiến cô khó mà chấp nhận được chính là thiết kế ở phía sau.

Sau khi nhận điện thoại xong Trình Diệp Qua trực tiếp ngắt điện thoại ở ngay trước mặt cô, đứng nguyên tại chỗ: "Nặc Nặc, qua đây".

Làm sao đây, cô đã bắt đầu hồi hận khi đã mặc thành ra thế này rồi.

"Trình Diệp Qua, em không có nuốt lời, em đã mặc rồi". Cô lí nhí nói, ý trong lời nói rất rõ ràng, em đã mặc rồi anh cũng đã nhìn rồi, vậy là được rồi.

Anh lắc đầu: "Phía sau vẫn chưa nhìn mà".

Sau khi nghe rõ lời của Trình Diệp Qua hai má của Nặc Đình Sơn nhanh chóng nóng bừng lên.

"Anh rất tò mò thiết kế ở phía sau". Giọng anh tỏ ra rất tò mò.

"Thiết kế phía sau nhìn.. nhìn có gì đẹp đâu, cũng.. cũng thế thôi". Giọng cô lí nhí. Đúng là tội tệ mà, cô lại cà lăm rồi.

"Chỉ thế nào?"

"Không có... cái gì đáng xem cả".

"Thật sao?"

Cô ra sù gật đầu.

Trình Diệp Qua vượt qua chiếc bàn, đi về phía cô.

Mà lưng của cô thì cố sống cố chết dán chặt vào cánh cửa.

"Nặc Nặc, em đang đỏ mặt kìa".

"Không.. em không có đỏ mặt".

Anh đứng cách cô khoảng ba bước chân.

"Nặc Nặc, xoay người lại nào".

"Không"

"Nặc Nặc, anh muốn xem".

"Không, đừng.."

"Cho anh nhìn một cái thôi, chỉ nhìn một cái, sau khi nhìn xong anh sẽ lập tức nhắm mắt lại liền".

"Thật là chỉ nhìn một cái thôi?"

"Thật chỉ nhìn một cái, anh thề".

Nhìn một cái cũng không có gì, không phải sao? Anh nói nhìn một cái rồi sẽ lập tức nhắm mắt lại. Cô lặng lẽ ngược mắt lên nhìn Trình Diệp Qua, trong ánh mắt của anh là một mảng bình lặng.

Nhìn một cái thì không sao.

Thế là...

Cô từ từ xoay người lại.

"Shit!" Từ sau lưng truyền tới một câu như vậy.

Tiếp đó là họ đã trải qua trong căn phòng đó một ngày hai đêm.

Ngày 16 tháng 2, Nặc Đình Sơn trở thành bà Trình ngày thứ 16. Họ rời khỏi Hyde Park, chiếc xe chạy theo hướng Tây London, trạm cuối cùng của hành trình "Trở về chốn cũ" của ông Trình và bà Trình là Notting Hill, nơi anh và cô lần đầu quen nhau.

Notting Hill được thượng đế ưu ái ánh mặt trời luôn chói trang trên phố.

Chỉ là ngày hôm nay bầu trời mây giăng kín lối, Trình Diệp Qua lái xe, Nặc Đình Sơn ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, chiếc xe dừng ở giao lộ đèn đỏ, một tay để trống của anh nắm chặt lấy tay cô.

Sau đó, có một vài thứ mờ ám tỏa ra trong buồng xe không nói rõ được thành lời, hai má cô hơi ửng đỏ, ánh nhìn ánh mắt của cô có chút không tự nhiên.

Trải qua một ngày hai đêm có bao nhiêu điên cuồng, vào giờ phút này Nặc Đình Sơn đã không còn dũng khí để nghỉ lại nữa, cô chỉ biết vào sáng sớm hôm nay tỉnh lại, phòng tắm, phòng khách, phòng ngủ, ban công, thư phòng khắp nơi đều có thể nhìn thấy được dấu vết họ để lại trong lúc nồng nhiệt, cô tỉnh lại trên ghế salon, lúc tỉnh lại anh vẫn còn đang chôn vùi bên trong cô.

Thời gian giữa trưa họ đã tới Notting Hill, vẫn quen thuộc với Nặc Đình Sơn như vậy, bất luận thế giới bên ngoài có thay đổi từng ngày thế nào đi chăng nữa nhưng người dân Notting Hill vẫn không hề thay đổi, họ bằng lòng với hiện tại, đường phố yên tĩnh, khóa của thùng thư hồng cũng lười thay lại. Lốp son trên khung cửa sổ đã phai màu, cỏ dại trong vườn và loại hoa quý cũng thân thiết nằm cùng với nhau chẳng có việc gì. Cư dân ở gần quảng trường ngay cửa có thể tùy tiện đặt chiếc bàn và hai cái ghế để bình cà phê lên là có thể làm thành quán cà phê rồi. Khách du lịch ngồi trên ghế gọi cả buổi cũng không có người ra bắt chuyện, nhân viên giao hàng giao món ăn lái chiếc xe gắn máy gào rú đi trên đường, nhà nhà trên bệ cửa sổ đều đặt đầy hoa tươi.

Nhìn tất cả mọi thứ làm viên mắt của Nặc Đình Sơn ngẩn lệ, xung quanh không có người, cô đứng bên đường chờ Trình Diệp Qua, chồng của cô.

Một bà lão khoảng 50 tuổi đi về phía cô, sau khi bà ấy biết cô biết nói tiếng Đức thì liền nhờ cô giúp đỡ.

Nặc Đình Sơn theo sau bà lão đi tới từng con phố, cô giúp bà lão ấy tìm chủ cún của bà ấy, có mấy người nhận ra cô, họ thân thiết gọi tên cô, họ đã biết tin tức cô đã kết hôn với Trình Diệp Qua, bỏ bầy tỏ lời chúc phúc với cô.

"Cinderella cuối cùng cũng tìm được tình yêu chân chính của hoàng tử của cô ấy rồi".

Sau khi lễ phép nói cảm ơn xong với hàng xóm ngày xưa tới chúc phúc cho cô Nặc Đình Sơn mới phát hiện ra, bà lão nói tiếng Đức cũng không biết đã biến mất từ khi nào.

Cả con đường không một bóng người, phía trước con đường cô đang đứng có một con dốc nhỏ, mặt đường màu xám, không biết từ khi nào ánh nắng đã xuyên thủng tầng mây rải rác màu xám trên mặt đường, màu trắng di động trên mặt đường là màu sắc của ánh mặt trời chiếu xuống, màu đỏ, màu lục, màu tím, giống như cầu vồng.

Qua ánh mặt trời rực rỡ lờ mờ, cô nhìn thấy rất rõ ràng kiến trúc ở hai bên đường, đây là con đường lâu đời nhất ở Notting Hill, con đường này có một cái chợ nhỏ, mọi người ở nơi này gọi là khu số 7, chỗ chân cô đang đứng là khu nhà trọ kiểu cũ, cô đã từng thuê nhà ở nơi này, chủ nhà của cô là một bà lão tên là Diana, mà vào lúc này đây vị trí cô đang đứng là ở gần chỗ cổng sắt.

Tất cả vẫn giữ lại diện mạo như khi cô rời đi, màu sắc của bức tường, cửa sổ, ban công, khóa điện tử của xe đạp, kể cả màu sơn của cái cổng này, thậm chí là tới cả cái khóa cổng, cái khóa này vẫn là hình dáng vừa thô kệch vừa cũ.

Nhưng vào lúc này, khóa cũng không khóa lại, không biết khách trọ nào sợ y là đã quên khóa cổng lại, nếu như gặp phải trộm thì sao? Đã quên là mỗi lần quên khóa cửa thì bà chủ nhà chia ra hóa đơn phạt là 50 bảng Anh rồi sao?

Sau khi chắc chắn cô đã khóa kỹ cửa rồi, Nặc Đình Sơn quay đầu lại.

Ngày 16 tháng 2 năm 2015, 2 giờ 10 phút chiều, sau khi Nặc Đình Sơn khóa xong cửa đã đụng phải một người, một người đàn ông trẻ, mặc áo sơ mi màu lam nhạt, trong lòng ôm một xấp tài liệu, trong tay cầm một ly cà phê.

Anh đứng ở ngược sáng, áo sơ mi màu lam nhạt tỏa sáng dưới ánh mặt trời buổi chiều lúc 2 giờ 10 phút, thứ duy nhất không giống như khi ấy là trên cổ anh còn có thêm một chiếc khăn quàng cổ màu lam đậm.

"Anh thích màu nào?"

"Anh cũng không rõ nữa".

"Màu lam gần giống với cây oải hương được không".

"Cái gì?"

"Em đan cho anh chiếc khăn màu giống như vậy, mùa đông thích hợp với màu sắc hơi đậm một chút".

"Được".

Đi một vòng, chiếc khăn cô đan cho anh cuối cùng đã tìm được chủ nhân của nó, không có gì hạnh phúc hơn so với thời khắc này, không phải sao?

Nhưng dường như người này còn chê cô chưa đủ hạnh phúc á.

"Nặc Nặc, anh nhớ dáng vẻ khi đó của em". Ngón tay của anh chậm rãi đặt lên trán cô, khi đó trên trán em dán miếng băng dính, miếng băng dính là hình ngôi sao màu lam nhạt, miếng băng dính bị cắt thành 1 phần 2".

Nước mắt nói tôi là tôi, dọc theo hai bên khóe mắt cô chảy xuống. Yên lặng, đúng vậy, lúc đó đúng là trán cô có dán miếng băng dính màu xanh lam, ngôi sao màu lam là Klein dán lên cho cô, thuộc về riêng Nặc Nặc.

Vào giờ phút này, Klein, em có nhìn thấy không? Nặc Nặc rất hạnh phúc.

"Lúc đó em có đẹp không?"

"Cực kỳ xinh đẹp, đẹp tới nỗi anh không nỡ rời mắt đi".

"Anh cũng là nhất kiến chung tình với em sao?"

"Đúng vậy, anh cũng đối với em là nhất kiến chung tình".

"Như vậy, không phải là nhà anh cách nơi này chỉ có 18 số thôi sao? Có phải nhà của anh cũng có cánh cổng màu xanh lam?"

"Đúng vậy, nhà anh cách nơi này chỉ có 18 số, cổng nhà anh cũng được sơn màu xanh lam".

"Anh có tiệm sách lữ hành không?"

"Đúng vậy, anh có một tiệm sách lữ hành, trên kệ sách chỉ đặt vài cuốn sách rất ít được chú ý".

Khoảnh khắc đó giống như là kỳ tích, họ dọc theo quỹ đạo ngày xưa để tìm về thời gian lúc ban đầu.

Tháng 4 năm 2010, 2 giờ 10 phút ở trên góc đường đó, Nặc Đình Sơn và Trình Diệp Qua đã nhất kiến chung tình lẫn nhau.

Đôi nam nữ ấy đứng bên đường, Buổi chiều bình yên này, họ chìm trong thế giới của nhau, ở con phố đối diện cách đôi nam nữ ấy khoảng 18 số, màu sơn của cánh cổng của gia đình kia được sơn màu xanh lam.

Có cánh cổng màu xanh lam tất nhiên sẽ có tiệm sách lữ hành.

MM

~Hết~

Bạn đang đọc truyện *Sói Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.